

Chú, Mượn Đùi Ôm Một Chút

Contents

Chú, Mượn Đùi Ôm Một Chút	4
1. Chương 1: Sống Lại	5
2. Chương 2: Hoa Gia	7
3. Chương 3: Giang Tử Mặc	11
4. Chương 4: Trước Khi Chết	16
5. Chương 5: Gia Pháp Hoa Gia	18
6. Chương 6: Chú Mặc	22
7. Chương 7: Ý Định Rời Đi	25
8. Chương 8: Rời Đi	28
9. Chương 9: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết	31
10. Chương 10: Sói Con	34
11. Chương 11: Bị Bắt Về	37
12. Chương 12: Vở Kịch Của Đám Nữ Sinh	42
13. Chương 13: Chân Chú Mặc Thật Là Dài	47
14. Chương 14: Bị Cắn Một Miếng	50
15. Chương 15: Đến Nhà Xin Lỗi	53
16. Chương 16: Quý Tiểu Hoài	57
17. Chương 17: Cháu Không Hề Lương Thiện	60
18. Chương 18: Chú Cho Cháu Chỗ Dừa	64
19. Chương 19: Hoa Dẫn Hòa Hảo Là Muốn Chết	68
20. Chương 20: Tề Nguyệt	71
21. Chương 21: Chân Nhũn Rời	75
22. Chương 22: Đờng Để Chú Phát Hiện Ra Bí Mật Của Cháu Nhé	78
23. Chương 23: Cừu Vui Vẻ Và Hôn Môi	81
24. Chương 24: Chúng Ta Tới Công Viên Trò Chơi Đi	85
25. Chương 25: Cháu Mời Chú Ăn Kẹo	88
26. Chương 26: Hồi Ưc	91
27. Chương 27: Tôi Họ Quý	97
28. Chương 28: Hoa Cẩm Lăng	100
29. Chương 29: Cứng Đầu	105
30. Chương 30: Tiệc Mừng Thọ	110
31. Chương 31: Lời Mời Khiêu Vũ	113
32. Chương 32: Ly Rượu Này Không Ổn	117
33. Chương 33: Hóa Ra Biết Cả Rồi	121
34. Chương 34: Hoa Chính Diệu, Ông Đáng Bị Như Vậy!	125
35. Chương 35: Chú Muốn Hôn	127
36. Chương 36: Cháu Suy Nghĩ Kỹ Rồi	130
37. Chương 37: Chẳng Lê Bọn Họ Không Nên Xin Lỗi Cháu Sao?	134
38. Chương 38: Hoa Cẩm Tú Xin Lỗi	139
39. Chương 39: Hung Dữ	144
40. Chương 40: Cháu Sai Rồi	147

41. Chương 41: Tôi Có Thể Dạy Nó	151
42. Chương 42: Đưa Cháu Tôi Trường	153
43. Chương 43: Em Muốn Nhảy Lốp	157
44. Chương 44: Chìm Đắm	162
45. Chương 45: Em Sẽ Đạt Hạng Nhất	164
46. Chương 46: Kỳ Thi	167
47. Chương 47: Sửa Sinh Nhật	172
48. Chương 48: Thành Tích	175
49. Chương 49: Đạt Hạng Nhất Không Cần Nói Nhiều	179
50. Chương 50: Chưa Từng Thấy Ai Ngu Ngốc Đến Vậy	183
51. Chương 51: Phần Thưởng	188
52. Chương 52: Tôi Chồng Mất Lên Xem Kết Cục Của Cậu	195
53. Chương 53: Hoa Cẩm Tú Xảy Ra Chuyện	200
54. Chương 54: Tôi Thay Em Báo Thù	204
55. Chương 55: Mau Lớn Đi, Thiếu Niên Của Chú	210
56. Chương 56: Tình Dịch	216
57. Chương 57: Nổi Giận	222
58. Chương 58: Giang Tử Mặc Cũng Biết Đau Lòng	227
59. Chương 59: Sự Ấm Áp Của Thiết Bị Định Vị	234
60. Chương 60: Hôm Nay Lá Gan Của Em Lớn Lắm	239
61. Chương 61: Anh Ấy Không Phải Là Hung Thủ Giết Người	243
62. Chương 62: Bị Bắt Giữ	249
63. Chương 63: Các Cậu Bắt Nhầm Người Rồi	254
64. Chương 64: Chờ Tôi Trở Về	259
65. Chương 65: Trở Về	264
66. Chương 66: Sau Đây Đừng Như Thế Nữa Được Không?	270
67. Chương 67: Là Tôi Nợ Cậu Ta	276
68. Chương 68: Em Đừng Có Chơi Quá Đà	281
69. Chương 69: Coi Như Là Nghe Kể Chuyện Đi	286
70. Chương 70: Kết Thù	290
71. Chương 71: Tông Phạm	294
72. Chương 72: Món Quà Tặng Hoa Dẫn Giang	298
73. Chương 73: Kịch Hay Bắt Đầu	302
74. Chương 74: Mà Nên Kêu Ba Mới Đúng	306
75. Chương 75: Anh Muốn Đến Thăm Em Một Lát	310
76. Chương 76: Tôi Chỉ Gây Họa Cho Mình Em Mà Thôi	313
77. Chương 77: Giang Tử Mặc Thù Dai	316
78. Chương 78: Chị Bị Ép Buộc	319
79. Chương 79: Bao Dưỡng Con Dâu Nuôi Từ Bé	324
80. Chương 80: Ai Mới Là Người Không Nên Tồn Tại	328
81. Chương 81: Mãi Mãi Không Rời Xa	331
82. Chương 82: Sóng Gió Ngày Đi Học Lại	337
83. Chương 83: Cửa Tôi Cũng Chính Là Của Em	340
84. Chương 84: Chứng Cứ	343
85. Chương 85: Phản Kích	346
86. Chương 86: Phần Thưởng Muộn	351
87. Chương 87: Ngày Quan Trọng	354
88. Chương 88: Đêm Ngược	358
89. Chương 89: Lục Thất Số Con Rệp	361
90. Chương 90: Rốt Cuộc Là Ai Ở Dưới?	364
91. Chương 91: Vì Lục Thất, Tôi Tạm Nuốt Cục Tứt Này	368
92. Chương 92: Hạ Dật	373
93. Chương 93: Vương Văn Bản Trở Lại	378
94. Chương 94: Tôi Sẽ Không Mềm Lòng Nữa	383

95. Chương 95: Cơ Hội Cuối Cùng	387
96. Chương 96: Cơ Bụng Chocolate	389
97. Chương 97: Tin Nhắn Kỳ Quái	394
98. Chương 98: Lo Lắng Gầy Cả Người	397
99. Chương 99: Quyết Định Của Tiêu Trình	400
100. Chương 100: Lựa Chọn Đầu Tiên	403
101. Chương 101: Mời Đấu Bóng Rổ	405
102. Chương 102: Đứa Nhỏ Lợi Hại Nhà Tôi	408
103. Chương 103: Cậu Mang Người Đi Luôn Đi	411
104. Chương 104: Công Ty Gặp Chuyện	414
105. Chương 105: Mảnh Ghép Hoa Hồng	418
106. Chương 106: Đe Dọa	423
107. Chương 107: Tụ Tập	428
108. Chương 108: Say Rượu	433
109. Chương 109: Coi Như Tôi Nhìn Lầm Em	439
110. Chương 110: Hối Hận Không Kịp	445
111. Chương 111: Bị Nhốt	450
112. Chương 112: Con Mất Còn Lại	452
113. Chương 113: Em Muốn Ôm Anh	456
114. Chương 114: Không Làm Trọn Gói Được Thì Làm Một Nửa	459
115. Chương 115: Nguyên Cho Đôi Ta Dừng Cảm Hôn	462
116. Chương 116: Chuẩn Bị Thi Đại Học	467
117. Chương 117: Chỉ Cần Chú Mặc Thấy Vui	472
118. Chương 118: Tiêu Đồng Điên Rồi	477
119. Chương 119: Hồi ức Của Vương Văn Bản	482
120. Chương 120: Vẫn Ngốc Như Trước Kia	488
121. Chương 121: Đêm Trước Thi	493
122. Chương 122: Nhẫn	496
123. Chương 123: Tạ Chi	502
124. Chương 124: Còn Đang Trách Ta?	507
125. Chương 125: Đánh Cuộc	513
126. Chương 126: Lục Thất Đang Trốn Tránh	518
127. Chương 127: Phát Sốt	524
128. Chương 128: Nó Không Nhận Người Anh Trai này	528
129. Chương 129: Sự Thay Đổi Trong Hai Năm Của Quý Hoài	533
130. Chương 130: Đánh Nhau Thua Mất Rồi	537
131. Chương 131: Sự Thật	542
132. Chương 132: Không Bắt Được Người	548
133. Chương 134: Bảo Bối Của Tôi	553
134. Chương 135: Vì Sao Không Để Cho Cậu Thứ Tình Cảm Mà Cậu Muốn	559
135. Chương 136: Hoa Duẩn Quan Trở Về	564
136. Chương 137: Hoa Duẩn Quan Không Hiểu Được	569
137. Chương 138: Ai Là Cha?	574
138. Chương 139: Bạn Trai Khó Dỡ Dành	579
139. Chương 140: Tránh Xa Tao Ra	585
140. Chương 141: Tôi Thua Rồi	591
141. Chương 142: Bị Cướp	596
142. Chương 143: Tiết Lộ Bí Mật	602
143. Chương 144: Hoa Thị Bị Điều Tra	607
144. Chương 145: Tại Sao Anh Vẫn Còn Quan Tâm Tôi?	611
145. Chương 146: Chìa Khóa Nhà Mới	616
146. Chương 147: Sinh Nhật	622
147. Chương 148: Sợ Hãi	627
148. Chương 149: Lời Chúc	633

149. Chương 150:	Cháy Lớn	639
150. Chương 151:	Hoa Cẩm Tú Chết Rồi	644
151. Chương 152:	Ép Bản Thân Trưởng Thành	649
152. Chương 153:	Em Không Tôi Trường Nữa	653
153. Chương 154:	Sự Thật Năm Ấy	657
154. Chương 155:	Đừng Nói Với Quý Hoài Rằng Tôi Ở Đây	663
155. Chương 156:	Trùng Trị Hạ Dật	667
156. Chương 157:	Hai Năm Sau	672
157. Chương 158:	Hội Trưởng Yêu Nghiệt Của Hội Học Sinh	677
158. Chương 159:	Tôi Trở Về Rồi	682
159. Chương 160:	Em Khóc Khiến Lòng Tôi Đau Đớn	686
160. Chương 161:	Tôi Là Người Nhà Của Tiểu Hoài	691
161. Chương 162:	Hôn Tôi Một Cái	696
162. Chương 163:	Ai Là Sinh Viên Nghèo?	701
163. Chương 164:	Anh Trai À Tôi Thương Em Đi	704
164. Chương 165:	Tôi Đi Tìm Cậu Ấy	709
165. Chương 166:	Diệp Gia	715
166. Chương 167:	Anh Muốn Đến Tìm Cậu	721
167. Chương 168:	Anh Phát Hiện Ra Anh Thích Cậu	724
168. Chương 169:	Anh Có Biết Anh Đang Làm Gì Không?	730
169. Chương 170:	Anh Không Hối Hận	735
170. Chương 171:	Kiểm Lờ To	740
171. Chương 172:	Bài Đăng Bìa Dặt	747
172. Chương 173:	Người Đăng Bài	753
173. Chương 174:	Sếp Tổng Của Chúng Tôi - Quý Hoài	755
174. Chương 175:	Quá Ảo Rồi	760
175. Chương 176:	Gặp Cha Mẹ Chồng	766
176. Chương 177:	Tiểu Trình Có Mắt Như Mù	772
177. Chương 178:	Cầm Lấy Mà Chơi	778
178. Chương 179:	Anh Đừng Đi Tìm Anh Ấy	784
179. Chương 180:	Cắt Đứt Với Tiểu Trình Được Không?	789
180. Chương 181:	Anh Nghĩ Em Sẽ Mãi Chờ Anh Sao?	795
181. Chương 182:	Hắn Sẽ Thích Rất Nhiều Rất Nhiều Năm	801
182. Chương 183:	Hoa Hồng Nở Rộ	807
183. Chương 184:	Kết Cục (hoàn Chính Văn)	813
184. Chương 185:	Pn1 - Tiểu Trình X Lâu Việt	819
185. Chương 186:	Pn2 - Tiểu Trình X Lâu Việt	824
186. Chương 187:	Pn3 - Tiểu Trình X Lâu Việt	830
187. Chương 188:	Pn4 - Lão Già Lưu Mạnh	836
188. Chương 189:	Pn5 - Dương Lúc Nắng Xuân	841
189. Chương 190:	Pn6 - Chúng Ta Về Nhà Thôi	846
190. Chương 191:	Pn7 - Mà Vẫn Luôn Lừa Anh!	850
191. Chương 192:	Pn8 - Phản Công, Hm?	854

Chú, Mượn Đùi Ôm Một Chút

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, trùng sinh, hào môn, niên thượng, ngọt sủng, 1x1, HESố chương: 184 chương + 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-muon-dui-om-mot-chut>

1. Chương 1: Sống Lại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dép

Hoa Chi không ngờ mình còn có thể tỉnh lại, cậu vùng dậy, thở dốc từng đợt, cảm giác bị tắc thở trước khi chết làm toàn thân cậu run rẩy co giật.

Hoa Chi, không, bây giờ phải gọi là Quý Hoài. Cậu nhìn quanh một vòng, phát hiện ra đây là một căn phòng khách sạn sáng sủa sạch sẽ.

Lòng thầm thấy không ổn, cậu chỉ từng ở khách sạn này một lần trong đời, hơn nữa còn ở một tuần liền. Cậu còn nhỏ tuổi lại nhất gan, một tuần ở khách sạn đều sống trong sự sợ hãi. Bởi vậy mà khi nhìn thấy những vật trang trí quen thuộc nơi này, cậu không khỏi run cầm cập.

Tại sao cậu lại ở đây?

Không muốn mình sợ sệt rúc trong chăn như lúc trước, cậu tung chăn xuống giường, vội vã chạy tới trước gương nhìn.

Cậu đưa tay lên sờ khuôn mặt gầy guộc tái nhợt của mình. Khuôn mặt trong gương là dáng vẻ của cậu lúc mười mấy tuổi, khi đó cậu còn nhỏ, tất cả còn chưa bắt đầu.

Cậu đột nhiên nhớ lại, sau khi bị bỏ lại bảy ngày trong khách sạn, có một người tự xưng là cha đón cậu về Hoa gia.

Nhớ tới hai chữ “Hoa gia”, cậu không kiềm chế được cơn run rẩy, không chỉ bởi nỗi tuyệt vọng trước khi chết mà còn vì sự ám ảnh mà mỗi một người trong Hoa gia đem đến cho cậu.

Cậu không muốn quay lại, nếu cho một cơ hội nữa, cậu cũng không muốn quay lại.

Quý Hoài rất đẹp, ai cũng bảo trông cậu giống y đúc người mẹ xinh đẹp của cậu. Nhưng cậu đã thấy bao giờ đâu, làm sao so sánh được. Nếu có thể, cậu thà rằng mình không sở hữu khuôn mặt gây tai họa như thế này.

Cậu từ nhà chạy đến đây không kịp mang theo thứ gì, chỉ có bộ quần áo đang mặc trên người. Người đàn ông đó không cho cậu mang theo bất cứ thứ gì, cứ như vậy mà đưa tới căn phòng này.

Cậu siết chặt tay, thầm nhủ với bản thân: Tất cả còn chưa bắt đầu, mình vẫn chưa tới Hoa gia, vẫn còn kịp, vẫn còn kịp.

Cậu tự động viên mình rồi thay giày ra khỏi cửa.

Khách sạn này nằm ở ngoại ô gần biên giới Kim Thành, hướng Đông là Kim Thành phồn hoa tráng lệ, mà tất cả các hướng còn lại sẽ dẫn tới một cơ hội để Quý Hoài được sống một lần nữa.

Cậu không biết người đàn ông kia có phải người theo dõi mình không, nhưng cậu cũng chẳng còn tâm trí mà để ý, tim cậu đập như trống dồn nhưng vẫn giữ bộ dạng thản nhiên đi ra khỏi khách sạn, may mắn thay không có ai chặn lại.

Vừa thoát khỏi khách sạn, cậu lập tức chạy theo bản năng. Gió ù ù tạt qua vành tai, trong lòng cậu dội vang một thanh âm càng ngày càng mãnh liệt: Nhất định phải tránh xa Hoa gia, vĩnh viễn không trở về.

Cậu chạy bừa hai đoạn đường, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy hai người mặc áo đen đang theo sau. Cậu bị dọa sợ thông tim. Là người đàn ông kia sai người tới bắt cậu, chắc chắn là vậy.

Cậu hoảng hốt chạy vào một ngõ hẻm, sau cơn mưa đường cực kì trơn trượt, mấy con chó hoang trong ngõ gầm gừ chực sửa. Quý Hoài mới chạy vào trong hẻm, khước mắt liền liếc thấy mấy bóng người xuất hiện ở cuối hẻm.

Cậu hoảng sợ trợn to hai mắt, chợt quên mất phía sau còn có hai tên đàn ông to cao đang đuổi theo. Trong giây phút cậu khựng lại, một tên áo đen liền xông lên không chế hai tay cậu bắt chéo sau lưng, đè xuống.

Quý Hoài vừa sợ vừa hoảng, hai chân gầy nhẳng không ngừng đạp đá lung tung, tên áo đen thấy phiền phức liền vung tay đánh cậu ngất lịm.

Tên áo đen vác Quý Hoài trên vai, ra lệnh cho đồng bọn phía sau: “Đi.”

Sau khi bọn chúng rời đi, hai người đàn ông không thuộc về nơi này lại xuất hiện trên sân của một căn nhà trong hẻm. Phía sau, một người đàn ông mặc tây trang, từ trên xuống dưới đều mang khí chất cẩn thận tỉ mỉ. Mà người đứng phía trước rõ ràng là một người tầm 27-28 tuổi, lại cầm một cây Baton* bằng gỗ đen như mực.

*baton: là cái batoong hay nôm na chính là cây gậy chống của người già nhưng tôi thấy chú Mặc mới nhiều tuổi mà dùng từ gậy thì vô lò quá nên dùng baton cho quý tộc, mình họa bằng chiếc gậy có hidden sword trong Assassin's Creed Syndicate, rất hợp với tính chú, cầm cây này combat bao phê.

Sắc mặt hần nhìn tái nhợt, đôi lông mày hung ác nham hiểm khẽ nhíu lại, đôi môi mỏng lạnh lẽo vô tình ép xuống, bà lão đứng trước mặt hần đã run như cây sậy.

Giọng nói của hần rất lạnh, không mặn không nhạt lại phảng phất như làn gió buốt giá của ngày đông lạnh nhất: “Cô Từ già rồi, sớm trở về dưỡng lão đi.”

Bị hần gọi, cô Từ sợ sệt run run khước mắt đầy nếp nhăn, bà mở to đôi mắt khổ sở, nhìn người đàn ông trước mắt mà cầu xin: “Thiếu gia, xin cậu tha cho con tôi, đều là do lỗi của tôi không dạy dỗ tốt, cậu nể tình trước kia tôi từng phục vụ cho... mẹ cậu, tha cho nó đi mà...”

Sắc mặt người đàn ông chợt xanh mét, đôi mắt âm trầm lạnh lẽo nhìn bà: “Cô Từ, dù có phần cảm tình này đi nữa, tôi cũng không thể nhận.”

Bà lão nghe giọng điệu lạnh tanh của hắn, run rẩy không dám mở miệng, bà bất lực nhìn hắn rồi lại nhanh chóng sợ sệt mà cúi đầu. Người đàn ông hừ lạnh một tiếng, mắt kiên nhẫn khoát tay một cái, người phía sau lập tức gọi một cú điện thoại dặn dò vài câu.

“Cô Từ, tôi đã dặn gác tù chăm sóc cho con trai cô rồi, mong cô Từ về quê sống cho tốt, có một số việc tốt nhất là nên mang theo xuống huyệt.” Người đàn ông trông giống vệ sĩ ở phía sau nói, ngữ khí bình thản cứ như không phải đang uy hiếp vậy.

Cô Từ nghe hắn nói thế, lại nhìn vẻ mặt lạnh lùng của thiếu gia, liền nhận mệnh rũ vai xuống. Hơn phân nửa người đều đã chôn dưới đất, cũng biết rằng bí mật này chỉ có thể theo mình xuống mộ. Bây giờ bà chẳng dám vọng tưởng, huống chi con trai bà còn đang nằm trong tay bọn họ.

Một lúc lâu sau, bà chấp nhận số phận mà hít một hơi, ánh mắt vô hồn nhìn người đàn ông:” Thiếu gia, cô Từ già rồi. Thiếu gia còn trẻ, đừng... làm khổ chính mình.”

Người đàn ông hơi ngẩn ra, nhưng nhanh chóng khôi phục lại như cũ, chẳng nói chẳng rằng chống baton đi ra ngoài, tên vệ sĩ phía sau cũng đuổi theo. Vừa ra khỏi cửa, gió lạnh tràn vào hòng, mặt người nọ vốn tái nhợt nay càng thêm trắng, mu bàn tay hắn đặt lên môi khẽ ho khan hai tiếng.

Người đàn ông nhíu chặt mày, vì vừa nãy ho khan mà sắc mặt hơi đỏ lên, ánh mắt hắn khẽ lướt qua căn nhà phía sau, thản nhiên dặn một câu rồi thông thả rời đi.

“Giám sát chặt chẽ bà ấy, đừng để bà ấy ăn nói lung tung.”

“Vâng.”

- _____

Cảm ơn đã tìm đọc truyện <3 và cảm ơn sâu sắc những thím nào đọc qua 20 chương đầu mà không chửi chú tôi =))))))))))

2. Chương 2: Hoa Gia

Edit: Dép

Quý Hoài tỉnh lại đã cảm thấy cổ nhức mỏi, hai tay bị trói run lên từng cơn cứng nhắc, cậu nhanh chóng nhìn xung quanh, vẫn là khách sạn lúc trước cậu chạy ra.

Cậu mất mát thở dài một cái, cậu không hiểu, trời cao đã cho cậu một cơ hội sống lại, sao còn muốn cậu trở lại cái hang sói Hoa gia kia. Ở bước ngoặt vận mệnh này, nếu cậu chạy thoát, vậy thì cậu không phải tới Hoa gia nữa.

Sẽ không phải ném lại sự đau khổ của đời trước, cũng không phải... chết thảm như vậy.

“Cởi trói cho nó.” Giọng nói trầm ổn vang lên, Quý Hoài vội vã ngẩng đầu lên.

Người trước mắt ước chừng 35 tuổi, mặt mày tuấn lãng, dáng người cao lớn, ánh mắt nhìn xuống lạnh lùng thản nhiên, Quý Hoài không khỏi rùng mình.

Đây là lần thứ hai cậu nhìn thấy Hoa Duẩn Quan. Lần đầu tiên là trước khi cậu sống lại, cũng ở khách sạn này, từ đó về sau chưa thấy ông ta thêm lần nào. Lần thứ hai gặp, đương nhiên là sau khi sống lại trở về nơi này.

Ánh mắt Quý Hoài trở nên phức tạp, cậu không dám nhìn nhiều, sợ vẻ mặt của mình sẽ bại lộ. Hai tay hai chân cậu được cởi trói, để lại vài vết hằn. Cậu cẩn thận xoay cổ tay, khéo mắt lên đánh giá Hoa Duẩn Quan.

Hoa Duẩn Quan đi đến trước mắt cậu, dùng ngón tay nâng cằm Quý Hoài, ánh mắt bình tĩnh lặng lẽ nhìn cậu, nói: “Mày biết mày là ai không?”

Nói y hệt đời trước, khiến Quý Hoài phát run, đồng tử cậu co rút dữ dội, cuối cùng lấy lại bình tĩnh, cậu cũng trả lời y như đời trước: “Tôi là Quý Hoài.”

“Không, không phải, từ giờ trở đi, mày là Hoa Chi.”

“Tôi không phải.” Quý Hoài lắc đầu mãnh liệt, lớn tiếng phản bác, “Tôi là Quý Hoài, tôi vẫn luôn là Quý Hoài.”

Cậu thà chết cũng không muốn trở lại cuộc sống bi thảm của Hoa Chi.

Hoa Duẩn Quan híp mắt, lạnh lẽo nhìn cậu, Quý Hoài rất sợ nhưng không thể thỏa hiệp, “Tôi là Quý Hoài.”

Hoa Duẩn Quan hừ lạnh một tiếng, tay kẻ vào cổ cậu, ” Ngoan ngoãn một chút, đừng để tao bóp chết mày ngay tại đây.”

Trong lòng Quý Hoài vô cùng tủi nhục, hai mắt đầm lệ mờ mịt nhìn người trước mắt, cậu không hiểu, rõ ràng bọn họ là người thân nhất, vì sao ông ta lại đối xử với cậu lạnh lùng như vậy.

Hoa Duẩn Quan thu tay lại, nhíu mày, “Khóc cái nỗi gì? Vô dụng.”

Quý Hoài khóc nức, thân thể cuộn lại, đời trước không nghĩ ra, bây giờ vẫn không hiểu, cậu chỉ muốn tránh xa Hoa gia, chỉ muốn sống cho yên ổn mà thôi.

Hoa Duẩn Quan nhìn khéo mắt diễm lệ của Quý Hoài vì khóc mà đỏ lên, như thể nhỏ ra máu, giống y hệt người phụ nữ kia. Nhưng người phụ nữ kia lại chưa bao giờ khóc lóc yếu đuối như vậy.

Nghĩ đến đây, Hoa Duẩn Quan lạnh lùng hừ lạnh, quả nhiên cùng một dòng máu.

Hoa Duẩn Quan phất tay, “Mang nó đi.”

Quý Hoài bị tên áo đen lúc trước kéo khỏi giường vác lên vai, bụng bị vắt trên bả vai cứng rắn khiến cậu buồn nôn.

Vệ sĩ vác người ra khỏi khách sạn, quăng lên chiếc xe đỗ bên ngoài, đầu Quý Hoài đau nhức nhối, lại thêm cả ngày chưa ăn gì, thân thể vì đói mệt mà toát mồ hôi lạnh.

Khi tiếng khóa xe lạch cạch vang lên, cậu hốt hoảng. Cậu dùng tay liều mạng đập cửa xe, “Thả tôi xuống xe, thả tôi xuống, tôi không đi.”

Hoa Duẫn Quan đứng ở bên ngoài, lạnh lùng nhìn cậu xuyên qua cửa kính. Sau đó ông ta xoay người lên chiếc xe ở phía trước, tiếng động cơ vang lên, Quý Hoài xụi lơ ngồi phịch xuống, nghĩ tới người mình chuẩn bị gặp mà sợ run.

Tài xế xe nhìn kính chiếu hậu, kinh miệt liếc cậu một cái, yếu đuối đến nhường này mà lại là người Hoa gia, e là tới Hoa gia sẽ bị giày vò xương nát thịt tan.

Xe chạy hơn một giờ, càng đi càng dốc, cuối cùng dừng lại trước một căn nhà có phong cách cổ xưa, Quý Hoài bị lôi đi ra.

Hoa Duẫn Quan đứng bên cạnh nói: “Sau này mày sẽ ở đây.”

Cổ trạch nằm trên sườn núi, giữa cây cối um tùm yên tĩnh, nghĩ tới bên trong có người, Quý Hoài bắt đầu sợ hãi.

Hoa Duẫn Quan mang cậu vào Hoa gia, vừa vào cửa, âm thanh náo nhiệt trong phòng khách bỗng ngưng bật, một người phụ nữ thoạt nhìn rất tao nhã lên tiếng: “Duẫn Quan?”

Hoa Duẫn Quan thản nhiên gạt đầu, ánh mắt lướt qua tất cả mọi người rồi dừng lại ở một ông lão uy nghiêm.

“Ba.”

“Mày còn biết quay về cơ à!” Ông lão đập đũa xuống, phát ra tiếng vang chói tai, mọi người không dám hó hé.

Hoa Duẫn Quan cười lạnh, “Ba bảo con về còn gì? Con mang tin tốt về cho ba đây. Nào.”

Hoa Duẫn Quan quay lại vẫy tay, Quý Hoài đối mặt với những người quen thuộc, những ánh mắt đánh giá quen thuộc ấy, chân kinh lui về phía sau một bước, về mặt cậu tràn đầy kinh sợ, thân thể run rẩy.

Hoa Duẫn Quan hết kiên nhẫn, bước ra túm Quý Hoài lên phía trước, sau đó nói trước mặt mọi người, “Hôm nay giới thiệu với cả nhà con trai tôi, Hoa Chi.”

Mọi người kinh ngạc nhìn diện mạo Quý Hoài giống y như người phụ nữ năm đó, liền đoán được chân tướng.

Ông lão đứng lên, chống gậy đi đến trước mặt Hoa Duẫn Quan, mắt không hề nhìn Quý Hoài lấy một cái, “Mất dạy! Mày muốn bao nhiêu đàn bà chả có, cứ phải là Tạ Chi à? Bây giờ còn đem thằng con hoang này về, mày có còn coi cái nhà này ra gì không? Tao nuôi mày để giờ mày mất dạy như thế à!”

“Ba muốn con kết hôn sinh con, bây giờ con mang con trai trở về, ba vừa lúc có thể ôm cháu rồi.” Hoa Duẫn Quan cười lạnh.

Ông lão giận dữ nện gậy lên bàn, bát đĩa nước canh văng đầy đất, “Hoa gia không chấp nhận con trai của con đàn bà đó.”

“Không chấp nhận? Ha, con chỉ có một đứa con trai, về sau cũng chỉ có một đứa, sẽ không sinh thêm đứa nào nữa.”

“Mày dám à!”

Hoa Duẫn Quan cười lạnh, vịn bả vai Quý Hoài, “Đi lên gọi một tiếng ông nội.”

Trải qua y hệt đời trước, chính là lúc này, bởi vì lại có cha, lại có ông nội mà cậu trở nên vui vẻ, giờ đây cậu chỉ cảm thấy lạnh lẽo. Ánh mắt mọi người trong nhà như muốn lột da cậu, từng nhát dao cứa vào máu thịt.

“Kêu ông nội.” Hoa Duẫn Quan nắm ót cậu, ép bức.

Thân thể Quý Hoài lạnh lẽo run rẩy, dưới tầm mắt lạnh lùng của Hoa Duẫn Quan run run gọi hai tiếng, “Ông, nội.”

Hoa Duẫn Quan buông ra, phủi phủi tay một cách ghét bỏ, “Ba muốn cháu nội thì con cho ba, sau này đừng diễn cái vở kịch kịch cỡm này nữa. Con đã bảo rồi, đời này ngoài Tạ Chi ra con không cưới ai hết, ba không đồng ý cũng phải đồng ý.”

Dứt lời, Hoa Duẫn Quan xoay người đi ra cửa, để lại Quý Hoài một thân một mình đứng đó.

Hoa lão gia Hoa Chính Diệu giận run cả người, gậy nện rầm rầm xuống đất, quát to, “Thằng mất dạy! Mất dạy!”

“Ba, ba đừng nóng, chú ba cũng thật là, lớn như vậy rồi còn hồ đồ.” Người đàn ông trung niên dáng vẻ đoan chính đang khuyên nhủ này tên là Hoa Duẩn Giang, đại thiếu gia Hoa gia.

“Đúng, ba bớt giận đi, tức giận hại thân.” Con dâu thứ hai của Hoa gia là Tiêu Thanh Thanh thấy anh cả lên tiếng, cũng hòa theo khuyên nhủ.

Quý Hoài nắm chặt tay, không có ai chú ý tới cậu, cậu chỉ muốn rời khỏi nơi này. Nhưng hai chân cậu đã nhũn ra, nếu không phải đang cố gồng mình có lẽ đã ngã vật ra.

“Chuyện gì mà ồn ào vậy? Nói tôi nghe xem.” Giọng nói lạnh lẽo truyền vào từ ngoài cửa, một người đàn ông mặt mày tuấn tú tay cầm cây baton thông thả tao nhã bước vào.

3. Chương 3: Giang Tử Mặc

Edit: Dép

Quý Hoài nhìn thấy hắn lập tức lùi về phía sau một bước. Người đàn ông làn da tái nhợt thản nhiên liếc mắt nhìn cậu, lại thản nhiên rời ánh mắt đi.

“Tử Mặc, chú về rồi đấy à.” Tiêu Thanh Thanh, con dâu thứ của Hoa gia đơn đã chào, lại nhìn thấy ánh mắt có ý tránh né của hắn, tự cảm thấy xấu hổ vì đã mở miệng, phút chốc cả căn phòng trở nên yên tĩnh.

“Sao thế? Sợ tôi nhìn được cái gì không nên nhìn sao?” Người đàn ông khẽ nhếch khóe miệng, châm chọc nói.

“Tử Mặc, chú còn chưa ăn cơm đúng không, tụi chị cũng vừa mới bắt đầu ăn, chú... muốn dùng bữa luôn không?” Con dâu trưởng Tề Nguyệt đứng lên nhẹ giọng hỏi.

Người đàn ông thản nhiên thả một tiếng hừ mũi, sau đó ngồi vào bàn cơm, đem baton đưa cho vệ sĩ, “Ăn chứ sao không, chẳng lẽ tôi còn sợ các người hạ độc.”

“Tử Mặc, chú nói gì kỳ vậy.” Tề Nguyệt ngượng ngùng.

Xấn tay áo sơmi thuần màu trắng lên, cổ tay gầy gầy lộ ra, động tác của hắn không nhanh không chậm, cực kỳ tao nhã, tất cả mọi người đều đứng một bên nhìn, không ai dám lên tiếng.

Hầu gái mang bát đĩa sạch ra, cẩn thận đặt trước mặt Giang Tử Mặc. Giang Tử Mặc cầm đĩa lên bằng những ngón tay thon dài, nâng mắt hỏi: “Sao cứ đứng hết thế kia, không ăn à?”

Hoa lão gia Hoa Chính Diệu gõ gõ gậy lên đất, ngồi xuống đầu tiên, nói: “Chẳng mấy khi Tử Mặc tới dùng cơm, cả nhà ngồi xuống hết đi, đứng làm gì.”

Lúc này mọi người mới lục tục ngồi xuống, như là có ăn ý ngầm, chờ Giang Tử Mặc động đũa thì họ mới dám bắt đầu ăn. Trên bàn cơm vô cùng yên tĩnh, không khí như ngưng đọng, không ai nói năng gì.

Quý Hoài đứng ở cửa giữa phòng khách và phòng ăn, ánh mắt rũ xuống, hai chân muốn lui về phía sau, người Hoa gia cho tới bây giờ hình như không để ý tới cậu lắm, cậu có nên thừa dịp này mà trốn đi hay không.

Cậu giương mắt lên liếc bọn họ một cái, ai ngờ lúc này bụng lại phát ra tiếng “ồn ọt” vang dội. Quý Hoài lập tức ôm bụng, xấu hổ cùng cực.

Trong phòng ăn ngoại trừ tiếng bát đũa thì không còn âm thanh gì, cho nên lúc tiếng ọt ọt vang lên, mọi người đều nhìn qua chỗ Quý Hoài, lại là khinh thường.

Giang Tử Mặc đột nhiên bật cười, “Đây là con trai của anh ba? Tên là gì thế?”

Con dâu thứ của Hoa gia Tiêu Thanh Thanh lập tức ân cần trả lời như muốn lấy lòng: “Chú ba nói hình như là... Hoa Chi.”

“Không phải, tôi là Quý Hoài.” Quý Hoài cắn môi lên tiếng phản bác.

Giang Tử Mặc nghe thấy câu này của cậu mới quay đầu lại nhìn. Quý Hoài không dám đối diện ánh mắt ấy, nhanh chóng cúi thấp đầu. Giang Tử Mặc nhìn xoáy tóc trên đầu cậu, không hiểu sao tự dưng nhếch miệng cười.

“Quý Hoài, lại đây cùng ăn đi.” Giang Tử Mặc nói.

Tình huống này không giống đời trước làm Quý Hoài phát hoảng. Tuy rằng cậu sợ người Hoa gia, nhưng sợ thật sự thì chỉ có người này. Không riêng gì cậu, tất cả mọi người ở Hoa gia đều sợ hắn.

“Chú bảo lại đây, không nghe thấy sao!” Giang Tử Mặc lớn tiếng vỗ bàn, tất cả mọi người run rẩy.

Quý Hoài chẳng khác gì cây sậy, đời trước rõ ràng là tối hôm nay cậu không được ăn cơm, tất cả mọi người đều quên mất cậu. Nhưng cậu quên rằng, đời trước cậu không có ý định trốn khỏi khách sạn nên Hoa Duẩn Quan không hà khắc với cậu, ba bữa đều cho cậu ăn no.

Ai ngờ được, đời này chỉ vì đói bụng một ngày, phát ra tiếng kêu khiến Giang Tử Mặc chú ý.

Quý Hoài vâng vâng mép áo, chần chừ bước lên. Đi đến gần bàn ăn, người hầu nhanh tay lấy thêm một chiếc ghế, Giang Tử Mặc lại nói: “Đặt ở bên cạnh tôi.”

Người hầu bất ngờ, cũng không dám phản bác, nhanh chóng đặt thêm một ghế cạnh Giang Tử Mặc. Tim Quý Hoài đã nhảy lên tận họng, cậu cẩn thận thả chậm nhịp thở.

“Ngồi, đừng để chú phải nói lần hai.”

Quý Hoài cúi thấp đầu, cẩn thận ngồi xuống ghế, khí tức lạnh lùng tỏa ra từ người bên cạnh khiến toàn thân cậu cứng nhắc. Mọi người kinh ngạc đánh giá cậu, không ai ngờ Giang Tử Mặc sẽ đối xử đặc biệt với cậu như vậy. Dù cho sự đối xử đặc biệt này là tốt hay xấu, tóm lại là lần đầu tiên.

“Ăn đi.” Giang Tử Mặc tùy tiện gấp một miếng cá để vào bát Quý Hoài. Quý Hoài đã sớm đói mờ mắt, nhưng trước mặt Giang Tử Mặc cậu lại không dám thả lỏng. Lòng bàn tay cậu toàn là mồ hôi lạnh, cầm thìa lỏng lẻo, không cẩn thận làm rơi một chiếc.

Quý Hoài sợ tới mức toàn thân cứng còng. Trên bàn cơm Hoa gia, trừ Giang Tử Mặc là ngoại lệ thì ai cũng đều quy củ, không làm mất lễ nghi.

“Mang một đôi đũa khác ra.”

Người hầu vốn cho rằng loại con hoang không lên nổi mặt bàn này sẽ vì thất lễ mà bị đuổi xuống, nhưng không ngờ Hoa lão gia tử còn chưa lên tiếng, Giang Tử Mặc đã mở miệng.

Người hầu lập tức lấy một đôi đũa khác, Quý Hoài lau lau bàn tay đầy mồ hôi dưới mặt bàn rồi mới cầm chặt đũa.

Một lúc lâu không ai nói chuyện, cậu thấy hơi hoảng, cẩn thận ngẩng đầu nhìn, lại đụng phải ánh mắt của Giang Tử Mặc. Quý Hoài dựng tóc gáy, còn Giang Tử Mặc thì cười nói: “Đúng là con trai của anh ba, nhưng sao lại nhát gan đến thế.”

Nụ cười này của Giang Tử Mặc làm không khí ngưng đọng trở nên dễ thở hơn. Tiêu Thanh Thanh nhanh miệng tiếp lời, “Đúng thế nhỉ, nếu không nhìn diện mạo, thì chả ai nghĩ đây là con trai chú ba.”

Quý Hoài cầm đũa cúi gằm mặt, cậu ăn từng miếng từng miếng, tuy mỗi miếng đều nhỏ nhưng tốc độ ăn lại nhanh, chẳng mấy chốc miếng đã căng phồng.

Quý Hoài thật sự đói muốn lả, cơm canh nóng hổi ăn vào miệng mới buông hết xuống cảm giác lo sợ hãi hùng cả ngày hôm nay. Cậu không dám phát ra tiếng động, chỉ cầm chặt đũa.

Mọi người lại bắt đầu động đũa, coi như Quý Hoài không tồn tại, Hoa lão gia lại càng không muốn liếc

nhìn cậu.

Quý Hoài ăn rất nhanh, không cẩn thận bị nghẹn, cậu lấy tay che miệng, mặt đỏ bừng. Mọi người trong Hoa gia thấy cậu ăn mặc rách rưới, lai lịch thì không rõ ràng, thấy cậu liên tục thất lễ, càng cảm thất cậu không có quy củ, vô giáo dục.

Giang Tử Mặc cũng không để ý đến cậu nữa, giống như vừa nãy chỉ là hứng thú một chút mà thôi. Quý Hoài che miệng, càng không dám phát ra âm thanh gì.

Lúc này, bỗng nhiên có tiếng cười thánh thót vọng lại từ phía cửa, “Ông nội, mẹ, con về rồi đây.”

Một cô bé mặc váy hồng bung xòe chạy vào, lúc nhìn thấy Giang Tử Mặc ngồi trong nhà ăn thì khựng lại, “Chú Mặc.” Cô bé nhỏ nhẹ lễ phép chào.

Giang Tử Mặc cầm đĩa gấp một cọng rau xanh, đặt vào trong bát nhưng không ăn. Cô bé thấy hắn không quay lại nhìn mình, lại thở phào nhẹ nhõm. Cô riu rít chạy tới bên cạnh Hoa Chính Diệu, ôm ông ta một cái. Bấy giờ Hoa Chính Diệu mới nở nụ cười.

“Mẹ.” Cô lại chạy tới bên cạnh Tề Nguyệt, nũng nịu ôm cổ bà.

Tề Nguyệt thấy con gái quay về, rất là vui, thăm thì nói: “Cẩm Tú, sao hôm nay lại quay về?”

“Ông bà ngoại muốn con ở lại đây chứ, nhưng con thấy nhớ ông nội với mẹ quá nên quay về.”

Lúc Quý Hoài nhìn thấy cô, vẻ mặt rất phức tạp, có thể nói là mang theo thù hận. Cậu rũ mắt xuống che đi vẻ mặt của mình. Đời trước, cậu đối đãi với cô bé này như chị gái, vậy mà cô ta lại hại chết cậu.

Nhớ lúc trước khi chết, Hoa Cẩm Tú nói chân tướng cho cậu nghe, cậu mới biết là mình hận, nỗi hận thù làm toàn thân cậu co giật, cậu cắn chặt răng kìm lại lòng hận thù và những giọt lệ đang chực trào trên khóe mắt.

“Không ăn cơm thì rút.” Giang Tử Mặc đột nhiên lên tiếng, Quý Hoài tưởng là nói mình, cậu mãnh liệt ngẩng đầu lên, lại thấy Giang Tử Mặc chau mày nhìn Hoa Cẩm Tú.

Hoa Cẩm Tú đang nũng nịu với mẹ mình, không hiểu sao lại chọc giận Giang Tử Mặc, cô sợ tới mức nước mắt lưng tròng. Hoa Chính Diệu khoát tay, “Tử Mặc, Cẩm Tú chỉ là trẻ con thôi mà.”

“Trẻ con à, ha.” Giang Tử Mặc dứt khoát đứng lên, lật tung hết đồ ăn trên bàn.

Hành động bất thành linh của hắn làm cho mọi người bị văng đầy cơm canh dầu mỡ, Tề Nguyệt và Tiêu

Thanh Thanh bấn hết người, giận mà không dám nói. Hoa lão gia còn chưa nổi nóng nói gì tới bọn họ.

“Không ăn thì đừng ăn!” Giang Tử Mặc phũ phũ tay, lạnh lùng nói.

“Tử Mặc!” Hoa Chính Diệu cũng bị dính dầu mỡ, nhưng ông ta lại không trách cứ, chỉ bất đắc dĩ nói Giang Tử Mặc một câu.

“Chú Hoa, chú dạy dỗ trẻ con cho tốt, đừng để chúng nó làm phiền cháu.”

Giang Tử Mặc nói xong liền lấy cây bôn trong tay vệ sĩ, đi ra ngoài. Sau khi hắn đi, ngoại trừ Hoa Chính Diệu không phát hỏa, tất cả mọi người đều giận dữ, “Ba, ba xem Giang Tử Mặc làm gì kìa, đang ăn cơm tối mà bị nó phá thành như vậy.”

“Được rồi, không ăn nữa, về đi nghỉ đi.” Hoa Chính Diệu cắt lời bọn họ, phất tay bảo bọn họ trở về.

Mọi người không cam lòng, nhưng chuyện như thế này trước giờ đã xảy ra nhiều rồi, lần nào bọn họ cũng phải cố mà nuốt trôi cục tức.

Sau khi mọi người đi hết, Hoa Cẩm Tú bĩu môi ôm eo Tề Nguyệt. Đột nhiên, ánh mắt cô liếc về phía Quý Hoài, “Mẹ ơi, nó là ai thế? Sao lại ở nhà mình?”

“Nó? À, đúng rồi.” Tề Nguyệt giờ mới nhớ tới cậu, tùy tiện nói với người hầu, “Dọn cho nó cái phòng, cứ để nó ở đó trước đã, sau xem ba sắp xếp thế nào.”

Con dâu trưởng Hoa gia, việc nên làm thì bà vẫn có thể làm. Nhưng Hoa Cẩm Tú sau khi nghe lai lịch của cậu, cứ luôn xét nét đánh giá cậu.

“Đừng nhìn nữa, về phòng thôi con.”

“Mẹ, con không thích nó.” Hoa Cẩm Tú nói thẳng với Tề Nguyệt.

Tề Nguyệt cũng không ngăn cản, bởi vì cả cái nhà này chẳng ai thích Quý Hoài cả, có điều bà vẫn nói: “Con không giống nó, đừng động vào nó, về đi ngủ đi.”

Trước khi đi Hoa Cẩm Tú liếc Quý Hoài một cái, mà Quý Hoài cũng ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của cô ta, Hoa Cẩm Tú sững sốt, lập tức chán ghét rồi mất đi.

Quý Hoài bình tĩnh nhìn cô ta rời đi, cho đến khi không thấy bóng dáng đâu nữa.

4. Chương 4: Trước Khi Chết

Edit: Dép

Người hầu đưa Quý Hoài về phòng, vẫn là căn phòng đời trước cậu ở, căn phòng góc trong của lầu hai. Đó vốn là nhà kho, giờ đổi thành phòng của Quý Hoài.

Quý Hoài đóng cửa lại, lết tới bên giường mới xụi lơ đổ người xuống. Hôm nay cứ như là nằm mơ, tất cả lại bắt đầu một lần nữa. Cả ngày cậu lo lắng sợ hãi, cố gồng gánh tới bây giờ là cực hạn, mệt mỏi rũ rượi kéo tới bao trùm lấy cậu.

Cậu mệt tới mức chẳng buồn động đây, cậu nhắm mắt lại, nghĩ: Cậu không muốn về Hoa gia nhưng cuối cùng vẫn phải về, đời trước cậu cố lấy lòng người Hoa gia, hy vọng mình có thể hòa nhập, để ông nội thừa nhận cậu, để ông cười với cậu một cái, nhưng đến chết cậu vẫn không làm được.

Đời này, cậu chẳng muốn gì hết, chờ sau khi cậu trưởng thành sẽ rời khỏi Hoa gia, không bao giờ...quay lại nữa.

Ôm ý nghĩ như vậy đi vào giấc ngủ, nửa đêm cậu lại nằm mơ, trong mơ là biển lửa ngút trời thiêu cháy rụi thân thể cậu.

Nóng quá, đau quá...

Cậu nhìn gương mặt tươi cười của Hoa Cẩm Tú bên ngoài biển lửa, bên cạnh cô ta là một người đàn ông nho nhã anh tuấn.

“Hoa Chi, mày đừng có tơ tưởng Hạ Dật nữa, anh ấy là của tao, ngay từ đầu anh ấy đã thích tao rồi, mày chẳng qua chỉ là...” Hoa Cẩm Tú cuốn một lọn tóc quanh ngón tay, cười cợt, “Một thứ đồ chơi mà thôi, mày còn tưởng là thật.”

“Mày thì có thân phận gì mà dám mơ mộng Hạ Dật sẽ thích mày, mày quên rồi sao, ông nội bảo mày đi hầu hạ Abbott, mày cũng sẽ coi như là có liên quan tới chuyện làm ăn của nhà tao, ông nội có lẽ sẽ nhìn mày với con mắt khác đây.”

Trong cơn mơ, sắc mặt Quý Hoài tái nhợt, vẻ mặt thống khổ, cậu thoáng nhìn qua phía Hạ Dật, ” Cho nên tất cả đều là lừa gạt tôi đúng không? Tất cả đều là giả dối đúng không? Rốt cuộc tôi chỉ là một trò cười.”

“A, bây giờ mày mới biết à, chú ba bỏ mày lại đây rồi mặc kệ mày, mày còn tưởng chú ba là ba mày thật sao, ha ha ha, ông nội giữ mày lại chẳng qua là để chú ba quay về, mày nhiệt tình xun xoe lấy lòng như thế, bọn tao ấy mà, đều nhìn ra hết.”

Nhìn cậu giống như một tên hề, vụng về ngu ngốc la liếm lấy lòng, thậm chí tất cả mọi người không ai thừa nhận cậu là người Hoa gia, chỉ lúc nào cần tới cậu mới vẫy vẫy tay gọi cậu tới.

Hứa hôn với Trương gia cũng vậy, vụ giao dịch làm ăn với Abbott cũng vậy. Cậu không phải một món đồ, nhưng tất cả mọi người lại xem cậu như là một thứ đồ vẫy vẫy tay là đến, xua tay liền đi.

Quý Hoài cúi đầu cười, tiếng cười như phát điên lại có chút chua xót. Hoa Cẩm Tú nhìn Hoa Chi đã chột vật đến độ này mà vẫn xinh đẹp như trước, không khỏi dấy lên ghen tỵ.

Nhưng mà dù bộ dạng có xinh đẹp thế nào đi nữa thì vẫn chỉ là phường thấp hèn bại hoại, cha không quan tâm, Hoa gia cũng bỏ mặc. Tồn tại như một trò cười, một ngày nào đó mà biến mất thì cũng chẳng còn lại gì.

Hoa Cẩm Tú sai người phía sau trối Hoa Chi lại, cô ả còn muốn đưa cậu tới chỗ ngài Abbott. Hoa Chi liều chết giãy giụa làm dây trối tay tuột ra, cậu chạy vào phòng bếp, đem cả thùng dầu đổ ụp lên người mình. Cậu cầm chiếc bật lửa, run rẩy uy hiếp, “Đừng tới đây, đừng tới đây.”

Hoa Cẩm Tú cười khinh, “Tao khuyên mày ngoan ngoãn một chút đi, ngài Abbott giờ không cần thanh danh của mày nữa, chỉ thích cái bản mặt mày thôi, chờ đến khi mày lấy lòng được ngài Abbott, ông nội sẽ cho tên mày vào gia phả, chuyện nhằm người ta đồn đại bên ngoài cũng sẽ giúp mày xử lý hết.”

“Gia phả? Ha.” Hoa Chi cười, cười càng lúc càng lớn, “Vào gia phả thì sao, tôi không phải người Hoa gia. Các người... các người còn muốn đùa giỡn tôi tới khi nào?”

Hoa Cẩm Tú nhú mày. Hoa Chi chậm rãi tiến lại gần cô ả, dầu theo ống quần nhỏ giọt xuống nền, Hoa Cẩm Tú cả kinh, lui nhanh về phía sau, khi lui đến cạnh cửa mới cau mày nói: “Hoa Chi, mày biết mày nên làm gì mà, hôm nay tao chỉ nghe theo lời ông nội nên tới thôi...”

“Ông nội? Thế thì sao, tôi chẳng muốn gặp ai trong số các người, nhìn thấy các người... tôi khó chịu.” Hoa Chi đau lòng cùng cực, mỗi lần hô hấp đều nghẹn ngào khó thở.

“Tôi vĩnh viễn không muốn gặp lại các người.” Hoa Chi ném bật lửa xuống nền, ngọn lửa nhanh chóng bùng lên, dọc theo ống quần bò lên thân thể Hoa Chi.

Hạ Dật chờ bên ngoài, thấy thế chạy vọt lên kéo Hoa Cẩm Tú ra ngoài, lửa theo dầu lan nhanh tới bộ sofa vải, sau đó càng không thể cứu vãn.

Hoa Chi đau đến mức không nhìn thấy gì nữa, ánh lửa ngút trời là màu sắc cuối cùng cậu nhìn thấy. Cậu cũng không thấy đau đớn, so với sự đối đãi mỗi ngày ở Hoa gia, thế này chẳng là gì cả.

Bởi vì cậu biết, cậu sẽ không bao giờ gặp lại những người đó nữa.

5. Chương 5: Gia Pháp Hoa Gia

Edit: Dép

Quý Hoài tỉnh lại, đầu đầy mồ hôi, trên người lúc nóng lúc lạnh, cậu muốn tắm rửa thay quần áo, nhưng bây giờ chẳng có bộ quần áo nào cho cậu mặc.

Cậu thu dọn một chút, đi xuống lầu. Trong nhà vô cùng im ắng, Quý Hoài chỉ thấy mấy người hầu, không thấy bất cứ ai ngồi trên bàn cơm tối qua. Dù cho bao nhiêu lần đi nữa, thì cậu vẫn không được thoải mái khi đứng ở đây.

Người hầu nhìn thấy cậu cũng chẳng nói chẳng rằng, Quý Hoài đã quen rồi, chỉ là bây giờ cậu đang tuổi ăn tuổi lớn, tối hôm qua ăn một bữa mà lo ngay ngáy, thật sự ăn không no.

Cậu tới phòng bếp, hỏi đầu bếp đang bận bịu, “Cháu có thể lấy chút gì để ăn không ạ?”

Đầu bếp nhẹ liếc cậu một cái, ý bảo cậu tự đi lấy. Quý Hoài không khách sáo nữa, cầm mấy cái bánh mì, sợ mình ở đây ảnh hưởng bọn họ làm việc, cậu liền đi ra cửa sau phòng bếp, ngồi xuống chỗ bậc thang.

Ngấu nghiến tọng hết mấy cái bánh mì, cậu im lặng ngồi ở bậc thang, cậu sẽ phải ở lại căn nhà này hay sao? Đời trước cậu không nghĩ tới việc rời đi, nhưng đời này biết đi đâu?

Đã không cần thiết phải ở lại nữa.

Mấy người hầu đi mua đồ ăn trở về từ cửa sau, Quý Hoài nhích tránh ra, lúc bọn họ đi ngang qua cậu, thì thầm nói: “Nhìn cái bộ dạng quê mùa một cục kia, sao Hoa gia lại có loại thiếu gia như thế này.”

“Từ quê mới ra thì chả thế, lão gia không quan tâm, chúng ta nói có ích gì.”

Quý Hoài chờ bọn họ đi rồi mới đứng dậy trở về. Cậu muốn về phòng, chỉ có nơi đó cậu mới có thể trốn được một chút.

Cậu cần đi qua phòng khách, vừa đi vào chợt nghe tiếng loảng xoảng ở cửa, mấy người hầu nghe thấy, như thường lệ chạy ra cửa dìu người vào.

Quý Hoài thấy người đến thì cuống lên, chạy nhanh về phòng bếp, lại bị người hầu đẩy ra, “Ở trong này vướng hết cả chân.”

Quý Hoài tự dưng bị đẩy như vậy, đụng phải giá đồ bên cạnh, bình sứ phía trên lưng lay rồi rơi xuống sàn,

choang một tiếng vỡ vụn.

Quý Hoài nhìn đồng sứ vỡ mà đổ mồ hôi lạnh, đó đều là đồ mà Hoa lão gia sưu tập từ khắp mọi nơi, mua về với giá cao, để trong phòng khách làm đồ trang trí.

“Ồi giờ ơi, đây là đồ sưu tập của lão gia, vỡ hết cả rồi!” Tiếng hét ồn ào thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, Quý Hoài đứng chết trân tại chỗ.

Người đàn ông trung niên say khướt đang được dìu, đưa mắt nhìn về phía này, mặt mũi ông ta rất đoan chính, nhưng bởi vì ánh mắt cực kì ngả ngớn nên lại nhìn có vẻ thâm tà không đứng đắn. Gã đột nhiên đẩy người hầu đang dìu ra, khoát tay về phía Quý Hoài, “Đây là...đây là con cái nhà ai? Bộ dạng xinh đẹp thật đấy.”

Quý Hoài tái mặt, ánh mắt mọi người xung quanh tỏ vẻ hiểu rõ, làm mặt cậu càng thêm trắng bệch.

Người đàn ông đầy mùi rượu, quần áo trên người nhả nhúm, còn có một mùi vị hoan lạc. Gã cười đậm, đột nhiên ôm cổ Quý Hoài, “Đây là bảo bối gì thế này? Sao anh chưa thấy bao giờ nhỉ?”

Đời trước bị người này khống chế, toàn thân Quý Hoài phát run. Vô số buổi đêm cậu phải đề phòng người này, cậu phải khóa chặt hết cửa thì người này mới không len vào phòng cậu.

“Trông cũng nhỏ, mấy tuổi rồi? Nói cho anh biết, rồi anh thương em.” Người đàn ông ôm thắt lưng gầy của thiếu niên, miệng nói những lời tán tỉnh ngả ngớn.

“Nhị gia, đây là con trai Tam gia mang từ bên ngoài về.” Quản gia không ngăn nổi, chỉ có thể đứng nhắc nhở.

“Con trai chú ba? Tôi nhìn không giống, bộ dạng đẹp như thế này, còn đẹp hơn cả con đàn bà trên giường tôi tối qua, sao có thể là do chú ba sinh ra được? Tôi sinh mới đúng.” Gã nói xong thì ha ha cười lớn, cúi đầu muốn hôn Quý Hoài.

Quý Hoài không ngờ người này lớn gan như vậy, giữa phòng khách mà giở trò. Cậu sợ hãi đưa tay đẩy ra, “Bác, bác hai.”

“Hoa Duẫn Hòa!” Một tiếng quát vọng từ trên lầu xuống, Tiêu Thanh Thanh đứng ở cầu thang nhìn bộ dạng của chồng mà tức run cả người.

“Ấy, Thanh Thanh à, tối đây anh nói em nghe, đứa nhỏ này thật sự rất xinh đẹp.” Hoa Duẫn Hòa liếm môi, nắm cầm Quý Hoài quay ra cho Tiêu Thanh Thanh nhìn.

Tiêu Thanh Thanh hầm hầm lườm Quý Hoài một phát, sau đó ra lệnh, “Còn đứng đấy làm gì? Kéo nó ra,

hai bác cháu như thế còn ra thể thống cống rãnh gì nữa!”

Lúc này người hầu mới đồng loạt tiến lên kéo cậu ra, Quý Hoài bị kéo đung phải cửa phòng bếp. Cả người cậu giờ lạnh như băng, mồ hôi lạnh thấm cả tay chân.

Cậu muốn chạy trốn, cậu nhất định phải thoát khỏi Hoa gia.

Hoa Duẩn Hòa say không mở nổi mắt, miệng vẫn còn lẩm bầm mấy câu tán tỉnh, không biết là nói cho ai nghe. Nhìn vẻ mặt của mấy người hầu, cũng biết được đây là chuyện thường xảy ra.

Tiêu Thanh Thanh hất chén nước vào mặt Hoa Duẩn Hòa, sau đó lạnh mặt phân phó, “Đưa anh ta vào phòng, lúc nào tỉnh thì lúc đó đi ra.”

Hai người hầu cường tráng mang gã lên lầu, Tiêu Thanh Thanh mặt mày tái mét, xoay người lại nhìn Quý Hoài.

“Hồ ly tinh!” Tiêu Thanh Thanh vung một tát thẳng mặt Quý Hoài, đứa trẻ 16 tuổi từ nhỏ suy dinh dưỡng, bị ả tát một phát ngã thẳng xuống đất. Mảnh sứ vỡ đâm khắp người.

Quý Hoài bị đau tức khắc lồm cồm bò dậy, bàn tay gần như bị đâm nát, máu theo từng ngón chảy xuống.

“Ba mặc kệ mày thì bác hai phải dạy dỗ mày, Hoa gia nhiều quy củ, vô giáo dục cũng không sao, nhưng nếu tâm tư bất chính, phá hoại nề nếp gia phong, Hoa gia sẽ không cho phép người như vậy tồn tại, nghe chưa?”

“Cháu biết rồi.” Quý Hoài cúi đầu nói.

“Biết thì tốt, tự đi tìm chú Cốc lĩnh roi.”

Quý Hoài run rẩy, luống cuống nói, “Không phải cháu, là bác hai bác ấy...”

“Sao? Không hiểu quy củ, không biết lễ nghi, bác phạt mày mấy roi không được hả? Mày không có cha mẹ trông nom, bác đành phải thay cha mẹ dạy dỗ mày.” Tiêu Thanh Thanh sáng giọng nhìn cậu.

Quý Hoài lắc đầu, đau đớn còn in hằn trong trí nhớ khiến cậu sợ hãi, ký ức hồi nhỏ cậu đã gần như quên hết, nhưng thực ra những ký ức đã bị lãng quên mới thật sự là những chuyện khắc sâu nhất.

Chú Cốc là quản gia của Hoa gia, ỗn trọng khéo léo, việc chấp hành gia pháp trong Hoa gia đều giao cho chú Cốc, có thể thấy được Hoa gia rất tín nhiệm chú Cốc.

Chú Cốc sai người kéo Quý Hoài tới căn phòng nhỏ phía sau nhà, trên tường treo một bức tranh, nghe nói là tướng quân tổ tiên Hoa gia mấy trăm năm trước, mà phía dưới chính là hình đường.

Xử phạt cũng rất đơn giản, trói hai tay treo lên, rồi quất vài roi sau lưng xem như là phạt quất roi. Gia pháp này đã truyền vài trăm năm, có đơn giản hóa nhưng không thay đổi nhiều.

Quý Hoài quỳ gối trên nền đất lạnh như băng, hai tay bị treo lên, bả vai gầy yếu vì sợ mà run run. Đời trước lúc cậu vừa tới cũng là như vậy. Khi đó cậu chưa biết gì, thường xuyên chọc đến gia quy của Hoa gia.

Hình đường âm u chật chội, trên thực tế chỉ có cậu thường xuyên đến, sau đó ôm vết thương rầu rĩ trở về.

“Phá hoại đồ sưu tập của lão gia, hai mươi roi, thân là con cháu, lại làm ra hành vi cử chỉ thất lễ, đến nỗi không phân biệt được quan hệ bác cháu, ba mươi roi. Tổng cộng năm mươi roi.” Chú Cốc đứng phía sau quy củ nói.

Quý Hoài lắc đầu, “Không phải cháu, không phải cháu đâu mà.”

“Một roi.” Chát một tiếng, roi xé gió quất xuống.

“Không phải cháu!” Quý Hoài cắn răng.

“Không biết hối lỗi, thêm mười roi.” Giọng chú Cốc lạnh băng.

“Hai roi, ba roi,...mười roi...”

Âm thanh đếm số ấy Quý Hoài đã chẳng còn nghe rõ nữa, trước mắt cậu chỉ thấy một màu trắng lóa, hai tai vang ong ong. Cậu sợ đau, cậu vẫn rất sợ đau, nhưng đời trước đã chịu đau nhiều như vậy, cậu đều có thể cắn răng mà nhịn.

Chẳng lẽ đời này lại sống như vậy lần nữa sao? Rốt cuộc vì sao lại cho cậu sống lại?

Cậu chưa từng có khát vọng lớn lao gì, cũng không có chí hướng to tát, luôn luôn bị ép làm cái này cái kia. Đời trước cậu học lễ nghi quy củ, học để trở nên ưu tú như người trong Hoa gia, nhưng rồi thế nào?

Lần này cậu không cần gì hết, vậy cũng không được sao?

“Ba mươi roi...”

“Bốn mươi roi... Sáu mươi roi.”

Hơi thở Quý Hoài đã yếu ớt như sắp tắt, chú Cốc đi lên kiểm tra một chút, sau đó cho người bồi thuốc cho Quý Hoài. Bình thường hành hình xong còn phải úp mặt vào tường tự kiểm điểm, nhưng vì lần này Quý Hoài phạm lỗi rất nhiều, quất rất nhiều roi, đã sắp ngất lịm đi rồi.

“Nhị thái thái dẫn rồi đấy, cậu xem chừng nó đi, đừng để nó tiếp xúc với Nhị gia.” Chú Cốc dặn dò xong thì rời đi, để lại một tên vệ sĩ trẻ tuổi cường tráng.

Vệ sĩ đứng cạnh cửa nhìn Quý Hoài một lúc, thấy không có động tĩnh gì thì rời mắt đi, rút điều thuốc ra hút.

Không biết qua bao lâu, Quý Hoài tỉnh lại, cậu ra mồ hôi lạnh khắp người, bây giờ bị gió thổi, lạnh tới phát run, vết thương sau lưng rát như lửa đốt.

Cậu đau quá, nhỏ giọng “hm” một tiếng, hai tay trói chặt sắp mất cảm giác. Vệ sĩ nghe thấy tiếng cậu liền ngẩng đầu nhìn.

Căn phòng được chiếu sáng bởi ngọn đèn le lói, chiếu tới một người đang cuộn thành một cục, hẳn chỉ có thể thấy sau lưng, miệng vết thương dữ tợn trải rộng khắp mặt lưng.

Thiếu niên thông đầu xuống, lộ ra chiếc gáy trắng nõn, tên vệ sĩ nhìn chằm chằm phần da trắng kia, có chút không được tự nhiên.

Chỉ lộ có vậy thôi đã có thể mê hoặc lòng người rồi, đừng nói lộ cả người. Tên vệ sĩ bỗng hiểu ra vì sao Nhị gia lại để ý thằng cháu này.

6. Chương 6: Chú Mặc

Edit: Dép

Quý Hoài quỳ cả đêm mới được thả, cậu chống tay trên đất thở hồi lâu mới đứng lên được. Nhìn thấy tên vệ sĩ đã đi xa, cậu mới đỡ cửa đi ra ngoài.

Sáng sớm tinh mơ, vừa chớm nắng mai, sau tòa nhà là vườn hoa, cuối khu vườn có một căn biệt thự nhỏ độc lập. Nơi đó là cấm địa ở Hoa gia, không ai dám đi qua đó, Quý Hoài lại càng không dám.

Cậu đỡ bờ tường đi từng bước, cử động hơi mạnh chút thôi là miệng vết thương bị kéo ra, đau khắp mình mẩy. Nhưng dần dà cậu cũng quen với cái đau ấy. Chỉ là sức lực cậu quá yếu, đau đón cả đêm khiến cậu mệt nhọc đứt hơi.

Mấy con bồ câu nuôi trong vườn bị kinh sợ, vùn vụt đập cánh bay ra khỏi đám cây cối um tùm rồi đậu lên

nóc nhà. Quý Hoài lại không để ý, cậu chỉ muốn mau chóng về phòng của mình.

Đột nhiên, một người xuất hiện giữa đám cây cối, ánh mắt dò xét đánh giá của hắn làm Quý Hoài khựng lại.

“Chú, chú Mặc.” Quý Hoài run rẩy cất tiếng chào hỏi.

Giang Tử Mặc nhướn mi, không khí lạnh lạnh buổi sáng sớm làm sắc mặt hắn có hơi xanh trắng, nhưng không hề ảnh hưởng tới vẻ anh tuấn của hắn. Hắn chậm rãi bước từ trong rừng cây ra, chống Baton đi đến trước mặt Quý Hoài.

“Vừa tới đã bị đánh, cũng là hạng chẳng có quy củ gì.” Giang Tử Mặc châm chọc nói.

Quý Hoài dùng một tay đỡ tường, tay kia thì túm góc áo. Giang Tử Mặc thấy cậu căng thẳng thì cười hỏi: “Sợ chú à? Vừa tới đã biết sợ chú rồi? Ai bảo với cháu là chú sẽ ăn thịt người thế.” Cậu sau mang theo âm điệu lạnh lẽo truyền xuống đỉnh đầu Quý Hoài.

Trái tim Quý Hoài run lên, nhịp đập cực nhanh, cậu lắp bắp: “Không, cháu không, sợ.”

Giang Tử Mặc bóp cằm cậu nâng lên, đau tới mức Quý Hoài tái cả mặt, vừa đau lại vừa sợ. Đời trước không bao giờ chạm mặt Giang Tử Mặc, cậu chỉ cần tránh đi là được. Nhưng đời này cậu đến gần Giang Tử Mặc như thế này, mới hiểu được vì sao mà đời trước Hoa Cẩm Tú cứ thấy Giang Tử Mặc là nhũn cả chân.

Bởi vì chân cậu cũng đang run lẩy bẩy, run tới mức sắp đứng không vững.

“Chú Mặc...” Ánh mắt cậu vừa sợ hãi vừa thê lương, đã chẳng còn buồn đếm xỉa tới vết thương sau lưng nữa.

“Anh ba sao lại có đứa con trai nhát cáy thế này, kỳ lạ thật.”

Lời như thế, đời trước cậu nghe nhiều rồi, dù đời này cũng chỉ mới thấy người cha đó hai lần, nhưng thông qua lời người ta nói, cậu cũng biết được cha cậu là người nhìn xa trông rộng, thông minh lanh lợi lại rất tùy ý liêu lĩnh, là người phản nghịch nhất Hoa gia.

Đời trước, Quý Hoài muốn che giấu sự nhát gan yếu đuối của cậu nên ra vẻ dũng cảm không sợ sệt, vậy nên cậu trở thành một công tử dụ dỗ đầy giả tạo.

Nhưng đến đời này, cậu nhìn thấu hết thấy, biết rõ Hoa gia thối nát đến độ nào, trải qua một đời đầy đau khổ, cậu không muốn tiếp tục thảo mai giả tạo nữa.

“Năm nay bao tuổi rồi?” Giang Tử Mặc nắm cầm Quý Hoài đến mức đỏ lên, Quý Hoài vẫn cắn môi không dám đáp.

“Hửm?” Giọng Giang Tử Mặc bỗng trầm hẳn xuống, Quý Hoài cứ một mực im lặng làm hắn nổi giận, hắn bóp cổ Quý Hoài kéo lên rồi đập mạnh lên tường.

Quý Hoài bị hành động này làm cho đau đến mất cảm giác, thế giới của cậu chỉ còn lại sự đau đớn, vết thương sau lưng vỡ tràn máu ra, thấm khắp lưng áo sơ mi vốn đã loang lổ máu.

Quý Hoài nhớ lại lời mấy người trong Hoa gia nói Giang Tử Mặc, “Đó là một tên điên.”

Đúng thế, người này bị điên, không ai dám dây vào. Tay Quý Hoài bám víu vách tường, phập phồng hơi thở, không đi lên cũng chẳng thể đi xuống, cuối cùng đành run rẩy trả lời: “Mười, mười sáu tuổi.”

“Thế này không tốt đâu, ngoan ngoãn một chút thì chú Mặc sẽ thương cháu.”

Quý Hoài bị cái từ “thương cháu” này làm cho nổi da gà da vịt, cậu muốn chạy nhưng lại không dám, Giang Tử Mặc không lên tiếng thì cậu dám chạy đi đâu.

Giang Tử Mặc buông tay ra, vươn vai duỗi thắt lưng trong ánh nắng, “Không khí sáng nay trong lành quá, khí trời đẹp, tâm trạng cũng tốt theo.”

Quý Hoài bị cái bộ dạng âm tình bất định của Giang Tử Mặc làm cho không dám cử động, cậu rụt cổ, cố gắng làm như mình không tồn tại. Giang Tử Mặc hình như đúng là quên cậu thật, hắn xoay người đi về phía biệt thự.

Quý Hoài thừa dịp hắn đi rồi, muốn chạy thật nhanh nhưng chân lại nhũn như chì chì, vừa bước một bước đã mềm oặt trên mặt đất.

“Shh...” Quý Hoài cắn răng nhịn đau.

Lúc này, Giang Tử Mặc bỗng quay đầu lại, dùng ánh mắt lạnh lạnh dõi theo cậu, phảng phất như có một con măng xà đang chăm chú nhìn vậy, cậu nín thở.

“Không muốn chết thì tránh xa nơi này ra.”

Quý Hoài sững người gật đầu, hai đầu gối cậu đã mềm nhũn trên đất, không có sức lực. Mãi đến khi Giang Tử Mặc đi vào trong biệt thự không thấy bóng dáng đâu nữa, cậu mới vịn tường đứng lên được.

Đời trước, Quý Hoài chỉ biết Giang Tử Mặc là con trai người quen cũ của Hoa Chính Diệu, cha mẹ đều

mất, được Hoa Chính Diệu nhận vào Hoa gia đối đãi như con ruột. Mà vì sao Hoa gia lại sợ Giang Tử Mặc thì cậu không rõ.

Trải qua một hồi sợ hãi vừa rồi, sức lực cậu cạn sạch. Cho dù đứng được lên cũng không còn sức mà bước đi. Cậu sốt ruột muốn chạy, nếu còn ở đây, chờ mọi người trong Hoa gia tỉnh dậy sẽ lại đụng mặt.

Nhưng dù cậu có muốn tránh cho nhanh thì cũng chỉ có thể lê lét đi về, không tránh khỏi phải đi qua phòng khách. Hoa Chính Diệu thấy cậu, hừ lạnh, “Sao lại thế này?”

“Ba, Hoa...” Tiêu Thanh Thanh tự dưng không nhớ ra tên cậu, bỏ qua luôn, “Hôm qua nó đụng vỡ tanh bành bình sứ của ba, con bảo chú Cốc dạy dỗ nó một xiu..”

“Nếu đã vào Hoa gia, thì phải tuân theo quy tắc của Hoa gia.” Hoa Chính Diệu nặng nề gõ gậy hai phát, “Lần sau nếu còn như thế thì phạt thật nặng vào, xem nó còn dám không tuân thủ hay không.”

“Ba, ba yên tâm, con sẽ trông chừng nó.” Tiêu Thanh Thanh lạnh lùng cười với Quý Hoài.

Quý Hoài cúi gầm mặt, chậm chậm lên phòng trên lầu hai, Lúc đi qua Hoa Duẫn Hòa, ánh mắt gã nhìn chằm chằm những bộ phận lộ ra ngoài trên người Quý Hoài. Đột nhiên, Tiêu Thanh Thanh xông tới cản lại gã.

Hoa Duẫn Hòa muốn nổi khùng, nhưng nhớ tới lão gia tử còn ở dưới nhà thì không dám làm càn. Nhưng gã vẫn hơi tức, nếu lúc này gã lên hỏi han ân cần, thì cháu trai chắc chắn sẽ vô cùng biết ơn gã.

Tề Nguyệt kéo Hoa Cẩm Tú, sợ cô nhìn thấy cả người Quý Hoài toàn máu thì sẽ sợ hãi nên vội che mắt cô lại, nhưng Hoa Cẩm Tú lại tỏ vẻ hứng thú nhìn nhìn Quý Hoài, ánh mắt ngây thơ chợt lóe lên ác ý.

Quý Hoài đã sớm quen với đủ loại ánh mắt này rồi, bây giờ cậu đang đau đứt cả hơi, cậu chỉ muốn nhanh chóng về phòng.

Hoa Chính Diệu ngồi vào bàn cơm, như là sự nhớ ra, “Thằng nhóc này là thằng ba mang về, dù thế nào thì cũng là huyết mạch Hoa gia, Cốc Thời, cậu trông chừng nó đi, chỉ cần nó đừng gây chuyện thì Hoa gia vẫn sẽ cho nó một phần cơm.”

“Vâng thưa lão gia.”

7. Chương 7: Ý Định Rời Đi

Edit: Dép

Quý Hoài nằm trên giường, mơ hồ cảm giác có người đi vào bôi thuốc cho cậu, trừ cái này ra thì tri giác của cậu như biến mất. Một lúc lâu sau, cậu dường như lại chìm trong cơn sốt nóng hầm hập, mê mê tỉnh tỉnh.

Cậu càng giãy dụa, lại càng bị ép chặt. Cậu sắp tuyệt vọng rồi, thống khổ trong lòng như tràn ra, bành trướng với tốc độ kinh người.

Cậu nghĩ có lẽ mình nên chết luôn trong đám cháy ấy, sống lại một lần chỉ làm cậu càng thêm rõ ràng, không một ai trên đời này quan tâm đến cậu, gia đình ảm áp hòa thuận mà cậu hằng mong mỗi cũng chỉ là mơ ước viễn vông.

Cậu mê man ba ngày, là chú Cốc nói cho cậu biết, tỉnh lại trong căn phòng nhỏ, cậu nằm úp sấp không nhúc nhích, chú Cốc đứng một bên nói rõ với cậu: “Lão gia bảo cậu là huyết mạch của Tam gia, đương nhiên phải tuân theo quy củ của Hoa gia. Chỉ cần cậu ngoan ngoãn không gây chuyện, Hoa gia vẫn sẽ nuôi dưỡng cậu nên người.”

“Cháu có thể trở về không? Cháu nhớ bà, bà nội.” Quý Hoài nghiêng mặt khẽ cất giọng hỏi.

Chú Cốc nhìn cậu với ánh mắt sâu xa, bình tĩnh đáp: “Nếu đã vào rồi thì đừng nghĩ tới chuyện chạy, Tam gia đem cậu về thì cậu chính là người Hoa gia. Huyết mạch Hoa gia sao có thể để lưu lạc bên ngoài.”

Nơi này không có ai coi cậu là người Hoa gia cả, Quý Hoài rất rõ ràng. Cậu mĩa mai mà nhếch khóe môi, cho dù cậu ở lại đây, người cha kia của cậu cũng sẽ không quay về vì cậu.

Chú Cốc nói xong thì đi ra ngoài, nhưng vẫn không quên cho người mang đồ ăn cho cậu. Quý Hoài quá đói, ghé vào cạnh giường ăn mấy miếng liền xong bữa.

Ăn xong, không có ai đi lên thu dọn ngay, không biết có phải do chú Cốc dặn dò hay không, ánh mắt của đám người hầu nhìn cậu đã không còn căng căng vênh váo nữa.

Đời trước, Quý Hoài sẽ cảm thấy tổn thương vì những ánh mắt này, nhưng đời này thì không, cậu không cần thiết phải thế. Cậu đặt tay lên tim mình, nơi này đã không còn biết đau nữa rồi.

Quý Hoài tiếp tục nằm sấp dưỡng thương, vết thương sau lưng như là bị sâu bọ cắn xé, vừa rát vừa ngứa, nhưng có kinh nghiệm từ đời trước, giờ cậu không dám đưa tay gãi.

Đời trước, vết thương do roi của cậu cứ hết lành lại đau, vẫn cứ là không hồi phục nổi, có một lần bị viêm nhiễm nghiêm trọng, thiếu chút nữa mất mạng. Dù cậu thấy sống lại lần này cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng bảo cậu lấy hết dũng khí tự sát lần nữa, cậu không làm được.

Cậu lại nhớ bà nội, giống như người Hoa gia nói, cậu chính là một thằng nhóc nhà quê, cậu sống ở một thôn nhỏ trong núi, chỉ có bà nội chăm sóc cậu. Từ nhỏ cậu đã biết mình được nhặt về nuôi, bà nội chưa từng giấu diếm cậu điều gì.

Sức khỏe bà nội không tốt, sau khi cậu hiểu chuyện thì việc nhà đều do cậu làm, cậu muốn tích tiền mua thuốc cho bà, muốn chăm sóc bà. Vì vậy mà cậu bỏ học hai năm. Nhưng bà nội lại qua đời vào đầu năm nay, giờ cậu chỉ còn lại một mình.

Cho nên giờ cậu hồi tưởng lại đời trước, nhớ lại cảnh tượng khi đó, cậu chỉ thấy tức cười. Đối với người vô cùng khát vọng có một gia đình như Quý Hoài, có cha, có ông nội là chuyện vui vẻ đến nhường nào.

Nhưng không một ai bảo cậu, gia đình này không phải là của cậu, không ai chào đón cậu hết.

Nếu bà nội còn sống, cậu sẽ không trở thành như vậy, cậu tình nguyện sống mãi cùng bà nội trong thôn nhỏ, mãi mãi không đi đâu, vĩnh viễn sống ngây thơ khờ dại, không cần phải biết quá nhiều chuyện đau khổ.

Cậu vùi mặt vào gối đầu, nước mắt âm thầm chảy ướt gối. Nếu bị người Hoa gia nhìn thấy sẽ lại bảo cậu là thứ yếu đuối vô dụng.

Vài ngày sau cậu vẫn nằm dưỡng thương, tới giờ cơm sẽ có người đưa đồ ăn lên cho cậu, đồ ăn rất sơ sài nhưng cậu thấy thế là đủ rồi. Thực ra miệng vết thương đã khép hết, nhưng cậu lại chẳng muốn đi ra gặp mấy người kia.

Mặt khác, cũng bởi vì cậu muốn rời đi, vì thế cả ngày cậu luôn trong trạng thái căng thẳng tinh thần, suy xét kế hoạch rời khỏi Hoa gia. Đời trước cậu không nghĩ tới việc này, nhưng đời này thì cậu không thể ở đây mãi. Nghĩ đến những chuyện sẽ xảy ra về sau, cậu lạnh toát cả người.

Hoa gia là gia tộc giàu có ở Kim Thành, nghe nói đã truyền thừa được mấy trăm năm, huyết mạch nhiều đời chưa từng đứt đoạn, của cải tích lũy vô cùng dồi dào. Nhưng đồng thời cũng ngày càng lạc hậu, bất kể là chuyện kinh doanh làm ăn hay nhân viên trong gia tộc, mỗi người đều giữ khư khư cho riêng mình. Nếu của cải không dồi dào thì sớm đã không theo kịp sự phát triển như vũ bão của thời đại.

Cả ngọn núi này là tài sản tư nhân thuộc về Hoa gia, hai mươi năm trước chuyển về đây. Hồi trước Quý Hoài có nghe người ta đồn, trước kia nơi này thuộc về Giang gia, đám người hầu thì thậm chí to nhỏ không nói rõ ràng, nhưng Quý Hoài lại đoán ra được, ban đầu nơi này là chỗ ở của Giang gia Giang Tử Mặc, mà Giang gia sụp đổ hai mươi năm trước.

Xung quanh Hoa gia bố trí nghiêm ngặt, nhiều lớp kiểm soát phòng hộ, nếu muốn rời đi thì không thể đi cửa chính, cũng không thể trèo tường vì trên tất cả mặt tường đều có camera giám sát.

Quý Hoài vắt óc suy nghĩ nửa ngày, cậu chợt nhớ ra một chỗ, nơi đó không ai dám đặt camera, bởi vì cũng chẳng có mấy ai qua lại.

Nhưng Quý Hoài không dám đi.

Cậu trốn còn không kịp, sao lại tự mình đi tới đó.

Nhưng cậu lại không nghĩ ra nơi nào khác để có thể lén lút rời đi, nhất thời tiến thoái lưỡng nan. Cậu do dự vài ngày vẫn chưa dám hành động.

Trong thời gian ấy, Tề Nguyệt với thân phận là con dâu trưởng Hoa gia, đến thăm cậu một lần. Tiêu Thanh Thanh cũng đến một chuyến, uy hiếp đe dọa cậu một lúc mới rời đi.

Vài ngày liên tục không động tĩnh, vết thương của Quý Hoài đã khỏi hoàn toàn. Nửa tháng nay cậu toàn ở trong phòng, buồn bực rệu rã cả người. Cậu ngẫm nghĩ, thừa dịp đêm khuya vắng người, cậu có thể đi ra ngoài, không đụng phải người Hoa gia, lại có thể tìm xem có chỗ nào khác để lén rời đi hay không.

Trong nhà im ắng, Quý Hoài khẽ khàng nhón chân đi ra khỏi nhà, vòng quanh vườn hoa một vòng rồi đi đến tòa nhà bên vườn hoa, liếc mắt nhìn tòa biệt thự âm u, cậu lại nhát gan rồi.

Dù cậu biết ở đó giờ không có ai, cậu cũng chẳng dám mượn chỗ Giang Tử Mặc ở mà rời đi.

Cậu thở dài, định đi vòng nữa tìm thử, đột nhiên cậu cảm giác như phía sau có người, cậu cả kinh, toàn thân cứng lại.

“Ai đó?”

“Cháu trai bảo bối, bác là bác hai của cháu đây.” Hoa Duẫn Hòa đột nhiên xáp lại phía sau, tay bịt chặt miệng cậu.

8. Chương 8: Rời Đi

Edit: Dép

Quý Hoài nổi cả gai ốc, cậu không ngờ muộn thế này rồi Hoa Duẫn Hòa còn đi theo sau cậu. Mấy ngày nay cứ tới đến là cậu khóa chặt cửa phòng, cho tới bây giờ thì không để gã có cơ hội đi vào.

“Ừm ừm...” Quý Hoài giãy dụa, nhưng một thiếu niên chưa trưởng thành sao có thể đọ sức lực với một người lớn, cậu bị bịt miệng kéo vào trong đám cây cối.

Quý Hoài sợ tới mức run rẩy toàn thân. Đời trước cũng thế, thiếu chút nữa cậu đã bị Hoa Duẫn Hòa làm nhục, bất kể cậu giãy dụa thế nào, gào thét thế nào, cũng không có ai tới cứu. Nếu Giang Tử Mặc không đúng lúc đi ngang qua vườn hoa, mà Hoa Duẫn Hòa lại sợ hấn một phép, thì Quý Hoài đã chẳng thoát được.

Giờ lại xảy ra chuyện này, ai có thể cứu được cậu?

“Cháu trai bảo bối, bác nhớ cháu mấy ngày rồi, bác sắp không chịu nổi cháu à.” Tên đàn ông bĩ ổi ôm Quý Hoài đặt dựa vào gốc cây.

Quý Hoài dậy thì muộn, 16 tuổi vẫn chưa trưởng thành hết, gầy guộc yếu ớt chỉ cao tới cằm người khác, Hoa Duẩn Hòa chẳng tốn bao nhiêu sức lực đã kìm cậu không thể nhúc nhích.

“Cháu trai thật là xinh đẹp, đẹp như mẹ cháu vậy.”

“Bác hai, đừng...cháu xin bác....đừng...” Quý Hoài thất kinh, mặt tái mét.

“Tính cách lại mềm mỏng hơn mẹ, như vậy mới hợp khẩu vị của bác.” Hoa Duẩn Hòa đè cậu xuống hôn loạn, bàn tay đã sờ soạng vào trong quần áo.

“...Đừng...”

Quý Hoài rét lạnh cả người, Hoa Duẩn Hòa đụng vào cậu là cậu thấy ghê tởm, phần da thịt lộ bên ngoài đã sớm nổi da gà da vịt.

“Anh hai thật sự rất hăng hái, đêm khuya vắng người còn chọn đúng chỗ trước cửa nhà tôi.” Một giọng nói biếng nhác chột vang lên.

Hoa Duẩn Hòa cứng người, chậm chậm buông tay ra, xấu hổ xoay người, “Tử Mặc đây à, muộn thế này rồi mà cậu...không ngủ sao?”

“Tôi thấy phong cảnh ở ngoài đẹp nên đi dạo một chút.” Giang Tử Mặc dùng ánh mắt chằm chọc trên người nhìn Hoa Duẩn Hòa, “Vừa đi ra thì thấy anh hai.” Bỗng chốc, ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽo.

Quý Hoài kéo quần áo của mình xuống, lui vào trong bóng tối. Tránh được một kiếp, cậu thở phào một hơi, lần này lại là Giang Tử Mặc cứu cậu.

Hoa Duẩn Hòa vẫn còn cứng nhắc, miễn cưỡng cười. Ánh mắt âm u của Giang Tử Mặc trong màn đêm làm gã nhớ tới một lần nọ, Giang Tử Mặc suýt chút nữa giết chết gã. Đường như trong mắt Giang Tử Mặc, gã chưa bao giờ là người sống.

Nghĩ tới đây, Hoa Duẩn Hòa rùng mình.

“Tử, Tử Mặc, trời cũng muộn rồi, sức khỏe cậu không tốt, sớm trở về nghỉ ngơi đi.”

“Anh hai lo lắng quá rồi, tôi ba ngày ba đêm không nghỉ vẫn có thể đứng lên giết người.” Vẻ mặt của Giang Tử Mặc trở nên u ám.

Nghe vậy, Hoa Duẩn Hòa run lấy bầy, thân thể run tới mức nói không tròn chữ, “Anh, anh đi về nghỉ đây.”

Nói xong gã vội vã bỏ chạy, bộ dạng chật vật như có người cầm dao đuổi giết.

Quý Hoài vẫn ở đó không dám nhúc nhích, Giang Tử Mặc thản nhiên nhìn cậu một cái rồi xoay người đi. Quý Hoài tuy sợ nhưng vẫn vội vàng nói một câu cảm ơn, “Cảm ơn, cảm ơn chú Mặc.”

Bước chân của Giang Tử Mặc dừng lại, lạnh lùng hừ một tiếng, “Người vô dụng, cứu được cũng chẳng sống lâu.”

Cậu này giống đời trước y như đúc, khi đó Giang Tử Mặc nhìn bộ dạng khổ sở của cậu giống như là đang nhìn rác rưởi bên đường, mà Quý Hoài chỉ có thể run rẩy nín thở dưới ánh mắt đó.

Giang Tử Mặc rời đi, Quý Hoài không còn cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo chán ghét ấy nữa. Qua một hồi kinh hồn táng đảm khi nãy, cậu lại càng quyết tâm phải rời đi.

Cậu vịn vào thân cây, tự cổ vũ chính mình, sự ép bức của Hoa Duẩn Hòa làm cậu không thể không đi. Quý Hoài nhìn về cuối vườn hoa, là tòa biệt thự ấy.

Cậu không muốn trở về, không muốn chịu sự vũ nhục của Hoa Duẩn Hòa, không muốn chịu ánh mắt khinh rẻ của người Hoa gia, bây giờ phải đi ngay.

Ôm ý nghĩ như vậy, tim cậu đập như trống, càng đập càng nhanh, ý nghĩ cũng càng ngày càng mãnh liệt. Cậu chậm chậm đi về hướng biệt thự, càng đi càng nhanh, cuối cùng dứt khoát chạy.

Cậu phải đi, vĩnh viễn không trở lại.

Cậu không dám nhìn mà cắm đầu chạy thẳng về phía sau biệt thự, hướng về phía rừng cây âm u, rừng đêm sâu thẳm là hy vọng duy nhất của cậu, hơn nữa xung quanh lại không có tường ngăn. Cậu nghe thấy nhịp tim của chính mình đang gia tốc, âm thanh của sự vui mừng.

Lúc này, ở biệt thự phía sau cậu.

Giang Tử Mặc thông thả quay về biệt thự, vừa khóa cửa, chiếc đồng hồ đeo tay màu đen liền vang lên. Giang Tử Mặc ấn một cái nút trên đồng hồ. Trên đó hiện ra một điểm đỏ đang hướng về nơi này.

To gan, thế mà lại có người dám tiếp cận nơi ở của hắn.

Lục Thất vội vàng chạy lên lầu, thấy Giang Tử Mặc thì thở phào nhẹ nhõm, “Thiếu gia, có người đang chạy về phía này.”

“Ừm, tôi biết rồi.” Giang Tử Mặc không hề hoang mang, đi đến giữa phòng khách, mở một cái màn hình rất lớn lên, trên màn hình hiển thị bóng dáng Quý Hoài đang chạy trốn.

Giang Tử Mặc có hơi bất ngờ, nhướn mi. Trên màn hình, lúc Quý Hoài chạy tới biệt thự, cậu cẩn thận nhìn thoáng qua phía này, hiển thị rõ ràng khuôn mặt điểm lệ đang kinh hoảng của cậu. Tiếp đó cậu vội vàng cầm đầu chạy thẳng vào khu rừng sau núi.

Lục Thất cả kinh nói: “Thiếu gia, cậu ta vào trong núi...”

“Cũng lớn gan lắm, nếu có thể thoát ra thì chứng tỏ mạng cũng lớn đấy.” Giang Tử Mặc nhếch khóe miệng, vẻ mặt mỉa mai nhìn khu rừng âm u trên màn hình. Dưới tầm nhìn của camera hồng ngoại, khu rừng như căn cứ địa của loài dã thú, lặng yên không tiếng động nuốt trọn con người.

“Thông báo cho bên kia, bảo là...mèo hoang nuôi trong nhà chạy ra rồi.”

Lục Thất bất ngờ nhìn thiếu gia nhà mình, thế mà lại đi quan tâm chuyện này, dù sao người đi vào rồi chưa chắc đã đi ra nổi. Anh cúi đầu, nói: “Vâng.”

9. Chương 9: Tìm Đường Sống Trong Chỗ Chết

Edit: Dép

Quý Hoài rất nhát gan, nhưng lại không hề sợ bóng tối, bởi vì đứng trong bóng tối đem lại cho cậu cảm giác an toàn. Càng đèn đóm sáng trưng thì cậu càng thấy cô đơn lẻ bóng. Nếu đứng trong bóng tối, sẽ không ai nhìn thấy cậu nữa.

Lúc cậu hoảng loạn chạy vào rừng cây, trong lòng vẫn ngổn ngang suy nghĩ. Trạch viện Hoa gia ở giữa sườn núi, chỉ cần cậu xuôi theo đường xuống chân núi là có thể chạy ra. Cậu nghĩ như vậy, cho nên nương theo ánh trăng mà mò mẫm trong rừng, dọc theo dốc núi đi xuống dưới.

Nhưng cậu nghĩ quá đơn giản, trong rừng tầng tầng cây cối, không chú ý là bị vấp ngã, nếu cậu không kịp thời vịn vào gốc cây thì đã lăn lông lốc thẳng xuống chân núi rồi.

Quý Hoài lại khó nhọc bò lên, cậu không biết mình đã đi bao lâu, thời gian càng lâu cậu càng thấy nóng ruột, càng nóng ruột lại càng dễ té ngã.

Cậu nản chí đấm một phát vào thân cây, lại đụng tới vết thương trên tay, cậu xuýt xoa một tiếng “Shh...”,

trong lúc mờ mẫm giữa bóng tối cậu vô tình bị một cành nhọn đâm vào lòng bàn tay, đau như kim châm muối xát.

Cậu vừa vịn đỡ vừa đi, đường xuống núi ngày càng dốc đứng, cậu phải cẩn thận lắm mới không bị lộn cổ xuống.

Đột nhiên, cậu nghe thấy một âm thanh tiếng động vật kêu trầm đục lại ngân vang, lông tơ cả người dựng hết lên. Quý Hoài đứng im như phỗng, hai chân không ngừng run rẩy.

Chẳng lẽ có thú hoang? Nơi này là phía sau núi Hoa gia, trước kia cậu chưa từng nghe ai nói sau núi có thú hoang. Gần Hoa gia như vậy, nếu có thú hoang thật thì cũng bị xử lý cả rồi.

Quý Hoài cố lấy can đảm đi về phía trước, nhưng mới đi được hai bước thì tiếng rống lại vang lên, lại còn liên tiếp không ngừng. Nếu là thú hoang thật thì chắc chắn không chỉ có một con.

Làm sao bây giờ? Đây là lối thoát duy nhất của cậu, cậu thầm an ủi chính mình. Cậu nhớ tới mọi chuyện đời trước khi mình ở lại Hoa gia, lại chậm rãi nâng chân bước tiếp. Dù thế nào cũng tốt hơn ở lại Hoa gia. Cậu đi vừa chậm vừa rón rén, sợ kinh động đến những con thú hoang không biết có tồn tại hay không.

Quý Hoài đi một lúc rất lâu, dừng lại quan sát xung quanh, lúc này cậu mới nhận ra nơi này có thể là một cái thung lũng, bốn phía vẫn là rừng cây cối xanh tốt um tùm.

Cậu nắm chặt lấy ngực áo, vội vàng an ủi bản thân không cần hoảng sợ, sẽ có đường ra thôi.

Đúng lúc này, một tiếng gầm vang lên phía sau cậu, cậu sợ tới mức ngồi phịch xuống đất. Cậu kinh hãi quay đầu thì thấy sáu con mắt xanh lập lòe đang nhìn chằm chằm mình.

“Awo~” một tiếng tru vang lên, hai tiếng tru khác lại vang lên ngay tiếp đó, trầm thấp như truyền đến từ rất xa.

Là sói!

Quý Hoài sợ tới mức sắp vỡ mật, là sói ăn thịt người! Cậu sẽ không trốn thoát được!

Ba con sói cao tới nửa thân người, bao vây chậm rãi lại gần Quý Hoài, Quý Hoài cảm nhận được từng nhịp đánh hơi sau những cái nanh sói sắc bén, cậu chống tay lui về phía sau, nhưng vì thân thể đã mềm oặt, lui không nổi.

“Dừng...dừng ăn tao...”

Bọn sói đã tiến gần sát Quý Hoài, Quý Hoài không dám cử động, cậu tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt, lần này cậu phải bỏ mạng dưới nanh sói, so với bị lửa thiêu chết như đời trước, bây giờ bị sói cắn xé đến chết có lẽ còn đau đớn hơn.

Con sói thở phì phì ra hơi nóng phả lên mặt Quý Hoài, cậu cảm nhận được mùi vị tanh hôi, đó là mùi để lại sau khi chúng cắn nuốt thịt sống. Cậu run lấy bầy, lông mi run run sợ hãi khẽ hé ra.

“Awo~” Con sói thè đầu lưỡi liếm mặt cậu, cảm giác đầu lưỡi thô ráp làm Quý Hoài bay cả hồn vía.

Hai con sói còn lại vẫn đi vòng vòng, chặn đường chạy trốn của cậu. Cho dù chúng không làm vậy thì Quý Hoài cũng chẳng thể nào thoát được.

Con sói lại liếm một lúc, sau đó ghé sát vào tai cậu khẽ gầm gừ, Quý Hoài cứng cả người không dám động đậy.

Hai con sói kia đột nhiên tiến lên, ngậm vai áo Quý Hoài, cậu cảm nhận rõ ràng làn da đang cọ vào răng nanh nó, như thể giây tiếp theo cậu sẽ bị nó nuốt sống.

Con sói phía trước kia có vẻ mất kiên nhẫn, móng vuốt đề lên ngực Quý Hoài, quắp áo cậu lên rồi ném cậu lên lưng một con sói khác.

Ba con sói cùng “Awo~” một hồi lâu, sau đó công cậu chạy, gió vù vù bên tai, Quý Hoài sợ hãi vội túm lấy bộ lông mềm trên cổ con sói.

Ba con sói chạy lên trên núi, càng chạy càng nhanh, Quý Hoài ghé vào lưng sói, bị xóc lộn từng phèo, sự sợ hãi trong lòng lại có phần giảm bớt.

Bọn sói dừng trên đỉnh núi, hướng về phía vàng trắng tru lên vài tiếng, âm thanh của ba con sói như vọng lại từ thiên cổ, phẳng phất tràn đầy bi thương ai oán. Tim Quý Hoài thích một cái, cảm thấy giật mình.

Ba con sói kêu xong thì công cậu về một cái động trên đỉnh núi, Quý Hoài lại căng thẳng. Đây là muốn bắt cậu về hang rồi ăn dần?

Quý Hoài bị con sói vút xuống đất, lòng bàn tay chà sát mặt đất đau đến thấu tim. Cậu cắn răng sờ soạn tay mình mới thấy đã thấm đẫm máu tươi.

Ánh trăng xuyên qua cái miệng giếng trên đỉnh hang động chiếu vào, Quý Hoài thấy ba con sói trong động đang vây quanh một con sói con.

Đột nhiên, một con sói nhảy tót đến bên cạnh Quý Hoài, răng nanh ngậm lên cổ tay cậu, trong một khoảnh khắc cậu đã nghĩ cánh tay này của mình phế rồi. Cho đến khi cậu dần bình tĩnh lại thì phát hiện ra tay

vẫn còn nguyên, có một thứ vừa ướt vừa mềm đang liếm lòng bàn tay cậu.

Vết thương bị liếm, Quý Hoài đau đến nhú mào nhưng không dám phát ra âm thanh. Cậu nhìn xuống lòng bàn tay mình, chỉ thấy một con sói con đang liếm máu trên tay cậu.

Sói con rất nhỏ, chỉ khoảng bằng hai bàn tay chụm lại. Sói con nho nhỏ ghé vào lòng bàn tay cậu liếm láp, máu từ vết thương vừa tràn ra đã bị liếm sạch.

Con sói con có vẻ rất vui, sói lớn bên cạnh cúi đầu nhẹ nhàng cọ cọ sói con. Quý Hoài hơi sững sờ, lòng bàn tay vẫn rất đau, nhưng trải qua một trận thập tử nhất sinh vừa rồi, cậu chẳng còn hơi đâu mà lo lắng cho sống chết của mình nữa.

Lòng bàn tay không còn chảy máu nữa, sói con bèn bò dọc theo cánh tay, treo trên bắp vai Quý Hoài, sau đó liếm láp vết máu trên mặt cậu.

Ba con sói bên cạnh vẫn như hổ rình mồi, Quý Hoài vẫn không dám động đậy, sói con liếm no liền nằm ở hông vai Quý Hoài thiu thiu ngủ. Quý Hoài nghiêng đầu cẩn thận nhìn nó, thân thể nho nhỏ bụi bặm nhìn thật là xấu.

Ba con sói kia dường như là yên tâm, vây quanh Quý Hoài mà nằm xuống, Quý Hoài nín thở đợi một lúc cũng không thấy chúng có động tĩnh gì. Cậu thở một hơi nhẹ nhõm, mệt mỏi liền tức thì kéo đến.

Cậu kiệt sức nhìn bầu trời trên đỉnh hang động, trời đã gần sáng, nhưng cậu quá mệt, không còn sức chạy nữa.

Vì thế cậu chậm rãi nhắm mắt lại.

10. Chương 10: Sói Con

Edit: Dép

Lúc mặt trời đã lên cao, Quý Hoài tỉnh lại, nhưng đầu cậu đau như búa bổ. Vết thương trong lòng bàn tay bị nanh sói cắn xé, thịt lòi ra ngoài, máu không ngừng chảy ra từ miệng vết thương.

Quý Hoài đau đớn run rẩy toàn thân, cậu cắn chặt răng, mở lòng bàn tay ra, ngồi không động đậy.

Chờ sói con ăn no, Quý Hoài mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt cậu trắng bệch, cắt không còn một giọt máu.

Trong hang chỉ còn lại một con sói trưởng thành đang nằm chặn ở lối vào hang, không thấy hai con còn lại. Quý Hoài muốn rời đi, nhưng vấn đề là làm thế nào trốn khỏi tầm mắt của con sói này.

Mặc dù bây giờ chúng đang coi Quý Hoài là thức ăn cho sói con, sẽ không ăn thịt cậu, nhưng không chắc ngày mai chúng có đổi ý hay không.

Quý Hoài thử nhúc nhích một chút, con sói đang nằm ở cửa hang bỗng ngẩng đầu lên, quan sát cậu như thể có ý thức, Quý Hoài sợ cứng người. Cứ như vậy nửa ngày, bụng Quý Hoài kêu vang vì đói, sói con bên cạnh thì cứ liên tục liếm máu cậu, sắc mặt Quý Hoài ngày càng tái.

Lẽ nào trước khi chết vì bị sói ăn, cậu sẽ chết vì đói trước?

Cậu đói tới mức hoa mắt chóng mặt, chỉ có thể mệt mỏi nằm ra mặt đất. Kỳ quái là, sói con ăn xong sẽ bò lên người cậu nằm xuống, đói thì lại bò xuống liếm tay Quý Hoài, không thấy nó có ý định lại gần con sói trưởng thành kia.

Quý Hoài mê mang nặng nề nằm im thít, đột nhiên nghe thấy tiếng sói tru ở ngoài, cậu mở mắt ra thì thấy hai con sói kia tha một con chó đi vào. Lông con chó bị dính bết lại, máu tươi đầm đìa, bị sói ngậm trong miệng sau đó ném vào trong hang.

Quý Hoài nín thở, chỉ thấy ba con sói kia bắt đầu cắn xé thi thể con chó. Âm thanh máu thịt bị xé rách vang lên bên tai Quý Hoài, cậu có cảm tưởng mình chính là con chó kia, sẽ bị ba con sói cắn nuốt vào bụng.

Cậu sợ mất hồn mất vía, sắc mặt tái xanh.

Sói con nhảy từ trên người cậu xuống, đi đến chỗ xác con chó ngửi ngửi rồi ghét bỏ vòng trở về. Nó bò lên vai Quý Hoài, cái mũi ướt ươn hít ngửi rồi liếm liếm mặt Quý Hoài.

Toàn thân Quý Hoài run rẩy, kinh hãi nhìn con sói con. Sói con chớp chớp đôi mắt trong veo như nước nhìn cậu, thấy cậu nhìn thì lại vui vẻ liếm liếm mặt cậu.

Cổ họng Quý Hoài khô khốc, thân thể cứng còng không dám động đậy.

Ba con sói ăn xong mới tảo nhả lại gần chỗ Quý Hoài, ánh mắt Quý Hoài liếc nhìn đồng xương và máu chó còn sót lại, cậu rùng mình, đập đập chân muốn lùi về phía sau.

“Đừng ăn tao, tao không có thịt đâu.”

Quý Hoài vừa động đậy, sói con liền rơi lăn xuống, thấy Quý Hoài đã lui đến chân tường, nó liền vui vẻ dùng bốn chân nhỏ chạy tới.

“Awo~” Nó lạnh lạnh kêu một tiếng, phấn khích bò lên người Quý Hoài.

Ba con sói chậm rãi đi vào giữa hang, nằm xuống, nhìn sói con một cái rồi nhắm mắt lại.

Qua hồi lâu, tay Quý Hoài đã lạnh băng, cậu túm ngực, khẽ thở ra một hơi. Lại tránh được một kiếp, cậu đã thoát mồ hôi lạnh khắp người.

Cậu dựa vào tường hang nhắm mắt nghỉ ngơi, sói con thấy cậu không để ý đến nó, liền cắn cắn vết thương trong lòng bàn tay Quý Hoài, Quý Hoài cắn răng chịu đau.

Đến tối, Quý Hoài đã đói mờ mắt, cậu yếu ớt nghĩ: Mình sẽ bị đói chết trước thật sao.

Quý Hoài mất máu quá nhiều, lại đã lâu chưa ăn gì vào bụng, cơ thể như trống rỗng. Trừ chuyện này, cậu còn đang lo lắng rằng mình chẳng những chưa rời khỏi Hoa gia mà còn rơi vào hang sói. Cậu sợ là mình chạy không nổi, cậu cam chịu nghĩ, thôi vậy, cũng tốt vì không phải chết trong tay người Hoa gia.

Quý Hoài chỉ có thể nằm ngủ để tiết kiệm sức lực, ba con sói bên cạnh cậu đã ngủ, cậu nhắm mắt ngủ cả đêm.

Ngày hôm sau tỉnh lại, hai mắt cậu đã mờ mờ ảo ảo, tay cậu gần như đã bị sói con cắn nát tươm, có lẽ vì nó thấy vết thương còn nhỏ quá nên cắn thêm mấy phát, lúc sau còn bò lên cắn cổ Quý Hoài. Máu ồ ạt chảy ra làm cậu bắt đầu chóng mặt, trời đất xoay vòng.

Cậu mơ màng nghĩ, mình sẽ chết bờ chết bụi trong hang sói sao? Lại vẫn giống như đời trước, không một người nào nhớ tới cậu?

Từ trước tới giờ, cậu chỉ có một mình?

Cậu đỡ tường đứng lên, nhìn thế giới sáng ngời bên ngoài hang động, nâng chân bước đi. Cậu chỉ muốn một chốn an thân, muốn sống một cách yên bình, chỉ muốn một nơi để về, khó đến vậy sao?

Sói con trượt từ trên vai Quý Hoài xuống, móng vuốt cố bám lấy góc áo Quý Hoài, thân thể nó đứng đưa theo động tác bước đi của cậu.

Ba con sói thấy Quý Hoài đi ra liền đồng thời đứng hết dậy. Quý Hoài chẳng quan tâm nữa, cậu chỉ muốn đi ra ngoài. Cậu bước ra, đi lên đỉnh núi, bọn chúng cũng không ngăn cậu lại.

Sói con lại bò lên áo Quý Hoài, ngồi chồm hồm trên vai cậu. Quý Hoài liếc nó một cái rồi tiếp tục bước đi.

Mặt trời lên bằng con sào, không khí ngày hè ấm áp bao trùm thân thể, Quý Hoài híp mắt, cậu cảm thấy

hết thấy đều mới mẻ và tốt đẹp. Cậu đứng trên đỉnh núi nhìn xuống dưới. Giữa sườn núi là khu nhà Hoa gia, dải băng uốn khúc quanh co gần đó chính là đường quốc lộ.

Tim Quý Hoài đập mạnh, vội vàng lao xuống chân núi. Sói con vẫn vung vẩy trên vai cậu, như thể hiếu kỳ nhìn thế giới rộng lớn từ trên cao.

Ba con sói phía sau cậu tru dài một tiếng, Quý Hoài không để ý, bây giờ cậu không còn sợ hãi nữa, ý định thoát khỏi đây của cậu quá mãnh liệt, làm cho tất cả sự sợ hãi như tan biến.

Cậu vẫn muốn sống, vẫn muốn hít thở, cậu không muốn chết, không hề muốn chết.

Ba con sói theo sau cậu, vội vã gọi sói con, sói con đáp lại vài tiếng trong trẻo rồi lại vui vẻ nằm lên vai Quý Hoài.

Quý Hoài trượt chân một cái, lăn lông lốc xuống dưới, cậu theo bản năng ôm sói con trên vai vào lồng ngực, sau đó lại tiếp tục lăn xuống dọc theo đám cỏ dại, ba con sói đằng sau thấy thế liền lao xuống.

Quý Hoài cảm thấy mỗi tắc da thịt đang kêu gào vì đau đớn, nhưng trong mắt cậu cậu giờ chỉ nhìn thấy con đường quốc lộ mang lại hy vọng sống kia.

Cậu lao đảo đi chạy vừa bò về phía trước, đôi môi khô khốc vì mất nước, cậu cắn cắn môi, đến khi cắn bật ra máu mới thấy tỉnh táo hơn một chút.

Khi cậu đặt chân lên đường quốc lộ mới cảm thấy thả lỏng toàn thân. Nhưng khi cậu loạng choạng bước đi, ba con sói lại đứng trong đám cây ven đường lo lắng kêu vài tiếng về phía cậu, âm thanh bi thương đến cùng cực. Quý Hoài nhìn sói con trong ngực mình, muốn trả nó lại cho ba con sói kia, nhưng sói con lại sống chết cắn ngón tay cậu không buông.

Quý Hoài khê buông tay, sói con lại dính lấy bả vai cậu. Quý Hoài không hiểu vì sao ba con sói kia không đi ra, lại cũng không hiểu vì sao sói con lại muốn đi theo cậu. Nhưng bây giờ cậu chẳng muốn nghĩ gì nữa, cậu chỉ muốn rời đi.

11. Chương 11: Bị Bắt Về

Edit: Dép

Lục Thất gõ cửa thư phòng, chờ người bên trong cho phép mới mở cửa đi vào. Anh vội chạy lại, “Thiếu gia.” Anh đưa chiếc máy tính bảng cho Giang Tử Mặc xem.

Giang Tử Mặc nâng mắt lên nhìn thoáng qua, kinh ngạc: “Còn sống?”

“Vâng, video ghi lại cảnh ở trên đường núi, cậu ta đã chạy ra, có vẻ trạng thái thân thể không tốt lắm nhưng vẫn còn sống. Hơn nữa cậu ta còn ôm một con sói con trong ngực.”

“Sinh ra một con sói con à?” Giang Tử Mặc kinh ngạc nhìn lại video, quả nhiên thấy trên vai Quý Hoài có một con sói con.

Hắn khẽ nhếch miệng, nhàn nhạt cười, “Đứa trẻ này may mắn đấy.”

Lục Thất đứng bên cạnh rất đồng tình, thiếu gia nuôi ba con sói khát máu phía sau núi, chỉ có vài người trong Hoa gia biết chuyện này, trên thực tế cũng không ai dám lai vãng tới sau núi. Cho nên lúc Quý Hoài chạy về phía sau núi, Lục Thất đã tưởng tượng ra kết cục của Quý Hoài, chắc chắn sẽ thành đồ ăn cho mấy con sói.

Không ngờ Quý Hoài lại hoàn toàn chảnh chảnh đi ra, Lục Thất cảm thấy thật sự khó hiểu.

Giang Tử Mặc đứng lên, cầm lấy baton, nói: “Đi, chúng ta đi xem sói con ra làm sao.”

Trên đường, Giang Tử Mặc luôn nhìn video trên máy tính bảng ghi lại cảnh Quý Hoài nghiêng ngã loạng choạng bước đi, mỗi lần té ngã, cậu vẫn bảo vệ sói con khỏi va đập.

Giang Tử Mặc thấy hứng thú, giục Lục Thất lái xe nhanh hơn. Nhưng lúc bọn họ chưa tới nơi, Quý Hoài đã bị bắt lại nhét vào trong xe. Giang Tử Mặc mất hứng nhú mày, “Quay lại, về Hoa gia.”

Giang Tử Mặc nói Hoa gia có nghĩa là nhà chính Hoa gia, lúc hắn về tới nơi, một đám người đứng chặn trước cửa. Đám người hầu đứng hết ở ngoài, người không biết nhìn vào còn tưởng đây là gia tộc phong kiến nào.

Giang Tử Mặc cười mỉa mai, Hoa gia còn thực sự coi mình là danh gia vọng tộc thời xưa, bây giờ đã là xã hội hiện đại mà còn thuê một đống người ở.

Lúc Giang Tử Mặc đi vào, thấy người Hoa gia đã tập trung đông đủ, bọn họ thấy hắn đến thì rất bất ngờ.

“Tử Mặc, sao cháu lại đến đây?” Hoa Chính Diệu đứng lên.

“Chú Hoa, nhộn nhịp như vậy, cháu tới xem một chút, chú không phiền chứ?” Ngoài miệng thì nói vậy, thực tế thì Giang Tử Mặc đã bước vào trong nhà, thản nhiên đứng trước mặt Hoa Chính Diệu.

Mặt Hoa Chính Diệu cứng đờ, sau đó rất nhanh lấy lại thái độ bình thường: “Tử Mặc nếu thấy hứng thú thì cùng chờ xem đi.”

Giang Tử Mặc thông thả ngồi xuống. Giữa phòng khách, Quý Hoài đang bị trói quỳ gối trước mặt mọi người, cậu cúi thấp đầu, Giang Tử Mặc nhìn không rõ vẻ mặt của cậu, có điều hần cũng chẳng có hứng thú, hần gọi sói con, nó chạy từ trên vai Quý Hoài đến bên người Giang Tử Mặc.

Sói con ngứa răng cắn cắn tay hần, Giang Tử Mặc nhú mày một chút, tay kia thì chậm rãi vuốt ve bộ lông thừa thớt của nó.

Lúc con sói con bị lấy đi, Quý Hoài mới ngẩng đầu lên, vết bụi bặm nổi bật trên làn da trắng nõn, cậu nhìn Giang Tử Mặc, rồi lại lo lắng nhìn sói con.

Giang Tử Mặc cười lạnh, bản thân còn chưa lo xong mà còn quan tâm tới sói con, không biết tự lượng sức.

Sau khi Giang Tử Mặc có mặt ở đây, mọi người đều thấy có chút khó xử, đặc biệt là khi hần ôm sói con vào ngực, bọn họ đều thấy kinh hồn bạt vía thót cả tim, mấy người bọn họ đều biết Giang Tử Mặc nuôi ba con sói ăn thịt người phía sau núi.

Hoa Chính Diệu bình tĩnh mở miệng: “Hoa Chi, mày có biết mày sai ở đâu không?”

Lúc này Quý Hoài mờ mắt chẳng nhìn thấy rõ ai với ai nữa, vốn dĩ cậu mang hy vọng nhỏ nhoi mới cố chống đỡ được tới bây giờ, mà khi hy vọng ấy bị người Hoa gia đánh vỡ tan, cậu kiệt sức rồi.

Nhưng lúc nghe thấy lời Hoa Chính Diệu nói, cậu miễn cưỡng ngẩng đầu: “Tôi là Quý Hoài, không phải là Hoa Chi.”

“Được! Quý Hoài!” Hoa Chính Diệu nổi giận đùng đùng, “Mày không muốn làm người Hoa gia, nhưng mày đừng quên trên người mày có dòng máu Hoa gia!”

“Tôi hy vọng tôi vĩnh viễn không phải người Hoa gia.” Quý Hoài hiềm thấy mà có gan phản bác, nói hết ra những lời trong lòng. Bàn tay đang vuốt ve sói con của Giang Tử Mặc chợt khựng lại.

“Mày không muốn, nhưng mày chính là người Hoa gia.”

Quý Hoài chưa xót nỗi nộ cười, đời trước cậu luôn mong mỏi có thể hòa nhập Hoa gia, nhưng đến chết vẫn không ai thừa nhận điều đó. Không ngờ đời này cậu liều mạng muốn thoát ra thì lại được thừa nhận.

“Chú ba cũng thật là, nhiều năm như thế chưa từng nghe chú ấy có con trai, bỗng nhiên lòi ra một thằng con, mang về xong mặc kệ, chẳng có dạy dỗ gì hết.” Tiêu Thanh Thanh kéo áo choàng mỏng trên vai, vẻ mặt khinh khỉnh.

“Cháu nó còn nhỏ, chúng ta không cần nghiêm khắc quá.” Hoa Duẫn Hòa vừa mở miệng chêm một câu đã bị Tiêu Thanh Thanh liếc xéo: “Duẫn Hòa, anh nói đùa hay thật đấy? Cẩm Lăng, Cẩm Niên với Cẩm Tú

chúng nó đều như vậy, chúng nó đều là con cháu Hoa gia, quy củ Hoa gia lập ra để con cháu phải tuân thủ, nếu không thì lập ra làm cảnh à?”

Hoa Duẩn Hòa ngượng ngùng không nói gì, Hoa Chính Diệu gật đầu, “Đúng vậy, quy củ Hoa gia là do tổ tiên để lại, chúng ta không được quên đi cội nguồn.”

Giang Tử Mặc cười châm chọc, vẻ mặt khinh thường.

Hoa Chính Diệu gõ gõ gậy, “Xử lý theo gia quy.”

Chú Cốc gật đầu, Lúc này Tiêu Thanh Thanh đột nhiên lên tiếng: “Ba, Quý Hoài lần trước vừa phạm lỗi xong, nếu lần nào cũng kéo nó tới trước mặt tổ tiên để đánh, tổ tiên nhìn cũng thấy phiền. Nó phạm lỗi chẳng phải lần đầu, nếu lần nào cũng phạt nhẹ nhàng quá thì còn coi gia quy ra gì nữa?”

“Ý em là sao?” Hoa Duẩn Giang nghi hoặc hỏi.

“Ý em là nếu Quý Hoài đã phạm lỗi thì phải phạt cho ra phạt, phạt ngay trước mặt mọi người để nó khắc sâu quy củ Hoa gia.”

Chú Cốc nhìn về phía Hoa Chính Diệu, Hoa Chính Diệu bình tĩnh gật đầu. Chú Cốc liền sai người mang roi đến, do dự một chút nhìn Hoa Chính Diệu.

“Nhiều lần cố tình quên quy củ tổ tiên, một trăm roi.” Hoa Chính Diệu nói.

Cốc Thời sững sốt nhưng vẫn xuống tay, Quý Hoài không rên một tiếng nào, cúi đầu mặc cho từng roi quất vào trên người.

Ban đầu Quý Hoài còn có thể cố quỳ, sau đó ngã xuống cuộn tròn trên đất, không ai kêu dừng tay, từng nhát roi xé gió vun vút quất xuống. Ở đây, người từng bị quất roi cũng chỉ có Hoa Duẩn Hòa, bởi vì gã hay lăng nhăng bên ngoài, lúc về sẽ bị dạy dỗ mấy roi coi như là đánh tượng trưng.

Cho nên, ai cũng biết Hoa gia có phạt roi, phạm lỗi là phạt, nhưng chân chính bị phạt thì chỉ có Quý Hoài.

Quất xong năm mươi roi, Quý Hoài đã nằm im thìn thít, vết roi chẳng chịt từ sau lưng kéo tới hai chân, lớp quần áo mỏng manh đã thấm đẫm máu.

Giang Tử Mặc giữ chặt sói con đang giãy dụa muốn nhảy xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm Quý Hoài, hơi giật mình, đột nhiên hấn lên tiếng, “Chú Hoa, đây là muốn đánh chết luôn hay sao?”

Hoa Chính Diệu sững sốt, Giang Tử Mặc chống tay lên khoe môi nói: “Chú Hoa nếu muốn chết người thì

sao phải tốn công thế, sau núi có ba con sói đói kìa, ném ra đó là xong.”

Hoa Chính Diệu nhíu mày, phất tay bảo Cốc Thời dừng lại.

“Quý Hoài tuy bướng bỉnh không nghe lời, nhưng vẫn là con cháu Hoa gia, phạt cho nó nhớ kỹ là được rồi.” Hoa Chính Diệu nói.

Cốc Thời gật đầu, Tiêu Thanh Thanh thấy hơi bất mãn, nhưng ngại Giang Tử Mặc nên không nói gì nữa. Hoa Chính Diệu cũng chưa vừa lòng, liếc nhìn Quý Hoài đang nằm trên đất rồi mới đi. Những người khác muốn ở lại xem thêm nhưng thấy Giang Tử Mặc vẫn ngồi không nhúc nhích thì không dám đứng lâu nữa, vội vàng đi hết.

Vốn dĩ Cốc Thời định sai người ôm Quý Hoài về phòng, nhưng thấy Giang Tử Mặc chưa đi, liền hỏi: “Mặc thiếu gia, còn có chuyện gì sao?”

“Cũng không có gì, chỉ là sói con đói rồi.” Hắc cười nhạt, buông tay ra, sói con liền nhảy xuống đất bò lên người Quý Hoài.

Sói con chẳng hiểu chuyện gì, chỉ biết trên người Quý Hoài có vị máu mà nó thích, liền nhào vào cắn miệng vết thương. Từ đầu tới cuối Quý Hoài không hé răng, bây giờ lại đột nhiên rên một tiếng.

Quý Hoài khó nhọc mở mắt ra, chỉ thấy sói con đang cắn một vết roi đang rỉ máu, Quý Hoài đau nhăn mặt, khắp người cậu toàn là mồ hôi lạnh, đôi môi vì cắn chặt mà đã bật máu.

Cậu cuộn mình trên đất, trong tầm mắt cậu giờ chỉ thấy sói con và tiếng kêu của nó, cũng chẳng biết cậu nghĩ gì, đột nhiên đưa miệng vết thương đang chảy máu trên tay mình đến gần miệng sói con, yếu ớt cười nói: “Ăn đi, chỗ này vẫn còn.”

Ánh mắt Giang Tử Mặc nặng nề, lần đầu tiên nhìn thẳng vào thân thể Quý Hoài.

Nhưng Quý Hoài đã quá yếu rồi, cái gì cũng không biết liền ngất đi. Giang Tử Mặc thấy thế, vừa bế sói con lên vừa nói, “Chú Cốc nếu không mau kêu bác sĩ thì người không còn nữa đâu.”

Nói xong, Giang Tử Mặc ôm chú sói con còn đang giãy dụa muốn cắn người đi ra cửa.

- _____

Mấy chương đầu muốn đả chú Mặc ghê =)))))) đồ thù kinh =))))))))

12. Chương 12: Vở Kịch Của Đám Nữ Sinh

Edit: Dép

Quý Hoài nằm mơ, trong mơ cậu quay về ngôi nhà nhỏ bên sông của bà nội. Đó là nơi hạnh phúc nhất thời thơ ấu, cứ đến mùa hè là cậu sẽ ngụp lặn cả ngày, tôm cua cá ốc đều là đồng bạn của cậu.

Mặt trời tháng bảy chói chang mang theo hương cỏ xanh thơm mát hòa trong làn gió nóng bức, còn có tiếng cười của cậu. Bà nội đứng trước cửa nhà vẫy tay với cậu, giọng địa phương kèm theo âm điệu kéo dài, “Tiểu Hoài về ăn cơm~”

“Dạ~ Cháu về ngay~” Cậu lập tức trời lên mặt nước, vui vẻ bơi vào bờ.

Còn gì vui hơn những ký ức ấy, khi đó cậu có người cưng chiều thương yêu, khóc sẽ có người dỗ dành, tuy rằng chỉ có một mình bà nội nhưng bà lại cho cậu mọi thứ. Trong lúc hôn mê, Quý Hoài ôm chặt lấy thân thể chính mình.

Quý Hoài sốt cao liên tiếp một tuần. Đến khi không chịu được nữa, chú Cốc mới báo cho Hoa Chính Diệu, Hoa Chính Diệu cho người đưa Quý Hoài đến bệnh viện rồi sống chết mặc bay.

Quý Hoài nằm viện một tuần liền, khó khăn lắm mới hồi phục lại. Bác sĩ kiểm tra một chút, nói là mất máu quá nhiều, hơn nữa có triệu chứng viêm nên tình trạng mới tệ như vậy.

Quý Hoài cười cảm ơn bác sĩ, sau đó nhắm hai mắt lại. Lúc cậu tỉnh, phòng bệnh chỉ còn lại mình cậu, cậu thở phào nhẹ nhõm.

Không có người Hoa gia là tốt nhất, như vậy bệnh của cậu mới chóng khỏi được.

Vết thương to nhỏ lớn bé trên người đã được xử lý cẩn thận, trên mu bàn tay cậu đang cắm kim truyền glucose, đã lâu rồi cậu không ăn cơm, chỉ có thể duy trì thân thể dựa vào cái này.

Cậu mở to mắt nhìn trần phòng, trong lòng thấy trống vắng giống như trong thân thể trở nên rỗng tuếch chỉ còn lại cái xác, đau buồn và sung sướng đều bỏ cậu đi rồi.

Không thể thoát khỏi Hoa gia, về sau như thế nào cũng chẳng quan trọng nữa.

Cậu vẫn luôn tự hỏi, cậu sống lại vì cái gì, cậu không tìm được đáp án, đối mặt với những sự việc y hệt đời trước, cậu thấy mệt mỏi. Rõ ràng biết trước kết quả, nhưng chẳng hề muốn giãy dụa đấu tranh.

Năm nay cậu 16 tuổi, qua hai năm nữa cậu thành niên, trưởng thành rồi cậu sẽ rời khỏi Hoa gia, vĩnh viễn không trở về.

Ôm cái ý nghĩ này, mỗi ngày cậu đều ăn ngủ đúng giờ, ngay cả khi chú Cốc đến đón về cậu cũng không cảm thấy bất mãn gì. Chú Cốc ngồi ở ghế lái, nhìn Quý Hoài thông qua kính chiếu hậu. Quý Hoài cảm nhận được ánh mắt của chú liền ngẩng lên nhìn.

Chú Cốc ngập ngừng nói: “Hoài thiếu gia, dù sao cậu cũng là huyết mạch Hoa gia. Tam gia là đứa con mà lão gia yêu nhất, con trai của Tam gia, đương nhiên ông cụ cũng sẽ không bạc đãi.”

“Chú Cốc, cháu biết rồi.” Quý Hoài gạt đầu, vẻ mặt rất thản nhiên. Cốc Thời không biết Quý Hoài có nghe lời mình nói không, nhưng chú cũng chỉ có thể nhắc nhở đến vậy thôi.

Lúc về Hoa gia thì không thấy ai cả. Quý Hoài thở phào một hơi, bây giờ cậu không muốn gặp bọn họ. Lúc chuẩn bị lên lầu, cậu đột nhiên hỏi chú Cốc: “Chú Cốc, lúc đó... con sói con đi theo cháu ấy, nó đâu rồi?”

“Ở chỗ Mặc thiếu gia.”

Quý Hoài ngậm miệng, không nói ra ý định muốn đem sói con về nữa, cậu chỉ muốn trả sói con về cho mẹ nó. Dù sói con cắn nuốt máu cậu, cậu cũng không ghét nó nổi.

Dù sao, so với đám người ăn tươi nuốt sống không nhả xương trong Hoa gia, sói con đáng yêu hơn nhiều.

Từ lúc về, Quý Hoài tận lực tránh mặt Hoa gia, cậu không lên bàn cơm, mỗi lần người Hoa gia ăn xong, cậu mới đến phòng bếp ăn tạm mấy miếng lót dạ. Nếu phòng bếp không còn gì ăn, vậy cũng chẳng sao, cậu không ăn là được.

Cậu cứ sống qua ngày như thế, nếu đã không còn hy vọng gì nữa, thì cậu cũng chỉ có thể tự tìm kẻ hở giữa chốn âm u để lén thở một hơi.

Gần cuối tháng tám, nhiệt độ chẳng những không giảm mà trái lại càng tăng thêm, cũng sắp tới khai giảng.

Vào thời gian này ở đời trước, cậu vừa hoảng loạn vừa nghĩ cách lấy lòng ông nội, tất cả tâm tư của cậu dường như đều dồn vào việc cố gắng hòa nhập Hoa gia, không ai cho cậu đi học lại, cho nên khai giảng cũng đương nhiên không được đi. Ở Hoa gia hơn một năm, có một ngày, ở trên bàn cơm, Hoa Chính Diệu mới mở miệng cho phép cậu theo Hoa Cẩm Tú đến trường.

Đời này cũng chẳng khác gì, độ tồn tại của cậu trong nhà vốn đã thấp, hơn nữa cậu cũng chẳng muốn ra ngoài, cũng chẳng ai quan tâm đến cậu.

Đời này không đi học cũng không sao, cậu đã có tri thức mà đời trước học được, không đi thì không đi.

Không ngờ vừa mới xuống lầu, cậu thấy mấy cô gái trang điểm xinh đẹp ngồi trên sofa, thấy cậu đi xuống thì đồng loạt ngẩng đầu nhìn. Hoa Cẩm Tú ngồi trong đám đó chột nhứ mày, không ngờ cậu lại đi xuống.

“Cẩm Tú? Ai vậy? Sao chưa từng nghe bà kể bao giờ?” Một cô gái trong nhóm lên tiếng.

Không đợi Hoa Cẩm Tú trả lời, một cô gái khác nói: “Đúng thế, nhà bà có mấy anh chị em bọn tôi đều gặp hết rồi, còn người này thì chưa gặp bao giờ, trông cũng xinh đẹp phết đấy.”

Hoa Cẩm Tú liếc Quý Hoài một cái, nói: “Đây là con trai của chú ba, mới ở quê lên, chưa hiểu quy củ gì nên không giới thiệu cho mọi người.”

“Vậy sao.”

Nói như vậy là đủ để các cô tiểu thư nhà giàu này hiểu hết rồi. Các cô tuy tuổi còn nhỏ, nhưng những chuyện làng nhàng trong đám nhà giàu với nhau thì vẫn rất hiểu.

Lớn như vậy mới được đón về nhà, Hoa gia lại không công bố ra bên ngoài, có thể thấy được cậu ta không được coi trọng. Không phải con riêng thì cũng là xuất thân thấp kém, không ai thừa nhận thì đương nhiên sẽ không công bố ra ngoài.

Quý Hoài thấy nhiều người như vậy, lại nghe những lời thì thăm dò, bước chân dừng lại một chút rồi xoay người xuống phòng bếp. Đời trước cậu nghe những lời ấy quá nhiều, đời này nghe đến nhàm tai.

Phòng bếp không còn đồ ăn, cậu cũng không hoảng hốt, nhìn thấy có mì liền chuẩn bị tự tay nấu mì. Nhóm người hầu đã quen với việc cậu tự làm mọi thứ, cho nên cả đám đều đứng dựa tường nói chuyện phiếm.

Quý Hoài tay chân nhanh nhẹn, một lát đã làm xong một tô mì gạo nấu rau, cậu bưng tới bàn chậm rãi ăn.

“Cậu ăn thứ này á hả?”

Sau lưng cậu truyền tới một giọng nói, Quý Hoài sắc nước, quay đầu lại thì thấy một cô gái xinh xắn tỏa sáng rực rỡ. Quý Hoài biết cô, tiểu thư Văn gia - Văn Ngữ.

Nhưng đời này cậu vẫn chưa biết cô, cho nên Quý Hoài làm ra vẻ nghi hoặc nhìn nhìn.

“Cậu ăn cơm không đủ no sao?” Cô gái đi tới bên cậu, hỏi.

“Không phải.” Quý Hoài lắc đầu.

“Cậu thật sự không giống người Hoa gia.”

“Tôi biết.” Đây là việc mà tất cả mọi người đều thấy được.

“Nhưng trông cậu còn đẹp hơn bọn họ.” Cô gái nháy mắt.

Quý Hoài sững sốt, sau đó mặt đỏ lên, cậu không quen với những lời thẳng thắn như vậy. Cô gái đột nhiên cười khúc khích, “Cậu trông cũng đáng yêu hơn bọn họ nhiều.”

Trên tay Quý Hoài còn cầm đôi đũa, mặt đỏ bừng ngồi cứng nhắc trên ghế. Cô gái cứ cười như vậy rồi chấp tay sau hông đi ra ngoài.

Quý Hoài thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục ăn mì. Chờ đến khi ăn xong cậu thu dọn bát đũa định đi lên lầu. Lúc cậu đi qua phòng khách, bất ngờ bị Hoa Cẩm Tú gọi lại.

“Quý... Hoài, em cũng xuống đây chơi đi, ngồi nhiều trong phòng làm gì, chán lắm.”

Quý Hoài nhìn cô ta một cái rồi quét mắt qua nhìn đám nữ sinh bên cạnh, vừa định lắc đầu từ chối thì Văn Ngữ mở miệng: “Cùng nhau chơi được không? Bọn mình không ăn thịt cậu đâu.”

Mấy nữ sinh nghe thế thì cười khúc khích, nếu bây giờ Quý Hoài từ chối thì có vẻ rất nhỏ nhen.

Chỉ là khi cậu nhìn thấy nụ cười tỏa nắng của Hoa Cẩm Tú, cậu khẽ nhú mày.

Cậu ngồi sang một bên, nghe mấy cô nàng tám chuyện. Hoa Cẩm Tú lớn hơn cậu một tuổi, năm nay học lớp 11, cái tuổi mới lớn, nên chủ đề nói chuyện toàn là về ăn chơi, làm đẹp, và đám con trai.

Quý Hoài có hơi thất thần, bên tai toàn là tiếng cười hi hi ha ha, tâm trí của cậu không biết đã bay đến phương trời nào.

“Này, Quý Hoài cậu năm nay học lớp mấy?”

Quý Hoài sững sốt, lập tức hồi thần, thấy một cô gái nhỏ xinh xắn đang hỏi, cậu trả lời: “...Lớp 7.”

Cô gái giật mình, “Không phải cậu 16 tuổi sao? Sao vẫn còn học lớp 7, lưu ban cũng không thể lưu ban lâu như vậy chứ?” Nói xong, cô nàng lớn tiếng cười.

Cậu quả thực là học lớp 7, khi bà nội sinh bệnh, cậu nghỉ học hai năm. Ở tuổi này đáng ra cậu phải học lớp 10.

“Kiều Kiều, bà đừng cười nữa, Quý Hoài mới ở quê ra mà. Giáo dục ở nông thôn không theo kịp, lưu ban cũng là chuyện thường.”

Hoa Cẩm Tú giải thích như vậy khiến đám con gái cười to hơn, “Cẩm Tú, cậu ta học cùng khu với bà sao? Như vậy thì bà mất hết thể diện rồi còn gì? Dù sao bà cũng là nữ thần đẹp nhất của trường học tại mình, nếu có một đứa em trai như thế đúng là mắc cười gần chết.”

Hoa Cẩm Tú cuốn lọn tóc quanh ngón tay, ngừng một chút nhìn Quý Hoài, mắt hững nói: “Không có đâu, điểm đầu vào của trường mình cao như thế, Quý Hoài nó...vẫn là để ông nội tìm cho nó một ngôi trường thấp điểm hơn thôi.”

Quý Hoài không lên tiếng, đời trước cậu bắt đầu đi học từ lớp 8, cậu muốn ông nội nhìn cậu với con mắt khác nên liều mạng học tập, liên tiếp nhảy mấy lớp, đuổi kịp Hoa Cẩm Tú. Có lẽ bởi vì chuyện đó mà Hoa Cẩm Tú lại càng thêm ghét Quý Hoài.

Mấy nữ sinh tiếp tục tán gẫu về quần áo và đồ trang điểm. Một lát sau lại kéo nhau ra vườn hoa, bảo là muốn ngắm sao băng. Quý Hoài nhìn đồng hồ, cũng khá muộn rồi, cậu đứng lên: “Thời gian không còn sớm, tôi về trước đi ngủ.”

“Ày, đừng làm bọn mình hụt hững chút, cùng đi chơi đi.”

Quý Hoài bất đắc dĩ bị kéo ra vườn hoa, mấy đứa con gái vui đùa chạy khắp nơi, Quý Hoài ngẩng đầu nhìn lên không trung, một bầu trời tràn ngập ánh sao tỏa sáng lấp lánh.

Quý Hoài đứng một bên, chẳng nói chuyện gì với đám con gái, cũng không chơi được cùng bọn họ. Hoa Cẩm Tú gọi cậu đi theo, cậu cũng biết lý do. Có lẽ là Hoa Cẩm Tú muốn cậu thấy rõ chênh lệch giữa cậu và đám con gái đó.

Hoặc là nói, chênh lệch giữa cậu và người Hoa gia.

Quý Hoài cầm hai tay vào túi quần, cười cười một chút. Đám nữ sinh còn muốn tới nhà kính trồng hoa chơi, Quý Hoài không đi theo. Cậu đứng ở vườn hoa, nhìn đồng hồ, quyết định quay về.

“Quý Hoài.” Phía sau truyền tới một giọng nói.

Quý Hoài quay đầu lại, là Kiều Kiều, cô gái lúc trước hỏi cậu học lớp mấy.

“Có chuyện gì không?”

“À, không, không có gì quan trọng đâu, chỉ là muốn chơi với cậu một chút.”

13. Chương 13: Chân Chú Mặc Thật Là Dài

Edit: Dép

Cô gái duyên dáng bước đến gần cậu, Quý Hoài đành phải lui về phía sau, “Nếu không có chuyện gì thì tôi...”

“Ày, cậu trốn mình làm gì?” Mùi hương thơm ngọt trên người cô gái thoảng qua chóp mũi, Quý Hoài liền nhớ tới những việc kinh khủng xảy ra ở đời trước.

“Quý Hoài, cậu...ôm mình một cái đi?” Cô gái nghiêng đầu, vẻ mặt phấn khích.

Quý Hoài rét lạnh người, xoay bước đi về. Bỗng nhiên phía sau phát ra tiếng la hét chói tai, Quý Hoài lập tức quay đầu nhìn, chỉ thấy cô gái kia vừa hét vừa tự vạch áo của mình ra, vấy liền hai dây màu vàng nhạt bị cô ta kéo tẽ xuống, cô ta tự nắm lấy tóc mình, tự ôm lấy hai bả vai trần trụi, miệng liên tục kêu la nhưng trong mắt lại tràn ngập ý cười.

“Cô...” Quý Hoài khiếp sợ, không biết phải nói gì.

Ngay sau đó, Hoa Cẩm Tú cùng đám nữ sinh chạy từ trong nhà kính ra, Hoa gia cũng bị đánh động, đồng loạt chạy ra vườn hoa. Quý Hoài đứng ở giữa, nhìn một màn kịch nhảm nhí hoang đường.

“Kiều Kiều, cậu sao thế? Ai bắt nạt cậu?”

Cô ta không lên tiếng, chỉ bỏ nhào vào lòng Hoa Cẩm Tú khóc nức nở, Hoa Cẩm Tú vừa an ủi vừa trừng mắt nhìn Quý Hoài, “Quý Hoài, mày làm cái gì vậy? Kiều Kiều mới 16 tuổi...”

Quý Hoài bị một nữ sinh trong đám đẩy một cái, cậu loạng choạng lấy thăng bằng, nhìn về phía sau thấy mấy người Hoa gia đã có mặt.

Hoa Chính Diệu giận dữ nện gậy ầm ầm xuống đất, Tiêu Thanh Thanh thì nhanh chóng đưa Kiều Kiều vào trong phòng, mấy người xung quanh không ngừng an ủi cô ta.

Trong nhà đèn đóm sáng trưng, đèn ngoài vườn hoa cũng bật hết lên, chiếu rõ khuôn mặt của tất cả mọi người, Quý Hoài lại cảm thấy mơ hồ, tựa như những khuôn mặt ấy đều giống hệt nhau. Khóe mắt cậu nhìn thấy cô gái kia đang lên cười khi được mọi người vây quanh an ủi trên sofa. Quý Hoài cúi đầu rũ mắt, không biết mình nên tỏ thái độ gì bây giờ.

Giải thích? Hay là cam chịu?

Trong tình huống này, cậu hết đường chối cãi, đặc biệt là đối với Hoa gia. Đời trước, khi Quý Hoài bị cánh

truyền thông tông cửa xông vào phòng, cáo buộc cậu phạm tội quấy rối, người Hoa gia bảo cậu, “Đám nhà quê làm ra chuyện như thế cũng không có gì lạ.”

Cậu, tên nhà quê đi sàm sỡ một cô gái, trong con mắt của người Hoa gia đó là chuyện đương nhiên.

“Quý Hoài, mày làm Hoa gia mất hết thể diện, tuổi còn nhỏ mà sao xấu xa thế. Lớn lên còn không biết thế nào nữa!” Hoa Duẫn Giang mắng té tát.

Quý Hoài im lặng không nói gì, trong lòng lại thất thần. nếu cậu còn tiếp tục ở đây thì chuyện như thế còn xảy ra rất nhiều.

“Các người chê tôi làm mất thể diện vậy sao không để tôi đi luôn đi.” Quý Hoài nói.

“Vô liêm sỉ!” Hoa Chính Diệu vẻ mặt tái mét, “Hoa gia là nơi mày muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao, mày đi, mày có chỗ để đi không? Quý Hoài, Duẫn Quan không có ở đây, tao là ông mày còn không dạy dỗ được mày chắt!”

Quý Hoài lui về phía sau tránh nhất gậy vụt qua. Hoa Chính Diệu càng thêm nóng máu, “Mất dạy! Mất dạy!”

“Ba đừng nóng, chú Cốc, đưa nó tới hình đường, xử lý theo gia quy.” Hoa Duẫn Giang đỡ Hoa Chính Diệu, chán ghét phát tay Quý Hoài.

Lúc một tên vệ sĩ tới định kéo Quý Hoài đi, cậu lại tự mình đi thẳng đến hình đường. Cậu không nhìn ai, cũng chẳng thèm giải thích lời thôi, điều Hoa Cẩm Tú muốn chính là khi cậu biện giải thì không có ai tin tưởng.

Nếu đã vậy thì cậu sao phải đi thỏa mãn nguyện vọng của cô ta.

“Lão gia.”

Lúc này, Lục Thất đi đến bên Hoa Chính Diệu. Hoa Chính Diệu nhìn anh, cố kiềm cơn giận dữ, vẻ mặt căm kỉnh mất tự nhiên nhưng rất nhanh liền biến mất, “Lục Thất, sao lại đến đây?”

“Thiếu gia muốn gặp một người.”

“Ai?”

“Quý Hoài.”

Lúc Quý Hoài đi theo Lục Thất về biệt thự vẫn còn thấy sương mờ, vừa rồi nếu không có Lục Thất tới báo Giang Tử Mặc muốn gặp cậu thì cậu đã sớm đi theo chú Cốc vào hình đường.

Bị đánh một trận hay là đi gặp Giang Tử Mặc, hai lựa chọn này, với cậu mà nói thì chẳng có cái nào là lựa chọn đúng đắn, thậm chí lựa chọn thứ hai còn khiến cậu sợ hãi hơn.

Lúc tới biệt thự, Quý Hoài nắm chặt lòng bàn tay, sự đau đớn làm cậu bớt sợ đi một chút.

“Thiếu gia, người tới rồi.”

Giang Tử Mặc đứng ở trước cửa thủy tinh, trên người mặc quần áo ở nhà màu đen, như là sợ lạnh, còn khoác thêm một cái áo khoác. Bên ngoài cửa sổ là rừng núi âm u trập trùng.

Giang Tử Mặc quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Quý Hoài. Quý Hoài run rẩy theo bản năng, lòng bàn tay ướt mồ hôi lạnh.

Đời trước, người Hoa gia sợ Giang Tử Mặc là có nguyên nhân. Bởi vì lúc Giang Tử Mặc khoảng 14-15 tuổi, hắn đã giết người. Đây là chuyện người Hoa gia lén bàn tán, hỏi cụ thể thì sợ sệt không chịu nói.

Không ai biết cụ thể ra sao, nhưng mọi người đều biết tay Giang Tử Mặc đã từng vấy máu.

“Đứng xa như vậy làm gì?” Giang Tử Mặc gẩy diêm thuốc lá trên tay, chậm rãi lên tiếng.

Quý Hoài đang cẩn thận đi từng bước, thấy Giang Tử Mặc nhìn mình thì lại bước thêm một bước, run rẩy nói, “Chú, chú Mặc.”

Giang Tử Mặc hừ một tiếng, nâng bước đi tới chỗ cậu, Quý Hoài cúi đầu nhìn bước đi của Giang Tử Mặc, đột nhiên khẽ ngẩng lên. Giữa cơn sợ hãi run rẩy, cậu lại đột nhiên phát hiện ra chân chú Mặc thực sự rất dài.

Bước chân thông thả, chiếc quần casual rộng thùng thình cũng không che được đôi chân dài thẳng tắp. Tới khi Giang Tử Mặc đã đứng trước mặt cậu, Quý Hoài vẫn chưa dứt mắt ra được.

“Đang nhìn chỗ nào đó?” Giang Tử Mặc nhíu mày.

“Chân, à không, ý cháu không phải thế!” Quý Hoài lập tức bình tĩnh, vừa sợ vừa kích động giải thích.

“Đẹp không?”

“Đẹp...à không đẹp, không phải, rất đẹp ạ.” Quý Hoài ấp úng nói xong thì mặt đã đỏ bừng.

Giang Tử Mặc vươn tay, Quý Hoài nghĩ hẳn muốn đánh cậu nên sợ tới mức nhắm tịt mắt. Tay Giang Tử Mặc vòng ra sau cổ cậu, nhắc cậu lên kéo về phía trước.

Quý Hoài vội đưa tay kéo cổ áo để khỏi bị nghẹt cổ chết. Cậu giống như một chú gà con bị Giang Tử Mặc kéo lê lên phòng trên lầu.

Giang Tử Mặc buông tay, cậu lập tức thở hổn hển lấy khí, ánh mắt nhìn Giang Tử Mặc một cái rồi lập tức tránh đi, cũng không dám nhìn chân Giang Tử Mặc nữa.

Bỗng nhiên có một thứ bò từ ống quần cậu lên, Quý Hoài nhảy dựng, “A a a cái, cái gì vậy?”

Giang Tử Mặc thấy thế thì nở nụ cười, u ám lạnh lẽo giữa mi mắt đều tan biến hết, môi hẳn rất mỏng, hơi nhếch lên, mang theo một độ cong mê người. Quý Hoài sửng sốt, đến khi cổ bị cắn một phát mới đau đớn kêu thành tiếng.

Cậu quay đầu thì thấy sói con đang tựa vào cổ cậu, răng nanh đã cắm vào trong thịt rồi, Quý Hoài nghe thấy âm thanh sói con đang liếm hút máu mình.

“Nó đói, cháu cho nó ăn một chút đi.”

14. Chương 14: Bị Cắn Một Miếng

Edit: Dép

Quý Hoài không thể tin nổi mà nhìn Giang Tử Mặc, nhưng cũng không dám cãi lại, chỉ có thể trừng to đôi mắt diêm lệ mà nhìn hẳn.

Đau quá! Đau tới mức nước mắt cậu tí tách rơi xuống. Nanh của bé sói con càng ngày càng sắc bén.

“Phải cho sói uống máu tươi ngay từ nhỏ, tốt nhất là máu người, có vậy thì khi lớn lên mới có thể phát hiện được mùi vị máu người, mới biết làm thế nào để cắn người chảy máu chỉ với một nhát cắn.”

Không khí lạnh lẽo lại dần dần bao trùm thân thể Quý Hoài, lời lẽ lạnh lùng vô cảm của Giang Tử Mặc làm cậu nhớ lại những lời đồn đại về hẳn.

Hắn giết người! Tay vấy máu tươi!

Nhưng giết thế nào? Giết ai? Cảnh sát mặc kệ sao?

Có những chuyện càng không muốn nghĩ thì lại càng không kiểm chế được mà nghĩ tới, làm cho người ta dựng tóc gáy, tay chân lạnh ngắt.

“Sợ à.” Giang Tử Mặc chậm rãi tới bên Quý Hoài, ánh mắt nhìn Quý Hoài rồi nhìn con sói con, đột nhiên hần nhếch miệng cười lạnh, đưa tay gỡ sói con ra, ghé miệng vào vết thương sói con đã cắn ra trước đó.

Giang Tử Mặc đột nhiên ghé lại gần, Quý Hoài khẽ run lên, nỗi kinh hoàng tập trung ở nơi vết thương trên cổ đang bị cắn. Trong đầu cậu tràn ngập ý nghĩ về một Giang Tử Mặc giết người không ghê tay.

Có khi nào cậu sẽ bị cắn tới chết không?

Sự sợ hãi trong lòng cộng với chùn bước trước cái chết đang đến gần khiến Quý Hoài bộc phát sức lực to lớn, cậu không hề nghĩ ngợi đẩy mạnh Giang Tử Mặc ra.

Giang Tử Mặc có vẻ như không lường trước được, ngạc nhiên nghi ngờ lui về phía sau, trên môi hần còn dính một chút máu tươi. Thời khắc hần từng bước từng bước lại gần Quý Hoài, cậu cảm thấy mình đang nhìn thấy thần chết.

Quý Hoài lui lại đụng vào bức tường phía sau, trong lòng kinh hoàng sợ hãi tột cùng, hai chân cậu run rẩy sắp không đứng nổi, trái tim như bị bóp nghẹt không thể hô hấp.

“Sợ chú cắn chết hay gì?” Giọng nói lạnh lạnh nặng nề của Giang Tử Mặc lướt qua vành tai Quý Hoài, thanh âm như kết thành sợi tơ len lỏi vào tim cậu.

Quý Hoài hốt hoảng nghĩ rằng một giây nữa thôi cậu có lẽ sẽ chết vì trụ tim.

Giang Tử Mặc nhìn khuôn mặt tràn ngập sợ hãi của Quý Hoài, làn da trắng bệch, đôi môi run rẩy, khóe mắt vương lệ, tất cả đều làm cho hần... sung sướng.

Giang Tử Mặc cúi đầu, vươn lưỡi liếm miệng vết thương trên cổ Quý Hoài, khi thấy thân thể cậu nhẹ run lên, hần nở nụ cười.

“Nuôi mập một chút là ăn được rồi.” Giang Tử Mặc lui về sau, khóe miệng nhếch lên, cười nói.

Quý Hoài ngây người nhìn hần, vẫn sợ không dám cử động. Giang Tử Mặc ngồi xuống ôm bé sói con lên, đặt vào lòng Quý Hoài, Quý Hoài nhận lấy theo bản năng.

“Cho nó ăn no.”

Nói rồi hắn xoay người sải đôi chân dài đi ra khỏi phòng. Hắn đi rồi, Quý Hoài mới thấy mình có thể hít thở trở lại. Nhưng toàn thân cậu đã nhũn ra, chỉ có thể dựa tường mà dần trượt xuống.

Có những người chỉ cần đứng một chỗ thôi cũng làm bạn cảm thấy áp lực và sợ hãi, đừng nói Giang Tử Mặc còn cắn cậu một miếng.

Quý Hoài sờ sờ cổ mình, miệng vết thương âm ỉ đau. Vừa rồi Giang Tử Mặc cắn xuống, cậu cảm nhận được hắn sẽ cắn vỡ động mạch.

Đó là nỗi sợ hãi đời trước lẫn đời này Giang Tử Mặc mang lại cho cậu. Những lời đồn đại úp mở, những ánh mắt e dè của người Hoa gia, tạo thành lý do cậu sợ Giang Tử Mặc. Nhưng cậu chưa từng sợ Giang Tử Mặc như hôm nay, ánh mắt Giang Tử Mặc nhìn cậu như nhìn... một đồ vật không có sự sống.

Quý Hoài nghĩ mình đã chết một lần rồi thì sẽ không sợ chết nữa. Nhưng thời điểm kề cận tử vong, cậu vẫn rất sợ.

Cái dừng khí cảm nhận thân thể dần dần chết đi, cậu không còn nữa rồi.

Quý Hoài đưa tay tới bên miệng sói con, nói: “Cắn đi.”

Bé sói con còn muốn leo lên dụi dụi cổ cậu nhưng bị Quý Hoài chặn lại. Nó rơi phịch xuống, thấy cánh tay đang kề gần mình liền há miệng cắn lấy.

Quý Hoài “Shh” một tiếng rồi nín lặng.

Sói con ăn no thì ngủ trên tay Quý Hoài, Quý Hoài cúi đầu nhìn nó, thân thể nhỏ bé làm lòng cậu dâng lên một cảm giác ấm áp lạ lùng. Rõ ràng nó là một con sói ăn thịt người.

Quý Hoài thấy sói con đã ăn no rồi mới rời đi. Cậu bước chân ra ngoài, may mắn không đụng phải Giang Tử Mặc. Nhưng Lục Thất lại đang đứng ở cửa chờ cậu.

“Anh Lục.”

Lục Thất kinh ngạc nhìn cậu, có lẽ là không nghĩ cậu lại gọi “anh”, anh nhìn nhìn vết thương trên cổ và tay cậu, nói: “Để tôi giúp cậu xử lý vết thương cái đã.”

“A, không cần đâu.” Cậu vội vàng nói, cậu không muốn ở lại chỗ Giang Tử Mặc dù chỉ một giây.

Có lẽ Lục Thất cũng hiểu ý cậu, không ngăn cản nữa, đưa thuốc cho cậu rồi để cậu về.

Sau khi Quý Hoài đi rồi, Lục Thất vào thư phòng, Giang Tử Mặc đang ngồi trên ghế xoay, trước mặt hắn là một chiếc màn hình lớn chia làm mười mấy ô vuông, đó là các góc đặt camera quanh biệt thự. Ở giữa màn hình, bóng dáng Quý Hoài từ từ biến mất.

Lục Thất đứng chờ ở một bên, một lát sau, Giang Tử Mặc xoay ghế lại, gõ gõ tay vịn. Lục Thất tưởng Giang Tử Mặc sẽ chuẩn bị giao việc gì, lại không ngờ hắn đột nhiên mỉm cười.

“Đạo này có hơi nhàm chán.” Giang Tử Mặc cười nói.

Bình thường nếu thiếu gia nhàm chán thì sẽ có người gặp xui xẻo. Lục Thất nhìn cái người đã biến mất trên màn hình kia, nghĩ: Hy vọng đứa nhỏ này có thể kiên trì lâu một chút.

- _____

Tình hình là lúc đầu định vừa đọc vừa edit nhưng vì vớ quá nên tôi đọc hết xù luôn 195 chương rồi giờ lười edit quá... Ai cho tôi cái động lực với

15. Chương 15: Đến Nhà Xin Lỗi

Edit: Dép

Đêm đó Quý Hoài trở về bình an vô sự. Nhưng sáng sớm hôm sau, đám người hầu đã rầm rầm gõ cửa đánh thức, họ lớn tiếng bảo là đại thiếu gia kêu cậu xuống.

Quý Hoài mơ màng nghĩ một chút rồi thu dọn đi xuống lầu, vào tới phòng khách thì thấy Hoa Duẫn Giang đang ngồi trên sofa, nhìn cậu với vẻ mặt khó chịu. Ba đứa con trai của Hoa Chính Diệu, chỉ có Hoa Duẫn Giang là giống ông ta nhất, từ khi còn trẻ đã vào công ty rèn luyện, hiện giờ là thành viên quan trọng trong hội đồng quản trị.

So với người con cả sự nghiệp thành công, con thứ Hoa Duẫn Hòa lại thích ăn chơi đàng điếm, cả ngày không về nhà, nhưng gã lại giữ cái danh tổng giám đốc thiết kế quan trọng trong công ty, ngay cả Hoa Duẫn Giang cũng không động vào được vị trí của gã. Con thứ ba của Hoa gia lại càng khôi hài, mang về một thằng con trai rồi đi mất hút con mẹ hàng lơu.

Hoa Duẫn Giang nhìn thấy Quý Hoài đi xuống thì càng đen mặt, “Hừ, vô giáo dục nó quen đi, tao là người lớn, còn phải cung kính mời mày thì mày mới đi xuống phải không?”

Quý Hoài mắt diếc tai ngơ, chỉ hỏi: “Bác cả, bác gọi cháu có chuyện gì ạ?”

“Chuyện gì? Vì chuyện tốt mày làm tồi qua, hôm nay tao phải mang mày tới Hứa gia cáo lỗi, tiểu thư Hứa

gia mà không tha thứ cho mày thì mày cũng không cần quay về nữa.”

Quý Hoài cúi đầu, vẻ mặt bình thản đến lạnh lùng. Hoa Chính Diệu tự thấy mất thể diện nên không đi, thế là giao việc này cho Hoa Duẩn Giang. Hiện giờ Hoa Duẩn Giang đã có thể thay mặt Hoa gia, đương nhiên cũng đủ giữ thể diện cho Hứa gia.

Hoa Duẩn Giang mang Tề Nguyệt cùng đi, Tề Nguyệt mặc một bộ váy dài xinh đẹp nho nhã, đứng bên cạnh Hoa Duẩn Giang, không nhiều lời cũng không tỏ ra lạnh lùng. Người Hoa gia chính là đầy bụng âm mưu quỷ kế, thủ đoạn tàn độc, duy chỉ có Tề Nguyệt là luôn giữ mình đứng ngoài cuộc.

Đời trước, Quý Hoài nghĩ rằng chỉ có người bác gái này là khác biệt với Hoa gia, tuy bà cũng đối xử với cậu không ra gì nhưng chưa từng dùng thủ đoạn quá quắt với cậu. Thậm chí mấy lần cậu bị Hoa Cẩm Tú chơi khăm, Tề Nguyệt đều đứng ra dạy dỗ con gái.

Nhưng đời này thì cậu không chắc lắm, sống trong cái vũng lầy Hoa gia này, nếu tâm tư đơn thuần thiện lương không có thủ đoạn thì không thể nào sống nổi. Huống chi người bác gái này của cậu còn xuất thân từ gia đình làm công ăn lương, so với danh gia vọng tộc như Hoa gia thì có chút không xứng.

Quý Hoài gần như là bị kéo lê lên xe, Hoa Duẩn Giang sai hai người đi bên cạnh cậu như là sợ cậu chạy trốn mất. Quý Hoài rất phối hợp, không giãy dụa cự tuyệt mà lên xe luôn. Đời trước cậu phản kháng mãnh liệt, khi đó cậu còn chưa biết cái gì gọi là “hết đường chối cãi”, cũng không biết rằng chân tướng không phải lúc nào cũng quan trọng, có thể nói, ở trong mắt những người quyền thế, quan trọng là cuối cùng ai được lợi.

Cậu nhìn xuyên qua cửa kính xe, nhìn tiết trời mùa hạ nóng bức đang chậm chậm rời đi, nhiệt độ không khí dần dần trở nên mát mẻ, không còn khô nóng. Cả mùa hè trốn nắng, giờ đã có thể ra ngoài hít thở không khí.

Hương vị của sự tự do ngoài cửa sổ làm cho người ta lưu luyến, Quý Hoài nhìn vài lần rồi thôi.

Tới Hứa gia, Hoa Duẩn Giang mang theo Quý Hoài vào cửa, vẻ mặt mấy người Hoa gia lập tức trở nên lạnh lùng, lão gia Hứa gia đang ngồi ở đây, Hoa Duẩn Giang vừa vào cửa liền cười lễ phép thăm hỏi.

“Hoa gia các người thật sự còn mặt dày tới đây, cháu gái ta chỉ đến nhà mấy người một lần đã bị ức hiếp như thế, các người nghĩ Hứa gia chúng ta dễ bị bắt nạt lắm sao.” Hứa lão gia tử cả giận, trầm giọng nói.

“Bác Hứa, chuyện này là nhà chúng cháu sai, hôm nay tới đây là để nhận lỗi với bác.” Hoa Duẩn Giang lẩn lộn trên thương trường nhiều năm chưa từng khom lưng uốn gối, vẻ mặt miễn cưỡng cười, ánh mắt lướt tới chỗ Quý Hoài như muốn róc xương cậu.

“Hứa gia chúng ta không nhận nổi đâu, ta cũng không nhận nổi một tiếng ”bác” của cậu.”

“Bác Hứa, hôm nay cháu mang Quý Hoài tới là thật lòng muốn nhận lỗi ạ. Quý Hoài là con trai của cậu ba

mang từ bên ngoài về, ở nông thôn lâu nên nhiễm thói hư tật xấu, cháu với ba cháu không dạy dỗ tử tế, đây là lỗi của nhà chúng cháu. Hôm nay dẫn nó tới đây cũng là để bác xử lý.”

Hứa gia lão gia nheo mắt, nhiều năm ngồi ở địa vị cao làm ông sở hữu một thân khí thế uy nghiêm. Nếp nhăn trên mặt và khóe mắt nheo lại, mọi người không dám hó hé một câu nào. Quý Hoài nhìn thẳng vào ông ta, không hiểu sao lại chẳng thấy sợ hãi, có lẽ vì sự sợ hãi này chẳng bằng một phần mười lúc đứng trước mặt Giang Tử Mặc.

“Con cháu Hoa gia làm sao nhà chúng ta dám dạy dỗ?” Hứa lão gia tử đánh giá Quý Hoài, quay đầu hỏi Hoa Duẫn Giang.

“Thế hệ con cháu làm sai, bác Hứa đương nhiên có quyền dạy dỗ.”

“Ta không biết quy củ của Hoa gia các người, nhưng ở Hứa gia, không thể phạt nhẹ.”

Hoa Duẫn Giang gật đầu đồng tình, “Hoa gia chúng cháu chắc chắn sẽ không bao che.”

Lúc này Hứa lão gia tử mới đứng lên, lạnh lùng nhìn Quý Hoài, nói, “Ta muốn một chân của nó.”

Hoa Duẫn Giang vẻ mặt rất bình thản nói, “Nếu làm thế có thể khiến bác hết giận, Quý Hoài nó chịu một chút dạy dỗ cũng là điều nên làm.”

Quý Hoài đứng một bên, nhìn hai người đối thoại qua lại về việc phế một cái chân của cậu, dù chuyện như thế đã xảy ra rất nhiều lần ở đời trước, nhưng bây giờ gặp phải thì cậu vẫn thấy toàn thân lạnh toát.

Hoa gia, cho tới bây giờ chưa từng coi cậu là người, nếu không cũng đã không dùng thủ đoạn tàn nhẫn tới mức này, trong mấy đứa con cháu Hoa gia, cậu chỉ như một tên nô lệ.

Đây là lần đầu tiên sau khi sống lại cậu cảm thấy tức giận và hận thù đến vậy, cậu hận Hoa Duẫn Giang ngang nhiên quyết định tặng một chân cậu cho Hứa gia, nhưng dù có hận thù thế nào thì cậu vẫn không có sức lực chống trả.

“Cháu không động vào cô ấy, mấy người không có tư cách làm như vậy.” Quý Hoài siết chặt nắm tay.

Hứa lão gia tử thần nhiên liếc qua nhìn cậu, rồi lại nhìn Hoa Duẫn Giang. Hoa Duẫn Giang tóm lấy Quý Hoài, một cước đạp cậu ngã xuống đất, “Chỗ này không tới lượt mày lên tiếng, đã làm sai thì phải nhận lỗi, chứ không phải đứng đây gân cổ lên cãi!”

“Nếu nó không có lòng nhận lỗi, Hoa gia vẫn là quay về đi. Người Hứa gia bị ức hiếp, về sau chúng ta sẽ đòi món nợ này.” Cha của Hứa Kiều Kiều kế thừa khí thế của Hứa lão gia tử, không giận mà vẫn có vẻ uy nghiêm.

Hoa Duẩn Giang nhú mày dữ tợn, sau đó nhìn Quý Hoài, hung hăng nói: “Quý Hoài đương nhiên là sẵn lòng nhận lỗi.”

Quý Hoài nắm chặt tay, bướng bỉnh không mở miệng. Hứa gia lại càng tức, mà Hoa Duẩn Giang thấy Quý Hoài không chịu mở miệng thì mặt đã tái mét.

“Ông nội.” Hứa Kiều Kiều chạy từ trên lầu xuống, đến bên cạnh Hứa lão gia tử ông lấy cánh tay ông ta.

“Đã bảo cháu đừng đi ra cơ mà?”

“Cháu muốn ra xem, hôm qua cháu chỉ biết sợ hãi, cũng chưa nhìn kỹ người bắt nạt cháu có đáng vẻ như thế nào.”

Nghe thấy thế, Hứa lão gia tử càng đen mặt, ánh mắt sắc bén liếc Quý Hoài.

“Ông, cậu ta xin lỗi cũng là phải xin lỗi cháu.” Hứa Kiều Kiều lắc lắc cánh tay ông nội, chu miệng làm nũng.

Hứa lão gia tử quả trách vỗ trán Hứa Kiều Kiều, ánh mắt lại nhìn Quý Hoài, vẻ mặt lập tức đổi sang lạnh lùng, “Nhận lỗi đi.”

Ba chữ vô cùng áp bách, Quý Hoài không còn nghi ngờ gì nữa, nếu hôm nay cậu không chịu nói ra lời nhận lỗi thì không đơn giản chỉ mất một chân.

Hoa Duẩn Giang xách Quý Hoài từ nền đất lên, tay bóp sau ót Quý Hoài, mơ hồ ấn chặt, làm cho Quý Hoài khó chịu nhăn mày.

“Ngoan ngoãn nhận lỗi, Quý Hoài, mày không có tư cách nói không, tao có rất nhiều cách để mày biến khỏi thế giới này, bao gồm tất cả mọi thứ liên quan tới sự tồn tại của mày, đương nhiên tính cả người bà đã chết của mày nữa.” Hoa Duẩn Giang dán vào tai Quý Hoài, thấp giọng đe dọa.

Nghe được câu cuối cùng, Quý Hoài không thể tin nổi mà mở to mắt, cậu quay phắt đầu nhìn về tàn nhẫn trong mắt Hoa Duẩn Giang. Cậu thầm rùng mình, những ký ức về chuyện Hoa gia gây ra cho cậu ở đời trước đột nhiên tuôn trào.

“Quý xuống xin lỗi tôi, tôi sẽ tha thứ cho cậu chuyện tối qua.” Hứa Kiều Kiều nghiêng đầu tựa vào Hứa lão gia tử, vẻ mặt xinh đẹp diễm lệ lại như chứa đựng tâm tư tàn độc của ác quỷ.

Hoa Duẩn Giang buông lỏng ra, Quý Hoài cảm thấy khuất nhục và bất lực chưa từng thấy.

Có một sức ép vô hình đè lên vai cậu, ép cậu phải còng lưng uốn gối. Đó là tiền tài, là quyền thế, là những

kẻ quý nhân cao cao tại thượng, là quyền lực có thể chi phối hết thảy, khiến cho cậu chỉ có thể nhục nhã quỳ xuống nhận lỗi vì một chuyện không hề có thật.

Hai lỗ tai cậu ong ong chấn động, những vế mặt lạnh lùng cao ngạo của đám người kia cứ không ngừng lớn vồn trong đầu cậu.

Gió bỗng nhiên thổi tung khung cửa sổ, rèm vải bay lên, phấp phới bồng bềnh, sau đó lại từ từ rơi xuống cùng với tấm lưng cô độc mỏng manh của cậu thiếu niên.

Rơi xuống cõi trần ai...

16. Chương 16: Quý Tiểu Hoài

Edit: Dếp

Hứa Kiều Kiều rộng lượng vung tay, “Tôi tha thứ cho cậu đó, chân cũng không cần nữa.”

Quý Hoài nhắm mắt rồi lại mở ra, nhưng vết đỏ bên khóe mắt thì lại chẳng thể giấu được, làm cho người ta cảm thấy có chút đáng thương. Nhưng những người có mặt ở đây thì không ai nghĩ vậy.

Hứa lão gia tử bất mãn buông tha Quý Hoài, Hứa Kiều Kiều lại ôm tay ông nội làm nũng, “Cậu ta biết sai là tốt rồi, đánh gãy một chân cũng chẳng ích gì. Cháu đã tha cho cậu ta rồi, ông nội cũng đừng so đo nữa mà.”

Hứa lão gia tử bị Hứa Kiều Kiều bám riết năn nỉ ỉ ôi một lúc lâu, ông ta vẫn còn giận nhưng nhìn tới mặt cháu gái thì thôi không so đo nữa, phát tay, sau đó cùng Hứa Kiều Kiều đi lên lầu.

Trước khi đi, Hứa Kiều Kiều còn nhìn về phía thiếu niên đang quỳ rạp rồi nở nụ cười, như thể một đứa trẻ cảm thấy khoái trá vì trò đùa dai của mình, cô ta vui vẻ đỡ ông nội lên lầu.

Ba Hứa và mẹ Hứa bất mãn, không nói thêm cái gì, nhưng sắc mặt của họ vẫn luôn cau có khó chịu. Hoa Duẫn Giang chào tạm biệt bọn họ rồi xoay người đi về.

Tề Nguyệt đứng ở một bên không mở miệng, lúc này đi đến bên cạnh Quý Hoài đưa tay nâng cậu đứng dậy. Quý Hoài đứng lên, mới phát hiện ra đầu gối đau nhức, lúc này quỳ thẳng xuống chưa kịp thấy đau đã bị sự khuất nhục áp đảo. Cậu hốt hển thở, nói cảm ơn Tề Nguyệt rồi cũng rời đi.

Thiếu niên mười sáu tuổi, thân thể còn chưa lớn hết, hai vai gầy yếu mỏng manh như thể gió thổi là bay. Nhưng dáng vẻ cậu khảng khái rồi đi lại vô cùng kiên định. Thân hình nhỏ bé đơn bạc không ngăn được sự kiên cường, thẳng thốt như bờ vai ấy có thể gánh vác tất cả áp lực đè nén.

Tề Nguyệt lặng lẽ nhìn bóng lưng Quý Hoài, sau đó rất nhanh hồi thần.

Hoa Duẫn Giang về tới nhà, sự tức giận còn chưa tiêu tan, hôm nay có lẽ là một trong những trò cười hiêm hoi xảy ra trong cuộc đời ông ta. Ở trong công ty hô mưa gọi gió quen rồi, lần này ông ta cảm thấy vô cùng nhục nhã.

“Quý Hoài, hôm nay mày làm tao mất hết thể diện!”

Quý Hoài đi tới cửa, còn chưa vào nhà, cậu vừa nhìn đã thấy Giang Tử Mặc ngồi yên tĩnh giữa phòng khách. Hoa Duẫn Giang vừa về đã bắt đầu sỉ vả cậu nên không chú ý Giang Tử Mặc ở phía sau ông ta.

“Mày đúng là giống con mẹ đẻ tiện của mày y như đúc, lên không nổi mặt bàn, cũng giống y như ba mày, đều là hạng không nên thân...”

Quý Hoài giật giật chân, cảm thấy đầu gối của mình có lẽ đã tím bầm, bằng không vì sao cứ âm ỉ đau. Lời nói của Hoa Duẫn Giang như lọt từ tai này qua tai kia, rõ ràng rất gần lại như âm thanh từ rất xa vọng lại. Cậu nhìn chú Mặc đứng lên, đôi chân thon dài được bao trong ống quần màu đen, từng bước lại gần, không hiểu sao cậu bỗng dưng thở nhẹ.

“Anh cả ngày càng có khí chất của chú Hoa, nếu không nhìn mặt, tôi còn tưởng chú Hoa đang nói.”

Hoa Duẫn Giang đang tức giận bùng nổ cũng phải kiềm chế lại, ông ta quay đầu thì thấy Giang Tử Mặc đứng ở phía sau, “Tử Mặc, sao chú lại tới đây?”

“Ở trong nhà lâu quá rồi, đột nhiên hoài niệm căn phòng cũ bên này, cho nên tới đây nhìn một chút.”

Hoa Duẫn Giang dường như nhớ ra chuyện gì, mặt biến sắc, mắt tự nhiên nói: “Ba đã nói rồi, chú muốn đến lúc nào thì cứ đến.”

“Đương nhiên, nhà của tôi sao tôi phải khách khí.” Giang Tử Mặc ôm khế miệng cười cười, nhấn mạnh ba chữ “nhà của tôi”.

Hoa Duẫn Giang nghẹn cục tức trong lòng, bị Giang Tử Mặc nói bóng nói gió nhắc nhở chuyện trước kia, ông ta nín thở, không dám phát hỏa trước mặt Giang Tử Mặc, liền giận cá chém thớt quát Quý Hoài, “Còn không mau cút vào trong! Vô giáo dục! Không quy củ! Cho dù hôm nay có ba mày ở đây thì tao cũng phải dạy dỗ mày một trận nên thân!”

Quý Hoài bất động, chợt nghe thấy Giang Tử Mặc lên tiếng: “Anh cả dạy dỗ con cháu chắc cũng có biện pháp hay ho, hôm nay anh cả cũng chỉ bảo tôi một chút đi.”

“Giang Tử Mặc!” Hoa Duẫn Giang vốn đang tức giận lại bị Giang Tử Mặc âm dương quái khí nói móc nói

mĩa, không kiềm được cơn giận nữa, “Quý Hoài là người Hoa gia tao, tao thích dạy dỗ thế nào thì dạy dỗ, mày từ đâu tới thì cút về nơi đó đi, chỗ này không cần mày nhúng tay!”

Trên gương mặt tối tăm tái nhợt của Giang Tử Mặc lộ ra một nụ cười quái dị, “Tôi ở nhà của tôi mà không được nhúng tay sao.”

“Đây là Hoa gia, ba mẹ mày đã chết rồi, nhà mày đâu ra!”

Hoa Duẫn Giang rống xong câu này, lại nhìn vẻ mặt của Giang Tử Mặc, đồng tử co rút kịch liệt, lắp bắp nói theo bản năng: “Anh, không có ý đó.”

Giang Tử Mặc đột nhiên vung tay, cây baton nặng nề vụt lên đầu Hoa Duẫn Giang, Hoa Duẫn Giang đau tới mức co giò, lại bị Giang Tử Mặc áp sát một cước gạt ngã chống vó. Lúc mọi người còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Giang Tử Mặc chộp con dao gọt hoa quả trên bàn, sọc một nhát xuyên qua lòng bàn tay Hoa Duẫn Giang.

Giang Tử Mặc cúi đầu âm trầm nhìn ông ta, ánh mắt lạnh lẽo, “Hoa Duẫn Giang, ba mẹ tôi chết thì sao, tôi nói của tôi thì chính là của tôi, anh tin hay không?”

“A...” Đám người hầu bị dọa cho thét lớn, bát đĩa trong tay rơi vỡ loảng xoảng. Tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn Giang Tử Mặc, Hoa Duẫn Giang đau tới co quắp toàn thân, nhưng không ai dám đi lên.

Giang Tử Mặc xoay con dao gọt hoa quả, lưỡi dao xoáy nghiền vào trong lòng bàn tay của Hoa Duẫn Giang, Hoa Duẫn Giang co quắp kêu gào: “Tay của tôi, tay của tôi...”

Tề Nguyệt không đành lòng, can trọng nói: “Giang Tử Mặc, Duẫn Giang biết sai rồi, chú đừng tức giận nữa.”

“Tôi ở nhà của chính mình, dạy dỗ người khác một chút thì đã làm sao?” Giang Tử Mặc ngẩng đầu cười hỏi.

Không ai dám bảo là không thể, bởi vì mọi người đều biết đây là một tên điên, bất cứ lúc nào cũng có thể cầm dao đâm người.

“Tử Mặc...” Tề Nguyệt cầu xin, Hoa Duẫn Giang đã đau đớn tới mức giấy dựa kêu gào.

Giang Tử Mặc cười cười, tay cầm dao rút ra, giọt máu tươi trên mũi dao rơi xuống nền nhà trắng tinh. Tất cả mọi người đứng im không dám động, chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn của Hoa Duẫn Giang.

“Tôi không muốn thấy máu, anh ép tôi phải thấy máu.” Giang Tử Mặc đứng lên lạnh lùng nhìn Hoa Duẫn Giang. Nói xong, hắn vút luôn con dao, dao rơi xuống đất phát ra tiếng “keng”, âm thanh chói tai, làm cho

mọi người đều kinh sợ.

Giang Tử Mặc cầm lại baton, đi ra ngoài, lúc tới bên Quý Hoài thì nghiêng người nhìn cậu. Quý Hoài còn đang cảm thấy khiếp sợ chưa hồi phục tinh thần, nhìn thấy Giang Tử Mặc tiến về phía cậu thì hai chân nhũn ra.

Giang Tử Mặc vươn tay, Quý Hoài theo bản năng nhắm mắt lại.

“Ha” Quý Hoài nghe thấy một tiếng cười rất khê, sau đó một ngón tay lạnh lạnh chạm vào mặt cậu, cảm giác rét lạnh như xuyên thấu qua làn da thấm vào trong tâm can, cậu khê rùng mình.

Ngón tay hần chạm nhẹ qua chóp mũi sau đó thu tay về, cậu vẫn nhắm chặt hai mắt, cảm nhận được bóng người trước mắt đang rời đi.

Cậu còn chưa kịp thở phào thì lại nghe thấy giọng nói phát ra từ ác quỷ khi nãy vừa rút dao đâm người, “Quý Tiểu Hoài, lại đây.”

“A?” Quý Hoài mở mắt ra, thấy Giang Tử Mặc đang đứng cách hai bước chờ cậu.

Quý Hoài thoáng quặn tim, không biết là vì sợ hay vì lý do khác. Bên trong là một đám hỗn loạn đang nhao nhao cầm máu cho Hoa Duẩn Giang, mà bên ngoài là bóng dáng đơn độc của Giang Tử Mặc đang đứng chờ cậu.

Quý Hoài nâng bước đi về phía hần...

- _____

Chú Mặc đừng dọa em tôi nữa giờ ơi từ đầu tới giờ tôi gõ không biết bao nhiêu lần em Hoài “run rẩy” với “sợ hãi” rồi:v:v:v

17. Chương 17: Cháu Không Hề Lương Thiện

Edit: Dép

Giang Tử Mặc đi rất chậm, Quý Hoài đi sau cách hần ba bước. Cậu cúi đầu nhìn bước chân của mình, sự sợ hãi trong lòng không còn dâng cao, trái lại có phần giảm bớt.

Cậu ngẩng đầu lên nhìn lưng Giang Tử Mặc rồi lại lập tức cúi xuống. Nhìn thấy dáng vẻ của Giang Tử Mặc, cậu bỗng dưng cảm thấy có chút ngưỡng mộ. Giang Tử Mặc cũng giống cậu, không cha không mẹ

không người chăm sóc, nhưng cả đời trước cũng như đời này, hắn sống một cách hiên ngang không ai dám xen vào. Cho dù trong cái “không dám” ấy mang theo sợ hãi cũng kiên dè, nhưng thật sự hắn sống phóng khoáng hơn cậu nhiều lắm.

Nếu là đời trước, Quý Hoài nghĩ thông rồi thì sẽ cảm thấy hâm mộ một cách tự ti, nhưng đời này, cậu hiểu rõ chính mình, cậu sinh ra đã hồng bát, lớn lên lại càng hồng hào, ngay cả lúc chết đi cũng là trò cười cho thiên hạ. Cậu không hề can đảm, không hề có khát vọng, chỉ muốn sống một cuộc sống yên bình.

“Làm gì chậm chạp thế?” Giang Tử Mặc dừng bước.

“A?” Quý Hoài còn đang chìm trong suy nghĩ, bị giọng nói lạnh lẽo kia làm cho sợ hãi ngẩng đầu lên, “Chú Mặc, không, không đi tiếp sao?”

“Còn đi đâu nữa?”

Quý Hoài nhìn thấy đã tới cửa biệt thự rồi. Cậu nhìn chú Mặc, phát hiện hắn không có ý định đi vào, cậu cũng đứng bất động.

“Quý Tiểu Hoài, sợ chú như vậy sao còn theo tới đây?” Ánh mắt Giang Tử Mặc dõi theo cậu.

Quý Hoài cắn môi, phải nói thế nào đây, không phải hắn gọi cậu đi theo à? Hắn gọi cậu, cậu dám cãi lời sao?

“Rì rầm cái gì đó? Nghĩ chú không nghe thấy sao?” Giang Tử Mặc lạnh mặt.

“Cháu... Chú Mặc gọi cháu, đương nhiên cháu phải đi theo rồi.”

Giang Tử Mặc cười lạnh một tiếng, dường như là không tin, hắn đổi cây baton sang tay trái, tay phải nhắc gáy Quý Hoài lên.

“Tới đây, vào hang sói rồi thì không dễ dàng đi ra đâu.”

Quý Hoài chậm lớn, vóc dáng khá thấp, cậu bây giờ chỉ cao tới vai Giang Tử Mặc, bị Giang Tử Mặc nhắc lên như thế, chân không chạm đất. Cậu bị nghẹn khó chịu nên đưa tay khua khoắng loạn ra đằng sau, lại chạm phải một bàn tay lạnh lẽo, cậu sợ quá liền buông ra.

Giang Tử Mặc kéo cậu tới phòng khách, ném lên sofa. Quý Hoài bất ngờ bị ném lên sofa mềm mại, không bám chắc nên bị nảy bật lên một chút, cậu cả kinh, mò mẫm vài lần vẫn chưa bám vào được, liền trượt xuống chân ghế sofa.

“A, đau.” Đầu Quý Hoài bị cụng xuống sàn cậu đau tới nỗi nhắm mắt.

Giang Tử Mặc thấy thế thì khá là vui vẻ, lúc Quý Hoài đang giãy dụa đứng lên, hắn cầm baton trên tay lại đẩy cậu ngã xuống. Một bàn tay Quý Hoài xoa xoa cái trán bị đụng, tay kia thì ôm lấy cái eo đau điếng, quỳ trên mặt đất không nhúc nhích.

“Đứng lên, sao lại ngồi im thế?” Giang Tử Mặc dùng baton chọc chọc Quý Hoài đang ngồi dưới chân sofa, hắn còn chưa xem xong trò vui này đâu. Giống như trước kia hắn nuôi ba con sói nhỏ, hắn rất thích xem chúng nó đánh nhau. Nếu chúng nó không có hứng thú đánh nhau, Giang Tử Mặc sẽ đi ra chằm ngồi nội chiến.

“Chú, chú Mặc, chú để cháu đứng lên đi.” Quý Hoài nghiêng đầu híp mắt nhỏ giọng nói.

“Thì cứ đứng lên đi, chú có cầm cháu đâu nào.” Để thể hiện tính chân thực của lời nói, hắn còn lùi về phía sau một bước.

Thiếu niên co ro trên mặt đất, so với bé sói con thì cũng chẳng lớn hơn là bao, đôi lông mi đang run rẩy nâng mắt nhìn hắn, Giang Tử Mặc rất muốn đi lên đè cậu xuống không cho động đậy. Về phần đè xong thì làm gì, Giang Tử Mặc chưa nghĩ ra.

Quý Hoài lén nhìn Giang Tử Mặc, dùng mắt ước lượng khoảng cách giữa cậu và hắn, bỗng nhiên nhảy dựng lên, mặc kệ vết thương, cậu lùi nhanh về phía sau.

Ngón tay Giang Tử Mặc đang vuốt ve baton, cân nhắc khả năng chọc ngã Quý Hoài một lần nữa, nhưng hắn chỉ có thể nuối tiếc mà bỏ qua. Hắn ngồi lên sofa, nói: “Gọt ít trái cây đem ra đây cho chú.”

Quý Hoài chuyển ánh mắt tới đồng trái cây trên bàn, lại nhìn con dao bên cạnh, cậu run rẩy. Dưới tầm mắt ngày càng lạnh của Giang Tử Mặc, cậu nhanh chóng bưng trái cây chạy tới phòng bếp.

Cậu thở phào một hơi, rửa sạch chỗ trái cây rồi cắt ra bày lên đĩa. Lúc cậu bưng ra ngoài, cậu nghĩ nghĩ rồi quyết định để con dao lại phòng bếp.

Lối vào phòng bếp có một cái bồn rửa tay, phía trên là gương. Lúc cậu bưng trái cây đi qua liền giật lùi về, nhìn chăm chăm vết máu đỏ trên mũi mình.

Đây, đây là máu đúng không?!

Vừa rồi lúc cậu nhắm mắt, chú Mặc đã cọ máu lên mũi cậu?! Cậu mang cái vết máu này từ lúc đó tới giờ?!

Cậu lập tức bỏ đĩa trái cây xuống, mở vòi nước, dùng nước xoa lên mũi vài lần. Cậu nhìn thấy máu theo dòng nước chảy xuống, lúc này mới lại nhớ lại cảnh tượng chú Mặc rút dao đâm người.

Lại thêm cả đời trước, hai đời rồi, đây là lần đầu tiên cậu thấy tận mắt cảnh chú Mặc “phát điên”, tận mắt nhìn.....vẫn là làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Quý Hoài đặt đĩa trái cây trước mặt Giang Tử Mặc, sau đó lập tức lùi về sau hai bước. Giang Tử Mặc cười lạnh, chọn mấy trái nho, chậm rãi vừa ăn vừa hỏi: “Rửa sạch rồi à?”

“A....vâng ạ.”

“Da của cháu lúc dính máu lên nhìn rất đẹp.”

Giang Tử Mặc nói ra lời này cộng với vẻ mặt của hắn ung dung ăn nho làm Quý Hoài liên tưởng tới mấy tên sát nhân biến thái sau khi gây án xong, đem máu bôi lên thi thể người chết rồi âm trầm nói: “Thật là xinh đẹp.”

Nghĩ tới đây, Quý Hoài rùng mình, run run nói: “Không đẹp chút nào đâu chú.” Nói xong thì mặt trắng bệch.

Giang Tử Mặc không biết Quý Hoài đang tưởng tượng cái gì, chỉ thấy người trước mắt đang mang bộ dạng bị bắt nạt. Hắn lần đầu tiên nghi ngờ, có phải lực sát thương của mình đúng là khủng khiếp như trong lời đồn hay không. Chẳng biết có tới mức dọa trẻ con sợ phát khóc hay không nhỉ.

“Quý Tiểu Hoài.” Giang Tử Mặc thả lỏng thân thể trên sofa, “Hôm nay Hoa Duẩn Giang mang cháu đi xin lỗi?”

“.... Vâng ạ.” Chuyển đề tài tốc độ bàn thờ, Quý Hoài chưa kịp phản ứng, vội vàng gật đầu.

Giang Tử Mặc nhìn dáng vẻ ngốc nghếch nhu thuận của Quý Hoài, hiếm khi cười khoái trá, “Có muốn trả thù hay không?”

Quý Hoài không hiểu ý của Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc lại nói tiếp: “Nếu đã không muốn làm người Hoa gia, chú có có thể giúp cháu. Những người đó đối xử với cháu thế nào, chính tay cháu sẽ phản đòn lại.”

Giờ thì Quý Hoài hiểu rồi, cậu im lặng. Giang Tử Mặc không hề vội vã, lật lật đĩa trái cây cắt thành từng khối vuông xinh xắn, chọn ra hai miếng dưa lưới, lại chọn tiếp hai miếng dưa hấu để ăn.

Tới khi hắn chuẩn bị chọn một loại trái cây khác thì Quý Hoài lên tiếng: “Nếu cháu trả thù, thì chẳng phải cũng sẽ trở nên đáng sợ giống bọn họ hay sao.”

Giang Tử Mặc đột nhiên cười nhạt một tiếng, lạnh lùng nhìn Quý Hoài, “Cháu thật sự rất ”lương thiện“, cũng thực sự ngu ngốc.”

“Cháu không hề lương thiện, cháu chỉ là...không muốn...”

Giây phút được sống lại, trừ sợ hãi ra thì cậu còn một ý định nữa là trả thù. Phải trả lại sự nhục nhã mà người Hoa gia đã đem lại cho cậu, nhưng ý định này chỉ dấy lên trong chốc lát rồi tan biến.

“Lương thiện”, hai chữ này không biết từ khi nào đã trở thành một tính từ tiêu cực, ai ai cũng muốn tránh xa.

Mình không hề lương thiện, mình cũng có ý đồ riêng, mình cũng muốn người Hoa gia không được sống yên ổn, tất cả những điều đó Quý Hoài đã từng nghĩ qua. Nhưng... vẫn luôn có một giọng nói, bảo cậu không nên làm vậy.

Có lẽ là bà nội, cũng có thể là tiềm thức yếu đuối của chính cậu.

Cậu sợ tay mình vậy bản, cậu sợ cậu sẽ trở thành người không đứng đắn giống mẹ cậu như người ta đồn đại, cậu sợ... một khi cậu đã ra tay, một chút lương thiện cuối cùng cũng chẳng giữ lại được.

Cái con người yếu đuối nhất gan trong lòng vẫn luôn níu kéo cậu, yếu ớt bảo cậu không nên đi vào con đường này.

Quý Hoài, mày đừng trở thành người đáng sợ.

“Cháu vốn dĩ đã ngu ngốc, chú Mặc e là tìm nhầm người rồi.” Quý Hoài cúi đầu nói.

Sau đó lại im lặng, Giang Tử Mặc vẫn lạnh lùng nhìn cậu, như thể hẳn muốn xé đầu cậu ra xem trong đó chất chứa bao nhiêu ngu xuẩn.

“Ừ, cháu không hối hận tới tìm chú là được.” Giang Tử Mặc không nhìn cậu nữa, vẻ mặt không biết là lạnh lùng hay có ý khác, dù sao thì cũng khác với vẻ châm chọc khiêu khích khi nãy.

- _____

Quý Tiểu Hoài không phải nhược thụ x3, chuyện quan trọng phải nói 3 lần:v Quý Tiểu Hoài sau này là nam thần, chỉ dọa với mình chú Mặc thôi, nếu là nhược thụ thật thì mị đã chẳng thả bộ này =))))))))))

18. Chương 18: Chú Cho Cháu Chỗ Dừa

Edit: Dép

Mình sẽ hối hận ư? Quý Hoài mê mang, sau khi nói xong lời ấy, chính cậu cũng không biết đáp án.

Tới khi Quý Hoài hồi phục lại tinh thần, chỉ thấy Giang Tử Mặc đã giải quyết xong nửa đĩa trái cây. Giang Tử Mặc chậm rãi dùng khăn tay lau khóe miệng, liếc mắt nhìn cậu: “Muốn ăn cũng hết rồi.”

“.....Cháu không ăn.” Quý Hoài nói.

Giang Tử Mặc chống baton đứng lên, Quý Hoài lập tức đảo mắt ra chỗ khác, sợ nhìn thấy cái gì không nên nhìn. Nhưng cậu vừa mới cúi đầu xuống thì đập vào mắt là đôi chân thon dài thẳng tắp đang đi về phía cậu.

Tim cậu đập loạn, không khỏi nín thở.

Khóe mắt cậu thấy được đôi chân kia đang đứng cách cậu một bước, cậu còn chưa kịp cảm nhận hơi thở của mình đang rối loạn thì cây baton đen tuyền kia đã thò tới, đặt dưới cằm cậu, chậm rãi nâng đầu cậu lên.

“Quý Tiểu Hoài, về sau lúc nhìn chú không được cúi đầu.”

Nếu thế thì cháu sẽ không nhìn được mà nhìn chân chú đó! Nội tâm Quý Hoài vô lực than thở một câu.

Đoạn đầu mút đen như mực của chiếc baton cọ lên yết hầu của thiếu niên mới lớn, xương quai xanh gầy gầy ẩn hiện dưới làn da trắng như ngọc, không hiểu sao lại có chút quyến rũ ngây ngô. Giang Tử Mặc híp mắt, nhìn chằm chằm thiếu niên đang căng thẳng run rẩy hầu kết ấy.

“Vâng.” Quý Hoài nuốt nước miếng, gật đầu.

Giang Tử Mặc nhìn một lúc, bỗng nhiên nói: “Nếu sau này Hoa gia lại ức hiếp cháu, chú sẽ cho cháu chỗ dựa.”

Quý Hoài kinh ngạc nhìn Giang Tử Mặc, hoàn toàn không tin lời này do Giang Tử Mặc nói ra. Kẻ điên làm người khác sợ mất mặt này sẽ cho cậu chỗ dựa?!

“Nghe thấy chưa?” Baton chậm rãi chuyển từ cổ xuống chỗ lõm xương quai xanh, Giang Tử Mặc không nhìn được chột chột vài cái.

“Nghe... shhh....” Giang Tử Mặc chột đến là vui vẻ, Quý Hoài thì khó chịu muốn gạt ra, nhưng cậu không dám làm thế.

“Đau à?” Giang Tử Mặc dời baton ra chỗ khác, nhưng cũng chẳng dời đi đâu xa, tiếp tục chột hai cái lên

bả vai cậu.

Chú, chú đang làm cái gì thế!

Quý Hoài oán thầm nhưng không dám nói ra miệng. Giang Tử Mặc bảo muốn cậu nhìn hấn mà nói chuyện, nhưng đối diện với ánh mắt của Giang Tử Mặc cậu lại không dám, ánh mắt tránh né..... lại làm cho tầm mắt của cậu cảm thấy ở một chỗ khác.

Quý Hoài có một bí mật không lớn không nhỏ. Đời trước, cậu vẫn luôn giữ bí mật ấy trong lòng, không ai biết cái sở thích nho nhỏ ấy của cậu.

Từ lúc nhận thức được việc mình thích con trai, cậu thích nhìn chân con trai, đặc biệt là loại chân dài, giống như... chú Mặc. Cậu vượt qua tất cả những rung động thanh xuân đều là nhờ vào mấy tấm hình người mẫu nam có chân vừa dài vừa thẳng.

Trừ Hạ Dật, không, chân của Hạ Dật vốn không đẹp bằng chú Mặc. Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy một đôi chân trùng khớp với ảo tưởng của mình, một đôi chân thon dài thẳng tắp lại không làm mất đi cảm giác mạnh mẽ. Nếu cậu có thể sờ một chút... Cậu nắm chặt tay, dùng móng tay cào vào lòng bàn tay, có một cảm giác ngứa ngáy không rõ đang thiêu đốt lồng ngực cậu.

Giang Tử Mặc thấy ánh mắt của đứa trẻ trước mặt đang nhìn chằm chằm chân hấn, hấn cúi đầu tự nhìn, cũng không thấy chân mình có gì lạ thường.

Hấn bỗng nhiên nhớ tới lúc Quý Hoài ấp úng khen chân hấn đẹp, hấn động đậy chân, lại tự nhìn xuống, đẹp sao? Trong mắt Quý Hoài có lẽ là đẹp thật.

Giang Tử Mặc nhếch khóe miệng, nổi lên hứng thú.

Hấn thả cây baton, chống đi tới chỗ sofa ngồi xuống, dùng baton gõ lên sàn nhà, “Lại đây, đấm chân giúp chú.”

Thấy đứa nhỏ sau khi nghe được thì tròn mắt, Giang Tử Mặc vui vẻ. Hóa ra thằng nhóc này có sở thích như vậy, vừa vặn hai chân hấn lại trúng khẩu vị của Quý Hoài.

Trong lòng Quý Hoài lập tức nổi lên vũ điệu công chiêng, nghe thấy chú Mặc bảo đến đấm chân giúp chú, tiếng trống ngực lại càng dồn dập.

“Không muốn ư?” Giang Tử Mặc đuổi người, thả lỏng chân phải.

Quả nhiên đứa nhỏ lắc đầu như trống bỏi, đi tới.

Quý Hoài đến bên cạnh Giang Tử Mặc, ngồi xổm xuống vươn tay ra lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Sờ thế nào mới được đây?

Ngón trỏ và ngón giữa của cậu khẽ xoa vào nhau, có chút căng thẳng, lại có chút trịnh trọng. Nếu không phải vì trống ngực đang dồn, cậu còn nghĩ mình hình như nghe thấy tiếng BGM thần thánh vang lên rồi.

“Bắt đầu đi.” Giang Tử Mặc động dậy chân.

Quý Hoài nuốt nước miếng, đưa tay đặt lên đùi Giang Tử Mặc. Cách một lớp vải mỏng, Quý Hoài đã chân chính sờ được....đùi?

Giang Tử Mặc cười thành tiếng, đầu gối cọ một chút lên người Quý Hoài, mặt Quý Hoài “bùm” một phát, đỏ lựng. “Sờ chỗ nào thế?”

Cứ như là bí mật nhỏ bị đánh vỡ vậy, cậu sợ Giang Tử Mặc biết được ý đồ trong nội tâm cậu, năm ngón tay nắm chặt lại, chỉ dám cẩn thận dấm nhẹ lên đầu gối.

“Lực nhẹ như vậy, chưa ăn cơm à?”

Quý Hoài lại tăng lực độ lên một chút, nhưng vẫn không dám nhìn loạn sờ loạn.

Giang Tử Mặc hí mắt hưởng thụ, tâm tình cũng rất khoái trá. Sau khi Quý Hoài dấm mười phút, hần đột nhiên ghé vào tai Quý Hoài, cười nhẹ hỏi: “Cháu thích nhìn chân chú?”

Lỗ tai Quý Hoài run lên, vội xua tay, “Đâu có, không phải, tuyệt đối không phải!”

“Liên tục khẳng định không phải tức là phải, chú nói đúng chứ, Quý Tiểu Hoài, hửm?” Giọng nói trầm thấp, âm cuối hơi lên cao, như thể phủ thêm một lớp quyến rũ kì lạ mà len lỏi vào tai Quý Hoài.

“.....Không, phải.” Vệt đỏ trên tai chậm rãi lan ra.

Lúc Giang Tử Mặc lại đem chân cọ lên người cậu lần nữa, Quý Hoài dứt khoát đứng lên, ánh mắt không dám nhìn Giang Tử Mặc, lắp bắp nói: “Cháu, phải về đây. Chú Mặc.... chú.... cháu không có.... thích....”

Cậu nói xong thì chạy ù ra cửa, tông vào người Lục Thất, Lục Thất bị cậu đụng phải thì mất thăng bằng lùi về phía sau một bước. Quý Hoài cúi đầu vội vàng giải thích: “Anh Lục, xin lỗi anh, là do em không cẩn thận.”

“Ày, không sao đâu.” Lục Thất khoát tay.

“Xin lỗi anh.” Quý Hoài nói thêm một câu rồi xoay người vội vã chạy ra ngoài.

“Đây là... làm sao thế?” Lục Thất xoa xoa bả vai bị đụng đau, hỏi Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc đen mặt, “Nó gọi cậu là gì? Anh Lục? Nó gọi tôi là chú, sao lại gọi cậu là anh? Cậu còn lớn tuổi hơn tôi!”

19. Chương 19: Hoa Duẫn Hòa Hảo Là Muốn Chết

Edit: Dép

“Shh, đừng để mẹ nó cút hết ra ngoài cho tao!”

Tề Nguyệt khựng lại, nhẹ giọng khuyên bảo: “Em kêu bác sĩ tới đổi thuốc cho anh.”

“Cút ra ngoài!” Hoa Duẫn Giang giận dừ dừ, xông vào mặt Tề Nguyệt.

Tề Nguyệt cúi đầu rũ mắt, nhu thuận đi ra ngoài, lúc đi tới cửa thì gặp Hoa Chính Diệu. “Ba.”

“Bây giờ Duẫn Giang nó đang bực, tính tình hơi nóng nảy, con đừng chấp nó.”

“Con biết mà, ba không phải lo đâu, con đi nấu ít canh cho anh ấy, ba vào nhìn anh ấy chút đi.” Tề Nguyệt mỉm cười bảo Hoa Chính Diệu đi vào rồi đứng ở cửa nhìn hai người bên trong, một lúc sau mới rời đi.

Hoa Duẫn Giang thấy Hoa Chính Diệu tiến vào thì nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ba, con nhất định phải giết chết thằng Giang Tử Mặc, ba muốn ngăn cũng không ngăn được đâu, con phải lấy cái mạng chó của nó!”

Hoa Chính Diệu không để ý tới lời gã nói, chỉ hỏi: “Bị thương có nặng không? Bác sĩ bảo thế nào?”

“Ba! Con nhìn Giang Tử Mặc lâu lắm rồi, lần này con sẽ không tha cho nó!” Hoa Duẫn Giang độc ác nói.

“Con có thể làm gì cơ chứ?” Hoa Chính Diệu trầm giọng, ánh mắt quét quanh căn phòng một vòng, thấy cánh cửa phòng khi này đã được Tề Nguyệt đóng lại, nhưng trong lòng vẫn thấy lo lắng.

“Ngày nào con cũng kiểm tra khắp phòng, tay Giang Tử Mặc không vươn được tới chỗ này đâu ba.” Hoa

Duẩn Giang nói.

Gã vừa dứt lời, camera hồng ngoại trên màn hình máy tính ở đầu giường lóe lên một chút, nhưng hai người không chú ý tới.

Hoa Chính Diệu gật đầu, ngồi xuống cạnh giường, trầm giọng nói: “Con không nên chọc vào Giang Tử Mặc.”

“Giang Tử Mặc! Giang Tử Mặc! Chẳng lẽ cả Hoa gia ta lại sợ một mình nó! Chúng ta sẽ bị nó dắt mũi mãi mãi? Lần này nó có thể lấy dao đâm con, lần sau nó sọc chết con luôn thì sao? Giang Tử Mặc là một thằng điên, không thể giữ lại!”

Hoa Chính Diệu trầm ngâm thật lâu không lên tiếng, Hoa Duẩn Giang lại giục già: “Ba!”

Một lúc sau, Hoa Chính Diệu lắc đầu nói: “Con đừng manh động, không đụng vào Giang Tử Mặc được.”

“Không đụng vào được? Thế chờ đến lúc nó lấy mạng con rồi mới được đụng vào à? Ba, chúng ta không cần phải sợ Giang Tử Mặc như thế. Giang gia đã rút đài rồi, năm ấy chúng ta có tình có nghĩa mới nhận nuôi nó, nó chỉ là một con chó chết chủ. Huống hồ công ty của Giang gia đã thuộc về nhà ta rồi, chúng ta còn sợ cái gì nữa?”

“Câm mồm!” Hoa Chính Diệu đứng lên, lớn tiếng quát: “Ba đã dặn mày thế nào? Về sau mấy lời này đừng có nói ra ngoài!”

Hoa Duẩn Giang uất ức ngậm miệng, thấy Hoa Chính Diệu vẫn đi đi lại lại trong phòng vài vòng, gã nói: “Ba, Giang Tử Mặc làm gì có bản lĩnh cài máy nghe lén ở đây?”

“Ừm.” Hoa Chính Diệu gật đầu, nhưng vẫn kiểm tra một lần nữa.

Hoa Duẩn Giang nghĩ cha mình đúng là già cả rồi, già rồi gan cũng bé đi, để một thằng tạp chủng cười lên đầu mà cũng không dám đánh trả. Nếu đã như vậy, gã sẽ tự mình ra tay.

Khuôn mặt Hoa Duẩn Giang hiện lên sát ý, gã động đậy cánh tay phải bị thương, lần này phải lấy mạng Giang Tử Mặc.

Bên kia, trong thư phòng của biệt thự.

Giang Tử Mặc nhìn Hoa Duẩn Giang đang đờ đờ sát khí trên màn hình, cảm thấy chẳng có gì thú vị, ngón tay trượt lên một cái, màn hình đổi sang cảnh trên hành lang lầu hai, một tên say khướt đang loạng quạng bước đi. Lúc Giang Tử Mặc chuẩn bị đổi sang camera nơi khác thì thấy một đứa nhỏ đang bưng ly sữa đi lên lầu.

Thằng nhóc không thấy người trên hành lang, tới hai bậc thang cuối cùng thì nhảy một cái, nhưng không ngờ nhảy mạnh quá, sữa bị sánh ra một chút. Giang Tử Mặc nhìn nó vẩy vẩy sữa dính trên tay, không khỏi bật cười.

Lục Thất đang ngồi đối diện Giang Tử Mặc, thấy Giang Tử Mặc cười thành tiếng, anh vô cùng tò mò màn hình đang chiếu cảnh gì mà làm cho thiếu gia luôn mang bộ mặt chủ nợ nhà mình lại cười ra tiếng, nhưng anh còn đang bận xử lý việc thiếu gia giao cho nên không dám lười. Có điều chỉ chốc lát sau, thiếu gia nhà anh lại sầm mặt.

Anh vò đầu bứt tai cả nửa ngày, tò mò không chịu được, đứng dậy đi tới bên người thiếu gia, nghĩ bụng sẽ bị thiếu gia mắng một trận, nhưng tâm này liêm sỉ làm cái gì nữa. Anh ghé mắt nhìn màn hình.

Đứa nhỏ Quý Hoài kia đang bị Hoa Duẫn Hòa túm cổ tay, kéo về phía cuối hành lang.

Lục Thất có chút bất ngờ, nhướn mi nhìn thiếu gia nhà mình, chỉ thấy thiếu gia lạnh mặt nói: “Hoa Duẫn Hòa hẳn là muốn chết.”

Lục Thất thầm gật gù: Hoa Duẫn Hòa đúng là tìm chết.

Giang Tử Mặc nghiêng đầu dặn dò mấy câu, Lục Thất xoay người ra ngoài, gọi một cú điện thoại.

Mấy ngày nay không ai tới gây sự với Quý Hoài, cậu liền thả lỏng tinh thần. Lúc cậu đang chú tâm lau sữa dính trên tay thì bị Hoa Duẫn Hòa bắt được.

Cậu sợ quá đánh rơi luôn ly sữa xuống nền nhà. Toàn thân Hoa Duẫn Hòa đầy mùi rượu, gã kẹp cổ tay cậu như kìm sắt, Quý Hoài giãy thế nào cũng không thoát được.

“Bác hai, bác đừng làm vậy, sẽ có người tới!”

Hoa Duẫn Hòa đang bị cồn xông thành não lộn, suy nghĩ một chút liền kéo cậu tới nhà vệ sinh ở cuối hành lang. “Ngoan, cháu trai, đừng sợ. Bác, hức, bác lén mang cháu vào đây, không có ai, phát hiện đâu.”

“Không được, bác hai, bác buông cháu ra!” Quý Hoài còn nhỏ, bị gã mạnh mẽ lời xềnh xệch, căn bản không có đường thoát.

Hoa Duẫn Hòa túm cậu đẩy vào nhà vệ sinh rồi đè người lên. Quý Hoài lùi về phía sau cố gắng trốn, cuối cùng bị vây ở góc tường cạnh bồn rửa mặt.

“Ngoan, cháu trai, để bác hôn cháu một tý.” Hoa Duẫn Hòa dễ dàng bắt được cổ tay gầy guộc của Quý Hoài, ghé vào định hôn nhưng bị Quý Hoài né tránh, gã cũng không để ý, chuyển qua cắn lên cổ Quý Hoài.

Quý Hoài run lấy bầy cả người, chỗ nào bị Hoa Duẩn Hòa đụng tới cậu đều thấy kinh tửm. Dù cậu có dùng chân đạp hay dùng tay chấn, đều bị Hoa Duẩn Hòa dễ dàng khống chế. Cậu đỏ hoe mắt, khóc: “Bác hai, bác tha cho cháu đi....”

Quý Hoài càng kêu khóc, Hoa Duẩn Hòa càng hưng phấn. Hơi còn xông nã, gã thấy tiểu mỹ nhân trước mắt thật là dâm dăng, làm cho gã chỉ muốn đè xuống làm một phát.

Gã nghĩ gì liền làm nấy, bàn tay to kéo áo ngủ của Quý Hoài, khuy áo liền đứt tung ra.

“Hê hê, cháu trai, cháu đẹp lắm, để bác chơi đùa với cháu một lát.”

Quý Hoài hoảng sợ, há miệng cắn mạnh, tay Hoa Duẩn Hòa bị cắn bật máu, gã tức giận nắm cầm Quý Hoài, hung dữ vả cậu một phát.

“Không ngoan thì đừng trách bác dạy dỗ cháu. Làm một phát rồi ngoan ngay thôi.” Hoa Duẩn Hòa đè lưng Quý Hoài, tự kéo quần xuống.

Lúc này, cửa nhà vệ sinh thành linh bật mở, Tề Nguyệt đứng ở cửa, kinh ngạc nhìn hai người bên trong.

Lại không ngờ rằng, Hoa Duẩn Hòa không hề có ý định ngừng lại, trái lại còn huyết sáo: “Chị dâu, tối làm một phát chứ?”

20. Chương 20: Tề Nguyệt

Edit: Dép

Tề Nguyệt nghe thấy Hoa Duẩn Hòa nói vậy, sắc mặt không đổi, đi vào bên trong.

Hoa Duẩn Hòa đang cởi dỡ quần, thấy Tề Nguyệt đi vào thì ngừng lại, như là thật sự đang chờ Tề Nguyệt. Tề Nguyệt đi đến bên cạnh, mở vòi nước chậm rãi rửa tay.

Mà Hoa Duẩn Hòa vẫn còn đang đợi Tề Nguyệt, từ lúc Tề Nguyệt đi vào, gã không nhìn Quý Hoài nữa.

“Chú hai, nơi này là Hoa gia, chú làm vậy là quá đáng rồi.” Tề Nguyệt tắt vòi nước, xoay người đối mặt với gã, thở dài nói.

Hoa Duẩn Hòa lúc này như đã tỉnh rượu, vẻ mặt tươi cười quái dị: “Chị dâu nói phải, nhưng mà em cũng có làm gì sai đâu? Hai bác cháu thân thiết một chút vẫn...”

“Duẩn Hòa!” Tề Nguyệt nhú mày cắt lời gã, “Quý Hoài là con trai chú ba, ở ngoài có bao nhiêu người sao chú không chơi, lại đi chơi cháu của mình!”

“Em chỉ là thấy nó xinh đẹp quá, mà đẹp thì đương nhiên phải để em chơi một lần, chị dâu cũng biết đấy.”

“Chị không biết, chú để nó đi đi.”

“Không được đâu.” Hoa Duẩn Hòa ôm chặt Quý Hoài, bóp mặt cậu, nói: “Để một mỹ nhân như thế này chạy mất, chị dâu có đền em được không?”

Tề Nguyệt im lặng thật lâu, Hoa Duẩn Hòa cười lạnh, tiếp tục cởi quần, “Chị dâu cứ đứng đó nhìn cũng được, để chị thấy rõ ”năng lực” của em.”

Tề Nguyệt thở dài, tóm lấy cánh tay Hoa Duẩn Hòa, “Chú để Quý Hoài đi đi.”

Hoa Duẩn Hòa nhướn mày, gã chưa kịp lên tiếng thì nghe thấy Tề Nguyệt nói: “Chị...đền cho chú.”

Hoa Duẩn Hòa kinh ngạc khựng lại, gã im lặng nhìn Tề Nguyệt. Tề Nguyệt thấy gã bất động, lại sợ mấy người trong Hoa gia thấy, liền túm tay Hoa Duẩn Hòa kéo ra ngoài.

Quý Hoài trốn thoát khỏi Hoa Duẩn Hòa, vẫn còn kinh hồn bạt vía. Cậu nắm chặt quần áo, nói với Tề Nguyệt, “Cảm ơn bác.”

“Mau quay về đi, chuyện đêm nay... đừng nói ra ngoài.”

Quý Hoài gật gật đầu, nhanh chóng rời đi. Cậu chạy vào phòng mình, khóa cửa lại. Khóa xong cậu vọt vào phòng vệ sinh, mở vòi hoa sen xối nước xuống người mình.

Cậu sơ suất quá, trong cái nhà này không giây phút nào được phép thả lỏng. Cậu như một con thỏ đi lạc vào động sói hang hổ, nhỏ bé yếu ớt, mỗi người vươn ra nanh vuốt đều có thể làm cậu máu thịt đầm đìa.

Thế nhưng cậu lại vừa từ chối sự che chở của một vua sư tử, bây giờ cậu thấy hơi hối hận.

Cậu nhớ lại từng chi tiết của Hoa gia ở đời trước, cũng không nhớ ra được Tề Nguyệt có điểm gì dị thường.

Quý Hoài chỉ biết Tề Nguyệt là bạn đại học của Hoa Duẩn Giang, tuy Tề Nguyệt xuất thân từ tầng lớp thấp, nhưng hai người bắt đầu nói chuyện yêu đương từ khi còn học đại học, vừa tốt nghiệp xong, Hoa Duẩn Giang quay về nói với Hoa Chính Diệu rằng muốn kết hôn với Tề Nguyệt.

Ban đầu Hoa Chính Diệu không đồng ý, nhưng biểu hiện trong công ty của Hoa Duẩn Giang rất xuất sắc, thủ đoạn và năng lực đều có. Hoa Chính Diệu yên tâm. Ông ta điều tra gia cảnh của Tề Nguyệt, tuy chỉ là một hộ gia đình nhỏ, nhưng đó là so với Hoa gia thôi. Nề nếp Tề gia vô cùng thanh liêm chính trực, con cái ai cũng có quy củ lễ nghi, Tề Nguyệt vốn cũng có gia giáo. Cuối cùng Hoa Chính Diệu gật đầu đồng ý hôn sự.

Hoa Duẩn Giang cưới Tề Nguyệt bao nhiêu năm cũng chẳng nghe nói gã ngoại tình ở bên ngoài, ai cũng bảo đại thiếu nữ nãi của Hoa gia thật cao tay, quản giáo chồng đâu ra đấy. Nhưng Quý Hoài biết rõ, đời trước cậu vô tình biết được, quan hệ giữa Hoa Duẩn Giang và Tề Nguyệt không tốt đẹp như bên ngoài đồn. Quý Hoài cũng tận mắt thấy, Hoa Duẩn Giang thường xuyên hô to gọi nhỏ với Tề Nguyệt.

Hoa Duẩn Giang không lén phét bên ngoài, chính là bởi vì gã một lòng chú trọng vào công việc, thế nên vừa tốt nghiệp xong đã vội cưới một cô gái dịu dàng khéo léo như Tề Nguyệt. Tề Nguyệt chưa từng mang tới phiền toái của Hoa Duẩn Giang, việc trong nhà bao giờ cũng an bài ổn thỏa, vì Hoa Duẩn Giang mà sinh một trai một gái, cả hai đứa đều vô cùng ưu tú.

Quý Hoài suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn không nghĩ ra vì sao Tề Nguyệt lại giúp cậu.

Trải qua đời trước, cậu không tin Tề Nguyệt thiện tâm nên mới giúp cậu. Nếu cậu còn nghĩ như vậy thì khả năng cao lại rơi vào kết cục như đời trước.

Cậu sẽ không báo thù, dù bây giờ ánh mắt cậu nhìn rõ hơn đời trước. Cậu không dám một lần nữa tin tưởng đám “người tốt” ấy.

Quý Hoài nếm đau khổ một lần nên bắt đầu đề phòng cảnh giác, không dám lơ là nữa.

Đầu tháng chín, mùa hè náo nhiệt sắp đi qua. Quý Hoài nhìn Hoa Cẩm Tú đeo cặp sách đi ra ngoài, mới nhớ ra sắp tới khai giảng.

Tối đó, chú Cốc bất ngờ gõ cửa.

“Hoài thiếu gia, lão gia kêu cậu xuống ăn cơm.”

Quý Hoài kinh ngạc, đời này cậu không còn muốn đi lấy lòng Hoa Chính Diệu, vậy mà sao Hoa Chính Diệu lại để cậu lên bàn cơm? Đời trước để được lên bàn một lần mà cậu phải vất vả thật lâu.

Quý Hoài đi xuống, thấy người Hoa gia đã đông đủ. Người hầu thấy cậu đi xuống liền lấy thêm một cái ghế.

Hoa gia có quy tắc khi ăn cơm, cho nên ai cũng im lặng ăn cơm của mình, Quý Hoài lo ngay ngáy và hai miếng cơm, khi người khác ngừng đưa, cậu cũng ngừng lại.

Hoa Chính Diệu xoa xoa tay, trầm giọng nói: “Quý Hoài tới Hoa gia cũng được một thời gian rồi, cả ngày không làm gì, không biết quy củ, thế là không được. Hai ngày nữa ta tìm một thầy giáo tới dạy, học cho tử tế, chỉnh đốn mấy cái thói hư tật xấu kia đi.”

Quý Hoài im lặng không nói gì.

“Ông nội, Quý Hoài không tới trường học sao?” Hoa Cẩm Tú hỏi.

“Nó đã như thế còn tới trường cái nỗi gì? Ra ngoài thêm mất mặt Hoa gia.”

“Ồ.” Hoa Cẩm Tú nghịch tóc, không để ý nữa.

“Ba, chị dâu đang học một khóa phẩm rượu không phải sao? Vừa lúc mang Quý Hoài cùng đi, chị dâu với cháu nó có thể trao đổi chút.” Tiêu Thanh Thanh nhìn thoáng qua Tề Nguyệt cười nói.

Hoa Chính Diệu suy nghĩ, có lẽ là cảm thấy không tồi, liền quay đầu xem ý Tề Nguyệt thế nào. Tề Nguyệt đang cúi đầu, thấy Tiêu Thanh Thanh nhắc tới mình, liền ngẩng đầu cười nói: “Ừ, chị mang Quý Hoài cùng đi.”

Hoa Chính Diệu vừa lòng, không nói gì nữa. Tiêu Thanh Thanh thấy Tề Nguyệt vẫn còn cười, không được xem kịch vui nên thấy bất mãn. Cô ả bảo Tề Nguyệt mang theo Quý Hoài là cố ý làm Tề Nguyệt nhục nhã. Dù sao trong hai người con dâu thì chỉ có Tề Nguyệt là vẫn phải đi học các lớp lễ nghi, giám định và thưởng thức. Tiêu Thanh Thanh cảm thấy, học thế nào đi nữa thì cũng không thay đổi được xuất thân thấp kém. Muốn dựa vào mấy cái lớp lễ nghi để bước vào giới phu nhân thượng lưu ư, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

“Ông nội, lúc trước ông đã đồng ý cho cháu ở ký túc xá, ông không được nuốt lời đâu đấy.” Hoa Cẩm Tú bĩu môi.

Hoa Chính Diệu còn chưa mở miệng, Hoa Duẫn Hòa đã cắt ngang, “Ở trường không thể tốt bằng ở nhà, ăn không ngon, ngủ không đủ, nếu cháu ngại xa, đã có tài xế đưa đón mỗi ngày.”

“Chú hai, ông nội đã đồng ý rồi, chú đừng cản cháu.” Hoa Cẩm Tú không vui nói.

Hoa Duẫn Hòa chau mày còn muốn lên tiếng, lại bị Hoa Duẫn Giang cắt lời, “Con gái anh vẫn là nên tự lập sớm một chút, đã lớn như vậy rồi, không cần cái gì cũng dựa vào người nhà.”

Hoa Cẩm Tú không dám làm cản trước mặt Hoa Duẫn Giang, cô đặc ý nhìn Hoa Chính Diệu và Hoa Duẫn Hòa, sau đó nghiêm túc ngồi xuống, nói: “Con biết rồi, cảm ơn ba.”

Hoa Chính Diệu bất đắc dĩ cười, Hoa Duẫn Hòa vẫn còn đang lo lắng không thôi, nhìn dáng vẻ còn lo lắng hơn cả... ba mẹ ruột.

Quý Hoài vẫn cứ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Chờ tới khi họ nói chuyện xong giải tán hết, Quý Hoài mới rời đi sau cùng.

Cậu vừa đi ra lại đụng phải Hoa Duẩn Hòa, sợ tới mức nín thở. Nhưng Hoa Duẩn Hòa lại không chú ý đến cậu, gã theo sau Hoa Cẩm Tú ân cần khuyên cô không nên trọ ở trường, ban đầu Hoa Cẩm Tú còn nũng nịu khách khí vài câu, cuối cùng không kiên nhẫn nổi nữa, phát hỏa. Hoa Duẩn Hòa trái lại còn dõ dằn cô.

Quý Hoài thừa dịp không ai để ý, chạy nhanh trở về.

21. Chương 21: Chân Nhũn Rồi

Edit: Dép

Thầy giáo mà Hoa Chính Diệu mời về dạy học cho Quý Hoài là một người Anh, mặc vest đuôi tôm được cắt may gọn ghê bó sát người, hốc mắt sâu, sống mũi cao thẳng, mặt mũi anh tuấn, cử chỉ nho nhã lễ độ, thể hiện vô cùng sâu sắc về thân sĩ và phẩm cách truyền thống của Anh Quốc.

“Từ hôm nay thầy sẽ là thầy của em, thầy có tên tiếng Trung là Lý Duy, em có thể gọi là thầy Duy.” Lý Duy đứng đối diện Quý Hoài, nhìn cậu với vẻ không hài lòng cho lắm.

Quý Hoài nở nụ cười, bắt đầu cười không dừng được. Cậu ôm bụng cười vật vã, Lý Duy nhìn cậu như nhìn một tên thần kinh. Quý Hoài cũng chẳng quan tâm, đến khi cười chảy cả nước mắt, cậu thì thào nói: “Thật không ngờ, vẫn chẳng thay đổi gì.”

Nếu đời này Lý Duy vẫn là thầy giáo của cậu, thì phải chăng đời này cũng sẽ y hệt đời trước. Lý Duy mắng cậu quá ngốc, mắng cậu quá ngu, nhưng tới cuối cùng chỉ có thầy ấy là người liều mạng kéo cậu ra khỏi Hoa gia.

Khi đó cậu không biết Lý Duy là cộng rơm cứu mạng mình, cậu hất tay, hét vào mặt thầy: “Lo chuyện bao đồng!”

Nước mắt cậu tí tách rơi, Lý Duy vốn rất biết kiềm chế nhưng lúc này không bình tĩnh được nữa. “Em, không sao chứ?”

Nói rồi đưa một chiếc khăn tay ra, hoa văn màu xanh trắng mang theo một chút hương nước hoa. Quý Hoài nhận lấy lau loạn trên mặt. Quả nhiên thấy Lý Duy trầm mặt.

“Còn cần nữa không?” Quý Hoài cố ý trả lại khăn tay.

“Không cần nữa, vứt đi.” mặt Lý Duy vằn vẹo một chút, liếc mắt tỏ vẻ ghét bỏ.

Quý Hoài ha ha cười không dừng được, Lý Duy vẫn cứ cuồn sạch sẽ như thế, không có gì thay đổi hết.... thật tốt quá.

“Hôm nay thầy dạy em bài thứ nhất, làm thế nào để ngồi một cách đoan chính tao nhã nhất...” Lý Duy nghiêm mặt bắt đầu lên lớp.

Quý Hoài thấy hoài niệm, ngồi nghe thật nghiêm túc, tuy rằng đời trước cậu đã học mấy thứ này rồi nhưng vẫn tình nguyện nghe lại, bởi vì nhìn thấy Lý Duy làm cậu thấy hoài niệm.

“Nhớ kỹ hết chưa?” Lý Duy tuy là người Anh nhưng lớn lên ở Trung Quốc, nói cũng là nói tiếng Trung.

“Nhớ rồi ạ.” Quý Hoài hiếm khi được thả lỏng, duỗi người tựa vào ghế.

“Ngồi tử tế!” Lý Duy thấy cậu không ngồi thẳng liền đưa tay ra sửa tư thế cho đúng.

“Thắt lưng thẳng, hai vai cân bằng...”

“Vâng, ha, em biết rồi mà, thầy đừng đụng vào lưng, em nhột lắm..á...”

Lý Duy nghiêm mặt gõ bả vai cậu, “Bả vai không thẳng!”

Nụ cười rực rỡ tỏa sáng của thiếu niên ở trên màn hình, giống như đá quý lại giống như những vì tinh tú đang tỏa sáng lấp lánh. Dù là ở trước mặt người Hoa gia hay trước mặt Giang Tử Mặc, thiếu niên kia luôn cẩn thận dè dặt, nơm nớp lo sợ, mỉm cười cũng vô cùng cẩn trọng.

Giang Tử Mặc rất là khó chịu, dùng ngón tay chọt chọt cái người nước ngoài kia, chọt mấy lần.

“Người đó từ đâu tới vậy?”

Lục Thất liếc nhìn màn hình một cái, đại khái cũng hiểu được tâm tư thiếu gia nhà mình, “Hình như là thầy giáo mà Hoa gia mời về.”

“Đây là mới gặp mặt thầy giáo lần đầu tiên?” Giang Tử Mặc chọt vào khóe miệng đang cười tỏa nắng của thiếu niên, “Sao lần đầu gặp tôi không thấy nó cười vui vẻ như thế?”

Lục Thất rất muốn nói với thiếu gia nhà mình: Nhìn khuôn mặt lạnh tanh của cậu thì ai mà cười cho nổi!

Lục Thất thấy thiếu gia vẫn cố chấp nhìn màn hình, mới nói: “Nếu không thì... tôi gọi Quý Hoài lại đây một chuyện.”

“Ừm, cũng được!” Giang Tử Mặc lập tức gật đầu.

Lục Thất oán thầm trong lòng, vẫn là mau gọi thằng nhóc kia qua đây thôi. Thiếu gia nhà anh nhàm chán, khoảng thời gian này chỉ ngồi xem video của thằng nhóc. Ấy! Vốn phòng của thằng nhóc ấy không lắp camera, từ lúc thiếu gia cảm thấy hứng thú với nó, Lục Thất phải thừa dịp đêm khuya thanh vắng lên vào lắp một cái.

Dùng cách nói của thiếu gia nhà anh thì là: Cái này xem hay hơn phim hoạt hình. Lục Thất ngẫm lại thấy cũng đúng, thà thiếu gia đi rình mò thằng nhóc kia, còn hơn là nghiêm túc ngồi trước TV xem.... Cừu Vui Vẻ!

Lục Thất chạy tới Hoa gia nhưng không bắt được người, thằng nhóc bị thầy giáo ngoại quốc kia mang ra ngoài rồi. Lục Thất không hoàn thành nhiệm vụ, nghĩ bụng thiếu gia coi video cũng biết rồi, anh không quay về nữa, xoay người chạy tới công ty.

Thiếu gia mở một công ty, hẳn làm ông chủ, Lục Thất vẫn phải nai lưng nhẩn nhịn làm chân chạy vặt.

Thực ra không phải Quý Hoài đi ra ngoài với Lý Duy, là mà Tề Nguyệt tham gia một bữa tiệc rượu, gọi cậu đi cùng. Quý Hoài không muốn đi lắm, nhưng thầy Duy của cậu bảo đây là một cơ hội tốt để bồi dưỡng năng lực thưởng thức và giám định, cho nên ra lệnh cho cậu nhất định phải đi.

Nếu Lý Duy đã nói vậy, cậu đành phải đồng ý.

Tiệc rượu tổ chức trong một sơn trang thanh lịch tao nhã, người ra vào đều là danh môn quý tộc. Quý Hoài liếc mắt liền thấy không ít gương mặt quen thuộc ở đời trước.

Vang đỏ tinh khiết tỏa mùi thơm, sóng sánh trong chiếc ly thủy tinh trong suốt tinh xảo, mỗi người đều nâng ly nhắm nháp một chút, sau đó nói ra lời đánh giá và thưởng thức. Cảnh tượng như vậy, cử chỉ như vậy, đời trước Quý Hoài đều đã học rồi, thậm chí vô cùng thành thạo.

Nhưng, lời ấy nói thế nào nhỉ, mặc vào long bào chưa chắc đã là thái tử. Đời trước, thứ cậu khoái lên người không phải là tu dưỡng nội hàm tao nhã cao quý, mà là gánh nặng trên vai, là gánh nặng khi phải hòa nhập vào một thế giới khác.

Lúc này đây, Quý Hoài cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng, cậu đi phía sau Tề Nguyệt, Tề Nguyệt rất cẩn thận nói cho cậu biết nên thưởng rượu thế nào, mỗi loại rượu đều có hương vị riêng...

Quý Hoài vốn định đi quanh một vòng, không ngờ Tề Nguyệt lại nghiêm túc như thế, đành phải ở lại.

“Bác, cảm ơn bác.” Quý Hoài mở miệng nói.

Tề Nguyệt cười, rót cho cậu chút rượu, “Cháu đã gọi là bác rồi, còn cảm ơn cái gì. Huống chi bác giúp cháu, cũng là đang giúp chính mình.”

Cậu nói sau cùng kia Quý Hoài không hiểu, nhưng cậu vẫn cụng chén một cái với Tề Nguyệt. Đúng lúc đó, Tề Nguyệt đi ra ngoài nhận một cuộc điện thoại, lúc trở lại thì kéo Quý Hoài tạm biệt người bên trong rồi đi về.

Quý Hoài thấy khó hiểu, bởi vì tiệc rượu vừa mới bắt đầu, rượu ngon chân chính còn chưa bưng lên mà Tề Nguyệt đã muốn về. Tề Nguyệt không nói gì, bảo cậu lên xe. Quý Hoài thấy cũng chẳng sao cả, về sớm được ngủ sớm.

Khi xe chạy đến đường núi cách sơn trang 2km thì ngừng lại, Quý Hoài đang muốn hỏi sao vậy, chợt đằng trước có một luồng sáng chói lóa chiếu thẳng về hướng này.

Quý Hoài híp mắt, nửa ngày mới nhận ra thì ra có một chiếc xe dừng ngay trước mũi xe cậu, luồng sáng kia là đèn pha đang chiếu thẳng tới chỗ cậu.

Tề Nguyệt vỗ vỗ vai cậu, “Đi xuống đi.”

“Hả?” Quý Hoài dần cả mặt, thất thần bị Tề Nguyệt mở cửa đẩy xuống, lúc cậu còn chưa kịp phản ứng thì xe đã chạy đi rồi.

Quý Hoài ngây người đứng giữa sườn núi, cứ như vậy mà bỏ cậu lại luôn.

Lúc này, chiếc xe trước mặt cậu đột nhiên bấm còi, Quý Hoài giật mình lùi về phía sau, chỉ thấy đèn pha đã tắt, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng u ám của chú Mặc.

Quý Hoài rõ ràng đang đứng trên mặt đất nhưng lại có ảo giác như đang đạp không khí, chân cậu... nhũn rồi!

22. Chương 22: Đùng Để Chú Phát Hiện Ra Bí Mật Của Cháu Nhé

Edit: Dép

Bầu trời tối đen, làm cho sắc mặt của Giang Tử Mặc ở trong xe càng thêm u ám. Cặp mắt ấy xuyên qua kính chắn xe, nhìn thẳng vào cậu, lạnh lùng tới mức làm Quý Hoài không thở nổi.

Tiếng còi xe chói tai lại vang lên, tay phải Giang Tử Mặc đặt trên vô lăng, im lặng thúc giục cậu.

Quý Hoài theo bản năng muốn chạy trốn, ở cùng Giang Tử Mặc rất nguy hiểm, lúc nào cũng phải đề cao

cảnh giác.

Đường núi không một bóng người, Quý Hoài nghĩ mình làm sao mà trốn nổi, cũng không thể lờ đi sự tồn tại của Giang Tử Mặc. Cậu mở cửa xe, ngoan ngoãn ngồi lên ghế phụ lái.

Vừa bước vào, cậu cảm thấy bên trong còn lạnh hơn bên ngoài, rõ ràng mùa hè vừa mới qua chưa bao lâu, cậu đã thấy rét run.

“Chú Mặc.” Cậu nhỏ giọng chào.

Giang Tử Mặc hừ nhẹ một tiếng, Quý Hoài không dám ngẩng đầu nhìn hắn, cậu bất an nhìn phía trước.

“Quý Tiểu Hoài.”

“Dạ?” Quý Hoài cảm thấy nghệt thờ, cậu muốn xuống xe.

Bỗng nhiên, Giang Tử Mặc vươn tay đặt lên cổ cậu, Quý Hoài run rẩy không dám nhúc nhích. Giang Tử Mặc nhéo nhéo cổ cậu, mạnh mẽ kéo cậu qua.

Quý Hoài thất kinh trợn to mắt, Giang Tử Mặc nắm cằm cậu, lạnh giọng hỏi: “Quý Tiểu Hoài, cháu quên chú nói gì rồi à? Chú bảo cháu ngẩng đầu nhìn chú, cháu - quên - rồi - sao?”

“Cháu, không quên.” Quý Hoài khó nhọc nói, giọng vừa yếu ớt vừa đáng thương.

Giang Tử Mặc híp mắt âm trầm nhìn cậu, cái nhìn như thể xuyên thấu qua làn da, nhìn thẳng vào nội tâm của cậu. Một lúc sau, lực bóp cằm đã giảm đi, hơn nữa Giang Tử Mặc còn dịu dàng xoa xoa một chút.

“Cười một cái.”

Quý Hoài nhìn hắn, chậm rãi nở một nụ cười cứng đơ, Giang Tử Mặc rất bất mãn, lại bóp mặt cậu: “Tiếp tục cười.”

Trên mặt Quý Hoài vốn không có nhiều thịt, bị hắn bóp quá mạnh, Quý Hoài đau nhăn mặt. “Đau...”

“Cười hoặc là chịu đau, chọn một cái.” Giang Tử Mặc lạnh lùng.

Thần kinh! Giang Tử Mặc là một tên thần kinh chập mạch!

Quý Hoài tức giận trừng mắt, vì đau quá nên quên cả sợ hãi, trừng mắt một lúc mới sực nhớ ra người trước mặt mình là Giang Tử Mặc, tên thần kinh Giang Tử Mặc!

“Ha.” Giang Tử Mặc cười ra tiếng, “Quý Tiểu Hoài, còn tiếp tục trừng nữa chú sẽ móc mắt cháu ra.”

Quý Hoài lập tức cup mắt xuống, ngoan ngoãn không động đậy nữa. Giang Tử Mặc nói được là làm được, bằng chứng là có người từng bị Giang Tử Mặc móc mắt một con mắt.

Nghĩ tới đây, Quý Hoài run lên, sợ hãi lấp đầy ánh mắt.

Giang Tử Mặc cũng không vui vẻ gì, trước đây hắn thích nhìn người khác sợ hắn, nhưng giờ thấy thẳng nhóc này sợ mình, Giang Tử Mặc rất khó chịu.

Giang Tử Mặc buông cậu ra, Quý Hoài liền rút người trở về. Quý Hoài thấy Giang Tử Mặc đang tức giận, xe vẫn không khởi động, cậu lại không dám giục già, bầu không khí chột trảm xuống.

Đèn trong xe u ám, lại thêm rừng cây tối đen bên ngoài, gió thổi lá cây kêu xào xạc, Quý Hoài giương mắt nhìn cửa sổ, nhìn khuôn mặt thấp thoáng của mình in trên cửa kính xe.

Bởi vì lúc này bị dọa quá sợ nên cậu vẫn chưa hoàn hồn, hướng chỉ bên cạnh cậu còn có tên đầu sỏ gây ra nỗi sợ ấy, cậu nhìn kính xe, khẽ thở một hơi.

Vốn tưởng rằng Giang Tử Mặc sẽ không phát hiện ra, nào ngờ trên cửa kính xe lại phản chiếu khuôn mặt vừa đẹp trai vừa u ám của Giang Tử Mặc đang nhìn qua đây. Quý Hoài giật nảy, nghe thấy Giang Tử Mặc nói: “Quý Hoài, cháu thật sự mới 16 tuổi sao?”

Quý Hoài hít thở một chút, trong lòng bắt đầu phát lạnh. Quý Hoài không trả lời, Giang Tử Mặc cũng không hỏi tiếp, nhưng cậu bắt đầu thấy bất an, cậu không biết đột nhiên Giang Tử Mặc hỏi thế là có ý gì.

Tên diên Giang Tử Mặc này rốt cuộc có ý gì? Sao hắn có thể biết được việc cậu sống lại chứ.

“Cháu sợ chứ, là bởi vì nghe người Hoa gia đồn đại về việc chú giết người đúng không?” Giang Tử Mặc nhìn chằm chằm khuôn mặt của Quý Hoài in trên mặt kính, trong chốc lát, Quý Hoài cảm thấy mình bị lộ tẩy mất rồi.

“Quý Tiểu Hoài, đừng để chú phát hiện ra bí mật của cháu nhé.”

Quý Hoài lập tức siết chặt tay, hoảng sợ nhìn về mặt tươi cười của Giang Tử Mặc. Cậu nhũn cả người, muốn chạy trốn. Nhưng đang ở trong khoang xe chật hẹp dưới tầm mắt đè ép của Giang Tử Mặc, cậu không thể thoát được.

Thật lâu sau, Giang Tử Mặc khởi động xe, xe theo đường núi lao như bay xuống, tìm Quý Hoài vẫn luôn treo ngược.

Xe quẹo vào biệt thự phía sau Hoa gia.

“Xuống xe.” Giang Tử Mặc xuống trước, đứng ở ngoài ra lệnh cho cậu.

Quý Hoài thấy Giang Tử Mặc đi vào, hơi do dự, cậu không muốn ở cùng Giang Tử Mặc, hai tiếng đồng hồ khi này đã hao hết sức lực tinh thần của cậu.

Nhưng Giang Tử Mặc chắc chắn không cho cậu quay về, Quý Hoài chậm chạp giờ mới nhớ ra: Sao Giang Tử Mặc lại đến đón cậu?

Cậu theo Giang Tử Mặc vào biệt thự, thấy Lục Thất đang ngồi chờ ở phòng khách, Quý Hoài đang muốn chào hỏi Lục Thất, đã bị Giang Tử Mặc ngắt lời: “Gọi là chú Lục.”

Quý Hoài chẳng hiểu gì cả, nhìn vẻ mặt của Giang Tử Mặc, rồi nhìn Lục Thất đang bình tĩnh nhin cười, cậu đành phải gọi: “Chú Lục.”

“Ừ.” Lục Thất lập tức đáp lại, sợ thiếu gia nhà mình nổi khùng, lại nói: “Chú hơn 30 tuổi rồi, sao có thể không biết ngượng mà bắt cháu kêu là anh.”

Giang Tử Mặc lạnh lùng liếc anh một cái, Lục Thất lập tức ngậm miệng.

Giang Tử Mặc đi tới sofa ngồi xuống, thả lỏng dựa vào ghế, thấy Quý Hoài vẫn đứng ở một bên, bèn bảo cậu đi gọt trái cây. Quý Hoài đành phải ngoan ngoãn đi vào bếp, cắt gọt trái cây xong đặt ở trước mặt Giang Tử Mặc, thấy Giang Tử Mặc vẫn chưa nói gì, cậu dè dặt nói: “Chú Mặc, nếu không có việc gì thì cháu về đây.”

“Ai cho cháu về!” Giang Tử Mặc lạnh lùng liếc mắt, “Bây giờ chú đang thiếu một chân chạy vật, cháu ở lại đây hiểu kính chú.”

23. Chương 23: Cừu Vui Vẻ Và Hôn Môi

Edit: Dép

Quý Hoài kinh ngạc nhìn hấn, nhất thời không biết nói gì cho phải.

“Chân chạy vật” Lục Thất đứng ở một bên, ánh mắt vô cùng đồng tình nhìn Quý Hoài, thiếu gia nhà anh

cái khác thì không giỏi chữ kỹ năng sai bảo người khác thì chắc chắn đứng top 1.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau, Lục Thất thấy thằng nhóc kia chạy vòng vòng trong nhà. Thiếu gia nhà anh chỉ tay năm ngón, thằng nhóc xoay vòng đến hoa mắt chóng mặt.

“Quý Tiểu Hoài, rót ly nước mang ra đây.”

“Quý Tiểu Hoài, sói con đói bụng, đi cho nó ăn.”

“Quý Tiểu Hoài, chú đói bụng, đi làm cơm đi.”

“Quý Tiểu Hoài, đến thư phòng đem laptop tới đây.”

“Quý Tiểu Hoài, chân chú nhức, đến đây đắp chân.”

.....

Lục Thất thấy thằng nhóc toát mồ hôi hột, kim lòng không đành, nhưng mà nhờ thế nên tối nay anh được rảnh rỗi tay chân! Cho dù thiếu gia nhà anh đang thực hiện hành vi ngược đãi trẻ em, anh cũng tán thành hai tay.

Ngày hôm nay, mới sáng sớm Quý Hoài đã bị chú Cốc đánh thức, gọi thầy giáo đến, giúp cậu chuẩn bị một số thứ, rồi sau đó là học nguyên ngày, tiếp đến buổi tối phải tới tiệc rượu, trở về cũng không được nghỉ ngơi, cậu buồn ngủ díp cả mắt.

Giang Tử Mặc gác chân lên bàn trà, nhướn mi nhìn cậu.

Bây giờ Quý Hoài rất muốn ném thẳng cái chén đang cầm vào mặt Giang Tử Mặc, nếu đập trúng cái mũi cao thẳng của hắn thì càng tốt.

Quý Hoài buồn chén xuống, lúc đến bên cạnh Giang Tử Mặc thì không nhịn được ngáp một cái, nước mắt sinh lý làm đôi mắt trở nên lóng lánh mờ mờ lung. Cách một màn hơi nước, Giang Tử Mặc càng thêm lạnh lẽo, ngay cả nét cười nơi khóe miệng cũng trở nên rét lạnh.

“Hm?” Giang Tử Mặc nghi hoặc hừ một tiếng, Quý Hoài giật mình, ngồi xuống bên chân Giang Tử Mặc, chuẩn bị đắp chân.

Lúc này, chẳng biết vì buồn ngủ hay vì nguyên nhân khác, cậu không áp ủ tư tưởng riêng tư gì, chỉ là lực đắp ngày càng nhỏ, mí mắt dần sụp xuống.

“Quý Tiểu Hoài.”

Quý Hoài không nghe rõ những vần khê gặt đầu đáp lại, sau đó liền nhắm mắt ngủ luôn, chẳng biết trời trăng gì nữa.

Giang Tử Mặc cúi đầu nhìn đứa nhỏ ghé vào đùi hần mà ngủ, nửa khuôn mặt non nớt dán trên đùi, nửa mặt còn lại rơi vào tầm mắt hần. Giang Tử Mặc động dậy ngón tay, một cảm xúc mà hần chưa bao giờ có bỗng nhiên lan tràn khắp lồng ngực.

Giống như vui mừng, cũng giống như lời thì thầm của một nụ hoa xuân, một cảm xúc vừa bất ngờ lại có phần luyến tiếc, hần vươn tay chạm vào gò má mềm mại của đứa nhỏ, nhẹ nhàng nhéo một cái.

Cảm giác rất tuyệt, đó là sự mềm mại và ngây ngô của thiếu niên.

Hơi thở khe khẽ nóng ướt của thiếu niên lướt trên đùi hần, xuyên qua một lớp vải vóc, lan tràn khắp nơi. Giang Tử Mặc thấy đứa nhỏ ngủ thật sâu, cảm thấy chính mình cũng hơi mỏi mệt.

Sau khi Lục Thất xử lý hết báo cáo của công ty trong thư phòng, vừa đi ra thì nhìn thấy hai người đã ngủ say. Lục Thất lượn mấy vòng quanh hai người, lặng lẽ đánh giá, thầm nghĩ hai người đó ngủ trong cái tư thế này chỉ tổ nhức người, nhưng cũng không thể đánh thức. Anh không dám gọi thiếu gia nhà anh dậy, về phần Quý Hoài... thôi quên đi, anh sợ thiếu gia sẽ giết anh.

Quý Hoài ngủ cực kỳ say, ngủ liền tù tì mấy tiếng, lúc tỉnh lại ngoài trời vẫn tối đen, trong phòng chỉ có ánh sáng le lói phát ra từ TV.

Quý Hoài nghĩ mình nhìn nhầm, trợn to mắt nhìn lần nữa, nhưng thực sự TV đang chiếu Cừu Vui Vẻ!

Quý Hoài bừng tỉnh, vừa động dậy một chút thì thấy chân tê rần như bị Dung mama châm. Cậu “Shh” một tiếng, mới nhận ra mình đang tựa vào... đùi chú Mặc!

Thực sự là vừa sợ vừa mừng!

Quý Hoài cẩn thận đưa mắt nhìn Giang Tử Mặc, chỉ thấy khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng ấy lộ ra vẻ tịch mịch cô liêu, mắt không chớp lấy một cái, chăm chú xem Cừu Vui Vẻ trên TV.

Quý Hoài quay đầu xác nhận lại lần nữa, TV thật sự đang chiếu Cừu Vui Vẻ kia! Thực sự luôn!

Quý Hoài ngủ đến giờ này mới tỉnh, là bởi vì TV tắt tiếng, không phát ra âm thanh gì cả. Chỉ có hình ảnh trên TV đang chiếu một con sói vụng về đến may mắn và mấy chú cừu sung sướng nô đùa.

Giang Tử Mặc vẫn nhìn chăm chú, như là đang xem một vở kịch câm. Xung quanh không có ánh sáng, chỉ có màu sắc trên màn hình không ngừng biến đổi, không gian thay đổi theo hình ảnh trên TV, chốc lại mở rộng, chốc lại thu hẹp.

Mà giữa khoảng trống vắng cô độc ấy, là Giang Tử Mặc.

Trong khoảnh khắc, Quý Hoài chợt cảm thấy Giang Tử Mặc có chút đáng thương.

Nhưng cậu chưa kịp nghĩ tiếp thì Giang Tử Mặc đã chuyển mắt sang nhìn cậu. Trong một giây phút, Quý Hoài thấy được một chút gì đó rất cô đơn trong mắt hắn.

“Chú Mặc.” Thiếu niên thì thào, âm thanh vang lên trong căn phòng trống trải.

Giang Tử Mặc chớp mắt, như một bức họa đang dần dần sống lại, có màu sắc, có linh hồn, có sinh mệnh.

Quý Hoài thở phào một hơi, cậu thả đôi mắt với một Giang Tử Mặc lạnh lùng vô tình, còn hơn là nhìn thấy một Giang Tử Mặc lẻ loi đơn độc như vừa rồi.

Giang Tử Mặc đột nhiên vươn tay ôm Quý Hoài vào trong lồng ngực, sau đó giữ gáy cậu, hôn xuống.

Quý Hoài mở to mắt, không dám cử động.

Đôi môi lạnh lạnh của Giang Tử Mặc dán lên môi cậu, hơi thở lạnh lẽo cao ngạo của Giang Tử Mặc tràn ra. Rõ ràng là một hành động rất thân mật, Quý Hoài lại cảm thấy cứng nhắc khó chịu.

Môi của thiếu niên cũng như chính cậu, mềm mại non nớt. Cái phản ứng ngây ngô này dường như khiến Giang Tử Mặc không khống chế được, hắn ấn đầu cậu, mạnh mẽ cắn xé.

“Ừm...” Quý Hoài rên một tiếng rồi nín bật.

Đôi môi lạnh lẽo ban đầu giờ trở nên nóng rực, điên cuồng chiếm đoạt, khiến Quý Hoài phải lùi về sau, đầu lưỡi bắt đầu run, hơi thở dồn dập.

Đôi mắt Giang Tử Mặc rực lửa, hung ác như thể muốn cắn nuốt thiếu niên.

Lúc Giang Tử Mặc buông ra còn cắn một cái lên môi Quý Hoài, máu tươi rỉ ra, Quý Hoài đau tới mức khẽ rên lên, sau đó bị sặc ho vài cái. Mặt cậu đỏ bừng, đôi môi đỏ thẫm như đang nhỏ máu.

Thiếu niên vẫn đang ho không ngừng, ngón tay bám trên áo Giang Tử Mặc, thân mình rung động, cuối

cùng một mối ngồi thụp trong lòng Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc vỗ về sau gáy thiếu niên, chậm rãi nhắm mắt lại.

Quý Hoài ho xong thì nhớ lại màn kinh thiên động địa vừa rồi, thật lâu sau mới hồi hồn, cảnh tượng khi nãy như thể tách ra từng bức từng bức, không ngừng chiếu lại trước mắt cậu. Một cái hôn, một cái hôn không nên tồn tại, khiến đầu óc cậu mơ hồ.

Cậu lừa mình dối người không dám ngẩng đầu lên, vẫn cứ ngồi cứng đờ bất động.

Chú Mặc hôn cậu? Cấn cậu?

Người hôn là chú Mặc, sét đánh ngang trời cũng không đủ để diễn tả cảm xúc của Quý Hoài lúc này. Nếu có thể, bây giờ cậu muốn hôn lại.

“Quý Tiểu Hoài, cháu đang run.” Giang Tử Mặc nói.

Cháu đâu chỉ run người, trong lòng cũng đang run đây này, chỉ sợ chú lại làm ra chuyện lớn gì nữa.

“Quý Tiểu Hoài.”

Quý Hoài không nhúc nhích.

“Quý - Tiểu - Hoài!”

Quý Hoài dứt khoát ngẩng đầu lên, chỉ thấy Giang Tử Mặc đang cười với cậu, cậu sững sốt, ngây ngốc ngắm nhìn nụ cười ấy.

“Lần đầu tiên chú hôn người khác, cảm giác... tuyệt lắm!” Giang Tử Mặc cười nói.

24. Chương 24: Chúng Ta Tới Công Viên Trò Chơi Đi

Edit: Dép

Quý Hoài núp trong chăn, càng nghĩ càng sợ. Cậu dứt khoát ngồi dậy, xoa xoa nắn nắn mặt mình một lúc mới tin chuyện hôm qua là thật. Thật đến không thể thật hơn!

Rạng sáng, cậu trần trọc không ngủ được, đầu đau nhức nhối, chẳng nghĩ được cái gì. Cậu chỉ biết là cậu phải đi, đi càng xa càng tốt.

Cậu nhảy xuống giường, mở cửa, dựa vào trí nhớ mơ hồ mà chạy ra khỏi biệt thự.

Vừa chạy ra, cậu cảm thấy dễ thở hơn nhiều, chim chóc ríu rít hót trong rừng như tiếng chuông gió đung đưa. Quý Hoài chạy về phòng, cụng cụng đầu mình, muốn đuổi hết những hình ảnh ngày hôm qua đi, sau đó ôm chăn ngủ tiếp.

Bảy giờ sáng mỗi ngày, Lý Duy đều đặn đến dạy học. Quý Hoài vừa nằm chưa bao lâu đã lại bị lôi khỏi giường. Lý Duy lạnh lùng nhìn về mặt uể oải của Quý Hoài, lại thấy khóe miệng cậu thậm chí còn rách một chút, hần nhú máu.

Nhưng hẳn không phải là người tò mò chuyện riêng tư, thiếu gia nhà giàu nào cũng giống nhau, cuộc sống về đêm muôn màu muôn vẻ.

Quý Hoài nhìn mặt Lý Duy là biết ngay hẳn đang nghĩ gì, nhưng mà oan cho cậu quá, nếu đem tất cả thiếu gia nhà giàu ở Kim Thành xếp thành hàng, hàng dài ra tận ngoài Kim Thành cũng chẳng có mặt cậu.

Nhưng chẳng lẽ cậu lại bảo miệng rách là do mình tự cắn sao, huống hồ tối qua đúng là cậu đi qua đêm không về phòng.

Nếu nói ra, tội chồng thêm tội.

“Hôm nay chúng ta sẽ học cách khống chế biểu cảm, em đi rửa mặt trước đi!” Lý Duy đuổi cậu vào WC, ra lệnh cho cậu rửa mặt sạch sẽ.

Quý Hoài cúi đầu rửa mặt trên bồn, nhìn vết thương bên khóe miệng, cái vị trí rách thể này mà dám chối rằng hôm qua không ôm hôn ai, đến cậu cũng chẳng tin.

Lý Duy đứng ngoài gõ cửa, giục cậu nhanh tay lên. Cậu thở dài một hơi, đẩy nhanh động tác tay.

Cái người tên Lý Duy này, đời trước cậu cảm thấy hẳn rất cổ hủ, mới 27-28 tuổi mà cứ như ông già. Lúc nào cũng mặc tây trang hoặc áo bành tô nghiêm cẩn, cử chỉ thân sĩ, động tác tao nhã, đáng tiếc hẳn là một tên đầu gỗ.

Thất lưng Quý Hoài mỗi nừi, vừa len lén thả lỏng một chút đã bị Lý Duy bắt quả tang. Lý Duy không phạt cậu, nhưng hẳn luôn đứng nhìn phía sau, nhìn đến khi nào cậu ngồi thẳng cho đúng, không dám tái phạm nữa thì hẳn mới thôi nhìn.

Quý Hoài thẳng lưng ngồi nhìn Lý Duy, “Thầy, em là thằng học sinh kém nhất thầy từng dạy đúng không?”

“Không có kém nhất hay gì cả, em đang ở Hoa gia thì phải học mọi thứ. Hoa gia không giống những gia đình bình thường khác, nếu em cứ lười biếng như thế, không chỉ làm thầy mất mặt, mà mất mặt cả Hoa gia.”

“Thầy Duy.” Quý Hoài thở dài, thả lỏng dựa vào bàn, “Em không phải người Hoa gia, cũng không muốn làm người Hoa gia. Trước kia em cảm thấy học xong mấy thứ này là em có thể trở thành họ, nhưng sau này em mới biết, gen di truyền gì đó không thể thay đổi được. Càng muốn thay đổi, lại càng không thể.”

“Vì sao em không chấp nhận bản thân? Là bởi vì thầy nhìn xem, em học này giờ, vừa thả lỏng một cái lại trở về bộ dạng ban đầu đấy thôi.”

Lý Duy không hiểu, vì sao thiếu niên mười mấy tuổi lại có suy nghĩ như vậy, nghe giọng nói đầy bình thản của thiếu niên, hẳn cảm nhận được một chút gì thật đau buồn. Không phải ai cũng có thể chấp nhận chính mình, thường thường, chỉ sau khi trải qua rất nhiều đau khổ người ta mới có thể chấp nhận bản thân, có người bất đắc dĩ thừa nhận, cũng có người rất vô tư chấp nhận sự bình phàm của mình.

Một lúc lâu sau, Lý Duy mới mở miệng: “Nếu em không muốn học, thầy không dạy nữa.”

“Vậy không được.” Quý Hoài phản đối, “Nếu thầy không tới nữa, mỗi ngày chỉ có một mình em.”

Giờ phút này, Lý Duy lại cảm thấy người trước mặt đích thị là một đứa trẻ mười mấy tuổi, liếc một cái là nhìn thấu tất cả tâm tư.

“Thứ thầy dạy thì em không muốn học, thầy có thể dạy em cái gì đây.”

“Vậy thầy, thầy kể về những nơi thầy từng đi qua đi.”

Lý Duy im lặng, sau đó ngồi xuống đối diện Quý Hoài, “Được, thầy kể cho nghe.” Ngồi nghe tới chiều, Quý Hoài nâng chân gác lên cửa sổ, Lý Duy thấy thế cũng không nói gì.

Lúc rảnh, Quý Hoài thích ngồi bên cửa sổ, ngoài đó là rừng cây um tùm xanh mướt, không khí núi rừng rất trong lành, mây kết thành từng đám trắng trắng mềm mại, thỉnh thoảng có vài chú chim nhỏ cất cánh bay ra, nơi này chỉ có cảnh vật là tươi đẹp.

Bỗng nhiên, Quý Hoài nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đi về phía Hoa gia, Quý Hoài cả kinh, lùi về sau cửa sổ. Cậu nhìn thấy Lục Thất, không hiểu sao, cậu có cảm giác Lục Thất tới tìm mình.

Bởi vì sáng nay cậu lén quay về, hay là vì chú Mặc muốn gặp cậu? Bất kể là cái nào đều không ổn, bây giờ cậu không muốn gặp chú Mặc.

“Thầy ơi, thầy giúp em một việc đi.” Quý Hoài kéo tay áo Lý Duy, vẻ mặt cầu xin nhìn hẳn.

Lý Duy sững sốt, đôi mắt trong suốt của thiếu niên đang cầu xin, khiến hắn không thể từ chối.

“Việc gì?”

“Chúng ta leo từ cửa sổ xuống, đừng để ai nhìn thấy.”

“Gi, cơ!”

“Thầy, nhanh lên, không còn thời gian đâu!” Quý Hoài kéo Lý Duy tới bên cửa sổ. Lý Duy cảm thấy mình điên rồi mới đồng ý làm chuyện này.

Cuộc đời hai mươi mấy năm của hắn chưa từng có chuyện đi trèo cửa sổ, hắn vừa trèo vừa nghĩ, lẽ giáo bao nhiêu năm nay đã vứt hết cho chó ăn. Nếu người quen nhìn thấy cảnh hắn mặc áo bành tô thò chân leo cửa sổ thì nhất định cảm thấy hắn bị điên!

Nhưng chẳng phải hắn đã điên sẵn rồi sao? Vì lời cầu xin của một đứa trẻ mà vứt hết giáo dưỡng ra sau đầu.

Quý Hoài kéo Lý Duy dọc theo bụi cỏ đi đến chỗ tường vây, bởi vì có Lý Duy, người trông cửa cũng không ngăn cản cậu ra ngoài.

Suốt dọc đường, Lý Duy cực kỳ nghi ngờ nhân sinh của mình, lại nghe thấy thiếu niên phía trước vươn vai nói: “Thầy, chúng ta đến công viên trò chơi đi.”

Giờ thì Lý Duy không chỉ nghi ngờ nhân sinh, mà còn nghi ngờ lỗ tai mình.

Ánh mắt thiếu niên lấp lánh, tràn đầy hơi sương ẩm ướt lại càng thêm trong veo. Lý Duy có chút rung động, ánh mắt ấy thật giống như một đoá lan rừng cô độc nhưng không kém phần kiêu ngạo.

“Được.” Hắn vô thức đáp.

25. Chương 25: Cháu Mời Chú Ăn Kẹo

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dép

Đối với Quý Hoài, công viên trò chơi là một địa điểm rất thần kỳ, đối với Lý Duy cũng vậy. Trong quá trình trưởng thành của hai người này không có cụm từ “công viên trò chơi”. Cho nên bây giờ nhìn mặt bọn họ còn kinh ngạc hơn cả đám trẻ con, mặc dù có cố kiềm chế, nhưng ánh mắt không giấu được sự ngạc nhiên.

Lúc nhỏ, Quý Hoài ở nông thôn, chỉ có vài con chó con mèo trong thôn làm bạn, sau khi lớn lên tới Hoa gia, đương nhiên chẳng ai coi cậu là một đứa trẻ nên không hề dẫn cậu tới công viên trò chơi.

Đời này, cậu có rất nhiều thời gian, cậu mong mỗi giây mỗi phút đều được làm chuyện mình thích.

“Chúng ta đi thử cái kia trước đi.” Quý Hoài chỉ vào cái đu quay meteor hammer hình tròn*, phấn khích rủ rê, Lý Duy nhìn đám người đang hét kinh thiên động địa trên đó, hần nuốt nước miếng, chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đã bị Quý Hoài kéo đi.

*Meteor hammer ride

Đến lúc cài xong dây an toàn, Lý Duy nhìn thiếu niên bên cạnh, chỉ thấy cậu đang phấn khích ngồi chờ trò chơi bắt đầu. Lý Duy chưa từng chơi bao giờ, cho nên hần không biết những người hò hét chấn động lòng người khi này đã trải qua cảm giác điên đảo trời đất như thế nào.

Hần cúi đầu vuốt phẳng mép áo, áo bành tô bị mấy cái dây thắt vào, nhìn có chút quái dị. Mấy người đứng chờ lượt sau cứ chỉ trỏ bàn tán về hần.

Lý Duy nhú mồm, chợt nghe thấy thiếu niên kêu to: “A a a ~” Sau đó mũ trên đầu hần bị thổi bay, hần chưa kịp đưa tay bắt lấy thì đã bị quăng tới quãng lui, xoay tròn trên không, xoay tròn, xoay tròn, tiếp tục xoay tròn...

“A a a!!!” Người xung quanh hét chói tai, kêu gào thảm thiết. Lý Duy cảm thấy tim mình chết lặng, yết hầu như bị ai bóp nghẹt, muốn hét cũng không hét được.

Tất cả nỗi hoảng sợ từ nhỏ tới lớn của hần cũng không bằng một lần này. Thế giới điên đảo, trời và đất cứ

đảo lên đảo xuống trước mắt.

Hắn nghĩ hắn sẽ chết mất, nhưng lúc này có một bàn tay bao lấy tay hắn, hắn dứt khoát bắt lấy, giống như bắt lấy thứ đồ vật tồn tại duy nhất trên thế giới này.

Khi trò chơi ngừng lại, tầm mắt Lý Duy biến thành màu đen, hắn không nhìn thấy cũng không nghe thấy gì, chỉ cảm giác được bàn tay đang bị hắn nắm lấy có chút giây ra.

Qua hồi lâu, nhân viên thấy hắn không đi xuống, tới gọi hắn, bàn tay trong tay hắn giật giật.

“Thầy ơi.”

Lý Duy nhắm mắt, rồi lại mở ra, nhìn thấy Quý Hoài cúi đầu nhìn hắn, mà tay hắn thì đang nắm chặt tay Quý Hoài.

Hắn chậm rãi buông tay ra, nhìn thấy tay Quý Hoài hình như bị đau. Hắn muốn mở miệng nói xin lỗi, nhưng dạ dày cuộn lên một cái, hắn đẩy Quý Hoài ra, bỏ nhào ra bên cạnh, nôn thốc nôn tháo.

“Thầy ơi, thầy không sao chứ?”

“Thầy không... Ọe...” Lý Duy nghiêng mặt, vẻ mặt rất khó chịu.

Thiếu niên đứng phía sau, vỗ vỗ vai hắn, cũng không nói gì. Lúc hắn cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi, thiếu niên đưa qua một chai nước.

“Cảm ơn.” Lý Duy nhận lấy.

Lý Duy uống hai ngụm, nhìn cơn nôn ọe xuống dưới, hắn vừa nâng mắt lên nhìn, thấy vẻ mặt của Quý Hoài đang tái nhợt.

“Em làm sao thế?”

“A, có lẽ em cũng cảm thấy không khỏe cho lắm.”

Lý Duy hoảng hốt đỡ cậu, phát hiện ra trên người Quý Hoài đã mướt mồ hôi lạnh. Quý Hoài nói: “Sợ tới mức em toát cả mồ hôi.”

Rõ ràng là chính mình cũng bị dọa, còn đi an ủi hắn. Sắc mặt Lý Duy không tốt lắm, đỡ Quý Hoài ngồi lên ghế.

“Em ngồi đi, thầy đi mua chai nước.” Có mỗi một chai nước còn lấy ra đưa cho hắn, Lý Duy chẳng biết nên nói gì bây giờ.

“Đừng đi.” Quý Hoài kéo tay hắn không cho đi, cậu muốn nhắc nhở thầy rằng bây giờ quần áo rất xốc xệch luộm thuộm, thầy của cậu chú trọng lễ tiết như thế, giờ mà nhìn thấy bộ dạng của chính mình thì có mà nôn luôn cả ruột.

Lý Duy không biết cậu nghĩ gì, gỡ tay Quý Hoài ra, chạy tới quầy mua một chai nước. Nhớ tới vừa rồi dạ dày mình khó chịu, còn mua thêm kẹo que.

Lý Duy hỏi Quý Hoài có buồn nôn không, Quý Hoài lắc đầu, Lý Duy đưa kẹo cho cậu, “Nếu không muốn nôn thì ăn chút kẹo chua sẽ dễ chịu hơn.” Quý Hoài cười cười nhận lấy bóc vỏ kẹo ra, có vị ngọt, hơi chua, làm dạ dày dễ chịu hơn rất nhiều.

“Còn muốn chơi không?” Quý Hoài ngậm kẹo, sắc mặt tái nhợt hỏi thầy.

“Không, đi về.” Lý Duy giận tái mặt.

“Ồ.” Quý Hoài nhét kẹo vào bên má phải, gõ gõ mũi chân.

Lý Duy nghĩ Quý Hoài hẳn là còn muốn chơi tiếp, đấu tranh tâm lý một lúc lâu, nói: “Nếu em còn muốn chơi, chờ khỏe lên rồi chơi tiếp.”

“Không chơi nữa, về thôi thầy.” Quý Hoài đứng lên.

Vốn dĩ có thể rời khỏi Hoa gia trong chốc lát là cậu đã thỏa mãn rồi, thậm chí cậu còn muốn chạy trốn luôn. Khi cậu vừa sống lại đã muốn chạy trốn, nhưng bây giờ cậu nghĩ thông rồi, cho dù cậu trốn đi, cũng không thoát khỏi bàn tay của đám người ấy.

Cậu luôn muốn quay về chỗ bà nội yên nghỉ, nhưng nếu Hoa gia tìm tới, sự an ổn bình yên ấy sẽ bị phá tan.

Cậu theo Lý Duy lên xe, kẹo trong miệng tan ra chỉ còn một chút, cậu có chút không nỡ, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Lý Duy lại không nhịn được cười.

Từ sau khi Lý Duy thấy bộ dáng lệch thếch của mình trong gương, hẳn không nói một lời nào, vẻ mặt cau có làm Quý Hoài tưởng hẳn vừa chơi đu quay lần nữa. Quý Hoài lén cười, Lý Duy liếc mắt nhìn cậu, khởi động xe.

“Quay về đi.” Lý Duy dừng xe, nói với Quý Hoài.

Quý Hoài gật đầu, biết Lý Duy sẽ không gặp người Hoa gia trong bộ dạng này, vì thế cậu mở cửa xe đi xuống. Lại không ngờ Lý Duy gọi cậu lại, “Chờ đã.”

Lý Duy móc que kẹo vị dâu tây trong túi ra đưa cho cậu, sau đó nói: “Còn một cái, em mang về ăn đi.”

Quý Hoài bất ngờ, cảm thấy vô cùng ấm áp, đời trước và đời này, Lý Duy chưa từng thay đổi. Cậu nhận kẹo, phát tay chào Lý Duy.

Chờ Lý Duy đi rồi, Quý Hoài mới xoay người nhìn tòa nhà lớn trước mắt. Cậu thở dài một hơi, bước vào.

Dọc đường, Quý Hoài không gặp người Hoa gia, thuận lợi đi về phòng mình. Cậu mở cửa đi vào, đang muốn nghỉ ngơi một lát thì giật nảy lên:

“Sao, sao chú lại ở trong này!”

“Chú tới xem xem lúc cháu về là đi cửa chính, hay là trèo cửa sổ.” Giang Tử Mặc ngồi trên giường Quý Hoài, thản nhiên nói. Quý Hoài cảm thấy nổi da gà, khấn trương cảnh giác.

Vừa rồi cậu chỉ biết vui vẻ, quên mất trong nhà có một pho tượng Phật đang đợi mình.

“Chú Mặc, cháu không biết chú tới đây.” Quý Hoài lắp bắp giải thích.

“Tối đây ngồi, nói chú nghe hôm nay đi chơi ở đâu.” Giang Tử Mặc vỗ vỗ bên cạnh hẳn.

Quý Hoài cảm thấy cảm giác ngồi đu quay lúc nãy lại ủa về, hai chân run rẩy. Cậu khó nhọc đi tới bên cạnh Giang Tử Mặc, cẩn thận nhìn hẳn. Tối khi cậu nhớ ra chiếc kẹo que trong tay, cậu đột nhiên đưa kẹo cho Giang Tử Mặc, “Chú Mặc, cháu mời chú, ăn kẹo.”

“Ngọt, vị dâu tây.”

- _____

Thầy Di rất tốt nhưng thầy đừng nên dính vào Tiểu Hoài, chú nhà tôi ổng mà điên lên thì thầy đi luôn đấy
=))))))))))))))

26. Chương 26: Hồi ức

Edit: Dép

Lễ đính hôn của Hoa Chi với tiểu thư Trương gia, bởi vì một trò đùa của cô ta mà đã thất bại.

Không chỉ người Trương gia mất mặt, Hoa gia cũng thật nhục nhã. Khách khứa đi hết, vẻ mặt Hoa Chính Diệu cực kỳ khó chịu, bọn họ vốn dĩ muốn nhờ mối thông gia mà tiến quân vào thành phố G, nhưng kế

hoạch đã đổ vỡ.

Hoa Chi cảm thấy may mắn, may mắn vì cậu không phải kết hôn theo sắp đặt nữa. Nhưng vì chuyện này, Hoa Chính Diệu lại vô cùng bức bối, mặt vẫn cứ luôn hậm hực.

Cho đến khi trở lại Kim Thành, Hoa Chính Diệu vả một phát thẳng mặt cậu, “Được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều! Hôn thê của mình mà cũng không biết trông chừng cho kỹ, bây giờ chuyện be bét ra như thế, mày bảo người ta sẽ nghĩ gì về Hoa gia đây!”

Hoa Chi nghiêng đầu, lỗ tai ong ong, mãi sau mới nghe thấy Hoa Chính Diệu đang rống giận. Theo thói quen, cậu cứ nhận sai trước: “Ông nội, cháu xin lỗi, là lỗi của cháu.”

“Mày còn biết nhận sai cơ à? Cút tới hình đường! Khi nào hối cải rồi đi ra!”

Trước khi đi, cậu vẫn còn cố ấm ăn xôi: “Ông nội, ông đừng giận, nổi nóng không tốt cho thân thể.” Nhưng Hoa Chính Diệu vẫn cứ lạnh mặt không để ý, những người khác trong Hoa gia đều khoanh tay đứng nhìn, không nhiều lời.

Hoa Chi tự mình đến hình đường quỳ ở đó, sàn nhà lạnh lẽo, đầu gối vừa quỳ xuống đã thấy đau âm ỉ. Cậu ấm ấm chân, nhớ tới lời bác sĩ nói, bảo là cậu bị viêm khớp.

Cái hình đường này dường như chỉ thiết kế cho một mình cậu dùng, từ khi vào Hoa gia, cậu đến đây rất nhiều lần. Đã không đếm nổi đây là lần thứ bao nhiêu cậu quỳ ở đây, cũng không biết từ khi nào, khí lạnh xâm nhập vào xương khớp, bây giờ thì đã muộn.

Hoa Chi quỳ hai tiếng đồng hồ, cửa hình đường bật mở, Hoa Cẩm Niên chậm rãi đi vào.

“Anh hai?” Hoa Chi nhìn Hoa Cẩm Niên, tò mò sao cậu ta lại tới đây.

“Quỳ một lúc là được rồi, phòng bếp để lại chút đồ ăn cho cậu đó, mau ăn đi.”

“Cảm ơn anh hai, nhưng bây giờ em không muốn ăn.” Hoa Chi lắc đầu.

Hoa Cẩm Niên nhú mày, không kiên nhẫn nhìn cậu. Cậu ta được kế thừa khuôn mặt phong lưu anh tuấn của Hoa Duẩn Hòa, nhưng tính tình lại không hề giống cha, cậu ta dù hơi nóng nảy, nhưng lại là người có lương tâm duy nhất trong Hoa gia.

“Không ăn thì đói chết cậu đi, vài ngày nữa cũng không ai nhớ ra mà cho ăn đâu.”

“Em biết mà.” Hoa Chi cười.

Hoa Cẩm Niên xoay người định đi, nhưng đi hai bước lại trở lại, ngồi xổm xuống, bắt đầu mò túi áo Hoa Chi.

“Anh hai, sao vậy?”

“Hôm nay Trần tổng ở Diệu Thành có cho cậu danh thiếp không?” Hoa Cẩm Niên không tìm thấy, đổi sang tìm túi bên kia.

“Có.”

“Cậu đừng nên giao du nhiều với hắn, chả biết hắn là ai cũng nói chuyện vui vẻ thế, bị bán lúc nào cậu cũng không biết đâu.” Hoa Cẩm Niên nghiêm mặt dạy dỗ cậu.

“Trần tổng không phải người như vậy đâu, với lại em cũng đâu nói gì, em vẫn còn là học sinh mà, không tiếp chuyện nổi.” Cho dù lúc trên du thuyền, Trần Ngự đối xử rất hòa ái với cậu, sau đó còn hàn huyên một lúc, nhưng thực ra chỉ là xã giao đôi câu. Hoa Chi cảm thấy Trần Ngự không giống những doanh nhân sự nghiệp thành đạt khác, hắn rất ôn hòa, tính tình rất tốt, không hề coi thường đứa “con riêng” như cậu.

“Cậu thì làm sao biết được hắn là hạng người gì, từ lúc nào cậu lại biết nhìn người chuẩn thế.”

Hoa Chi bị Hoa Cẩm Niên dạy dỗ, chỉ có thể cười trừ không phản bác.

Hoa Cẩm Niên lấy danh thiếp ra cho vào túi mình. “Bớt giao du với mấy người đó đi, tập trung học hành cho anh.”

“Dạ.” Hoa Chi đành phải gật đầu.

Hoa Cẩm Niên hừ một tiếng rồi rời đi.

Mấy năm nay, cậu luyện được kỹ năng vừa quý vừa ngủ. Cậu từ từ nhắm mắt lại, mơ màng nghe thấy có người đang la lên, âm thanh như truyền đến từ rất xa, đứt quãng vang vọng trong màn đêm. Hoa Chi rùng mình bừng tỉnh.

Cậu cẩn thận lắng nghe, âm thanh vừa rồi đã biến mất, cậu nghĩ là mình nghe nhầm, nhưng lúc này lại nghe thấy. Lần này cậu có thể khẳng định, âm thanh đó ở bên ngoài hình đường.

Cậu do dự một lát, đứng lên đi ra ngoài, âm thanh rõ ràng hơn rất nhiều, nhưng vẫn rất nhỏ, như thể bị chặn lại không cho phát ra, chỉ có thể “ư ư” yếu ớt kêu lên.

Cách hình đường không xa chính là biệt thự của chú Mặc, nếu không có việc gì thì không ai dám lai vãng,

Hoa Chi tới Hoa gia lâu như vậy nhưng vẫn chưa đến đó lần nào. Lúc này, tiếng kêu gào dồn dập vang lên, Hoa Chi lắng tai nghe, phát hiện ra âm thanh đó phát ra từ khu rừng cạnh vườn hoa trước biệt thự.

Hoa Chi biết mình không nên đi qua đó, nơi này quá gần địa phận của chú Mặc, nhưng cậu luôn thấy người Hoa gia sợ hãi chú Mặc, ngay cả người hầu cũng không dám nhắc tới. Hoa Chi cũng rất sợ, nhưng thực ra cậu cũng không cảm thấy chú Mặc đáng sợ chỗ nào.

Người khác đồn chú Mặc giết người, nhưng chuyện đó như thể phủ một lớp sương mù, luôn cảm thấy không chân thật, cho nên cậu cũng không sợ thực sự.

Hoa Chi bước vào trong khu rừng âm u, khu rừng này kéo dài tới tít sau núi, trong rừng im ắng không một tiếng động, chỉ có tiếng bước chân của chính cậu đập lên củi và lá khô.

Phía trước có ánh lửa sáng, Hoa Chi đi chậm lại, thả lỏng hô hấp.

Cậu trốn phía sau một gốc cây, chậm rãi thò đầu nhìn phía trước. Đột nhiên, cậu hoảng sợ mở to mắt, lập tức nắm chặt lòng bàn tay mình.

“Tôi đã cho anh quá nhiều cơ hội rồi, là chính anh muốn chết.” Giang Tử Mặc rút con dao đang đâm trên đùi gã đàn ông ra, vẽ mặt lạnh lùng.

Gã đàn ông đang bị trói trên mặt đất, mồ hôi nhễ nhại, miệng bị bịt lại, gã chỉ có thể phát ra âm thanh “ư ư”. Gã cuộn mình trên đất, thân thể không ngừng giãy dụa. Hoa Chi nhìn trên người hắn có ba vết thương, hai vết trên bắp vai, một vết trên đùi.

Giang Tử Mặc chậm rãi nói: “Tôi nghĩ đưa anh vào tù thì anh sẽ thành thật hơn, nhưng xem ra tôi lầm rồi. Anh tự tìm đường chết, vì sao tôi không thỏa mãn nguyện vọng của anh nhỉ?”

Ngữ điệu của hắn rất bình thản, không hề có cảm xúc, động tác lại vô cùng hung ác, dao găm trên tay sắp đâm vào cái đùi còn nguyên vẹn kia.

Gã đàn ông ngửa ra, trợn mắt lên, đang nhắm nhin cơn đau đớn.

Giang Tử Mặc nghiền chân lên miệng vết thương, cong thắt lưng cúi xuống, con dao trên tay lướt đi như đang vẽ một đóa hoa lên ngực gã đàn ông.

Quần áo gã rách bươm, Giang Tử Mặc vẽ ra từng vết máu.

Giọng nói hắn trầm thấp lạnh như băng: “Cô Từ còn cầu xin tôi tha cho anh, anh nên biết ơn bà ấy, nếu không thì sáu năm trước tôi đã lấy mạng anh rồi.”

Gã đàn ông giãy dụa kịch liệt, cổ trên đất bị gã cọ tới cọ lui bật hết rễ lên. Giang Tử Mặc không hề quan tâm, thông thả cầm dao chế tạo vết thương trên người gã.

Gã đàn ông giãy dụa thế nào cũng không thoát, dần dần, gã mất máu quá nhiều, sắc mặt trắng bệch, hai mắt mất tiêu cự.

Hoa Chi hoảng sợ lùi về sau, chân giẫm phải một nhánh củi kêu “rắc” một tiếng, đánh động người phía trước.

“Ai đó?” Lục Thất đứng ở một bên chạy tới, thấy Hoa Chi thì nhăn mày, túm lấy cậu lôi ra ném trên mặt đất.

Hoa Chi ngã đùng vào gã đàn ông đang nằm im thìn thít trên đất kia, cậu sợ tới mức dùng cả tay cả chân để lùi về sau, ánh mắt kinh hãi nhìn Giang Tử Mặc. Giang Tử Mặc lạnh lùng liếc nhìn cậu, rồi nhìn gã đàn ông dưới chân hắn, đột nhiên mất hứng thú.

Hắn bỏ chân ra, dặn dò Lục Thất: “Kéo hắn ra sau núi, ném xuống.”

Hoa Chi không dám nhìn cái người đã tắt thở bên cạnh mình, cho dù còn hô hấp, đêm hôm khuya khoắt bị ném ra sau núi, bị mất máu quá nhiều lại không ai cứu, chết chắc rồi.

Hoa Chi càng nghĩ càng sợ, lúc thấy Giang Tử Mặc cầm dao tiến về phía cậu, cậu sợ muốn vỡ mật.

“Cháu, cháu chưa thấy gì hết! Cháu...” Giọng nói yếu ớt mỏng manh như sợi tơ, lắp bắp không thành lời.

Giang Tử Mặc ngồi xuống trước mặt cậu, ánh mắt vô cảm dõi theo cậu. Hoa Chi hoàn toàn không dám cử động, ánh mắt của Giang Tử Mặc như se thành sợi, quét tới quét lui nhìn khắp người cậu, khiến cậu không thở nổi.

“Chưa thấy cái gì cơ?” Giang Tử Mặc thấp giọng hỏi cậu.

Hoa Chi muốn lắc đầu, nhưng lại không động đậy nổi, toàn thân cứng nhắc. Giang Tử Mặc chậm rãi nhếch khóe miệng, dãn lưỡi dao găm lạnh lạnh lên mặt cậu. “Nhìn thấy thứ không nên nhìn, sẽ mất mạng đấy.”

Lưỡi dao như một con rắn độc lạnh băng, thấu tận xương tủy, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng cậu. Hoa Chi hoảng hốt nuốt nước miếng, thần kinh bị đè ép tới cực điểm.

Nước mắt tí tách rơi xuống, không hề phát ra âm thanh, tay cầm dao của Giang Tử Mặc khựng lại.

“Cháu, cháu thật sự, thật sự, không thấy gì hết, chú Mặc, hức, chú... hức...” Thanh niên sở hữu khuôn mặt

diễm lệ, da trắng như ngọc, nghẹn ngào bật khóc.

Giang Tử Mặc híp đôi mắt hẹp dài, hần bỗng dưng mở miệng: “Còn khóc nữa thì mắt luôn mắt.”

Hoa Chi hức một tiếng, cố gắng nín lại, mặt cậu đỏ lên, nước mắt còn ầng ậng đọng trên mi mắt, cũng không dám khóc ra tiếng. Giang Tử Mặc chậm rãi đưa lưỡi dao dính máu cọ lên mặt cậu, sau đó đứng lên, nhìn từ trên cao xuống.

“Hôm nay dính máu thế là đủ rồi, mạng của cháu, ta tạm thời tha.” Giang Tử Mặc lạnh lùng, sau đó lại không kiên nhẫn nói tiếp. “Mau cút đi.”

Hoa Chi lão đảo đứng lên, hức một tiếng, cậu bưng kín miệng, không dám để Giang Tử Mặc nghe thấy, cũng không dám nhìn hần, tay chân cậu đã mềm nhũn.

Đêm hôm đó, cậu mơ một giấc mơ. Sáng hôm sau sốt hầm hập, sốt liên tục một tuần.

Quý Hoài đột nhiên bừng tỉnh, người toàn mồ hôi lạnh, trong mơ, Giang Tử Mặc lạnh lùng vô cảm giết người không ghê tay khiến cậu phát run.

“Sao vậy? Gặp ác mộng à?”

Quý Hoài không thể tin được nhìn Giang Tử Mặc đang nằm ngủ bên cạnh mình, ánh mắt tỉnh cờ quét qua chiếc kẹo que đặt ở đầu giường. Đồng tử cậu co rút một chút, rồi chậm rãi bình tĩnh lại.

Giang Tử Mặc không thấy cậu trả lời, ngữ khí trở nên lạnh lẽo, “Mơ thấy cái gì mà sợ như vậy? Có chú bên cạnh còn sợ gì nữa?”

Quý Hoài hoảng hốt nhìn về phía hần, trong một giây phút, hình ảnh người trước mắt trùng khớp với người ở trong rừng cây đời trước, rồi chốc lát sau lại tách rời ra, cậu không phân biệt được nữa. Nhưng có lẽ cũng chẳng cần phân biệt rạch ròi, Giang Tử Mặc đời trước và đời này, đều là một người.

Giang Tử Mặc không kiên nhẫn nổi nữa, cắn cậu một cái. Bỗng chốc, tất cả ý nghĩ đều tiêu tan.

“Ồ trước mặt chú mà còn dám suy nghĩ lung tung gì đấy? Quý Tiểu Hoài, lá gan cũng lớn lắm!”

Đúng rồi, đời này cậu là Quý Hoài, không phải Hoa Chi.

27. Chương 27: Tôi Họ Quý

Edit: Dép

Ban đêm Quý Hoài sức tỉnh lại, không ngủ tiếp được nữa, nhưng cậu vẫn cứ nằm im nhắm mắt. Giang Tử Mặc nằm bên cạnh khiến cậu không dễ tâm không được, cậu thả chậm nhịp thở, chờ Giang Tử Mặc ngủ say rồi dịch ra phía ngoài một chút.

Giường cậu vốn đã nhỏ xíu, dịch một chút, tý thì ngã lộn xuống.

Cậu hoảng sợ túm lấy góc chăn, len lén liếc nhìn, may mà Giang Tử Mặc chưa tỉnh. Thật sự quá đáng sợ, sao Giang Tử Mặc lại ở lại đây chứ, bởi vì cậu cho hắn một cái kẹo sao?

Nhớ tới lúc cậu đưa que kẹo cho Giang Tử Mặc, cậu còn lo Giang Tử Mặc không thềm nhận, ai ngờ Giang Tử Mặc cầm luôn, đánh giá nửa ngày rồi nói: “Quý Tiểu Hoài, đêm nay chú ở lại đây với cháu.”

Đúng là chẳng khác gì sét đánh ngang tai, Quý Hoài không biết làm thế nào để đuổi tên mặt dày này đi. Mà Giang Tử Mặc thì lại rất vô tư nằm lên giường Quý Hoài, ánh mắt lạnh lẽo được phủ một màu đèn, trở nên ấm áp hơn.

Ma xui quỷ khiến, Quý Hoài nuốt lời định nói xuống, ngây ngốc theo lên giường, đến khi tỉnh lại giữa đêm vì ác mộng, cậu mới ý thức được giữ Giang Tử Mặc ở lại là việc nguy hiểm như thế nào.

Quý Hoài không dám ngủ tiếp, mở mắt nhìn trần nhà, nhìn mãi nhìn mãi, mắt hơi khô, nhưng cậu ép mình phải mở mắt. Cậu hơi nhúc nhích một chút, lại đụng phải người Giang Tử Mặc.

Cậu vô cùng kinh ngạc, bởi vì người Giang Tử Mặc vô cùng lạnh, cậu sợ tới mức phải kiểm tra xem Giang Tử Mặc còn thở hay không. Sau khi xác nhận Giang Tử Mặc còn hô hấp, cậu mới nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Bây giờ mới chớm thu, ban đêm dù lạnh cũng chỉ cần đắp một cái vỏ chăn là đủ, huống chi Giang Tử Mặc không giống như Quý Hoài, tay chân thò hết ra ngoài chăn. Hắn đắp chăn từ chân lên cổ, vô cùng kín kẽ, sao có thể lạnh như vậy được.

Cậu suy nghĩ miên man, Giang Tử Mặc bên cạnh bỗng dưng cử động, Quý Hoài nghĩ chắc hắn tỉnh rồi, lập tức quay qua nhìn hắn, cậu không ngờ thân thể lạnh lẽo ấy có xu thế dựa vào người mình, hắn dựa vào rồi còn đem tay đặt lên thắt lưng cậu.

Quý Hoài cứng đờ cả người, tay của Giang Tử Mặc khoác đúng chỗ góc áo bị cuộn lên lộ ra làn da, bàn tay lạnh lạnh khiến Quý Hoài rụt người một chút, mà Giang Tử Mặc lại vô cùng thoải mái, vô thức cọ sang người cậu.

Quý Hoài không nhìn được, nghiêng đầu nhìn, lại đụng vào trán Giang Tử Mặc, cậu sợ không dám nhúc nhích.

Trong bóng tối, cậu chẳng nhìn thấy gì cả, hơi thở nhẹ nhẹ của Giang Tử Mặc dán vào bên tai cậu, không hiểu sao thấy hơi ấm áp, cậu mất tự nhiên quay mặt đi.

Đỉnh sát vào nhau như vậy, Quý Hoài cảm thấy nóng lên, Giang Tử Mặc cũng dần dần không còn lạnh nữa. Quý Hoài chỉ có thể nằm im bất động, sau đó ngủ mất.

Cậu lại nằm mơ, trong mơ, cậu bị ba con sói sau núi kia đè lên mặt đất, bộ lông dày cọ lên mặt cậu, cậu thấy nóng chết đi được, nhưng cậu càng giãy dụa lại càng bị ép chặt. Chỉ cần cậu động đây, cái vuốt sói kia lại vươn ra đè cậu xuống.

Lúc Quý Hoài nghĩ mình sắp bị sói cắn chết hoặc đè chết rồi thì cậu bình tĩnh, mặt cậu áp vào ngực Giang Tử Mặc, thiếu chút nữa không thở nổi.

“Tĩnh rồi?”

Cậu còn ôm hy vọng dậy trước khi Giang Tử Mặc tỉnh, nhưng lúc này một giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu cậu.

“Dạ.” Cậu khẽ trả lời một tiếng.

“Quý Tiểu Hoài, không ngờ cháu lại là một cái lò sưởi nhỏ.” Đã rất lâu rồi Giang Tử Mặc không được trải nghiệm cảm giác tĩnh lại giữa nệm chăn ấm áp, hẳn cảm thấy ý tưởng ở lại đây của mình thật là sáng suốt.

“Quá nóng.” Quý Hoài lùi về sau, muốn cách xa Giang Tử Mặc một chút, Giang Tử Mặc lại đưa tay bắt lại, nắm chặt hơn.

“Chú Mặc, thực sự nóng lắm, chú buông ra đi.” Quý Hoài giãy dụa muốn thoát ra, gần Giang Tử Mặc như vậy khiến cậu không thở được.

“Quý Tiểu Hoài!” Giang Tử Mặc trầm giọng ấn tay cậu xuống, nói: “Đừng tranh cãi với chú, cũng đừng chọc giận chú, cháu ngoan một chút, chú sẽ không bắt cháu làm gì hết!”

Quý Hoài hoảng sợ, Giang Tử Mặc rõ ràng đang uy hiếp, cậu chỉ cần nhớ tới những chuyện mà Giang Tử Mặc đã làm là thấy sợ hãi.

Giang Tử Mặc nhìn cái người đang ngoan ngoãn nằm cho mình ôm, tới khi thấy người trong lòng đã nóng đỏ mồ hôi, hẳn mới buông tay. Vừa buông ra, Quý Hoài vội vã nhảy xuống giường.

Giang Tử Mặc híp mắt, lạnh giọng nói: “Quý Tiểu Hoài, đừng để chú biết cháu đang trốn tránh, chuyện hôm qua, vì cháu đem kẹo về cho nên chú không tính sổ nữa, nếu còn có lần sau, cháu nên biết rằng Giang Tử Mặc chú có nhiều thủ đoạn lắm, khiến cháu khóc không ra nước mắt.”

Ngón chân Quý Hoài đạp trên đất hơi rụt lại, sợ hãi đáp: “Cháu biết rồi.”

Giang Tử Mặc xuống giường, cầm quần áo mặc vào, trước khi đi còn cầm theo que kẹo ở đầu giường.

Hắn vừa bước ra cửa liền đụng phải người Hoa gia, bọn họ kinh dị nhìn hắn đi ra từ phòng Quý Hoài, về mặt Giang Tử Mặc vẫn vô cùng thản nhiên, đi đến bên bàn ăn, ngồi xuống nói: “Chú Hoa, hôm nay Tử Mặc tới ăn sáng cùng chú, chú có chào đón không?”

Về khó coi trên mặt Hoa Chính Diệu lập tức biến mất, hòa ái nói: “Hiếm khi Tử Mặc ở lại đây, đương nhiên phải chào đón chứ. Cốc Thời, bảo nhà bếp làm vài món Tử Mặc thích ăn, mang lên đây.”

“Cảm ơn chú.” Giang Tử Mặc không hề khách khí, những người khác còn tạm, nhưng Hoa Duẫn Giang vô cùng khó chịu, nhìn thấy Giang Tử Mặc liền nhớ tới ngày đó hắn đâm nát tay gã, đến bây giờ vẫn còn đau.

Hoa Duẫn Giang đẩy bát cơm ra, đứng phắt lên: “Con no rồi, đến công ty đây.”

Hoa Chính Diệu biết có Giang Tử Mặc ở đây thì Hoa Duẫn Giang chắc chắn nuốt không trôi, liền phát tay ý bảo gã cứ đi đi. Tề Nguyệt thấy thế thì đứng lên lấy áo choàng và cặp tài liệu cho Hoa Duẫn Giang, lúc tiễn gã ra cửa còn nhỏ giọng dặn dò đôi câu.

Lúc Quý Hoài đi xuống, Giang Tử Mặc ngoắc tay kêu cậu đi qua, Quý Hoài sững sốt, không ngờ Giang Tử Mặc vẫn chưa đi, lại còn ngồi ăn sáng với người Hoa gia.

Cậu còn chưa bước tới, Hoa Duẫn Hòa đã xuất hiện phía sau, Quý Hoài lập tức tránh sang một bên nhường đường, Hoa Duẫn Hòa nhìn thấy cậu liền sờ mặt cậu theo thói quen.

“Hoa Duẫn Hòa, nếu không cần tay nữa thì tôi có thể giúp anh chặt ra.” Giang Tử Mặc cười lạnh nhìn gã.

Hoa Duẫn Hòa cả kinh, nhìn thấy Giang Tử Mặc đang ngồi ở bàn cơm thì ngượng ngập bỏ tay xuống. Hoa Chính Diệu khiển trách: “Còn không mau ngồi xuống ăn đi, suốt ngày lông ba lông bông.”

Tiêu Thanh Thanh quắc mắt lườm Hoa Duẫn Hòa, như thể thấy nhục nhã vì gã, lúc Hoa Duẫn Hòa ngồi xuống bên cạnh, cô ta vẫn không hề để ý tới gã.

Quý Hoài im lặng ngồi bên cạnh Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc tùy tiện gấp cho cậu một cái bánh bao hấp. Quý Hoài cảm nhận được ánh mắt kinh hãi của mọi người đang nhìn mình. Cậu ngồi mà như có kim đâm, cả người không được tự nhiên.

“Không thích ăn à? Vậy kêu phòng bếp làm vài món cháu thích nhé.”

“Không, không! Vậy là được rồi chú.” Quý Hoài lập tức lắc đầu, cầm đũa gấp lên ăn.

Giang Tử Mặc rất hài lòng, lại gấp một cái, cười nói: “Đầu bếp chú Hoa mời về quả nhiên là tay nghề cao, món ăn vừa phong phú vừa ngon miệng, lần nào cháu cũng ăn được nhiều.”

“Nếu thích, cháu cứ tới đây là được, chỉ có vài bước chân thôi mà, không xa.” Hoa Chính Diệu cười nói.

“Vâng, không xa chút nào, về sau cháu sẽ qua bên này ăn sáng.”

Nụ cười trên mặt Hoa Chính Diệu cứng lại, song ông ta vẫn cười hòa ái: “Thế thì tốt quá rồi, cháu ăn uống không tốt, có thể ăn nhiều một chút chú cũng thấy vui lây.”

Mấy người trên bàn cơm nghe thấy Giang Tử Mặc bảo hần sẽ qua bên này ăn sáng liền nuốt không trôi cơm nữa. Trái lại, tâm tình Giang Tử Mặc lại rất là tốt, nhìn chăm chăm Quý Hoài xem cậu uống xong một chén cháo.

Cơm nước xong xuôi, Giang Tử Mặc còn chưa có ý định đi, thậm chí còn ra sofa ngồi xuống tán gẫu với Hoa Chính Diệu. Nhất thời, tất cả mọi người đều muốn tránh xa phòng khách, Quý Hoài xuống bếp rót cốc nước, lúc đi đến cầu thang lên lầu, cậu thấy Hoa Cẩm Tú đeo cặp sách, cau mày đứng ở bậc thang nhìn cậu.

Quý Hoài nhìn cô ta một cái, vừa định đi lên thì bị gọi giật lại: “Quý Hoài, bây giờ mày tìm chú Mặc tới chống lưng cho mày hả? Lá gan cũng lớn đấy, nhưng mày không biết chú Mặc là dạng người gì đâu.”

Quý Hoài tiếp tục đi, Hoa Cẩm Tú thấy cậu bơ đẹp mình, liền tức giận: “Quý Hoài! Chú Mặc họ Giang, không phải là người Hoa gia, mày quên ba mày là ai rồi sao?”

“Tôi họ Quý, tôi không có cha.” Quý Hoài thản nhiên nhìn cô ta sau đó đi thẳng.

Hoa Cẩm Tú nhìn theo bóng lưng Quý Hoài, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chú Mặc không phải là người dễ chọc vào đâu, đến lúc ấy mày đừng có mà hối hận.”

28. Chương 28: Hoa Cẩm Lăng

Edit: Dép

Quý Hoài có cảm giác từ ngày Hoa Cẩm Tú đi học trong nhà vắng lặng hẳn đi, Hoa Duẫn Hòa cũng bận

bụi, Quý Hoài rất ít khi đụng mặt gã. Cậu thấy thoải mái hơn nhiều, không khỏi nhớ tới đời trước.

Đời trước, cậu sống những ngày tháng nơm nớp lo sợ, Hoa Cẩm Tú vẫn luôn gây khó dễ cho cậu.

Khi đó, vì để Hoa Chính Diệu đối xử hòa nhã với mình, cậu thường xuyên vội ngược vội xuôi. Thậm chí có một lần, cậu muốn bày tỏ lòng hiếu kính với Hoa Chính Diệu nên làm món bánh đặc sản ở quê cậu. Làm bánh này rất phức tạp, từ lúc nhào bột tới lúc hấp lên phải vô cùng tỉ mỉ.

Vì làm bánh mà cậu luyện những một tuần, đến khi bưng ra cho Hoa Chính Diệu, ông ta khiển trách cậu cả ngày toàn làm trò ba lạng nhăng.

Nhớ tới chuyện này, Quý Hoài cảm thấy sao lúc đó cậu ngu ngốc đến thế, có mắt không trông, không nhận ra sự vô tình vô nghĩa của người Hoa gia.

Ngày hôm ấy, Quý Hoài nằm trên giường chợp mắt cả buổi chiều, chợt nghe dưới lầu có tiếng ồn ào, hiển nhiên là có người tới. Quý Hoài kéo chăn qua mặt, ai tới thì cũng chẳng liên quan tới cậu.

Nhưng lúc cậu sắp ngủ thì cửa lại vang lên, giọng nói trầm ổn của chú Cốc truyền vào: “Hoài thiếu gia, lão gia bảo cậu xuống.”

Quý Hoài bực bội tung chăn ra, nói: “Cháu biết rồi ạ, cháu xuống ngay đây.”

Ai ngờ, lúc Quý Hoài đi xuống thì thấy một gương mặt quen thuộc. Quý Hoài căng thẳng, lại nhớ đến những chuyện không hay ở đời trước.

“Đây là anh cả của cháu, Cẩm Lăng, hôm nay vừa trở về.” Thấy không ai lên tiếng, Tề Nguyệt liền mở lời.

Quý Hoài dù có bất mãn thế nào đi nữa thì bây giờ cậu cũng đang ở Hoa gia, so với đời trước, điều kì quái duy nhất chính là Hoa Chính Diệu, ông ta vẫn không chào đón cậu nhưng ít nhất cũng không phủ nhận thân phận của cậu.

Quý Hoài mím môi, mở miệng nói: “Anh cả.”

“Đây là con trai chú ba phải không?” Hoa Cẩm Lăng gật đầu với cậu, sau đó lập tức quay mặt đi, tiếp tục nói chuyện với Hoa Chính Diệu về việc anh ta ăn nên làm ra ở Thực Nam.

Hoa Cẩm Lăng được di truyền dung mạo tuấn mỹ của Hoa gia, ngay cả tính cách cũng giống cha anh ta là Hoa Duẩn Giang, đời trước, Hoa Chính Diệu vô cùng hài lòng về Hoa Cẩm Lăng, thậm chí còn hài lòng hơn cả Hoa Duẩn Giang.

Đích tôn của Hoa gia, khí chất trầm ổn, làm việc gì cũng bình tĩnh, Hoa Chính Diệu bồi dưỡng anh ta từ nhỏ, hiện tại anh ta mới tốt nghiệp học viện thương mại được một năm mà đã có thể gánh vác công việc, thậm chí còn thành lập một công ty ở Thục Nam, làm ăn rất tốt.

Hoa Chính Diệu vô cùng vui vẻ, vừa nghe Hoa Cẩm Lăng báo cáo, vừa cười không khép miệng: “Cẩm Lăng đúng là cháu trai của Hoa Chính Diệu ta, có khí chất của ta năm đó. Tốt, tốt, tốt lắm, hôm nay tất cả ở lại đi, Cốc Thời, cậu xuống hầm mang rượu lên đây, tối nay mở ra uống.”

Tiêu Thanh Thanh nghe nói vậy thì mắt híp, cô ta nhướn mày nói: “Ba, Cẩm Lăng xuất sắc như thế nào bọn con đều thấy cả, quả là không phụ công ba dạy dỗ bao năm. Ày, tiếc là Cẩm Niên vẫn luôn ở nước ngoài không về được, nếu không đã có đủ hai đứa cháu trai bên cạnh ba rồi.”

“Cẩm Niên vẫn còn phải học một năm nữa nhỉ, chờ nó về rồi bảo nó vào công ty học hỏi kinh nghiệm, cũng giống như Cẩm Lăng, cứ học cho tốt thì sẽ có tiền đồ.”

Nghe Hoa Chính Diệu nói vậy, Tiêu Thanh Thanh mới vui lên một chút, Tiêu Thanh Thanh cũng bẻm mép lắm, cô ta mở miệng ra là nói mấy lời lấy lòng, làm cho Hoa Chính Diệu đắc ý cười to.

Tề Nguyệt vẫn dịu dàng cười, thỉnh thoảng hỏi thăm Hoa Cẩm Lăng ở bên ngoài sống thế nào, có tốt hay không.

Tới giờ cơm, Quý Hoài đi sau cùng, im lặng theo sau đám người ấy. Ai ngờ Hoa Cẩm Lăng quay lại lấy đồ, thế là song song đi cùng cậu tới phòng ăn.

“Tên là Quý Hoài hả?”

“Vâng.” Quý Hoài gật đầu, cúi đầu nhìn chân mình.

“Sao không đổi họ đi? Em là con trai chú ba, đương nhiên phải mang họ Hoa chứ.” Giọng nói của Hoa Cẩm Lăng không cao không thấp, lại làm cho Quý Hoài cảm thấy không thoải mái.

Quý Hoài không muốn tiếp xúc với Hoa Cẩm Lăng, đời trước cậu cứ nhìn thấy Hoa Cẩm Lăng là phát sợ, đời này cậu chỉ muốn tránh xa. Cậu cúi đầu giả bộ mình là một thằng nhóc rụt rè nhút nhát không thích nói chuyện, Hoa Cẩm Lăng rất bình thản, cũng không nói gì.

Hoa Cẩm Lăng là người biết che giấu cảm xúc hơn tất cả mọi người trong Hoa gia, về mặt anh ta rất lãnh đạm, vừa xoay đầu đi thì không để ý tới Quý Hoài nữa.

Chú ba cậu mình có tài nên khinh người, cứ khăng khăng chung tình với người phụ nữ tên Tạ Chi kia, nháo loạn cả nhà một trận rồi đi biệt ngàn ấy năm.

Lần này là do Hoa Chính Diệu ép vào đường cùng nên mới đem một đứa con trai trở về, nói là con của hắn và Tạ Chi, nhưng hắn cũng không ở lại liền đi luôn.

Năm đó, Hoa Chính Diệu gây đánh uyên ương, khiến Hoa Duẫn Quan và Tạ Chi mỗi người một ngã, việc này cả nhà bọn họ đều biết. Tạ Chi xuất thân thấp kém nhưng tâm khí lại cao ngạo, vì chuyện kia mà rời đi luôn, Hoa Duẫn Quan tìm bao nhiêu năm cũng không tìm được. Cũng bởi vậy mà Hoa Duẫn Quan hận Hoa Chính Diệu, bao năm vẫn không muốn về nhà.

Cũng vì diện mạo của Quý Hoài rất giống Tạ Chi, Hoa Chính Diệu nhìn thấy cậu là nhớ tới người đàn bà năm xưa khiến hai ba con trở mặt thành thù. Đây cũng là nguyên nhân Hoa Chính Diệu không thích Quý Hoài, những khúc mắc ấy, cả hai đời Quý Hoài không hề biết.

Tối đó, vì chuyện Hoa Cẩm Lăng trở về mà Hoa gia náo nhiệt hẳn lên, đại sảnh đèn đóm sáng trưng, già trẻ lớn bé đều nhộn nhịp. Quý Hoài nghe thấy những âm thanh ấy thì liên tưởng đến chuyện đời trước, cậu biết ngay chuyện gì sắp xảy ra.

Dưới lầu, Hoa Cẩm Lăng đứng giữa phòng khách, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Hoa Duẫn Hòa đang đứng trước mặt, “Chú hai, có chuyện gì mai ra công ty nói, muộn thế này rồi đừng đánh thức ông nội.”

“Cẩm Lăng, mày cũng biết chú là chú hai của mày, mày mới bao nhiêu tuổi? Mà đã cả gan duỗi tay sang bên chú? Mày coi chú là thằng ngu sao?” Hoa Duẫn Hòa giận dữ, lớn tiếng nói, “Mày giống trống khua chiêng từ Thục Nam về, thủ đoạn ngày càng lợi hại, vừa về liền nằng nặt người bên chú, chuyện này nếu mày không giải thích rõ ràng cho chú thì không xong với chú đâu.”

“Chú hai, chú nói thế là quan trọng hóa vấn đề rồi.” Hoa Cẩm Lăng bình tĩnh đáp, “Cháu còn nhỏ, tuy đã mời hai nhà thiết kế bên nước ngoài về rồi nhưng mà kinh nghiệm vẫn chưa đủ. Thầy Trương và thầy Triệu là lão làng trong công ty, kinh nghiệm dày dặn, cháu mời hai chú ấy qua làm cũng là muốn thỉnh giáo một chút kinh nghiệm.”

Hoa Duẫn Hòa tái mặt, Hoa thị là công ty lập nghiệp bằng trang sức đá quý, thiết kế là khâu cực kỳ quan trọng, cho nên gã sống chết bám riết lấy phòng thiết kế, bao nhiêu năm cũng không để Hoa Duẫn Giang nhúng tay vào. Ai ngờ lại không đề phòng được thằng con của anh cả. Nó thậm chí còn không thèm nhúng tay vào mà nằng luôn hai nhà thiết kế lão thành của gã đi luôn, sao gã có thể không hận cho được.

“Mày đừng có khua môi múa mép với chú, mày đi học hỏi công ty ở bên ngoài cũng được, tự bồi dưỡng nhân công cũng được, nhưng mày không nên động vào lão làng trong công ty. Phòng thiết kế là trung tâm của Hoa thị, công nghệ và kỹ thuật thiết kế là cơ mật của công ty, bây giờ mày lại kéo người ra làm cho công ty nhỏ bên mày, bí mật bị lộ ra ngoài, mày có chịu trách nhiệm nổi không?!”

“Bây giờ Hoa gia đang ở tình thế nào, chú cũng biết rồi đấy. Mấy năm gần đây sản phẩm thiết kế quá lạc hậu, thị trường đã quá chán ngán chủng loại chúng ta tung ra rồi, nếu không tiến hành đổi mới kỹ thuật, Hoa gia rất có khả năng sẽ bị đào thải.” Hoa Cẩm Lăng nói.

Tiêu Thanh Thanh cười, mắng Hoa Cẩm Lăng, “Thằng nhãi này, chủ ý của mày quá lớn rồi, mấy đời Hoa

gia đều làm ăn như thế, muốn sửa là sửa ngay được chắc? Huống hồ mày mới ở nước ngoài học vài năm, chỉ hiểu bề nổi của vấn đề thôi. Chị dâu và anh cả cũng thật là, chẳng dạy bảo gì cả, thanh niên có chí là tốt, nhưng đừng có tự cao tự đại.”

Tề Nguyệt cười nói: “Chú thím nhỏ giọng tý đi, kéo ba thức dậy đó.”

Tiêu Thanh Thanh lạnh giọng hừ một tiếng: “Chị, bây giờ ba đâu có ở đây, chị diễn vai con dâu hiếu thảo cho ai xem.”

Tề Nguyệt cười, không để ý tới cô ta, Tiêu Thanh Thanh thấy thế thì càng nóng máu.

“Tóm lại chuyện này chú không đồng ý, ngày mai chú sẽ cho người đi đón thầy Trương với thầy Triệu về, mỗi năm phòng thiết kế mang về biết bao nhiêu lợi nhuận cho công ty, không phải nói dối là dối ngay được.” Hoa Duẩn Hòa lạnh lùng nói.

“Duẩn Hòa, chuyện này ba cũng đã đồng ý rồi, phần lớn thời gian chú không ở công ty, đại khái cũng không rõ tình huống hiện tại. Mỗi năm có biết bao nhiêu hăng trang sức đá quý lên sàn, Hoa gia không thể độc quyền như trước được nữa.” Hoa Duẩn Giang chậm rãi nói, ý muốn ủng hộ con trai gã.

Hoa Duẩn Hòa giận dữ, thì ra Hoa Duẩn Giang không nhúng tay vào phòng thiết kế được, nhưng đã sớm có mưu đồ. Gã cũng như thằng con trai gã, muốn nắn nhân công đi sau đó đổi mới tổ thiết kế, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

“Dù ba đồng ý thì em cũng không thể đồng ý được.”

Hoa Cẩm Lăng thản nhiên nói: “Chú hai, nếu chú không đồng ý, chúng ta sẽ thảo luận lại chuyện này trên cuộc họp hội đồng quản trị. Nhưng cháu nhất quyết không trả người đâu.”

“Mày dám!” Hoa Duẩn Hòa lớn tiếng quát.

“Ồn ào cái gì! Đêm hôm cũng không cho người khác ngủ đây phỏng?” Hoa Chính Diệu nghiêm mặt chống gậy đi ra, Tề Nguyệt lập tức đến đỡ ông.

“Vẫn còn lão già này trong công ty đấy, cô cậu cãi tới cãi lui, có nhớ ta còn ở đây không?!”

Hoa Duẩn Hòa vô cùng bức bối nhưng vẫn phải nhịn lại, Hoa Cẩm Lăng ung dung kể hết đầu đuôi câu chuyện, Hoa Chính Diệu bình tĩnh nói: “Việc này ta đã đồng ý rồi, chẳng qua chỉ là mượn hai tay thiết kế qua chỉ đạo giám sát, có phải chuyện gì to tát đâu mà cãi nhau tới tận bây giờ.”

“Ba, không phải chuyện chỉ đạo đâu, cái ngành thiết kế trang sức này xem trọng tay nghề và kỹ thuật, hai tay thiết kế đó là chiêu bài của chúng ta, sao có thể đi ra dạy người nước ngoài được? Nếu tiết lộ ra ngoài,

Hoa gia ta sẽ nguy mất.”

Thực ra lúc đồng ý với Hoa Cẩm Lăng, Hoa Chính Diệu vẫn còn do dự, nhưng dù sao đó cũng là cháu đích tôn của ông ta, Hoa Cẩm Lăng muốn tự mình khởi nghiệp, ông ta đương nhiên thấy vui. Chuyện Hoa Duẩn Hòa nói, ông ta cũng đã suy xét, nhưng vì Hoa Cẩm Lăng cam đoan rằng sẽ không tiết lộ ra ngoài nên Hoa Chính Diệu mới đồng ý.

Cuối cùng ông ta chốt hạ một câu: “Chuyện này cứ làm theo ý Hoa Cẩm Lăng, Cẩm Lăng là đứa biết điểm dừng, không có vấn đề gì đâu.”

Hoa Duẩn Hòa cảm tức, nhưng mặc kệ gã nói gì thì Hoa Chính Diệu cũng đã quyết rồi, gã bực bội xoay người đi ra cửa. Tiêu Thanh Thanh cũng không cản lại, tầm này ra ngoài chắc chắn là đi tìm tình nhân, về mặt Tiêu Thanh Thanh trở nên khó chịu.

Tề Nguyệt đỡ Hoa Chính Diệu trở về nghỉ ngơi, sau đó bà đến phòng Hoa Cẩm Lăng hàn huyên mấy câu. Lúc đi ngang qua phòng Tiêu Thanh Thanh, Tề Nguyệt nghe thấy âm thanh đồ vật bị quăng vỡ, bà nở nụ cười rồi cất bước rời đi.

29. Chương 29: Cứng Đầu

Edit: Dép

Sau khi Hoa Cẩm Lăng trở về, Quý Hoài lại càng không muốn lộ mặt ra ngoài. Nhưng mà lời Giang Tử Mặc nói sáng hôm đó quả nhiên là thật, mỗi ngày hắn sẽ tới Hoa gia ăn sáng, hắn thì chẳng sao, nhưng mấy người Hoa gia thì liên tiếp vài ngày không nuốt trôi cơm, thậm chí về sau bọn họ cứ kiểm soát để không ăn cơm ở nhà.

Bọn họ có thể thoát nhưng Quý Hoài thì không, Giang Tử Mặc cứ như là theo dõi cậu vậy, ngày nào cũng bắt cậu ngồi bên cạnh, mặc kệ Quý Hoài có ăn hay không, hắn đã gấp vào trong bát thì cậu phải ăn bằng hết.

Người Hoa gia sợ Giang Tử Mặc, duy chỉ có Hoa Cẩm Lăng là chẳng có vẻ gì sợ hãi, thậm chí lúc ngồi ăn cơm đối diện Giang Tử Mặc mà mặt anh ta vẫn thản nhiên như không. Quý Hoài ngồi cùng hai người này cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

Cậu sợ Giang Tử Mặc là vì Giang Tử Mặc chưa bao giờ sợ hãi sống chết, hắn coi sinh mạng chỉ như con kiến, càng coi thường pháp luật, Quý Hoài sợ hắn không vui thì có thể sẽ xuống tay với cậu bất cứ lúc nào. Nhưng Hoa Cẩm Lăng lại không như thế, nói sao đây nhỉ, Quý Hoài chưa bao giờ thấy Hoa Cẩm Lăng làm chuyện gì quá đáng, nhưng Hoa Duẩn Hòa và Tiêu Thanh Thanh thì đã ném mùi thù đoạn của anh ta rồi, vô hình trung, anh ta dần dần lộ ra sự lợi hại của mình.

“Chú Mặc, lúc trước cháu ở Thục Nam, vô tình tìm được một khối ngọc phi thúy có màu sắc và chất liệu

thượng đẳng, thấy chú Mặc có hứng thú với phỉ thúy, cháu muốn biếu chú ạ.” Hoa Cẩm Lăng đưa khối ngọc phỉ thúy màu xanh biếc cho Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc thản nhiên nhìn, nửa ngày sau mới nhận lấy: “Cảm ơn.”

Hoa Cẩm Lăng cười nói: “Tuy cháu biết chú Mặc không thích ồn ào náo nhiệt, nhưng mà ở một mình thì cô đơn lắm, tháng sau ông nội mừng thọ 70, chú Mặc cũng đến cho vui đi.”

“Đương nhiên rồi, cháu không nói thì chú cũng tới mà.” Giang Tử Mặc ngẩng nhìn ngọc phỉ thúy, lại nhìn Hoa Cẩm Lăng, khóe miệng tươi cười.

Hoa Cẩm Lăng dường như không để tâm đến hàm ý trong mắt Giang Tử Mặc, vẻ mặt anh ta vẫn bình thường, thậm chí còn lộ ra một chút kính trọng. Ánh mắt Giang Tử Mặc âm trầm, khóe miệng vẫn tươi cười.

“Quý Tiểu Hoài, lại đây.” Sau khi ăn sáng xong, Giang Tử Mặc gọi Quý Hoài lúc này đang chuẩn bị trốn.

Quý Hoài bị gọi, có chút buồn bực, cậu theo Giang Tử Mặc đi tới biệt thự. Không biết có phải vì que kẹo kia hay không, Quý Hoài cứ cảm thấy Giang Tử Mặc ngày càng thích sai bảo mình, mà ở chung với Giang Tử Mặc rồi mới biết, tính tình của Giang Tử Mặc thật sự rất kém.

Không cho phép người khác tranh luận với hắn, cũng không cho phép làm trái ý hắn, hắn nói gì đều phải nghe theo. Nếu tâm trạng hắn không tốt thì càng phải hầu hạ cho cẩn thận, vả lại hắn rất hay nổi cơn tam bành.

Tới biệt thự, Giang Tử Mặc xoa xoa ấn đường, mệt mỏi sai cậu: “Đi rót cho chú chén nước.”

Quý Hoài dè dặt nhìn vẻ mặt Giang Tử Mặc, sau đó đưa chén nước cho hắn. Giang Tử Mặc có lẽ là cảm thấy không thoải mái, vẫn luôn chau mày, sắc mặt khó coi.

“Chú Mặc, chú không sao chứ?”

Giang Tử Mặc nhíu mày, mắt lạnh lùng nhìn cậu, nói: “Ngủ với chú một lát.”

“Hả?” Quý Hoài chưa kịp phản ứng thì đã bị Giang Tử Mặc nhắc cổ lên tha vào phòng hắn.

Phòng của Giang Tử Mặc rất trống trải, ở giữa là một chiếc giường lớn màu xám tro, đối diện với giường là một cái màn hình rất lớn, Quý Hoài liếc mắt, nghĩ đó chắc hẳn là TV.

Giang Tử Mặc quăng người lên giường, sau đó đè lên, kéo chăn qua đắp lên cả hai người.

Quý Hoài nằm trong lớp chăn mềm mại cảm thấy hơi chệnh choáng, muốn giãy dụa một chút, Giang Tử Mặc ấn đầu cậu vào trong ngực hắn, ngăn không cho cậu ngộ nguậy, hắn lạnh giọng: “Đừng nhúc nhích, ngoan ngoãn nằm im để chú ngủ một lát.”

Quý Hoài nằm im trong ngực Giang Tử Mặc, thầm nghĩ muốn cắn một phát, nhưng mà cậu không có gan, cho dù có tức đến nghiêng răng nghiêng lợi thì cũng không dám để Giang Tử Mặc nghe thấy.

Giang Tử Mặc có lẽ là thiếu ngủ, ôm cậu một lúc thì nhịp thở trở nên đều đặn, Quý Hoài lắng tai nghe một lúc lâu, xác định là hắn đã ngủ rồi mới dám giãy ra. Giang Tử Mặc nhìn thì có vẻ gầy, nhưng trên người lại có không ít cơ bắp, cả chân cả tay ôm Quý Hoài làm cậu kệt cứng.

Quý Hoài vẫn đang tuổi ăn tuổi lớn, người nhỏ xíu nên căn bản không đủ sức giãy ra, huống hồ cậu cũng không dám làm Giang Tử Mặc tỉnh giấc. Giang Tử Mặc ngủ thì tốt hơn lúc tỉnh, ít nhất không làm ra chuyện gì kinh thiên động địa.

Tối hôm qua Quý Hoài ngủ rất ngon, cho nên bây giờ chỉ có thể trợn mắt nhìn Giang Tử Mặc ngủ, chốc chốc nằm im nghe tiếng tim đập của Giang Tử Mặc, chốc chốc lại cố gắng nhúc nhích cái chân đang tê rần.

Giang Tử Mặc ngủ thẳng tới giữa trưa, sau khi tỉnh ngủ hắn mới giãn mày ra, sắc mặt tốt hơn rất nhiều. Quý Hoài cẩn thận hỏi: “Chú Mặc, chú có thể đứng lên chưa ạ?”

Giang Tử Mặc cúi đầu nhìn cậu, ánh mắt chợt dừng lại trên làn da ngực bị cậu cọ tới cọ lui nên lộ ra. Khung xương thiếu niên rất mỏng manh, hắn ôm vào trong ngực thì vừa vặn. Có lẽ là do nóng, làn da trên ngực có hơi đỏ ửng.

Ánh mắt Giang Tử Mặc trở nên sâu thẳm, đột nhiên hỏi: “Quý Tiểu Hoài, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Quý Hoài không hiểu lắm nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Qua tết thì 17 tuổi ạ.”

“17. Thế thì còn một năm nữa.”

“Một năm gì cơ ạ?”

Giang Tử Mặc không trả lời, đột nhiên hắn kéo cổ áo Quý Hoài ra, cắn một miếng lên bả vai cậu.

“Á?” Quý Hoài không đề phòng, kêu lên đau đớn.

Giang Tử Mặc cứ như sói con vậy, cắn mãi không buông, Quý Hoài cảm thấy còn đau hơn so với lúc bị sói con cắn, cậu đau đến nhăn mặt, tay đẩy Giang Tử Mặc ra. Nhưng Giang Tử Mặc vẫn cứ bất động, lúc buông ra còn liếm một chút.

“Quý Tiểu Hoài, từ ngày mai chuyển qua ở đây đi.”

“Không, không được.” Quý Hoài sợ hãi lắc đầu.

“Sao lại không được?” Giang Tử Mặc nheo mắt nhìn cậu.

Quý Hoài có hơi sợ sệt, cậu sao dám nói rằng cậu thà ở cùng Hoa gia chứ không muốn ở cùng Giang Tử Mặc. Cậu lắp bắp nói: “Cháu ở phòng mình là được rồi, hơn nữa, cháu...”

Giang Tử Mặc giận rồi, sắc mặt trở nên âm trầm.

Quý Hoài có hơi nao núng, nhưng cậu thật sự không muốn ở cùng Giang Tử Mặc đâu.

Giang Tử Mặc lạnh giọng nói: “Không muốn cũng phải ở, cháu không có quyền lựa chọn.”

“Không...”

Giang Tử Mặc không nghe nữa, xuống giường lấy cà vạt trong tủ quần áo ra, trói Quý Hoài lại: “Khi nào nghĩ thông rồi thì chú cởi trói cho.”

Quý Hoài mím môi, nằm trên giường không nói lời nào, chốc lát sau mắt đã đổ lên. Giang Tử Mặc giận quá rồi nên không thấy mềm lòng, từ trên cao nhìn xuống, chờ đáp án của Quý Hoài.

Quý Hoài vừa tức vừa tủi thân, mím chặt môi không mở miệng.

“So kiên nhẫn với chú sao, chú có nhiều thời gian lắm.” Giang Tử Mặc nói rồi đi ra ngoài, không để ý tới cậu nữa.

Quý Hoài kinh hãi, cậu không biết Giang Tử Mặc sẽ đối phó với mình như thế nào, chỉ cần tưởng tượng từ nay về sau sẽ sống cùng một mái nhà với Giang Tử Mặc, cậu liền thấy sợ hãi.

Giang Tử Mặc bình tĩnh đến thư phòng mở máy tính lên, click vào icon camera, thao tác một lúc, màn hình hiện ra cảnh tượng trong phòng ngủ. Quý Hoài đang nằm trên giường hằn, vùi đầu vào gối, không thấy rõ về mặt.

Giang Tử Mặc cười lạnh, trước giờ chưa có ai cứng đầu với hắn như thế, đứa nhỏ này lớn gan lắm, còn dám tranh cãi với hắn, hắn ghét nhất là có người tranh cãi với hắn.

Lúc Lục Thất tới, anh thấy thiếu gia nhà mình đang cắm mặt vào màn hình máy tính, anh lén nhìn qua

liền hoảng sợ. Thiếu gia nhà anh trối người lúc nào vậy, nhìn có vẻ như đã trối được một lúc lâu rồi.

“Thiếu gia, Hoài thiếu gia làm sao vậy?”

Giang Tử Mặc lạnh lùng liếc anh, trả lời: “Nhóc con ương bướng, phải dạy dỗ một chút.”

“Ồ.” Lục Thất gật đầu, nhưng mà anh nhớ là thằng nhóc này ngoan lắm mà, còn gọi anh là “anh”, thế là anh chen miệng nói, “Thiếu gia, cứ trối như thế cũng không ăn thua gì đâu, Hoài thiếu gia còn nhỏ, không hiểu chuyện.”

“Không hiểu chuyện? Bỏ đói nó hai bữa xem nó còn bướng nữa không.”

Lục Thất thấy sắc mặt Giang Tử Mặc ngày càng lạnh, không dám khuyên nữa, sợ chữa lợn lành thành lợn què. Giang Tử Mặc nhìn chăm chăm người trên giường, nhìn đến tận nửa đêm, lúc hắn thấy đói bụng mới nhớ ra hắn chưa ăn gì từ sáng, Quý Hoài cũng vậy.

Nghĩ tới đây, sắc mặt hắn càng thêm khó coi, đứng dậy đi về phòng.

Quý Hoài đã ngủ rồi, cuộn mình nằm trên giường thành một cục nho nhỏ. Giang Tử Mặc đứng bên cạnh nhìn một lúc lâu rồi xoay người đi ra ngoài.

Sáng hôm sau, Quý Hoài bị âm thanh mở cửa đánh thức, cậu nghĩ đó là Giang Tử Mặc nên giả bộ tiếp tục ngủ, nhưng hóa ra lại là Lục Thất, Lục Thất đứng bên giường gọi cậu, “Hoài thiếu gia, cậu tỉnh chưa?”

“Anh Lục ạ.” Quý Hoài mở mắt ra, Lục Thất thấy cậu tỉnh lại liền cời trối cho cậu. Làn da Quý Hoài rất mềm, bị trối quá lâu nên để lại một vết hằn sâu.

Lục Thất nhìn vậy thì có hơi đau lòng, nhưng anh sợ thiếu gia thấy bọn họ trên màn hình nên không dám nhiều lời.

“Hoài thiếu gia, đây là cháo cô giúp việc nấu, uống một chút rồi hẵng về.”

“Để, để em đi về thật sao?” Quý Hoài kinh sợ, không tin được Giang Tử Mặc thế mà lại buông tha cho cậu.

Lục Thất gật đầu, nhìn Quý Hoài uống cháo xong rồi mới đi. Quý Hoài ngây người chớp chớp mắt rồi nhanh chóng đứng dậy đi về, may mà vừa rồi uống chút cháo, không thì cậu đói rã ruột đứng không vững rồi.

Lục Thất thấy Quý Hoài đi rồi mới tới thư phòng gặp thiếu gia, “Hoài thiếu gia đi rồi.”

“Ừ.”

Giang Tử Mặc gấp máy tính xuống rồi đi về phòng mình, nằm ra giường. Trên giường còn vương lại một chút mùi vị của đứa nhỏ, nhàn nhạt, bình thản, làm cho người ta cảm thấy an tâm.

Một đêm không ngủ, bây giờ hẳn mới chậm rãi thiếp đi.

Chú Mặc hỏi tuổi Tiểu Hoài cho có thôi chứ chú sợ méo gì đâu =)))))))) Alô chú cảnh sát ơi ở đây có tên shotacon biến thái định xơi trẻ em =))))))))))))))))))))))))))))))))))

30. Chương 30: Tiệc Mừng Thọ

Edit: Dép

Sau khi Quý Hoài quay về vẫn còn sợ Giang Tử Mặc đột nhiên nhớ ra sẽ tới gây phiền phức cho cậu, cậu sợ bóng sợ gió vài ngày liền, nhưng đến tận lúc mừng thọ Hoa Chính Diệu vẫn không thấy Giang Tử Mặc đến.

Hôm đó cậu trở về liền đụng phải Hoa Cẩm Tú, vừa lúc bị Hoa Cẩm Tú thấy vết trói hằn trên tay. Hoa Cẩm Tú kinh hãi chớp chớp mắt, nghĩ ngợi một lúc rồi mĩa mai: “Tao còn nghĩ chú Mặc xem trọng mày ở chỗ nào, hóa ra là như vậy. Quý Hoài, mày cũng giỏi lắm, vì lấy lòng người khác mà không từ thủ đoạn.”

Lúc đầu Quý Hoài chưa hiểu lắm, nhưng thấy Hoa Cẩm Tú cứ nhìn chằm chằm cổ tay cậu, cậu mới hiểu ra ý của Hoa Cẩm Tú. Nhất thời, cậu lại càng cảm thấy ghét Hoa Cẩm Tú hơn vì ác ý của cô ta, đời trước và đời này, Hoa Cẩm Tú đều coi cậu là một đứa chỉ biết xu nịnh.

“Bộ tao nói không đúng à? Hoa gia không cho mày ăn mặc hay gì mà mày phải làm như thế? À, hay là mày tình nguyện bán mình? Đồ không biết nhục!”

“Hoa Cẩm Tú, chị nghĩ thế nào cũng được, tôi không quan tâm, tôi làm gì thì cũng chẳng liên quan đến chị!”

“Quý Hoài!” Hoa Cẩm Tú nổi đóa, “Đừng tưởng mày có Giang Tử Mặc chống lưng thì có thể thích gì làm nấy. Ở Hoa gia, mày chả là cái thá gì cả!”

Quý Hoài tức cười, thản nhiên nói: “Chị dám đứng trước mặt chú Mặc gọi thẳng tên chú ấy như vậy không? Chị không dám. Vậy chị có tư cách gì chỉ trích tôi?”

“Mày! Quý Hoài! Mày dựa vào đâu mà dám nói chuyện với tao kiểu đó, mày đúng là đồ...”

Quý Hoài lạnh lùng cắt ngang: “Dựa vào chú Mặc chứ sao.” Nói xong, Quý Hoài nhếch môi mỉm cười.

Chớp mắt, mặt Hoa Cẩm Tú tái xanh, Quý Hoài lướt qua cô ta đi về phòng mình. Hoa Cẩm Tú hằm hằm nhìn bóng lưng Quý Hoài, trong mắt tràn đầy ác ý.

Tiệc mừng thọ 70 tuổi của Hoa lão gia là một ngày rất trọng đại. Một tháng trước, Hoa gia đã tập nập làm công tác chuẩn bị. Quý Hoài nhớ tới chuyện đời trước xảy ra trong lễ mừng thọ, liền cảm thấy ghê tởm. Hiện tại, cậu sẽ không cho bọn họ có cơ hội hãm hại cậu lần nữa.

Buổi tối trước ngày mừng thọ, Quý Hoài nằm trên giường trần trọc không ngủ được, cậu liền ngồi dậy uống nước, nhưng ly nước lại trống không, cậu phân vân một lúc lâu, thở dài một cái rồi đứng dậy đi rót nước.

Trời đã về khuya, Hoa gia ồn ào cả ngày bây giờ cũng đã yên tĩnh. Quý Hoài xuống phòng bếp rót nước, lúc đi lên cầu thang nhìn xuống phía dưới, quả nhiên nhìn thấy có ánh đèn le lói phát ra từ khe cửa.

Cậu sững sờ nhìn một lúc lâu mới cất bước đi lên lầu, nhưng cậu vừa đi đến đầu cầu thang lầu hai thì nghe thấy một âm thanh thánh thót phát ra, âm thanh không lớn, nhưng Quý Hoài vẫn nghe thấy rõ ràng.

Cậu cười nhạt một cái, về mặt lạnh tanh quay về phòng mình.

“Cạch” một cái đóng cửa lại, đêm nay của đời này, cậu sẽ không ra khỏi căn phòng này nữa bước.

Tiệc mừng thọ tổ chức ở phía tây của vườn hoa, cả vườn hoa chừng 300m², ở giữa có đặt hòn non bộ trong một cái hồ nhỏ, bốn phía là những khóm hoa nở rộ. Đèn đóm thấp sáng trưng suốt từ Hoa gia dẫn ra vườn hoa.

Đúng 7 giờ tối, khách khứa lục tục có mặt, Hoa Duẫn Giang và Hoa Duẫn Hòa đứng ở phía trước đón khách, Hoa Cẩm Lăng đứng cạnh Hoa Chính Diệu, khách đi vào sẽ chúc thọ dăm câu, nhân tiện cũng làm quen với Hoa Cẩm Lăng.

“Hoa lão gia tử thật là có phúc, Cẩm Lăng ngày càng có khí khái năm đó của ngài, bây giờ về già cũng có thể hưởng phúc con cháu.”

Hoa Chính Diệu cười ha ha, khiêm tốn đáp: “Cẩm Lăng vẫn còn non dại, còn nhiều thứ phải học lắm, giờ ta già rồi cũng chỉ có thể giúp nó đến thế thôi.”

Người mà Hoa Chính Diệu giới thiệu cho Hoa Cẩm Lăng đều là người cùng thân phận với ông ta, Hoa Cẩm Lăng không tỏ ra kiêu ngạo cũng không nịnh hót lấy lòng, chỉ khiêm tốn cung kính nói chuyện với bậc cha chú. Tiêu Thanh Thanh đứng một bên, thấy thế rất tức giận, tí thì bóp võ luôn ly rượu trong tay, con trai

của cô ta cũng rất xuất sắc, chỉ nhỏ hơn Hoa Cẩm Lăng vài tuổi mà sao Hoa Chính Diệu lại đối xử khác nhau đến thế. Tiêu Thanh Thanh càng nghĩ càng tức, chỉ muốn gọi con trai từ Mỹ trở về ngay lập tức.

Ngày mừng thọ Hoa Chính Diệu là một ngày quan trọng, chú Cốc đã chuẩn bị sẵn quần áo cho Quý Hoài. Vậy nên Quý Hoài không thể trốn ở trong phòng được nữa, cậu chắc chắn phải lộ mặt.

Chú Cốc vẫn cứ cẩn thận như thế, tây trang chuẩn bị cho cậu rất vừa người. Quý Hoài mặc vào rồi bước ra ngoài, lúc chú Cốc nhìn thấy cậu thì không khỏi sửng sốt.

Quý Hoài chỉnh lại tay áo, ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt khác thường của chú Cốc, khó hiểu hỏi: “Sao vậy chú? Quần áo bị làm sao ạ?”

Chú Cốc lắc đầu nói: “Hoài thiếu gia, cậu theo tôi.”

Cốc Thời nghĩ khung xương mảnh mai của thiếu niên mười mấy tuổi sẽ không chống đỡ được bộ âu phục này, huống chi Quý Hoài mới ở quê ra, chưa từng mặc loại trang phục như vậy. Nhưng thiếu niên trước mặt lại làm chú rất bất ngờ.

Tuy thiếu niên vẫn còn chưa trở mã, nhưng dáng người cậu rất đẹp, vóc dáng cân đối, âu phục cắt may vừa người tôn lên từng đường cong thân thể. Màu đen không làm tăng thêm vẻ nghiêm cẩn, trái lại càng có vẻ thanh xuân tràn đầy sức sống, có hương vị thiếu niên.

Nhưng càng làm cho cốc Thời thấy khó hiểu chính là thiếu niên ấy không có vẻ gì là không hợp với loại trang phục này, mỗi một động tác đều rất tự nhiên, không có vẻ rụt rè e sợ của một người mới từ nông thôn ra và sắp phải đối mặt với những người thuộc tầng lớp khác. Dù cậu không lên tiếng nhưng vẫn bộc lộ ra vẻ lịch sự cao quý.

Như thể giáo dưỡng và lễ nghi đã sớm khắc sâu vào xương tủy, nhưng rõ ràng cậu ấy mới từ nông thôn ra được 3 tháng thôi mà?

Cốc Thời thu lại ánh mắt nghi ngờ, không nghĩ nữa. Đây không phải là chuyện quản gia nên lo, chú chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được rồi.

Lúc Quý Hoài bước ra, mọi người đã có mặt đông đủ. Hoa Chính Diệu thấy cậu đến trễ thì hơi khó chịu, nhưng trước mặt khách khứa, ông ta không tiện quát mắng nên chỉ liếc cậu một cái, ý bảo cậu đứng sang một bên.

Quý Hoài không để tâm, tìm một góc yên tĩnh rồi đứng vào đó.

Lúc mọi người đã đông đủ, Hoa Chính Diệu đi tới giữa vườn hoa, cười nói: “Hôm nay tôi rất vui vì mọi người tới lễ mừng thọ này, mọi người ở đây đều là bạn bè tốt của tôi, mọi người nể mặt lão già này mà đến, tôi thực sự cảm thấy rất xúc động.” Hoa Chính Diệu vui vẻ nói, không chú ý tới hai người phía sau đang đi

tới. Khi bọn họ tới gần, ông ta mới nhìn qua.

“Hôm nay mừng thọ 70 tuổi của chú Hoa, Giang gia cũng chỉ có một mình Giang Tử Mặc cháu tới chúc thọ, mong chú không phiền, nếu cha mẹ cháu biết chú sống được đến 70 thì bọn họ dưới tuổi vàng chắc cũng vui lắm.”

Hoa Chính Diệu tái mặt, nhanh chóng khôi phục lại, nói: “Tử Mặc có thể đến là tốt rồi, mấy năm nay ta đã sớm coi cháu như con đẻ, hôm nay là lễ mừng thọ, nhưng cũng nhân tiện muốn tụ họp bạn bè người thân. Tử Mặc, cháu thích ăn bánh ngọt, chút nữa sẽ dành miếng lớn nhất cho cháu.”

Giang Tử Mặc cười khẽ, tay chống baton gõ gõ mấy cái, thờ ơ nói: “Chú vẫn coi cháu như trẻ con à, chú đã 70 rồi, chú quên rằng từ lâu cháu đã không ăn thứ đó nữa rồi sao?”

Hoa Chính Diệu mặt cười nhưng lòng không cười. Giang Tử Mặc rõ ràng đến để phá đám, hôm nay là lễ mừng thọ của ông ta, nếu để Giang Tử Mặc phát điên trước mặt bao nhiêu người thì ông ta sẽ mất hết thể diện.

Ông ta quay qua nhìn Hoa Cẩm Lăng, anh ta lập tức hiểu ý. Hoa Cẩm Lăng gật đầu, nếu Giang Tử Mặc thật sự nổi cơn điên, anh ta không thể để mặc hắn phá hoại thanh danh của nhà mình.

Nhưng Giang Tử Mặc nói xong thì bước sang một bên, như thể thật sự chỉ đến tham gia mừng thọ mà thôi.

Nhất thời, Hoa Chính Diệu không hiểu ý định của Giang Tử Mặc, nhưng ông ta cũng không dám buông lỏng cảnh giác, vẫn phải đề phòng lỡ như Giang Tử Mặc làm ra chuyện gì không hay.

Giang Tử Mặc lùi về sau đám đông, nhìn chiếc đồng tay đeo tay, sau đó nhìn thẳng vào cái người đang đứng trong góc. Hắn nhếch miệng cười, đi về phía cậu.

Nhưng có vẻ như cậu vẫn luôn nhìn Giang Tử Mặc, thấy hắn đi qua thì lập tức chuyển chỗ khác, trốn tránh phía sau đám người.

Bước chân Giang Tử Mặc khựng lại, sắc mặt trầm xuống.

Được lắm, bây giờ biết coi trời bằng vung rồi đấy, dám trón hấn!

31. Chương 31: Lời Mời Khiêu Vũ

Edit: Dép

Quý Hoài nấp sau đám đông, lui đến dưới một gốc cây, tán cây um tùm tươi tốt tạo ra một cái bóng râm lớn. Quý Hoài cảm thấy tim mình đang đập cực kỳ nhanh.

Đời này, thái độ của Giang Tử Mặc đối với cậu làm cậu rất bất ngờ, cái sự bất ngờ này là tốt hay xấu thì không biết. Nếu Giang Tử Mặc vẫn giống đời trước, đối xử với cậu như Hoa gia đối xử với cậu, vậy thì cậu chỉ cần tránh mặt là có thể hoàn toàn thoát ra.

Nhưng bây giờ Giang Tử Mặc lại có ý muốn trở thành hậu thuẫn cho cậu, cho dù cậu không đồng ý với đề nghị của hắn, nhưng trong mắt người Hoa gia thì đã có sự khác biệt rồi. Phía sau cậu có người chống lưng, mà người đó lại là kẻ mà người người sợ hãi - Giang Tử Mặc.

Cậu đang miên man suy nghĩ thì có tiếng người vọng ra từ lùm cây phía sau. Quý Hoài không muốn dính vào rắc rối nên nâng bước rời đi, nhưng đứng ấy lại nghe thấy tên “Giang Tử Mặc” cất lên.

Cậu dừng bước lại, do dự không đi.

“Giang Tử Mặc thì có thể làm gì chứ, nơi này bây giờ là Hoa gia. Ba tôi sợ nó quá rồi, không dám can thiệp. Bao nhiêu năm bị nó dắt mũi mà vẫn nhẫn nhịn, nhưng tôi thì đêch nhẫn nhịn được nữa!”

Quý Hoài chỉ nghe mấy câu liền biết đó là ai, giọng nói của Hoa Duẫn Giang tiếp tục vọng lại, “Hôm nay bao nhiêu người đến, tôi không tin là nó đề phòng hết được.”

“Thiếu gia, việc này không cần thương lượng với lão gia sao? Dù sao trong tay Giang Tử Mặc có... điểm yếu của nhà ta.” Người kia cúi đầu đáp.

“Không cần! Nó muốn uy hiếp nhà ta thì trước hết nó phải còn sống đã.” Giọng nói âm trầm của Hoa Duẫn Giang mang theo một chút sát ý.

Quý Hoài siết chặt nắm tay, ánh mắt trầm xuống.

“Ồ đây đợi một lát...” Giọng nói hai người kia dần dần nhỏ xuống, Hoa Duẫn Giang dặn dò xong thì nhìn ngó xung quanh, xác định không có ai rồi mới rời đi.

Một lúc sau, Quý Hoài bước từ trong bóng râm ra, mắt dõi theo Hoa Duẫn Giang đang cười cười nói nói trong đám đông, lại quay đầu nhìn về phía Giang Tử Mặc đang đứng một mình. Cậu ngập ngừng, muốn nói chuyện ban nãy nghe được cho Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc thoáng nhìn thấy cậu, lạnh mặt vẫy vẫy tay. Nội tâm Quý Hoài vẫn rất là giãy dụa, giả sử đời trước cũng có chuyện Hoa Duẫn Giang định hãm hại Giang Tử Mặc, nhưng sau đó cậu không nghe nói Giang Tử Mặc bị làm sao cả, chứng tỏ Hoa Duẫn Giang hãm hại không thành.

Nhưng đời này, bởi vì cậu sống lại, kết cục có khác đi hay không? Dù sao đời này, quan hệ giữa cậu với Giang Tử Mặc không giống đời trước nữa rồi.

Cậu do dự hồi lâu, Giang Tử Mặc đứng bên kia ngày càng mất kiên nhẫn, tầm mắt chăm chú nhìn cậu như thể muốn nhìn xuyên qua. Quý Hoài chịu áp lực vô cùng lớn, bước về hướng Giang Tử Mặc. Cậu nghĩ nếu mình nói chuyện này cho Giang Tử Mặc, hẳn có lẽ sẽ cảm kích sau đó không hung dữ với cậu như trước nữa.

Cậu vừa đi hai bước đã bị Hoa Cẩm Tú chặn lại. Hoa Cẩm Tú vừa mới khiêu vũ một màn xong, được bao nhiêu người vỗ tay tán thưởng, vẻ mặt đỏ bừng phấn khích, bộ váy ren trắng tinh khôi tôn lên vẻ đẹp hoàn mỹ của cô ta. Đại tiểu thư Hoa gia, vừa đến tuổi nẩy nở, tỏa sáng động lòng người, xinh đẹp đáng yêu, hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

Theo sau Hoa Cẩm Tú là mấy tên công tử nhà giàu, mấy tên công tử bột này đi theo sau chỉ để kiếm cơ hội nói chuyện với Hoa Cẩm Tú vài câu, Hoa Cẩm Tú đương nhiên vui lòng cho bọn họ đi theo. Ngoại trừ đám công tử này ra thì còn có một đám tiểu thư cũng xinh xắn mỹ miều giống Hoa Cẩm Tú. Trong đó có cả Hứa Kiều Kiều và Văn Ngữ.

Văn Ngữ nhìn thấy cậu liền nở nụ cười, mà Hứa Kiều Kiều nhìn thấy cậu thì đột nhiên mất hứng. Hoa Cẩm Tú cười, giới thiệu: “Đây là con trai của chú ba nhà mình, cũng là người em trai mới tới của mình, nó không hiểu gì cả đâu, các cậu phải dẫn nó cùng chơi nhé.”

“Em trai Cẩm Tú thì cũng là em trai tớ, em ấy không hiểu cái gì, có thể hỏi tớ nè.” Một người con trai mặc tây trang màu hồng phấn cười nói.

“Ài, các cậu chơi mấy thứ ấy nó không hiểu đâu, mấy hôm nay nó vẫn cứ luôn học khiêu vũ, bảo là muốn nhảy thật tốt trong tiệc mừng thọ của ông nội. Quý Hoài, chị nhớ em học được một tháng rồi nhỉ? Hôm nay thử nhảy xem.”

Hứa Kiều Kiều hiểu ý đồ của Hoa Cẩm Tú, vẻ mặt hóng kịch vui: “Quý Hoài, đã vất vả học như thế, tốt xấu gì cũng cứ thử đi.”

Một đám công tử bột cũng theo sau vào hòa, người có mắt đều nhận ra Hoa Cẩm Tú muốn làm Quý Hoài bề mặt, lập tức hòa theo lời Hoa Cẩm Tú, vừa châm chọc vừa cười nhạo, muốn khích Quý Hoài lên nhảy.

Quý Hoài còn chưa nói câu nào đã bị bọn họ chặn miệng, cậu nhìn bọn họ, thản nhiên nói: “Tôi học khiêu vũ khi nào?”

“Quý Hoài đừng xấu hổ chứ.” Hoa Cẩm Tú cười, cắt lời cậu, “Sinh nhật của ông nội, em thay mặt cho cả Hoa gia, em không được rút lui đâu đó, bao nhiêu người nhìn vào.”

Đúng là như thế, Hoa Cẩm Tú rêu rao nãy giờ, đám người xung quanh đều nhìn hết sang đây, người nào không biết thân phận của Quý Hoài thì sẽ quay sang hỏi người đứng cạnh, người bên cạnh lập tức phổ cập

kiến thức.

“Nó là con trai của thằng ba nhà Hoa lão gia, năm ấy nháo loạn một trận tanh bành chính là mẹ nó đấy, nghe nói mới ở nông thôn ra, giống y như mẹ nó. Chuyện năm ấy, ông có biết không, chính là cái người tên là Tạ Chi đó đó.”

“Ồ ồ, ông nói tôi mới nhớ ra, trông khá là giống người đàn bà kia, sao Hoa gia lại nhận đứa con do bà ta sinh ra nhỉ?”

“Đã nhận quái đâu, mà nhìn bộ dạng thế kia, chắc hẳn cũng vô giáo dục như mẹ nó.”

Bên tai Quý Hoài vang lên những lời đàm tiếu, trong đó rất nhiều người nhắc tới cái tên “Tạ Chi”. Lúc nhỏ, cậu thấy người khác có mẹ, cậu cũng rất muốn có. Khi ấy cậu không hiểu vì sao mẹ lại bỏ rơi cậu, cậu nghĩ chỉ cần có một người mẹ là tốt rồi, không cần gì hơn.

Từ khi tới Hoa gia, ai cũng nói rằng Tạ Chi là mẹ cậu, vô giáo dục, đề tiện thấp hèn, bảo cậu giống y như mẹ. Cậu không hiểu sao đời trước mình lại có thể chịu đựng những lời thóa mạ chửi bới bởi mẹ cậu như vậy.

Mẹ của cậu, cho dù bà đã bỏ rơi cậu, nhưng không ai được phép nói ra nói vào. Bọn họ chẳng phải muốn nhìn cậu bẽ mặt sao? Chẳng phải muốn nhìn tên nhà quê là cậu bị cười nhạo sao? Có như vậy thì họ mới chứng minh được thân phận cao cao tại thượng của mình, thể hiện sự tôn quý và cách biệt tầng lớp.

Quý Hoài nhắm mắt lại rồi mở ra, cậu chẳng nhìn bất kỳ ai, chỉ chăm chú nhìn đôi nam nữ đang xoay tròn một cách tao nhã trên sân khấu, cậu đột nhiên đứng dậy, đi về phía sân khấu.

Hoa Cẩm Tú đắc ý nở nụ cười, liếc mắt nhìn Hứa Kiều Kiều, chuẩn bị xem kịch vui.

Quý Hoài đi đến bên cạnh sân khấu nhìn xung quanh một vòng, nhìn lướt qua một bé gái khoảng 10 tuổi. Cậu tiếp tục nâng chân đi về phía cô bé, ngồi xuống vươn tay ra, “Công chúa nhỏ xinh đẹp, anh có thể mời em khiêu vũ không?”

Cô bé mặc bộ váy công chúa màu hồng nhạt, nở bướm trên đầu sáng lấp lánh. Bé mở to mắt, tò mò đánh giá Quý Hoài, “Anh ơi, anh là hoàng tử tới đón em sao?”

“Đúng vậy.” Quý Hoài cười, “Công chúa có nguyện ý đi theo anh không?”

Thiếu niên giờ phút này như một hoàng tử anh tuấn bước ra từ cổ tích, cậu mặc y phục tôn quý nhất của hoàng tử, tao nhã ngồi bên cạnh công chúa nhỏ, giọng nói từ tính mê người, dịu dàng gọi cô bé là “công chúa của anh”.

“Em đồng ý.” Cô bé rụt rè đặt tay vào tay Quý Hoài, gật đầu nói.

- _____
Quý nam thần online =))))

32. Chương 32: Ly Rượu Này Không Ổn

Edit: Dép

Quý Hoài kéo cô bé lên sân khấu, giày nhỏ màu trắng đập trên cỏ xanh, Quý Hoài nắm tay cô bé, dắt cô bé xoay tròn, nhẹ nhàng tung bay điệu múa.

Bé gái cười vui vẻ, tà váy hồng tung bay, Quý Hoài khẽ nâng tay cô bé lên, từng động tác vô cùng dịu dàng, trở thành quý ông hào hoa phong nhã trong mắt cô bé.

Mọi người kinh ngạc nhìn thiếu niên và cô bé trên sân khấu, chúng không thành thực quyến rũ như người trưởng thành mà tràn đầy sức sống tựa như hai tinh linh nhỏ đang nhảy múa nơi rừng sâu.

Hứa Kiều Kiều nghiêng đầu nhìn Hoa Cẩm Tú: “Cậu bảo nó không biết nhảy cơ mà? Sao có thể như vậy được chứ.” Hoa Cẩm Tú nghiêng rằng, đầu chỉ không biết nhảy, Quý Hoài căn bản chưa từng học nhảy, lúc này cô ta nói vậy nhằm làm Quý Hoài bẽ mặt, nào ngờ Quý Hoài có thể nhảy tốt như vậy, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trong bữa tiệc!

Cô bé kiễng chân xoay tròn, Quý Hoài phối hợp nhịp nhàng, tao nhã cúi xuống nâng tay cô bé lên.

Kết thúc điệu nhảy, cô bé cười rạng rỡ: “Anh ơi, chúng ta nhảy thêm một bài nữa đi!”

Quý Hoài sững sốt nhìn ánh mắt chờ mong của cô bé, gật đầu nói: “Được.”

Cô bé sinh ra trong một gia đình gia giáo, mới 10 tuổi nhưng rất là lễ phép, từng cử chỉ đều thể hiện sự thực nữ. Chỉ khi cảm thấy nhảy quá vui, cô bé mới lộ ra một chút cảm xúc nên có của một đứa trẻ.

Quý Hoài dắt tay cô bé, chuẩn bị nhảy cùng bé một bài nữa thì bị gọi lại: “Viện Viện, được rồi, quay về thôi con.”

Quý Hoài nghiêng đầu nhìn thì thấy một vị phu nhân tôn quý, diện mạo trông rất giống cô bé. Trong nháy mắt, Quý Hoài biết được thân phận của cô, cô bé đứng trước mặt cậu nuôi tiếc cúi đầu, ngoan ngoãn quay về.

Quý Hoài đối mặt với mẹ của cô bé, không biết phải nói gì. Tiểu Viện Viện nép vào người mẹ, quay đầu ra

cúi chào với cậu, ngoan ngoãn chào tạm biệt.

Mẹ của Viện Viện cười gật đầu với cậu: “Cháu nhảy đẹp lắm.”

Quý Hoài hơi ngượng ngùng, được một phu nhân tao nhã như vậy khen ngợi làm cậu đỏ mặt, “Không đâu ạ, Viện Viện nhảy tốt nên dẫn dắt cháu nhảy đó.”

Cô bé được cậu khen, ánh mắt sáng lên. Quý Hoài nháy mắt với bé, cô bé vui vẻ muốn cười nhưng thấy mẹ ở bên cạnh nên nhịn lại.

“Viện Viện rất thích cháu, về sau đến nhà chơi đi.”

“Dạ? Vâng ạ.” Quý Hoài khách khí gật đầu.

Vị phu nhân ấy dẫn Viện Viện đi chào hỏi một vòng, Quý Hoài cũng ra khỏi khu vực khiêu vũ. Cậu sức nhớ ra, chết rồi, Giang Tử Mặc!

Cậu kinh hoàng quay đầu tìm bóng dáng Giang Tử Mặc, lại không ngờ Giang Tử Mặc đang đứng cách cậu một bước, nhìn thấy từ đầu chí cuối vẻ mặt kinh sợ của cậu. Giang Tử Mặc thông thả bước đến bên cậu, hỏi: “Cháu đang tìm chú à?”

“Vâng.” Quý Hoài gật gật, nhìn thấy Giang Tử Mặc rồi mới thở phào.

“Cháu biết cô bé là ai không?” Giang Tử Mặc nhìn mẹ Viện Viện, Quý Hoài cũng nhìn qua, không hiểu lắm.

“Mẹ của Viện Viện ạ?”

“Cháu thực sự may mắn đấy, chọn bữa một người mà lại chọn trúng khách quý nhất trong bữa tiệc.”

Quý Hoài khó hiểu muốn hỏi tiếp, Giang Tử Mặc không nói gì nữa. Trái lại, hắn đánh giá cậu trong chớp lát rồi mỉm cười. Quý Hoài bị hắn nhìn khắp người, thấy vô cùng mất tự nhiên, cậu muốn cách xa Giang Tử Mặc một chút, nhưng chợt nhớ ra âm mưu của Hoa Duẫn Giang, cậu không đành lòng rời đi ngay.

“Chú, chú Mặc, anh Lục đâu ạ?” Quý Hoài muốn Giang Tử Mặc thôi nhìn mình, nhưng vừa nói ra câu này, sắc mặt Giang Tử Mặc lại trầm xuống.

Quý Hoài ảo não, cố gắng chữa cháy: “Chú Lục đâu ạ?”

Giang Tử Mặc lạnh lùng đáp: “Anh Lục của cháu không ở đây đâu, muốn gặp cậu ta, sợ là khó đấy.”

Quý Hoài mấp máy miệng lại không biết nên nói gì. Lúc này, một gã bồi bàn bưng rượu đi đến chỗ cậu, Giang Tử Mặc tùy ý cầm một ly lên. Quý Hoài không chú ý lắm, nhưng cậu lại thấy được ánh mắt của Hoa Duẩn Giang nhìn qua bên này. Vốn dĩ Hoa Duẩn Giang đang nhìn Giang Tử Mặc, lại đụng phải ánh mắt Quý Hoài, gã nhú mày quay đầu ra nói chuyện với đám người bên cạnh.

Tim Quý Hoài rút một nhịp, trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, cậu không nghĩ sâu xa gì nữa, cướp luôn ly rượu trong tay Giang Tử Mặc. Giang Tử Mặc và gã bồi bàn đều kinh ngạc nhìn cậu, lòng bàn tay Quý Hoài đỏ mềnh, vừa nãy cậu nghe Hoa Duẩn Giang muốn hạ độc vào bánh ngọt rồi đưa cho Giang Tử Mặc, không có nói gì về rượu.

Nhưng mà, khi nãy cậu nhìn thấy ánh mắt Hoa Duẩn Giang nhìn Giang Tử Mặc, liền thấy không tin tưởng được.

Ánh mắt Giang Tử Mặc khẽ lóe lên, nhìn cậu một lúc lâu, chợt nở nụ cười: “Cũng muốn uống à? Chưa thành niên đã muốn thử nhấp rượu?”

Quý Hoài siết chặt chân ly rượu, nhìn bồi bàn đứng cạnh, mím môi, kiễng chân ghé miệng vào tai Giang Tử Mặc, nhỏ giọng nói: “Ly rượu này không ổn lắm.”

Ở chỗ Quý Hoài không nhìn thấy, ánh mắt Giang Tử Mặc trở nên dịu dàng, hần cố ý hỏi: “Không ổn là thế nào?”

“Tức là... trong rượu hình như có độc.” Quý Hoài không chắc chắn, do dự nói.

Giang Tử Mặc nghe xong liền cầm ly rượu trở về, ngừng đầu uống. Quý Hoài sợ hãi ngăn cản nhưng Giang Tử Mặc đã uống cạn rồi.

“Chú!” Quý Hoài mở to mắt nhìn hần.

“Quý Tiểu Hoài.”

Quý Hoài nhìn yết hầu Giang Tử Mặc đang động đậy, nếu là bình thường thì cậu sẽ cảm thấy quyền rũ muốn chết, nhưng bây giờ trong đầu cậu chỉ toàn là hình ảnh Giang Tử Mặc bị trúng độc mất mạng.

Nhìn vẻ mặt trắng bệch của thiếu niên, Giang Tử Mặc sung sướng cong khóe môi. Hần trả ly rượu trống không trở về rồi bóp má Quý Hoài, “Thật là không ngờ, chú thấy vui lắm, cháu đang lo lắng cho chú, đúng không?”

Lúc Quý Hoài nép sau gốc cây, đồng hồ trên tay Giang Tử Mặc đã hiển thị ra vị trí của cậu và Hoa Duẩn

Giang, Giang Tử Mặc vừa nghe lén cuộc hội thoại của Hoa Duẩn Giang, vừa nhàm chán nhìn Quý Hoài đang nấp ở đó, tự dừng nghĩ: Quý Hoài nghe thấy chuyện này sẽ xử trí thế nào?

Kết quả làm cho hắn vô cùng kinh ngạc và vui mừng!

Mặt Quý Hoài bị bóp đau, đành ngẩng mặt lên nói: “Chú Mặc, chú không sao chứ?”

“Cháu nhìn chú có giống bị làm sao không?” Tay Giang Tử Mặc bóp chặt thêm, mặt thiếu niên có chút mềm mại, cảm xúc lúc nấn bóp rất là thoải mái.

Quý Hoài “shh” một tiếng, đau nhăn mặt nhưng không dám kêu, chờ đến khi Giang Tử Mặc buông lỏng ra, cậu mới rưng rưng nước mắt lấy tay xoa mặt, thầm mắng chửi chính mình sao lúc này phải sốt sắng quan tâm hắn cơ chứ, đúng là làm ơn mắc oán.

Cái tên đáng đời bị người ta nhắm nhe mạng sống, cứ mặc kệ hắn là tốt nhất, tự sinh tự diệt!

Nhưng Quý Hoài vẫn còn lo, lén nhìn Giang Tử Mặc, xem ra đúng là hắn không bị làm sao hết, vậy nên ly rượu kia hắn là không có độc.

Dưới sự áp bách của Giang Tử Mặc, cậu chỉ có thể theo sau hắn chậm rãi đi dạo trong vườn hoa. Cậu vẫn luôn nhìn chăm chăm bóng lưng của Giang Tử Mặc, như thể muốn chọc thủng.

Giang Tử Mặc quay đầu lại, đưa một miếng bánh ngọt chocolate đến bên miệng Quý Hoài, Quý Hoài há miệng theo bản năng, miệng liền bị nhét đầy.

“Nhìn chú làm gì nữa? Muốn chú dứt ăn tiếp hay sao? Cũng được, cháu thử... gọi một tiếng “anh” coi.”

“Anh” ở đây là chữ ca (/ge/), bé Hoài gọi Lục Thất là Lục ca cho nên chú Mặc ăn giấm =))

Quý Hoài lắc mạnh đầu, nuốt miếng bánh xuống, miếng bánh phủ đầy chocolate mà cậu lại không thích ăn ngọt nên ăn vào thấy hơi ngấy. Cậu thật sự không hiểu nổi, Giang Tử Mặc làm sao có thể ăn thử hết các loại đồ ngọt, hơn nữa còn ăn ngon lành, bảo sao Hoa Duẩn Giang lại muốn hạ độc trong bánh ngọt. Cái tên này ham đồ ngọt tới mức vô cùng phô trương.

Giang Tử Mặc thấy cậu không gọi “anh”, cũng không quan tâm, nói: “Bây giờ không gọi cũng không sao, rồi sẽ có lúc cháu phải gọi.”

Quý Hoài còn đang phát ngấy vì miếng bánh nên không chú ý lời Giang Tử Mặc nói. Cho dù cậu có nghe thấy cũng chẳng thể làm gì. Mãi về sau, tới khi cậu phải khóc lóc cầu xin kêu “anh”, Giang Tử Mặc thầm mỉm cười đến là đắc ý.

Ánh mắt Hoa Cẩm Tú ngày càng lạnh, lúc thấy vị phu nhân kia cười nói với Quý Hoài, sắc mặt cô ta vô cùng khó chịu. Hứa Kiều Kiều còn chột đứng chỗ đầu: “Vị phu nhân kia sao lại nói chuyện với Quý Hoài, còn mời nó tới nhà chơi? Cả Kim Thành cũng chưa ai có vinh dự này đâu, Quý Hoài nó dựa vào cái gì chứ?”

Hoa Cẩm Tú oán hận nói: “Mèo mù vớ cá rán thôi, chẳng qua phu nhân...” Nhắc tới vị phu nhân này, cô ta có chút e dè, vẻ mặt hòa hoãn hơn, “Phu nhân chỉ khách sáo thôi, sao có thể mời thật.”

Hứa Kiều Kiều gật đầu, nghĩ cũng phải, toàn bộ Kim Thành chưa ai có đủ mặt mũi để được vị phu nhân kia mời vào nhà, đừng nói tới Quý Hoài, chuông khánh còn chẳng ăn ai, nữa là mảnh chính vứt ngoài bụi tre.

33. Chương 33: Hóa Ra Biết Cả Rồi

Edit: Dép

Hoa Cẩm Tú căn môi nghĩ ngợi một lúc rồi vén tóc ra sau tai, đi đến bên cạnh phu nhân.

“Chào Hạ phu nhân.” Cô ta ngọt ngào chào hỏi, Hạ phu nhân lịch sự gật đầu với Hoa Cẩm Tú. Cô ta ngập ngừng, mắt chuyển qua nhìn Viện Viện, đột nhiên cô ta ngồi xuống chào Viện Viện: “Viện Viện, chào em.”

Viện Viện nhìn cô ta một cái, gật đầu lễ phép: “Chào chị ạ.”

Hoa Cẩm Tú cười nói: “Lâu đầu Viện Viện tới đây phải không, chị dẫn em đi chơi nhé.”

Hạ Viện Viện lắc đầu: “Không cần đâu, em cảm ơn chị.”

Hoa Cẩm Tú đung phải cái đình mềm, sắc mặt trở nên cứng nhắc nhưng cô ta vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục tươi cười: “Hay là chị dẫn em đi tham quan một chút nhé? Có nhiều đồ chơi lắm, để chị chơi cùng em được không?”

Hạ Viện Viện lạnh nhạt lắc đầu, Hạ phu nhân lên tiếng: “Ý tốt của Hoa tiểu thư, cô xin nhận, nhưng Viện Viện đã không thích chơi, xin lỗi không tiếp được.”

Hạ phu nhân nắm tay Viện Viện tránh đi, sắc mặt Hoa Cẩm Tú đổi từ trắng bệch thành tái xanh, mặt mày nhăn nhó, cảm thấy cực kỳ phẫn hận. Bà có thể cười nói với Quý Hoài nhưng với cô ta thì không. Cô ta mới là đại tiểu thư Hoa gia cơ mà, còn Quý Hoài chỉ là một thằng con riêng không được thừa nhận!

Huống chi cô ta có chỗ nào không bằng Quý Hoài đâu, chỉ dựa vào Quý Hoài cũng muốn tranh giành với cô ta sao. Vẻ mặt Hoa Cẩm Tú thay đổi, nở nụ cười, nảy ra một ý hay.

Cô ta muốn cho mọi người thấy, muốn cho Hạ phu nhân thấy, Quý Hoài là một kẻ không đáng để bọn họ chú ý.

Sau khi Hoa Duẩn Giang cười nói một tiếng “thứ lỗi” với vài người trước mặt, gã đi tới sau bàn tiệc, trợ lý của gã theo sát bên cạnh, Hoa Duẩn Giang chào hỏi với người quen một chút rồi đưa mắt sang nhìn trợ lý, vẻ mặt trầm xuống.

“Sao lại thế này, sao Giang Tử Mặc vẫn chưa bị gì cả?”

Trợ lý thấp giọng đáp: “Cho thuốc vào rượu rồi, nhưng hẩn uống lại không làm sao cả.”

“Vô dụng! Làm có tý chuyện cũng không xong! Hôm nay nếu không xử được nó thì tôi nuốt không trôi cục tức này! Nghĩ cách hạ độc khác đi!” Hoa Duẩn Giang nheo mắt nhìn bóng dáng Giang Tử Mặc, ánh mắt tràn đầy sự hung ác.

Đột nhiên, ánh mắt gã lóe lên, tầm mắt dừng trên người Quý Hoài. Hiện giờ, đứng gần Giang Tử Mặc nhất chính là thằng cháu này, gã thấp giọng dặn dò trợ lý vài câu. Sau khi nói xong, gã lại hòa mình vào trong đám người, bộ dáng thông dong, hoàn toàn không nhận ra gã đang mưu toan lấy mạng người khác.

Giang Tử Mặc nhìn Hoa Duẩn Giang, nhàn nhạt nở nụ cười, trong chốc lát liền vứt chuyện này ra sau đầu, không để ý tới trò hề của Hoa Duẩn Giang nữa. Chỉ bằng đầu óc của Hoa Duẩn Giang sao có thể hại được hẩn, đầu thai kiếp sau cũng không có bản lĩnh ấy.

“Quý Tiểu Hoài, cháu nhìn gì thế?”

“Không, không có gì.” Quý Hoài ảo não xoay mặt, lỗ tai dần đỏ lên.

Giang Tử Mặc mím môi cười, không rõ đang nghĩ gì, vẫn cứ luôn nhìn Quý Hoài, Quý Hoài bị hẩn nhìn chăm chăm thì cảm thấy rất mất tự nhiên, mặt đỏ bừng lên. Giang Tử Mặc nhìn chán chê rồi mới vươn tay ra gõ nhẹ đầu cậu.

“Lần sau nếu muốn nhìn thì quang minh chính đại mà nhìn, nếu để chú phát hiện cháu ở sau lưng nhìn lén thì chú sẽ trói cháu lại, cho cháu nhìn đủ thì thôi.”

Quý Hoài hận không thể móc mắt mình ra, tự dưng đi ngấm chân người ta làm gì. Còn bị người ta phát hiện ra, nhìn vẻ mặt lạnh tanh của Giang Tử Mặc là biết hẩn rất mất hứng rồi.

“Cắt bánh ngọt rồi!” Quý Hoài nghe xung quanh có người hô lên, Giang Tử Mặc đứng trước mặt cậu, nện cây baton lên cổ, nói: “Bánh ngon như vậy không thể bỏ lỡ, đi, chúng ta đi nếm một miếng.”

Vẫn còn ăn? Quý Hoài kinh dị nhìn hẩn, hẩn đã thử tất cả các loại bánh ngọt trong bữa tiệc rồi, vẫn còn

ăn nổi sao?

Giang Tử Mặc như thể biết cậu đang nghĩ gì, thản nhiên liếc nhìn cậu, Quý Hoài lập tức cúi thấp đầu.

Bánh ngọt bảy tầng được bày ra giữa sân vườn, Hoa Chính Diệu cười tươi rồi đứng bên cạnh, Hoa Cẩm Lăng thay mặt Hoa Chính Diệu cắt bánh ngọt. Bánh ngọt được trang trí rất đẹp, vị cũng không tồi, mỗi người nếm một miếng coi như là ăn tượng trưng.

Toàn bộ người tham gia, chỉ có Giang Tử Mặc là nghiêm túc ăn, rất nhanh đã ăn xong miếng bánh mà Hoa Cẩm Lăng bưng tới cho hắn.

“Chú, chú ăn nữa không?” Quý Hoài hỏi.

“Ăn chứ.” Sao lại không ăn, còn chưa bắt đầu mà. Giang Tử Mặc gật đầu, bảo Quý Hoài đi lấy thêm bánh ngọt.

Quý Hoài thực sự thấy cạn lời với cái đam mê đồ ngọt của Giang Tử Mặc, cậu đi lên lấy bánh. Hoa Cẩm Lăng cắt bánh thành từng miếng nhỏ đặt trên bàn tiệc, Quý Hoài đang định đi lấy một miếng thì đột nhiên Hoa Duẫn Giang xuất hiện bên cạnh cậu, đưa cho cậu một miếng bánh.

“Cầm ăn đi.” Hoa Duẫn Giang ôn tồn nói.

Quý Hoài giật mình ngây người, Hoa Duẫn Giang sao đột nhiên lại hòa nhã với cậu thế? Tính cả đời trước, Hoa Duẫn Giang chưa bao giờ ân cần với cậu như vậy.

“Cảm ơn bác cả.” Quý Hoài nhận lấy, nói cảm ơn. Lúc cậu quay về, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Giang Tử Mặc đang đứng tách biệt với đám đông, nhìn cậu.

Quý Hoài chạy nhanh về, nghĩ rằng Giang Tử Mặc muốn ăn nên vội vã chạy lại. Chợt cậu nhớ ra vẻ mặt ôn hòa của Hoa Duẫn Giang khi nãy, cậu không phải là người thông minh, nhưng trong khoảnh khắc đường như cậu đã hiểu ra điều gì đó, cậu xoay người, đối mặt với ánh nhìn của Hoa Duẫn Giang.

Có lẽ Hoa Duẫn Giang không lường được việc cậu quay đầu lại nhìn cho nên không kịp thu hồi nụ cười ác ý trên mặt, tim Quý Hoài đập mạnh, nhất thời, bánh ngọt trong tay trở nên nặng trĩu. Trong giây lát, cậu chỉ muốn quăng miếng bánh này đi.

“Quý Tiểu Hoài, thất thần gì đấy?” Giang Tử Mặc lạnh lùng giục cậu.

Quý Hoài siết chặt cái đĩa sứ đang cầm, chậm rãi thở ra một hơi, đi về phía Giang Tử Mặc. Cậu đi đến bên cạnh hắn, đến bây giờ cậu vẫn còn cảm giác được ánh nhìn của Hoa Duẫn Giang.

Giang Tử Mặc vươn tay ra nhận lấy, Quý Hoài lại tránh né. Giang Tử Mặc cười như không cười, nhìn cậu, thản nhiên hỏi: “Không phải muốn đưa cho chú ăn sao?”

Quý Hoài bị ánh mắt của Hoa Duẩn Giang làm cho đổ mồ hôi, trong bánh có độc hay không, cậu cũng không rõ, nhưng cậu tin vào trực giác của mình, giống như ly rượu khi nãy.

Nhưng trực giác vẫn có sai sót, ly rượu kia không có độc, miếng bánh này có lẽ cũng không có, tất cả đều là chuyện bé xé ra to. Nếu cậu tùy tiện nói ra, Giang Tử Mặc có tin cậu hay không là một chuyện, Hoa Duẩn Giang chắc chắn sẽ nghi ngờ vì sao cậu biết âm mưu của gã, như vậy thì cậu sẽ bị Hoa Duẩn Giang ghi thù, về sau không thể sống yên ổn ở Hoa gia được nữa.

Quý Hoài suy nghĩ quay cuồng nửa ngày vẫn không đưa bánh cho Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc dường như mất kiên nhẫn, vươn tay ra đoạt lấy, Quý Hoài không kịp lường trước, để hắn đoạt đĩa bánh đi. Trong phút chốc, đồng tử Quý Hoài co rút kịch liệt, toàn thân trở nên căng thẳng.

Giang Tử Mặc cầm đĩa bánh, thản nhiên liếc cậu một cái rồi cầm muống lên, chuẩn bị ăn.

Quý Hoài hoảng hốt, vội vã kêu lên: “Không được ăn!” Vừa kêu vừa đưa tay định hất bánh ra, lại bị Giang Tử Mặc né tránh.

Lúc tìm Quý Hoài như muốn ngừng đập thì Giang Tử Mặc chợt nói: “Cháu không muốn để chú ăn, vì bên trong có độc phải không?”

Quý Hoài mở to mắt kinh ngạc nhìn hắn, Giang Tử Mặc tiếp tục nói: “Cháu đang ngạc nhiên vì sao chú lại biết ư? Chú không chỉ biết trong bánh có độc, mà chú còn biết ly rượu vừa rồi cũng có độc.”

Quý Hoài khiếp sợ, không thể tin nổi, hóa ra Giang Tử Mặc biết cả rồi, cho dù cậu không nói ra thì Giang Tử Mặc vốn dĩ cũng chẳng định ăn. Từ nãy giờ cậu lo lắng cái gì vậy chứ.

“Vừa rồi ly rượu kia không có độc, nhưng trong đĩa bánh này thì có.” Giang Tử Mặc cười lạnh một tiếng, “Hoa Duẩn Giang chỉ biết làm mấy trò mèo này thôi, hạ độc cũng không dám hạ kịch độc, chỉ dám bỏ dấm ba cái thuốc độc không chết người, nếu gã có nửa phần, à không, có một phần mười thông minh của thằng con gã, thì đã không bị chú đùa giỡn tới bây giờ.”

Quý Hoài không biết nên nói gì, cậu mờ mịt nhìn Giang Tử Mặc, đột nhiên cảm thấy e dè trước một Giang Tử Mặc cái gì cũng biết như thế. Giang Tử Mặc vẫn là cái người làm cho người khác phải kính sợ, còn cậu chỉ toàn lo chuyện không đâu.

“Nhưng mà nếu không ăn thì lãng phí quá, dù sao cũng phải có người ăn nó, không thì chẳng phải uổng công Hoa Duẩn Giang đặt bẫy sao?” lúc Giang Tử Mặc nói lời này, ánh mắt hắn cực kỳ lạnh lẽo, khí chất trở nên âm trầm. Quý Hoài kinh sợ, đó mới là Giang Tử Mặc quen thuộc trong trí nhớ của cậu.

Mà cái người cười vui vẻ thích ăn đồ ngọt vừa rồi, dường như chỉ là ảo giác.

“Quý Tiểu Hoài, đem tặng đĩa bánh này cho nhân vật chính của ngày hôm nay đi, cả ngày nay chú ấy vội ngược vội xuôi, nào có thời gian nếm thử.”

Quý Hoài khó tin mà nhìn hẩn, một cảm giác rét lạnh chậm rãi bò lên thân thể cậu, như thể bị một loài động vật máu lạnh nhìn chằm chằm vậy.

34. Chương 34: Hoa Chính Diệu, Ông Đáng Bị Như Vậy!

Edit: Dếp

“Quý Tiểu Hoài, chú nói có nghe không?” Giang Tử Mặc gắt gao nhìn cậu, nói: “Người Hoa gia chưa bao giờ xem cháu như người nhà, cháu còn lăn tăn gì nữa? Bọn họ đối xử với cháu thế nào, chẳng lẽ cháu chưa bao giờ có ý định trả thù sao? Bây giờ cơ hội đang ở ngay trước mắt cháu.”

Quý Hoài im lặng nhìn hẩn, trong khoảnh khắc, tâm trí cậu hiện lên ký ức của đời trước, đến cuối cùng chỉ còn sót lại ký ức về ngọn lửa ngút trời và sự đau đớn thể xác. Đồng tử cậu co lại, cắn chặt môi.

Giang Tử Mặc nhìn thấy ánh mắt buông lỏng của Quý Hoài, cảm thấy hơi hưng phấn, “Quý Hoài, cháu không muốn sao? Cháu có từng nghĩ, cháu rõ ràng không làm gì sai cả, bọn họ lại đối xử với cháu như vậy, cháu không hận sao? Cháu vô tội biết bao, mà bọn họ lại quá tàn nhẫn.”

Giang Tử Mặc nhìn Quý Hoài trước mắt lại nhớ tới mình hồi nhỏ, cứ một mực nhượng bộ chỉ làm cho người ta thấy mình yếu đuối, hẩn ăn đủ loại dạy dỗ rồi, cho nên Quý Hoài càng không quan tâm, hẩn lại càng muốn lôi kéo Quý Hoài.

Thân ở tình thế như vậy, ai có thể giữ mình trong sạch. Hẩn không thể, cho nên Quý Hoài cũng không thể.

Giang Tử Mặc còn muốn nói tiếp, Quý Hoài đột nhiên mở miệng: “Có chết người không?”

Giang Tử Mặc sững sốt, hiểu ý cậu, miệng hẩn cong lên: “Không đâu.”

Quý Hoài mím môi im lặng, một lúc lâu sau, cậu cầm lấy đĩa bánh ngọt, nói: “Vậy thì có thể.” Lời này dường như là nói cho chính cậu nghe, nói xong, cậu xoay người đi về hướng Hoa Chính Diệu.

Giang Tử Mặc nhìn bóng dáng Quý Hoài, hẩn đột nhiên thấy hơi hoảng hốt, thiếu niên mặc tây trang có vẻ rất mỏng manh, thân thể gầy gò như một đứa trẻ không thể lớn. Nhưng thế thì đã sao, chẳng có ai đi xót thương cho tấm thân ấy vẫn còn là một đứa trẻ, tại cái thế giới cá lớn nuốt cá bé này, người lớn và trẻ nhỏ dường như chưa từng phân ranh giới.

Có những lúc, bóng dáng của Quý Hoài như trùng khớp với Giang Tử Mặc lúc 12-13 tuổi, cũng mỏng manh như nhau, cũng bị ép phải đấu tranh tiến về phía trước.

Quý Tiểu Hoài, cháu vẫn may mắn lắm, bởi vì cháu gặp chú. Chỉ cần cháu muốn, chú sẽ là trợ lực lớn nhất phía sau cháu, không ai dám ức hiếp cháu hết.

Cháu có muốn không?

.....Cháu nhất định phải muốn.

Quý Hoài chậm rãi đến trước mặt Hoa Chính Diệu, Hoa Chính Diệu đang cùng Hạ phu nhân và vài người khác nói chuyện, thấy Quý Hoài đến, ông ta có chút khó hiểu, hơn nữa, ông ta lại càng sợ Quý Hoài làm ông ta mất thể diện. Nhưng đang trước mặt khách khứa, không tiện đuổi Quý Hoài đi, Hoa Chính Diệu đành xem như cậu không tồn tại.

Mà Quý Hoài lại không cho ông ta toại nguyện, tiến lên từng bước cười nói: “Ông nội.”

Sau lần bị Hoa Duẩn Quan ép thì đây là lần đầu Quý Hoài gọi ông ta như vậy. Hoa Chính Diệu không kịp phản ứng. Quý Hoài quay đầu chào hỏi Hạ phu nhân, rồi lại bắt chuyện với Viên Viên.

Hoa Chính Diệu kinh ngạc, sao Quý Hoài lại quen biết Hạ phu nhân? Vừa rồi lúc Quý Hoài khiêu vũ, ông ta đang nói chuyện với mấy vị khách già nên không để ý, bây giờ hết sức kinh ngạc.

“Quý Hoài, có chuyện gì sao?” Hoa Chính Diệu hiền từ hỏi. Ai nhìn vào cũng nghĩ đây là một người ông rất thương cháu.

Quý Hoài ngượng ngùng cắn môi, đưa bánh ngọt trong tay cho Hoa Chính Diệu, vẻ mặt chờ mong nói: “Ông nội, hôm nay là sinh nhật ông, ông vẫn chưa nếm thử bánh ngọt, cháu sợ chút nữa sẽ hết mất cho nên để dành cho ông một phần.”

Bánh ngọt có ngon thế nào đi nữa thì với thân phận của những người ở đây, bọn họ chẳng hiếm lạ gì. Nhưng cháu trai đã có lòng có dạ đưa cho mình thì không giống nữa rồi. Khách quý đứng cạnh nhìn Quý Hoài như vậy thì rất có thiện cảm.

Đặc biệt là Hạ phu nhân, còn dịu dàng hỏi cậu: “Quý Hoài phải không? Đúng là có hiếu, đã ăn bánh chưa?”

“Vẫn chưa ạ, cháu muốn đưa cho ông nội trước.” Quý Hoài ngượng ngùng nói, ánh mắt mong đợi nhìn Hoa Chính Diệu.

Đâm lao phải theo lao, Hoa Chính Diệu đành bưng bánh lên ăn hai miếng, Quý Hoài như thể thật sự vui

vẻ, mắt cười cong cong. Mọi người nghĩ, chắc là vì ông nội ăn bánh cậu đưa nên Quý Hoài mới vui đến thế, bọn họ không chú ý tới ánh mắt đột nhiên lóe lên của Quý Hoài.

“Ba à!” Hoa Duẩn Giang chạy tới bên Hoa Chính Diệu, thấy Hoa Chính Diệu đã ăn một nửa, sắc mặt gã tái lợt.

Hoa Chính Diệu bắt mắt nhìn gã, “Cái gì đấy, sao lại hoảng loạn rồi rít lên thế?”

“Ba, ba ăn rồi à? Ba...” Hoa Duẩn Giang lo lắng không thôi, lại sợ người khác nhìn ra điểm bất thường, gã quay đầu nhìn Quý Hoài, tức giận không kiềm được, “Quý Hoài, sao mày lại đưa bánh cho ông nội ăn!”

Quý Hoài bị Hoa Duẩn Giang quát, hơi sợ hãi rụt đầu lại, nhỏ giọng nói: “Bác cả, bác cho cháu bánh ngọt nhưng cháu muốn đưa cho ông nội ăn trước, tý nữa cháu ăn sau. Ông nội vẫn chưa được nếm thử.”

Hoa Duẩn Giang vừa sợ vừa tức, gã định dạy dỗ Quý Hoài một trận thì bị Hoa Chính Diệu chặn họng, “Tốt lắm, Quý Hoài cũng là có lòng, ai như mấy cô cậu, lúc ăn có còn nhớ đến lão già này đâu.”

Nói xong lại quay qua Quý Hoài, ôn tồn nói: “Ông đã nếm thử rồi, cháu muốn ăn thì mau đi ăn một chút đi.”

Quý Hoài gật gật đầu, trước khi đi còn chào hỏi Hạ phu nhân. Quý Hoài vừa xoay người đi, ánh mắt liền sụp xuống, tay phát run, thân thể cũng đang run rẩy. Đây không phải sợ hãi, trái lại, là hưng phấn.

Vừa rồi cậu đứng trước mặt Hoa Chính Diệu nhìn ông ta ăn miếng bánh kia, trong lòng cậu vô cùng sung sướng. Đời trước, Hoa Chính Diệu vẫn luôn xem cậu như một quân cờ, chưa bao giờ coi cậu là một người cháu.

Quý Hoài kính trọng ông ta, hiếu thảo với ông ta, nhưng cuối cùng thì sao? Hoa Chính Diệu vì một mối làm ăn mà tặng cậu cho đối tác, đây là chuyện mà một người ông có thể làm ra sao? Cậu không trông mong gì vào Hoa gia, nhưng sự đau đớn ấy đã khắc sâu vào thân thể và linh hồn cậu, không thể nào quên.

Hoa Chính Diệu, ông đáng bị như vậy!

Quý Hoài nắm chặt tay, ngẩng đầu lên đi về hướng Giang Tử Mặc.

35. Chương 35: Chú Muốn Hôn

Edit: Dép

“Sao, sao vậy ạ?” Quý Hoài đi đến cạnh Giang Tử Mặc, thấy ánh mắt thâm sâu của Giang Tử Mặc đang nhìn mình.

Giang Tử Mặc không nói gì, mạnh mẽ bắt lấy cổ tay Quý Hoài, lôi cậu vào sâu trong vườn hoa. Quý Hoài bị hấn kéo thì loạng choạng một chút, suýt nữa bổ nhào vào lưng Giang Tử Mặc.

Đi xuyên qua một khóm hoa ngay gần thẳng hàng, cánh xa đám đông, Giang Tử Mặc dẫn cậu vào rừng cây nhỏ phía sau sơn trang, Quý Hoài nhìn quanh, đột nhiên nhớ ra đây là nơi mà đời trước cậu tận mắt thấy Giang Tử Mặc ra tay giết người.

Lòng cậu phát run, lắp bắp hỏi: “Chú Mặc, t... tới nơi này làm gì?”

Giang Tử Mặc đẩy cậu vào gốc cây, cúi đầu ngắm nhìn ánh mắt cậu. Giang Tử Mặc có một đôi mắt thăm thẳm mê người, trong rừng cây u tối, chỉ có thể thấy ánh sáng le lói phản chiếu trong mắt hấn. Quý Hoài nuốt nước miếng, tự dưng cảm thấy ảm áp lạ thường.

“Quý Tiểu Hoài, chú muốn hôn cháu.” Giang Tử Mặc lại gần đôi môi cậu, thấp giọng nói.

Trong giây lát, Quý Hoài cứng nhắc toàn thân, môi của Giang Tử Mặc như có như không cọ lên môi cậu, rõ ràng vẫn chưa chạm nhau, nhưng cậu lại giống như vừa bị cưỡng hôn vậy, từ tai tới gò má đã đỏ bừng.

“Quý Tiểu Hoài, cháu có đồng ý không? Chú muốn hôn cháu.”

Một tay Giang Tử Mặc đặt ở thân cây phía sau tai cậu, tay kia thì nhẹ đặt lên sườn lưng, Quý Hoài cảm thấy chỗ Giang Tử Mặc đụng vào bắt đầu nóng lên, tâm trí của cậu tập trung toàn bộ vào bàn tay đang chạm vào thắt lưng, chốc lát lại chuyển sang tập trung ở đôi môi còn vương chút vị chocolate của Giang Tử Mặc.

Í, sao lại là vị chocolate?

“Cháu không nói nghĩa là đồng ý.” Giang Tử Mặc cúi đầu chạm vào khóe môi Quý Hoài, chậm rãi đổi thành liếm mút, động tác của hấn rất nhẹ, như là đang hưởng thụ, hương vị chocolate trong miệng Giang Tử Mặc tràn ra. Bàn tay đặt ở thắt lưng Quý Hoài kéo mạnh cậu vào trong lồng ngực, lòng bàn tay hấn như có lửa, đỡ sau lưng Quý Hoài, nóng bỏng tới mức chân Quý Hoài sắp nhũn ra.

“Hm...” Giang Tử Mặc khẽ hừ một tiếng, như là đang thể hiện sự bất mãn vì Quý Hoài cứ cắn chặt môi, tay phải hấn kéo áo sơ mi gò bó của cậu ra, sau đó xấu xa duỗi tay vào. Quý Hoài cả kinh, cứ thế bị Giang Tử Mặc khống chế.

Giang Tử Mặc thừa cơ tách môi Quý Hoài ra, mạnh mẽ làm sâu thêm nụ hôn. Mắt Quý Hoài đã đỏ ửng, cậu ngửa đầu, vòng eo gầy nhỏ như bị Giang Tử Mặc làm gãy, cả người cậu trở nên vô lực thiếu dưỡng khí, pháp phòng thờ.

Ánh mắt Giang Tử Mặc lại càng thêm sâu thẳm, kéo áo của Quý Hoài lên, lộ ra làn da như ngọc.

“Ưm ưm...” Làn da lộ ra không khí, lạnh lẽo bao trùm khiến Quý Hoài giãy dụa.

“Đừng nhúc nhích!” Giang Tử Mặc đè hai tay Quý Hoài, vùi đầu ở cổ Quý Hoài mà thở. Hơi thở gấp gáp của hắn làm Quý Hoài đứng không vững.

Không biết qua bao lâu, Giang Tử Mặc bắt động, Quý Hoài cũng không nhúc nhích, hai người vẫn duy trì tư thế dựa vào thân cây, chậm rãi lấy lại nhịp thở, hồi tưởng lại những lời lẽ và những va chạm thân thể kích thích ban nãy.

“Quý Tiểu Hoài, thích không?” Giang Tử Mặc cắn cổ Quý Hoài, giọng nói khàn khàn, tựa như đang kiểm chế.

“Cháu...” Quý Hoài có chút mặt mũi, Giang Tử Mặc trong lời đồn và Giang Tử Mặc mà cậu thấy thật không hề giống nhau, Giang Tử Mặc này có một sức hấp dẫn to lớn, nếu ở cùng hắn, cậu sẽ không nhìn được mà ngắm nhìn hắn.

Cậu có thể cho rằng chuyện này là do cái sở thích nho nhỏ kia của cậu, nhưng vì sao cậu lại lo lắng Giang Tử Mặc bị Hoa Duẫn Giang hãm hại? Cậu nhát gan như vậy, cậu nên tránh đi và không quan tâm tới chuyện này chứ đúng không?

Quý Hoài lắc đầu, “Cháu không biết.” Giọng nói cậu đột nhiên mềm oặt, Quý Hoài nghe thấy giọng mình lúc này thì bị dọa cho thông tim.

“À à.” Giang Tử Mặc cúi đầu nở nụ cười, đột nhiên vén áo Quý Hoài lên, cúi đầu lưu lại một hàng dấu ấn trên khuôn ngực trắng nõn của cậu.

“Chú Mặc!” Quý Hoài kinh hãi, ánh mắt đỏ ửng tròng lên nhìn hắn.

Giang Tử Mặc cười, lại ôm cậu vào trong ngực, cái ôm này không giống với lúc ôm hôn nóng bỏng ướt át khi nãy, mà chỉ có ấm áp và yên tâm. Quý Hoài áp vào lồng ngực hắn, trong khoảnh khắc, cậu nghĩ cứ ôm thế này không buông thì tốt rồi.

Hồi lâu vẫn chưa thấy Giang Tử Mặc lên tiếng, Quý Hoài nhìn không được, cậu vùi đầu trong ngực Giang Tử Mặc, buồn bực hỏi: “Chú Mặc, cháu chẳng có gì cả, cháu cũng không biết gì hết, Hoa gia không liên quan đến cháu, cháu chỉ có bản thân cháu mà thôi, chú...”

“Quý Tiểu Hoài, chú nói rồi, chú sẽ giúp cháu.” Giang Tử Mặc vuốt ve những sợi tóc mềm mại của Quý Hoài, vẻ mặt dịu dàng, “Không biết gì cả, chú có thể dạy cháu, hôm nay cháu đã làm rất tốt đấy thôi, muốn thưởng không?”

“Dạ? Thường... cái gì ạ?” Quý Hoài không sợ Giang Tử Mặc nữa, tò mò ngẩng đầu lên.

“Ừm... Cho cháu một cái hôn nữa nhé?”

“Đây không phải là thường.” Quý Hoài bất mãn chu môi nói.

“Sao lại không, rõ ràng cháu rất thoải mái còn gì, chú cũng thoải mái, vậy thì sao lại không phải là thường.” Giang Tử Mặc cười nhẹ hỏi.

Quý Hoài cúi đầu không nói, Giang Tử Mặc xem như cậu đồng ý, nâng mặt Quý Hoài lên, lại hôn một lần nữa. Quý Hoài mặt đỏ tim đập, ậm ừ cả nửa ngày cũng chẳng biết nên nói gì cho phải.

Giang Tử Mặc hôn cậu tới khi không thở nổi nữa mới buông ra, hấn nắm tay Quý Hoài, thản nhiên hỏi: “Quý Tiểu Hoài, đã nghĩ kỹ chưa? Lúc trước đề nghị với cháu giờ vẫn còn hiệu lực đấy, chú có thể giúp cháu, cháu không làm được, chú giúp cháu làm.”

“Chú Mặc, vậy vừa rồi...” Cái hôn vừa rồi là sao?

Quý Hoài nghĩ một chút lại đem lời nuốt trở về, cậu đáp: “Có thể cho cháu suy nghĩ thêm không?”

“Có thể, nhưng không được nghĩ quá lâu.”

Giang Tử Mặc ngẩng đầu nhìn sơn trang Hoa gia tràn đầy sự u ám, lúc hấn còn nhỏ, ngọn núi này là tất cả hồi ức của hấn, vui buồn hờn giận đều ở đó, trong trí nhớ của hấn, đó là một trang viên rực rỡ sắc cầu vồng.

Mà bây giờ, nơi này đã bị ô nhiễm bởi những hơi thở tanh tưởi của người khác, bọn họ nhuộm đen chốn bình yên trong lòng hấn, đừng nghĩ có thể chạy thoát.

Ai cũng không vô tội, ai bảo đám người ấy họ Hoa chứ.

36. Chương 36: Cháu Suy Nghĩ Kỹ Rồi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dếp

Kết thúc lễ mừng thọ, Quý Hoài cùng Giang Tử Mặc ở trong rừng cây nửa ngày mới đi ra, ra ngoài thì đúng lúc con cháu của Hoa Chính Diệu đang biếu quà cho ông ta.

Quý Hoài nhìn cảnh tượng trước mắt, hơi thất thần, một gia đình hòa thuận vui vẻ, cậu đứng ở một bên,

cậu là cái gì trong gia đình ấy?

“Chúng ta cũng qua đó đi, chú Hoa sống tới 70 cũng không dễ dàng, tiết mục cuối của lễ mừng thọ, chúng ta vẫn nên đi xem một chút.” Giang Tử Mặc thản nhiên sửa ống tay áo.

Quý Hoài liếc mắt nhìn hần rồi lập tức quay đầu đi. Quý Hoài chợt nhớ tới lời đám người hầu nói, sơn trang này vốn là của Giang gia, cũng chính là của Giang Tử Mặc. Nếu là như thế, Giang Tử Mặc hận Hoa gia cũng là đúng thôi.

Vậy hần nói giúp mình, là muốn lôi kéo mình cùng đối phó người Hoa gia sao?

Hoa Duẫn Giang và Hoa Duẫn Hòa vẫn giống như đời trước, biểu Hoa Chính Diệu một bức tranh quý và bàn cờ, Hoa Cẩm Tú biểu Hoa Chính Diệu một cái khăn len tự đan, Hoa Chính Diệu mặt mũi hiền hậu cười hạnh phúc.

Hết thấy đều giống với đời trước, vậy tiếp theo còn giống nữa hay không?

“Ông nội, lần này cháu từ Thục Nam về thực ra là muốn biểu ông một thứ, ông nội nhất định sẽ thích.” Hoa Cẩm Lăng cười nói.

“Ồ? Cái gì thế, lấy ra cho ta xem nào.”

Hoa Cẩm Lăng gật gật đầu quay ra đằng sau dận dò, người phía sau xoay người đi lấy, chốc lát liền khiêng ra một cái rương được che vải đỏ.

Đồ vật này vừa được đem ra, ánh mắt của mọi người đều bị thu hút. Hoa Chính Diệu hứng thú, đi lên phía trước hai bước.

“Ông nội, nhà ta kinh doanh ngọc phỉ thúy mà, bất kể là đồ tốt hay xấu qua tay chúng ta cũng có nghìn vạn khối rồi, nhưng ngọc phỉ thúy chân chính thì chỉ thấy vài lần.”

Mọi người đều gật gù, năm đó Hoa gia làm giàu là nhờ một khối phỉ thúy đế vương - phỉ thúy hồng phỉ*, từ đó mới có thể bước chân vào giới làm ăn ở Kim Thành. Năm ấy, khối phỉ thúy đỏ ấy vừa lên sàn đã được ra giá 200 triệu tệ, càng nâng cao danh tiếng của phỉ thúy Hoa gia.

*Phỉ thúy hồng phỉ (Hồng phỉ phỉ thúy): Có màu đỏ tươi hoặc cam hồng, màu của Hồng Phỉ là sau khi tinh thể jadeite sinh ra mới hình thành, do liên kết quặng sắt tạo thành. Đặc điểm này tạo thành màu đỏ hoặc đỏ thẫm, Hồng Phỉ tốt màu sắc đẹp, có ánh thủy tinh, độ trong suốt là bán trong suốt, chế phẩm Hồng Phỉ thường là chất lượng thường hoặc trung, kém thương phẩm, nhưng cũng có Hồng Phỉ cao cấp: Ánh sáng tươi đẹp, tính chất nhẵn nhụi, phỉ thường xinh đẹp, được mọi người yêu thích, là Phỉ Thúy mang màu sắc cát tường.

Bây giờ nghe Hoa Cẩm Lăng nói anh ta tìm được một khối phỉ thúy để vương, mọi người đều tò mò muốn chiêm ngưỡng, muốn chứng kiến sự ra đời của một khối phỉ thúy để vương có giá trên trời tiếp theo.

Hoa Cẩm Lăng gật đầu với trợ lý vừa khiêng đồ lên, trợ lý hiểu ý, nâng tay xốc khăn phủ lên, lộ ra cái rương vuông vắn.

“Ông nội, ông lên xem đi.” Hoa Cẩm Lăng mời Hoa Chính Diệu đi qua.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt anh ta biến đổi, “Đây là có chuyện gì xảy ra?”

Trợ lý của anh ta không hiểu mô tê gì, cuống quýt lắc đầu, “Không biết nữa, tôi chưa mở nó ra đâu.”

“Ài, thật là đáng tiếc, không phải đã nói là phỉ thúy để vương sao? Sao lại vỡ vụn ra thế này?”

“Tôi còn nghĩ lần này Hoa gia sẽ vực dậy nhờ một khối phỉ thúy để vương, nhưng mà vỡ vụn rồi, ha ha.” Sắc mặt Hoa Chính Diệu rất khó coi, lớn tiếng hỏi: “Đây là có chuyện gì? Sao ngọc lại vỡ nát?” Hoa Chính Diệu thấy khối ngọc tan nát trong rương thủy tinh thì rất xót, đó là một khối phỉ thúy để vương cực phẩm, nếu Hoa gia sở hữu nó thì có khả năng quay lại thời hoàng kim.

“Ông nội, khối phỉ thúy này rõ ràng đã được đặt ở nhà kho khóa thật kỹ, chỉ có cháu và chú Cốc có chìa khóa.” Nói xong, anh ta nhìn về phía chú Cốc.

Chú Cốc cúi đầu nói: “Lão gia, thiếu gia, đúng là tôi có giữ chìa khóa.” Chú đưa tay vào túi tìm thì thấy trống không. Chú Cốc luôn bình tĩnh giờ cũng tái mét mặt mày.

“Không thấy chìa khóa đâu nữa.”

Hoa Chính Diệu nổi trận lôi đình, chợt đưa mắt trừng Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc thấy Hoa Chính Diệu

nhìn hẩn thì nhàn nhạt cười. Sắc mặt Hoa Chính Diệu lại thay đổi, Hoa Cẩm Lăng bên cạnh hiểu ý ông ta, thấp giọng hỏi: “Là chú Mặc sao?”

Hoa Chính Diệu bình tĩnh không lên tiếng nhưng cũng ngầm xác định chuyện này là do Giang Tử Mặc làm. Giang Tử Mặc đương nhiên không muốn Hoa gia sẽ có một khối phỉ thúy để vương nữa, e là lai lịch của khối phỉ thúy năm đó, Giang Tử Mặc cũng đã biết rõ ràng.

Giang Tử Mặc cong khoe môi, như cười như không nhìn Hoa Chính Diệu, dường như muốn nói “chính là do tôi làm.”

Hoa Chính Diệu rất sĩ diện, dù mặt đã tái mét nhưng vẫn muốn lấp liếm việc này, chờ khách khứa đi rồi mới tính sổ. Nhưng Hoa Cẩm Tú ở bên cạnh thì lại kêu lên, Hoa Chính Diệu nghe thấy liền hỏi: “Làm sao thế?”

“Ông nội.” Hoa Cẩm Tú do dự cắn môi nói: “Có chuyện cháu phải nói cho ông biết, nhưng, ông nội, cháu chỉ nói những gì cháu thấy, không biết có phải là thật hay không.” Hoa Cẩm Tú ngập ngừng, Hoa Chính Diệu đoán ngay được cô ta muốn nói gì, mọi người xung quanh lập tức tò mò, nếu che giấu việc này thì bọn họ vẫn lên bàn tán thôi. Vậy thì cứ tung hê ra cho mọi người cùng biết đi.

“Cháu cứ nói đi.”

“Ông nội, đêm qua cháu nhìn thấy Quý Hoài đến nhà kho.”

Ánh mắt Quý Hoài phát lạnh, cậu lạnh lùng nhìn Hoa Cẩm Tú đang ấp úng: “Cũng có thể là do cháu nhìn nhầm, không thấy rõ lắm.”

Hoa Cẩm Tú nói không chắc chắn, nhưng Hoa Chính Diệu đã xác định 80% chính là Quý Hoài. Giang Tử Mặc không muốn Hoa gia leo lại vị trí mặt trời ban trưa nên bảo Quý Hoài phá hủy ngọc phỉ thúy, đó là chuyện rất có khả năng xảy ra.

Ông ta nghĩ vậy, người khác trong Hoa gia đương nhiên cũng nghĩ như thế, Hoa Duẩn Giang là người đầu tiên tức giận quát lên: “Quý Hoài! Mày dám phá nát phỉ thúy, đây là lễ vật mà anh cả mày vất vả tìm về, khối ngọc quý như thế mày cũng dám phá nát!”

“Ba, cũng không chắc là Quý Hoài, con chỉ nhìn thấy nó đi vào, chứ không thấy bên trong.” Hoa Cẩm Tú còn tiếp tục nói, cứ như là muốn thanh minh cho Quý Hoài.

“Không phải nó thì còn ai vào đây? Không hiểu quy củ, hậu đả hậu đậu, lại còn vô giáo dục. Ba, đây không phải lần đầu Quý Hoài phạm lỗi nữa, bây giờ nó có thể đập nát ngọc, vậy lần sau còn làm gì nữa? Chúng ta là người lớn cũng không muốn phạt nó, nhưng nó lại hết lần này tới lần khác phạm lỗi, chú ba mặc kệ nó, ba cũng không quản giáo sao?”

Hoa Chính Diệu trầm giọng: “Quý Hoài, cháu đánh nát ngọc phải không?”

Quý Hoài nghe thế, đi tới trước mặt bọn họ, im lặng nửa ngày rồi đột nhiên nói: “Chứng cứ đâu? Không có căn cứ sao đã vội quy tội cho cháu?”

Kịch vui của Hoa gia, khách khứa đương nhiên là muốn xem. Trong mắt bọn họ, ngọc cũng đã vỡ rồi, ai làm cũng không quan trọng. Trên thực tế, bọn họ cũng cho rằng là do Quý Hoài làm, dù sao nó là con riêng, nhà ai mà chả có vài đứa con riêng, chúng nó có thể làm ra chuyện gì, bọn họ đều biết. Ví dụ như chuyện hôm nay.

“Lão gia, thiếu gia, tôi tìm được thứ này trong phòng Hoài thiếu gia.” Một tên vệ sĩ chạy ra, vươn tay lên, trong tay cầm một chiếc chìa khóa.

Quý Hoài cười nhạo một tiếng, không hề thấy bất ngờ. Từ lúc Hoa Cẩm Tú bắt đầu diễn trò, cậu đã liệu trước rồi. Cậu muốn trốn tránh, muốn cách xa những người này nhưng những chuyện như thế này cứ liên tiếp tự tìm đến.

Lúc này, cậu nhớ tới câu nói của Giang Tử Mặc hỏi cậu, “Cháu có hận bọn họ không?”

Cậu hận! Cậu hận người Hoa gia tùy ý quy tội cho cậu, tùy tiện bôi nhọ danh dự một người, chỉ với vài câu nói của Hoa Cẩm Tú mà đã đổ hết tội lỗi lên đầu cậu.

Trong Quý Hoài đang dâng lên một cảm xúc cuộn cuộn mãnh liệt, cậu nhắm mắt lại, thân thể thường ngày hay co rúm lại, giờ ngẩng đầu đứng thẳng lưng lên, hai bờ vai thẳng tắp, cậu cười lạnh: “Ông nội lại muốn xử lý theo gia pháp sao? Để chú Cốc đánh cháu một hồi rồi ném vào hình đường?”

Đời trước chính là như vậy, cậu không thể cãi lại, nói gì mọi người cũng không tin, chiếc chìa khóa đó là do Hoa Cẩm Tú lấy, ngọc cũng là do Hoa Cẩm Tú đập vỡ.

Tất cả sự nhẫn tâm của Hoa Chính Diệu trước giờ đều đổ hết lên người cậu, nếu ông ta có một chút lương tâm coi cậu là cháu trai thì vừa rồi cậu đã không bưng đĩa bánh ngọt kia đến cho ông ta. Quý Hoài nhắm mắt lại rồi mở ra, trái tim đã thông suốt, cũng hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

Cậu nâng mắt nhìn lên, lại đụng phải ánh mắt Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc bình tĩnh nhìn cậu như thể đã nhìn từ rất lâu rồi. Quý Hoài giật mình, đột nhiên hô: “Chú Mặc.”

“Cháu suy nghĩ kỹ rồi.” Cậu nói.

37. Chương 37: Chẳng Lẽ Bọn Họ Không Nên Xin Lỗi Cháu Sao?

Edit: Dép

“Cháu suy nghĩ kỹ rồi.”

Chỉ có Giang Tử Mặc mới hiểu hàm ý của câu nói này, nói câu này ra, có nghĩa là mỗi một bước đi của đời này về sau sẽ không còn giống đời trước nữa. Cuộc đời mây trôi bèo dạt của cậu, cuối cùng cũng có người để tựa vào.

Giang Tử Mặc như thể đã chờ những lời này từ lâu, hần đi đến cạnh Quý Hoài, đứng cách Quý Hoài tầm một bước chân, bỗng dưng nở nụ cười. Khuôn mặt hần rất anh tuấn, dù giữa hai đầu mày có gì đó tối tăm, nhưng cũng không ngăn được ánh mắt yêu thích cái đẹp của mọi người. Hần vừa đứng ra, tất cả mọi người đều nhìn hần.

“Cậu bảo cái chìa khóa này được tìm thấy trong phòng Quý Hoài?” Giang Tử Mặc nhìn tên vệ sĩ cầm chìa khóa.

“Vâng.” Vệ sĩ gật đầu.

Giang Tử Mặc quay đầu, hỏi Hoa Cẩm Tú: “Cháu thấy Quý Hoài vào nhà kho?”

Hoa Cẩm Tú cắn môi gật đầu, vội vàng nói: “Cháu chỉ thấy bóng người thôi, nhìn không rõ lắm.”

“Vậy cháu có vào theo không?”

“Cháu sao có thể đi vào chứ?” Hoa Cẩm Tú lớn tiếng phản bác, “Cháu chỉ đứng ở đầu cầu thang nhìn xuống chứ có đi xuống đâu.”

Giang Tử Mặc cười nhạt, Hoa Chính Diệu dường như nghĩ ra điều gì, vội nói: “Được rồi, chuyện này dừng ở đây, dù là ai làm, chỉ cần tra là biết. Hôm nay muộn rồi, mọi người cả ngày tham gia tiệc cũng đã mệt, nên trở về nghỉ ngơi. Cẩm Lăng, cháu đi sắp xếp đi.”

“Dạ.” Hoa Cẩm Lăng gật đầu, xoay người đi sắp xếp công việc.

“Chờ đã.” Giọng Giang Tử Mặc không lớn, lại làm cho Hoa Cẩm Lăng khựng lại.

“Chú Hoa, có nhiều trường bối ở đây thế này, vừa lúc có thể làm chứng. Nếu chuyện này không làm rõ thì đứa nhỏ này lúc quay về sẽ khóc nhè mất.” Giang Tử Mặc cười cười xoa đầu Quý Hoài.

“Chú Hoa cũng biết đấy, Quý Hoài rất nhát, không làm gì lại bị vu oan, quay về chắc chắn sẽ khóc lóc cả đêm.”

Hoa Chính Diệu ương ngạnh: “Chuyện đã rõ ràng, chìa khóa cũng đã tìm được, Quý Hoài, ày, ta không phạt nó là được chứ gì.” Hoa Chính Diệu bày ra vẻ mặt đau lòng bất đắc dĩ, trên thực tế đã bóng gió đổ hết tội lên đầu Quý Hoài.

Quý Hoài vẫn im lặng, nghe thế thì càng tức cười. Đúng lúc Giang Tử Mặc quay sang hỏi cậu: “Là do cháu đập vỡ sao?”

Quý Hoài không biết sao Giang Tử Mặc phải hỏi vậy, nhưng bàn tay Giang Tử Mặc đặt trên vai cậu làm cậu thấy an tâm, nhất thời cảm giác phần nộ vì bị vu oan cũng biến mất.

Cậu ngoan ngoãn lắc đầu, “Không phải cháu.”

“Chú Hoa, một đứa là cháu trai, một đứa là cháu gái, hai đứa nói không giống nhau, không biết là ai đang nói thật, vậy không thể vội kết luận được. Chú Hoa, chú thấy đúng không?”

Hoa Chính Diệu nhìn hẩn, chỉ có thể gật đầu. Giang Tử Mặc nở nụ cười nói: “Chú Hoa, sao không xem camera theo dõi? Cháu nhớ là trong sơn trang lắp rất nhiều camera mà, lúc nhỏ có một lần cháu phát sốt trong phòng, may mà chú Hoa thấy được qua màn hình theo dõi, mới cứu được cháu.”

Giang Tử Mặc thản nhiên tươi cười, ánh mắt nhìn chăm chăm Hoa Chính Diệu. Hoa Chính Diệu tái mặt, không thể chối cãi.

Mọi người nghe Giang Tử Mặc đề cập tới chuyện trước kia, thì thầm bàn tán. Trước kia, Hoa Chính Diệu thể mà lại lắp camera trong phòng Giang Tử Mặc, nếu Giang Tử Mặc mà không phát sốt, e là Hoa Chính Diệu cứ âm thầm theo dõi.

Khi đó Giang Tử Mặc mới có mấy tuổi, chẳng lẽ Hoa Chính Diệu không giống như lời đồn, đối xử với Giang

Tử Mặc như con ruột?

Có thể biến thái tới mức lắp camera trong phòng một đứa trẻ, vậy thì sợ là tâm địa cũng chẳng tốt đẹp gì.

Hoa Chính Diệu đương nhiên biết mọi người đang nghĩ gì, sắc mặt biến đổi, nhưng mấy năm nay ông ta đã trải qua bao chuyện sóng to gió lớn, rất nhanh đã khôi phục sắc mặt, nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Tử Mặc à, lúc nhỏ chú sợ cháu nghĩ quẩn vì chuyện cha mẹ cháu qua đời nên mới phải dùng cách đó.”

“Mấy cái camera đó đã bỏ hết rồi, đều là người trong nhà, không có gì to tát mà phải lắp.”

Giang Tử Mặc như cười như không nhìn ông ta, nghiêng đầu nhìn Lục Thất phía sau: “Lấy máy tính của tôi tới đây.”

Lục Thất lập tức đi lấy, tất cả mọi người không biết Giang Tử Mặc định làm gì, Giang Tử Mặc thản nhiên nói: “Chú Hoa, các chú các bác xin đợi một chút, Tử Mặc sẽ đưa chân tướng ra trước mắt mọi người.”

“Tử Mặc, các bác các chú nào có thì giờ đợi cháu làm loạn, có chuyện gì về nhà giải quyết, nên để khách khứa về nghỉ ngơi đã.” Hoa Chính Diệu lớn tiếng quát, vẻ mặt gấp gáp.

“Ông nội! Mọi người chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nếu không làm rõ ràng, các chú các bác ở đây sẽ nghĩ là cháu làm mất! Ông vội cái gì, chỉ chờ một lát mà thôi.” Quý Hoài bỗng đứng lên tiếng, Hoa Chính Diệu không ngờ lá gan của Quý Hoài lớn như vậy, sắc mặt trầm xuống, tức giận nạt: “Quý Hoài, nơi này không tới lượt cháu nói chuyện!”

“Bác Hoa, cứ đợi một lát đi, mọi người cũng không vội vàng gì.” Hạ phu nhân lên tiếng làm sắc mặt Hoa Chính Diệu thay đổi, ông ta miễn cưỡng nói: “Vậy thì đợi một lát.”

Lục Thất đi lấy máy tính cho Giang Tử Mặc, ở đây ngoại trừ Hoa Chính Diệu lơ mơ đoán ra ý định của Giang Tử Mặc, còn lại mọi người đều không biết gì cả, cho nên nghe Giang Tử Mặc nói muốn phơi bày chân tướng thì có chút hứng thú.

Giang Tử Mặc khoác tay lên vai Quý Hoài, ngón tay xoa nắn sau gáy cậu, Quý Hoài nghiêng đầu nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi: “Chú Mặc, chú có chứng cứ à?”

Giang Tử Mặc nghĩ tới cái chứng cứ mà mình sắp đưa ra, đột nhiên thấy chột da, nhưng Giang Tử Mặc là ai chứ, một chút chột da ấy đã bị hắn đè ép xuống ngay. Hắn cúi đầu nhẹ nhàng hỏi: “Quý Tiểu Hoài, cháu có biết cháu vừa đồng ý cái gì không?”

“Cái gì ạ?”

“Lên thuyền của chú rồi thì không có đường về nữa đâu, chú sẽ không cho cháu cơ hội đổi ý.”

“Ừm, cháu biết mà.” Quý Hoài gật gật đầu, Giang Tử Mặc nhìn sườn mặt cậu, cảm thấy đứa nhỏ này thật là ngoan. Bây giờ người đã ở trong tay hắn, chẳng phải mặc cho hắn muốn gì làm vậy sao.

Rất nhanh, Lục Thất đem máy tính tới. Giang Tử Mặc đặt trên bàn tiệc, ngón tay tung bay trên bàn phím, sau đó hắn bảo Lục Thất mở cái máy chiếu mini lên.

Mặt của Hoa Chính Diệu lập tức tái lợt, bây giờ thì ông ta đã hiểu Giang Tử Mặc muốn làm gì, nhưng muộn rồi.

Màn hình chiếu cảnh một căn phòng, phòng trang trí rất đơn giản, đồ đạc sắp xếp rất ngăn nắp, căn phòng trên màn hình đang là buổi tối.

Quý Hoài thấy video thì ngạc nhiên mở to mắt, đó là phòng cậu, theo vị trí góc quay thì hình như là đối diện với giường cậu. Quý Hoài quay đầu nhìn Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc thản nhiên liếc nhìn cậu.

Nháy mắt Quý Hoài đã hiểu được, camera trong phòng cậu là do Giang Tử Mặc lắp, bảo sao lần trước cậu lôi Lý Duy nhảy cửa sổ, Giang Tử Mặc cũng biết. Vậy... vậy cậu làm gì trong phòng, Giang Tử Mặc cũng biết cả sao?

Quý Hoài bực rồi, Giang Tử Mặc đây là đang rình mò cậu, xâm phạm riêng tư, sao hắn có thể làm vậy chứ? Quý Hoài trợn mắt trừng Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc hừ lạnh một tiếng, sắc mặt trầm xuống.

“Ấy? Đây là...” Mọi người kinh ngạc kêu lên.

Quý Hoài quay đầu nhìn, thấy trên màn chiếu là tên vệ sĩ vừa lấy chìa khóa, lúc tên vệ sĩ vào phòng, gã nhìn lướt qua rồi bước tới bên giường, đặt một vật gì đó xuống dưới gối.

Giang Tử Mặc lại gõ vài phím, cảnh liền chuyển tới một tiếng sau, trong phòng lại xuất hiện tên vệ sĩ kia, lần này gã đi thẳng tới đầu giường móc đồ vật ra, tinh mắt nhìn sẽ thấy trong tay gã là một chiếc chìa khóa.

Không cần nói gì nhiều nữa, tất cả mọi người đều hiểu. Sắc mặt tên vệ sĩ trắng bệch, cầu cứu nhìn Hoa Duẫn Hòa, Hoa Duẫn Hòa lạnh lùng cảnh cáo gã rồi lập tức cúi đầu.

“Quý Hoài không hề lấy chìa khóa, vậy lúc trước chìa nằm trong tay ai?” Có người nghi ngờ hỏi.

Quý Hoài thoáng nhìn Hoa Cẩm Tú, thấy khuôn mặt tái nhợt của cô ta, ngón tay siết chặt có vẻ bất an. Đại khái là Hoa Cẩm Tú cũng không ngờ sự việc lại tới mức này, dù sao đời trước, Hoa Cẩm Tú tùy tiện nói dăm câu, Quý Hoài không kịp giải bày đã bị đưa thẳng vào hình đường.

Đời trước là do cậu quá ngu, Hoa Cẩm Tú nói Hoa Cẩm Lăng mang về một bảo vật, cô ta tò mò lén trộm

chìa khóa của chú Cốc rồi đưa cho cậu, bảo cậu buổi tối đem chìa tới nhà kho tìm cô ta. Quý Hoài tuy cảm thấy không ổn nhưng lúc đó cậu rất muốn thân cận hơn với Hoa Cẩm Tú nên đã đồng ý, cho tới khi cậu tới nhà kho, Hoa Cẩm Tú không tới, cậu đợi mấy tiếng đồng hồ nhưng vẫn không thấy cô ta. Cậu nghĩ ngợi rồi xoay người đi về, lúc ấy, cậu chưa hề vào nhà kho nửa bước.

Cho nên lúc tìm thấy chìa khóa trong túi cậu, cậu không cãi được, không có video làm chứng cứ, không có ai đứng phía sau giúp cậu thanh minh. Nhưng đời này đã khác, Hoa Cẩm Tú đừng hòng vu vạ cho cậu dễ dàng như thế.

“Đừng nóng vội, còn nữa.” Giang Tử Mặc cười nhạt gõ phím.

Hình ảnh đổi thành trước cửa nhà kho. Sắc mặt Hoa Cẩm Tú trắng bệch, cô ta hoảng hốt nhìn Hoa Duẫn Hòa, Hoa Duẫn Hòa cũng không ổn nhưng vẫn cười an ủi cô ta.

Trên màn hình có hai người, đúng là Hoa Cẩm Tú và Hoa Duẫn Hòa, hai người lén lút dùng chìa khóa mở cửa nhà kho. Lúc trở ra đã là hai mươi phút sau. Lúc đi ra, sắc mặt hai người đều hốt hoảng như vừa làm chuyện gì xấu.

Hai người chụm đầu vào thương lượng vài câu rồi đóng cửa lại, vội vàng rời đi. Video không dài, nhưng đã nói rõ tất cả.

“Chú Hoa, thế này đã đủ chưa? Nếu chưa thì cháu còn nữa đấy.” Giang Tử Mặc nhìn Hoa Chính Diệu, cười cười.

Hoa Chính Diệu thở dài, vẻ mặt mệt mỏi, ông ta nhìn Hoa Duẫn Hòa và Hoa Cẩm Tú, ra chiều thất vọng.

“Ông nội.” Hoa Cẩm Tú làm trò bị vạch trần, cô ta vừa tức vừa sợ, sắc mặt biến đổi, cuối cùng rưng rưng nhìn Hoa Chính Diệu.

“Ông nội, cháu xin lỗi.” Cô ta nói xong thì nước mắt lăn xuống, khuôn mặt xinh xắn đáng yêu trở nên yếu mềm.

Hoa Chính Diệu không nổi mắng, liền chìa mũi dùi về phía Hoa Duẫn Hòa, “Mày xem mày làm ra chuyện tốt gì đấy! Còn lôi kéo Cẩm Tú cùng làm, lớn thế còn gây chuyện!”

Hoa Chính Diệu lớn tiếng dạy dỗ Hoa Duẫn Hòa, sau đó chỉ nạt Hoa Cẩm Tú hai câu rồi bảo bọn họ mau lui xuống, về tự kiểm điểm.

Quý Hoài nhìn hồi lâu, cho đến khi hai người đó đi rồi, cậu bỗng dưng bật cười, ngữ khí lần đầu tiên trở nên cương quyết: “Ông nội, bọn họ đập vỡ ngọc, chìa khóa cũng là do bọn họ trộm, nếu không có đoạn video này thì bọn họ đã thành công vu oan cho cháu. Chẳng lẽ bọn họ không nên xin lỗi cháu sao?”

38. Chương 38: Hoa Cẩm Tú Xin Lỗi

Edit: Dép

Quý Hoài nói ra lời này, Giang Tử Mặc cũng không ngờ, hắn nghiêng đầu nhìn về mặt nghiêm túc của đứa nhỏ, lần đầu tiên cảm thấy hình như nhặt được một bảo bối. Lúc bình thường thì ầm ầm mềm mại ôm vào lòng thật vừa vặn, một khi trở nên nghiêm túc thì sẽ tỏa ra sức hấp dẫn kỳ lạ.

Hoa Chính Diệu bình tĩnh, Quý Hoài càng lạnh mặt. Hoa Chính Diệu chỉ muốn trách móc một chút trước mặt mọi người, mau mau cho chuyện này chóng qua, nhưng dù sao Quý Hoài bị oan uổng, nếu ông ta thiên vị thì sẽ làm hỏng hình tượng nhân nghĩa liêm chính trong mắt mọi người.

Cho nên ông ta dù bực cũng không phản bác Quý Hoài.

Về mặt Hoa Duẩn Hòa nhẫn nhịn, cuối cùng dưới sức ép của mọi người, gã đành cúi đầu: “Chuyện này là do bác sai, bác nhận lỗi với cháu.”

Quý Hoài không nói gì, Hoa Duẩn Hòa cho rằng cậu đang cố tình làm khó gã, gã gắng mạnh đầu lên, nhìn đứa trẻ yếu mềm lúc trước tùy ý để gã vuốt ve, giờ đây lại ép gã phải khom lưng cúi đầu, vì vậy gã nóng máu: “Quý Hoài, tao đã xin lỗi rồi, mày còn muốn gì nữa?”

“Thằng con hoang, mày đừng tưởng...”

Giang Tử Mặc lạnh lùng nhìn, nhất thời, Hoa Duẩn Giang hoảng sợ im bật. Gã nhìn Giang Tử Mặc, lại nhớ tới video vừa này, dường như ngộ ra điều gì, gã lớn tiếng chất vấn: “Sao mày lại lắp camera theo dõi trong nhà tao!?”

“Anh nghĩ vì sao?” Giang Tử Mặc cười nhạt.

“Giang, Giang Tử Mặc, mày to gan lắm, nhà bọn tao mà mày cũng dám theo dõi? Ba, ba nghe thấy chưa? Nhà mình bị nó theo dõi!”

Hoa Chính Diệu hùa theo, bày ra vẻ mặt không thể tin được, như thể không nỡ trách mắng, nói: “Tử Mặc, lắp camera theo dõi từ lúc nào?”

Giang Tử Mặc nhàn nhạt cười không nói, Hoa Duẩn Giang nghĩ mình nắm được nhược điểm rồi, càng lớn mật: “Ba, mấy năm nay ba đối xử với Giang Tử Mặc còn tốt hơn con ruột, nhưng ba nhìn đây, Giang Tử Mặc vẫn luôn đề phòng nhà ta, còn lắp camera theo dõi! Ba đối tốt với nó, nhưng mà nó không biết mang ơn!”

Hoa Chính Diệu âm thầm thở dài, như thể đang đau lòng, “Tử Mặc, cháu... cháu có ý kiến gì với chú sao? Mấy năm nay chú luôn sợ cháu xảy ra chuyện, sợ cháu bị tử thân, nếu chú làm sai ở đâu, cháu có thể nói thẳng với chú mà... Tại sao lại... Ày...”

Hoa Chính Diệu diễn kịch, người không biết chuyện sẽ thật sự nghĩ rằng mấy năm nay ông ta đã nuôi ong tay áo. Quý Hoài cũng nghĩ camera là do Giang Tử Mặc lắp, nghe Hoa Chính Diệu bóng gió chỉ trích, cậu lo lắng nhìn Giang Tử Mặc.

Không ngờ Giang Tử Mặc vẫn bình thản ung dung, nụ cười trên miệng ngày càng mĩa mai. Hắn chờ Hoa Duẫn Giang và Hoa Duẫn Hòa diễn kịch xong mới cười lạnh nói: “Chú Hoa, chú quên ngôi nhà này năm đó là của nhà cháu rồi sao?”

Hoa Chính Diệu biến sắc.

“Nhắc lại chuyện này cũng thật xấu mặt, năm ấy ba mẹ cháu bận bịu công tác, bỏ cháu ở nhà, không ai trông nom. Trùng hợp làm sao, có một người hầu tay chân không sạch sẽ, làm việc không chăm chỉ, trộm đồ trong nhà bị cháu phát hiện, cô ta nổi ác ý liền nhốt cháu vào nhà kho, chính là nhà kho dưới tầng hầm của chú Hoa đây.”

“Ba mẹ cháu về, tìm nửa ngày cũng không thấy cháu đâu, lúc tìm ra cháu ở nhà kho, cháu đã thoi thóp sắp chết. Tuy được cứu nhưng ba mẹ cháu vẫn lo lắng không thôi, liền lắp đặt camera trong nhà. Cũng giống như chú Hoa vì lo cho cháu mới lắp camera trong phòng cháu vậy.”

Sao có thể giống nhau, một là cha mẹ ruột làm, một là người ngoài làm, một là bởi yêu thương, một là vì theo dõi.

“Sau khi chú Hoa chuyển vào liền hủy hết đi, có lẽ cái camera nằm trong góc khuất nhà kho nên không ai để ý. May là chú Hoa không hủy nó đi, không thì hôm nay Quý Hoài đã bị oan rồi.”

Hoa Chính Diệu vẻ mặt rất bình tĩnh, trong lòng ông ta biết Giang Tử Mặc đang bốc phét. Năm ấy ông ta chuyển vào, gần như đã ném hết tất cả những thứ liên quan tới Giang gia, kiểm tra hết các góc ngách mới chuyển vào ở. Cái camera ở nhà kho mà Giang Tử Mặc nói, ông ta đã sớm phá đi rồi.

Nhưng ông ta chỉ có thể nhìn Giang Tử Mặc trợn mắt nói điều, ông ta không thể đem chuyện năm đó mình hận không thể thanh lý sạch sẽ Giang gia nói ra được, dù sao với bên ngoài, ông ta vẫn luôn nói là mình có giao tình như keo như sơn với Giang gia, ngay cả sau khi bọn họ qua đời, ông ta vẫn nuôi nấng đứa con trai của họ tới tận bây giờ.

Sắc mặt Hoa Duẫn Hòa khó coi, hừ lạnh một tiếng muốn bỏ đi, lại bị Giang Tử Mặc gọi giật lại.

“Anh hai đừng vội, anh đã nhận lỗi rồi, còn Cẩm Tú thì sao?” Giang Tử Mặc cười cười nhìn cô ta.

Hoa Cẩm Tú cứng đờ, bị vạch trần đã làm cô ta mất mặt lắm rồi, lại còn muốn cô ta nhận lỗi với thằng tạp chủng Quý Hoài? Bao nhiêu năm lớn lên trong sự cưng chiều, cô ta chưa từng chịu nghẹn khuất như vậy. Hoa Duẩn Hòa xót lòng, buông hết mặt mũi, cúi người nói: “Bác thay Cẩm Tú nói lời xin lỗi với cháu, Quý Hoài, xin lỗi.”

Giang Tử Mặc lạnh lùng: “Anh hai, anh là chú của Hoa Cẩm Tú, anh cả với chị dâu còn chưa lên tiếng, anh hai dựa vào đâu mà xin lỗi hộ?”

Hoa Duẩn Hòa đột nhiên biến sắc, gã kinh hoảng nhìn về phía Hoa Duẩn Giang và Tề Nguyệt. Tề Nguyệt đến giờ chưa nói một câu, cho dù là con gái mình, bà cũng không lên tiếng. Sắc mặt Hoa Duẩn Giang âm trầm, lúc trước thì bảo là do Quý Hoài làm, giờ thì lại nói do con gái gã làm, gã mất hết mặt mũi rồi.

“Bác hai, Hoa Cẩm Tú làm sai sao bác phải nhận lỗi hộ? Chị ấy biết làm sai nhưng không biết nói xin lỗi sao?” Quý Hoài nhìn chằm chằm Hoa Cẩm Tú, không buông tha.

Sắc mặt Hoa Cẩm Tú hết trắng lại xanh, cô ta níu tà váy, ánh mắt phần nộ không cam lòng. Nhưng tất cả mọi người đang nhìn, chờ một câu nhận lỗi của cô ta, cô ta đỏ mắt, ngực phập phồng, cắn răng nói: “Xin lỗi.”

Quý Hoài thăm thở ra một hơi, nhìn sắc mặt như cầu vồng của Hoa Cẩm Tú, cậu đột nhiên hơi giật mình.

Đại tiểu thư yêu kiều được cưng nựng của Hoa gia, từ trước tới nay luôn cao cao tại thượng, luôn nhìn cậu với thái độ khinh miệt, cuối cùng bị ép tới mức này, cúi đầu nhận lỗi với cậu.

Hoa Cẩm Tú, đây là cúi đầu xin lỗi thôi, so với những việc mà đời trước cô gây ra cho tôi, đây chẳng là gì cả.

Hoa Cẩm Tú nhìn ánh mắt xung quanh đang nhìn cô ta, mặt đỏ lên, hung dữ trừng mắt rồi chạy ra ngoài. Tiêu Thanh Thanh không giữ được Hoa Duẩn Hòa, để gã chạy theo ra. Tiêu Thanh Thanh vốn dĩ đang xem kịch hay, giờ lại tức muốn bật ngửa.

Hoa Duẩn Hòa cái tên cận bã này, chưa từng thấy gã quan tâm con trai của chính gã như vậy, trái lại còn đi coi trọng con gái của người khác!

Hoa Chính Diệu thở dài một hơi nói: “Hôm nay để mọi người chê cười, trời đã muộn rồi, để ta sắp xếp xe đưa các vị trở về.”

Mọi người khách sáo chào hỏi rồi ra về, hôm nay chứng kiến chuyện mất mặt của Hoa Chính Diệu, hiện giờ ông ta đang miễn cưỡng nói chuyện với bọn họ, vẫn là không nên nán lại nữa.

Khách khứa ra về hết, Hạ Viện Viện trước lúc về còn vẫy tay với Quý Hoài, Quý Hoài cười cười chào bé.

Khách vừa đi, Hoa Chính Diệu mặt mũi hầm hầm, không nói lời nào chống gậy đi vào trong nhà. Giang Tử Mặc quay đầu nắm cầm Quý Hoài, hỏi: “Đứng thất thần gì đó?”

“Dạ?” Quý Hoài ngậy người ngẩng đầu nhìn hắn.

Giang Tử Mặc không hiểu sao lại thấy đáng yêu, hắn cúi đầu hỏi: “Chú giúp cháu một chuyện lớn như thế, cháu có gì báo đáp không?”

“Cháu, cháu phải làm gì?”

Giang Tử Mặc cao thấp nhìn cậu một lượt, sau đó nói: “Ừm, đêm nay theo chú về.”

Quý Hoài khẩn trương nuốt nước miếng, cổ họng hơi khô: “Đi làm gì ạ?”

“Phải hỏi chi tiết đến vậy sao? Thì... làm mấy chuyện chỉ có thể làm ở trên giường.” Giang Tử Mặc cúi đầu nói.

Cả hai đời, Quý Hoài chưa bao giờ nghe những lời cợt nhả như thế, hướng chỉ Giang Tử Mặc vẫn luôn trầm mặt, ánh mắt nhìn người khác luôn mang theo một chút lạnh lẽo. Đột nhiên Giang Tử Mặc nói vậy, cậu ngây người không kịp phản ứng.

Chờ tới lúc cậu hồi thần, má và hai tai dần dần đỏ lựng.

Quý Hoài nói: “Cháu mới 17, vẫn còn... chưa trưởng thành.”

“Cháu nghĩ đi đâu thế?” Giang Tử Mặc trêu chọc nhìn cậu, “Cháu nghĩ chú muốn làm gì? Bạn nhỏ, hửm?”

Nháy mắt, mặt Quý Hoài đỏ bừng lên, xấu hổ không biết nói gì. Cậu đi theo sau Giang Tử Mặc, xấu hổ muốn tự cho mình vài đấm.

Giang Tử Mặc đi phía trước đột nhiên dừng lại, cười khê: “Cho dù chưa lớn, vẫn có thể làm nhiều chuyện lắm.”

Sắc đỏ trên mặt Quý Hoài vẫn chưa tiêu tan, giờ lại càng đỏ, ánh mắt chạm phải mắt Giang Tử Mặc liền lập tức tránh né. Giang Tử Mặc vô cùng sung sướng, tiếp tục đi về phía trước.

Quý Hoài ngây người đứng ở giữa phòng, Giang Tử Mặc cầm quần áo quay đầu lại hỏi cậu: “Cùng tắm?”

“Không không không.” Quý Hoài vội vã lắc đầu, Giang Tử Mặc cười rồi đi vào phòng tắm.

Quý Hoài xoa xoa mặt, cảm giác má nóng muốn bỏng tay, cậu thất bại vồ mặt vài cái, rõ ràng sống những hai đời rồi, tuổi hai đời cộng lại đủ cho Giang Tử Mặc kêu chú, thế nhưng người ta chỉ trêu chọc một chút đã đỏ mặt, quả thực mặt mặt muốn chết.

Quý Hoài đứng giữa phòng, không dám lộn xộn, phòng ở của chú Mặc lạnh như băng, lạnh như chính con người hắn vậy. Quý Hoài bỗng nhiên sưng sốt một chút, ngay ngày hôm qua, cậu vẫn còn có suy nghĩ trốn tránh chú Mặc, không dám lại gần hắn, e sợ hắn.

Mà hôm nay chú Mặc chỉ nói một câu, cậu liền đi theo hắn về phòng. Dường như tất cả sự sợ hãi đều dần tan biến vì mối quan hệ trở nên thân cận, chú Mặc không còn là người mà chỉ có thể sợ hãi đứng nhìn từ xa nữa.

“Muốn đi tắm không?” Giọng nói của Giang Tử Mặc bỗng nhiên vang lên phía sau cậu, cậu thoáng giật mình.

Trên người Giang Tử Mặc là một tấm áo tắm, tóc ướt sũng đang nhỏ nước, đường cong lạnh lẽo trên mặt như là được nước làm hun nóng, trở nên dịu dàng. Quý Hoài bối rối tránh né ánh mắt, vội vã chạy vào phòng tắm.

Giang Tử Mặc khẽ cười, đi đến cạnh phòng tắm, gõ gõ cửa: “Quần áo để trên giá.”

“D... dạ.”

Quý Hoài luống cuống tay chân mở vòi nước, nước rào rào chảy xuống lấp đi tiếng cười của Giang Tử Mặc. Quý Hoài mơ màng đứng dưới làn nước, tim đập cực nhanh.

Cậu không dám nghĩ nhiều, càng nghĩ càng đỏ mặt, liền vội vàng tắm tấp cho xong. Lúc lấy quần áo cậu mới phát hiện ra, Giang Tử Mặc chỉ chuẩn bị cho cậu một tấm áo tắm, không có quần áo khác.

Cậu muốn mặc lại quần áo cũ nhưng vừa rồi luống cuống đi vào, vòi nước xối xuống đã làm ướt hết rồi. Cậu đứng phân vân nửa ngày, cuối cùng khẽ cắn môi mặc áo tắm vào.

Cậu đi ra, ánh mắt vẫn không dám nhìn Giang Tử Mặc, trên người cậu chỉ có một lớp áo, không còn gì khác.

Giang Tử Mặc ngồi bên giường nhìn theo cậu. Quý Hoài rụt người lại, cứ luôn cảm thấy người mình đang rét run. Giống như không mặc gì vậy.

“Chú Mặc, có quần áo khác không? Quần, quần áo của cháu ướt hết rồi.” Quý Hoài ấp úng, cúi đầu nhìn chân mình. Cậu đang đi dép lê của Giang Tử Mặc, bàn chân nhỏ nhắn xỏ đôi dép to đùng, ngón chân trắng nõn sợ sệt co rụt lại.

“Đi ngủ thì mặc áo ngủ là được rồi, cháu còn muốn quần áo nào nữa?” Giang Tử Mặc hí mắt cổ ý hỏi.

“Cháu, cháu không...” Mặt Quý Hoài đỏ bừng, tay nắm chặt ngực áo, lí nhí: “... Không có quần lót.”

39. Chương 39: Hung Dữ

Edit: Dép

“Có thì có đấy, nhưng không có đồ mới, cháu mặc của chú đi.” Giang Tử Mặc đứng dậy, chọn một chiếc quần lót màu đen trong ngăn tủ quần áo.

Quý Hoài xấu hổ muốn chết, hận không thể chôn vùi trong tấm áo tắm, cậu túm góc áo đứng ở cửa phòng tắm không nhúc nhích. Quần lót chú Mặc đã dùng rồi sao cậu còn có thể mặc được?

“Mặc hay không cũng thế, cháu không muốn mặc thì thôi vậy.” Giang Tử Mặc giả bộ cất đi, Quý Hoài đỏ mặt vội vã đoạt lấy sau đó trốn vào phòng tắm.

Giang Tử Mặc nhướn mi cười khê, thực ra trong ngăn tủ toàn là đồ mới, hắn chỉ là muốn Quý Hoài mặc lên rồi mùi vị thân thể Quý Hoài sẽ lưu lại trên đó.

Lúc Quý Hoài đi ra, thái dương đã toát mồ hôi, cậu túm chặt tấm áo trên người, đuôi mắt diễm lệ đỏ lên mê hoặc lòng người.

Yết hầu của Giang Tử Mặc động dậy, ánh mắt trầm xuống, thấp giọng nói: “Lại đây.”

Quý Hoài cảm thấy cổ họng mình đã khô khốc, cậu liếm liếm môi đi đến chỗ Giang Tử Mặc. Ánh mắt né tránh không dám nhìn thẳng vào hắn.

Giang Tử Mặc cười, tóm cậu vào trong lồng ngực cúi đầu cười hỏi: “Túm áo chặt vậy làm gì? Sợ chú sao?”

Quý Hoài lắc đầu, thẹn thùng nói: “Không phải, lớn quá, sắp rách.”

Giang Tử Mặc đương nhiên biết kích cỡ của hắn, hắn cũng biết Quý Hoài không mặc vừa, nhưng thấy đứa nhóc này xấu hổ thẹn thùng đỏ mặt, hắn không nhịn được cười.

“Chú đừng cười nữa, áo vốn dĩ rộng rồi.”

“Cho cháu cảm nhận một chút kích thước của chú không tốt sao?”

Quý Hoài chưa kịp phản ứng, đợi cậu phản ứng lại, cậu như con mèo bị đập trúng đuôi, “bùm” một cái mặt đỏ bừng. Mắt cậu đỏ ửng, muốn chạy về phía phòng tắm lấy quần áo cũ ra thay.

Cho dù cậu không mặc, cũng không cần nữa, cậu không cần mặc chiếc áo... lớn như vậy của chú Mặc.

“Đừng rộn! Ngoan một chút.” Giang Tử Mặc dè cậu không cho động đây, sau đó hẳn cũng dè ép cái ý tưởng đang hiện ra trong đầu xuống luôn.

Hắn lấy khăn bông chậm rãi lau tóc cho Quý Hoài. Quý Hoài cúi đầu mặc cho hắn làm thì gì làm, cậu ngồi không nhúc nhích. Nhất thời, cả hai người đều im lặng, không khí kiêu diễm vừa rồi đã tan biến thành hư không.

Giang Tử Mặc lau gần khô rồi mới lấy khăn ra. Tóc Quý Hoài rất mềm, đã lâu không cắt, tóc mái rủ xuống che đi đôi mắt.

Quý Hoài lắc lắc đầu, từ khe hở kẽ tóc, nhìn lên Giang Tử Mặc.

Năm ngón tay của Giang Tử Mặc xuyên qua mái tóc cậu, khe khẽ run lên, vẻ mặt của hắn dịu dàng tới không thể tin nổi, khuôn mặt anh tuấn càng trở nên rõ ràng góc cạnh dưới ánh đèn.

Tim Quý Hoài đập thành thịch.

“Lau xong rồi, ngủ đi.”

“...”

Quý Hoài nằm xuống, khẽ thở ra một hơi, chỉ cần cậu không cử động thì áo sẽ không tuột ra.

“Quý Tiểu Hoài, lại gần đây một chút.” Giang Tử Mặc nhìn cậu.

“Cháu nằm bên này được rồi.” Quý Hoài không muốn cử động, tuy cậu nằm sát mép giường, xê dịch một chút là rơi xuống ngay, nhưng cậu ngủ rất ngoan, sẽ không xuất hiện tình trạng nửa đêm chân lộn lên đầu.

Giang Tử Mặc không kiên nhẫn nhìn cậu, Quý Hoài mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm bộ như không nghe thấy. Sắc mặt Giang Tử Mặc trầm xuống, túm người qua luôn. Quý Hoài giữ áo, kêu lên: “Rớt...rớt ra mất!”

“Không mặc nữa.” Giang Tử Mặc phát hỏa, “Nếu còn không nghe lời, chú sẽ lột hết ra đó, không cho cháu mặc gì hết!”

Quý Hoài xụ mặt, có hơi tủi thân, vừa rồi còn dịu dàng ôm cậu trong lòng, giờ lại trở thành hung thần ác sát. Quả nhiên không thể mong đợi gì ở chú Mặc.

“Giận rồi?”

“Không.” Cháu nào dám.

Quý Hoài mím môi không thêm nhìn hấn, vẻ mặt Giang Tử Mặc âm trầm, tức thì đưa tay kéo mặt cậu qua, vừa kéo qua, hấn liền thấy vẻ mặt tủi thân của cậu đang trừng mắt với hấn.

Giang Tử Mặc tức tới phát cười, trước kia đứa nhỏ này chỉ biết sợ sệt nhìn hấn, giờ thì đã biết hếch mũi lên trời rồi. Giang Tử Mặc cười cười, cúi đầu khẽ hôn cậu, nhân tiện xoa nắn một chút.

Hấn nắm cằm Quý Hoài, nói: “Tính tình chú không tốt, đừng tranh luận với chú, cũng đừng làm chú tức giận.”

Quý Hoài bị hôn đến mềm nhũn, trong lòng cũng mềm mại. Cậu gật gật đầu xem như đồng ý. Giang Tử Mặc thấy cậu ngoan ngoãn, lại hôn một lát, càng hôn càng nóng bỏng, lúc sắp không phanh lại được nữa, Giang Tử Mặc mới ngừng lại, thở ra một hơi thật sâu.

“Nhắm mắt, ngủ đi.”

Quý Hoài lập tức nhắm mắt lại, trong lòng âm thầm phỉ nhổ: Ông chú hung dữ.

Sáng ngày hôm sau, người Quý Hoài trơn bóng, ngay cả áo ngủ cũng bị cọ rớt tới ngực, Quý Hoài xoay người nhìn thấy Giang Tử Mặc vẫn còn chưa tỉnh, cậu muốn dậy trước.

Cậu giãy nửa ngày không ra, Giang Tử Mặc ôm quá chặt, muốn xuống giường mà không đánh thức Giang Tử Mặc, không có khả năng.

Giang Tử Mặc cảm giác người trong ngực đang ngo ngoáy, còn rất ấm áp, hấn thuận tay vuốt từ lưng vuốt xuống, bóp một cái. Quý Hoài sợ hãi kêu lên một tiếng, thân thể rụt lại. Nhưng cậu có giãy thế nào thì vẫn bị Giang Tử Mặc lôi vào trong ngực.

“Giang Tử Mặc!” Quý Hoài tức giận kêu lên.

Giang Tử Mặc mở choàng mắt, hiểm ác nhìn cậu. Quý Hoài nuốt nước miếng, vừa rồi cậu gọi thẳng tên Giang Tử Mặc.

“Tại... tại chú ép cháu...”

“Ép cháu cái gì?” Nói xong Giang Tử Mặc lại dùng tay nhéo nhéo, trước kia hắn cảm thấy véo mặt Quý Hoài rất thoải mái, giờ thì hắn thấy hai khối thịt phía dưới còn mềm mại hơn, mềm như thể vắt được ra nước.

“Cháu, cháu... chú là đồ lưu manh!” Quý Hoài tức giận cắn răng, đôi mắt đỏ bừng.

Giang Tử Mặc nhìn chán chê rồi mới buông tay, sau đó dỗ dành hai câu, không, là uy hiếp hai câu. Quý Hoài giận dữ mà không dám nói, xuống giường.

Giang Tử Mặc vừa mặc quần áo vừa nói: “Quý Tiểu Hoài, chuyển đến ở đây đi, cháu không thể ở Hoa gia nữa.”

Quý Hoài gật gật đầu, sau chuyện hôm qua cậu sao có thể bình yên ở lại chỗ đó được nữa. Cậu cũng không già mồm cãi láo, đáp ứng Giang Tử Mặc rồi cậu sẽ không đổi ý.

Sau khi nghĩ thông suốt, lòng cậu thoải mái hơn nhiều. Lúc vừa sống lại, cậu chỉ muốn chạy thoát, không muốn gì cả thậm chí không định trả thù, chỉ muốn rời đi. Nhưng dần dần, cậu hận không thể mắng chửi chính mình: Đồ ngu! Ngu y như đời trước!

Sống lại một đời mà lại giống hết đời trước, vậy thì còn có ý nghĩa gì.

“Về sau ở bên này với chú, chú phải nói trước một số quy củ.” Giang Tử Mặc sửa sang áo quần, xoay người nhìn Quý Hoài.

Quý Hoài: “Dạ?” Ừa không phải chú bảo cháu tới đây sao?

40. Chương 40: Cháu Sai Rồi

Edit: Dép

“Thứ nhất, buổi tối không được về sau 8 giờ, thứ hai, không được mang ai về nhà, thứ ba, chú không thích sầu riêng, trong nhà không được ăn thứ này.” Giang Tử Mặc nghĩ nghĩ, lại bổ sung: “Cháu cũng không được ăn, chú không muốn lúc hôn môi lại ngửi thấy mùi sầu riêng.”

“... Cháu cũng không thích ăn.”

“Vậy thì tốt. Thứ tư, không cho phép tranh luận với chú, thứ năm...” Quý Hoài trợn mắt há hốc mồm nhìn Giang Tử Mặc, khó nhọc mở miệng: “Vẫn còn sao?”

Giang Tử Mặc liếc mắt nhìn cậu, thản nhiên nói: “Mấy điều vừa rồi chỉ là tạm thời, về sau lại bổ sung.”

Quý Hoài: “...”

Sáng sớm, Lục Thất rất chu đáo chuẩn bị cho cậu vài bộ quần áo, Quý Hoài rất là cảm kích, thu dọn một chút rồi đi xuống lầu, Giang Tử Mặc chợt lên tiếng: “Đây là lần đầu tiên.”

“Cái gì ạ?”

Giang Tử Mặc không vui trừng mắt nhìn cậu, Quý Hoài không hiểu mô tê gì. Giang Tử Mặc hừ một tiếng, lướt qua người Quý Hoài đi xuống lầu. Quý Hoài chẳng hiểu mình đã làm gì mà chọc giận chú Mặc.

Lục Thất đi phía sau, nín cười nói: “Hoài thiếu gia, thiếu gia muốn nói đây là lần đầu tiên cậu ấy cho người khác ở lại nhà mình, à không, là lần đầu tiên cho người khác đi vào nhà mình, Hoài thiếu gia, cậu là người đầu tiên đó. Tính tình của thiếu gia không được tốt, nhưng tâm địa thì tốt lắm. Thiếu gia có một số thói quen sinh hoạt rất xấu, sợ cậu không quen nên mới nhắc nhở trước.”

Quý Hoài sưng mắt nhìn theo bóng dáng Giang Tử Mặc, cậu gật gật đầu: “Em biết rồi.”

Lục Thất thấy ánh mắt sáng lấp lánh của Quý Hoài thì thở phào. Nếu không phải từ nhỏ anh đã đi theo thiếu gia thì với cái vẻ mặt lạnh tanh của thiếu gia, anh đã sớm trốn tránh sợ sệt y như Quý Hoài rồi.

Qua tiết sương giáng, trời càng thêm lạnh, hôm nay trời đổ một trận mưa xối xả, tiếng sấm đì đùng từ sáng tới tối. Quý Hoài nhàn rồi không có gì làm liền co rúm trên sofa xem TV.

Về mặt của Giang Tử Mặc cứ luôn âm trầm hết như bầu trời u ám ngoài kia vậy. Quý Hoài đưa mắt dò xét nhìn hẩn, lặng lẽ cầm điều khiển chỉnh tiếng TV nhỏ xuống.

Giang Tử Mặc cau mày, mặt vẫn lạnh lẽo làm không ai dám lên tiếng.

Giang Tử Mặc ngày càng mất kiên nhẫn, duỗi tay lấy baton đi ra ngoài. Quý Hoài nhìn thoáng qua bên ngoài, bầu trời đầy mây âm u nặng nề, giờ mưa đã tạnh, nhưng trời ngày càng tối, dự là lại có cơn mưa.

Quý Hoài nhìn chằm chằm màn hình TV, thất thần. Trời sắp mưa rồi, chú Mặc cứ như vậy đi ra ngoài sẽ bị ướt đi?

Nghĩ nghĩ, Quý Hoài đứng ngồi không yên. Cậu nhìn bên ngoài, lại nhìn TV, dứt khoát đứng lên. Bên ngoài tiếng sấm nổ đùng một cái, Quý Hoài vội vàng chạy ra ngoài.

Cậu vừa mở cửa đã thấy Giang Tử Mặc đang phiến não đi đi lại lại trong rừng cây.

“Chú Mặc, trời sắp mưa.” Cậu đứng ở cửa gọi.

Giang Tử Mặc dường như không nghe thấy, tiếp tục đi vòng vòng rồi đi sâu vào trong rừng. Quý Hoài nhìn sắc trời, toát mồ hôi. Cậu không biết chú Mặc bị làm sao, nhưng trời sắp mưa, để Giang Tử Mặc ở bên ngoài sẽ rất nguy hiểm.

Quý Hoài lập tức chạy vọt vào trong rừng, Giang Tử Mặc vẫn chưa đi xa, hắn đang cúi đầu tựa lưng vào một gốc cây. Thân thể dường như hòa lẫn vào màu của vỏ cây.

Quý Hoài thả chậm hơi thở, cẩn thận đến gần, “Chú Mặc, trời sắp mưa, chúng ta... quay về đi.”

Giang Tử Mặc ngẩng đầu nhìn cậu, ánh mắt lạnh lẽo giống như một con sói đang rình mồi bên dòng sông băng, Quý Hoài lập tức nín thở, trái tim như bị ai bóp chặt, cậu không nghe thấy tiếng thở của chính mình nữa.

Không biết qua bao lâu, Giang Tử Mặc khôi phục lại vẻ mặt bình thường, nhưng giọng nói vẫn còn lạnh lạnh: “Cháu theo ra đây làm gì? Đi về!”

“Chú... không sao chứ?”

“Chú nói có nghe không? Cút đi về!” Giang Tử Mặc nổi cơn thịnh nộ.

“À... dạ.” Quý Hoài ngây ngẩn gật đầu, đi hai bước lại quay đầu lại, lo lắng nhìn hắn, “Nhưng... chú Mặc, trời sắp mưa.” Quý Hoài trở trở lên trời.

“Quý Tiểu Hoài!” Giang Tử Mặc tái mặt, tay cầm baton, bước nhanh về phía cậu.

Quý Hoài hoảng sợ, nhanh chân bỏ chạy. Quý Hoài chân tay nhỏ nhắn, sao có thể chạy khỏi Giang Tử Mặc, chạy tới cửa liền bị bắt lại.

“Á, chú Mặc! Chú Mặc! Cháu sai rồi! Cháu đi bây giờ đây! Cháu không quấy rầy chú yên lặng suy nghĩ nữa!” Quý Hoài sợ đến nhắm tịt cả mắt.

Giang Tử Mặc tức tới bật cười, vẻ ủ dột trên mặt giờ đã tan biến. Hắn bẻ quặt tay Quý Hoài về phía sau, kéo cậu vào nhà.

“Quý Tiểu Hoài, mới có vài ngày mà cháu đã làm trái ý chú rồi, mấy quy củ chú nói cháu chưa nghe rõ sao?”

Quý Hoài bị quăng lên sofa, cậu vừa định đứng dậy đã bị đè xuống. Giang Tử Mặc bắt lấy tay cậu, đuổi

tay tìm dây thừng phía dưới bàn trà, trói cả chân lẫn tay Quý Hoài lại.

“Chú Mặc! Cháu... cháu sai rồi! Cháu thật sự biết sai rồi!” Quý Hoài sợ hãi cầu xin tha thứ, sợi dây thừng trói chặt tay chân làm cậu đau quằn quại.

“Sai ở đâu?”

“Cháu... cháu không nên tranh luận với chú.” Quý Hoài nhỏ giọng thút thít.

“Còn gì nữa?”

“Còn... còn, không nên chạy ra ngoài đuổi theo chú.”

“Còn gì nữa?”

“Cháu... cháu... không nên...” Quý Hoài vắt óc nghĩ, chợt nhớ tới lúc xem TV buổi sáng, đột nhiên ngộ ra, “Cháu không nên giành điều khiển TV với chú...” Giang Tử Mặc vụt cây bôn lên mông Quý Hoài, thực ra không đau nhưng Quý Hoài xấu hổ, mặt đã đỏ bừng.

Giang Tử Mặc phì cười, lại vụt thêm cái nữa, cười nói: “Nếu tái phạm thì phải làm sao?”

Quý Hoài co rụt cả người trên sofa, khước mắt đỏ lên, nhỏ giọng râm rì: “Không giành với chú nữa, của chú hết.”

Về mặt Giang Tử Mặc trở nên ấm áp, hấn cúi đầu, ngậm lấy đôi môi Quý Hoài. Hấn ngồi trên sofa, say mê hôn người đang bị trói, tới khi không thở nổi nữa mới buông ra.

“Thiếu gia, cậu không sao... chứ...” Tiếng bước chân vội vã truyền từ bên ngoài vào, Lục Thất kích động, có lẽ là vừa vội vàng trở về, trên trán toàn là mồ hôi. Vốn dĩ anh đang mang vẻ mặt lo lắng, nhìn thấy cảnh tượng trên sofa thì lập tức chuyển thành vẻ mặt “thì ra là thế”.

Giang Tử Mặc lạnh lùng liếc nhìn anh, Lục Thất hậm hực xoa xoa cổ, nói: “Thế... nếu không có việc gì thì tôi về đây, hai người... tiếp tục ha.”

Lập tức Quý Hoài đỏ bừng cả mặt.

41. Chương 41: Tôi Có Thể Dạy Nó

Edit: Dép

Sau khi Quý Hoài ở lại chỗ Giang Tử Mặc, Hoa gia không hề có động tĩnh gì, vẫn cứ như lúc trước xem như cậu chưa từng tồn tại.

Quý Hoài nhàn rỗi sắp mọc mốc rồi, trước kia khi cậu phải đề phòng Hoa Duãn Hòa, không thể bước ra khỏi phòng nhưng cũng không thấy nhàm chán. Bây giờ mỗi ngày chỉ có thể đi vài vòng quanh biệt thự, trái lại cũng không có việc gì làm.

Hôm nay Giang Tử Mặc đi ra ngoài từ sáng sớm, sau khi trở về thì cứ ở trong thư phòng với Lục Thất suốt.

Quý Hoài nằm trên sofa độc chiếm cái TV màn hình bự, đây là lần đầu tiên cậu được thả lỏng xem TV, từ tiết mục giải trí hi hi ha ha tới phim tâm lý gia đình khóc sướt mướt, cậu xem rất chăm chú.

Dù sao, đời trước cậu chưa từng có những giây phút thả lỏng thư giãn như vậy.

Lúc cậu đang tập trung xem TV, chuông cửa vang lên. Quý Hoài kinh ngạc, không có ai dám lại gần chú Mặc, sao lại có người đến ấn chuông cửa.

Cậu nghi hoặc khó hiểu nhưng vẫn đi mở cửa.

Bên ngoài có hai người quen thuộc, là Hoa Cẩm Lăng và Lý Duy.

“Sao lại tới đây vậy?”

Hoa Cẩm Lăng cười nói: “Quý Hoài, thầy Lý tới nhà vài lần mà không gặp cậu, anh nghĩ chuyện học hành của cậu không thể bữa đực bữa cái được, nên đưa thầy Lý tới đây.”

“Ồ.” Quý Hoài liếc mắt nhìn Lý Duy, thấy vẻ mặt thầy có vẻ không vui.

“Quý Hoài, cậu sẽ không để bọn anh đứng nói chuyện ngoài này chứ.”

“Mời vào.” Quý Hoài kéo cửa ra mời hai người đi vào.

“Hai người muốn uống gì?” Vừa hỏi xong cậu mới sực nhớ, chỗ này của chú Mặc trừ trà ra thì chẳng có gì đãi khách.

May sao Hoa Cẩm Lăng và Lý Duy đều nói “gì cũng được”. Quý Hoài chạy đi pha trà, lục tung tất cả góc ngách trong phòng bếp mới tìm thấy chén. Quý Hoài vừa pha trà vừa nghĩ: Nơi này của chú Mặc thực sự là không tiếp khách, ngay cả chén trà cũng chỉ đủ cho 3 người dùng. Bình thường Lục Thất không ở đây cho nên mới cất cái chén thứ ba đi.

Quý Hoài cúi đầu đặt hai tách trà xuống trước mặt Hoa Cẩm Lăng và Lý Duy, lúc cậu khom lưng không cẩn thận lộ ra cổ tay, trên cổ tay toàn cả vết hằn do dây trói.

Quý Hoài không hề chú ý, lúc chuẩn bị ngồi xuống thì bị Lý Duy kéo lại. Lý Duy xốc tay áo cậu lên, lộ ra cổ tay nhỏ in toàn vết hằn của dây.

“Ai làm đây?” Lý Duy giận tái mặt hỏi.

Quý Hoài hơi xấu hổ muốn rút tay lại nhưng Lý Duy tóm quá chặt, giấy không ra. Cậu nhìn thoáng qua Hoa Cẩm Lăng, thấy vẻ mặt hần bình tĩnh như là đã dự liệu trước.

“Không phải như thầy nghĩ đâu, đây là ngoài ý muốn thôi.” Quý Hoài đau đầu không biết nên giải thích với Lý Duy thế nào. Hôm đó chú Mặc trói cậu cả nửa ngày, sau đó lại đùa giỡn một hồi lâu mới tháo ra. Da cậu mềm, vết hằn in lên rất khó tiêu tan. Qua ba ngày rồi mà vẫn còn đỏ hồng sưng tấy.

“Sao... sao em lại sa đoạ thành như vậy? Là em tình nguyện? Hay là do anh ta ép buộc em?”

“Em...” Tình hình thực tế lại càng khó nói ra khỏi miệng, Quý Hoài nhú mi ảo não, “Đều không phải, là em không cẩn thận tự gây ra đó.”

“Em...” Lý Duy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hần nhìn bộ dáng cúi đầu của Quý Hoài lại không đành lòng, càng thêm xót xa. Trong thâm tâm hần đã khẳng định Quý Hoài hẳn là bị ép buộc trong một mối quan hệ cấm đoán, mà vì không muốn làm hần lo lắng nên cậu mới cố bày ra vẻ mặt tươi cười.

Quý Hoài thấy Lý Duy không truy hỏi nữa thì nghĩ chắc thầy tin lời cậu rồi. Cậu ngẩng đầu hỏi: “Thầy tìm em có việc gì không?”

Lý Duy: “Em không định học tiếp sao? Em không tới trường, vậy ngay cả lớp tại gia cũng không học nữa?”

Tuy học cùng Lý Duy khiến cậu rất vui vẻ, nhưng đúng là cậu không thể học tiếp, không nói tới chuyện chú Mặc cấm cửa tất cả mọi người, dù bảo Lý Duy tới đây dạy, chú Mặc chắc chắn không đồng ý.

“Dù sao em cũng không học nổi, vậy thì không học nữa.”

“Vậy sao được, chẳng nhẽ em cứ cam chịu không biết gì, để người ta...” Lý Duy không thể nói hai chữ “bao nuôi” này ra khỏi miệng, thiếu niên tốt như vậy không nên sa đoạ một đời.

Hắn chỉ hy vọng thiếu niên có thể sống một cách vui vẻ tự do, không sống cho ai khác mà sống vì chính bản thân cậu.

“Có phải anh ta không cho em đi ra ngoài không? Có phải không?” Lý Duy dè ép giọng mình, cố tỏ ra bình tĩnh.

“Tôi không cho nó làm gì cơ?” Một giọng nói lạnh băng vang lên, Quý Hoài quay đầu nhìn thì thấy Giang Tử Mặc đang đi từ trên lầu xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lý Duy.

Lý Duy phẫn nộ đứng lên, chỉ trích hắn: “Quý Hoài em ấy còn nhỏ, em ấy không nên sống mãi như vậy, cái gì cũng không biết. Về sau nếu anh... vậy thì sao em ấy có thể sống tiếp!”

Giang Tử Mặc nhướn mi châm chọc, đột nhiên hắn xoay người nói với Quý Hoài, “Quý Tiểu Hoài, cháu muốn người này dạy cháu?”

“Không phải, không phải.” Quý Hoài vội xua tay.

“Vậy cháu trách chú không cho cháu tới trường?”

“Không, cháu không trách cứ gì chú cả.” Đây là sao vậy!

Giang Tử Mặc lại quay đầu cười lạnh: “Lý tiên sinh, đừng lo chuyện bao đồng, Quý Hoài nó ”cam tâm tình nguyện” ở bên tôi.”

Lý Duy tức giận tái mặt, nhưng giáo dưỡng tốt đẹp không cho phép hắn chửi tục, nhất thời mặt đỏ lên. Quý Hoài bất đắc dĩ, hai đời rồi, rất ít khi thấy Lý Duy thất thố như vậy khi tranh luận với người khác, đều là vì cậu.

“Thầy, em ở nhà cũng tự học được mà, thầy không cần lo cho em đâu, nếu em không hiểu chỗ nào sẽ gọi điện hỏi thầy.”

Lý Duy đau lòng nhìn cậu, Giang Tử Mặc trầm mặt xuống, kéo Quý Hoài vào trong ngực ôm không cho cậu động đây, sau đó cười lạnh nói: “Nó không biết gì, tôi sẽ dạy nó, không cần phiền đến thầy Lý. Lục Thất, tiễn khách.”

42. Chương 42: Đưa Cháu Tới Trường

Edit: Dép

Trước khi đi, Hoa Cẩm Lăng đứng trước mặt Quý Hoài nói: “Lúc trước là Cẩm Tú không đúng, anh đã dạy dỗ nó một trận nên thân rồi, chừng nào cậu muốn về bên này thì về, nhà vẫn ở đó.”

“Vâng.” Quý Hoài gật đầu.

Hoa Cẩm Lăng cũng không để ý Quý Hoài có nghe lọt hay không, anh ta cười cười rồi xoay người rời đi.

Giang Tử Mặc nhìn theo bóng dáng của Hoa Cẩm Lăng, thật lâu không nhúc nhích.

“Chú Mặc?”

Giang Tử Mặc hồi thần, nhú mày, không vui hỏi cậu: “Ai cho đám người ấy vào?”

Quý Hoài dò xét liếc nhìn hắn, nhỏ giọng đáp: “Bọn họ đứng ở cửa, cháu cũng không thể nhốt bọn họ ở bên ngoài.”

“Nhốt bên ngoài thì đã làm sao? Chỗ này của chú là nơi bọn họ muốn đến thì đến chắc?”

Quý Hoài cúi đầu ngoan ngoãn nghe khiển trách.

Giang Tử Mặc đột nhiên chuyển đề tài, hỏi: “Cháu muốn học cái gì? Nói chú nghe, chú sẽ dạy cháu từng thứ một.”

“Cháu không muốn học gì hết.”

“Vậy cháu nói xem...” Giang Tử Mặc cúi đầu dán vào tai Quý Hoài, hỏi, “Chú có ngược đãi cháu không?”

Lỗ tai Quý Hoài hơi nhột, né tránh một chút, “Không, không có.”

Giang Tử Mặc nhàn nhạt cười: “Vậy vì sao người khác cứ nghĩ chú làm chuyện này chuyện nọ với cháu vậy?”

Quý Hoài ấp úng không nên lời, thân thể lại hơi né tránh, Giang Tử Mặc theo sát cậu, vây cậu lại giữa lồng ngực hắn và vách tường.

“Vậy chú lại hỏi cháu, cái gì cháu cũng biết sao?”

Quý Hoài đỏ mặt lại không dám lộn xộn, vừa động đậy sẽ dán vào lồng ngực Giang Tử Mặc. Cậu vội xin

tha, “Chú Mặc, cháu thật sự không cần học đâu, về sau cháu sẽ không để người khác vào nhà nữa.”

“Chú hỏi cháu, có biết không?”

Quý Hoài cứng đờ, chân tay luống cuống muốn đẩy hẳn ra, lại bị Giang Tử Mặc khóa chặt lại, khoe mắt đỏ bừng.

“Chú Mặc, đừng...”

“Tự học sao? Học lúc nào?”

Quý Hoài xoay mặt qua một bên, cắn môi không đáp.

Giang Tử Mặc thấy vậy lại càng muốn ép bức cậu. Năm ngón tay lạnh lạnh thông thả chuyển động lên xuống, đầu ngón cái còn cố ý nghiền ép.

Quý Hoài cắn răng “ừm” một tiếng, cong thắt lưng lên.

“Nói, học khi nào?”

Quý Hoài bị tra tấn khó chịu cực kỳ, năm ngón tay nắm chặt, đuôi mắt đỏ ửng. Lúc chịu không nổi rồi cậu mới khó nhọc nói: “Là... là... năm trước...”

“Ồ.” Giang Tử Mặc nhin không được cười khê. Tiếng cười len lõi vào vành tai Quý Hoài làm thân thể cậu càng thêm mềm nhũn, sự trêu đùa không nhanh không chậm dưới thân làm cậu ngứa ngáy, chốc lát sau, cậu khê rên lên một tiếng.

“Không được rồi Quý Hoài, bây giờ mới được vài phút.” Giang Tử Mặc rút tay ra dùng khăn giấy lau.

Mặt Quý Hoài đã đỏ lựng, cậu vừa xấu hổ vừa giận, nhưng nhìn thấy dấu vết trên tay Giang Tử Mặc thì lại thấy thẹn. Cậu chỉ muốn đâm đầu vào bồn hoa bên cạnh chết luôn cho rồi.

“Chú sẽ dạy cháu, lần sau có thể cầm cự lâu hơn.” Giang Tử Mặc ném giấy đi, trêu tức nhìn cậu.

“Không cần.” Quý Hoài tức giận lại nhin xuống, “Không cần.” Sau khi nói xong thì chẳng còn mặt mũi nhìn Giang Tử Mặc nữa, xoay người chạy lên lầu.

Giang Tử Mặc buồn cười ngồi vào sofa, cứ thế mà ngồi cười nửa ngày.

Đứa nhỏ này thật không biết đùa, chuyện này vừa vui lại vừa sầu.

Hắn ngồi cười một lúc lâu, nụ cười dần dần biến mất. Nhìn hai tách trà trên bàn, hắn nhớ tới lời Lý Duy nói.

Nhớ tới việc này, hắn hơi phiền, lông mày nhíu chặt lại. Bốn phía trống trải vắng lặng, hắn ngồi một mình, ngày càng sầu não, đột nhiên hắn lôi ngăn kéo bàn trà ra, lật lật tìm một bao thuốc lá.

Trước kia hắn hút thuốc rất nhiều, nhưng chẳng biết vì sao mà cái sự thèm thuốc cứ nhạt đi, dần dần không động vào nữa. Hiện giờ hắn đang phiền não nên lại muốn hút thuốc, nhưng tìm cả nửa ngày vẫn không thấy bật lửa.

Hắn cau mày, cầm điếu thuốc chưa châm trên tay, ánh mắt thất thần nhìn mãi một chỗ.

Tới giờ cơm, Quý Hoài vẫn không muốn đi xuống, vẫn là nhờ Lục Thất khuyên nhủ. Lúc Giang Tử Mặc và Quý Hoài ở cạnh nhau, Lục Thất sẽ chủ động tránh đi, cho nên anh không biết buổi sáng xảy ra chuyện gì.

Nhưng nhìn vẻ xấu hổ ảo não của Quý Hoài, anh cũng lờ mờ đoán được thiếu gia nhà mình lại làm chuyện lưu manh gì rồi.

Quý Hoài ngồi đối diện Giang Tử Mặc, cúi đầu yên lặng ăn cơm. Vốn tưởng Giang Tử Mặc sẽ thừa cơ trêu chọc cậu dăm ba câu, không ngờ cơm nước xong xuôi Giang Tử Mặc mới mở lời.

Hắn chậm rãi lấy khăn lau khóe miệng sau đó giương mắt nhìn về phía Quý Hoài, bình tĩnh nói: “Quý Tiểu Hoài, chú đưa cháu tới trường học nhé.”

Đây là kết quả hắn ngồi suy nghĩ nguyên buổi chiều.

Không ai biết cả buổi chiều hắn đã nghĩ những gì, nhưng sau khi hắn nói câu này, Quý Hoài bắt đầu tới trường học.

- _____

Cái bộ này làm tôi còn phiu ghê gớm không biết nên xưng hô thế nào khi mà tới cuối truyện cháu nó còn gọi chú cơ ha ha.... (Mặc dù trên thực tế lúc đấy coi như thoát ly nhà họ Hoa rồi thì chú cháu gì nữa...) Ài, tiếng Việt thật thú vị nhưng cũng thật đau đầu TvT

43. Chương 43: Em Muốn Nhảy Lớp

Edit: Dép

Lúc Quý Hoài một lần nữa đứng trước cổng trường học, cậu cảm thấy hơi hoảng hốt.

Cảnh tượng đã lâu không gặp, giờ đây làn gió của tuổi thanh xuân đang thoáng lướt qua khuôn mặt cậu.

Cảm xúc không nói nên lời, lưng cậu đeo một cái cặp sách rỗng, bối rối đứng ở trước cổng trường.

Hôm nay là thứ hai, rất nhiều khuôn mặt học sinh non nớt đang tiến vào cổng trường. Quý Hoài bước vào trường, sau đó tìm mãi vẫn không thấy lớp học của mình đâu.

Lúc chú Mặc bảo sẽ cho cậu đi học, cậu rất kinh ngạc, vốn cậu nghĩ đời này mình sẽ không được tới trường, dù sao nhưng gì cần học đời trước đã học cả rồi, đi học lần nữa với cậu mà nói, không có ý nghĩa gì to lớn lắm.

Nhưng chú Mặc đã sắp xếp ổn thỏa đâu ra đấy để chuẩn bị đưa cậu tới trường, thậm chí sáng sớm hôm nay hẳn còn dặn dò Lục Thất đưa cậu đi học. Lục Thất đưa cậu tới cổng, muốn đi vào cùng cậu, nhưng Quý Hoài không đồng ý.

Trường trung học Nhạc Vinh ở Kim Thành là một trường tư thục, bao gồm tiểu học, trung học cơ sở và trung học phổ thông. Đây cũng là một ngôi trường quý tộc, tất cả học sinh đều có thân phận bối cảnh, từ nhỏ tới lớn được tiếp nhận sự giáo dục vô cùng nghiêm ngặt, ai ai cũng vô cùng xuất sắc.

Nếu nghĩ con nhà giàu chỉ biết chơi bời thì sai rồi, chính bởi chúng sinh ra trong nhà quyền thế, cho nên chúng phải tiếp nhận sự giáo dục vô cùng nghiêm ngặt, vừa sinh ra đã ở vạch đích là có ý như vậy.

Đời trước Quý Hoài chưa bao giờ đi lung tung trong trường, cậu chỉ biết cắm đầu vào học, cho nên giờ cậu không biết lớp 8-1 ở đâu.

Lại nói, cậu nhớ tới vẻ mặt kinh ngạc của chú Mặc khi biết cậu 16 tuổi vẫn còn học lớp 8, như thể muốn cạy đầu cậu ra xem bên trong có bị nước vào hay không.

Không tính đời trước, trên thực tế, sau khi bà nội ngã bệnh thì cậu nghỉ học luôn, chỉ học tới lớp 7.

Mà Hoa Cẩm Tú lớn hơn cậu 1 tuổi thì đang học lớp 11, vốn dĩ cậu nên học lớp 10, giờ lại xuống học lớp 8, một lời khó nói hết.

Quý Hoài vất vả mãi mới tìm được lớp 8-1, đã vào tiết mất rồi, giáo viên tiếng Anh đang nghiêm túc giảng bài trên bục giảng, Quý Hoài đứng ở cửa không làm phiền.

Giáo viên tiếng Anh tập trung vào bài giảng nên không chú ý tới cậu, nhưng học sinh trong lớp thì lại tò mò nhìn ra, túm năm tụm ba châu đầu vào bàn tán.

Giáo viên tiếng Anh nhú mào muốn nhắc nhở một tiếng, theo ánh mắt của đám học sinh nhìn ra cửa.

Quý Hoài hơi xấu hổ, chào hỏi: “Em chào cô, em là Quý Hoài ạ.”

Cô giáo này hiển nhiên đã được nhắc trước rồi, thấy cậu thì sững sốt một chút, nói: “Quý Hoài phải không, vào đi.”

Quý Hoài đi vào lớp học, cô giáo tùy ý chỉ một chỗ trống cho cậu ngồi vào, ngay cả giới thiệu bản thân cũng bỏ qua.

Quý Hoài đi dọc xuống ngồi vào bàn góc cuối lớp, rất nhiều người tò mò nhìn cậu, thực tế, tuy rằng Quý Hoài mặt còn búng ra sữa, vóc dáng nhỏ con, nhưng cậu đã tới tuổi dậy thì, năm nay cao tới 1m75, so với những học sinh dậy thì muộn thì cậu cao hơn một cái đầu.

Vả lại vẻ mặt Quý Hoài rất trầm tĩnh, động tác không nhanh không chậm, có một chút khác biệt kỳ lạ với những đứa trẻ ngồi ở đây.

Ngày đầu tiên, Quý Hoài đi nhận sách giáo khoa rồi ngồi yên tại chỗ của mình, không đi đâu cả. Đám trẻ này cũng rất là tinh ranh, giờ ra chơi đi dạo quanh văn phòng giáo viên một lúc đã biết hết bối cảnh của Quý Hoài.

Con riêng của Hoa gia, từ quê mới lên.

Chỉ với hai tin tức này đã đủ để cho mọi người tránh xa cậu. Quý Hoài không thèm quan tâm bọn họ nghĩ gì, cậu cầm sách giáo khoa, kiên nhẫn học xong một tiết, tiết thứ hai thì ngồi thất thần.

Không phải cậu không học được, trung học Nhạc Vinh có đội ngũ giáo viên hàng đầu, tài liệu giảng dạy tốt nhất, mỗi bài thi được trung học Nhạc Vinh ra đề sẽ làm cho đám học sinh trường khác khóc thét chữ bởi um xum. Nhưng đối với một người đời trước đã lấy hai bằng tiến sĩ như Quý Hoài, mấy cái này quá là đơn giản.

Quý Hoài lật tới lật lui cuốn sách giáo khoa, trước khi tới đây cậu nghĩ bụng học qua loa hai ba năm rồi thôi, bằng cấp gì đó không quan trọng. Chờ tới khi cậu trưởng thành thì có thể tự do làm chuyện mình thích.

Nhưng tới lúc cậu thật sự ngồi học lại lớp 8, ý tưởng này đã bị nhưng kiến thức đơn giản trong sách đánh vỡ vụn, cậu thở dài gấp sách lại.

Còn hai tiết nữa, cậu dứt khoát đi ra khỏi phòng học, dựa theo trí nhớ tìm tới tòa nhà công vụ.

Cậu nhìn lầu một dán chữ văn phòng hiệu trưởng, lầu ba phòng 306. Cậu lên lầu ba, nhẹ nhàng gõ cửa phòng, chờ người bên trong nói “mời vào” mới đẩy cửa đi vào.

Trong văn phòng hiệu trưởng không chỉ có hiệu trưởng mà còn có thư ký và giáo viên chủ nhiệm khối cấp 3, còn lại là một vài học sinh khác. Quý Hoài cố nhớ tới đời trước nhưng vẫn không nhận ra ai cả.

“Chào thầy hiệu trưởng, em là học sinh mới tới hôm nay - Quý Hoài. Em có chuyện muốn xin sự đồng ý của thầy.”

Hiệu trưởng rất bất ngờ, vẻ mặt hơi không tốt, có lẽ ông ta không nghĩ một học sinh ấy thể mà tùy tiện chạy tới phòng hiệu trưởng muốn nói chuyện.

Thấy học sinh này có vẻ rất to gan, sắc mặt ông ta liền trở nên không tốt, cho dù trong trường toàn con ông cháu cha nhưng phía sau trung học Nhạc Vinh cũng là một tập đoàn tài chính lớn, ai sợ ai.

“Em ở lớp nào, có vấn đề gì thì về trao đổi với giáo viên chủ nhiệm.”

“Hiệu trưởng, xin phiền thầy ít phút.”

Hiệu trưởng cau mày, định nói gì đó nhưng bị thư ký bên cạnh ngăn lại, thấp giọng ghé vào tai ông ta nói vài câu, vẻ mặt ông ta nhìn Quý Hoài có chút kỳ dị, sau đó liền cất bộ mặt không vui kia đi.

“Quý Hoài, có chuyện gì, em nói đi.”

“Em muốn nhảy lớp, nhảy lên lớp 11.” Quý Hoài bình tĩnh nói.

Hiệu trưởng vừa được thư ký tiết lộ lai lịch của Quý Hoài: “...”

Thư ký: “...”

Chủ nhiệm: “...”

Qua nửa ngày, hiệu trưởng uyển chuyển nói: “Thầy nhớ trước kia em mới học tới lớp 7, bây giờ là học lớp 8.”

“Vâng, nhưng em muốn nhảy lên lớp 11, cần kiểm tra gì em cũng chấp nhận.”

Hiệu trưởng và thư ký liếc nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương hiện lên vẻ nghi ngờ “Thật sự là từ quê mới ra sao?”

Nếu hiện giờ đứng trước mặt ông ta không phải là cậu học sinh này, ô dù to lớn đến nỗi ông ta phải cúi đầu nhỏ nhẹ, thì với cái chức danh hiệu trưởng trung học Nhạc Vinh, ông ta đã sớm đuổi tên học sinh nông cuồng này ra khỏi cửa.

“Em cảm thấy mình lớn hơn các bạn cùng lớp nên không quen, mới nói như vậy đi? Quý Hoài à, học tập thì phải từ từ, không vội vã được đâu.” Thư ký hiền từ nói, vẻ mặt dịu dàng làm người ta muốn thả lỏng.

Quý Hoài lắc đầu, không thể nói rõ ràng nguyên nhân dẫn đến quyết định của mình. Nếu như cậu còn ở Hoa gia thì cậu chắc chắn không thể làm như bây giờ, cậu không thể giải thích rõ ràng với họ rằng làm thế nào có đủ tự tin để nhảy từ lớp 8 lên lớp 11.

Nhưng bây giờ cậu theo chú Mặc rồi, lúc cậu quyết định nhảy lớp cũng không nghĩ tới việc giải thích với chú Mặc, cho dù bây giờ cũng chưa biết nên giải thích thế nào, nhưng cậu có một linh cảm tốt.

Chú Mặc quá lắm chỉ hung dữ với cậu tí thôi, cậu không sợ. Quý Hoài im lặng nghĩ, trong lòng bỗng dưng thấy tự tin hơn.

“Em muốn nhảy lớp, xin thầy cho em một cơ hội.”

Hiệu trưởng hết cách, từ chối Quý Hoài nghĩa là từ chối người sau lưng Quý Hoài, ông ta nào dám, vốn dĩ định gạt đầu đáp ứng sau đó ra hai đề thi cho Quý Hoài biết khó mà lui, không ngờ chủ nhiệm khối cấp 3 đã sầm mặt.

Chủ nhiệm khối cấp 3 là một học sinh ưu tú du học nước ngoài trở về, ba năm liền giữ vững vị trí chủ nhiệm, cái tôi vô cùng cao, Quý Hoài nông cuồng nói muốn nhảy lên lớp trung học phổ thông, gã lập tức thấy khó chịu.

“Em mới chỉ là học sinh lớp 8, lại còn bỏ học 2 năm mới tiếp tục học, chương trình học ở vùng nông thôn vô cùng thiếu sót, giờ em lại bảo muốn nhảy lớp, em nên tự nhìn lại mình đi.” Chủ nhiệm cấp 3 vô cùng bất mãn.

“Thầy Trương, thầy đừng nóng, chỉ là một đứa trẻ thôi mà.” Thư ký khuyên nhủ.

“Thầy có thể tìm hai đề thi lớp 11 cho em làm, nếu không được full điểm thì coi như em chưa từng đề cập chuyện này với thầy.”

“Full điểm? Nông cuồng! Nếu ai cũng như em ngày nào cũng tới xin nhảy lớp, em xem trường học là cái gì? Là thứ để thỏa mãn lòng tự đại của em sao?”

Thư ký đã toát mồ hôi lạnh, sợ đắc tội người sau lưng Quý Hoài, vội hòa giải: “Thầy Trương, chỉ là một đứa nhỏ thôi, có chí cầu tiến vẫn rất đáng tuyên dương.”

Chủ nhiệm Trương hừ lạnh còn muốn nói tiếp, bị thư ký luống cuống ngăn lại.

Quý Hoài chờ gã nói xong mới nói: “Rất xin lỗi đã gây phiền toái cho thầy, nhưng mà chương trình lớp 8 em đã không cần thiết phải học nữa, có học cũng chỉ mất thời gian.”

Quý Hoài nói lời này chính là sự thật, nhưng người ngoài nghe vào khó tránh khỏi cảm thấy có phần kiêu căng. Hiệu trưởng và thư ký đều không muốn đắc tội nhưng chủ nhiệm lại vẫn không đồng ý.

Cuối cùng, vì e ngại người phía sau Quý Hoài, chủ nhiệm cấp 3 đành nhượng bộ. Bây giờ sắp cuối tháng mười, tới cuối tháng sẽ tiến hành thi giữa kỳ khối trung học phổ thông, mà lần này, năm trường trọng điểm của Kim Thành sẽ liên kết tổ chức thi, đều là các trường học top đầu, đề thi sẽ khó hơn bình thường rất nhiều.

Thầy Trương cười lạnh: “Nếu em vào được top 10 trong kỳ thi, thầy sẽ đồng ý để em nhảy lớp.”

Quý Hoài nghĩ nghĩ, vào top 10 của khối lớp 11 trung học Nhạc Vinh cũng không phải là khó. Cậu còn tưởng mình phải vào top 10 toàn thành phố mới cho cậu nhảy lớp kìa.

Đời trước khi Quý Hoài vừa tới trường, thành tích vô cùng thấp, thấp tới mức không thể chịu đựng được, cho nên cậu liều mạng học. Thời điểm học lớp 9, cậu đã đứng đầu toàn khối. Sau khi lên trung học phổ thông cũng luôn đứng nhất toàn trường, thậm chí còn nhất toàn thành phố vài lần. Cho nên đối với cậu, vào top 10 toàn khối không phải là vấn đề gì to lớn.

Sau khi quyết định xong việc này, Quý Hoài về lớp. Trong lớp không biết cậu trốn một tiết đi đâu, lại thêm tin đồn nghe ngóng được lúc trước, đám học sinh tỏ ra lạnh nhạt với Quý Hoài, không thèm che giấu vẻ khinh miệt và xem thường.

Quý Hoài ngồi vào chỗ của mình, im lặng xem sách một lúc. Sự việc xong rồi, trong lòng yên tĩnh, cậu lại bắt đầu phát sầu, sầu cả buổi chiều vẫn chưa “sầu” ra kết quả gì.

Tan học, cậu đeo cặp sách trên lưng đi ra phía cổng trường, Lục Thất đã đỗ xe đứng chờ cậu ngoài cổng. Cậu chậm rãi đi, lúc kéo cửa xe ra, cậu mới thấy cái người làm cậu phát sầu cả buổi chiều.

“Còn thất thần gì? Lên xe!”

“Dạ.” Quý Hoài cào cào tóc, sầu càng thêm sầu.

Phải nói với chú Mặc thế nào đây, nói là tự dưng cháu máu lên muốn nhảy lớp chơi?

44. Chương 44: Chìm Đắm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dép

Về mặt Giang Tử Mặc vẫn bình tĩnh không nhìn ra cảm xúc gì, sau khi Quý Hoài lên xe, cậu càng đứng ngồi không yên.

Hay là không nói thì hơn, chú Mặc chỉ muốn cho cậu đến trường chứ đâu để ý đến thành tích của cậu, chỉ cần cậu không nói, chú Mặc sẽ không biết.

Từ lúc Quý Hoài ngồi lên xe, Giang Tử Mặc vẫn không nói câu nào, cứ giữ nguyên bộ mặt bình thản, nhất thời, không khí trong xe như ngưng đọng.

Lục Thất cứ liên tục ngó về phía sau, cảm thấy lo lắng thay cho hai người đang ngồi im như thóc đằng sau. Rõ ràng sau khi nghe được tin tức, thiếu gia nhà anh đã đến cổng trường chờ từ sớm, Lục Thất nghĩ hẳn muốn dạy bảo Quý Hoài dăm ba câu. Nhưng trái lại sau khi đón được Quý Hoài, hẳn lại lạnh mặt không nói gì cả.

Lục Thất không nhin được, lên tiếng đánh vỡ sự im lặng, “Quý Hoài, ngày đầu đến trường thấy sao?”

“Tốt lắm ạ.” Quý Hoài liếc Giang Tử Mặc, sau đó quay đầu lại trả lời.

Lục Thất vắt óc muốn hỏi thêm mấy câu cứu lấy bầu không khí, nào ngờ đúng lúc này Giang Tử Mặc lên tiếng, “Ngày đầu tiên tới trường, không có gì muốn nói với chú à?”

Quý Hoài vừa định lắc đầu, lại thấy được ánh mắt thâm sâu của Giang Tử Mặc đang lạnh lùng nhìn cậu, khẩu hình cậu ngừng lại.

Giang Tử Mặc hừ một tiếng, khuôn mặt tuấn mỹ trầm xuống.

Quý Hoài nhìn hai tay mình đang đặt trên đùi, âm thầm thở dài. Cậu vẫn chưa biết rằng chú Mặc đã biết chuyện rồi, thậm chí còn nghĩ cách gạt chú Mặc, vậy thì không cần phải lo lắng chuyện giải thích nữa.

Nhưng cuối cùng cậu không đành lòng dỗi gạt, khoảng thời gian này, chú Mặc đối xử với cậu rất tốt. Sự đối xử ấy làm cậu vừa mừng vừa sợ. Đời trước sống hơn hai mươi năm, trừ bà nội đối tốt với cậu thì không còn ai khác cả.

Cậu tham lam hồi tưởng lại sự đối xử vừa cẩn thận vừa đặc biệt ấy.

“Hôm nay cháu... chú Mặc, cháu nói với chú cái này, chú không được tức giận nhé?” Quý Hoài ngẩng đầu nhìn hẳn. Thiếu niên mười sáu, đã bước nửa bước sang tuổi thanh niên, mặt mày dần hiện ra sự trầm ổn. Nhưng khuôn mặt trắng trẻo này vẫn luôn làm người ta vô thức coi cậu như một đứa trẻ.

Nói xong, khóe mắt cậu hơi giương lên, cái phong tình lúc đảo mắt ấy làm lòng người say mê.

Nhất là khi cậu cẩn thận từng chút một, e dè lấy lòng nhìn Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc giãn mày, thản nhiên đáp: “Ừ.”

“Hôm, hôm nay cháu nói với hiệu trưởng, cháu muốn học lớp 11.” Nói xong lại đưa mắt nhìn Giang Tử Mặc, cậu thấp giọng nói, “Cháu... bây giờ 16 tuổi rồi, học lớp 8 không phù hợp, cháu nghĩ, bây giờ lên học lớp 11 luôn thì hai năm nữa là có thể tốt nghiệp được rồi.”

Lục Thất vừa lái xe vừa dỏng tai nghe ngóng. Nghe đến đoạn này, anh âm thầm chất lưỡi. Lúc vừa nhận được tin tức, anh kinh ngạc nghĩ thẳng nhóc này đang làm loạn, lấy cái trình độ học ở nông thôn của nó vào Nhạc Vinh còn phải đi cửa sau đấy.

Bây giờ thằng nhóc còn muốn một bước lên trời, muốn lên thẳng lớp 11, không phải Lục Thất coi thường cậu, mà bởi vì lúc anh giúp Quý Hoài làm thủ tục nhập học đã thấy học bạ của Quý Hoài. Ở nông thôn thì thành tích như vậy là nổi bật rồi, nhưng vào Nhạc Vinh thì lại không đủ.

Nhưng Giang Tử Mặc vẫn không hỏi gì cả, Quý Hoài đợi cả nửa ngày cũng không thấy Giang Tử Mặc lên tiếng. Cậu nghi hoặc ngẩng đầu, thấy một chút cảm xúc gì đó đang chậm rãi dâng lên trong mắt Giang Tử Mặc.

Quý Hoài không rõ cảm xúc đó là gì, nhưng khiến cậu phải dỗi theo ánh mắt hắn. Bất kể là ai, nhìn thấy Giang Tử Mặc đều bảo hắn là một người lạnh lùng, quái gở, tính cách lập dị còn rất tàn nhẫn.

Nhưng không ai biết rằng, đáy mắt Giang Tử Mặc thỉnh thoảng sẽ ánh lên một chút dịu dàng, có thể làm người ta... đắm chìm trong đó.

“Muốn học cũng được, nhưng kỳ thi lần này không được để chú mất mặt.”

“Vâng.” Quý Hoài ngây ngẩn gật đầu, sau đó mới nhận ra Giang Tử Mặc chẳng truy hỏi mình cái gì.

Không hỏi vì sao tự dừng cậu giờ quê, không hỏi tại sao cậu muốn học lớp 11, không hỏi cậu bất kỳ điều gì đã đồng ý ngay.

“Nếu đã thi thì phải đạt kết quả tốt nhất, hạng hai cũng không được.”

Quý Hoài gật gật đầu, “Cháu sẽ giành hạng nhất cho chú xem.”

Lục Thất đang dừng đèn đỏ, nghe thấy thế thì suýt nữa đạp chân ga. Anh khiếp sợ nghi ngờ mình nghe lầm rồi, Quý Hoài muốn đạt hạng nhất.

Đệch, đó là trung học Nhạc Vinh đó, không phải là trường hạng hai hạng ba, thậm chí cũng không phải trường hạng một, mà là trường hàng đầu của Kim Thành, tiếng tăm vang khắp cả nước.

Quý Hoài là ai? Nếu Lục Thất không bị ngáo ngẩn, Quý Hoài là một thằng nhóc mới từ quê lên, không ai dạy bảo không ai thương xót, nghỉ học hai năm, không quên kiến thức đã là tốt lắm rồi, ấy thế mà giờ lại muốn thi đạt hạng nhất ở Nhạc Vinh.

Ha ha, quả nhiên là thế giới của anh xuất hiện ảo giác rồi đi, ngay cả thiếu gia cũng bị ảo luôn rồi.

Lúc xe chạy ngang qua một cửa hàng bánh ngọt, Giang Tử Mặc kêu dừng xe, Quý Hoài nhìn biển hiệu bánh ngọt, trong lòng thầm có linh cảm.

Lục Thất dừng xe, rất tự nhiên xuống xe đi vào trong cửa hàng mua một hộp to đựng toàn bánh ngọt trở về, nhìn thấy ánh mắt kinh dị của Quý Hoài, Lục Thất còn hỏi: “Hoài thiếu gia, cậu cũng muốn ăn à? Vậy chờ về nhà mở ra cùng ăn.”

“Không, em không ăn.”

Cậu vừa nhìn đã ngấy tận cổ, đừng nói ăn. Nhưng đây là sở thích của chú Mặc, cậu không tiện nhiều lời. Tuy là một người đàn ông, một người đàn ông rất lạnh lùng, nhưng thích ăn đồ ngọt cũng không có gì xấu đúng không?

Sau khi về nhà, Lục Thất đặt hộp bánh lên bàn trà, cô giúp việc đã làm cơm xong, Lục Thất ăn vội hai miếng liền bị điện thoại kêu đi. Quý Hoài ngồi đối mặt với Giang Tử Mặc, vừa ăn mấy miếng cơm đã thấy chú Mặc đẩy bát ra rồi.

“Không ăn cơm nữa sao?”

“Không ngon.” Giang Tử Mặc thản nhiên đáp, nói xong hắn đứng dậy đi ra phòng khách.

Quý Hoài chậm rãi ăn cơm xong rồi thu dọn bàn, lúc ra phòng khách, cậu thấy Giang Tử Mặc đang ngồi trên sofa vừa xem TV vừa ăn bánh ngọt.

Quý Hoài ngồi vào bên cạnh hắn, không nhịn được nhìn Giang Tử Mặc, thực sự ngon đến vậy sao? Cơm thì không ăn, chạy ra đây ăn bánh ngọt?

Giang Tử Mặc đang ăn một miếng bánh crepe xoài ngàn lớp*, Quý Hoài không cần ăn cũng biết là rất ngọt. Cậu nhìn Giang Tử Mặc đã ăn hết hơn một nửa, rót cuộc nhin không được, hỏi, “Thật sự ngon như vậy sao?”

*Bánh crepe xoài ngàn lớp (Mango mille crepe cake)

“Không ngon.” Giang Tử Mặc bình thần đáp, lại ăn một miếng nữa, “Từ nhỏ chú ăn ngàn rồi.”

“Vậy sao chú còn ăn?”

Giang Tử Mặc khựng lại, thật lâu không lên tiếng, lúc Quý Hoài nghĩ Giang Tử Mặc sẽ không trả lời thì Giang Tử Mặc bỗng mở miệng: “Nếu chú không ăn, bà ấy (: tã) sẽ giận.”

Quý Hoài ngẩn người, bà ấy (: tã) hay là ông ấy (:tã)? Quý Hoài không hiểu lắm, nhưng trên người Giang Tử Mặc bỗng dâng lên một cảm giác bi thương nặng nề khiến người ta không thể thở nổi.

Đến tận khi Giang Tử Mặc ăn xong cả miếng bánh, Quý Hoài vẫn thất thần không nói nên lời.

45. Chương 45: Em Sẽ Đạt Hạng Nhất

Edit: Dép

Ngày hôm sau, Quý Hoài vào lớp học dưới ánh mắt kỳ dị của bạn cùng lớp. Không giống như ánh nhìn

đánh giá học sinh mới ngày đầu tiên, hôm nay ánh mắt của chúng phức tạp hơn, có kinh ngạc, có khinh thường, có lạnh lùng, gì cũng có.

Quý Hoài hơi sững sờ, nháy mắt đã hiểu ngay.

Cậu ngồi vào chỗ của mình, lấy ra hai đề thi lớp 10 và 11 mà Lục Thất tìm cho cậu, thử làm để tìm cảm giác.

Sau khi chuông vào lớp reo lên, những ánh mắt đánh giá dò xét xung quanh mới thu lại. Giáo viên chủ nhiệm đứng cạnh nhìn cậu một lúc lâu, không nói gì, sau đó xoay người ra khỏi lớp. Tiết một là tiết Anh, vẫn là cô giáo nghiêm khắc ngày hôm qua tới dạy, vừa lên lớp cô giáo liền buông giáo án quét mắt nhìn cả lớp ngồi dưới, nói: “Tôi nghe nói lớp ta có học sinh muốn nhảy lên học lớp 11. Đứng ra cho tôi xem em nào là viên ngọc trai bị vùi lấp ấy.”

Cả lớp cúi đầu cười trộm, ánh mắt nhìn về phía Quý Hoài.

“Cười cái gì mà cười, cảm thấy rất là vinh dự đúng không, có bản lĩnh thì thi đại học ngay bây giờ đi, tôi nhất định không ngăn cản các cô các cậu.” Cô giáo quát một tiếng, phía dưới im bất.

“Sao nào, không dám đứng ra phải không? Trường học chúng ta không thiếu thiên tài, nhưng lần đầu tiên tôi nghe có học sinh muốn nhảy từ lớp 8 lên 11, không cần thi cấp 3 luôn đấy phải không?”

Quý Hoài buông bút nhìn tờ đề toán hình đã giải một nửa, bất đắc dĩ thở dài một hơi, đứng lên.

Cô giáo thấy cậu, cười lạnh: “Ngày hôm qua vừa tới trường báo danh, hôm nay đã muốn nhảy lớp, lại còn muốn vượt những ba lớp. Quý Hoài đúng không, tôi nghe nói trước kia em học cấp 1 cấp 2 ở huyện Vĩnh Xương* thành phố Y, nước ta bây giờ một cái trường làng trên núi cũng có thể dạy ra thiên tài rồi?”

Trong lớp lại rộ lên tiếng cười, mấy tên nghịch ngợm hiếu động còn cười thành tiếng rõ to, nhưng cô giáo cũng chẳng thèm nhắc.

Quý Hoài nghi ngờ cô giáo này với giáo viên chủ nhiệm khối cấp 3 hôm qua là người một nhà, diện mạo có tướng phu thê, ngay cả thái độ nói chuyện cũng như từ một lò đúc ra.

“Thưa cô, nửa tháng sau là thi giữa kỳ, lúc đó em sẽ tham gia kỳ thi liên trường và giành hạng nhất.”

Lời này vừa nói ra, cả lớp cười râm râm, bọn trẻ nhìn cậu với ánh mắt như nhìn một thằng thần kinh.

“Thật là tự cao tự đại!” Cô giáo cười lạnh một tiếng.

Sau tiết này, tin tức về một học sinh mới lớp 8-1 muốn giành top 1 kỳ thi toàn thành phố đã lan ra khắp nơi, đâu đâu cũng vang lên tiếng cười nhạo. Học sinh túm năm tụm ba thành từng đám, muốn xem tên óc chó nào đã phát ngôn câu đó.

Quý • óc chó • Hoài vẫn rất bình thản, tranh thủ chút thời gian giữa giờ làm hết nửa đề còn lại.

Đời trước, trừ việc ở Hoa gia cậu vẫn bị ức hiếp thì thành tích ở trường của cậu vẫn rất xuất sắc, ở Hoa gia, cậu như bị gông cùm xiềng xích trói buộc. Lúc bấy giờ cậu không tin vào bản thân, luôn hoài nghi chính mình, cho dù cậu có đứng nhất trường thì cậu vẫn rất tự ti khi ở Hoa gia.

Nhưng đời này lại một lần nữa tới trường, cậu đã thoát khỏi Hoa gia rồi, lòng cậu thấy thoải mái hơn nhiều. Cậu tự tin trở lại, cho nên khi cậu nói ra câu ấy không phải là tự cao tự đại, mà là cậu thật sự cảm thấy mình có thể làm được.

Đời trước, cậu đánh bại tất cả đám thiên tài trong trung học Nhạc Vinh, ngồi vững vàng ở vị trí thứ nhất, chỉ cần cậu còn ở đó, người khác có ghen tỵ nghiêng răng nghiêng lợi thế nào thì cũng đừng hòng lấy hạng nhất.

Bây giờ chẳng qua chỉ là lấy hạng nhất một lần nữa, với cậu mà nói, chính là lặp lại con đường đã từng đi qua. Hướng chỉ ở đời trước về sau cậu tiến rất xa, nếu không có chuyện bất ngờ cuối cùng kia, cậu đã tiếp tục đập cánh tung bay rồi.

Nhưng tất cả mọi người đều không nghĩ vậy, bọn họ mĩa mai châm biếm, chờ xem kịch vui.

Chuyện này không chỉ đồn đại trong phạm vi khối cấp 2 mà còn truyền đến tai khối cấp 3, làm cho đám thiên tài cực kỳ khó chịu, muốn tới chinh đồn tên học sinh ngu ngốc kiêu căng kia.

Tan học, Quý Hoài bị người chặn đường, cầm đầu là Hoa Cẩm Tú.

Hoa Cẩm Tú còn kinh ngạc hơn cả cậu, khiếp sợ kêu to: “Thật sự là mày sao! Thế mà lại là mày thật à!”

“Vì sao không thể là tôi?” Quý Hoài xốc cặp sách, thản nhiên nói.

“Sao ông nội lại cho mày đi học? Mà đây còn là trung học Nhạc Vinh, dù là ông nội thì cũng không giúp mày vào đây được!”

Quý Hoài ngẩn ra, chú Mặc nói sắp xếp là sắp xếp xong ngay, cậu còn nghĩ là nhờ Hoa gia, hóa ra không phải?

“Còn chuyện gì không?” Quý Hoài không nghĩ nhiều nữa, cậu không có thì giờ xàm với bọn họ, giờ cậu chỉ muốn về.

“Quý Hoài! Bây giờ tao biết đó là mày rồi, tao làm chị cũng phải khuyen mày một câu, nhảy lớp không phải chuyện đùa, trung học Nhạc Vinh toàn là thiên tài, thằng nhà quê như mày không có cửa đâu!”

Quý Hoài thâm sâu liếc cô ta một cái, cười nói: “Chuyện nhảy lớp này tôi chắc kèo rồi, chờ tháng sau tôi sẽ cùng tuổi với chị.”

Hoa Cẩm Tú bị khí thế tự tin của Quý Hoài làm cho hoảng sợ, chờ cô ta phản ứng lại, bộ mặt vụn vẹo, “Chỉ dựa vào mày sao có thể chứ.” Thằng hai lúa từ quê lên mà lại tư tưởng một bước lên trời, nằm mơ.

Quý Hoài không nhiều lời nữa, xoay người bước đi. Phía sau Hoa Cẩm Tú có vài thành phần bắt hảo muốn đập nhau luôn, nhưng nhất thời lại do dự, để Quý Hoài đi.

“Thật sự đây là thằng nhãi con riêng từ quê lên? Trong không giống...” Một tên con trai phía sau Hoa Cẩm Tú đột nhiên nói.

“Sao lại không giống, nó giống hệt bà mẹ vô giáo dục của nó, còn mơ tưởng học cùng lớp với tôi, để tôi chống mắt lên xem kết quả thi của nó thế nào, đừng để đến lúc đấy ngay cả điểm chuẩn cũng không đạt.”

Tên con trai khi này nhập bọn với Hoa Cẩm Tú ở trên đường, đi theo muốn xun xoe lấy lòng. Nhưng khi cậu ta nhìn bóng lưng gầy guộc của Quý Hoài, cậu ta lại thấy được một sự tự tin lạ thường do bị ép mà thành.

Cậu ta cũng không ngu, muốn nói rằng Quý Hoài không như Hoa Cẩm Tú nghĩ đâu, nhưng cậu ta sợ không dám nói.

46. Chương 46: Kỳ Thi

Edit: Dếp

Mỗi ngày, Quý Hoài đều đặn tới trường rồi tan học, cả ngày ngồi một chỗ giải đề, quy luật tới mức làm cho những người muốn xem trò vui của cậu cảm thấy nhàm chán. Bọn họ ác ý nghĩ, thiên tài không phải là cứ học liều chết một hai ngày là thành, chuyện Quý Hoài muốn giành hạng nhất còn hão huyền hơn cả nằm mơ.

Nhưng Quý Hoài hoàn toàn không bị ảnh hưởng, cậu chìm trong thế giới của chính mình, ngồi xuống là học cả ngày. Khối cấp 3 của trung học Nhạc Vinh, dù là lớp 11 thì cũng đã phải học một chút kiến thức lớp 12 rồi, hướng hồ còn học các loại đề mở rộng, trường học bình thường không thể sánh kịp.

Học sinh bình thường nhất tốt nghiệp từ Nhạc Vinh cũng đã có thể vào một trường trọng điểm, nói gì tới đám thiên tài biến thái, bọn họ dễ dàng giành được offer của các ngôi trường quốc tế nổi tiếng, việc này không thể thực hiện trong ngày một ngày hai, mà là kết quả của một quá trình học tập hệ thống bài bản

cao cấp từ nhỏ tới, khiến bọn họ quen với sự ưu tú.

Tại ngôi trường này, chuyện Quý Hoài muốn nhảy lên lớp 11 đã động vào vảy ngược của đám thiên tài kia, đối với lời nói huênh hoang khoác lác của Quý Hoài, bọn họ khinh thường, tỏ vẻ nhạo báng.

Đời trước Quý Hoài đã nắm vững tất cả những kiến thức này rồi, hiện giờ giải đề chỉ để ôn tập lại cho quen, cậu chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc, cho nên cậu đã làm là chỉ có tốt.

Sau khi Quý Hoài nói muốn đạt hạng nhất, cậu xin một căn phòng để tiện buổi tối ngồi học.

Giang Tử Mặc nhìn chăm chăm cậu không nói lời nào, Quý Hoài nghĩ hẳn sẽ không đồng ý, nào ngờ cuối cùng Giang Tử Mặc lại đáp ứng. Quý Hoài thở phào nhẹ nhõm, nếu cậu còn tiếp tục ngủ cùng chú Mặc thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, cậu cảm giác được điều đó.

Hôm đó, Giang Tử Mặc nằm trên giường rất lâu vẫn không ngủ được, hai đêm nay hẳn đều thế. Trần trọc quần quai cả đêm, luôn bị sự tĩnh, ban đêm lúc ngủ tay chân đều lạnh toát.

Sau khi hẳn vào Hoa gia, mỗi ngày đều như vậy, cả đêm không ngủ vẫn không thấy làm sao cả. Nhưng bây giờ đứa nhỏ ấm áp mà hằng đêm hẳn ôm ngủ chạy mất rồi, hẳn không sao thích ứng nổi.

Quả nhiên con người không được sống quá thoải mái, một khi hưởng thụ sự thoải mái rồi sẽ rất khó từ bỏ.

Giang Tử Mặc xuống giường xỏ dép đi ra khỏi phòng, tới trước cửa phòng Quý Hoài, hẳn gõ cửa.

Từ khổ tới sướng thì dễ, sướng rồi về khổ mới khó, các cụ nói cấm có sai, Giang Tử Mặc bởi vì hiểu được đạo lý này nên mới càng không muốn phải ôm chăn lạnh ngủ một mình khi đã được hưởng thụ sự ấm áp.

Cho nên hẳn không do dự gì hết, đẩy cửa phòng Quý Hoài đi vào.

Quý Hoài đang ghé vào bàn mà ngủ, vài tờ đề thi bày bừa trên bàn, hẳn quét mắt nhìn một chút là biết đó là những đề thi hẳn bảo Lục Thất đi tìm, đó là tài liệu nội bộ của trung học Nhạc Vinh bao năm nay, còn có một số đề thi do các học giả có tiếng soạn ra.

Giang Tử Mặc không nhìn nhiều, hẳn cũng không muốn phá hư sự ngạc nhiên, hẳn muốn đợi tới khi thăng nhóc đạt hạng nhất quay về, mới vờ giật mình kinh ngạc khen ngợi mấy câu, còn có thể xoa đầu, thưởng cái gì đó.

Nhưng, Giang Tử Mặc thoáng nhìn đồng hồ, sắp 2 giờ sáng rồi.

Dưới ánh đèn bàn, Quý Tiểu Hoài vui mặt vào trong cánh tay, ngủ rất say. Mấy hôm nay, đèn trong phòng

toàn bật tới sau 2 giờ sáng, cho dù Giang Tử Mặc rất muốn túm thằng nhóc về ổ chăn của mình, nhưng cuối cùng hắn không làm vậy.

Thằng nhóc đang phấn đấu vì mục tiêu, điều đó khiến hắn thấy mê mẩn, hắn không đành lòng đánh gãy sự nghiêm túc đến say lòng người này.

Giang Tử Mặc cong lưng ôm người vào trong ngực, nhẹ nhàng bế cậu đặt lên giường, kéo chăn đắp kín. Sau đó hắn tắt đèn, xoay người đi ra ngoài.

Hôm sau Quý Hoài tỉnh lại, còn mơ mơ màng màng tưởng hôm qua mình tự trèo lên giường. Nhưng cậu thấy hơi kỳ quái, cậu nhớ mình một muốn chết, định úp mặt nghỉ một lát, chẳng lẽ cậu lại bỏ thẳng lên giường?

Mỗi ngày Lục Thất đều đưa cậu đi học, thỉnh thoảng Giang Tử Mặc cũng sẽ cùng đi, cho tới giờ chưa từng hỏi cậu về chuyện trong trường, như là không hề lo lắng. Ngay cả Lục Thất còn hỏi cậu bao nhiêu thứ cơ mà.

Nửa tháng thoáng cái trôi qua.

Gần sát giờ thi, Giang Tử Mặc vì bận việc nên không đi cùng Quý Hoài, Quý Hoài cũng không để tâm. Lúc xe chậm rãi chạy tới trường học, Lục Thất quay đầu ra ghế sau nhìn cậu, muốn nói lại thôi.

Quý Hoài thấy anh cứ lần lữa mãi thì không chịu nổi, bất đắc dĩ hỏi: “Anh Lục, có chuyện gì anh cứ nói đi.”

“Cũng không có gì, chỉ là... cuộc thi lần này cậu đừng căng thẳng, cứ thi hết sức, anh Lục tin tưởng cậu.” Lục Thất cười ha ha muốn giảm bớt sự căng thẳng trước thi cho Quý Hoài.

“Em không căng thẳng.”

“Thi không tốt thì thôi, nếu muốn học lớp 11 cũng không cần thông qua cuộc thi này, cứ để thiếu gia sắp xếp cho cậu là được, cậu đừng thấy áp lực quá...”

Lục Thất cứ tiếp tục lải nhải, Quý Hoài nhướn mi, kinh dị nghe Lục Thất nói.

Cậu chờ Lục Thất nói xong mới hỏi: “Vậy nếu em thi không tốt, có thể xin chú Mặc nâng em lên lớp 11 luôn không? Sẽ không làm chú ấy khó xử chứ?”

“Không đâu, chỉ là một cuộc điện thoại mà thôi. Cậu đừng lo lắng, cứ xem như chúng ta đi chơi hai ngày đi, chúng ta có ô dù, không cần phải liều mạng.” Lục Thất nói xong lại thấy hơi sai sai, vội vàng bổ sung, “Hoài thiếu gia, không phải là anh không tin cậu, chỉ là thấy cậu vất vả bao nhiêu ngày, đêm nào cũng học tới tận khuya, thiếu gia và cả anh nhìn mà xót lòng. Nếu thiếu gia đã nhận cậu rồi, đương nhiên không

muốn cậu phải chịu khổ.”

Quý Hoài vốn còn đang suy nghĩ chuyện “một cuộc điện thoại mà thôi” là như thế nào, nghe thấy Lục Thất nói tới thiếu gia, trong lòng dần dâng lên cảm giác ảm áp, đột nhiên nhớ tới chú Mặc, nào còn nhớ tới chuyện đang suy nghĩ khi này.

Lục Thất động viên cậu suốt quãng đường, lúc xuống xe còn bồi thêm một câu, “Cố lên!”

Quý Hoài mỉm cười bước vào trường, tìm phòng thi của mình.

Vị trí phòng thi của Nhạc Vinh sẽ căn cứ vào xếp hạng thành tích, bắt đầu từ hạng nhất xếp xuống, mỗi phòng thi có 30 người. Mà Quý Hoài ngồi ở phòng thi thứ nhất, cũng chính là phòng thi có học sinh có thành tích tốt nhất, tập hợp những người ưu tú nhất khối 11.

Lúc Quý Hoài đi vào đã thu hút sự chú ý của phần đông, cậu ngồi ở vị trí cuối phòng thi, từ lúc đi từ cửa vào đã bị người ta nhìn theo suốt dọc đường.

“Phòng thi sắp xếp thế này, chắc chắn, chắc là cố ý.” Chưa bắt đầu vào thi, mấy học sinh trông có vẻ quen nhau chụm lại, nhìn Quý Hoài với vẻ cười cợt.

“Chắc chắn là cố ý chứ gì nữa, nó mà cũng có thể ngồi phòng thứ nhất sao, tao cá là ý của thầy Trương, chắc là thầy muốn cho nó thấy sự cách biệt như trời với đất giữa thiên tài và kẻ ngu, ha ha ha.”

“Mày đoán xem nó có nộp bài đầu tiên không? Nộp giấy trắng ấy.”

“Có thể lắm, hay là mình đánh cược đi, tao đoán nó sẽ nộp đầu tiên, bởi vì dù sao cũng không biết làm, ở lại làm gì, bần cả ghê.”

“Ha ha ha, nói không chừng người ta muốn làm người ra về đầu tiên của phòng thi thì sao?”

Quý Hoài không quan tâm, chờ phát đề thi. Những giọng nói ấy chui vào tai cậu rồi lại lọt ra, không hề để lại chút gì.

Giám thị là thầy giáo chủ nhiệm khối cấp 3 Trương Vỹ Ý và một giáo viên khác cũng thuộc khối cấp 3, lúc đề thi được phát tới chỗ Quý Hoài, gã hừ lạnh, “Không thi được thì đừng miễn cưỡng, giờ về vẫn kịp đấy.”

Quý Hoài thần nhiên nhìn một cái, không nói gì, trực tiếp lấy đề thi, tỉ mỉ viết tên chính mình vào khung tên: Quý Hoài.

Trương Vỹ Ý thâm sâu nhìn cậu một cái, sau đó xoay người đi không chú ý nữa.

Kẻ nông cuồng tự đại sẽ bị nghiệp quật ngay thôi, gã chỉ cần chờ là được. Gã nghĩ như vậy, từ đầu tới cuối không liếc mắt nhìn Quý Hoài.

Môn thi đầu tiên là ngữ văn, môn này ngoại trừ kiến thức cơ bản thì còn cần phải linh hoạt xử lý tùy theo đề ra, Quý Hoài làm hết trắc nghiệm rồi, viết tự luận cũng rất trôi chảy. Cậu rà soát lại một lần, cảm thấy không cần bổ sung gì nữa mới dừng bút.

Chuông hết giờ chưa vang lên, người xung quanh len lén nhìn cậu bàn tán, theo khẩu hình miệng có thể đoán được là: “Tao đã nói mà, nó chắc chắn sẽ nộp bài đầu tiên.”

Đồng bọn lặng lẽ đồng tình với cậu ta, hai tên hiểu ý nhau, thoáng nở cợt cười.

Quý Hoài nghĩ, không biết buổi trưa chú Mặc có tới đưa cơm không, nếu mà tới thì hẳn là sẽ chờ cậu ở bên ngoài, cậu vẫn là nên đi ra ngoài trước chờ hẳn. Thế là Quý Hoài đứng dậy, trở thành người đầu tiên nộp bài, lúc cậu đi ra cửa thoáng nghe thấy tiếng cười.

Cậu không quan tâm, đi thẳng ra cửa, quả nhiên chỉ chờ một lát đã thấy Lục Thất lái xe đến, Quý Hoài phần khích mở cửa sau, lại phát hiện ra ghế sau trống không.

Lục Thất thấy vẻ mặt thất vọng của cậu liền giải thích: “Sáng nay thiếu gia có việc ra ngoài, bảo anh tới đưa cơm trưa cho cậu.”

Quý Hoài gật đầu, cơm nước xong lại về trường.

Tối buổi thi chiều, Quý Hoài mới chú ý trong phòng thi còn có Hoa Cẩm Tú, cô ta ngồi cuối cùng hàng một, cũng chính là hạng tám toàn khối. Ở Nhạc Vinh, thành tích này coi như khá, ra bên ngoài thì lại thành nổi bật.

Hoa Cẩm Tú cảm giác được tầm mắt Quý Hoài, liền ngẩng đầu trừng lại. Quý Hoài cười, thu lại ánh mắt. Hoa Cẩm Tú cũng lạnh lùng cười một tiếng, xoay đầu về.

Chiều nay thi toán, Quý Hoài làm nhanh như gió, nửa giờ đã làm xong, có mấy câu đã vượt quá phạm vi kiến thức cấp 3, đây cũng là chỗ khó nhằn của kỳ thi liên trường. Nhưng đời trước Quý Hoài đã học mấy thứ này ở đại học rồi, chỉ cần nhớ lại một chút liền viết lời giải ra.

Lúc này cậu vẫn là người đầu tiên nộp bài, bài thi sạch sẽ, chữ viết ngay ngắn. Kỳ thi sáng nay, Trương Vỹ Ý không nhìn thấy bài của Quý Hoài, giờ thấy bài thi của cậu đặt trên bục giảng, hẳn cười nhạo tính đi liếc một cái coi sao, đột nhiên sững cả người.

“Đứa nhỏ này thật sự mới lớp 8 sao?” Vị giám thị thứ hai là giáo viên vật lý khối cấp 3, làm người khiêm tốn, không hề lên mặt. Ông có nghe chuyện Quý Hoài muốn nhảy lớp nhưng cũng không để ý mấy, giờ nhìn thấy bài thi ngay ngắn sạch sẽ của Quý Hoài, liền tán thưởng hỏi một câu.

Trương Vỹ Ý đoạt lấy bài thi, nhìn từ đầu tới cuối. Trước kia gã ra sức nghiên cứu toán học, nắm chắc kiến thức trong đề thi rõ như lòng bàn tay, gã cũng biết đáp án chính xác, cho nên khi nhìn thấy bài thi có lời giải cực kỳ tiêu chuẩn này, gã kinh sợ.

Một bài thi xuất sắc thế này, sao có thể là của Quý Hoài?

Gã rà soát lại vài lần cũng không bối mớ ra chỗ sai nào, thậm chí còn thấy phương pháp giải đề này có chút độc đáo mới mẻ, ngay cả gã cũng chưa nghĩ ra cách giải này.

Nhất thời, gã thấy mặt mình bốc hỏa, sắc mặt thay đổi liên tục, cuối cùng phải kiềm chế lắm mới không xé toang bài thi trước mặt mọi người.

“Mày nhìn mặt thầy Trương lúc ấy, tức giận thành như vậy, chắc chắn bài của Quý Hoài như một bãi rác tắc bồn cầu, ha ha, cũng tội cho thầy Trương phải nhìn một bài thi như thế.” Một tên nam sinh thi xong liền tùm lại vừa cười cợt vừa nói.

“Thầy Trương vất vả rồi ha ha.”

Không ai ngờ rằng, hai ngày sau lúc thành tích được công bố ra, bọn họ tự vả mặt đau biết mấy.

47. Chương 47: Sửa Sinh Nhật

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dóp

Hôm đó Quý Hoài thi rất thuận lợi, thi xong, cậu không hề đặt nặng chuyện điểm số. Lúc về đến nhà không thấy Giang Tử Mặc đâu, cậu liền ăn cơm trước.

Cơm nước xong, cậu ngồi trên sofa xem TV, gần 10 giờ Giang Tử Mặc mới về. Đêm mùa thu se lạnh, Giang Tử Mặc từ ngoài đi vào, sắc mặt xanh trắng, đuôi lông mày mang theo một chút lạnh lẽo.

Nhưng lúc nhìn thấy Quý Hoài, lạnh lẽo trên mặt dần tan biến, trở nên ấp áp hơn rất nhiều.

“Chú Mặc.”

Giang Tử Mặc cởi áo khoác vắt trên thành ghế, sau đó ngồi xuống bên cạnh cậu, “Ăn cơm chưa?”

“Rồi ạ, chú ăn chưa?”

“Chưa ăn.”

“Vậy...”

Giang Tử Mặc không thích người khác ở trong địa bàn của mình, bởi vậy cô giúp việc rất là thức thời, làm cơm xong là đi ngay, cho nên lúc này nồi niêu xoong chảo trong bếp đã nguội lạnh, Quý Hoài thử hỏi: “Vậy cháu nấu mì cho chú được không?”

“Hà?” Giang Tử Mặc nhướn mày kinh ngạc.

Quý Hoài cười cười, xỏ dép chạy vào phòng bếp. Nguyên liệu nấu ăn có sẵn, rau thịt đầy tủ lạnh, nhưng Quý Hoài chỉ biết nấu mì thôi, đời trước mỗi lần ăn cơm cậu đều ăn cho qua bữa, cho nên cũng chỉ biết nấu mì rau.

Trình độ nấu ăn của cậu cũng chỉ dừng lại ở việc cho mì vào nồi rồi cho tiếp vài cọng rau. Đời trước cậu sống một mình, không biết đã ăn bao nhiêu lần món này, đây là lần đầu nấu cho người khác ăn. Lúc này cậu nấu có tâm hơn một chút, đứng canh nồi sợ đun quá lửa.

Cũng may là thành phẩm không đến nỗi nào, trông có vẻ ăn được.

Giang Tử Mặc ngồi xuống, nhìn nhìn một lúc mới động đũa, nhưng cũng không ăn mấy miếng đã ngừng lại.

“Không ngon sao?”

Giang Tử Mặc gật gật đầu, vô tình đáp: “Không ngon.”

Quý Hoài chán nản cúi đầu. Giang Tử Mặc không nhận được, khóe miệng giương lên.

“Thì xong rồi, nên chuyển về rồi chứ?”

“Á? Cháu ở ngay sát vách mà có xa xôi gì đâu, chuyển làm gì.”

Giang Tử Mặc như cười như không, nhìn cậu, đôi mắt sâu thẳm ẩn chứa ý cười, Quý Hoài tránh né không nhìn, nhưng rồi lại không nhận được đảo mắt trở về.

Chú Mặc lúc cười, thật sự vô cùng vô cùng đẹp trai.

“Vây... chuyển về cũng được.” Quý Hoài xấu hổ đỏ mặt. Cậu cũng cảm thấy mình đồng ý hơi nhanh, cứ như không chờ nổi ấy.

“Lại đây cho chú ôm một cái.” Giang Tử Mặc mỉm cười nói.

Quý Hoài cắn môi, hàng mi dài khẽ run lên, ghé sát vào Giang Tử Mặc. Giang Tử Mặc ôm cậu vào lồng ngực, hơi thở ngậy ngò sạch sẽ của thiếu niên lập tức tràn ra.

Giang Tử Mặc ôm Quý Hoài đặt lên đùi mình, bàn tay ấn đầu Quý Hoài, hôn lên. Môi của thiếu niên rất mềm, hơi khều một chút liền mở miệng ra.

Giang Tử Mặc nhìn khuôn mặt đỏ ửng nhắm tịt mắt của Quý Hoài, mắt hắn hiện lên ý cười. Quý Hoài nhắm mắt cho nên cậu không biết bây giờ Giang Tử Mặc đang đẹp trai dịu dàng đến nhường nào, khóe mắt đuôi mày như tản ra một tia nắng ấm áp hiem hoi của buổi chiều đông, lại giống như ngọn cỏ đầu tiên đâm chồi nảy lộc khi tiết trời chớm sang xuân.

Giang Tử Mặc cô đơn nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thật lòng thật dạ mà cười.

Bởi vì thiếu niên đang nằm trong lồng ngực của hắn.

Bởi vì nhiệt độ đang kề sát thân thể hắn.

Làm cho tay hắn, chân hắn, và cả con tim cũng dần dần được sưởi ấm.

Chấm dứt nụ hôn, Quý Hoài cúi đầu tựa vào vai Giang Tử Mặc mà thở, trên mặt vẫn còn độ nóng chưa tan, cho nên cậu không muốn ngẩng đầu lên.

Giang Tử Mặc ôm cậu, thấp giọng hỏi: “Quý Tiểu Hoài, chừng nào tới sinh nhật?”

“Ừm? Tháng 4 năm sau. Bà nội nhật được cháu vào mùa xuân, lúc đó cháu khoảng chừng 5-6 tháng tuổi, bà bảo, ý nghĩa của mùa xuân đẹp lắm, cho nên sinh nhật của cháu là vào mùa xuân.”

“Nói như vậy có nghĩa là sinh nhật thực sự của cháu là khoảng tháng 11 hoặc 12.”

“Dạ.” Quý Hoài gật đầu.

“Vây về sau sửa lại sinh nhật đi, đổi về tháng 11, à không được, tháng 11 không có ngày nào tốt, vậy thì tháng 12 đi. 22 tháng 12, 24, 25, thôi 24 nhé, về sau sinh nhật của cháu sẽ là 24 tháng 12. Đúng đêm giáng sinh.”

“Sao lại phải sửa sinh nhật?” Quý Hoài ngẩng đầu, khó hiểu nhìn hần.

“Không phải là sửa, mà là quay về sinh nhật thực sự thôi.”

“Nhưng cháu cũng có thật sự sinh ngày 24 tháng 12 đâu?”

“Thật, từ bây giờ trở đi là thật.”

Quý Hoài chẳng hiểu ra sao, không rõ chú Mặc muốn gì, mà chú Mặc cũng không có ý định giải thích. Buổi tối lúc đi ngủ, Quý Hoài thật sự tò mò không nhìn được, chú Mặc thì đã sớm nhắm mắt, còn cậu thì hay rồi, không ngủ được.

Cậu lật tới lật lui, chặn bị cọ tụt xuống bả vai.

“Quý Tiểu Hoài, có chịu đi ngủ hay không?” Giang Tử Mặc mắt cũng chưa mở, nạt cậu một câu.

“Dạ...” Quý Hoài bất động, nhưng chốc lát sau cậu lại trở mình một cái nữa, đưa lưng về phía Giang Tử Mặc.

Cậu lật tới lật lui nên hơi nóng, liền kéo chăn xuống, kéo tới ngực mới thấy thoải mái một chút. Cậu vừa mới kéo chăn xong thì thấy chú Mặc phía sau đã nhồm dậy.

“Ấy, sao chú..... Á...” Quý Hoài vừa quay đầu liền bị đè thẳng xuống, hai tay bị đặt bên gối.

“Quý Tiểu Hoài, biết vì sao mà phải đổi sinh nhật về 24 tháng 12 không?” Giang Tử Mặc từ trên nhìn xuống Quý Hoài, ánh mắt ngày càng sâu thẳm, “Bởi vì nếu tháng 4 năm sau cháu sinh nhật 17 tuổi, vậy tháng 4 năm sau nữa mới sinh nhật 18 tuổi. Chú chờ không nổi, Quý Tiểu Hoài.”

Quý Hoài nháy mắt hiểu ra, cậu hiểu ra rồi, mặt liền đỏ lựng. Cậu có thể cảm giác được cái thứ kia của chú Mặc đang dán vào mình thật sự là chờ không nổi như thế nào.

“Quý Tiểu Hoài, trước khi thành niên, buổi tối đừng có động dậy ngó ngoáy trên giường, hiểu ý chú không?”

“Hiểu... hiểu ạ.” Quý Hoài đỏ mặt gật đầu.

“Vậy đêm nay có thích động dậy nữa không? Hửm?”

Quý Hoài bất đắc dĩ khăng định lại một lần: “Cháu không động dậy nữa đâu, cháu hứa đấy!”

“Được.” Giang Tử Mặc cúi đầu cười, sau đó nâng người cậu lên, hung hăng bắt nạt một chút.

Quý Hoài chịu không nổi, muốn giãy một chút lại bị Giang Tử Mặc nạt: “Chú nói thế nào, không cho động dậy.”

“Cháu...” Quý Hoài cắn môi, mặt đỏ như cà chua chín.

Cậu nghe lời chú Mặc, không động dậy nữa, nhưng lúc kết thúc, đùi cậu hơi nóng rát, hai cánh tay vì duy trì một tư thế quá lâu nên bắt đầu run lên.

Quý Hoài mím môi, xoay lưng về phía Giang Tử Mặc, không nhúc nhích.

Giang Tử Mặc biết mình bắt nạt quá tay rồi, liền từ phía sau hôn lên hõm vai cậu, Quý Hoài thấy nhột, xoay đầu đẩy hần.

“Chú Mặc!”

“Hửm?” Giang Tử Mặc bây giờ vô cùng thoải mái, trên mặt tràn đầy ý cười.

Quý Hoài muốn mắng một câu đồ lưu manh, nhưng lại xấu hổ không nói thành lời, cắn giận nói: “Ngủ! Ngày mai cháu còn phải đi học.”

“Cháu ngủ là việc của cháu, sở là việc của chú.”

Quý Hoài lại xoay lưng qua, tức giận nhắm mắt lại, cậu nghĩ mình sẽ không ngủ nổi nếu chú Mặc cứ động chân động tay như thế, thực tế thì chẳng mấy chốc cậu đã chìm vào giấc ngủ.

Sau khi ngủ, cậu dần nhích về phía sau, khoe miệng khê cong lên.

Có lẽ đêm nay là một đêm không mộng寐, hoặc cũng có thể cậu đang mơ một giấc mơ ngọt ngào.

Chú Mặc belike:

=))))))))))))))))))))))))))

48. Chương 48: Thành Tích

Edit: Dép

Thứ hai đi học trở lại, Lục Thất vẫn đưa Quý Hoài tới trường. Lúc ở trên xe, Lục Thất nghi hoặc hỏi: “Hoài thiếu gia cãi nhau với thiếu gia sao?”

“Không có.” Quý Hoài hồi thần.

Lục Thất nghĩ ngợi, lại nói: “Tính thiếu gia không tốt, nếu cậu ấy có tức giận với cậu thì cậu cũng đừng để bụng.”

Quý Hoài gật gật đầu, Lục Thất nói thế làm cậu hơi ngượng. Không phải cậu cãi nhau với chú Mặc, mà là tối qua làm hơi thái quá, sáng nay cậu ngượng không dám nhìn mặt chú Mặc. Cho đến khi đeo cặp đi ra khỏi biệt thự, thoát khỏi tầm mắt chú Mặc, cậu mới thở phào một hơi.

Cậu khẽ đứng đưa chân, cảm giác nóng bỏng dường như vẫn còn ở nơi đó, khiến cậu theo bản năng đặt tay lên đùi.

“Ài, trước đây thiếu gia không như vậy đâu, mấy năm gần đây tính khí ngày càng tệ.” Lục Thất thở dài.

Quý Hoài hơi sững sờ, cậu không biết trước kia Giang Tử Mặc là người thế nào, nhưng có nghe đồn một chút về Giang gia, cũng nghe ngóng được một ít về Giang Tử Mặc lúc nhỏ, nhưng cũng chỉ là nghe đồn thôi, nghĩ tới đây, cậu thấy hơi xót lòng.

Quý Hoài bỗng dưng thấy hối hận, sáng nay không nên tránh mặt chú Mặc, bây giờ cậu muốn quay về, dù bị chú Mặc bắt nạt cậu cũng chịu.

“Hoài thiếu gia, cậu bỏ quá cho, đây là lần đầu thấy thiếu gia đối xử tốt với một người như vậy, Hoài thiếu gia, cậu là người đầu tiên đấy.”

“Vâng.” Quý Hoài gật gật đầu.

Giang Tử Mặc hung dữ với cậu, nhưng cậu chưa từng thật sự giận hờn. Quý Hoài chẳng thốt phát hiện ra sự rung động trong lòng ngày càng mãnh liệt, ngày càng không thể khống chế.

Cho dù là đời trước, khi đứng trước Hạ Dật cũng không có cảm giác như vậy. Cứ như cậu mơ hồ sa chân vào lưới, tới khi tỉnh lại, trái tim đã được lấp đầy. Đời trước cậu sợ chú Mặc bằng chết, không ngờ đời này lại yêu hắn.

Giờ Quý Hoài mới nhớ ra, cậu và chú Mặc chưa từng nói với nhau chữ “yêu” này, thậm chí cả “thích” cũng chưa từng nói, hai người bất tri bất giác ở bên nhau, cùng vượt qua những cảm xúc thấp thỏm không nói thành lời, cậu và chú Mặc cứ vậy mà thành người yêu.

Á, bây giờ chú Mặc là... bạn trai của cậu nhỉ?!

Nghĩ vậy, Quý Hoài hơi phấn khích. Hai chữ “bạn trai” này đập lên người chú Mặc, sinh ra một cảm giác kỳ lạ. Nhưng không thể phủ nhận rằng, Giang Tử Mặc hiện tại chính là bạn trai của cậu đó!

Cậu muốn quay về xác nhận một chút, giáp mặt hỏi cho ra nhẽ, hoặc nhờ Lục Thất hỏi cũng được. Quý Hoài nhìn thoáng Lục Thất trên ghế lái, nhanh chóng bác bỏ cái ý định này.

Chuyện bạn trai này, mình tự vui thầm trong lòng là được rồi.

Thứ hai đi học lại, Quý Hoài đặt cặp sách vào chỗ ngồi của mình, cậu nghĩ, chắc mình chỉ ngồi đây nhiều nhất một ngày nữa thôi, rồi cậu sẽ thu dọn đồ đạc chuyển đi. Hai ngày thứ bảy chủ nhật vừa rồi, các giáo viên bộ môn đóng cửa chấm bài, qua hai ngày sẽ có kết quả.

Học sinh trong lớp đều vô cùng thấp thỏm bất an chờ đợi kết quả công bố, đương nhiên vẫn không quên cười nhạo Quý Hoài.

“Sắp có điểm thi rồi, là nói thật hay bốc phét sẽ biết ngay thôi.”

“Chỉ sợ nó bốc phét mà còn kênh kiệu, chỉ mạnh mẽ nói thể thôi, lúc có điểm lại tự vả mặt, ha ha ha.”

Tiếng chuông vào lớp vang lên, chủ nhiệm lớp 8-1 đứng ở cửa, ánh mắt phức tạp nhìn Quý Hoài, tiết tự học buổi sáng vốn nên bắt đầu từ lâu, cả lớp im lặng, tất cả đều trông ngóng chủ nhiệm đi vào công bố kết quả, nhưng chủ nhiệm lại không đi vào, đứng ngoài cửa gọi: “Quý Hoài, em ra đây một chút.”

Lớp trưởng là học sinh cưng của giáo viên chủ nhiệm, bình thường có thể tự nhiên cười đùa mấy câu với chủ nhiệm. Lần này Quý Hoài tuyên bố muốn vượt lớp, làm cho cậu ta vô cùng khó chịu. Cậu ta là học sinh ưu tú còn chưa nhảy lớp được, huống hồ là thằng nhà quê như Quý Hoài. Cậu ta chờ xem bộ dạng Quý Hoài bị mọi người nhạo báng. Nhưng bây giờ, giáo viên chủ nhiệm không nói gì cả, chỉ gọi Quý Hoài ra ngoài, cậu ta liền khó chịu.

“Thầy, Quý Hoài thi ra sao rồi, thầy thông báo một chút đi ạ, bọn em ai cũng rất muốn biết.”

Chủ nhiệm lớp liếc Quý Hoài một cái, đánh giọng: “Tiết tự học sáng mà còn ồn ào cái gì, không cần xem sách sao? Đợi công bố kết quả, các cô cậu sẽ biết mình thi be bét thế nào.”

Không hỏi được gì lại còn bị mắng, sắc mặt lớp trưởng khó coi, hung hăng lườm Quý Hoài một phát. Cậu ta không tin một thằng nhãi hai lúa từ trên núi xuống mà có thể vượt qua cậu ta, cậu ta muốn nhìn xem Quý Hoài còn kiêu căng được đến bao giờ.

Quý Hoài đứng lên đi ra ngoài. Chủ nhiệm lớp thấy cậu không nói gì, liền bảo cậu đi theo. Chủ nhiệm dẫn cậu tới văn phòng hiệu trưởng, Quý Hoài không hề bất ngờ.

Hiệu trưởng thấy cậu thì cười rạng rỡ: “Quý Hoài em đến rồi à, mau vào đây.”

Lần này có mười mấy giáo viên đang ngồi trong văn phòng hiệu trưởng, trong đó còn có thư ký và thầy Trương chủ nhiệm cấp 3. Thư ký hiền hòa cười, thầy Trương thì không buồn liếc mắt nhìn cậu.

Giữa cái bàn hội nghị dài là bài thi của cậu, có mấy thầy còn đang chụm đầu xem bài, nghe thấy giọng nói đơn đả của hiệu trưởng thì mới ngẩng đầu lên. Như là trông thấy kho báu, mắt của các thầy đó lóe lên sự kinh ngạc mừng rỡ.

Quý Hoài đứng trước mặt bọn họ, thầy chủ nhiệm 8-1 đã đi ra ngoài, ở trong toàn là các lãnh đạo cấp cao của trường, thầy nào dám ở lại góp vui.

Huống chi Quý Hoài mới đến lớp 8-1 được nửa tháng, sắp không phải học sinh lớp thầy nữa rồi, cho nên thầy không phù hợp ở lại trong đó.

“Quý Hoài à, em ngồi đi, các thầy cô mời em tới nói chuyện chút thôi, cứ thoải mái tự nhiên.”

Quý Hoài ngồi xuống, cậu nhìn các giáo viên đang nồng nhiệt xem bài thi của mình, lại nhìn hiệu trưởng, nói: “Bây giờ em có thể học lớp 11 chưa ạ?”

“Đương nhiên là được, học sinh ưu tú như em đương nhiên có thể học lớp 11, thầy xem trình độ của em thậm chí có thể học luôn lớp 12.” Dù gì thì lần này bọn họ ra đề bao quát toàn bộ kiến thức cấp 3, thậm chí có vài câu tầm đại học, cũng có một ít câu mở rộng.

Đừng bảo bọn họ không cần thiết phải ra đề như vậy, thế là không công bằng với học sinh, hừ, những giáo viên ra đề nghĩ: Chúng tôi ra đề cho học sinh trường chúng tôi thi. Đừng nghĩ lần này thi 5 trường kết hợp, chúng tôi căn bản không chơi với trường khác.

Bởi vậy nên đề thi rất khó, học sinh chính trường Nhạc Vinh cũng cảm thấy độ khó không thấp.

Cho nên khi thấy Quý Hoài thi max điểm mấy môn, bọn họ mừng rỡ muốn thăng thiên. Với giáo viên ra đề, bọn họ vô cùng chờ mong các học sinh rơi vào bẫy rập mình đặt trong đề, vô cùng thích thú khi thấy học sinh vô đầu bứt tai giải đề mình ra.

Nhưng đột nhiên lại xuất hiện một học sinh đánh bại hoàn toàn tất cả chương ngại vật, bọn họ lại thấy rất mới lạ, muốn đến xem xem, cho nên hôm nay trong phòng mới nhiều người như vậy.

Mà một vài vị ngồi đây là những giáo sư nhậm chức tại sở nghiên cứu, hợp tác cùng Nhạc Vinh ra đề thi, chính là để chọn ra những học sinh có thiên phú và năng lực, ấy thế mà lại tìm được thật.

Vì vậy, hiệu trưởng lập tức đóng dấu đỏ chói, muốn lên lớp 11 sao, duyệt!

Mấy vị giáo sư rất hài lòng, xem bài thi của Quý Hoài thêm vài lần, ai ai cũng muốn nhận Quý Hoài làm học trò. Học sinh như vậy nên vào sở nghiên cứu tiếp tục bồi dưỡng, học đại học làm gì, trường đại học tốt nhất cũng không sánh nổi với sở nghiên cứu chuyên nghiệp.

Các giáo viên ai cũng vươn càn ô liu, nhất thời cả phòng trở nên náo nhiệt.

Hiệu trưởng và thư ký cười híp cả mắt, dễ gì mà làm mấy lão già này vừa lòng, có học sinh ưu tú ở trường mình, mình cũng được thơm lây.

Chờ đến khi bọn họ nói xong, Quý Hoài mới lắc đầu, “Em muốn tiếp tục học, về sau sẽ thi lên đại học.”

Các giáo sư vô cùng tiếc nuối, nhưng cũng không khuyên gì nữa. Hiệu trưởng hí hóp mắt, vung tay lên phân phó, “Quý Hoài, hôm nay chuyển luôn lên lớp 11 đi, vào lớp 11-1, lớp chuyên là thích hợp nhất. Thầy Trương, thầy mau sắp xếp cho học sinh.”

Thầy Trương im lặng cả nửa ngày giờ mới đứng lên, nhìn thấy Quý Hoài, mặt gã liền tái xanh, mãi sau mới thu lại ánh nhìn, nói: “Em đi theo thầy.”

49. Chương 49: Đạt Hạng Nhất Không Cần Nói Nhiều

Edit: Dếp

Trương Vỹ Ý đi đằng trước, cách Quý Hoài ba bước chân. Gã càng đi càng nhanh, sắc mặt ngày càng tím tái. Chuyện vừa rồi ở văn phòng hiệu trưởng làm gã tức không thở nổi, thậm chí gã nghi ngờ Quý Hoài cứ nhìn gã mà cười nhạo mỉa mai.

Thành tích thi của Quý Hoài thật sự quá tốt, môn văn bị trừ một ít còn các môn khác đều max điểm. Điểm số này tuyệt đối có thể đứng top 1 của cả năm trường.

Gã cảm thấy mặt như phát hỏa, trên đường gặp vài học sinh, gã đều có cảm giác chúng đang cười nhạo mình, gã không nói năng gì, đi thẳng.

Thật ra Trương Vỹ Ý xuất thân từ một gia đình nghèo khó, gã vô cùng khinh những kẻ vào Nhạc Vinh dựa vào quan hệ. Gã vô cùng thấu hiểu những học sinh nghèo muốn trở nên nổi bật thì phải đổ mồ hôi sôi nước mắt thế nào, bây giờ học sinh ưu tú xuất thân nghèo hèn càng ngày càng ít ỏi.

Bây giờ gã leo được đến đây, còn leo cao hơn những đứa trẻ xuất thân quyền quý, gã hãnh diện, từ đó liền cảm thấy mình tài trí hơn người.

Cho dù có nhiều tiền hơn nữa thì đã làm sao, gã vẫn giỏi hơn, gã không kém bọn họ chỗ nào cả.

Trong mắt hần, Quý Hoài vào Nhạc Vinh dựa vào thủ đoạn, mặc kệ Quý Hoài có đút lót hay không, gã vẫn cứ khinh thường. Bởi vì gã là người trong sạch, có ngày hôm nay là nhờ vào chính sức mình, cho nên gã càng thêm khinh thường những người đi cửa sau như Quý Hoài.

Nhưng thành tích của Quý Hoài lại vấp thẳng vào mặt gã, khiến gã giận càng thêm giận. Nếu thật sự chỉ là một đứa trẻ từ nông thôn tự mình cố gắng đi tới vị trí này thì gã sẽ cảm thấy kính nể, nhưng nếu là nhờ có quan hệ, hừ, vậy thì sẽ làm ô uế sự trong sạch của trường học.

Nhưng mặc cho gã nghĩ thế nào thì Quý Hoài vẫn là đạt thành tích cao. Trương Vỹ Ý đưa cậu tới lớp 11-1 rồi xoay người đi luôn. Sau đó, toàn bộ lớp 11-1 đều biết điểm thi của Quý Hoài.

Bọn họ khiếp sợ, kinh ngạc, còn có kiêng kỵ. Ánh mắt mỗi người nhìn Quý Hoài đều mang suy nghĩ của riêng từng cá nhân. Lúc Hoa Cẩm Tú ngồi ở hàng ghế thứ hai nhìn thấy Quý Hoài, kinh hãi tới độ suýt cắn vỡ răng. Cô ta oán hận nhìn Quý Hoài, phần nộ nghĩ: *Chỉ dựa vào nó, sao có thể vào lớp cô ta!*

Chủ nhiệm lớp 11-1 họ Liêu, tên đầy đủ là Liêu Minh Phong, là một giáo viên chủ nhiệm bình thường, làm việc khá là liêm minh công chính. Đời trước Quý Hoài cũng ở lớp của thầy, cho nên rất hiểu thái độ làm người của vị thầy giáo này.

“Quý Hoài đứng không, vào đi em.” Liêu Minh Phong cười với cậu, vẫy tay.

Quý Hoài đến bên cạnh thầy, Liêu Minh Phong quét mắt nhìn đám học sinh phía dưới, “Quý Hoài trong kỳ thi lần này đứng hạng nhất toàn thành phố, cho nên từ giờ sẽ học lớp chúng ta.”

Giọng nói của Liêu Minh Phong mang theo một chút tự hào, dù là Nhạc Vinh thì cũng rất hiếm học sinh như vậy, có thể về lớp thầy, trở thành học sinh của thầy, thầy đương nhiên là thấy tự hào.

Nhưng sau khi Liêu Minh Phong tự hào giới thiệu xong, bên dưới không hề có âm thanh gì cả. Có thể vào học Nhạc Vinh, không có phải có quyền thì chính là có tiền, nhưng còn một điều kiện nữa, thành tích phải tốt. Nếu thành tích không tốt, cho dù có nhiều tiền hơn nữa cũng không được vào học.

Cho nên khi thấy xuất thân của Quý Hoài mà cũng được vào học, bọn họ đoán già đoán non, rốt cuộc là thế lực to lớn nào mà có thể bất chấp cả quy định của Nhạc Vinh. Nếu ai thân với Hoa Cẩm Tú thì sẽ biết Quý Hoài là người Hoa gia, nhưng dù là Hoa gia cũng không có năng lực lớn tới mức đánh vỡ quy tắc của Nhạc Vinh.

Bọn họ vốn là thiên chi kiêu tử, đột nhiên bị người ta vả mặt như vậy, đoạt mất vinh quang của bọn họ, nhưng thành tích của bọn họ so với Quý Hoài thì chẳng là gì, bọn họ không tránh khỏi có chút kiêng kỵ.

Lúc trước nghe chuyện Quý Hoài muốn nhảy tới lớp 11, bọn họ chỉ hóng hớt một chút rồi thôi, cười nhạo vài câu là hết. Nhưng bây giờ điểm của Quý Hoài cao hơn bọn họ gần 50 điểm, 50 điểm này là điểm của câu hỏi nâng cao, rõ ràng là không cùng một đẳng cấp.

“Quý Hoài em tự giới thiệu mình đi.”

Quý Hoài từ trên bục giảng nhìn xuống, phòng học gần 50 người, ai cũng đang nhìn thẳng vào cậu. Quý Hoài nhìn nhìn, tự dưng thấy buồn cười, đây có tính là đang bắt nạt trẻ con không? Hình như là đúng thật nhỉ!

“Chào các bạn, mình là Quý Hoài, về sau xin các bạn giúp đỡ nhiều.” Một câu vô cùng tiêu chuẩn, không có lời nào thái quá.

“Cả lớp vỗ tay!” Thầy Liêu dẫn đầu vỗ tay, theo sau là vài tiếp vỗ tay lẻ tẻ vang lên.

“Quý Hoài, em ngồi ở...” Thầy Liêu quét mắt tìm chỗ, “Ngồi chỗ trống sau hàng thứ nhất kia nhé.”

Quý Hoài nhìn về phía chỗ trống, cậu cất bước định đi qua thì chợt nghe thấy một giọng nói mang theo ý cười: “Thầy ơi, cho bạn ấy ngồi chỗ em đi.”

Quý Hoài quay mặt nhìn nam sinh vừa lên tiếng kia, mặt mày sáng sủa, nhưng nụ cười trên khóe miệng lại có chút gì đó rất chói mắt. Quý Hoài không quen cậu bạn này.

Thầy Liêu nhìn Quý Hoài, lại nhìn nam sinh kia, nói: “Vây cũng được, Quý Hoài em ngồi cạnh Tiêu Trình nhé.”

Tiêu Trình, Quý Hoài nghĩ nghĩ, hình như cậu ta là người bên dòng họ của bác hai Tiêu Thanh Thanh, cậu đã từng thấy cậu ta trong một số bữa tiệc Hoa gia tổ chức. Quý Hoài quen biết cậu ta là bởi Hoa Cẩm Niên, Hoa Cẩm Niên không muốn chơi một mình nên dẫn theo Quý Hoài chơi cùng anh em họ bên nhà mẹ. Trong số đó, Quý Hoài khá là ấn tượng sâu với Tiêu Trình, bởi vì Quý Hoài từng bị cậu ta trêu chọc.

Quý Hoài không nói gì, đi đến bên cạnh cậu ta ngồi xuống.

Thầy Liêu vỗ vỗ tay, nói: “Được rồi, thi giữa kỳ đã xong, giờ chúng ta sẽ phân tích đề thi.”

Bài thi của Quý Hoài đã bị mấy vị giáo sư kia cầm đi, lại nói, giờ cậu vẫn chưa có sách giáo khoa cấp 3, ai cũng nhìn bài thi của mình, trên bàn của cậu lại trống rỗng.

“Tôi cho cậu mượn, cùng nhau xem.” Tiêu Trình nghiêng đầu cười nói.

Đời trước Quý Hoài có lẽ sẽ sợ hãi trốn tránh cậu ta, nhưng đời này thì cậu đâu cần sợ những trò đùa trẻ con ấy nữa. Nghĩ tới đây, cậu sực nhớ ra, bây giờ mình giành hạng nhất rồi, lúc về có nên đòi thưởng không nhờ?

Chú Mặc sẽ không keo kiệt thế chứ, ngay cả phần thưởng cũng không cho?

“Ài, Quý Hoài, cậu nhìn mặt của chị cậu Hoa Cẩm Tú đi, ha ha, ba màu bảy sắc trông đẹp mắt chưa.”

Quý Hoài theo ánh nhìn của cậu ta, nhìn về phía Hoa Cẩm Tú, quả nhiên Hoa Cẩm Tú đang cắn môi, mặt bạnh ra, nhìn chằm chằm bài thi của chính mình.

“Trừ Quý Hoài, thành tích của các em vẫn trên đà ổn định, cho dù đề lần này hơi khó, nhưng các điểm nên lấy thì các em đều làm được hết. Ngoài ra, vẫn có học sinh phát huy chưa tốt, điểm thi không khả quan lắm, một chút điểm không nên mất thì cũng để bị mất.”

Hoa Cẩm Tú cắn chặt môi, mắt đỏ quạch, con số 96 điểm đỏ chót trên bài thi toán như chọc thẳng vào mắt cô ta, bình thường thi toán cô ta luôn được trên 130 điểm, lần này điểm kém như vậy, lập tức rất xuống ngoài top 30.

Thầy Liêu vẫn say sưa phân tích đề, lúc giảng tới câu hỏi khó trong đề, thầy nhin không được viết lời giải của Quý Hoài lên bảng.

“Bước giải thứ ba trong đề thực ra có hơi vượt quá phạm vi kiến thức, nhưng bước thứ nhất và thứ hai thì các em vẫn có thể làm được, nhưng cách giải chúng ta từng học quá rườm rà, Quý Hoài giải đề này rất xuất sắc, cách giải rất độc đáo, các em học tập theo.” Những học sinh top đầu đều nhìn xuống bài thi của mình, lại nhìn lời giải trên bảng, đó là cách giải là bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới, nhất thời sắc mặt thay đổi, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Quý Hoài.

Từ đầu tới cuối, Quý Hoài vẫn luôn giữ bình tĩnh, không bởi vì thi điểm cao mà vui mừng. Tiêu Trình thẳng thắn dò xét cậu, đáy mắt có chút gì đó hơi thay đổi.

“Tôi khá là tò mò, sao cậu có thể đạt điểm cao như vậy. Lai lịch của cậu chúng tôi đều biết cả, cậu mới tới Hoa gia nửa năm phải không, bây giờ nghe nói...” Cậu ta thấp giọng, nhìn chằm chằm mắt Quý Hoài, “Cậu với Giang Tử Mặc ở cùng nhau, Giang Tử Mặc cái người đó, anh ta... đối xử với cậu có tốt không?”

Quý Hoài khẽ nhú mày, lạnh lùng nhìn Tiêu Trình.

“Cái tên Giang Tử Mặc lạnh lùng đó sao lại coi trọng cậu nhỉ, cậu không giao dịch gì với anh ta đấy chứ?” Tiêu Trình ác ý nhìn Quý Hoài, ý tứ trong mắt không cần nói cũng hiểu.

“Liên quan gì tới cậu.” Quý Hoài lạnh giọng, quay đầu không nhìn cậu ta nữa.

“À.” Tiêu Trình thu lại vẻ mặt tươi cười, đáy mắt trở nên lạnh lẽo.

Sau đó Tiêu Trình không làm phiền cậu nữa, ngày hôm nay của Quý Hoài rất an ổn, thầy Liêu phát cho cậu một bộ sách giáo khoa mới, vở vai cậu vài cái, rõ ràng là rất tán thưởng.

Tuy rằng xung quanh có bao nhiêu loại ánh mắt đang nhìn, nhưng Quý Hoài vẫn cảm thấy khá thoải mái. Sống lại lần nữa, cậu không cần vội vã, cũng không cần liều mạng chứng tỏ bản thân, cho nên giờ cậu thấy rất nhẹ nhàng.

Có thể được tới lớp học là một chuyện vô cùng hạnh phúc. Cậu rất vừa lòng với tình trạng hiện tại, làm một học sinh bình thường, học xong thì quay về nhà, trong nhà có chú Mặc, vậy là vui rồi.

Giờ nghỉ trưa, Tiêu Trình cười hỏi cậu: “Cùng đi ăn không?”

Quý Hoài không để tâm lắm, gặt đầu, cậu đã bảo Lục Thất không cần đưa cơm mỗi ngày nữa, cậu có thể tự đi ăn. Cho nên khi Tiêu Trình rủ, cậu liền cùng đi.

Mấy thằng bạn tốt của Tiêu Trình đều đi qua khoác vai cậu ta, “Đi đi đi, đi ăn cơm.”

Thấy Quý Hoài cũng đi cùng, bọn họ liền đổi sắc mặt, nhưng cũng không nói gì cả, chỉ là trước đó bọn họ còn cười cợt Quý Hoài, giờ vả miệng hơi đau.

“Ài, Quý Hoài, tôi nghe nói cậu là em trai Hoa Cẩm Tú?” Một nam sinh hoạt bát trong đám tò mò hỏi.

Quý Hoài gật gật đầu, đây cũng không phải bí mật, cha mẹ của đám học sinh này đều có làm ăn qua lại với Hoa gia, biết được chuyện này cũng không lạ. Trong đám, có một số người Quý Hoài đã gặp trong tiệc mừng thọ của Hoa Chính Diệu, một số lại gặp trong đoàn sứ giả hộ hoa của Hoa Cẩm Tú.

“Nhưng Hoa Cẩm Tú nói thành tích của cậu không tốt cơ mà? Từ nông thôn tới phải không? Ấy ấy, đừng nóng, tôi chỉ muốn hỏi một chút thôi, ai cũng nói vậy mà.”

Quý Hoài nở nụ cười, cậu vốn trông rất đẹp, phong tình khi đuôi mắt cong lên lúc cười làm đám choai choai ngây cả người.

“Uầy trông còn đẹp hơn cả Hoa nữ thần của bọn mình ý.” Nam sinh chẳng hiểu sao tự dưng đỏ mặt, thì thầm nói.

Đồng bọn của cậu ta phản ứng lại, hung hăng đánh hội đồng cậu ta một chút. Hôm nay Quý Hoài người ta vừa mới chà đạp lên thể diện của lớp chuyên chúng ta, mà còn khen cậu ta đẹp à, thằng không biết nhục này!

Quý Hoài mỉm môi cười nhạt, cả đám lời kéo nhau xuống căng tin, ăn xong một bữa cơm, quan hệ tốt hơn rất nhiều.

Chỉ là Tiêu Trình cứ luôn nhìn chằm chằm Quý Hoài, khi nhìn thấy Quý Hoài cứ vô ý để lộ ra phong tình, ánh mắt cậu ta trở nên thâm sâu.

50. Chương 50: Chưa Từng Thấy Ai Ngủ Ngốc Đến Vậy

Edit: Dếp

Sau khi tan học, Quý Hoài đụng phải Hoa Cẩm Tú trước cửa sơn trang Hoa gia, cũng không biết vì sao hôm nay cô ta lại về nhà, bình thường toàn trọ ở trường.

“Quý Hoài, mày đừng lại.” Hoa Cẩm Tú giận dửng dưng chạy tới, Quý Hoài không thèm nhìn cô ta, đi thẳng vào trong.

“Quý Hoài, mày đừng tưởng mày ngon, cái hạng nhất khối của mày chắc gì đã là thật.” Hoa Cẩm Tú thấy Quý Hoài bơ cô ta, liền tức giận vươn tay ra tóm lấy Quý Hoài, Quý Hoài không đề phòng, thiếu chút nữa bị kéo ngã.

Quý Hoài cũng hơi bực, Hoa Cẩm Tú cứ luôn gây phiền toái cho cậu, cậu không thèm chấp, cô ta lại được đằng chân lân đằng đầu.

Ngay cả Quý Hoài cũng không biết, trước kia cậu chưa từng nghĩ tới, chỉ biết né tránh, căn bản sẽ không đối mặt với Hoa Cẩm Tú.

“Không phải nhất khối, mà là nhất thành phố.” Quý Hoài bỏ tay Hoa Cẩm Tú ra, thản nhiên nói.

Hoa Cẩm Tú tức giận phập phồng ngực, nghiến răng nghiến lợi nói: “Mày chẳng qua là dựa vào chú Mặc thôi, chú ấy chơi mày đủ rồi thì mày còn vốn liếng gì mà lên mặt.”

Quý Hoài giận tái mặt, lạnh lùng nhìn cô ta. Hoa Cẩm Tú châm chọc nở nụ cười: “Mày đúng là giống mẹ mày y như đúc, dựa vào đàn ông để trèo cao.”

“Bốp!” Quý Hoài hung hăng tát cô ta một phát, âm thanh chát chúa vang lên, Hoa Cẩm Tú nửa ngày cũng chưa kịp phản ứng lại.

“Hoa Cẩm Tú, nếu về sau chị còn dám nói như thế, chị cứ nói lần nào tôi đánh lần đó.” Quý Hoài bình tĩnh, gần từng chữ một.

“Quý Hoài! Mày điên rồi! Mày dám tát tao? Tao phải xé xác mày!” Hoa Cẩm Tú trợn mắt, tức giận lao thẳng vào Quý Hoài, túm lấy quần áo của cậu như một mù điên. Quý Hoài cau mày muốn đẩy cô ta ra, lại bị cô ta vung tay tát trúng mắt.

Trong nháy mắt, cậu đau tới mức không mở nổi mắt, cơn đau đốn dữ dội dần dâng lên từ chỗ rách trong mắt.

“Mày dám tát tao á? Tao phải giết mày! Giết mày!” Tiếng quát tháo đã đánh động tới đám người hầu, bọn họ chạy ra thấy tình huống như vậy liền gọi người Hoa gia ra. Hoa Cẩm Lăng và Hoa Duẩn Hòa cùng đi ra, Hoa Cẩm Lăng vừa định can ngăn, Hoa Duẩn Hòa đã nổi giận dửng dưng xông lên. Gã đá một cước, Quý Hoài ngã văng ra, sau đó gã xoay qua hỏi Hoa Cẩm Tú có bị thương ở đâu không.

Tóc tai Hoa Cẩm Tú tán loạn, khóc đỏ cả mắt, nhìn thấy Hoa Duẩn Hòa thì càng khóc lớn, “Chú hai, Quý Hoài tát cháu, nó đánh vào mặt cháu, hu hu...”

Sắc mặt Hoa Duẫn Hòa trầm xuống, vừa nhỏ giọng an ủi Hoa Cẩm Tú, vừa trừng mắt nhìn Quý Hoài, ánh mắt như thể muốn phanh thây cậu ngay lập tức.

Hoa Cẩm Lăng thấy Quý Hoài nằm trên đất vẫn chưa đứng lên thì chạy tới kéo Quý Hoài dậy, “Quý Hoài, cậu có sao không?”

Quý Hoài ngẩng đầu, mắt phải cậu không mở ra được, có tơ máu chảy xuống. Hoa Cẩm Lăng cảm thấy to chuyện rồi. Trước kia nếu xảy ra tình huống này, anh ta có thể hòa theo Hoa gia giáo huấn Quý Hoài dăm câu, nhưng bây giờ đã khác. Quý Hoài thành ra thế này, bọn họ biết ăn nói ra sao với chú Mặc đây?

“Cẩm Lăng, kéo thằng nhãi này vào trong, hôm nay chú phải lột da nó.” Hoa Cẩm Tú gục trên vai Hoa Duẫn Hòa khóc không ngừng, Hoa Duẫn Hòa xót cả lòng, nếu không phải lúc này Hoa Cẩm Tú đang khóc trong lòng gã, gã đã sớm xé xác Quý Hoài.

“Chú hai, Quý Hoài cũng bị thương không nhẹ.”

“Đáng đời nó, nó có gan đánh Cẩm Tú thì phải có gan chịu tội. Cẩm Lăng, mày là anh ruột của Cẩm Tú đấy, em gái mình bị bắt nạt mà mày còn nói giúp người ngoài.”

“Chú hai, chuyện này còn chưa rõ ràng...” Quan trọng là phía sau Quý Hoài có Giang Tử Mặc, nếu bọn họ làm Quý Hoài bị thương, bọn họ không hứng chịu nổi cơn thịnh nộ của Giang Tử Mặc.

“Cái gì chưa rõ ràng? Nó tát Cẩm Tú còn gì nữa? Hôm nay không thể tha cho nó được!”

Hoa Cẩm Lăng không khuyên được, hôm nay chỉ có anh ta và Hoa Duẫn Hòa ở Hoa gia, Hoa Duẫn Hòa nhất quyết muốn trừng trị Quý Hoài, cuối cùng, Hoa Duẫn Hòa sai hai tên vệ sĩ kéo Quý Hoài vào Hoa gia.

Mắt phải của Quý Hoài đã sưng đỏ, khóe mắt còn chảy máu, nhìn có chút dọa người. Hoa Duẫn Hòa đỡ dành Hoa Cẩm Tú xong liền muốn trị tội Quý Hoài, nhưng bị Hoa Cẩm Lăng cản lại.

“Chú hai, chú bình tĩnh đi.” Hoa Cẩm Lăng túm chặt cánh tay Hoa Duẫn Hòa, nhỏ giọng ghé vào tai gã, “Nếu động vào Quý Hoài, khó ăn nói với chú Mặc bên kia.”

“Có gì mà khó ăn nói? Cẩm Tú trước nay được cưng chiều, chưa ai dám đánh nó. Giang Tử Mặc thì ngon lắm à? Bất kể là ai đánh Hoa Cẩm Tú, chú đều tính sổ hết.”

Hoa Cẩm Lăng khuyên không được, cứ giằng co mãi với Hoa Duẫn Hòa. Đúng lúc này, Giang Tử Mặc từ ngoài cửa tiến vào.

“Ai muốn đánh người của tôi?”

Hoa Cẩm Lăng biến sắc, vội kéo Hoa Duẩn Hòa lại. Hoa Duẩn Hòa nhìn thấy Giang Tử Mặc thì khựng lại một chút, sau đó gã nhớ tới chuyện Hoa Cẩm Tú bị Quý Hoài tát, lại nóng máu.

“Là tôi đây, hôm nay Quý Hoài đừng nghĩ tới chuyện ra khỏi cửa.”

Giang Tử Mặc cười mỉa một tiếng, cúi đầu nhìn Quý Hoài, khi nhìn thấy bên mắt bị thương của cậu, mặt hắn trầm xuống, “Ai đánh?”

Hoa Cẩm Tú run rẩy, nước mắt đọng trên mi không dám rơi xuống. Hoa Cẩm Lăng cố giải thích: “Hai đứa nhỏ đánh nhau, không cần thận bị thương.”

Quý Hoài lấy tay bịt mắt phải lại, đỡ tường đứng lên, lúc cậu nhìn thấy Giang Tử Mặc thì lòng bình tĩnh trở lại, đau đớn trong mắt như ngày càng sâu hơn, cậu há miệng thở hổn hển, ứa nước mắt.

Tức thì, ánh mắt Giang Tử Mặc trở nên rét lạnh, hắn nhìn Hoa Cẩm Tú, Hoa Cẩm Tú sợ tới mức trốn phía sau Hoa Duẩn Hòa, Hoa Duẩn Hòa nuốt nước miếng, “Là do Quý Hoài tát trước, Cẩm Tú chỉ tát trả một cái thôi.”

“Nhẹ tay đây.” Giang Tử Mặc cười lạnh, “Nếu là tôi, tôi sẽ móc mắt nó ra luôn.”

Hoa Cẩm Tú và Hoa Duẩn Hòa khiếp sợ, lửa giận đã nguôi, giờ mới thấy sợ. Giang Tử Mặc nếu đã giận lên thì chuyện gì cũng dám làm. Hoa Duẩn Hòa nhớ tới lúc gã tận mắt chứng kiến Giang Tử Mặc ra tay móc sống một con mắt của người ta.

Cảnh tượng ấy vẫn còn in hằn trong tâm trí gã, Giang Tử Mặc thật sự có thể làm như vậy. Hoa Duẩn Hòa nghĩ mà sợ, gã cố bình tĩnh nói: “Cẩm Tú không cố ý đâu, trẻ con đánh nhau khó tránh khỏi...”

“Chú hai.” Hoa Cẩm Tú yếu ớt kêu Hoa Duẩn Hòa, Hoa Duẩn Hòa lại không có cách nào nói đỡ cho Hoa Cẩm Tú, bây giờ gã chỉ có thể cố gắng bảo vệ Hoa Cẩm Tú, bảo vệ con mắt của Hoa Cẩm Tú.

“Động đến đứa nhỏ nhà tôi là không được.” Giang Tử Mặc lạnh giọng nói, “Hoa Cẩm Tú, ra đây.”

Hoa Cẩm Tú run bần bật, túm áo Hoa Duẩn Hòa, không dám buông ra.

“Chú Mặc, việc này là do Hoa Cẩm Tú sai, nhưng mắt của Quý Hoài phải mau đưa tới bệnh viện khám đã, không thể chậm trễ.” Hoa Cẩm Lăng nói.

Giang Tử Mặc chuyển sang nhìn Quý Hoài, thấy mắt phải của cậu toàn là máu, liền hừ lạnh một tiếng, tạm thời bỏ lỡ cơ hội thanh toán Hoa Cẩm Tú. Giang Tử Mặc đưa cây baton cho Lục Thất đứng ở phía sau, đi qua bế Quý Hoài lên, lạnh giọng nói: “Tới bệnh viện.”

Lục Thất chạy ra ngoài trước lái xe về, Giang Tử Mặc bế cậu ngồi vào trong xe, xe lập tức khởi động. Hoa Cẩm Lăng vốn định cùng đi nhưng bị Lục Thất cản lại.

Hoa Cẩm Lăng thở dài quay vào, thấy Hoa Cẩm Tú ngồi khóc trên sofa, Hoa Duẩn Hòa đang ngồi cạnh dỗ dành. Anh ta vốn định mắng em gái vài câu rằng bớt trêu chọc Quý Hoài thôi, nhưng thấy Hoa Cẩm Tú khóc tội quá nên đau lòng, thở dài không nói nữa.

“Cẩm Tú đừng khóc, để chú xem mặt nào, có bị thương nặng không, có cần bôi thuốc không?” Hoa Duẩn Hòa sốt sắng an ủi, Hoa Cẩm Lăng muốn chen vào một câu cũng không được.

Từ lúc Hoa Cẩm Tú được sinh ra, Hoa Duẩn Hòa rất thích người cháu gái này, thậm chí già còn cưng chiều Hoa Cẩm Tú hơn cả cha ruột cô ta là Hoa Duẩn Giang. Cho nên mấy năm nay, Hoa Cẩm Tú và Hoa Duẩn Hòa như cha con ruột thịt, trái lại, Hoa Cẩm Tú không thân thiết với Hoa Duẩn Giang lắm.

Hoa Cẩm Lăng thấy cứ sai sai, từng trò chuyện với Hoa Cẩm Tú về vấn đề này nhưng Hoa Cẩm Tú cứ gạt đi. Ở Hoa gia, người thật lòng thật dạ cưng chiều Hoa Cẩm Tú chính là Hoa Duẩn Hòa. Nếu Hoa Cẩm Tú chịu ủy khuất gì thì sẽ nói với Hoa Duẩn Hòa, Hoa Duẩn Hòa sẽ đáp ứng mọi nguyện vọng.

Hoa Cẩm Lăng thở dài, từ lễ mừng thọ, Hoa Chính Diệu đã lâm bệnh nặng, bảo là bị trúng độc, Hoa Chính Diệu tức giận muốn tra xét nhưng chẳng tra ra cái gì. Khoảng thời gian này Hoa Chính Diệu luôn bị các loại bệnh vặt quẩn thân, lần này lại phải nằm viện một tuần.

Hoa Cẩm Lăng hiểu ý định của Hoa Chính Diệu, hai thằng con trai của Hoa gia, Hoa Duẩn Giang và Hoa Duẩn Hòa đều chẳng có thủ đoạn gì mới mẻ, Hoa thị nằm trong tay bọn họ coi như ổn định nhưng không phát triển được. Nhưng Hoa Cẩm Lăng thì khác, đầu óc anh ta linh hoạt, năng lực xử lý công việc rất mạnh, Hoa Chính Diệu thấy được hy vọng trên người anh ta, cho nên mới đặc biệt bồi dưỡng.

Bởi vậy mà Hoa Chính Diệu không thể xảy ra chuyện vào lúc này, vào thời điểm nước sôi lửa bỏng khi mà Hoa Cẩm Lăng vẫn còn phải học vài năm nữa, Hoa Chính Diệu phải cố gượng thân đây.

Giang Tử Mặc đỡ thắt lưng Quý Hoài, ôm cậu vào trong ngực, cúi đầu nhìn cậu. Mắt sưng tấy, lông mi dài cong cong cứ luôn run rẩy vì đau, máu chảy ra từ khóe mắt đã khô lại. Ánh mắt hẩn híp lại, cảm thấy vừa đau lòng lại vừa tức giận.

Đau thì Quý Hoài đành chịu, nhưng tức nhất là cậu bị thương ngay dưới mí mắt hẩn. Hẩn mím môi lại, tự giận bản thân mình.

Bầu không khí trong xe như lắng đọng, Lục Thất im lặng lái xe, không dám quay đầu lại nhìn.

Quý Hoài nhúc nhích một chút, mở hờ mắt trái ra nhìn Giang Tử Mặc. Giang Tử Mặc vẫn còn đang nổi giận, thấy cậu đang nhìn mình thì lập tức lửa giận lại bùng cháy.

“Sao lại ngốc như vậy! Một đứa con gái cũng không đánh lại! Đã không đánh lại còn không biết chạy đi sao? Đứng đó chờ người ta đánh chắc!”

Quý Hoài chớp chớp mắt trái, ở đâu dạy con trai đánh con gái chứ. Huống hồ cậu đã tát cô ta một cái rồi còn gì? Sau đó cô ta nổi điên, cậu không tránh kịp nên mới bị thương.

Giang Tử Mặc thấy cậu để ngoài tai liền trừng mắt liếc nhìn cậu, Quý Hoài lập tức gật gật đầu. Vừa động đây một chút lại động tới vết thương trên mắt, đau tới mức cậu kêu thành tiếng.

“Đừng có động đây! Chưa từng thấy ai ngu ngốc đến vậy!” Mắt Giang Tử Mặc tóe lửa, Quý Hoài không dám chen vào, liền ngoan ngoãn ngậm miệng.

Quý Hoài thấy Giang Tử Mặc vẫn còn giận thì hơi luống cuống, ánh mắt lạnh lợi của cậu đảo qua đảo lại, thăm thì: “Chú Mặc, mắt cháu hơi đau.”

Giang Tử Mặc hít sâu một hơi áp chế cơn giận, nhưng giọng nói vẫn còn lộ ra bức tức, “Lái xe nhanh lên! Sao lái chậm như rùa thế!”

Lục Thất run rẩy, không dám oán giận không dám lên tiếng, tăng tốc độ chạy xe.

51. Chương 51: Phần Thưởng

Edit: Dép

Sau khi tới bệnh viện, bác sĩ sơ cứu cấp tốc cho cậu, may mà chỉ là xuất huyết dưới kết mạc, về chườm lạnh hai ngày là ổn.

Giang Tử Mặc vẫn giữ vẻ mặt nghiêm trọng, tới khi bác sĩ bảo không có gì đáng lo ngại thì hắn mới thả lỏng.

Quý Hoài cầm túi đá chườm lên mắt, Giang Tử Mặc lo lắng chạy vào hỏi bác sĩ cần chú ý những điều gì, Lục Thất đi mua thuốc rồi, cậu ngồi chờ một mình ở ngoài phòng.

Đối diện có một cô gái khoảng 16-18 tuổi, cô cứ luôn nhìn Quý Hoài. Quý Hoài vốn không để ý, nhưng chốc lát sau cô gái đó chạy tới ngồi xuống bên cạnh Quý Hoài, tò mò nhìn cậu.

Quý Hoài quay đầu khó hiểu nhìn cô gái, nữ sinh chớp chớp mắt, nhìn xung quanh rồi ghé lại gần Quý Hoài, hỏi: “Cái người đẹp trai lúc nãy là gì của cậu thế? Tui không có ý gì đâu, chỉ là... chỉ là muốn hỏi, anh ấy có phải là... đó đó của cậu không?”

“Hả?”

“Lúc này tui thấy cậu ở cổng bệnh viện, anh ấy bế cậu xuống xe đúng không?” Nữ sinh lại thấp giọng hỏi.

Quý Hoài đỏ mặt ngượng ngùng. Lúc xuống xe, Giang Tử Mặc không cho cậu động đây, trực tiếp bế cậu xuống xe. Cổng bệnh viện toàn người là người, Quý Hoài thấp giọng năn nỉ tới khô họng Giang Tử Mặc mới thả cậu xuống.

Cô gái cười hì hì, vẻ mặt “tui hiểu mà”, nói: “Anh ấy có phải là... đó đó của cậu không?”

Cô gái dựng một ngón trỏ lên, giờ số 1 trước mặt Quý Hoài. Quý Hoài vội vàng liếc nhìn xung quanh rồi mới quay đầu lại đề ngón tay của cô gái xuống.

Lông mi cậu run rẩy, từ cổ tới mặt đỏ bừng.

“Tui đoán đúng rồi nhỉ?” Cô gái phấn khích, “Lần đầu tiên tui thấy trong đời thực đó, oa, nhìn hai người tình vĩ luôn~”

Quý Hoài mím môi, miệng không nhin được cong lên, cậu rụt rè gật đầu, “Ừ, anh ấy là... bạn trai của tôi.”

Ừm, chính là bạn trai.

“Uầyyy~” Cô gái nhỏ giọng hô lên, bộ dạng kích động như muốn đứng dậy nhảy nhót. Nhưng cô gái vẫn nhin lại, che miệng phấn khích cười, không làm phiền tới người khác.

“Tui nhìn quả thắt lưng của bạn trai cậu, cả chân nữa, chắc trên giường mạnh mẽ lắm nhờ?”

Quý Hoài lại run rẩy lông mi, mặt càng đỏ hơn. Nữ sinh bây giờ thật là, tuổi có bao nhiêu đâu mà đã hiểu thật nhiều thứ.

Quý Hoài da mặt mỏng, không chống đỡ nổi loại đề tài này, huống chi cô gái này vẫn là vị thành niên, sao có thể thảo luận với cô ấy chuyện này được. Cậu né tránh không đáp, cô gái lại thăm thì hỏi mấy câu.

Có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy một đôi trong đời thực, cô gái phấn khích không chịu nổi, mắt cứ lấp lánh nhìn Quý Hoài.

Cô gái này tuy tò mò nhưng vẫn đề thấp giọng hỏi nhỏ, cho nên Quý Hoài không thấy phản cảm.

Cậu cắn môi, tai đỏ bừng, “Tôi còn chưa thành niên, bọn tôi vẫn chưa...”

“À, ra thế.” Cô gái khiếp sợ thì thầm, “Vậy thì bạn trai cậu nhỡ nhẹn ghê thật đấy.”

Có sao? Quý Hoài nghĩ, vài lần trước đều là cậu bị trêu chọc tới khi nổi lên dục vọng, trừ hai lần lúc đó, cậu không nhận ra chú Mặc có nhu cầu ở phương diện này.

Cô gái còn muốn nói chuyện tiếp nhưng cửa phía sau mở ra, Giang Tử Mặc bước ra ngoài. Thấy cô gái dán gần Quý Hoài như vậy, mặt hắn trầm xuống.

Quý Hoài xấu hổ đứng lên đi tới bên người Giang Tử Mặc, mặt cậu còn chưa hết đỏ, nhìn thấy Giang Tử Mặc lại nhớ tới cuộc nói chuyện lén lút lúc nãy, cậu thu dững khí, nói: “Chú Mặc, xong chưa ạ? Chúng ta về được chưa?”

Giang Tử Mặc lạnh lùng quét mắt nhìn nữ sinh, sau đó gật đầu, “Về được rồi.”

Giang Tử Mặc và Quý Hoài đi rồi, cô gái mới vỗ ngực thở ra một hơi. Vừa rồi lúc người đàn ông kia liếc mắt nhìn, cô cảm thấy như mình bị đẩy xuống một cái đầm lầy toàn băng, không nhìn được run rẩy.

Chẳng hiểu nam sinh đáng yêu như vậy sao lại có người bạn trai lạnh lùng thế, về sau trưởng thành rồi, lúc lên giường phải làm sao đây.

Lục Thất đi mua thuốc về, ba người ra xe. Ánh mắt Giang Tử Mặc hiện giờ còn lạnh hơn lúc nãy, Lục Thất không hiểu sao lại thành ra như thế, quay đầu xuống ghế sau dùng ánh mắt hỏi Quý Hoài, Quý Hoài lắc lắc đầu tỏ vẻ mình cũng chẳng biết.

Trên tay cậu còn cầm túi chườm đá, cẩn thận chườm lên một bên mắt, bên mắt còn lại liền bị chân của Giang Tử Mặc thu hút.

Cô gái kia nói đúng, đôi chân dài thế kia, vào thời điểm đó chắc là rất hấp dẫn. Rất nhiều lúc, cậu cực lực nhịn không cho mình nhìn tới chân chú Mặc. Hiện tay chân chú Mặc cách cậu chỉ một ngón tay, cậu chỉ cần dịch sang một chút liền dính sát vào.

Quý Hoài khẽ khàng dán lại, làm bộ rất tự nhiên, thu ánh mắt về. Đúng lúc cậu đang mừng thầm trong lòng thì chân chú Mặc chen sang dính sát vào chân cậu.

Quý Hoài nín thở, bị bắt quả tang nên xấu hổ thẹn thùng, ánh mắt cậu đảo tới lui.

Giang Tử Mặc chen cả người qua, đôi chân dài thẳng kia ép chân cậu tới sát cửa xe, sau đó nhấc lên đặt lên đầu gối cậu, khiến cho cả hai chân cậu bị vây dưới chân chú Mặc.

Ánh mắt Quý Hoài run rẩy, túi chườm đá rơi xuống đùi.

“Muốn nhìn thì quang minh chính đại mà nhìn, cháu có quyền nhìn.” Giang Tử Mặc nghiêng đầu, ánh mắt lạnh tanh nhìn thân thể Quý Hoài.

Quý Hoài cúi đầu, nghe Giang Tử Mặc nói vậy, lỗ tai cậu dần đỏ bừng lên. Quý Hoài hắng giọng, giương mắt nhìn Giang Tử Mặc, sắc mặt Giang Tử Mặc âm trầm, con ngươi sâu thẳm đang nhìn theo cậu.

Quý Hoài siết chặt lòng bàn tay, hé miệng, lời nói ra liền biến thành: “Cháu muốn nhìn lúc nào cũng được sao?”

Cậu nhận ra mình nói sai rồi, vội vàng bối rối chữa cháy, “Không phải, cháu chỉ nhìn một chút thôi, nhìn một chút...” Dưới ánh mắt ngày càng lạnh của Giang Tử Mặc, cậu lí nhí, mặt đỏ như nhũ máu.

Giang Tử Mặc nhìn chằm chằm ánh mắt cậu, không nhìn ra là vui hay giận, Quý Hoài cắn môi, một lúc lâu vẫn không thấy Giang Tử Mặc lên tiếng.

“Là chú bảo cho cháu nhìn mà.” Cậu tủi thân nói, rõ ràng chú Mặc nói là cho cậu nhìn, sao còn bày ra bộ mặt lạnh tanh như vậy, giống như cậu đã phạm sai lầm gì lớn lắm ấy.

Mắt Quý Hoài đỏ lên, mắt phải bị nước mắt làm ướt, lại đau như kim châm.

Quý Hoài không phải là người dễ dàng bộc lộ cảm xúc ra ngoài, nhưng giờ cậu thấy rất tủi thân, cảm thấy khó chịu. Chú Mặc hung dữ với cậu, mắng cậu cũng được, nhưng cậu không thích chú Mặc cứ lạnh mặt, không nói năng gì cứ như vậy nhìn cậu.

Giang Tử Mặc chớp mắt thờ dài, ý lạnh trong mắt đã tan đi. Hắn ôm cậu vào trong ngực, hôn lên bên mắt sưng đỏ của Quý Hoài, “Là chú không tốt, cháu muốn nhìn lúc nào cũng được.”

Giang Tử Mặc vốn định dạy dỗ cậu đôi câu, lúc hắn không có ở bên, cậu liền nói chuyện vui vẻ với nữ sinh như vậy, cười tới mức đỏ bừng mặt, bảo hắn không tức giận sao được. Hắn định nghiêm mặt giận cậu một lát, còn đang nghĩ xem nên giáo huấn Quý Hoài thế nào, đúng lúc ấy thì Quý Hoài lén lút cọ chân sang.

Hắn hiểu ra ngay lập tức, không nhịn được liền bắt nạt cậu, nhưng lửa giận trong lòng vẫn chưa tan, thế nên tính chiến tranh lạnh một lát, không nói năng gì.

Nào ngờ Quý Hoài tủi thân đỏ cả mắt, kiên cường cắn răng, làm hắn không giả vờ nổi nữa. Kết quả, chẳng những không giáo huấn được, mà còn phải nhỏ giọng dỗ dành.

Quý Hoài được Giang Tử Mặc dỗ dành, tự nhiên lại thấy ngượng, hai đời cộng lại ngót 40 tuổi rồi, còn động tý liền tủi thân khóc lóc.

“Cháu cũng không cần nhìn đâu, không nhìn cũng được.” Quý Hoài ngượng ngừng nói.

“Ừm, chú biết.” Giang Tử Mặc thản nhiên gật đầu, chưa nói tin hay là không tin.

Quý Hoài bực mình, Giang Tử Mặc rõ ràng không tin cậu, cậu đâu có mặt dày nhìn chăm chăm mãi chân người khác.

Hơn nữa, chỉ có chân của chú Mặc mới khơi gợi lên ham muốn nho nhỏ trong lòng cậu, chân người khác cậu đâu thèm nhìn.

“Lần này thi được bao nhiêu điểm?” Giang Tử Mặc rõ ràng biết rồi còn cố ý hỏi.

Quý Hoài còn đang chìm trong ngượng ngùng, không muốn đáp. Giang Tử Mặc cong khóe miệng, thấp giọng nói: “Có giữ lời giành hạng nhất không? Có thưởng đấy.”

Mắt Quý Hoài xoẹt một cái sáng lấp lánh, “Thật à?”

Giang Tử Mặc mỉm cười, gật đầu, “Thật.”

“Lần này thi được hạng nhất, nhất toàn thành phố, không làm chú mất mặt chứ?”

Lúc ở trường, các thầy có khen cậu thế nào cậu vẫn không thấy vui, nhưng bây giờ chú Mặc vừa nhắc tới, cậu thấy cực kỳ tự hào, cực kỳ kiêu ngạo. Cậu hát cảm lên, ánh mắt lấp lánh tỏa sáng như sao trời.

Khóe miệng Giang Tử Mặc kéo ra, dịu dàng cười, cười càng lúc càng tươi, “Thi tốt lắm, làm chú nở mày nở mặt.”

“Vậy thưởng cái gì?”

Giang Tử Mặc bật cười, nhìn bộ dạng của Quý Hoài e là đã sớm nghĩ kỹ muốn thưởng cái gì rồi. Hắn cố ý mím môi, nói: “Còn chưa nghĩ ra phải thưởng gì, chờ nghĩ ra rồi sẽ thưởng.”

“Ồ...” Quý Hoài nóng nảy, “Nếu chưa nghĩ ra, vậy đồng ý với yêu cầu của cháu đi, chỉ một cái thôi.” Quý Hoài dưng một ngón tay, mong ngóng nhìn hắn.

“Muốn cái gì?” Giang Tử Mặc cố gắng đè khóe miệng xuống, đôi mắt không còn một chút lạnh lẽo nào nữa, tràn ngập ý cười thật ấm áp.

Bàn tính trong lòng Quý Hoài vang lên lạch cạch, cậu muốn nói lại thấy hơi xấu hổ, nhưng nếu không nói thì không cam lòng. Cậu quanh co nửa ngày, cắn răng lí nhí nói yêu cầu ra.

“Cháu muốn nhìn chú... mặc quần da.”

Giang Tử Mặc kinh ngạc nhướn mi, sau đó hiểu ra, nở nụ cười. Lục Thất quay đầu kinh hãi nhìn Giang Tử Mặc, Quý Hoài mặt đã đỏ bừng, ngượng ngùng cúi đầu.

“Cũng không phải là không được.” Giang Tử Mặc cười khế, “Nhưng cháu phải giúp chú mặc vào.”

Quý Hoài xấu hổ vô cùng, thầm chửi chính mình biến thái. Nói cái ham mê nhỏ này ra cho chú Mặc thực sự quá mất mặt.

Lúc xe chạy qua trung tâm thương mại, Giang Tử Mặc cười dặn Lục Thất: “Lục Thất, đi mua cho tôi hai cái ”quần da“, mua size của tôi.”

Lục Thất mặt táo bón, không biết nên bảo thiếu gia nhà anh lưu manh hay là bảo khẩu vị của thằng nhóc thật đặc biệt. Dù sao cũng mặc kệ, anh chỉ là chân chạy vặt thôi.

Lục Thất dạo khắp trung tâm thương mại khoảng một tiếng, lúc về mặt đã biến đen. Anh ném túi đồ xuống ghế sau, Giang Tử Mặc cười nhận lấy.

Hắn lật lật đưa ra trước mặt Quý Hoài, hỏi: “Cháu thích kiểu này không? Không thích thì đổi cái khác.”

Quý Hoài đỏ mặt gật đầu, lông mi run rẩy.

Sau khi Giang Tử Mặc xem xong thì không trêu cậu nữa. Một đường về biệt thự, Lục Thất dứt khoát không xuống xe, một là vì ngại, hai là vì sợ đau mắt hột, anh nên chuồn nhanh thôi.

Quý Hoài theo Giang Tử Mặc vào nhà, tim đập mạnh như muốn nhảy ra ngoài, ánh mắt không tự chủ được cứ nhìn tới túi đồ màu đen.

“Tới đây, bắt đầu đi.” Giang Tử Mặc đưa túi đồ cho cậu, Quý Hoài run rẩy suýt thì không bắt được.

Giang Tử Mặc ngồi vào sofa, ánh mắt hắn rất thản nhiên, nhưng nhìn kỹ thì thấy mắt đang cong cong lộ ra ý cười.

Quý Hoài lôi quần ra, trong đó có một cái màu đỏ. Cậu lập tức rời mắt đi, chuyển tới nhìn cái quần da màu đen.

“Chú... ừm... cởi ra trước đi.” Quý Hoài đỏ mặt.

“Muốn nhìn thì phải tự làm.”

Quý Hoài hết cách, do dự nửa ngày mới ngồi xuống. Tay đặt lên dây lưng Giang Tử Mặc, bủn rủn cả người.

Giang Tử Mặc vẫn ngồi bất động, ung dung nhìn cậu.

Cái tay đang nắm dây lưng của Quý Hoài siết chặt lại, ngón tay phiem màu hồng nhạt. Khóe mắt cậu ngày càng đỏ, đầu cúi thấp dần, vẫn duy trì tư thế giằng co căng thẳng.

Một lúc sau, cậu hít sâu một hơi, tự cổ vũ chính mình. Quý Hoài! Qua thôn này sẽ chẳng còn quán nào cả, Quý Hoài mày phải nắm chắc cơ hội!

Cậu bắt đầu tháo dây lưng, chậm rãi kéo khóa quần xuống, tiếng “rẹt rẹt” đột ngột vang lên.

Cậu vừa định lên tiếng, lại chú ý bên thắt lưng Giang Tử Mặc có một vết sẹo, chỉ lộ ra một đầu, còn lại ẩn phía sau. Cậu vừa định nâng tay kéo quần áo ra nhìn cho kỹ thì bị Giang Tử Mặc đè tay lại.

“Chú Mặc.”

Không hiểu sao mũi cậu hơi cay cay, không khí kiêu diễm vừa rồi đã tan biến. Vết sẹo kia dày cỡ ngón tay, mới chỉ lộ ra một phần nhỏ, nhưng chỉ thế cũng đã biết vết thương khi ấy nghiêm trọng đến nhường nào.

Giang Tử Mặc trầm mặt, kéo áo xuống. Thấy Quý Hoài không muốn tiếp tục nữa, hắn kéo khóa quần vừa cởi lên.

“Không có gì, trước kia bị thương.”

Bị thương thế nào? Lúc ấy có đau không? Là do ai làm?

“Được rồi, không nắm chắc cơ hội, không còn thương nữa rồi.”

Quý Hoài hếch mũi, không thể tin nổi nhìn hắn, “Chú đã mặc vào đâu???”

“Muốn nhìn ấy mà, lần sau lại giành hạng nhất thành phố rồi tới tìm chú.”

Quý Hoài bỗng dưng có động lực, không phải chỉ là hạng nhất thành phố thôi sao, về sau cậu sẽ bao hết hạng nhất thành phố của trung học Nhạc Vinh.

52. Chương 52: Tôi Chống Mắt Lên Xem Kết Cục Của Cậu

Edit: Dép

Buổi sáng Quý Hoài tỉnh dậy rất sớm, bởi vì tối qua đi ngủ Giang Tử Mặc cứ luôn vắt chân vắt tay lên người cậu, khiến sáng hôm sau cậu bị nóng quá mà tỉnh. Cậu trở mình, thấy cánh tay của chú Mặc lộ ra ngoài, cậu kéo chăn lên.

Buổi sáng Giang Tử Mặc ngủ rất say, mắt nhắm lại, làm người ta càng chú ý tới khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, sống mũi cao thẳng, lông mày giãn ra. Quý Hoài nhìn gần cả người, ồ chần ầm áp làm trái tim Quý Hoài cũng được sưởi ấm theo.

Đây là bạn trai của mình, Quý Hoài thầm nhủ trong lòng.

Bạn trai mình đẹp trai quá!

Không những đẹp trai mà chân còn dài!

Các bạn có bạn trai đẹp trai chân dài như vậy không?

Không có!

Quý Hoài nhìn tới nở hoa trong lòng, nhớ tới hôm qua vẫn chưa được nhìn phần thưởng quần da kia, cậu thậm chí toán tiếp theo nên làm thế nào để khiến chú Mặc phải mặc cho cậu nhìn.

Nhưng cậu chợt nhớ tới vết sẹo trên thắt lưng kia, sẹo rất sâu, nhìn như đã từ rất lâu rồi. Theo hình dạng vết sẹo, Quý Hoài đoán đó là vết dao.

Lòng cậu tê rần, trước khi cậu biết tới chú Mặc, chú Mặc đã trải qua những việc gì?

Giang gia phá sản, ăn nhờ ở đậu, bị người ta theo dõi, giết người, vết dao. Còn rất nhiều chuyện cậu không hề biết. Quý Hoài bỗng nhiên hận mình của đời trước, nếu lúc ấy cậu chủ động tới gần chú Mặc, vậy phải chăng chú Mặc sẽ cảm nhận được một chút ấm áp hay không.

Giống như bây giờ, Quý Hoài cảm nhận rõ ràng được chú Mặc cười nhiều hơn, khí chất lạnh lùng giữa hàng lông mày đã tan đi không ít. Hắn không còn là chú Mặc mà ai cũng không dám đến gần nữa.

Nhưng vì sao đời trước lại không sớm biết chứ, vì sao không sớm biết chú Mặc thực ra rất dịu dàng, lúc hắn cười lên thật là đẹp. Hắn cũng sẽ xem Cừu Vui Vẻ, sẽ ăn bánh ngọt, khi ngủ sợ lạnh sẽ co người lại, sẽ

hung dữ với cậu, cũng sẽ đổ dành cậu. Quý Hoài nghĩ một lúc, mắt sụp xuống, cậu không khống chế được cảm xúc nữa, chỉ muốn ôm lấy chú Mặc.

“Mới sáng ra đã làm nũng rồi.” Giọng nói khàn khàn của Giang Tử Mặc vang lên.

Quý Hoài không cãi, chú Mặc nói gì thì chính là cái đó. Cậu đau lòng đấy, làm nũng đấy, bây giờ cậu chỉ muốn ôm bạn trai mình thôi.

Giang Tử Mặc cúi xuống nhìn, chỉ thấy Quý Hoài đang vùi trong ngực hắn, cánh tay ôm chặt thắt lưng hắn. Hắn chỉ có thể nhìn thấy gáy của Quý Hoài, cảm thấy hơi đáng yêu, cúi xuống hôn.

“Hôm nay không cần đi học à? Giờ vẫn còn chưa rời giường.”

“Á!” Quý Hoài sợ hãi kêu lên, dứt khoát chui ra khỏi ngực Giang Tử Mặc, nhìn đồng hồ thấy 7 giờ rồi.

“7 giờ! Giờ đến cũng muộn mất rồi!” Quý Hoài buồn bực, cậu chưa bao giờ đi học muộn đâu.

“Chú đưa cháu đi.” Giang Tử Mặc ngồi dậy, cười nói.

Muộn thì cũng muộn rồi, bây giờ đi cũng đã muộn. Quý Hoài cơm nước xong, chờ chú Mặc ăn xong rồi đưa cậu đi học. Cậu ôm cặp sách ngồi đối diện chú Mặc, nhìn chú Mặc chậm rãi dùng bữa sáng.

Bạn trai mình lúc ăn cũng đẹp trai! Chỉ ăn miếng sandwich thôi mà ăn ra cảm giác như ở bữa tiệc đẳng cấp Michelin!

Mắt Giang Tử Mặc khép hờ, vẻ mặt lãnh đạm, lúc hắn không nói gì, khí chất tối tăm lạnh lùng lại tỏa ra. Hắn chậm rãi nhắm nháp bữa sáng, không hề phát ra âm thanh. Chờ hắn ăn xong ngẩng đầu lên, khí tức lạnh lẽo lại tiêu tan.

Quý Hoài hơi mê mẩn, chú Mặc có một khí chất thần bí, khí chất này thường làm người ta không dám tiếp cận, nhưng khi chú Mặc nhìn cậu, tất cả khí chất thần bí kia liền tiêu tan, biến thành một Giang Tử Mặc rất đời bình thường.

“Đi thôi.” Giang Tử Mặc đứng lên, cầm chìa khóa xe đi ra cửa, Quý Hoài ôm cặp sách theo sau.

Lúc hai người tới trường, tiết một đã qua một nửa. Giang Tử Mặc quay đầu ghé sát vào mắt cậu, nói: “Đừng đụng tay vào mắt, chờ nó tự khỏi. Nếu thấy khó chịu quá thì gọi điện cho chú.”

Quý Hoài gật gật đầu, lúc cậu bị thương, mắt chảy máu trông hơi nghiêm trọng, nhưng qua một đêm đã tốt hơn nhiều, mấy ngày nữa là có thể khỏi hẳn.

Cậu xuống xe, quay đầu lại nhìn Giang Tử Mặc, “Chú lái xe cẩn thận nhé, buổi tối cháu sẽ về sớm.”

“Ừ.” Giang Tử Mặc cong khóe miệng, gạt đầu rồi lái xe đi.

Quý Hoài đứng ở cổng trường, cậu chưa bao giờ đi học muộn, cho nên giờ thấy hơi nhát.

Bảo vệ từ xa đã nhìn thấy cậu, đang chuẩn bị mở cổng, Quý Hoài định đi thẳng vào trong cổng. Bỗng nhiên, bên cạnh xuất hiện một bàn tay mạnh mẽ kéo cậu chạy, Quý Hoài bất ngờ không kịp đề phòng bị lôi đi xềnh xệch.

“Khụ khụ...” Bị lôi tuốt tới chỗ chân tường bên phải trường học, sau đó người kia mới buông ra. Quý Hoài đỡ tường thở hồng hộc. Tới khi cậu thở đủ, ngẩng đầu lên thì thấy Tiêu Trình đang cúi đầu lạnh mặt nhìn cậu.

“Sao cậu...” Quý Hoài vừa định hỏi sao lại làm vậy thì thấy cặp sách trên tay cậu ta, nhất thời hiểu ra, “Cậu cũng đi muộn à?”

“Tôi đi muộn thì bình thường, nhưng học sinh ưu tú hạng nhất thành phố mà lại đi muộn thì ngạc nhiên thật đấy.” Tiêu Trình liếc mắt nhìn cậu, sau đó nói, “Học sinh ưu tú đi muộn, còn bị phạt đứng cửa lớp thì còn ngạc nhiên hơn.”

Tiêu Trình nói chuyện với giọng điệu quái gở, Quý Hoài cũng không đáp, hỏi lại, “Thế cậu kéo tôi tới đây làm gì?”

“Trèo tường chứ gì! Cậu ngốc thế nhờ? Cứ đi thẳng vào cổng sẽ bị bảo vệ bắt đấy, ông bảo vệ kia chẳng giỏi gì, chỉ giỏi phạt, nổi tiếng khắp cả trong ngoài trường học rồi. Nếu cậu bị ông bắt, ông phạt cậu tới trưa luôn. Đừng nghĩ chỉ là bảo vệ, bảo vệ Nhạc Vinh có quyền như thế đấy.”

Cái này... đúng là Quý Hoài không biết thật, vì cậu chưa bao giờ đi muộn.

“Trèo đề.” Tiêu Trình hất cằm.

Quý Hoài ngẩng đầu nhìn bức tường, khoảng tầm 2 mét, trèo cũng không khó. Hôm nay là lần đầu tiên trong đời cậu đi học muộn, lần đầu tiên trèo tường vào trường, buổi tối trở về có thể kể với chú Mặc cái trải nghiệm này.

Tiêu Trình vắt cặp sách lên vai, xắn tay áo, chân đạp lên bờ tường, linh hoạt leo qua, chốc lát sau, một tiếng “bịch” vang lên phía bên kia tường.

“Nhanh trèo qua đây!” Tiêu Trình đứng ở bên kia gọi.

Quý Hoài học theo động tác của Tiêu Trình, tuy rằng không thuận lợi được như cậu ta nhưng vẫn trôi qua được. Tiêu Trình thấy cậu trôi qua được rồi thì cất bước đi.

Một bên vai cậu ta đeo cái cặp sách xẹp lép, có lẽ bên trong chỉ có một quyển sách là cùng. Cậu ta lười nhác đeo cặp sách, bước đi lắc lư như một tên lưu manh đầu đường xó chợ.

Nhưng Quý Hoài biết, có thể vào lớp 11-1 của Nhạc Vinh thì đều là học sinh giỏi, mỗi một học sinh trong ngôi trường này đi ra ngoài có thể trở thành hạng 1 hạng 2 của những ngôi trường khác.

“Lúc này người đưa cậu tới là Giang Tử Mặc à?” Tiêu Trình vừa đi vừa nghiêng đầu hỏi.

Vì chuyện trôi tuồng vừa rồi, Quý Hoài cảm thấy quan hệ có chút thân quen hơn, nhưng giờ thì hết rồi. Cậu nhíu mày nhìn Tiêu Trình, đây không phải là lần đầu Tiêu Trình nhắc tới Giang Tử Mặc, ngày hôm qua gặp mặt cậu ta cũng hỏi về chú Mặc.

“Hừ, Giang Tử Mặc thì ai mà chả biết.” Cậu ta khinh bỉ hừ một tiếng.

Quý Hoài giận, lạnh lùng nói: “Chú Mặc không phải là người mà cậu có thể tùy tiện nói, ngậm cái miệng của cậu vào.”

Tiêu Trình dừng lại, xoay người nhìn cậu, cười lạnh, “Cậu mới quen anh ta được bao lâu? Anh ta tốt với cậu một tý, cậu liền che chở cho anh ta? Cậu có biết anh ta đã từng giết người không?”

Ánh mắt Tiêu Trình chợt hiện lên một chút sợ hãi, một chút hận thù, cảm xúc rất phức tạp. Cậu ta cắn răng, thấp giọng nói: “Anh ta móc mắt người ta xuống mà không chớp mắt lấy một cái, anh của tôi, mắt của anh tôi bị anh ta móc xuống! Người như Giang Tử Mặc nên xuống địa ngục, anh ta không xứng được sống!”

Ánh mắt Quý Hoài khiếp sợ, cậu nhìn ra hận thù trong mắt Tiêu Trình, cảm giác khiếp sợ liền biến thành khó chịu, “Ai cũng có thể xuống địa ngục, nhưng không bao giờ là chú Mặc.”

“Tôi nói thế cậu vẫn chưa nghe thấu à! Tay anh ta dính máu, trên tay anh ta là mạng người! Nếu không phải Giang Tử Mặc may mắn tránh được lưới pháp luật, tôi nhất định sẽ tống anh ta vào tù! Khiến anh ta cả đời không ra được!”

Quý Hoài lạnh lùng nhìn cậu ta, cậu không tin. Chú Mặc rất tốt, chú Mặc rất dịu dàng, người ngoài sao có thể biết được, bọn họ chỉ biết vừa sợ hãi vừa chửi bới chú Mặc.

“Quý Hoài, tôi chống mắt lên xem kết cục của cậu.”

Tiêu Trình cười lạnh, cất bước rời đi. Quý Hoài đứng một lúc rồi cũng về phòng học.

Lúc cậu đi tới lớp thì thấy Tiêu Trình đang mắt kiên nhẫn đứng nghe chủ nhiệm lớp là thầy Liêu giáo huấn cậu ta.

“Thầy Liêu.” Quý Hoài rất ngượng, cậu đi tới trước mặt thầy.

“Quý Hoài, sao em cũng đến muộn thế?” Thầy Liêu bị Tiêu Trình làm cho bực mình, lại thấy học sinh khiến thầy kiêu ngạo - Quý Hoài, cũng tới muộn, thầy lại càng không vui.

“Một đứa hai đứa, ai cũng theo nhau đi muộn là sao? Thi tốt một lần thì thể hiện được cái gì? Thầy nói em đó, Tiêu Trình, cặp sách của em có mang sách không? Cặp sách không đựng sách, mang đến trường học làm gì?”

“Làm màu.” Tiêu Trình tỉnh bơ nói.

Thầy Liêu tức lộn cả ruột, chỉ tay vào cậu ta, cả giận mắng: “Tiêu Trình! Càng ngày em càng không ra gì! Đi ra cửa đứng ngay! Đứng không đủ một ngày thì đừng nghĩ đến chuyện vào lớp!”

“Vâng.”

Tiêu Trình xoay người đi ra, thấy Quý Hoài đứng bên cạnh liền nói, “Vừa rồi Quý Hoài cũng theo em trèo tường vào, bảo vệ thấy cậu ấy rồi, có lẽ sắp báo lên văn phòng thầy đấy.”

“Quý Hoài, em cũng đi ra đứng!”

Quý Hoài sững sốt một chút rồi cũng ngoan ngoãn đi ra cửa đứng. Tiêu Trình cà lơ phất phơ tựa vào lan can, không nhìn Quý Hoài nữa.

Quý Hoài đứng rất nghiêm chỉnh, cậu thấy hơi mới lạ, lần đầu tiên bị phạt đứng, cho dù là bị Tiêu Trình chơi khăm cậu cũng không thấy bực cho lắm. Cậu nhớ tới đời trước tình cờ nghe một cậu bạn nghịch ngợm cùng lớp nói: *Không khí trong phòng học và ngoài phòng học rất khác nhau, bên ngoài tràn ngập hương vị của tự do.*

Quý Hoài lúc đó cảm thấy cậu ta nói hơi điều, nhưng bây giờ thì cậu tin. Cậu thả lỏng, tựa lưng vào tường. Tiêu Trình liếc mắt nhìn cậu, ghét bỏ dịch xa ra hai bước.

Lúc đầu thì còn ổn, nhưng sau đó tin tức hạng nhất thành phố bị phạt đứng giống như bông tuyết được gió thổi truyền đi khắp nơi, cả ngày nay Quý Hoài bị người ta vây xem. Thầy Liêu nói phạt một ngày thì chính là một ngày, ngay cả bài tập đều là dựa vào tường để viết.

Quý Hoài đứng nguyên một ngày, chân hơi tê, mà Tiêu Trình bên cạnh thì chẳng sao cả, lưng đeo cặp sách lững thững đi về.

53. Chương 53: Hoa Cẩm Tú Xảy Ra Chuyện

Edit: Dép

Ngày hôm sau Quý Hoài rời giường rất sớm, chuẩn bị xong tất cả mới có hơn 6 giờ. Giang Tử Mặc không có lò sưởi ấm trong ngực, lúc bị khua dậy cứ cầu nhàu mãi.

Hắn im lặng không nói năng gì, mặc quần áo, đánh răng rửa mặt, ăn sáng.

Quý Hoài cẩn thận ngồi bên cạnh, tri kỷ đưa hắn ly sữa, chìa tay ra cười làm lành: “Chú Mặc, uống sữa.”

Giang Tử Mặc liếc nhìn cậu một cái rồi đón lấy ly.

Chốc lát sau, Quý Hoài nhìn Giang Tử Mặc buông ly sữa xuống, cậu mới ghé vào gần hắn: “Ăn xong chưa? Chúng ta xuất phát thôi.”

Về mặt Giang Tử Mặc vẫn rất bình thản, chưa nói là đi hay không đi, cứ ngồi đó bất động.

“Chú Mặc, cháu sắp muộn học rồi.” Quý Hoài đã đeo cặp sách lên chờ sẵn, nhưng chú Mặc lại cố tình không chịu đi.

Quý Hoài cắn môi, khó xử đứng một bên, cậu biết chú Mặc đang cố ý kéo dài thời gian, chỉ trách cậu buổi sáng dậy sớm. Nhưng cậu phải đi học mà, cậu không thể mỗi ngày ngủ nhiều thêm một lúc với chú Mặc để rồi ngày nào cũng đi muộn được.

“Chú đưa cháu tới trường được không? Mai cháu sẽ ngủ cùng chú thêm một lúc.” Quý Hoài kéo tay áo Giang Tử Mặc, nhỏ giọng cầu xin.

Giang Tử Mặc vẫn không vui, khóe miệng mím thành một đường thẳng. Quý Hoài biết cậu chỉ cần nói mấy câu nữa thôi là chú Mặc hết giận ngay. Cậu dứt khoát ôm cổ Giang Tử Mặc, cả thân thể như là ngồi hẳn lên người Giang Tử Mặc. Cậu gấp lắm rồi, tầm này thẹn thùng làm gì nữa. Đồng hồ tích tắc vang lên, cậu không còn nhiều thời gian nữa.

“Chú Mặc, cháu sai rồi được chưa? Tan học về cháu mua bánh ngọt cho chú nhé?” Quý Hoài lay lay bả vai Giang Tử Mặc, đỏ mặt thấp giọng năn nỉ.

Giang Tử Mặc nhướn mi, vẻ mặt dần hòa hoãn hơn. Bàn tay to lớn của hắn đặt trên lưng Quý Hoài, nghiêng đầu tìm đôi môi của Quý Hoài, hôn lên, khớp hàm cậu mở ra, một nụ hôn dài triền miên...

“Đi, đưa cháu tới trường.” Lòng mảy Giang Tử Mặc giãn ra, hài lòng nói.

Quý Hoài thầm vui vẻ tới mức muốn reo hò, rốt cuộc cậu cũng đỡ chú Mặc thành công. Nếu không phải tại trường học quá xa mà hôm nay Lục Thất lại không ở đây, Quý Hoài sẽ không cầu xin chú Mặc như vậy đâu.

Có điều, cậu không điều khiển được tay mình, cậu đưa tay lên vân vê môi. Bây giờ trong miệng cậu toàn là mùi sữa, hương thơm ngọt ngào theo chất lỏng kia tràn sang, hương vị ấy vẫn còn lưu lại trong miệng cậu mãi không tan.

Mặt cậu bắt đầu nóng lên, vừa rồi còn lo lắng đi học muộn nhưng giờ cậu hoàn toàn bỏ chuyện đó ra sau đầu, cậu bước lên xe trong tình trạng đầu óc lên mây.

Chú Mặc ngồi ở ghế lái nhìn cậu nửa ngày, đột nhiên nở nụ cười. Hắn nghiêng người ghé vào bên mặt Quý Hoài, thấp giọng cười nói: “Nếu cháu vẫn còn đang hồi tưởng dư âm, vậy chúng ta cùng tiếp tục.”

“Chú tập trung lái xe đi, cháu sắp đến muộn rồi.” Quý Hoài đẩy mặt chú Mặc ra, ra vẻ bình tĩnh nói.

Giang Tử Mặc cười, không nói gì nữa, khởi động xe.

Quý Hoài cẩn thận hít thở, không dám gây động tĩnh quá lớn, cậu kéo cửa kính xuống một chút, gió lạnh tạt vào mặt cậu, thổi tan đi độ nóng.

Cậu ghé vào cửa xe, gió lạnh thổi vù vù, ánh mắt cậu dần dần tỏa sáng lấp lánh, ẩn giấu trong đó là sự mừng rỡ và vui sướng.

Giang Tử Mặc nhìn phía trước, thỉnh thoảng liếc qua, khóe miệng hắn dần cong lên.

Hắn thu lại sắc mặt, hắn đã dần quen với điều này rồi.

Hắn cảm thấy mình đang được sự ấm áp vây quanh.

Hôm nay Quý Hoài không tới muộn, thậm chí sớm 10 phút. Có điều bạn cùng bàn của cậu thì cả sáng không tới, sau khi tiết một của buổi chiều kết thúc thì mới thấy cậu ta lết xác đến. Vì vậy, nửa buổi còn lại, cậu ta lại đứng hành lang.

Hôm nay có chút kỳ quái, đó là Hoa Cẩm Tú không đến trường, hoặc nói là trực tiếp cúp học.

Thầy Liêu hỏi mấy người cùng phòng với Hoa Cẩm Tú, bọn họ nói Hoa Cẩm Tú tối hôm qua không về ký túc. Thầy Liêu đi ra ngoài gọi một cuộc điện thoại, Quý Hoài đoán là gọi cho Hoa gia. Một lúc sau, thầy

Liêu đi vào bảo Hoa Cẩm Tú ốm không đi học rồi không nói gì nữa.

Sau khi tan học, Quý Hoài dẫn Lục Thất đón cậu muộn một xíu, bởi vì cậu muốn mua bánh ngọt cho chú Mặc.

Trên thực tế, cậu không biết nên mua gì, cậu chưa bao giờ ăn đồ ngọt, cho nên không biết mấy loại bánh ngọt sắc sỡ nhiều màu này khác nhau chỗ nào.

Cậu dạo qua ba cửa hàng, cẩn thận chọn lựa cả nửa ngày, cuối cùng dưới sự giới thiệu của nhân viên cửa hàng, cậu mua một phần bánh ngọt ngàn lớp. Nhân viên nói đó là món bánh thương hiệu của bọn họ, hơn nữa Quý Hoài thấy lần trước Lục Thất cũng mua loại này, cho nên cậu cũng chọn cùng loại.

Lúc Lục Thất tới cửa hàng bánh ngọt đón cậu, thấy cậu xách hộp bánh ngọt trên tay thì hiểu ra ngay. Anh vô cùng tán thưởng nhìn Quý Hoài, cảm thấy thằng nhóc này thật thông minh, biết cách lấy lòng người khác.

Lục Thất đưa Quý Hoài tới cổng sơn trang thì đi. Sau khi Quý Hoài ở cùng Giang Tử Mặc, anh rất ít khi ở lại. Thứ nhất là bởi vì anh sợ mình sẽ chói sáng quá, thứ hai, anh nghĩ thiếu gia nhất định sẽ không vừa ý, còn không bằng tự mình tránh đi trước.

Quý Hoài cầm bánh ngọt đi vào với tâm trạng khoái trá, nhưng đúng lúc này lại đụng phải Tề Nguyệt ở cổng, cậu sững sốt một chút.

“Ồ kìa bác?”

Tề Nguyệt dường như là cố ý đợi cậu, bà nở nụ cười, hỏi: “Ồ trường thế nào? Đã quen chưa?”

Quý Hoài không rõ tại sao Tề Nguyệt lại đứng đây chờ cậu, cậu gật gật đầu đáp: “Cũng quen rồi ạ.”

“Vậy thì tốt rồi.” Tề Nguyệt như mất hồn mất vía, bà gật đầu nói, “Lúc trước là Cẩm Tú có lỗi với cháu, các bác đã dạy dỗ nó một trận rồi. Nó bị bác chiều hư, luôn luôn cẩu kính thế đấy, bác muốn xin lỗi cháu.”

Tề Nguyệt áy náy khom lưng, Quý Hoài bước lên ngăn lại, “Bác, đây là do Hoa Cẩm Tú có lỗi, không liên quan gì tới bác hết.”

Tề Nguyệt hơi xấu hổ, còn muốn nói gì đó nhưng bị Quý Hoài ngắt lời, “Bác, chú Mặc còn đang đợi cháu về ăn cơm, cháu đi trước nhé.”

Quý Hoài không biết Tề Nguyệt làm vậy để làm gì, nhưng dù sao cũng chẳng can hệ gì đến cậu, cậu gật đầu với Tề Nguyệt rồi đi.

“Quý Hoài.” Tề Nguyệt bỗng dừng gọi cậu lại, bà do dự một chút, nói, “Cẩm Tú đã biết lỗi rồi, cháu có thể bảo Tử Mặc... tha cho nó được không?”

Quý Hoài ngẩn ra, không hiểu ý của Tề Nguyệt lắm.

“Cẩm Tú bị chiều sinh hư, lần này các bác sẽ giáo huấn nó một trận nên thân. Nếu cháu vẫn còn giận, cháu có thể tát nó mấy cái nữa cũng được. Cẩm Tú còn nhỏ, đường đời của nó còn rất dài, không đến mức phải...” Tề Nguyệt nói xong mắt liền đỏ bừng, nhưng bà vẫn kiên quyết duy trì sự bình tĩnh, cúi đầu nghẹn ngào, “Không đến mức phải lấy mạng nó...”

Trong đầu Quý Hoài như bị cái gì gõ ra, dùng một tiếng, cậu hiểu ý Tề Nguyệt nói rồi. Nhưng cậu không tin nổi, những ý tứ trong lời Tề Nguyệt quá chấn động.

Tề Nguyệt vẫn còn muốn nói gì đó, Quý Hoài không nhịn được tránh đi, cậu càng đi càng nhanh, cuối cùng chạy luôn.

Cậu chạy một mạch đến cửa biệt thự, cậu chưa đi vào đã nghe thấy tiếng kêu gào bên trong.

“Tử Mặc, Cẩm Tú dù thế nào cũng là cháu gái mày, mày dù có tức giận bao nhiêu cũng không thể nói xuống tay là xuống tay! Mày muốn gì thì tìm tới ta đây này! Đừng có ra tay với một đứa nhỏ!”

Hoa Chính Diệu thở hổn hển, rống giận vài cậu đã bắt đầu thở như trâu.

Về mặt Giang Tử Mặc lãnh đạm, khuôn mặt tuần tú nhú lại, “Chú Hoa nói vậy là thế nào, Cẩm Tú làm sao mà chú lại tức giận ra nông nổi này?”

“Tử Mặc.” Hoa Chính Diệu gằn giọng, có chút thất vọng nói, “Tử Mặc, cái tên mất hết tính người như mày, xuống tay thật tàn nhẫn, mày... mày làm vậy rồi ta biết ăn nói sao với cha mẹ mày?”

Lập tức mặt Giang Tử Mặc trầm xuống, hắn như cười như không nhìn Hoa Chính Diệu, nói: “Sao chú không đi xuống hỏi cha mẹ cháu đi? Thấy cháu như thế này, bọn họ có hài lòng không? Có lẽ bọn họ sẽ vui lắm, bởi vì con trai họ đã làm ra một chuyện hả hê lòng người.”

“Mày!” Hoa Chính Diệu trợn mắt, vừa sợ vừa giận, ông ta phập phồng thở, cái thân già như trúc tàn lung lay trước gió.

“Giang Tử Mặc! Mày đừng có quá đáng, chưa tới lượt mày giẫm đạp lên Hoa gia đâu! Nếu Cẩm Tú có mệnh hệ gì, cho dù có lỗi với cha mẹ mày thì ta cũng phải dạy dỗ mày một trận!”

Giang Tử Mặc cười nhạt, tỏa ra khí tức lạnh lùng, hắn nham hiểm nói, “Vậy thì phải xem ai sống được lâu hơn, chú Hoa phải bảo mệnh cho kỹ đấy, đừng để đến lúc cháu còn chưa ra tay mà chú đã... ha, đúng không

chú?”

Hoa Chính Diệu tức đến ná thở, sắc mặt âm trầm, Giang Tử Mặc muốn ngả bài rồi, hoặc là, hẳn chưa bao giờ có ý định che giấu.

Hoa Chính Diệu nhin nhiều năm như thế, giờ không nhin nổi nữa.

Ông ta không nói gì nữa, hằm hằm quay về. Lúc đi tới cửa nhìn thấy Quý Hoài, ông ta híp mắt lạnh lùng hừ một tiếng.

Quý Hoài khựng lại nhìn theo ông ta, sắc mặt Hoa Chính Diệu rất kém, không muốn nhiều lời, đi về luôn.

Quý Hoài vào nhà, chỉ thấy Giang Tử Mặc đang đứng trước cửa sổ sát mặt đất, trên mặt đất toàn là mảnh vụn thủy tinh.

Ánh sáng trong phòng lập lờ, Giang Tử Mặc mặc một thân màu đen, như hòa cùng một màu với bóng tối. Lạnh giá, cô liêu, như thể đã luôn đứng ở chỗ này, bên người không có một chút độ ấm, ngay cả ánh sáng đều bị bóng tối trên người hắn vươn ra cắn nuốt.

Tim Quý Hoài đập mạnh một cái, cảm giác nặng nề trong lồng ngực làm cậu không thở nổi.

Giang Tử Mặc như vậy giống hệt với Giang Tử Mặc mà đời trước Quý Hoài ngắm nhìn từ xa, hẳn ở trong một thế giới cô độc cách biệt, không có can hệ gì với xung quanh, thậm chí đối chọi gay gắt với thế giới này.

Ai cũng sợ hắn, nhưng không ai biết trên vai hắn đang gánh vác hận thù thế nào, không ai biết bóng lưng của hắn ngày càng đơn độc, không ai biết hắn dần dần không khống chế được chính mình là bởi vì sao.

Chẳng hiểu sao mắt Quý Hoài cay cay, cậu vươn tay bật đèn phòng khách, ánh sáng lập tức hắt xuống, bóng tối bị xua đuổi tới các góc ngách, ánh sáng ấm áp đang chậm rãi lan tràn.

Giang Tử Mặc cau mày xoay người, Quý Hoài giơ bánh ngọt trong tay lên, cười nói: “Chú Mặc, cháu mua bánh về cho chú rồi đây.”

Sau đó, sương mù lại dần tiêu tan, một chút ý cười nhàn nhạt thật dịu dàng đang lan tỏa trên khuôn mặt của chú Mặc.

54. Chương 54: Tôi Thay Em Báo Thù

Edit: Dép

Cô giúp việc không ở đây, Quý Hoài nhìn mảnh vụn thủy tinh bừa bộn trên đất thì rất khó chịu, cậu tìm một cái chổi đem ra quét sạch sẽ phòng khách.

Giang Tử Mặc ăn bánh ngọt, lười biếng nằm trên sofa.

“Nâng chân lên.” Quý Hoài quét đến dưới chân hắn, Giang Tử Mặc nâng hai chân thon dài đặt lên bàn trà.

Quý Hoài quét sạch dưới chân hắn, lại quét một vòng tới khi sạch hết thủy tinh, Quý Hoài mới thẳng lưng cất chổi trở về.

Cô giúp việc tới trễ giờ, liên tục cúi đầu xin lỗi. Giang Tử Mặc chau mày, nếu không phải bây giờ sắp tới giờ cơm mà cả hắn và Quý Hoài đều chưa ăn cơm, hắn nhất định sẽ đuổi việc cô.

Cô giúp việc thấp thỏm lo âu làm xong cơm, Quý Hoài đứng trong WC rửa tay, cô giúp việc liền theo vào.

“Hoài thiếu gia.” Cô giúp việc bắt an xoa tay.

Quý Hoài đóng vòi nước, xoay người hỏi: “Cô Thúy, có chuyện gì vậy?”

“Hoài thiếu gia, tôi không cố ý đi muộn đâu, cháu trai hôm nay nó tự dưng phát sốt, trong nhà có mỗi mình tôi, tôi không yên tâm để nó ở nhà nên mới chậm trễ.” Cô Thúy muốn kéo áo Quý Hoài, lại không dám.

Đây là lần đầu tiên cô chậm trễ thời gian quy định, cô làm công việc này từ rất lâu, là bởi tiền lương cực cao. Chủ nhà tuy tính tình không tốt, nhưng chỉ cần hoàn thành công việc đã giao thật tốt, hắn sẽ không làm khó cô.

Cô Thúy mỗi ngày chỉ cần làm ba bữa cơm và các công việc quét tước, không cần phải ở trong ngôi nhà này cả ngày, còn có thể trở về chăm sóc cháu trai. Công việc này của cô Thúy làm bao nhiêu người đỏ mắt trông mong, hiện giờ mắt thấy sắp mất việc, cô cùng đường rồi mới tới cầu xin Quý Hoài.

Đương nhiên là trong lòng cô đã chuẩn bị sẵn, Mặc gia đối xử với Hoài thiếu gia tốt thế nào, cô đều nhìn thấy rõ ràng. Cho nên cô mới có gan đến xin Quý Hoài.

“Hoài thiếu gia, cậu giúp tôi xin Mặc gia đi, tôi không cố ý đâu, lần sau tôi chắc chắn sẽ không đến muộn nữa, Mặc gia rất thương cậu, cậu ấy nhất định sẽ đồng ý.”

Quý Hoài vốn giữ vẻ mặt bình tĩnh, nhưng nghe được câu sau thì lại giật mình. Cô Thúy thấy có hy vọng, tiếp tục nói: “Hoài thiếu gia, tôi biết cậu là người tốt, cậu là người lương thiện. Tôi không thể đánh mất công việc này, trong nhà còn phải trông cậy vào tôi...”

CÔ Thúy nói xong thì nước mắt đã ứa ra, cô khỏ sở khẩn cầu Quý Hoài.

Quý Hoài giương mắt, nếu không phải vì độ cong đuôi mắt quá mức diễm lệ thì trông cậu rất mềm mại dễ tính. Cậu thần nhiên nói: “Cô Thúy, lúc chú Mặc thuê cô hẳn là có ký hợp đồng, trên hợp đồng nói như thế nào thì làm như thế đó, chú Mặc thương cháu không liên quan gì tới chuyện này cả.”

“Hơn nữa cháu chẳng lương thiện gì đâu, chú Mặc cũng không phải người vô tình, nếu công việc của cô Thúy xuất hiện vấn đề, cháu sẽ không nhúng tay.”

Nói xong, Quý Hoài không cho cô cơ hội nói tiếp, lướt qua người cô đi ra ngoài.

Giang Tử Mặc tựa vào sofa, nhắm mắt như đang ngủ. Quý Hoài nhẹ chân đi đến bên người hắn, cúi đầu nhìn, Giang Tử Mặc không mở mắt nhưng miệng lại nói: “Bà ấy nói với cháu cái gì?”

“Á? Thì bảo cháu tới thổi gió bên gối.”

Giang Tử Mặc mở mắt ra nhìn cậu, cười nói: “Vậy chúng ta lên giường, chú xem cháu thổi thế nào.”

“Thổi gió bên gối có tác dụng sao?”

“Đương nhiên có.”

“Vậy...” Quý Hoài nói, “Vậy sáng mai chú Mặc dậy sớm một chút đưa cháu tới trường được không?”

Giang Tử Mặc tức khắc dài mặt, Quý Hoài vội nói: “Không đồng ý thì thôi vậy.”

Tuy Quý Hoài nói vậy nhưng vẫn rất không cam tâm, cậu nhỏ giọng than thở, “Thổi gió bên gối căn bản chẳng có tác dụng gì.”

Giang Tử Mặc nhìn mặt Quý Hoài xụ xuống, tức đến muốn cười, “Nếu cháu nói vào buổi tối lúc ở trên giường thì sẽ có tác dụng.”

Giang Tử Mặc cười thâm sâu nhìn Quý Hoài, tim Quý Hoài rút một nhịp, vội xoay đầu qua chỗ khác, đổi đề tài, “Ăn cơm ăn cơm.”

Lúc Giang Tử Mặc cùng Quý Hoài ngồi vào bàn cơm, cô Thúy thấp thỏm đứng một bên. Cô nhìn sắc mặt Giang Tử Mặc, bước chân cứ động đậy lại không dám bước lên.

Giang Tử Mặc quét mặc liếc một cái, cầm đũa thần nhiên nói, “Trừ nửa tiền lương tháng này, chuyện này

chỉ được phép xảy ra một lần.”

Cô Thúy mừng rỡ, chỉ cần không mất việc là tốt rồi.

“Cảm ơn Mặc gia, tôi nhất định sẽ làm việc thật tốt, tuyệt đối không phạm sai lầm như vậy nữa.”

“Đừng cảm ơn tôi.” Giang Tử Mặc thản nhiên, ngón tay màu tái nhợt cầm đôi đũa đen tuyền, xương ngón tay rất đẹp, lộ ra một chút tâm tình tốt.

Hắn gắp một miếng cá để vào bát Quý Hoài, tiếp tục nói, “Nếu muốn cảm ơn thì phải cảm ơn người mà cô khẩn cầu.”

Cô Thúy lập tức hiểu ra, vội xoay người về phía Quý Hoài, “Cảm ơn Hoài thiếu gia! Cảm ơn Hoài thiếu gia! Tôi biết thiếu gia là người tốt mà!”

Quý Hoài cắn đũa ngậy người nhìn cô Thúy, lại nhìn chú Mặc.

Mình vừa thổi gió bên gối? Còn thổi thành công rồi?

Quý Hoài nhìn chú Mặc chậm rãi dùng bữa, mắt cậu cong lên.

Mỗi ngày mỗi phút mỗi giây, niềm kinh ngạc mừng rỡ lại càng thêm xúc động lòng người, cảm giác áp áp này như bọt khí trong ly rượu, chìm chìm nổi nổi tràn đầy cõi lòng, khiến cho mỗi ngày trong cuộc sống này cứ như đắm trong men say ngọt ngào.

Có lẽ đời trước Quý Hoài đã sống một cuộc sống buồn tẻ chua chát, là hương vị gì chỉ mình cậu hiểu. Nhưng đời này mỗi ngày đều có chú Mặc, cuộc sống của cậu bỗng chốc biến thành một lon nước có ga, vừa bật mở nắp, tiếng ga “póc póc” bật ra tràn đầy niềm vui vẻ.

Buổi tối trước lúc ngủ, Quý Hoài phân vân không biết có nên thổi gió bên gối nữa hay không.

Cậu chỉ sợ lỡ như... lỡ như mai lại đi muộn thì sao? Lỡ như mai không đỗ được chú Mặc thì làm sao?

Lúc Giang Tử Mặc trên giường, tay chân vô cùng lạnh. Hiện giờ bắt đầu vào đông, không khí lạnh tràn về, thân thể chú Mặc lại càng thêm lạnh.

Giang Tử Mặc vừa lên giường đã ôm cậu vào ngực, bàn tay luồn vào bụng Quý Hoài, lạnh tới mức Quý Hoài rụt cả người. Nhưng dù vậy cậu cũng không gạt tay chú Mặc ra, nếu tay chân không được ủ ấm, cả đêm chú Mặc sẽ không ngủ ngon.

Ổ chăn ấm áp, làm da kề sát nhau, đầu giường đặt một cái đèn ngủ mờ mờ.

Căn phòng yên tĩnh, tiếng hít thở chậm chậm.

Qua một lúc lâu, Quý Hoài bỗng dưng mở miệng nói: “Chú Mặc, Hoa Cẩm Tú làm sao vậy?”

Ánh mắt Giang Tử Mặc ngưng lại, nhìn Quý Hoài với vẻ phức tạp.

“Sống không lâu nữa.” Nửa ngày sau Giang Tử Mặc mới thu ánh mắt lại, không cảm xúc nói.

Thân thể Quý Hoài khẽ run lên, Giang Tử Mặc lập tức cảm nhận được, hừ lạnh một tiếng rút tay về.

“Sợ chứ sao? Không phải lúc trước cháu nghe thấy người ta nói chú là loại người gì rồi à? Ở cùng với chú, có phải cả ngày đều sống trong sợ hãi hay không?”

Vẻ mặt Giang Tử Mặc lạnh băng, khoe miệng tươi cười lạnh lẽo, độ ẩm toàn thân như bị rút hết đi rồi.

Lòng Quý Hoài thất lại, vội mò tới tay Giang Tử Mặc. Giang Tử Mặc chau mày né đi, Quý Hoài bám riết không tha, cắn môi không nói một lời, kiên quyết ôm tay Giang Tử Mặc vào trong ngực.

Giang Tử Mặc không kiên nhẫn, nhìn Quý Hoài mấy cái liền không nhìn được nữa, tức giận gắt: “Quý Tiểu Hoài!”

Quý Hoài đỏ mắt nhìn hắn, mạnh mẽ ôm tay Giang Tử Mặc vào ngực, cắn môi tủi thân nói: “Giận thì giận đi, sao lại rút tay ra, không lạnh sao?”

Giang Tử Mặc ngăn người bất động.

Quý Hoài thấy hắn bất động, càng ôm chặt hơn, sau đó nói, “Anh tức cái gì, em đã nói gì đâu. Em chỉ hỏi một tý thôi, Hoa Cẩm Tú gặp chuyện là em nghe người ta nói. Anh là bạn trai em mà không nói cho em biết đầu tiên, em không có quyền được biết sao?”

“Em mới hỏi một câu anh liền tức giận, em còn chưa giận đâu đấy.”

Càng nói Quý Hoài lại càng bực, trong lòng vừa thông suốt, cảm xúc tích tụ trào ra không ngăn lại được, lập tức đỏ bừng mắt.

Vẻ lạnh lẽo của Giang Tử Mặc tức khắc tán loạn, nhìn thấy người bên cạnh mình đang đỏ mắt tủi thân, hắn liền cảm thấy quân lính tan rã.

Hắn dịch người vào sát Quý Hoài, ôm cậu vào trong ngực mình, nghĩ nửa ngày cũng chưa nghĩ ra nên dỗ dành thế nào, cuối cùng chợt lóe lên một ý tưởng, mở miệng nói: “Tiểu Hoài, ngày mai tôi dậy sớm một chút đưa em tới trường được không?”

Quý Hoài nhắm chặt mắt không nói.

Giang Tử Mặc dừng một chút lại nói: “Không đồng ý à, vậy thì thôi.”

“Thôi là thôi thế nào, anh chẳng có thành ý gì cả.” Quý Hoài tức giận bật nửa người dậy, thở phì phì trừng mắt nhìn hắn.

“Bạn trai dậy sớm đưa em tới trường, thế còn chưa đủ thành ý?”

Quý Hoài vừa nãy rất muốn đánh nhau, vừa nghe thấy hai chữ “bạn trai” thì miệng không nhin được cong lên.

Khóe miệng Giang Tử Mặc cũng cong lên, vẻ mặt như cười như không. Hắn vừa lộ ý cười, Quý Hoài liền không tức nổi nữa.

Quý Hoài miễn cưỡng ra chiều tức giận, lạnh mặt nói: “Vậy ngày mai anh không được bám giường nữa.”

Giang Tử Mặc nghe hai chữ “bám giường” này thì rất bất mãn, nhưng hắn không muốn làm bạn trai nhỏ tức giận thêm nữa. Hắn gật gật đầu coi như đồng ý.

Quý Hoài lại nằm xuống, tựa vào ngực Giang Tử Mặc, lần này hỏi lại chắc chắn hơn vừa rồi, dù sao cậu vừa mới ra ury, “Anh làm gì Hoa Cẩm Tú vậy? Có nghiêm trọng lắm không?”

Giang Tử Mặc thở dài, “Cũng chẳng làm gì cả, dọa một tý thôi, không ngờ lá gan nó nhỏ như vậy, suýt nữa tự làm mình mất mạng.”

Nói đến chuyện này Giang Tử Mặc thực sự là không biết trước. Chuyện Hoa Cẩm Tú đánh Quý Hoài bị thương, tuy rằng lúc ấy hắn không mấy để tâm, nhưng với tính cách có thù tất báo của hắn, về sau nhất định sẽ đòi nợ.

Giang Tử Mặc tìm mấy tên lưu manh đầu đường xó chợ bắt cóc Hoa Cẩm Tú. Giang Tử Mặc cố ý tìm những người này vì bọn chúng không để đạo đức vào trong mắt, vậy nên Hoa Cẩm Tú sẽ chịu nhục nhã một trận.

Đương nhiên chuyện này là do Lục Thất khổng chế, Lục Thất cũng không sai mấy tên lưu manh đó làm gì một cô gái cả, chỉ đánh ngất rồi chụp một vài bức ảnh không thể truyền ra ngoài thôi.

Cho nên lúc Hoa Cẩm Tú tỉnh lại, bọn chúng dùng ảnh chụp uy hiếp cô ta. Hoa Cẩm Tú tức giận không thôi, miệng tỏ ra hùng hổ, chửi bới bọn chúng không ra gì. Bọn lưu manh vốn vô học nhưng lòng tự tôn lại chẳng ít hơn người khác, liền đánh đập Hoa Cẩm Tú.

Cuối cùng chuyện càng ngày càng nghiêm trọng, bọn chúng vốn làm vì tiền, lúc này cũng không quay lại được nữa. Hoa Cẩm Tú một thân đàn bà con gái, dù miệng lưỡi có đánh đá nhưng thân thể vẫn là rất yếu, cuối cùng bị đánh ra một thân đầy vết thương.

Sau đó cảnh sát cứu Hoa Cẩm Tú ra, người còn sót nửa cái mạng. Mấy tên côn đồ còn chưa rõ người sai mình làm là ai đã bị tổng vào ngục hết.

Quý Hoài nghe xong, lo lắng nói, “Vậy cảnh sát sẽ không tra ra anh chứ?”

Ánh mắt Giang Tử Mặc cong cong, khoe miệng lại giương lên.

“Không đâu, không có ai bắt được nhược điểm của tôi hết, cho dù Hoa gia biết đó là tôi cũng không có chứng cứ.” Giang Tử Mặc nhéo thắt lưng Quý Hoài, cười nói, “Tôi thay em báo thù rồi, về sau muốn đánh người thì cứ đánh, ai bắt nạt em cứ về nói với tôi. Nếu lần sau còn ngốc như thế, chịu đánh bị thương, người đầu tiên tôi giáo huấn chính là em.”

Quý Hoài nở nụ cười thật tươi, gật đầu đáp: “Ừm.”

- _____

Nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn là nên đối xứng hô ở chỗ này, nhưng sẽ không đột nhiên đổi cái rụp mà có giai đoạn quá độ để quen dần nha <”)

55. Chương 55: Mau Lớn Đi, Thiếu Niên Của Chú

Edit: Dép

Buổi sáng lúc tỉnh dậy phát hiện ra mùa đông đã về, không khí giá lạnh bất ngờ xâm lấn khiến người ta không kịp đề phòng.

Tối hôm qua Lục Thất ở lại đây, cho nên sáng hôm nay Quý Hoài nhờ Lục Thất đưa mình đến trường, không nhờ chú Mặc đưa. Cũng không biết chú Mặc vui hay giận, lúc cậu rời giường, chú Mặc khép hờ mắt nhìn cậu.

“Chú Mặc cứ tiếp tục ngủ đi, đừng thò chân tay ra ngoài, tỳ nữa cháu lấy cho chú cái túi sưởi.”

Chú Mặc nhìn cậu vài cái rồi lại nhắm mắt, dường như là sợ lạnh, rụt vào trong chăn một chút. Chú Mặc không thích mở điều hòa cho nên bên trong nhà có khi còn lạnh hơn bên ngoài.

Quý Hoài mặc quần áo xong thì thả một cái túi sưởi vào lòng chú Mặc, sau đó mới bắt đầu đánh răng rửa mặt.

Tối lớp học, ánh nhìn lạnh lẽo xung quanh dường như đã tan đi không ít. Từ lần Tiêu Trình và cậu cãi nhau một trận, cậu ta không để ý tới Quý Hoài nữa. Thỉnh thoảng ánh mắt đụng nhau, Tiêu Trình sẽ hừ lạnh một tiếng rồi xoay đầu đi.

Ngón tay cầm bút trắng nõn của Quý Hoài gõ gõ trên tờ đề, tâm trí bắt đầu phân tán. Cậu nhớ tới lời Tiêu Trình nói với cậu lúc đó.

Mắt của anh tôi là do Giang Tử Mặc móc xuống, tôi nói cậu chưa nghe thủng à! Trên tay hằn dính máu, dính mạng người!

Nếu không phải do Giang Tử Mặc tránh được lưới pháp luật, tôi đã tống anh ta vào tù rồi, khiến anh ta cả đời không ra được!

Nếu bảo Quý Hoài không để ý thì là xạo, quá khứ của chú Mặc, trong mắt của người khác thì đó là tàn nhẫn, trong mắt cậu, đó là một vết thương khó lành.

Giống như vết sẹo trên lưng chú Mặc, mỗi giây mỗi phút đều đang nhắc nhở chú Mặc, muốn vứt bỏ cũng không thể vứt được.

Quý Hoài thất thần, lúc cậu sực tỉnh thì đã hết tiết.

Tiếng chuông reo vang, phòng học trở nên náo nhiệt, đám con trai dần hàng đi tới cửa, khoác vai bá cổ nhau hi hi ha ha chạy ra sân thể dục. Cả phòng học sinh động hẳn lên, Quý Hoài duỗi thắt lưng chuẩn bị đi ra ngoài hóng gió cho thư thái đầu óc, miễn cho tiết sau lại ngồi suy nghĩ miên man.

Lúc cậu ra cửa thì đụng phải một người đang tiến vào.

“Ngại quá, xin lỗi.” Quý Hoài lui ra sau một bước vội xin lỗi, nhưng khi nhìn thấy diện mạo của người đó thì cậu ngừng lại.

Người đàn ông trước mắt khoảng hơn 30 tuổi, mặc một chiếc áo khoác dài, diện mạo anh tuấn, một bên mắt được bịt mắt che lại.

Người đàn ông kia nhìn thấy cậu thì đồng tử co rụt lại, ánh mắt thoáng hiện lên gì đó, Quý Hoài không kịp nhận ra, chợt nghe y khàn khàn mở giọng: “Bạn học, Tiêu Trình có ở lớp này không?”

Quý Hoài có một dự cảm, một dự cảm mãnh liệt.

“Anh, sao anh lại đến đây?” Tiêu Trình xuất hiện phía sau Quý Hoài, nhìn Quý Hoài rồi chuyển sang nhìn anh trai cậu ta, cậu ta lập tức nhăn mày.

“Thầy giáo gọi điện kêu ba mẹ tới, ba mẹ không có thời gian cho nên anh tới thay.” Giọng nói của người đàn ông này như thể bị một thứ gì đó ma sát, khàn khàn rất khó nghe.

“Vậy anh cũng đâu cần tới.” Tiêu Trình lại nhìn thoáng qua Quý Hoài, nhăn mặt, “Anh mau về đi, tới về em nói chuyện với ba mẹ sau.”

Người đàn ông nở nụ cười, có vẻ như không định đi. Y kéo cổ áo, Quý Hoài thấy mặt y bị gió lạnh thổi vào đã tái xanh.

Ánh mắt của người đàn ông cứ dừng trên người Quý Hoài, Quý Hoài vốn định đi nhưng không hiểu vì sao vẫn chưa đi, một chút dự cảm nói cho cậu biết rằng, bây giờ cậu không thể đi.

Quả nhiên, người đàn ông không nhịn được, lên tiếng: “Tiêu Trình, không giới thiệu bạn học của em sao.”

Tiêu Trình không kiên nhẫn, “Bạn học của em không liên quan gì tới anh hết, anh về....”

“Xin chào, em là Quý Hoài.” Quý Hoài cười nhàn nhạt, trong nháy mắt, bầu không khí giữa hai người như đã thay đổi.

Ánh mắt của người đàn ông khẽ biến, ý cười trên mặt phai đi một chút, y im lặng nhìn Quý Hoài, sau đó vươn tay ra bắt tay Quý Hoài.

“Xin chào, anh là Tiêu Đồng.”

“Anh!” Sắc mặt Tiêu Trình rất khó coi, vô cùng bất mãn nhìn Tiêu Đồng.

Tiêu Đồng không để ý tới cậu ta, y lấy ra một chiếc danh thiếp trong ngực áo đặt vào tay Quý Hoài, cười nói: “Đây là danh thiếp của anh, anh đã muốn gặp em từ lâu lắm rồi.”

Quý Hoài nhận lấy.

Rất nhanh đã hết giờ nghỉ, Tiêu Trình giục già thêm mấy lần, Tiêu Đồng mới chịu đi. Lúc sắp đi, y còn thoáng nhìn Quý Hoài thêm một chút rồi sau đó mới kéo áo xoay người rời đi.

Quý Hoài im lặng cầm tấm danh thiếp.

Tiêu Trình nhìn Quý Hoài, hừ một tiếng rồi đoạt cái danh thiếp trong tay Quý Hoài, nhưng Quý Hoài đã kịp né, cậu nặng mặt nhìn Tiêu Trình.

“Cậu cầm danh thiếp của anh tôi làm gì, anh tôi... anh ấy đã bị hại thảm thiết lắm rồi, cậu tránh xa anh tôi ra! Các người tránh xa anh tôi ra!”

Quý Hoài biết “các người” mà Tiêu Trình đang nói là ai, vừa rồi cậu nhìn bộ dáng của Tiêu Đồng, không phải cứ tránh xa là có thể thôi tiếp xúc với y, trong mắt y lóe lên một chút gì đó, khiến cho Quý Hoài biết rằng, Tiêu Đồng đang rất muốn tiếp xúc với “chúng tôi”.

“Chúng tôi” tức là bao gồm một người nữa, Quý Hoài bực rồi.

Cậu lạnh lùng cất danh thiếp vào túi sau đó bơ đẹp Tiêu Trình, đi về chỗ ngồi.

Tiêu Trình tức giận, cứ cằn nhằn mãi bên tai cậu, nhưng Quý Hoài không thềm để tâm.

Quý Hoài cầm danh thiếp mấy ngày nhưng vẫn không liên lạc với Tiêu Đồng. Tuy đã gặp một lần, nhưng cậu và Tiêu Đồng lúc đó như đang ngầm giao tranh. Cậu do dự vài ngày vẫn chưa gọi điện thoại. Cậu cũng không biết mình đang chờ đợi cái gì, rõ ràng cậu rất muốn biết tất cả những chuyện liên quan đến chú Mặc.

Mùa đông, trời vô cùng giá rét, không khí lạnh lan tràn khắp nẻo, cả người co rụt hết lại, không khỏi rùng mình.

Hôm đó trời bất ngờ nổi sấm chớp đùng đùng, lúc Quý Hoài còn ở lớp học, Lục Thất gọi điện báo hôm nay không đón cậu được. Quý Hoài không mấy để tâm, thu dọn sách vở xong xuôi thì bắt taxi đi về.

Lúc cậu về tới nhà trời đã mưa tầm tã, Quý Hoài đóng dù lại mới cảm thấy rét, sau lưng ướt một mảng lớn.

Tay chân cậu lạnh cóng, chạy vào nhà phát hiện không có ai, cậu lại chạy lên trên lầu, vừa định vào phòng gội rửa một chút thì thấy Lục Thất mang vẻ mặt lo lắng đứng ở ngoài phòng.

“Anh Lục, sao đấy ạ?”

Lục Thất thấy cậu, muốn nói lại thôi, sau đó quay đầu nhìn về phía cửa phòng.

Quý Hoài lo lắng hỏi: “Chú Mặc ở trong ấy ạ?”

Lục Thất thở dài nói: “Tự khóa mình ở trong đây, cũng chẳng biết ra sao rồi. Cậu cũng không cần lo lắng, cứ để như thế một lúc là được.”

Quý Hoài nhớ tới lần trước cũng vào lúc trời mưa, đột nhiên tâm trạng chú Mặc xuống cực thấp, lúc ấy còn chạy vào rừng cây, nếu Quý Hoài không đi theo chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Bây giờ cũng vì lý do tương tự sao?

“Có thường xuyên như vậy không anh? Chuyện gì xảy ra vậy?”

Lục Thất thấy Quý Hoài lo lắng thì an ủi cậu hai câu, nhưng không trả lời câu hỏi của cậu.

Quý Hoài mím môi, ánh mắt nặng nề nhìn cửa. Cậu không biết vì sao chú Mặc lại như vậy, Lục Thất bảo cứ để chú Mặc như thế một lúc là được, nhưng cậu lo lắng, cậu không biết “một lúc” là bao lâu.

Cậu chỉ biết cậu đang cách chú Mặc một cánh cửa, cánh cửa này ngăn không cho cậu đi vào làm cậu rất khó chịu, vô cùng khó chịu.

Bạn trai cậu gặp chuyện gì, sao lại không cho cậu đi vào?

Cậu... không đáng tin đến vậy sao?

Quý Hoài đột nhiên tiến tới kéo cửa ra, cửa đã khóa. Lục Thất thấy vậy thì nhắc nhở: “Cửa khóa từ bên trong.”

Quý Hoài lại gõ cửa, bên trong không có một tiếng động.

“Ày.. Hoài thiếu gia, cậu cứ để cho thiếu gia bình tĩnh một lát đã...”

Quý Hoài lạnh lùng quay đầu liếc xéo Lục Thất một cái, Lục Thất đành phải nuốt lại lời muốn nói.

Quý Hoài tiếp tục gõ cửa, cậu nghe có âm thanh đồ vật bị ném nện lên cửa, “loảng xoảng choảng” rơi vỡ trên mặt đất.

Quý Hoài gõ cửa không được, cậu bắt đầu gọi, duy trì thanh âm đủ lớn để bên trong nghe thấy.

“Chú Mặc, người cháu ướt hết rồi, lạnh quá, chú để cháu vào đi, hắt xì...”

“Chú Mặc, hình như cháu sốt rồi, đêm nay không thể ngủ với chú được nữa, chú sẽ lấy cảm mát.”

“Chú Mặc.”

Cửa “kẹttt” một tiếng, mở ra.

Giang Tử Mặc lạnh mặt nhìn Quý Hoài, nhìn thấy sau lưng cậu đã ướt sũng, sắc mặt càng khó nhìn.

“Lục Thất, trên người em ấy đã ướt sũng nước, cậu mù rồi đấy à?! Cậu không biết dẫn em ấy đi thay quần áo sao!?” Giang Tử Mặc nghiêm mặt nổi nóng với Lục Thất.

Lục Thất: “...”

Tôi... tôi... đúng là tai bay vạ gió mà~

“Hắt xì...” Quý Hoài lại hắt hơi thêm một cái, Giang Tử Mặc mặt nặng như chì, kéo cậu vào cửa.

Trong khoảnh khắc cửa đóng lại kia, Lục Thất dựng ngón cái like cho Quý Hoài một cái.

“Cởi hết quần áo ra, mau đi tắm đi.” Giang Tử Mặc lạnh mặt, lấy quần áo mới sẵn cho Quý Hoài rồi phả lệ bật điều hòa.

Quý Hoài xoa xoa mũi, ôm quần áo đi vào phòng tắm.

Nước ấm chảy xuống, cậu lại hắt hơi thêm mấy cái. Lúc đóng vòi nước, cậu thầm nghĩ: Vốn là chỉ định diễn một tỹ, ai ngờ lại thành ốm thật.

Quý Hoài thay áo ngủ bông đi ra, Giang Tử Mặc thấy mũi cậu đỏ bừng, đầu mày nhíu chặt như có thể kẹp chết con kiến.

“Dù mang theo đâu rồi? Nửa cái dù dùng để đánh nhau với quỷ hay gì?”

“Không... gió lớn quá, em vội về gặp anh cho nên mới bị mưa tạt ướt..”

Giang Tử Mặc còn muốn răn dạy thêm mấy câu, giờ lại bị chặn họng, không nói nên lời. Lòng mày hằn giằn ra một chút, sắc mặt vẫn nặng nề như cũ.

“Lại đây, tôi lau tóc cho em.”

“Ừm.” Quý Hoài đi đến bên giường ngồi xuống, Giang Tử Mặc cầm khăn lau tóc cậu, sắc mặt dù có hơi nặng nề nhưng động tác lại vô cùng dịu dàng.

Quý Hoài nắm tay ngoan ngoãn ngồi, thiếu niên mặc áo ngủ hình chim cánh cụt bông, trước ngực có một túm bông bông trắng trắng mềm mại, nhìn rất giống một con chim cánh cụt béo tròn ngốc nghếch.

Bộ áo ngủ này là do Lục Thất mua, cũng không biết anh có hứng thú ác độc gì, dù sao sau khi mua về, Giang Tử Mặc cầm lên liếc vài cái, chưa nói đẹp hay không, nhưng sau đó lại bảo Quý Hoài mặc vào.

Quý Hoài kháng nghị vô ích, lần nào Giang Tử Mặc cũng lấy bộ này làm áo ngủ cho cậu, mặc mãi thành quen.

Thiếu niên có thể không tự biết, nhưng Giang Tử Mặc lại nhìn thấy rất rõ ràng, Quý Hoài như vậy có bao nhiêu đáng yêu.

Vô cùng khiến người ta muốn ôm vào lòng, sau đó mềm mại lên giường lăn một vòng.

“Chú Mặc, hắt xì...” Quý Hoài xoa mũi lại hắt xì.

Vẻ tươi cười trên mặt Giang Tử Mặc lập tức thu lại, nói: “Để tôi đi lấy thuốc cảm cúm, em lên giường nằm trước đi.”

Quý Hoài uống xong thuốc, lui lại bên người chú Mặc, chưa được bao lâu đã ngủ rồi.

Giang Tử Mặc nhìn dung nhan khi ngủ của cậu, khóe miệng chậm rãi cong lên, sau đó cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cậu.

“Mau lớn lên đi, thiếu niên của chú.”

56. Chương 56: Tình Địch

Edit: Dép

Ngày hôm sau, Quý Hoài cảm nặng hơn, mũi tắc nghẹt chỉ có thể dùng miệng để thở.

Cho nên sáng nay khi Lục Thất muốn đưa Quý Hoài đến trường, Giang Tử Mặc rất không vui, bày vẻ mặt lạnh tanh với Lục Thất.

Trước khi Quý Hoài đi, Giang Tử Mặc lôi một chiếc áo phao ở trong tủ ra, áo phao màu đen rất dày, mặc vào dài tới đầu gối.

Quý Hoài cảm thấy hơi làm quá, còn chưa tới lúc rét nhất mà bây giờ đã mặc áo phao dày như vậy, đến đợt Tam Cửu* thì phải làm sao?

**Tam Cửu (Tam Cửu Thiên): Chỉ ngày 19/12 - 27/12 sau Đông Chí, đợt lạnh nhất mùa đông theo lịch nông TQ.*

Giang Tử Mặc không cho cậu phản đối, mặc áo phao vào cho cậu, đến khi biến Quý Hoài thành một cục bông tròn mới thả cậu ra cửa.

Lục Thất vừa thấy tạo hình của Quý Hoài thì phì cười, Giang Tử Mặc lạnh lùng trừng anh một phát, Lục Thất nhanh chóng thu lại sắc mặt, khen: “Mặc như thế vừa ấm lại còn dễ thương.”

Khoảng thời gian này Quý Hoài cao lên không ít, dinh dưỡng bổ sung đầy đủ, mặt thêm được tý thịt, bọc trong lớp mỡ lông xù giống y hệt viên bánh trôi.

Quý Hoài buồn bực tới lớp, bạn cùng lớp nhìn thấy Quý Hoài mặc dày như vậy thì đều kinh ngạc nhìn ra thời tiết bên ngoài. Ủa đúng mà, giờ mới chớm đông, sao đã mặc y như trời rét buốt lắm ấy.

Quý Hoài nghệt mũi, đầu mơ màng, cứ ngồi tại chỗ không nhúc nhích, như một cục bánh trôi đen to đùng bất động.

Mỗi lần Tiêu Trình đi WC trở về muốn lách vào bên trong thì đều bị Quý Hoài chặn lại. Hai lần sau Tiêu Trình mất hết kiên nhẫn, Quý Hoài bất đắc dĩ đứng lên nhường đường cho cậu ta đi vào trong chỗ ngồi.

Buổi sáng cậu vẫn còn hơi sốt, bây giờ đầu ngày càng nặng, động tác chậm hơn bình thường nửa nhịp.

“Ôm nặng như thế còn cố gồng làm gì.” Tiêu Trình mặt nặng mày nhẹ, đi vào chỗ ngồi.

Quý Hoài xoa xoa mi mắt muốn làm mình tỉnh táo một chút, không đáp lời cậu ta.

Buổi chiều, cậu khó chịu kinh khủng, ý thức đã mơ hồ, cậu không kiên trì thêm được nữa liền xin thầy cho nghỉ. Thầy Liêu thấy sắc mặt cậu thực sự rất xấu, bảo cậu về nghỉ ngơi cho tốt sau đó cho phép cậu nghỉ.

Quý Hoài đang nghĩ hay là bắt xe đi về cho rồi, chợt có một chiếc sedan bóp còi dừng trước mặt cậu, tiếp đó kính xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt của Tiêu Đồng.

Tiêu Đồng nghiêng đầu cười hỏi: “Quý Hoài, em đi đâu đấy?”

“Em về nhà.” Quý Hoài hơi sững sờ, sao Tiêu Đồng lại xuất hiện ở đây.

“Có rảnh không? Anh muốn tâm sự với em.” Tiêu Đồng nhìn cậu hỏi, bàn tay nắm vô lăng của y vô thức gõ nhịp.

Quý Hoài ngừng lại một chút, lên xe.

Tiêu Đồng dẫn cậu tới một quán trà riêng tư, lúc này quán rất vắng, phần lớn chỗ ngồi đều trống, chỉ có vài mống người.

Tiêu Đồng dẫn cậu vào một bàn trong góc khuất, bồn hoa cao bằng người che khuất gần hết khiến cho vị trí này rất yên lặng.

Bồi bàn bưng lên một bình Bích Loa Xuân, nước trà lạnh vị thanh thanh, uống một ngụm mà mùi thơm ngan ngát.

“Trong này có thiết bị sưởi, cởi áo ra đi.” Tiêu Đồng cười cười lên tiếng, ra vẻ trưởng bối quan tâm con em.

Nếu chỉ nhìn vào tuổi, Quý Hoài mới 16 tuổi, nhưng nếu tính cả hai đời thì cậu đã 40, còn lớn hơn Tiêu Đồng.

“Hôm nay em hơi cảm lạnh, vẫn là nên mặc vào.”

Nếu chú Mặc biết cậu cởi áo ra làm ốm nặng thêm, dù cậu có đổ dành cả ngày thì chú Mặc vẫn cứ đổi.

“Là em ấy bảo em mặc đúng không?” Tiêu Đồng cười, “Từ nhỏ Tử Mặc đã như vậy rồi, cách thức quan tâm người khác chưa bao giờ thay đổi.”

Quý Hoài im lặng, không nói gì.

“Dạo này Tử Mặc khỏe chứ? Hôm qua trời đổ mưa, em ấy có phát giận không?”

Quý Hoài chẳng hiểu sao tự dưng bực mình, giọng điệu quen thuộc của Tiêu Đồng làm Quý Hoài không kiềm được cơn giận.

“Chú Mặc dễ nổi nóng nhưng cũng không giận lâu, đổ một chút là được.”

Khóe miệng đang cười của Tiêu Đồng lập tức cứng đờ, sau đó y hồi thần, lẩm bẩm: “Cũng đúng, em ấy luôn như vậy, nhìn thì có vẻ không dễ lại gần, nhưng đổ một chút là đã mềm lòng ngay...”

Quý Hoài lãnh đạm nhìn sắc mặt Tiêu Đồng.

Đột nhiên Tiêu Đồng bật cười che đi sắc mặt khi nãy, y tiếp tục rót một ly trà cho Quý Hoài, miệng lái nhai: “Bởi vì chuyện lúc trước, cứ tới khi trời mưa là Tử Mặc lại phản ứng mạnh như vậy, em chịu khó dỗ dành em ấy một chút, đừng để em ấy tự làm mình bị thương.”

“Anh không nói em cũng làm.”

“Tử Mặc thích ăn đồ ngọt, chốc nữa anh mua một phần để em mang về nhé.” Nói xong y cười khúc khích, hoài niệm nói, “Đừng thấy em ấy luôn lạnh mặt như thể tính tình không tốt, từ nhỏ đã thế rồi. Lúc trước được cưng chiều, muốn ăn cái gì thì có cái đó, sở thích duy nhất của em ấy là đồ ngọt, bác trai bác gái luôn để em ấy ăn thả ga, bao nhiêu năm vẫn không sửa cái sở thích này.”

“Chú Mặc không cần sửa, em sẽ mua cho chú ấy.”

“Ài, thằng nhóc này, cần gì tỏ ra đối địch như vậy chứ, hôm nay anh chỉ muốn tâm sự một chút thôi, anh đã...” Y nói xong liền đưa tay lên ấn bên mắt phải, vẻ mặt ảm đạm.

Theo lời Tiêu Trình nói, Quý Hoài biết con mắt này của Tiêu Đồng là do Giang Tử Mặc móc xuống, nhưng vì sao chú Mặc lại phải làm vậy? Tiêu Đồng làm ra chuyện gì mà chú Mặc không thể chịu đựng được sao?

Hiện tại Tiêu Đồng vẫn nhưng nhớ không quên chú Mặc, e là chuyện năm đó y là người có lỗi trước.

“Anh không có ý gì đâu, anh muốn gặp em từ lâu rồi.” Tiêu Đồng thở dài, thành thật nói, “Mấy năm nay Tử Mặc vẫn luôn giận anh, là do anh chọc giận em ấy, đây là chuyện anh làm ra nên anh phải chịu.”

“Lúc nhỏ em ấy quen được anh chăm sóc, mọi chuyện đều ỷ lại anh, lần này giận anh lâu như vậy, anh sợ em ấy không chăm sóc tốt bản thân. Ài, em lại vẫn còn nhỏ, Tử Mặc còn phải chăm sóc em nữa.”

“Tiêu tiên sinh.” Quý Hoài không nhịn được cắt ngang, “Chú Mặc gọi điện thoại cho em, em nghe chút đã.”

Quý Hoài giờ di động lên cáo lỗi, sau đó cậu nhấn nút nhận cuộc gọi.

Có lẽ là vì quán trà rất im lặng, Tiêu Đồng nghe rõ mồn một giọng nói mất hứng của Giang Tử Mặc phía bên kia đầu dây, ánh mắt y sáng lên, gắt gao nhìn chăm chăm Quý Hoài.

“Quý Tiểu Hoài, em đang ở đâu?”

“A...em...”

“Quý Tiểu Hoài, tốt nhất là nên nói thật.” Giọng nói lạng lừng của Giang Tử Mặc truyền đến, ánh mắt đang đảo loạn của Quý Hoài lập tức ngừng lại.

“Em ở ngoài trường học.”

Giang Tử Mặc hừ một tiếng.

Quý Hoài vội giải thích: “Hôm nay em bị cảm mà, buổi chiều khó chịu quá nên xin nghỉ, đang định gọi điện thoại cho anh thì gặp được một người bạn.”

“Em thì có bạn bè gì?”

Tình cũ của anh, Quý Hoài thầm nghĩ.

Tiêu Đồng cũng nghe được câu này, ngồi thẳng lên, mong đợi nhìn Quý Hoài. Nhưng Quý Hoài chỉ nói: “Tình cờ gặp một người bạn, đi ra ngoài ngồi tán gẫu vài câu.”

“Em đang ở đâu, tôi tới đón em.”

“Không cần đâu, em về bây giờ đây.” Quý Hoài vội nói.

Cậu không muốn chú Mặc tới gặp mặt tình cũ, hai người đó lâu rồi không gặp, lỡ nói lại tình xưa thì sao.

Giang Tử Mặc trong điện thoại không nói gì, Quý Hoài nghĩ, đây không phải là lừa gạt, chẳng lẽ cậu phải vỗ tay hoan hô chào mừng tình cũ gặp lại nhau à?

Quý Hoài đợi mãi không thấy chú Mặc nói gì, cậu bèn nhỏ giọng nói: “Chú Mặc, cháu về bây giờ thật mà, một tiếng... à không, nửa tiếng nữa là về, đợi một lát được không?”

“Nhanh về đi.” Giang Tử Mặc hừ một tiếng xem như đồng ý.

Quý Hoài cúp máy, nói với Tiêu Đồng đang sững như trời trồng: “Em phải về trước đây, chú Mặc còn đang chờ em.”

Không biết lời nào đã chọc điên Tiêu Đồng, y hồi thần, bàn tay nắm ly trà đã siết chặt trắng bệch. Khóe mắt y run rẩy dữ dội, giọng nói bình tĩnh trở nên khàn đặc.

“Em ấy ở nhà chờ? Cái căn phòng nát kia sao có thể coi là nhà?” Nói xong y tự dưng kích động, ánh mắt đỏ bừng nhìn Quý Hoài, “Không có tao ở đó sao có thể là nhà em ấy?!”

“Tiêu tiên sinh!” Quý Hoài lạnh lùng nói, “Nếu Tiêu tiên sinh còn vọng tưởng gì thì bỏ đi, một mắt đã không còn, mắt còn lại chưa biết đâu.”

“Mày thì biết cái gì?! Tao cho em ấy một con mắt thì đã làm sao?” Tiêu Đồng chụp bàn đứng lên, “Tao quen em ấy từ ngày xưa, từ nhỏ tới lớn ở bên em ấy, mày là cái thá gì mà dám cướp người của tao?!”

Một thằng nhóc còn chưa lớn, nhưng y biết, chỉ cần thằng nhóc còn tồn tại thì Giang Tử Mặc sẽ không để y ở trong lòng. Tới khi y không kiềm chế được nữa muốn biết tin tức của Giang Tử Mặc, y mới lái xe tới cổng trường học, vừa lúc gặp được Quý Hoài. Y muốn nói chuyện một chút, để cho Quý Hoài hiểu rằng y và Giang Tử Mặc mới là thân mật nhất.

Nhưng vừa nghe xong cuộc điện thoại kia, y liền kích động, chữ “nhà” ấy làm y phần hận, hay nói đúng hơn là ghen tỵ.

“Tôi ấy à...” Quý Hoài cười nhạt, trong mắt tuyệt nhiên không có ý cười, “Tôi là bạn trai của anh ấy, là người bên gối của anh ấy, anh muốn nghĩ là cái nào cũng được.”

“Không thể nào! Mày mới quen em ấy được bao lâu, tao quen em ấy hai mươi năm rồi! Hai mươi năm! Tao nhìn em ấy lớn lên, tao luôn ở bên cạnh em ấy, mày có tư cách gì!”

Hốc mắt Quý Hoài cũng đỏ lên, không phải tức giận mà là đau lòng. Cảm xúc này cậu vẫn luôn đặt ở sâu thẳm trong tim, chú Mặc không nói với cậu chuyện trước đây, Lục Thất cũng không nói, giờ lại có một tên tình cũ tự dưng nhảy ra diều võ giương oai, cậu nhịn không đi đào sâu tìm hiểu chuyện này, nhưng đau đớn và xót xa trong lòng cứ không ngừng tràn ra.

Nếu cậu có thể lớn lên cùng chú Mặc như Tiêu Đồng, cậu nhất định, nhất định sẽ không làm chú Mặc bị tổn thương.

Tiêu Đồng trừng lớn mắt, điên cuồng nói: “Mày đếch liên quan gì tới chuyện này hết, rằng còn chưa mọc đủ đã muốn cướp người với tao sao, cho dù em ấy có móc nốt con mắt còn lại của tao, tao vẫn muốn ở cạnh em ấy.”

“Tôi sẽ không cho anh cơ hội ấy đâu.” Quý Hoài lạnh lùng liếc mắt nhìn y, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Tiêu Đồng cắn răng nhìn bóng lưng Quý Hoài, khuôn mặt trở nên vặn vẹo. Y nhẫn nhịn, nhưng sau đó không nhịn nổi nữa lật cả cái bàn lên, “rầm” một tiếng làm mọi người trong quán trà giật mình hoảng hốt.

“Tao đợi em ấy nhiều năm như vậy, mày thì có tư cách đéo gì cướp người với tao?” Ánh mắt lạnh lùng của y nhìn về phía cửa, một ý niệm điên cuồng dần hiện ra trong đầu.

57. Chương 57: Nổi Giận

Edit: Dếp

Tâm tình Quý Hoài không tốt, thứ nhất vì bị Tiêu Đồng kích thích, thứ hai vì cảm thấy tủ thân.

Tất cả mọi người đều biết chuyện lúc trước của chú Mặc, luôn luôn có người đứng bên tai cậu nói chú Mặc thế này thế nọ, nhưng mẹ nó chứ, khi đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Giang Tử Mặc cái người này... Quý Hoài muốn chửi hai câu lại không biết phải dùng từ gì, nhất thời cậu bực mình cắn răng thấp giọng mắng: “Lão lưu manh!”

Quý Hoài về tới cửa nhà, thấy Giang Tử Mặc đang ngồi trên sofa, sắc mặt rất kém.

Nếu như là lúc trước thì Quý Hoài đã đi lên dỗ dành đôi câu, nhưng hôm nay tâm trạng chính cậu cũng không tốt, cảm lạnh phát sốt lại còn chịu kích động, bây giờ cậu còn phát hỏa hơn cả chú Mặc.

Quý Hoài cởi giày, lưng vẫn đeo cặp sách đi lên lầu.

“Đi đâu đấy? Lại đây!” Giang Tử Mặc lạnh giọng.

Quý Hoài không thèm để ý, mím môi không nói gì, đi lên lầu.

“Quý Tiểu Hoài!” Giang Tử Mặc đứng lên, “Tôi hỏi em đi đâu?”

Quý Hoài dừng bước nhưng không xoay người lại, quay lưng với Giang Tử Mặc mà nói: “Thì đi gặp một người bạn.”

“Bạn nào?”

Quý Hoài cắn chặt môi, kiên quyết không đáp.

“Quý Tiểu Hoài, ai cho em lá gan lớn như vậy? Tôi hỏi hai câu em cũng không thèm trả lời? Mới cùng chiều em vài ngày liền leo mái nhà dỡ ngói rồi đấy?”

“Giang Tử Mặc!” Quý Hoài xoay người lại căm giận nhìn hắn.

Hôm nay tâm trạng em không tốt, đừng hung dữ với em.

Giang Tử Mặc đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Quý Hoài, hấn nhú mày, sải bước đi lên, tức giận nói: “Tôi còn chưa nói gì em, em đã phát giận rồi. Về sau tôi phải nhìn sắc mặt em mà sống sao?”

“Cái gì về sau? Anh đã bao giờ nghĩ tới sau này chưa?” Giọng mũi nặng nề, Quý Hoài đỏ mắt gào lên.

Cái gì anh cũng không nói cho em biết, cuộc sống sau này của anh liệu có hình bóng của em trong đó không?

Hôm nay tình cũ của anh đến diều võ giường oai, anh có biết em tức giận thế nào không, cho dù là chuyện cũ, nhưng em cũng không mong muốn biết được thông qua miệng người khác.

Anh còn trừng em!

Cơn giận của Quý Hoài dâng lên, cậu ép mình nhìn thẳng vào Giang Tử Mặc.

“Quý Tiểu Hoài!” Về mặt Giang Tử Mặc trầm xuống, vung baton qua.

Quý Hoài không chớp mắt, trừng mắt nhìn hấn.

Baton vung tới trên đầu Quý Hoài, Giang Tử Mặc suất nữa thì không khống chế được tay mình. Mắt hấn trở nên đen kịt, lửa giận bùng lên, tay cầm baton đã bị siết trắng bệch.

Hấn nhìn ánh mắt mở to của Quý Hoài, đỏ bừng, mũi cũng đỏ lên, hấn không nỡ xuống tay.

Nhưng hấn không nhẫn được nữa, baton chuyển xuống, vụt lên đùi Quý Hoài.

Lần này hấn không khống chế được nặng nhẹ, thời điểm vụt xuống rồi, hấn mới nhận ra mình xuống tay quá nặng.

Quý Hoài bị Giang Tử Mặc vụt xong một gậy cũng không rên một tiếng. Cậu cảm thấy như một đời trước của mình sống quá uống phí, người lớn dùng rồi mà động cái đã rơi nước mắt.

Đời trước cậu chưa từng khóc trước mặt người khác, đời này trái lại thật yếu đuối.

Nhưng cậu không biết rằng, vào thời điểm rơi lệ cũng không ai thương xót, cậu đương nhiên sẽ cố gắng kiên trì không khóc. Vậy nếu có người thương cậu thì sao? Như vậy thì phần cảm xúc tủ thân này sẽ tăng lên, thậm chí còn cấu giận như một đứa trẻ con.

Tựa như, lúc chúng ta chịu tổn thương thường sẽ cắn răng nhẫn nhịn cho qua. Nhưng nếu có người ở bên

quan tâm đến bạn, chúng ta sẽ không kìm được mà thốt lên “đau quá”. Tiếng kêu đau này rõ ràng là kêu cho người bên cạnh nghe, nếu không có ai nhìn, đương nhiên sẽ không kêu ca than thở.

Đây là lần đầu tiên chú Mặc xuống tay đánh cậu, khiến cho cả cõi lòng cậu cũng run rẩy.

“Giang Tử Mặc, em rất tức giận!” Nước mắt Quý Hoài tí tách rơi, cậu cố gắng khống chế cảm xúc của mình, muốn giải quyết chuyện hôm nay một cách lý trí.

Nhưng não thì nghĩ thế, lời nói ra lại tràn đầy tủi thân.

“Đây là lần đầu tiên anh đánh em, anh đánh có thấy đau lòng không?”

Giang Tử Mặc nhíu mày, nắm chặt bêtôn.

“Em cần bình tĩnh lại đã, đêm nay em sẽ không ở lại đây.”

“Em không ở đây thì đi đâu? Hoa gia?”

Quý Hoài nghĩ, đúng là cậu không có nơi nào để đi thật, Hoa gian đương nhiên là không được, bên ngoài thì sao? Một người bạn cũng không có. Đúng rồi, cậu có thể tới chỗ Lý Duyệt.

“Em tới chỗ thầy giáo.”

“Thầy giáo nào?” Giang Tử Mặc vừa hỏi liền nhớ ra, người mà có mối quan hệ tốt với Quý Hoài khiến cậu gọi hai tiếng thầy giáo, chỉ có thể là Lý Duyệt.

Hắn lớn tiếng chặn lại: “Không được đi!”

Cảm xúc của cả hai đang rất không ổn định, đều đang nổi nóng, nếu là bình thường, Quý Hoài xuống nước đi dễ dàng một tý là xong. Nhưng hôm nay chính cậu cũng đang giận, chú Mặc không nhường cậu, còn hung dữ với cậu, tức không chịu nổi!

“Em đi gặp bạn mà anh cũng quản sao? Có phải anh còn muốn gắn máy định vị lên người em không?”

Giang Tử Mặc đúng là có gắn thật, cho nên hắn chột dạ không đáp lời. Nhưng gắn thì gắn, từ lúc Quý Hoài ở đây, hắn rất ít khi rình mò cuộc sống riêng của Quý Hoài. Bởi vì dù hắn không xem, Quý Hoài cũng sẽ tự kể cho hắn nghe.

Hôm nay hắn nhện không xem, chờ Quý Hoài về tự giải thích, không ngờ đứa nhỏ này lại kiên quyết không

nói, còn nổi giận với hắn.

Hắn rất phiền muộn, đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, Quý Hoài còn tranh cao thấp với hắn, nhất thời hắn không tìm được cơn giận, lời nói ra không suy nghĩ, “Quý Hoài, nếu hôm nay bước ra khỏi cửa thì đừng nghĩ tới chuyện trở về.”

Nhất thời, cả căn phòng trở nên im lặng. Quý Hoài run rẩy môi, con ngươi lặng im nhìn Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc nhú mày, hờn giận và phiền não đã ngổn ngang trong lòng. Trước mặt Quý Hoài, hắn đã cực lực không chế tâm trạng của mình, nhưng tính khí của hắn đã xấu như vậy nhiều năm rồi, không phải muốn không chế là không chế được.

Không không chế được, lời nói ra cũng không phải thật lòng, nhưng đối với người nghe thì lại giống như một lưỡi dao sắc bén đâm vào lòng, đau đớn, để lại vết hằn thật sâu.

Quý Hoài nhắm mắt, lại mở ra, Giang Tử Mặc nhìn dáng vẻ của cậu, lông mày đột nhiên nhảy lên.

“Em...” Giọng mũi cậu rất nặng, run rẩy nói, “Hôm nay em ở bên ngoài.”

Quý Hoài đi ra cửa xỏ giày, cửa vừa mở ra gió lạnh liền tràn vào. Cãi nhau một trận, hiện tại đầu óc cậu rất hỗn loạn, lý trí bảo cậu không nên giận dữ, nhưng nếu khi cãi nhau mà còn có thể duy trì sự bình tĩnh thì sắp thành Phật được rồi.

Quý Hoài đi rồi, Giang Tử Mặc càng không thể không chế cảm xúc tức giận, hắn hít sâu một hơi, lửa giận càng bùng lên, hắn vung baton lên đập vỡ tan một cái bình sứ.

Cơn giận chưa tan, hắn tiếp tục đập hết đồ đạc có thể đập ở trong phòng. Cô giúp việc đã về, người kia cũng tức giận bỏ đi rồi, đập vỡ ra không ai dọn dẹp.

Quý Hoài đeo cặp sách đi ra, đèn đường núi mịt mờ trong màn đêm tối đen. Cậu đi chậm chậm không mục đích, không biết mình nên làm gì bây giờ.

Ở thế giới này, chỗ cậu có thể đi cũng chỉ có chỗ chú Mặc, bây giờ cậu dỗi bỏ đi, cũng không biết chú Mặc còn cho cậu về không, nếu không cho, vậy nếu cậu xuống nước đổ dành liệu chú Mặc sẽ hết giận chứ?

Quý Hoài cảm thấy bước chân như đang đạp bông, cơn sốt càng ngày càng khó chịu, mắt cũng bắt đầu mờ. Cậu đi một lúc bị gió lạnh tạt từng hồi, cơn giận vừa rồi đã tiêu tan hết.

Cậu dừng bước ngoái đầu lại nhìn, đèn trong sơn trang Hoa gia đã che khuất ánh sáng phát ra từ căn biệt thự, cậu không nhìn thấy gì cả.

Bây giờ ngẫm lại mới thấy trận cãi nhau vừa rồi đúng là khó hiểu, cho dù Tiêu Đồng có khoe mẽ ra sao thì bây giờ cậu mới là người ở bên chú Mặc cơ mà? Tiêu Đồng ở bên chú Mặc hai mươi năm, nhưng về sau Quý Hoài sẽ cùng chú Mặc vượt qua nhiều cái hai mươi năm.

Cho nên quả thực là khoảng thời gian này được chú Mặc cưng chiều quá nên lá gan cậu cũng lớn ra rồi.

Quý Hoài đội mũ áo phao lên, rút cổ chuẩn bị quay về. Bỗng nhiên trước mặt cậu xuất hiện một thứ gì đó, nặng nề lao tới.

Cậu thót tim, không kịp tránh đã bị xô ngã ra.

“Ấu~” Sói con ghé trên người cậu, vui vẻ kêu.

Quý Hoài mờ mịt một lúc, chống tay ngồi lên, bây giờ cậu đang mặc rất dày nên sói nhỏ không thể cắn bả vai cậu được, lúc nó chồm lên định cắn Quý Hoài, Quý Hoài nhanh tay chặn lại.

Hai tay Quý Hoài bắt lấy sói con, cười nói: “Bị mày cắn nát mặt thì chú Mặc lại càng không cho tao về đâu.”

Sói con, không, bây giờ phải gọi là sói choai, đã lâu không gặp, bây giờ hình thể của nó to lên một vòng. Quý Hoài ôm nó, cảm thấy rất thân thiết.

Chú Mặc đã sớm bắt nó thả về sau núi, bình thường sẽ không nhìn thấy chúng nó, bây giờ sói nhỏ không hiểu sao lại chạy ra phía ngoài này, còn nhào lên người cậu.

“Haiz, cũng không biết gọi mày là gì, chú Mặc có đặt tên cho mày không?” Quý Hoài chậm chậm quay về, vừa đi vừa hỏi sói nhỏ.

Cậu lại phát đàn, bây giờ cậu muốn trở về, nhưng lúc về gần đến biệt thự thì cậu lại dừng bước.

Chú Mặc đã nói, nếu cậu bước ra khỏi cửa thì đừng nghĩ đến chuyện quay về, vậy giờ nếu cậu về, chú Mặc sẽ đuổi cậu ra ư?

Chú Mặc không cho cậu vào, vậy cậu còn có thể đi đâu?

Nơi nào cũng không phải là nhà của cậu.

Quý Hoài ôm sói nhỏ ngồi trên bậc thang, cậu bóp bóp cái trán của sói nhỏ, tự nhủ: “Hay tao đặt cho mày cái tên nhé? Gọi là gì bây giờ nhỉ?”

“Có muốn nghe ngẫu ngẫu một tý không?”

Cậu do dự, không dám nghĩ tới chuyện nếu chú Mặc không cho cậu vào thì phải làm sao, vì thế cậu lấy điện thoại ra, nhấn mở màn hình, vào baidu tra: Đặt tên hay cho sói con.

Thế là cậu bấm chọn một cái topic, trong đó liệt kê một loạt những cái tên dễ hơi: Mặc Diễm, Mặc Nhĩ, Mặc Phong, Mặc Nha,... tên nào cũng kèm chữ “Mặc”, Quý Hoài nhìn chữ “Mặc” ấy, sững sờ.

Sói nhỏ ngộ nguậy trong lòng cậu, Quý Hoài lấy lại tinh thần, cười nói: “Răng mày sắc như thế, vậy gọi là Mặc Nha nhé, vừa lúc người nuôi mày tên là Mặc.”

Sói nhỏ vui vẻ quẫy trong ngực cậu, Quý Hoài không cẩn thận bị cắn một phát vào tay, bây giờ nanh sói đã bén hơn rất nhiều, răng nhọn cắm vào là Quý Hoài không giằng ra nổi nữa.

Đúng lúc này, cửa sau lưng cậu mở ra.

Quý Hoài quay đầu lại, thấy sắc mặt Giang Tử Mặc rất kích động, cầm bê tông như là vội vã chuẩn bị ra ngoài, lúc nhìn thấy cậu ngồi ở cửa thì ngẩn cả người.

Quý Hoài xoay người, ánh đèn âm áp hắt lên người trước mắt cậu khiến cậu không khỏi ứa nước mắt, cậu giờ tay lên, tủi tủi nói: “Chú Mặc, tay đau quá.”

Giang Tử Mặc thu lại vẻ mặt, đi hai bước lên ngồi xổm xuống trước mặt Quý Hoài, một tay nắm gáy sói nhỏ nhắc nó lên.

Về mặt Giang Tử Mặc âm trầm, tất cả sự tức giận, bất an, lo âu vừa rồi hẩn tích lũy, giờ đều đổ hết lên người sói nhỏ.

Hắn vung tay lên quăng sói nhỏ ra ngoài cửa, sau đó lớn tiếng quát: “Súc sinh! Người của ta mà mày cũng dám cắn?”

- _____

Đèo mẹ bọn yêu nhau nó thật là rảnh -_- Mục đích của chương này là gì vậy chị tác giả...

58. Chương 58: Giang Tử Mặc Cũng Biết Đau Lòng

Edit: cô Dờ

Giang Tử Mặc trực tiếp ôm cậu lên, thuận tay đóng cửa lại, Quý Hoài vội kêu lên: “Mặc Nha còn ở bên ngoài.”

“Mặc Nha là ai?” Giang Tử Mặc liếc mắt nhìn cậu.

Giọng mũi cậu rất nặng, âm thanh phát ra vô tình trở nên mềm mại, “Sói con đó, anh đặt tên cho nó chưa?”

“Chưa, em muốn gọi là gì thì gọi. Nhưng nếu lần sau nó còn dám cắn em, tôi sẽ lấy đầu nó.” Về mặt Giang Tử Mặc âm trầm nhìn bàn tay bị cắn của Quý Hoài, sắc mặt càng khó coi.

Quý Hoài dò xét sắc mặt của Giang Tử Mặc, nhỏ giọng thăm thì: “Trước đây anh còn bảo em cho nó ăn máu.”

“Nói gì đó?”

“Á, không có gì.”

Giang Tử Mặc đặt Quý Hoài lên sofa, cởi cặp sách của cậu xuống. Quý Hoài nhìn xung quanh thấy đồ đạc trong nhà gần như đã bị đập phá hết, cậu trầm nghĩ: May mà vừa rồi mình chạy ra ngoài, không thì người ăn đòn chính là mình.

Giang Tử Mặc cảm lạ cồn và thuốc trị thương ngồi xuống trước mặt Quý Hoài, cầm tay cậu lên để xử lý vết thương, Giang Tử Mặc giờ đã bình tĩnh lại, không có nổi nóng như khi nãy, nhưng chính vì bình tĩnh nên lại sinh ra cảm giác hơi sờ sợ.

Có điều trong khoảnh khắc Giang Tử Mặc mở cửa ra kia, Quý Hoài hết giận rồi.

Cho nên bây giờ cậu chỉ thấy bạn trai của mình vô cùng thuận mắt.

Giang Tử Mặc xử lý xong vết thương trên tay cậu, lại cúi đầu nâng chân trái Quý Hoài lên.

“Á...” Quý Hoài vội ngăn lại.

“Đừng động đây, để tôi xem vết thương của em.”

“... Ừm.” Vừa nhắc tới Quý Hoài liền nhớ ra, trên đùi mình còn có một vết thương nữa, bây giờ đùi cậu đang đau điếng.

Giang Tử Mặc vén quần Quý Hoài lên, một vết đỏ bầm lên trên cái đùi trắng nõn.

Mắt Giang Tử Mặc trở nên thâm sâu, hần yên lặng nhìn, nửa ngày không nhúc nhích.

Quý Hoài thấy thế thì nhỏ giọng nói: “Không đau nữa rồi.”

Ánh mắt Giang Tử Mặc lóe lên một tia cảm xúc như là hối hận, lại như là đau lòng, sau đó hần nhấc chân Quý Hoài đặt lên đùi mình, chuẩn bị bôi thuốc.

Sau khi xử lý xong, hần đứng lên, hôn khước miệng Quý Hoài, “Về sau sẽ không đánh em nữa, nếu tôi lại nổi nóng, em cứ trốn xa đi, đừng để ý đến tôi.”

Lòng Quý Hoài vừa chua xót lại vừa mềm mại, cười nói: “Vậy anh sẽ đi tìm em như vừa rồi chứ?”

“Tôi sẽ đi tìm, cho dù em đi đâu, tôi cũng sẽ tìm được em.”

Quý Hoài mở to mắt nhìn hần, cố ý hỏi: “Sẽ không cấm em vào cửa nữa?”

“Tôi tự mình ôm em quay về, được chưa?” Giang Tử Mặc cúi đầu muốn hôn Quý Hoài, lại bị Quý Hoài đưa tay chặn lại.

“Em vẫn còn cảm, đừng hôn.”

Sắc mặt Giang Tử Mặc lại biến đổi, giọng điệu trầm xuống, “Đã ốm nặng như thế buổi tối rét mướt còn chạy ra ngoài? Em không muốn khỏi bệnh hay sao?”

“Anh lại hung dữ với em đấy?” Quý Hoài ra vẻ tủi thân.

Giang Tử Mặc siết chặt tay, cố gắng kiềm chế, miễn cưỡng cười dịu dàng nói: “Về sau đừng làm loạn như vậy nữa, ngoan một chút.”

Khước miệng Quý Hoài cong lên, cười đáp: “Lần sau sẽ không làm vậy nữa đâu.”

Tâm trạng Quý Hoài rất tốt nhưng thân thể thì lại không chịu yên, cậu liên tiếp hắt xì vài cái, đầu óc dần mơ màng, ngoại trừ thấy bạn trai mình vẫn cứ là đẹp trai như thế, cậu không nhìn rõ thứ gì nữa.

Quý Hoài nặng nề chìm vào giấc ngủ, Giang Tử Mặc lạnh mặt ôm cậu vào phòng, lại đổi thuốc rồi thay quần áo. Qua 2 tiếng thấy Quý Hoài lại sốt cao hơn, hần mới gọi điện cho một bác sĩ là bạn thân của cha hần tới khám.

Hạ Lực Bình là một bác sĩ ở phòng khám tư nhân. Trên thực tế, chủ yếu ông kiếm tiền nhờ vào tới nhà khám bệnh. Những người cần khám bệnh tại nhà đều là những khách quý không giàu thì sang, tối hôm nay đúng lúc nhàn rỗi, ông về nhà sớm với bà xã.

Giang Ân đã qua đời nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Giang Tử Mặc gọi điện thoại cho ông, cho nên khi nhận được cú điện thoại này, ông lập tức thu dọn đồ nghề chạy sang ngay.

Hạ Lực Bình tốn hơn nửa giờ mới tới nơi, lúc xuống xe Lục Thất ra đón ông. Giang Tử Mặc gọi cả Hạ Lực Bình và Lục Thất vào bên trong.

“Tử Mặc bị bệnh gì à? Vừa nãy gọi điện nói không rõ, rốt cuộc là có chuyện gì?” Hạ Lực Bình lo lắng hỏi, Giang Tử Mặc là con trai bạn tốt Giang Ân của ông, mấy năm nay ông không chăm sóc thì cho thằng nhóc này nhiều, nhưng cũng không thể để con trai Giang Ân xảy ra chuyện.

“Chú Hạ, không phải cháu, chú vào đi, xem em ấy có bị gì nghiêm trọng không.”

Hạ Lực Bình vừa nghe đã hiểu, trong phòng có người. Hắn là chơi đùa quá trớn làm thương thân thể, ông thấy nhiều chuyện như thế này ở những gia đình có tiền khác rồi, cho nên ông không hề thấy ngạc nhiên. Nhưng mà ông rất thương đứa nhỏ Giang Tử Mặc này, cho nên dù Giang Tử Mặc có làm người ta bị làm sao thì ông cũng không nỡ trách tội.

Hạ Lực Bình vào phòng thì thấy trên giường có một thằng nhóc, mặt sốt đỏ bừng. Hắn là trên người có vết thương ngoài da không được xử lý tốt nên đã nhiễm trùng, mới sốt cao như vậy.

Ông vươn tay vén quần áo Quý Hoài lên nhìn, lại bị Giang Tử Mặc ngăn lại.

“Chú Hạ muốn làm gì?”

“Tử Mặc à, cháu xem có phải cháu làm cho bị thương không xử lý tốt, nhiễm trùng rồi. Cũng không phải chuyện to tát gì, chú thấy nhiều rồi, trước mắt cứ xử lý vết thương trước đã.” Hạ Lực Bình tưởng là do Giang Tử Mặc không tiện nói ra ham mê đen tối này nọ nên mới không cho ông nhìn, ông cố ý tỏ ra bộ dáng “chú đây rất hiểu.”

“Chú Hạ nói gì thế?”

Giang Tử Mặc vừa dứt lời thì Quý Hoài liền rên rĩ một tiếng, sau đó khó chịu nhúu mày lại, Giang Tử Mặc vội bỏ qua Hạ Lực Bình, ghé sát vào cậu hỏi: “Sao vậy, có chỗ nào không thoải mái à?”

“Họng khô quá, muốn uống nước.” Quý Hoài khép hờ mắt, khó chịu nói.

“Lục Thất.” Giang Tử Mặc nghiêng đầu nói với Lục Thất, “Đi rót cốc nước đến đây, nước ấm, không được

nóng quá.”

Lục Thất lập tức đi rót nước đem vào, Giang Tử Mặc đón lấy, nâng đầu Quý Hoài dậy, đem cốc nước ghé vào bên miệng đỡ cốc cho cậu uống.

Quý Hoài uống xong thì thấy dễ chịu hơn một chút, híp mắt nhú mày cọ trên gối, nhỏ giọng gọi: “Chú Mặc, cháu đau đầu quá.”

“Cứ nằm yên, để tôi xoa cho.” Giang Tử Mặc ngồi ở cạnh giường, hai tay đặt lên đầu Quý Hoài, động tác rất nhẹ, gương mặt lạnh lùng dần bị che lấp bởi cảm xúc lo lắng.

Hạ Lực Bình thấy cứ như đang mơ, đây không phải là đồ chơi trên giường mà kim chủ bao dưỡng sao, sao lại còn hầu hạ tận răng thế kia, còn chu đáo hơn cả hầu hạ cha già trước lúc lâm chung.

“Chú Hạ, đừng đứng đó chứ, mau tới xem em ấy đi.” Giang Tử Mặc nhú mày.

Hạ Lực Bình: “...”

Sau khi Hạ Lực Bình kiểm tra xong, kê ít thuốc, ông mới tin được đây đơn thuần chỉ là cảm lạnh phát sốt thôi! Không phải là ông già cả rồi còn suy nghĩ đổ đốn, mà là nhà giàu nào mà chẳng như thế kia chứ!

Cuối tuần trước ông đến khám bệnh cho một nhà nọ, chơi đùa trên giường rất high, một ông già như ông khi nhìn thấy vết thương giữa hai chân kia thì cảm thấy thẹn, đều là các vết thương do trời mà ra, trên người không phải vết siết bóp thì chính là vết thất trí. Hạ Lực Bình nhìn mãi thành quen, một phần là do ông đâu có quyền lên tiếng, cho nên nhìn mãi cũng dần cảm thấy bình thường.

Có điều, thằng nhóc Tử Mặc này quả nhiên không giống như hội ăn chơi trác táng kia, nó biết thương người ta.

Giống y đúc ba của nó, cưng chiều người trong lòng tới mức nghịch thiên.

Lúc Hạ Lực Bình đi rồi, Giang Tử Mặc mới ôm người vào trong ngực. Người trong lòng vẫn đang phát sốt, ôm vào giống như ôm cái lò sưởi.

Quý Hoài mơ màng cảm giác được đó là Giang Tử Mặc, liền cọ cọ ngực hắn, qua hồi lâu cậu mới kịp nhận ra, lập tức giãy lên lùi lại phía sau, “Anh cách xa em chút, sẽ bị lây đó.”

“Em ngoan ngoan ngủ đi, đừng có động đây.” Giang Tử Mặc đè cậu lại, ôm chặt, Quý Hoài sốt tới mức quay cuồng, chốc lát sau lại chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một giấc tỉnh lại, Quý Hoài cảm thấy sáng khoái cả tinh thần, bây giờ toàn thân cậu đều là mồ hôi, cảm giác cứ như vừa sống lại.

Quý Hoài quay qua nhìn Giang Tử Mặc đang ngủ bên cạnh, hắn vẫn duy trì tư thế ôm cậu tối qua, nhưng mặt hắn vô cùng xanh xao, chắc là cả đêm ngủ không ngon.

Quý Hoài xúc động, nếu không phải vì vừa mới ốm dậy, sợ lây cho chú Mặc, không thì cậu đã chồm lên hôn hai phát.

Cậu thầm nghĩ hôm nay cúp học đi, tới qua chú Mặc vất vả chăm sóc cậu, bây giờ cậu ngủ cùng hắn thêm một lúc.

Cả ngày nay cậu đều ở nhà không ra cửa, hay nói đúng hơn là Giang Tử Mặc không cho cậu ra ngoài. Cậu vừa ốm dậy, không được ra gió, ngay cả khi cậu bảo muốn nhìn Mặc Nha, hắn cũng không cho phép.

“Lục Thất, đuổi nó về sau núi đi, đừng để nó lại gần bên này.” Giang Tử Mặc vừa dặn dò, Lục Thất đã đuổi sói con về tít sâu trong núi.

Quý Hoài muốn ngăn lại nhưng không dám, cậu cảm giác rằng giờ tốt nhất không nên chọc vào chú Mặc, chú Mặc bây giờ rất ghét nhìn thấy Mặc Nha.

Ngày hôm nay qua đi, hai người chưa từng đề cập lại chuyện hôm qua, Quý Hoài nghĩ chuyện này có lẽ dừng ở đây thôi.

Chính cậu cũng đã nghĩ thông suốt rồi, chú Mặc không kể chuyện trước kia cũng không sao, dù sao cậu cũng đâu nói với chú Mặc chuyện cậu sống lại.

Thời điểm trở về trường học, Tiêu Trình thể mà còn đi sớm hơn cậu, cậu vừa tới, Tiêu Trình liền lại gần thấp giọng hỏi: “Anh tôi đi tìm cậu?”

Quý Hoài gật đầu, lấy sách vở trong cặp ra.

“Tôi đã bảo cậu rồi, tránh xa anh ấy ra! Cậu nghe không hiểu hay gì!”

Quý Hoài cười khẽ một tiếng, buông sách xuống nhìn cậu ta, “Bây giờ anh cậu muốn tiếp cận chú Mặc, cậu nên khuyên anh cậu đừng nên mơ tưởng hảo huyền, bảo anh ta tránh xa chú Mặc ra.”

“Nếu không phải do Giang Tử Mặc thì anh tôi sao có thể biến thành như vậy?”

“Nếu anh cậu cứ tiếp tục tới gần chú Mặc, con mắt kia của anh ta sẽ khó giữ lại.” Quý Hoài cười lạnh.

“Cậu dám! Nếu Giang Tử Mặc làm anh tôi bị thương, tôi nhất định sẽ không bỏ qua đâu!”

“Không phải chú Mặc, mà là tôi.”

Quý Hoài lạnh lùng nhìn cậu ta, nói: “Nếu anh ta còn tơ tưởng bạn trai tôi, tôi sẽ không bỏ qua đâu.”

Tiêu Trình không thể tin nổi nhìn Quý Hoài, “Cậu thực sự nghĩ cái tên Giang Tử Mặc máu lạnh kia sẽ có tình cảm với cậu sao?”

Quý Hoài kỳ quái nhìn cậu ta, cậu vẫn luôn thắc mắc, vì sao mọi người luôn nghĩ rằng chú Mặc đang đùa bỡn cậu vậy?

Lý Duy cũng thế, Tiêu Trình cũng vậy, ngay cả ông bác sĩ hôm qua cũng không ngoại lệ.

Cậu cẩn thận suy nghĩ, bây giờ chú Mặc còn chưa làm gì cậu, đùa bỡn là đùa bỡn thế nào?

Thật ra cậu hơi để ý tới chuyện này, nếu chú Mặc không động thủ, chẳng lẽ cậu phải tự dấn mình lên hay sao?

Lúc Quý Hoài nghĩ tới điểm này, cậu căn bản không nhớ rằng đời này cậu vẫn chưa thành niên, trong mắt người khác, động chạm một chút đã là vi phạm pháp luật chứ đừng nói cậu còn vị thành niên.

Tiêu Trình nhìn ánh mắt cậu, dường như muốn nói rằng: Cậu thật là ngu ngốc.

Cả ngày nay Tiêu Trình tức giận không thèm nói chuyện với cậu, thế nhưng lúc tan học, cậu ta đột nhiên nói: “Cậu đợi chút, đi theo tôi tới chỗ này.”

Quý Hoài không ngẩng đầu lên, trả lời: “Không đi.”

Tiêu Trình chán nản, nhưng anh trai đã giao nhiệm vụ, cậu ta chỉ có thể hạ giọng nói: “Là anh tôi muốn gặp cậu.”

Quý Hoài nhớ tới chuyện lần trước xảy ra khi gặp mặt Tiêu Đồng, không biết giữa bọn họ còn lý do gì để mà gặp lại.

“Tôi không đi.”

“Thế nếu Giang Tử Mặc cũng đi thì sao?”

59. Chương 59: Sự Ấm Áp Của Thiết Bị Định Vị

Edit: Dép

Tiêu Trình thể mà lại dẫn cậu tới quán trà hôm nọ cậu gặp Tiêu Đồng, lúc đến thì Tiêu Đồng không ở đó, cả Giang Tử Mặc cũng không.

“Ngồi chờ một lát, chắc anh tới đến bây giờ đây.”

Quý Hoài gật đầu ngồi xuống theo Tiêu Trình, Tiêu Trình nhìn ra ngoài, có chút sốt ruột, cậu ta cũng không biết anh trai cậu ta hẹn Quý Hoài tới đây làm gì? Anh cậu ta chỉ bảo là sẽ nói rõ ràng chuyện năm đó với Giang Tử Mặc.

Tiêu Trình tranh luận vài câu, Tiêu Đồng không thèm nghe, chỉ nói: “Anh chỉ có một người em trai là em, nếu em không giúp thì ai sẽ giúp anh đây? Anh đợi Giang Tử Mặc nhiều năm như vậy rồi, anh sẽ không chấp tay dâng em ấy cho bất kỳ người nào. Cả nhà này không ai hiểu anh, Tiêu Trình, em có hiểu cho anh không?”

Tiêu Trình đương nhiên không hiểu, từ lúc Tiêu Trình biết mất phải của Tiêu Đồng là do Giang Tử Mặc móc xuống, cậu ta hận Giang Tử Mặc. Nhưng anh cậu ta thì vẫn một lòng một dạ bao che, năm đó thậm chí còn cầu xin thay Giang Tử Mặc ở trước tòa, Tiêu Trình cảm thấy anh trai cậu điên rồi, say mê đến phát điên phát dại. Ba mẹ cậu đã trông nom Tiêu Đồng nhiều năm, nhưng bây giờ vừa nghe tin hiện tại Giang Tử Mặc có người bên cạnh, Tiêu Đồng liền không nhận được.

Hôm trước tìm Quý Hoài, hôm nay lại hẹn gặp Giang Tử Mặc.

“Anh, anh muốn làm gì vậy?” Tiêu Trình nóng nảy, lo lắng không thôi.

“Tiêu Trình, em gọi Quý Hoài tới đi, coi như anh cầu xin em.”

Càng nghĩ Tiêu Trình càng thấy phiền muộn, cậu ta hận Giang Tử Mặc, nhưng anh cậu lại say Giang Tử Mặc như điên, khi yêu mọi người đều điên cuồng như anh cậu sao?

Tiêu Trình ngẩng đầu nhìn Quý Hoài ngồi ở đối diện, Quý Hoài cup mắt, bưng ly trà nóng trong tay chậm rãi thưởng thức, khói lượn lờ tỏa ra bay lên khiến cho gương mặt cậu như rơi vào làn sương trắng, mặt Quý Hoài rất nhỏ, lại được bọc trong mũ áo, đáng yêu như một đứa trẻ.

Tim Tiêu Trình trật một nhịp, cậu ta không hiểu, anh trai cậu và Quý Hoài có gì đều thích tên tàn nhẫn vô tình Giang Tử Mặc kia.

Anh trai cậu ta yêu Giang Tử Mặc tới phát điên, mà Quý Hoài thì thoát nhìn có vẻ mềm mỏng, nhưng sau khi Tiêu Trình nghe thấy Quý Hoài nói những lời uy hiếp kia thì cậu ta cảm thấy Quý Hoài thật sự coi Giang Tử Mặc là của mình rồi.

“Khi nào bọn họ tới?” Quý Hoài buông ly trà, hỏi.

“Để tôi hỏi xem.” Tiêu Trình lấy điện thoại ra gọi cho Tiêu Đồng, không ai bắt máy.

Hai người lại đợi thêm một lúc, vẫn không ai đến. Quý Hoài cũng lấy di động ra, mở danh bạ nhìn cái tên được ghim lên đầu tiên, nhìn nửa ngày, vẫn là cất điện thoại đi.

“Chúng ta về thôi, đợi 1 tiếng rồi.” Tiêu Trình thật sự chờ không nổi nữa, liền đứng lên.

Quý Hoài nhấp một ngụm trà, bất động, “Đợi một lúc nữa, nếu vẫn không ai tới thì đi về.”

Bọn họ lại đợi khoảng 20 phút nữa, một lúc sau, họ nhìn thấy có hai người đi xuống từ trên lầu hai.

Tiêu Trình và Quý Hoài ngồi ở một góc khuất, nếu không liếc mắt tới đây thì không ai chú ý tới nơi này.

“Sao anh tôi lại ở... trên lầu?” Tiêu Trình kinh ngạc nhìn Tiêu Đồng đang tươi cười đi bên cạnh Giang Tử Mặc, không biết có phải do cậu ta nhìn nhầm hay không, anh trai cậu nói chuyện say sưa tới mức tý thì vấp ngã trên bậc cầu thang.

Vì vậy, Giang Tử Mặc ở bên cạnh đành phải nắm tay kéo người lại. Tiêu Trình quay đầu nhìn Quý Hoài, thấy Quý Hoài không tỏ thái độ gì, không biết vì sao, Tiêu Trình thấy hơi xấu hổ, hết nhìn anh trai cậu ta rồi lại nhìn Quý Hoài.

Giang Tử Mặc đỡ người xong thì thu tay lại, thản nhiên nói: “Đi đứng cẩn thận.”

“Là do anh không cẩn thận, Tử Mặc, ngày mốt là sinh nhật anh, em có định tới không? Đã nhiều năm rồi em không tới sinh nhật anh, em không cần tặng quà đâu, chỉ cần em tới là được rồi.” Tiêu Đồng cười nói, ánh mắt dè dặt.

Giang Tử Mặc đi xuống lầu rồi đi ra ngoài, “Lúc đó nói sau.”

Tiêu Đồng gỡ khăn choàng cổ ra, khoác lên cổ Giang Tử Mặc rồi quấn hai vòng.

Giang Tử Mặc tránh đi một chút, nhưng lúc nhìn thấy chiếc khăn thì khựng lại.

“Đây là...” Giang Tử Mặc vuốt ve chiếc khăn ấm áp trên cổ, kinh ngạc hỏi.

“Anh biết ngay là em còn nhớ mà, đây là khăn bác gái đan cho anh, chỉ có một chiếc này, anh không nỡ dùng. Em còn nhớ không, lúc đó anh dẫn em ra ngoài nghịch tuyết, hai tay với vành tai đều lạnh tới nứt da, bác không nỡ mắng nên đan cho em một đôi bao tay, cho anh một cái khăn choàng cổ. Ngẫm lại đã nhiều năm như vậy rồi.”

“Ừ.” Giang Tử Mặc trầm mặt, ngón tay vô thức vuốt ve chiếc khăn.

Xúc cảm vừa quen thuộc lại vừa ấm áp, tựa như hắn có thể thấy mẹ hắn ngồi dưới ánh đèn tỉ mỉ đan áo len cho hắn, còn có bao tay, khăn choàng...

“Tử Mặc, nếu em muốn thì cứ cầm đi. Máy đồ đạc bác gái để lại gần như bị hủy hết rồi, em giữ lại được một món cũng tốt.”

Suy nghĩ hồi lâu, Giang Tử Mặc liền đáp ứng: “Được.”

Tiêu Đồng vui vẻ nở nụ cười, sóng vai cùng Giang Tử Mặc đi ra cửa. Y đứng ở ven đường tiễn Giang Tử Mặc lên xe, hôm nay Giang Tử Mặc tới một mình, cho nên là hắn tự lái xe. Hắn chạy xe tới trước mặt Tiêu Đồng, kéo cửa kính xuống, Tiêu Đồng lập tức cười hỏi: “Sao thế? Còn có gì muốn nói à?”

Giang Tử Mặc bình tĩnh nhìn y, nói: “Những lời tôi nói với anh lúc trước, hy vọng anh nhớ kỹ, đừng quên rồi Quý Hoài nữa.”

Mặt Tiêu Đồng cứng đờ, gật đầu: “Biết rồi, anh đi gặp nó cũng chỉ là... để hỏi về em.”

Về mặt y trở nên âm trầm, “Anh sợ, nhiều năm như vậy rồi nhưng em vẫn còn giận anh, anh biết tính em, cho nên lại càng không dám xuất hiện trước mặt em.”

Giang Tử Mặc quay đầu lạnh lùng nhìn phía trước, nếu không phải vì hắn điều tra ra chuyện Tiêu Đồng đi tìm Quý Hoài, hắn căn bản sẽ không đi gặp Tiêu Đồng. Về phần chuyện năm đó, một câu tha thứ sao có thể đủ để cho qua chuyện.

Nếu không phải là Tiêu Đồng, hắn nhất định đã lấy mạng chứ không chỉ là lấy một con mắt. Tiêu Đồng cũng biết rõ điều ấy nên không dám xuất hiện trước mặt Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc cảnh cáo Tiêu Đồng đừng có tiếp cận Quý Hoài, về chuyện chiếc khăn gợi lại hồi ức thì chỉ là ngoài ý muốn.

Giang Tử Mặc lái xe đi rồi, về mặt Tiêu Đồng liền âm trầm, nếu không phải hôm nay y lèo lái tới chuyện của bác trai bác gái thì Giang Tử Mặc ngồi lại không quá 5 phút.

Nhưng bởi vì y quá rõ tính cách của Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc dù có hận y bao nhiêu thì cũng không cự tuyệt những chuyện liên quan tới bác trai bác gái. Giang Tử Mặc, người này lạnh lùng tới đáng sợ, nhưng cũng cực kỳ dễ mềm lòng.

Trước kia ngoài cha mẹ ra thì Tiêu Đồng là người thân cận nhất bên cạnh Giang Tử Mặc, nhưng một khi y đã bước sai đường, Giang Tử Mặc liền dứt khoát vứt bỏ phần tình cảm này.

Tử Mặc, anh sẽ cho em biết, anh mới là người bên cạnh em, ánh mắt của em, dịu dàng của em, chỉ có thể cho anh.

Tiêu Đồng xoay người bước vào trong quán, đi vào góc mà Quý Hoài và Tiêu Trình đang ngồi, y vừa đi đến cạnh bàn thì thấy di động của Quý Hoài hiển thị màn hình liên lạc là chú Mặc.

Lông mày Tiêu Đồng nhảy lên, nhanh tay đoạt điện thoại, cắt đứt cuộc gọi.

“Quý Hoài, cậu gọi cho Giang Tử Mặc làm gì? Khóc lóc kể lể? Hay là chất vấn? Hay là... hỏi vừa rồi có chuyện gì xảy ra?”

Quý Hoài không để tâm, nói: “Trả điện thoại cho tôi.”

Tiêu Đồng cười nói: “Vừa rồi cậu không nhìn rõ à? Giang Tử Mặc và tôi đã có tình cảm nhiều năm, cậu làm sao mà sánh nổi, trong lòng em ấy chỉ có tôi.”

Đúng lúc này thì di động của Quý Hoài vang lên, Tiêu Đồng thấy là Giang Tử Mặc gọi thì mặt mày vắn vẹo. Y nắm chiếc di động, phần nộ nói: “Cậu thì hiểu Tử Mặc được bao nhiêu? Cậu có biết em ấy thích gì, ghét gì hay không? Cậu có biết trước đây em ấy như thế nào không? Mấy thứ này tôi đều biết rõ, cả thế giới này chỉ có tôi hiểu em ấy nhất.”

Quý Hoài lạnh mặt, vươn tay đoạt lại di động, Tiêu Đồng nổi giận ném di động xuống đất, tức thì chiếc điện thoại vỡ tan tành. Về mặt Quý Hoài khó coi, mắt thoáng nhìn thấy giữa đồng linh kiện vỡ vụn trên mặt đất, có một con chip nhỏ xíu.

Quý Hoài ngồi xuống, nhặt nó lên. Tiêu Đồng nhìn rõ là cái gì, mặt liền trắng bệch.

“Thiết bị theo dõi?”

Hóa ra là thiết bị định vị, Quý Hoài nhìn con chip nhỏ này, nhướn miệng cười.

“Giang Tử Mặc gắn thiết bị định vị lên điện thoại của cậu? Đây là anh ta đang khống chế cậu đó!” Tiêu Trình hoảng sợ kêu lên.

“Ồ.” Quý Hoài cầm con chip lên, Tiêu Trình vẫn còn đang phần nộ: “Giang Tử Mặc ngày càng quá đáng! Hôm nay anh ta có thể gắn máy theo dõi trong điện thoại của cậu, vậy ngày mai thì sao? Một tên biến thái như vậy, Quý Hoài cậu tỉnh ra chưa!”

“Ồ.” Quý Hoài gạt đầu cho có, cậu cầm ly trà lên uống nốt, nói: “Các người tiếp tục, tôi đi trước.”

“Quý Hoài, Tử Mặc gắn định vị lên điện thoại của cậu cũng là tốt đấy, dù sao cậu vẫn còn nhỏ tuổi, lỡ như xảy ra chuyện gì thì em ấy có thể tìm được cậu, cậu đừng trách em ấy.” Trong lòng Tiêu Đồng đang hoảng loạn lên vì sợ Giang Tử Mặc biết Quý Hoài đang ở chỗ này, nhưng y vẫn ra vẻ an ủi.

Nếu là một thằng nhóc bình thường khi biết điện thoại của mình bị người ta gắn thiết bị theo dõi, cho dù có là bạn trai, thì cũng không chịu được. Tiêu Đồng khuyên bảo như vậy, cũng là khơi mào tâm lý phản nghịch chống đối của Quý Hoài, bởi vì không có một đứa trẻ nào thích bị giám sát trong thời kỳ trưởng thành. Có trách thì trách Quý Hoài còn quá nhỏ.

Quý Hoài thế mà lại gạt đầu, không hề có tí gì mất hứng: “Không có gì, bạn trai tôi khá là thiếu cảm giác an toàn, lúc nào cũng phải biết tôi ở đâu thì anh ấy mới yên tâm. Để tôi cầm con chip về cho anh ấy gắn lại.”

Tiêu Trình: Nà nì hình như có chỗ nào sai sai ấy, trọng điểm sai rồi đi?

Tiêu Đồng: Bực rồi! Đây là đang khoe khoang đi? Vừa rồi nói một tràng đều là uống phí?

Quý Hoài cười cười, xoay người đi. Đi ra đến cửa, ý cười trên mặt cậu biến mất, cậu nhìn trái nhìn phải, cũng không biết nên đi đâu bây giờ.

Cảnh tượng khi nãy của Giang Tử Mặc và Tiêu Đồng vẫn có ảnh hưởng tới cậu, cậu không phải là thánh nhân, cho dù cậu có tự nhủ với chính mình rằng không nên tin tưởng người ngoài, nhưng thế thì sao.

Chú Mặc và Tiêu Đồng đã có một khoảng thời gian rất dài ở cạnh nhau, hồi ức giữa bọn họ đương nhiên là nhiều hơn cậu rất nhiều.

Cậu đội mũ áo lên, tùy ý chọn một hướng, cúi đầu đi.

Gió lạnh tạt lên mặt, len lỏi cả vào cội lòng rồi bởi cửa cậu, gió lạnh thổi vù vù như thể muốn xuyên thấu thân thể cậu, cậu đi chậm không mục đích, tay chân đã đông cứng mà cũng không biết.

Ngón tay lạnh cóng vô tình đụng phải con chip trong túi áo, lúc này cậu mới cảm thấy ấm áp hơn một chút.

60. Chương 60: Hôm Nay Lá Gan Của Em Lớn Lắm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dếp

Lý Duy xoa xoa mí mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ. Mùa đông lạnh lẽo, cây cối trơ trọi tiêu điều, nơi nào cũng có thể cảm nhận được cái rét cắt da cắt thịt. Trên ngã tư đường lại vô cùng nhộn nhịp.

Anh mới từ một từ gia đình quân nhân có chức có quyền đi ra, anh chịu trách nhiệm dạy dỗ lễ nghi cho một thằng nhóc 15 tuổi, lần lên lớp này làm anh toát hết cả mồ hôi.

Trước mặt người khác thì anh vẫn giữ lễ nghi chu đáo, lúc ngồi lên xe mới lộ ra vẻ mệt mỏi.

Tài xế là do nhà người ta cấp cho anh, mỗi ngày đưa đi đón về. Tài xế rất thẳng tính, thấy Lý Duy mệt mỏi liền nói: “Thầy Lý, hôm nay mệt lắm nhỉ? Trẻ con bây giờ đều thế cả, mười mấy tuổi đã biết lên mái nhà dỡ cả nóc, lỳ lợm khó bảo.”

“Ừm.” Lý Duy gật đầu.

Tài xế tiếp tục nói: “Đừng nghĩ chỉ có cháu trai nhà đại tướng như thế, nhà bình thường cũng thế thôi. Thầy nói xem, người làm cha làm mẹ như chúng ta thật là mệt mỏi, mười mấy tuổi bắt đầu trưởng thành, nói không nói được, đánh cũng không xong.”

Tài xế là một bác trung niên có đứa con khó bảo, bác thở dài: “Ài, tầm tuổi này tôi thấy nhiều rồi, chẳng có đứa nào ngoan ngoãn cả.”

Không, anh biết một thiếu niên cũng 15 -16 tuổi, rất ngoan. Nếu mà nở nụ cười lên thì trông càng ngoan ngoãn.

Tài xế nhìn kính chiếu hậu thấy Lý Duy tự dưng cười, liền nghi hoặc hỏi: “Thầy Lý đang cười gì thế?”

“Không có gì.” Lý Duy lắc đầu, hốc mắt thâm thúy mang theo ý cười nhàn nhạt.

Tài xế không nói gì nữa, tập trung lái xe, một lát sau, Lý Duy bỗng dưng lên tiếng: “Chú Trương, trẻ con thích ăn gì nhỉ? Thích chơi cái gì?”

“Hả? Trẻ con bao nhiêu tuổi?”

“Chắc là 16, hay là 17 nhỉ?” Lý Duy suy nghĩ, bổ sung, “Là một thằng nhóc.”

“Tuổi này thì chúng nó chơi bởi nhiều lắm, quán net, game center, karaoke, chỗ nào có nhiều người thì chúng nó tới chỗ đó. Nếu là ăn thì càng phong phú, chỉ cần là nhà hàng cửa tiệm nào mới mở, bất kể là Tây hay ta, chúng nó thích hết.”

Lý Duy còn thật sự nghiêm túc nghe, sau đó gật gật đầu. Hôm đó Quý Hoài dẫn anh đến công viên trò chơi, rất nhiều người, rất náo nhiệt. Có điều Quý Hoài thích ăn kẹo que, có lẽ nên mua cho cậu đồ ngọt.

Lúc xe chạy qua quảng trường Liên Hoa thì tắc đường, xe đi như rùa bò, chỉ có thể nhích từng đoạn nhỏ, phía trước phía sau đều rộn vang tiếng còi xe, tôi nhấn một tiếng, anh nhấn một tiếng, ầm ỹ tới mức ngay cả Lý Duy cũng muốn buông lời chửi thề.

Lý Duy bị âm thanh ồn ào làm cho càng thêm mệt mỏi, lông mày nhíu lại. Anh đưa mắt ra nhìn ngoài cửa sổ, đèn xe, đèn đường, đèn neon hòa vào nhau thành một biển ánh sáng.

Trong biển đèn lấp lánh ấy, anh thấy một thiếu niên đang ngồi trên bậc đá cạnh quảng trường.

“Dừng xe!”

Tài xế lập tức dừng xe, Lý Duy mở cửa, băng qua dòng xe cộ đi qua bên đó.

Lý Duy chạy vội tới ven quảng trường, lúc đứng trước mặt thiếu niên, anh mới chậm rãi hít thở.

Anh nhẹ giọng hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Thiếu niên ngẩng đầu lên, khuôn mặt ảm đạm mất mát được biển đèn rực rỡ chiếu sáng, tìm Lý Duy mạnh mẽ thất lại. Nhưng chỉ chốc lát sau, thiếu niên liền tươi cười trở lại.

“Thầy Duy, sao thầy lại ở đây?”

“Thầy đi qua chỗ này thì nhìn thấy em, em... sao lại...” Lý Duy không dám hỏi, lần trước anh nhìn thấy vết trói trên tay Quý Hoài, khiến cho anh vẫn chưa thể nào quên được.

Anh không biết vì sao thiếu niên lại ngồi một mình ở đây, trời lạnh như thế này, người kia sao lại nhẫn tâm đến vậy.

“Thầy Duy, tối nay thầy có việc gì không, cho em ở nhờ với.”

“Được.” Thiếu niên vừa dứt lời Lý Duy liền gật đầu.

Thiếu niên đứng lên, nhảy nhẩy hai cái, lại đập đập chân, cười nói: “Lạnh quá thầy ơi, chúng ta về trước đi.”

Vì vậy, Lý Duy mang người về nhà, chỗ ở của anh có lò sưởi nên vừa vào phòng đã thấy ấm áp dễ chịu. Quý Hoài cởi áo khoác vắt lên sofa, cảm thấy rất thoải mái, lúc về phải nắn nỉ chú Mặc lắp hệ thống sưởi trong nhà mới được.

Hoặc có thể lấy chuyện con chip ra làm chú Mặc áy náy, ép ông phải lắp đặt hệ thống sưởi.

“Đồ nấu ăn trong nhà không có nhiều lắm, làm mấy món đơn giản thôi nhé.” Lý Duy vừa về liền đi làm cơm, làm xong mới kêu Quý Hoài.

“Em có kén chọn gì đâu, thầy Duy làm là em thích ăn.”

Quý Hoài ngồi vào bàn cơm, ăn vào liền cảm nhận được mùi vị quen thuộc của đời trước. Cậu không khỏi khen: “Thầy Duy nấu vẫn cứ ngon như thế, tối nay em có thể ăn hai bát.”

“Trước đây em ăn rồi à?” Lý Duy nghi hoặc hỏi.

“Á, không có, em khách sáo một tý thôi...” Quý Hoài cười cười tránh né vấn đề, cậu đột nhiên nhớ ra Lý Duy có một kho rượu rất lớn, bên trong có rất nhiều rượu ngon.

Cậu vừa hứng lên liền đứng dậy mở cánh cửa trong phòng bếp đi vào trong đó, chốc lát sau Quý Hoài cầm hai chai rượu đi ra.

“Trời lạnh thế này, chúng ta uống chút rượu đi.” Quý Hoài trực tiếp khui hai chai vodka Grey Goose* ra, Lý Duy còn chưa kịp phản ứng vì sao Quý Hoài lại biết kho rượu của mình thì đã thấy Quý Hoài rót ra hai ly. Vừa bưng lên đã cạn xong một ly.

*Vodka Grey Goose:

“Quý Hoài, em...” Quý Hoài đã uống xong rồi, cầm cái ly rồng cười cười nhìn Lý Duy. Lý Duy bất đắc dĩ nói: “Em uống chậm thôi.”

“Rượu ngon thế này bị em uống lãng phí, thầy Duy sẽ không giận chứ?”

Lý Duy bưng ly của mình lên, chậm rãi uống. Động tác của anh rất tao nhã, không nhanh không chậm, rất là cảnh đẹp ý vui.

Lý Duy nói: “Em muốn uống gì thì cứ lấy ra đi.”

Quý Hoài lại rót một chén, cạn ly với Lý Duy.

“Hôm nay em vui lắm, cạn ly.”

Quý Hoài ngửa cổ sảng khoái uống thêm một ly nữa, đến ly thứ ba thì Quý Hoài chỉ chú tâm vào uống rượu, không để ý xung quanh nữa. Lý Duy bưng ly rượu, lo lắng nhìn cậu, anh không biết tử lượng của Quý Hoài thế nào, nhưng uống như thế này rất nhanh say.

“Thầy Duy, sao thầy cứ luôn nhúu mày vậy? Em uống rượu làm thầy giận sao? Trước kia em uống nhiều lắm, có thấy thầy ngăn lại đâu. Thầy trữ nhiều rượu thế này không phải để cho người khác uống sao...” Quý Hoài dựa vào cạnh bàn, mắt cong lên, cười vui vẻ.

“Quý Hoài, em say rồi.” Lý Duy cau mày muốn lấy lại chai rượu, Quý Hoài không cho, cậu ôm chặt chai rượu trong ngực, Lý Duy lại không dám bắt ép cậu buông ra.

“Lý Duy, thầy rất là cổ hủ thầy biết không? Hôm nay em muốn uống rượu, thầy uống cùng chứ?”

Lý Duy im lặng thật lâu, ghé lại gần nhìn chằm chằm Quý Hoài, hỏi: “Có phải Giang Tử Mặc làm gì em hay không?”

Ý cười trong mắt Quý Hoài đột nhiên biến mất, cậu ngăn người nhìn Lý Duy, lắc lắc đầu.

“Em còn muốn bao che cho anh ta? Em nghĩ thầy không nhìn ra em đang đau khổ sao? Uống nhiều rượu như vậy, sung sướng gì không?”

Quý Hoài buông chai rượu ra, chặc lưỡi, “Lý Duy, thầy chẳng thú vị gì cả, đang yên đang lành uống rượu bị thầy làm cho mất hứng.”

“Em vẫn còn vị thành niên, uống rượu cái gì!” Lý Duy nghiêm mặt dạy dỗ.

“Tại sao em lại không thể nhanh chóng lớn lên nhỉ, khi nào mới có thể trưởng thành đây?” Quý Hoài cười khổ, rót nốt nửa chai rượu còn lại.

Lý Duy không nỡ ép bức, Quý Hoài cứ thế uống. Quý Hoài tựa vào bàn, ngây ngốc đứng lên, Lý Duy thấy mặt cậu không đỏ lên tý nào thì nghĩ cậu chắc là không sao, trước tiên dọn bàn cái đã.

Anh cất bát đĩa vào phòng bếp, chợt nghe thấy một tiếng “rầm” phát ra từ phòng khách. Anh vội chạy ra thì thấy Quý Hoài đã ngã ra sàn nhà.

“Quý Hoài!”

Lý Duy vội chạy tới đỡ cậu lên, thân thể thiếu niên mềm oặt, vóc dáng chỉ cao tới mũi anh, anh liền trực tiếp bế cậu lên.

Anh nghĩ một lúc, bế cậu về phòng mình, đặt lên giường. Lý Duy thả cậu xuống sau đó cởi giày giúp cậu, lúc ngẩng lên nhìn thì phát hiện Quý Hoài đang mở mắt.

Ánh mắt vô thần của Quý Hoài nhìn anh, nhìn một lúc lâu rồi chợt lên tiếng: “Thầy Duy, cho em mượn điện thoại một chút.”

Lý Duy đưa di động cho cậu, hỏi: “Quý Hoài, định gọi cho ai?”

Tay trái Quý Hoài cầm di động, tay phải bấm từng số “1 -5 - 9...”

“Em phải báo cho chú Mặc một tiếng, không thì ông sẽ lo.” Quý Hoài không ngẩng đầu lên, trả lời.

“Em uống đến ngốc luôn rồi đấy à! Anh ta bỏ em ở bên ngoài, em lại còn gọi điện cho anh ta!”

Đúng là Quý Hoài uống nhiều thật, cậu hơi không khống chế được cảm xúc, đem lời trong lòng nói ra, “Sao chú Mặc có thể bỏ lại em chứ, em tự chạy ra đó, ai bảo ông nói chuyện vui vẻ với người khác.”

“Nhưng mà điện thoại của em vỡ mất rồi, nếu chú Mặc không tìm thấy em sẽ rất sốt ruột.”

Quý Hoài nhìn dãy số quen thuộc như đã khắc vào tâm trí trên màn hình, mũi hơi cay cay.

“Ai đó?” Giọng nói nặng nề mang theo lửa giận truyền đến.

“Chú Mặc.” Quý Hoài cầm di động, ghen ngào gọi.

“Quý Tiểu Hoài! Em đi đâu giờ này? Bây giờ còn chưa về nhà, di động đâu?!”

“Di động vỡ mất rồi, nhưng mà em giữ lại con chip.” Quý Hoài nở nụ cười, nhỏ giọng nói, Giang Tử Mặc bên kia nghe rõ giọng mũi của cậu.

Giang Tử Mặc cực lực nhấn nhin cơn giận, mắt trừng lên, trầm giọng nói: “Quý Tiểu Hoài, nói cho tôi, giờ em đang ở đâu?”

“Em... em không nói cho anh đâu. Em gọi điện thoại là để báo với anh đêm nay em không... không về. Anh đừng lo cho em, sáng mai em quay lại.”

“Quý Tiểu Hoài, em uống rượu?!” Giang Tử Mặc lập tức cao giọng, ánh mắt như bùng cháy.

“Có đâu.” Quý Hoài chột dạ, hà hơi ngửi một chút, sau đó cười nói, “Thực sự uống rượu... sao anh ngửi được hay vậy?”

“Quý Tiểu Hoài, hôm nay lá gan em lớn lắm.” Giang Tử Mặc ép cơn giận xuống, giọng nói xuyên thấu qua di động, truyền vào trong tai Quý Hoài.

Chú Mặc đang giận, Quý Hoài vừa nghe thấy thế thì há miệng không nói nên lời, trong lòng cảm thấy rất tủi.

Cậu dè thấp giọng, gào lên: “Có phải anh nghĩ là em là một đứa trẻ con không, em không phải là trẻ con, em có thể uống rượu, em còn có thể... lên giường!”

Quý Hoài thét xong thì rơi nước mắt, cậu cúp máy, xoay người cuộn chăn lên trốn trong đó.

Lý Duy lẳng lặng nhìn cậu, di động lại vang lên, không cần nhìn anh cũng biết đó là Giang Tử Mặc gọi lại. Anh cầm điện thoại lên, trực tiếp tắt đi.

Lý Duy dèm chăn, sau đó thấp giọng nói: “Tối nay ngủ ở đây đi.”

Sau đó anh đi ra ngoài, tắt đèn rồi đóng cửa lại.

Giang Tử Mặc âm trầm nhìn cuộc gọi bị hủy, mặt mày u ám, làm cho Lục Thất ở bên cạnh cũng không dám nói chuyện.

Giang Tử Mặc ném điện thoại cho Lục Thất, lạnh lùng nói: “Tra dãy số này cho tôi, vị trí ở đâu?”

“Vâng.” Lục Thất chép số điện thoại trong nhật ký cuộc gọi ra máy tính, chuyển vào một phần mềm, sau đó hai tay gõ phím nhanh như lướt gió, chốc lát sau đã hiện ra một cái địa chỉ.

“Tốt lắm! Lái xe! Mèo hoang được cưng chiều quá nên bắt đầu vô pháp vô thiên!”

Giang Tử Mặc nhìn ra ngoài cửa xe, trên cửa kính in lại bóng đôi con người tràn ngập hàn ý, lạnh lẽo tột cùng.

61. Chương 61: Anh Ấy Không Phải Là Hung Thủ Giết Người

Edit: Dép

11 giờ đêm.

Lục Thất và Giang Tử Mặc đến địa chỉ tra ra từ số điện thoại, Lục Thất rút một cây kim bạc nhỏ xíu trong đồng hồ ra, chuẩn bị phá khóa.

Giang Tử Mặc bình tĩnh nói: “Phá cửa luôn đi.”

“Thiếu gia, như vậy sẽ đánh động đến xung quanh.”

“Rầm.” Giang Tử Mặc đá một cước lên cửa, Lục Thất cảm thấy tường xung quanh như rung lên.

Lục Thất im lặng cất kim bạc trở về.

May mà Lý Duy ở một căn phòng trên tầng nóc của cao ốc, căn hộ đối diện không có người, Giang Tử Mặc đã sắp đập rớt cánh cửa nhưng vẫn chưa thấy ai đi ra.

Giang Tử Mặc lại đập thêm mấy phát, cánh cửa treo lủng lẳng. Lúc này, thông qua khe hở, có thể thấy được đèn bên trong sáng lên.

“Ai đó?”

Giang Tử Mặc lạnh lùng đập thêm phát nữa, cánh cửa rầm một cái rớt hẳn xuống.

“Alô 110 phải không, nơi này có người xâm nhập bất hợp pháp.” Lục Thất vừa nghe thấy giọng nói bên trong thì lập tức đi vào, hai bước xông lên đoạt lấy di động của Lý Duy. Lý Duy không kịp đề phòng, khi nhìn rõ là ai thì khiếp sợ nói: “Giang Tử Mặc, anh làm cái gì vậy?”

Giang Tử Mặc đi vào, liếc mắt liền nhìn thấy một người nằm trên giường trong phòng ngủ. Ánh mắt hắn âm trầm, tay bật đèn lên, đi đến bên giường.

Quý Hoài đang ngủ, bị ánh đèn làm cho chói mắt, rụt vào chăn.

“Giang Tử Mặc! Anh đừng động đến Quý Hoài.” Lý Duy tức giận run cả người, anh sớm biết Giang Tử Mặc không phải là người tốt lành gì, nửa đêm phá cửa xông vào nhà người khác, khiến cho Lý Duy càng thêm khẳng định sự nguy hiểm của Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc là một kẻ điên, Quý Hoài ở bên người như vậy, anh làm sao có thể yên tâm được.

Ngay cả Lục Thất cũng hơi lo cho Quý Hoài, thiếu gia nhà anh cứ sầm mặt suốt dọc đường tới đây, lúc đến thì dứt khoát phá cửa, Lục Thất lo thiếu gia sẽ đánh Quý Hoài.

Anh theo thiếu gia bao nhiêu năm, chưa từng thấy thiếu gia tức giận đến thế, anh sợ thiếu gia giận quá mất khôn, xuống tay quá nặng rồi sau lại ngồi hối hận.

Lục Thất đang thất thần, Lý Duy lướt qua người anh đi đến chỗ Giang Tử Mặc. Lý Duy vội chạy vào phòng ngủ, chắn ở trước giường, nói với Giang Tử Mặc: “Giang Tử Mặc, anh đừng nghĩ tới chuyện mang Quý Hoài đi.”

Giang Tử Mặc sầm mặt, mắt kiên nhẫn nhìn Lý Duy, “Cút ngay cho tôi.”

“Tôi sẽ không nhượng bộ đâu, nếu Quý Hoài muốn ở lại đây tới nay, tôi nhất định phải giữ em ấy ở lại.” Lý Duy nói.

Về mặt Giang Tử Mặc trở nên hung tàn, hấn vung quyền đâm lên mặt Lý Duy, sau đó lập tức hung hăng đập thêm một cước, Lý Duy bị ngã ra đất, đau đớn quặn cả người.

“Cậu thì là cái đĩnh gì.” Giang Tử Mặc cười lạnh, mắt lại nhìn lên trên giường.

Quý Hoài bị làm ồn nên đã tỉnh, đầu cậu vẫn còn nặng nề do uống rượu, ánh mắt mê mang, mờ mịt nhìn Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc hất tung chăn xuống giường, lúc này Quý Hoài mới tỉnh hẳn.

Cậu lập tức ngồi dậy, kinh ngạc nói: “Chú Mặc, sao chú lại ở đây?”

“Thế tôi phải ở đâu? Hẳn là tôi nên ở nhà, mặc cho em đi ra ngoài tư tình với tên đàn ông khác đúng không?”

“Em không... Lý Duy? Lý Duy, thầy làm sao thế?” Quý Hoài nhìn đến Lý Duy đang hoảng sợ ngã bên giường, cậu nhảy xuống vội chạy đến xem Lý Duy, “Thầy có sao không, bị thương ở đâu?”

Lý Duy bắt lấy cổ tay Quý Hoài, dựa vào cậu để đứng lên, anh siết chặt tay Quý Hoài, kéo cậu ra phía sau, ngẩng đầu nhìn Giang Tử Mặc, “Tôi sẽ không để Quý Hoài phải chịu bất cứ tổn thương nào do anh gây ra.”

“Ồ? Chỉ dựa vào cậu?” Giang Tử Mặc cười nhạt, hấn nhìn Quý Hoài đang trốn đằng sau Lý Duy, con người trở nên tối tăm đáng sợ, “Quý Tiểu Hoài, tôi đếm đến ba, em tự mình lại đây.”

“Một.”

“Chú Mặc.” Tim Quý Hoài đập thành thịch, cậu giãy cổ tay đang bị Lý Duy nắm, cậu vừa động dậy, Lý Duy càng nắm chặt hơn.

“Thầy Duy thầy buông em ra đi.” Quý Hoài sốt ruột.

“Đừng sợ, lần trước đáng ra thầy nên đưa em đi, nếu thầy tới sớm một chút, em đã không phải chịu nhiều đau khổ như vậy.” Về mặt Lý Duy trở nên kiên định, đôi mắt màu xanh lam tràn đầy vẻ kiên quyết, làm Quý Hoài ngẩn cả người.

Quý Hoài đột nhiên nhớ ra, đời trước khi Lý Duy khuyên cậu rời khỏi Hoa gia, cũng làm ra vẻ mặt thế này.

“Hai.” Giang Tử Mặc nhìn hai người trước mắt còn đang thăm thì to nhỏ, ánh mắt hẩn như sắp nổi bão.

Quý Hoài thở dài, nói: “Lý Duy, buông tay em ra đi, để em nói rõ cho thầy nghe, không phải như thầy nghĩ đâu.”

Giang Tử Mặc đếm tới “Ba”, tất cả cảm xúc trên mặt hẩn đều biến mất, hẩn ném baton ra đằng sau, Lục Thất nhanh tay đón được chuẩn xác.

Lục Thất sợ thông tim, không biết thiếu gia nhà mình định làm gì. Nhưng anh sợ Quý Hoài lại lên cơn bướng, liền lớn tiếng nói: “Hoài thiếu gia! Thiếu gia đã tìm cậu cả một đêm rồi!”

“Lục Thất!” Giang Tử Mặc quát, Lục Thất do dự ngậm miệng lại.

Nhanh như chớp, Giang Tử Mặc xông lên túm lấy vai phải của Lý Duy hung hăng vặn một phát, cả cánh tay phải của Lý Duy liền bị tháo khớp. Lý Duy bị đau, tay nắm cổ tay Quý Hoài đã buông lỏng ra.

Ngay sau đó Giang Tử Mặc lại động một đấm nữa vào ngực Lý Duy, hẩn ra tay cực nhanh, tàn nhẫn lại rất quả quyết, hoàn toàn làm người ta không kịp thở, hai tay lập tức siết cổ Lý Duy.

“Chú Mặc!” Quý Hoài kinh hãi trắng bệch cả mặt, ánh mắt gắt gao nhìn tay Giang Tử Mặc, cậu rất sợ, trên mặt chú Mặc bây giờ không hề có cảm xúc, lạnh lùng như một cỗ máy giết người.

“Chú Mặc, chú...” Quý Hoài sợ tới mức run bần bật, hơi thở của Lý Duy càng ngày càng mỏng manh, mắt đã trợn trắng. Quý Hoài cực lực khống chế giọng kêu run rẩy của mình, buộc mình phải tỉnh táo.

Nhưng cậu không biết nên nói gì bây giờ, phải nói gì mới có thể khiến Giang Tử Mặc dừng tay đây? Cậu không thể để tay Giang Tử Mặc đánh thêm mạng người nữa, cậu phải nói gì...

Cậu càng sốt ruột càng không biết phải làm sao, nước mắt ầng ậng đọng trên mắt rồi rơi xuống.

“Có phải hôm nay anh đi gặp Tiêu Đồng không?”

Giang Tử Mặc xoay đầu nhìn cậu, Quý Hoài siết chặt tay, tiếp tục nói: “Hôm nay em ngồi ở lầu dưới, anh không nhìn thấy em.”

Lúc Giang Tử Mặc gọi điện cho Quý Hoài không được, liền đi tra xét máy định vị, cuối cùng hiển thị vị trí là quán trà kia, hẩn đã mừng tượng được chuyện gì xảy ra. Chỉ là bây giờ hẩn chưa có thời gian đi trừng trị người khác, hẩn phải tìm Quý Hoài trước đã.

“Em thấy cả rồi, anh không có gì muốn nói với em sao?”

Giang Tử Mặc càng nhúu mày hung ác hơn, nhưng lực trên tay đã buông lỏng. Quý Hoài thấy vậy vội kéo tay Giang Tử Mặc, mạnh mẽ ôm tay hắn vào lòng, sau đó mới nhìn Lý Duy.

Lý Duy ôm cổ ho khan, sắc mặt dần hồng hào trở lại. Quý Hoài thở phào nhẹ nhõm, không sao là tốt rồi.

Ánh mắt Giang Tử Mặc vẫn dán trên hai bàn tay Quý Hoài đang nắm tay mình, hơi khựng lại.

Quý Hoài có cảm giác như là tai qua nạn khỏi vậy, cậu quay qua trừng mắt nhìn Giang Tử Mặc, sau đó tiến lên chỗ Lý Duy, hỏi: “Đã tốt hơn chưa? Còn khó chịu không? Vừa rồi chú Mặc hơi xúc động, em xin lỗi thầy.”

“Khụ... sao em... khụ... phải xin lỗi?”

“Chú Mặc chỉ là nhất thời xúc động thôi.”

“Quý Hoài.” Lý Duy ngẩng đầu nhìn cậu, “Vừa rồi Giang Tử Mặc muốn giết thầy, thầy có thể cảm nhận được.”

Quý Hoài lặng im, cúi đầu, “Xin lỗi.”

Lý Duy không thể tin được, “Quý Hoài, em cũng điên theo rồi hay sao? Một người bất kỳ lúc nào cũng có thể trở thành hung thủ giết người, em còn bao che?”

“Anh ấy không phải đâu.” Quý Hoài lặp lại một lần, “Không phải đâu.”

Lý Duy nhìn gương mặt trầm tĩnh của Quý Hoài, anh cảm thấy thật hoang đường, thật buồn cười. Anh khoát tay, nói: “Các người đi đi.”

“Vết thương của thầy...”

“Không liên quan đến em, em về đi.” Lý Duy xoay người, không hề nhìn cậu.

Lòng Quý Hoài thất lại, nhìn thấy Lý Duy như vậy cậu rất khó xử. Cậu làm Lý Duy thất vọng rồi.

Quý Hoài đi theo Giang Tử Mặc ra cửa, gió lạnh tạt vù vù, cậu lập tức rụt cổ lại. Quý Hoài thấy Giang Tử Mặc lên xe rồi, cậu mới vòng qua bên kia lên xe.

“Lục Thất, lái xe.” Giang Tử Mặc lạnh giọng.

“Ồ... vâng vâng...” Lục Thất thu lại ánh mắt đánh giá, lái xe về nhà.

Quý Hoài vẫn còn chưa tỉnh rượu hẳn, qua một trận thót tim vừa rồi, cậu cảm thấy như có vô số cái máy khoan đang dùi vào đầu. Cậu dựa vào cửa xe, cảm thấy chệnh choáng.

Giang Tử Mặc chẳng nói năng gì, mặt mày âm u, Quý Hoài vô lực nhìn sang, bây giờ cậu chỉ muốn ngủ.

“Quý Tiểu Hoài, không phải chú đã dặn là phải về nhà trước 8 giờ tối sao, không được uống rượu bên ngoài, không được không bắt máy, không được tùy ý ở nhà người khác, đều nói cả rồi đúng không?”

“Dạ.” Quý Hoài gật gật đầu.

“Vậy đêm nay cháu đã phạm mấy lỗi?”

Quý Hoài nhắm mắt lại, dạ dày cuộn lại từng đợt khiến cậu không muốn mở miệng nói chuyện.

Giang Tử Mặc thấy hết bộ dáng này của cậu, sau đó cười lạnh, vươn tay ra kéo Quý Hoài lại, Quý Hoài không kịp phản ứng, đã bị Giang Tử Mặc khóa hai tay ra sau lưng, mặt đặt lên đùi hắn.

“Chú Mặc, chú làm gì đấy?” Quý Hoài giãy ra, hoảng sợ kêu lên.

Giang Tử Mặc đè người xuống, nửa ngày vẫn chưa xuống tay. Hắn giơ tay lên nhưng không biết nên đánh vào chỗ nào.

Lục Thất nhìn qua kính chiếu hậu thấy cảnh tượng này, anh không nhịn được cười, “Thiếu gia, trẻ con không nghe lời đều phải đánh mông, đánh chỗ đó không xi nhê.”

Chủ yếu là nếu đánh chỗ khác thì cậu lại đau lòng đó thiếu gia à, vậy nên sao không đánh cái chỗ nhiều thịt kia, vừa xấu hổ lại vừa có cảm giác. Lục Thất thầm nghĩ trong lòng.

Giang Tử Mặc liếc Lục Thất một cái, thế mà lại gật đầu.

“Không được! Không được! Em có phải trẻ con nữa đâu!” Quý Hoài nghe thế thì vừa xấu hổ vừa giận dữ, giãy mạnh ra.

“Trái lại tôi hy vọng em thật sự không phải trẻ con, như vậy thì có thể dùng nhiều phương pháp khác để dạy dỗ em.” Giang Tử Mặc nhìn cậu, thấp giọng nói.

“Thì anh cứ dạy dỗ đi, đừng có đánh... mông em.” Quý Hoài nghển cổ, càng nói càng nhỏ.

Giang Tử Mặc nhướn mày, thâm sâu nhìn cậu, “Việc trái pháp luật tôi cũng làm nhiều rồi, nếu em còn to gan như thế nữa, xem tôi làm chết em như thế nào.”

62. Chương 62: Bị Bắt Giữ

Edit: Dép

Ánh mắt Giang Tử Mặc đang trào dâng một cảm xúc gì đó khiến cho Quý Hoài không nói nên lời.

Nói thì nói vậy, Quý Hoài không hề mong chú Mặc dính phải chuyện gì. Cho dù hai người là anh em ruột, nhưng điều đó rõ ràng là phạm pháp.

Huống hồ đời trước, cậu cũng chưa có kinh nghiệm gì cả, có mấy lần ở cùng Hạ Dật cũng chỉ làm tới một nửa, không biết là do cậu hay là do Hạ Dật có vấn đề, lúc hai người nồng thắm nhất cũng không có làm chuyện gì cả.

Sau đó Quý Hoài biết được bộ mặt thật của Hạ Dật thì mới hiểu ra nguyên nhân.

Hai đời nhưng vẫn không có kinh nghiệm, cho nên về phương diện này chắc là cậu bị chú Mặc lừa rồi, bây giờ là vậy, sau này vẫn vậy.

Giang Tử Mặc không đánh mạnh nhưng vẫn xuống tay hai phát với Quý Hoài. Quý Hoài xấu hổ không ngóc đầu dậy nổi, Lục Thất nghiêng người liếc lại vài lần, bị Giang Tử Mặc lườm cho phải vội vã quay đầu lên.

Giang Tử Mặc giơ bàn tay lên rồi chậm rãi hạ xuống. Hắn không thể phủ nhận rằng trước mặt đứa nhỏ này, hắn cứ liên tục thỏa hiệp, tính tình tốt hơn trước đây rất nhiều.

Hắn vừa rồi đánh hai phát, tựa như tất cả những chuyện xảy ra đều đã được giải quyết rồi, nhưng trong lòng hắn vẫn chưa hết giận, chỉ là bây giờ hắn đã biết cách khống chế cảm xúc của mình.

Quý Hoài uống nhiều rượu, ngủ luôn trên đùi Giang Tử Mặc. Giang Tử Mặc ghen một cục tức nhưng không biết tức ai bây giờ, đành phải nhịn xuống.

Hôm say Quý Hoài tỉnh lại, cậu nhớ tới chuyện ngu ngốc hôm qua mình làm ra, còn hại Lý Duy bị đánh.

Cậu mở miệng muốn giải thích với chú Mặc, nhưng chú Mặc lại làm như chưa có chuyện gì xảy ra, không đề cập tới Lý Duy, cũng không nói gì tới Tiêu Đồng.

Quý Hoài nghẹn một hơi, biết chú Mặc có tình cũ thì cậu tức đến nghẹt thở, nhưng mà chú Mặc không nói gì, cậu cũng chẳng cạy miệng hắn ra được.

Điều duy nhất thay đổi là bây giờ Giang Tử Mặc sẽ đưa đón cậu tới trường học, cho dù là Lục Thất lái xe, chú Mặc vẫn muốn đi cùng. Ngoài trừ trường học và nhà, Quý Hoài không đi một nơi nào khác.

Tiêu Trình cúp học một tuần liền, sau khi đi học trở lại thì chẳng thèm nói chuyện với Quý Hoài. Quý Hoài không biết, cho nên cậu vẫn hỏi han hai câu, kết quả là nhận lại ánh mắt hằn học từ Tiêu Trình.

Quý Hoài nhìn rất rõ ràng, ánh mắt tràn đầy hận thù.

Hiện giờ Hoa Cẩm Tú đã im lặng hơn nhiều, không còn đến gây phiền phức cho cậu nữa, cậu cũng không gặp Tiêu Đồng, cuộc sống thường ngày ở trường của Quý Hoài trở nên thoải mái hơn bao giờ hết.

Chớp mắt đã tới đêm giáng sinh, Quý Hoài suýt thì quên mất hôm nay là sinh nhật cậu.

Tan học về nhà, cậu bị sốc khi phòng khách ngập trong bóng bay, trên tường còn có hàng chữ HAPPY BIRTHDAY bằng bóng bay xếp lại, trên sofa là một loạt thú bông, có gấu, có thỏ, mèo, chó, hổ... Quý Hoài nhìn một lúc, cảm thấy giống y như vườn bách thú. Góc phòng khách còn xếp mấy chục hộp đồ chơi, xe đua, máy bay, súng đồ chơi...

Lại thêm một đồng nữa, chẳng khác nào cả cái Disneyland.

Lục Thất đang cầm cuộn băng dính dán bóng bay lên tường, thấy cậu về thì quay đầu cười nói: “Sinh nhật vui về!”

Quý Hoài lùi về phía sau một bước, quay đầu giật mình nhìn thấy chú Mặc.

“Đây là... sao?”

Mặt Giang Tử Mặc có vẻ không được tự nhiên, giả bộ ho khụ khụ, nói: “Lúc trước đã nói 24 tháng 12 là sinh nhật em mà, không mời ai hết, mấy người chúng ta cùng em đón sinh nhật.”

Quý Hoài có chút khó hiểu, chỉ vào thế giới hường phấn trong phòng, hỏi: “Nhưng vì sao lại trang trí thành như này?”

Giang Tử Mặc cảm giác Quý Hoài không thích kiểu này, vẻ mặt vốn chờ mong của hắn bỗng trầm xuống, chẳng nói chẳng rằng đi vào trong phòng.

“Thu dọn hết đồ đạc này đi, khó coi chết đi được, đừng làm nữa...” Giang Tử Mặc sai Lục Thất.

Lục Thất kinh ngạc: “Sao thế? Đẹp như vậy mà, vất vả lắm mới trang trí xong, không phải nói muốn tổ chức sinh nhật cho Hoài thiếu gia sao?”

Giang Tử Mặc: “Trong nhà lắm đồ thế còn đứng chỗ nào được, cho cậu nửa giờ phải thu dọn xong.”

Ừa? Lục Thất nghi ngờ thiếu gia nhà mình có khi nào bị phân liệt hay không, lúc trước vừa mới nói là Quý Hoài ở nông thôn, chưa từng được tổ chức sinh nhật, không ai thương yêu, cho nên phải trang trí hợp với trẻ con một chút. Thiếu gia đi đón Quý Hoài về, trước đó nhìn anh trang trí còn gật gù hài lòng, còn đổi vị trí của một con chó bông và một con thỏ tai dài ở trên sofa.

Bây giờ lại bảo là không đẹp, nói thu dọn liền thu dọn?

Ánh mắt Lục Thất chuyển tới Quý Hoài, cầu cứu nhìn cậu. Quý Hoài áp chế sự kinh sợ của mình, đi vào nhìn quanh một lúc, nhướn miệng cười.

Cậu hiểu ý Lục Thất, xoay người tới bên Giang Tử Mặc, nói: “Vừa rồi em cảm thấy vừa kinh ngạc vừa cảm động, trước giờ chưa có ai tổ chức sinh nhật cho em, em thực sự rất ngạc nhiên, đây có lẽ là sinh nhật khó quên nhất đời em.”

Giang Tử Mặc nửa tin nửa ngờ nhìn cậu, Quý Hoài tiếp tục mềm giọng nói: “Thật sự, trước kia mỗi lần tới sinh nhật sẽ được ăn trứng gà, lúc đó em nghĩ vậy là tốt lắm rồi, nhưng lúc thấy anh sắp xếp mấy thứ này cho em, em mới biết thì ra còn có chuyện tốt hơn.”

“Cảm ơn anh. Gặp được anh, tất cả nỗi bất hạnh của em đều tan biến, dường như tất cả may mắn trên thế giới này đều rơi xuống người em.”

Quý Hoài cười, kiễng chân hôn lên môi Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc còn chưa kịp phản ứng thì Quý Hoài đã xoay người bổ nhào vào đám bóng bay. Cậu tung đồng bóng bay lên, chạy đến chỗ Lục Thất, cười nói: “Đưa em, em cũng muốn dán.”

Lục Thất đưa băng dính cho cậu, sau đó cúi đầu dựng thẳng một ngón cái like cho cậu, “Hoài thiếu gia, anh phát hiện ra bản lĩnh nói tình thoại của cậu ngày càng lợi hại, dù thiếu gia có đen mặt thế nào, cậu đỡ mấy câu là vui ngay.”

Lục Thất bội phục Quý Hoài tự đáy lòng, có thể dỗ vui thiếu gia nhà anh thì đều là người đỉnh của đỉnh.

Quý Hoài nhướn mi, không nhịn được cười. Cậu và Lục Thất trang trí mấy hình thù kì lạ, Lục Thất còn quần rất nhiều ruy băng, từ trên đồ đạc kéo ra tới tận sofa.

Quý Hoài nhìn tổng thể cứ như một công viên trò chơi trong mơ vậy.

Công viên trò chơi này được tạo ra vì cậu, duy nhất chỉ thuộc về cậu.

Giang Tử Mặc muốn náo nhiệt một chút nên giữ cô Thúy ở lại. Cô Thúy làm một bàn đầy đồ ăn, tối nay Quý Hoài rất vui vẻ, vừa ăn vừa nói chuyện không ngớt miệng, thỉnh thoảng Giang Tử Mặc sẽ đáp lại đôi câu. Lục Thất cũng rất vui vẻ, liên tục tiếp chuyện Quý Hoài.

Lúc bánh ngọt được đẩy ra, Giang Tử Mặc bảo Lục Thất đi tắt đèn,, sau đó nói: “Ước một điều đi.”

Khoảnh khắc đèn tắt, mười bảy ngọn nến lấp lánh chiếu sáng khuôn mặt tuấn mỹ của Giang Tử Mặc, ánh nến vàng ấm áp đan xen vào bóng tối, khiến khuôn mặt Giang Tử Mặc trở nên dịu dàng như nước.

Quý Hoài nhắm mắt lại, ước: Sang năm 18 tuổi, mình vẫn ở bên chú Mặc như bây giờ.

Cậu không tham lam, trước tiên cứ ước một năm đã, đợi sang năm cậu sẽ ước năm thứ hai, rồi năm thứ ba, thứ tư...

Qua ngày sinh nhật, trời trở rét đậm, rốt cuộc đã đến cuối học kỳ.

Quý Hoài bình thường không tiếp xúc nhiều với bạn cùng lớp, cho nên cậu không biết tụi học sinh đang lên đồn đãi về việc cậu nhất định sẽ không thi tốt. Mấy học sinh trong lớp đều liều mạng ra sức ôn bài.

Ra chơi, cả lớp 11-1 không ai đi ra ngoài, ai cũng chúi đầu vào ôn tập, chờ đến kỳ thi cuối kỳ này phải đánh bại Quý Hoài.

Quý Hoài không rõ lắm, sau khi Tiêu Trình bắt chuyện với cậu thì cậu không hay nói chuyện với người khác trong lớp. Mỗi lần tới giờ ra chơi, Quý Hoài thấy cả lớp vẫn ngồi im thì liền đứng lên đi ra ngoài hít thở không khí.

Ngày cứ trôi qua bình yên như thế, Quý Hoài rất thích như vậy.

Nhưng bình yên càng lâu, bùng nổ càng lớn.

Hai giờ sáng, Quý Hoài bị đánh thức bởi tiếng động bên ngoài, cậu phát hiện ra chú Mặc không có ở bên cạnh. Ngoài phòng có giọng nói của rất nhiều người, Quý Hoài thậm chí nghe được hai chữ “cảnh sát.”

Quý Hoài cuống quýt chạy ra, đèn phòng khách mở sáng trưng, cửa mở toang, năm sáu cảnh sát tay cầm súng đang đứng đối mặt với Giang Tử Mặc ngồi trên sofa.

“Chú Mặc, chuyện gì vậy?”

Quý Hoài vừa lên tiếng, có hai cảnh sát quay đầu qua, chỉ súng về phía cậu.

Giang Tử Mặc lập tức đứng phắt dậy, vẻ mặt bình tĩnh vừa rồi đã biến mất, hắn nắm chặt con dao trên tay, lạnh lùng nói: “Tốt nhất các người không nên động vào em ấy, nếu không thì chúng ta sẽ ngọc đá cùng nát.”

Đội trưởng Dương dẫn đầu đội cảnh sát không dám thả lỏng, anh ta không quay đầu lại, nói: “Tiểu Kiều, mang người qua đây.”

Người đàn ông tên Tiểu Kiều cầm súng đi qua, bắt chéo hai tay Quý Hoài khóa sau lưng, áp giải cậu tới bên cạnh đội trưởng Dương. Đội trưởng Dương quay đầu liếc nhìn Quý Hoài, sau đó nói với Giang Tử Mặc: “Chúng tôi không bắt người vô tội, anh nên buông tay chịu trói, chúng tôi đã có chứng cứ xác thực, tốt nhất anh đừng có phản kháng.”

Giang Tử Mặc cười nhạo, “Chứng cứ gì?”

“Chúng tôi đã tìm thấy thi thể của Triệu Hằng ở sau núi, trên thi thể có dấu vân tay của anh.” Đội trưởng Dương lấy ảnh chụp ra cho Giang Tử Mặc xem, Quý Hoài thoáng nhìn liền kinh sợ, đây là... lần đầu tiên cậu thấy chú Mặc động thủ, chính là người này! Cuối cùng chú Mặc phân phó mang gã vứt ra sau núi.

“Cậu cũng biết người này?” Đội trưởng Dương thấy Quý Hoài kinh ngạc, giơ ảnh chụp lên trước mặt Quý Hoài. Quý Hoài mở miệng, nhìn về phía chú Mặc.

Đội trưởng Dương thấy rõ vẻ mặt của Quý Hoài, anh ta tiếp tục nói: “Theo điều tra, chúng tôi biết được Triệu Hằng vượt ngục trốn thoát, sau đó lập tức bị mang tới sau núi, hiện giờ gã đã bị giết hại, mặc kệ anh có thừa nhận hay không, cảnh sát đã có đủ căn cứ chính xác để khởi tố hình sự.”

“Vậy à? Chết nhẹ nhàng quá.” Giang Tử Mặc thản nhiên nói.

Đội trưởng Dương: “Giang Tử Mặc, hiện giờ chúng tôi đã phong tỏa nơi này, anh không trốn thoát được đâu.”

Giang Tử Mặc cười lạnh, hắn cầm con dao trong tay xoay một vòng, sau đó đứng lên. Đội trưởng Dương ra hiệu, đám cảnh sát lập tức xông lên khống chế hai tay Giang Tử Mặc bẻ quặt ra sau lưng, sau đó tra tay vào còng.

“Chú Mặc!” Quý Hoài kinh hoảng, không nhận được giấy ra.

“Mang người trở về, phong tỏa hết toàn bộ nơi này.” Đội trưởng Dương vung tay, tất cả mọi người liền hành động.

63. Chương 63: Các Cậu Bắt Nhầm Người Rồi

Edit: Dép

“Tôi không quen.” Quý Hoài lắc đầu.

Đội trưởng Dương ngồi đối diện Quý Hoài, thả ảnh chụp xuống bàn, nói: “Nạn nhân tên là Triệu Hàng, mẹ của gã là Từ Lan. Từ Lan là người giúp việc trước kia của Giang gia, ở Giang gia rất nhiều năm. Mà nửa năm trước, Triệu Hàng uống say lỡ tay giết người, bị toà xử 4 năm tù. Tôi đã tra hồ sơ nhưng trong đó không nói rõ lúc ấy đã xảy ra chuyện gì, mọi manh mối hướng hết tội trạng vào Triệu Hàng, giống như có ai đó đã cẩn thận sắp xếp vậy.”

Quý Hoài giật giật ngón tay.

“Triệu Hàng, thất nghiệp, có thói trộm cắp vặt nên thường xuyên ghé thăm đồn cảnh sát, các đồng chí ở đây đại khái đã từng một lần bắt gã, gã rất thông minh, chưa bao giờ làm chuyện gì quá đáng, nhiều nhất chỉ bị tạm giữ ở đồn hai ngày sau đó được thả ra. Có khả năng gã đã giết người, nhưng một tên trộm chỉ dám trộm vặt chứ không dám chơi lớn như gã lấy đầu ra gan giết người?”

Quý Hoài nói: “Cảnh quan, anh cũng nói là gã đã uống rượu say đấy thôi, cảnh sát phá án không thể căn cứ vào suy đoán chủ quan đúng chứ? Gã giết người là sự thật, chứng cứ cũng là sự thật.”

“Đúng thế, động cơ giết người của Giang Tử Mặc, chứng cứ và quá trình gây án cũng là sự thật, dù cậu có chối tội họ hần thế nào đi nữa, chuyện hần đã giết người là sự thật.”

“Không thể nào, chú Mặc sẽ không giết người.” Quý Hoài lắc đầu.

Đội trưởng Dương không đôi co với Quý Hoài nữa, anh ta mở hồ sơ ra, đọc: “Giang Tử Mặc là con trai độc nhất của Giang gia, lúc 12 tuổi cha mẹ gặp chuyện không may qua đời, được Hoa Chính Diệu nhận về nuôi dưỡng. Năm 15 tuổi vì động thủ giết người và cố ý gây thương tích cho người khác, hần bị cảnh sát bắt, nhưng lúc ấy có một người tên là Tiêu Đồng đứng ra làm chứng, nói rằng hành động lúc đó của Giang Tử Mặc chỉ là đang tự vệ, nhưng gây thương tích cho mắt của Tiêu Đồng là ý định chủ quan của Giang Tử Mặc, bởi vì được người bị hại đứng ra làm chứng, cộng với lúc đó Giang Tử Mặc chưa đủ 18 tuổi, tòa án không truy cứu trách nhiệm hình sự, giao cho cha mẹ hoặc người giám hộ quản giáo.”

Đội trưởng Dương không nhìn Quý Hoài, lật hồ sơ, tiếp tục nói: “Sau khi Giang Tử Mặc được phán vô tội, người giám hộ là Hoa Chính Diệu đã đưa hần vào trại giáo dưỡng thanh thiếu niên, hần ở đó hai năm. Trong hai năm này, Giang Tử Mặc biểu hiện tốt, dưới sự đồng ý của tổ chức liên quan, hần được phóng thích.”

Đội trưởng Dương buông hồ sơ, nhìn Quý Hoài, “Sau đó, cảnh sát ghi chép lại tất cả những tin tức về Giang Tử Mặc, bao gồm tất cả những hoạt động từ đó tới giờ của hần, nhưng điều làm cho chúng tôi rất

bất ngờ, chính là những ghi chép ấy hoàn mỹ đến bất thường. Nếu không nhờ vụ án Triệu Hàng lần này, cảnh sát chúng tôi còn không biết Giang Tử Mặc đã một tay che trời đến mức độ như thế nào, ngay cả hồ sơ phía cảnh sát hẳn cũng có thể sửa.”

Quý Hoài bất động, sau lưng đã toát mồ hôi lạnh. Cậu im lặng cắn mạnh vào đầu lưỡi, đau đớn tràn ra khiến cậu dần phục hồi tinh thần sau câu chuyện mà đội trưởng Dương vừa kể.

Ánh mắt cậu không hề dao động, thản nhiên nói: “Cảnh quan, tôi đâu có biết những thứ anh vừa kể, anh muốn hỏi tôi cũng chẳng trả lời được. Cảnh quan biết nhiều như vậy, hẳn là đã biết tôi mới quen chú Mặc được hơn nửa năm, sao có thể biết những chuyện này.” Quý Hoài nhìn đồng ảnh chụp trên bàn.

“Tôi đã hỏi người Hoa gia, đối với chuyện của Giang Tử Mặc, bọn họ tỏ vẻ rất đau lòng, nhưng vẻ mặt của họ nói cho tôi biết rằng, bọn họ không hề phủ nhận chuyện Giang Tử Mặc giết người. Tôi còn nghe được nhiều chuyện về Giang Tử Mặc, trong đó có không ít chuyện về cậu, về quan hệ của cậu và hắn.”

“Cảnh quan.” Quý Hoài ngắt lời anh ta, “Có thể lấy cho tôi một ly nước không?”

Đội trưởng Dương nhướn mày, quay đầu ra hiệu cho người đứng bên ngoài cửa kính phòng thẩm vấn, một lúc sau, một sĩ quan cảnh sát bưng ly nước đi vào.

“Uống đi.” Đội trưởng Dương nói.

Quý Hoài lại đẩy ly nước về phía đội trưởng Dương, “Tôi gọi cho đội trưởng Dương uống, anh nói lâu như thế hẳn là khát nước lắm.”

Đội trưởng Dương sững sốt, sau đó nở nụ cười, “Được, tôi không nói nữa, cậu quay về đi. Nhưng không được ra khỏi phạm vi Kim Thành, bất cứ lúc nào chúng tôi cũng có thể tới hỏi chuyện cậu.”

“Vâng.” Quý Hoài gật đầu.

Quý Hoài đứng dậy, thoáng nhìn qua hồ sơ trên mặt bàn, phía trên có một tấm ảnh chụp ló ra. Nền màu trắng, giữa tấm ảnh là một người cạo đầu đinh, trên người là bộ đồng phục học sinh màu xanh trắng.

Là Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc lúc ấy thật trẻ, trên mặt lại lộ ra một cảm giác hung ác nham hiểm không phù hợp với lứa tuổi. Xuyên thấu tấm ảnh chụp này, xuyên qua đường hầm của thời không, Quý Hoài dường như thấy được năm ấy Giang Tử Mặc bị đưa vào trại giáo dưỡng, ánh mắt âm trầm hẳn học nhìn xung quanh, ngang bướng ngông cuồng, hận thù hết thấy mọi thứ.

Quý Hoài ra đi khỏi cục cảnh sát, đứng ở trước cửa một lúc lâu vẫn chưa thấy taxi chạy qua. Đêm dần tàn,

trời đã hửng sáng. Quý Hoài định lấy điện thoại ra gọi xe, nhưng cậu phát hiện lúc ra khỏi nhà quá vội vã nên không mang theo điện thoại.

Cậu chỉ mặc một chiếc áo khoác, bên trong vẫn là áo ngủ, không mang theo thứ gì bên người.

Cậu lại đợi thật lâu mới có một chiếc taxi chạy qua, cậu đã thấy từ xa, nhưng tới khi xe sắp lướt qua mình thì mới vẫy tay gọi.

Nhà đã bị phong tỏa, biệt thự trống rỗng, phòng khách vốn sạch sẽ nay đầy dấu chân, Quý Hoài nhìn mà khó chịu, lấy chổi lau nhà ra lau sạch sẽ.

Trời sáng hẳn, cậu định về phòng chớp mắt một lúc, thần kinh Quý Hoài căng như dây đàn, từ thời khắc chú Mặc bị tra tay vào còng, cậu không thể thả lỏng tinh thần. Bây giờ cậu không nghĩ nổi chuyện gì nữa, chỉ có thể thầm nhủ: “Mình phải đi ngủ một lúc, ngủ dậy mới có tinh thần.”

Cậu nhào lên giường, chớp mắt khoảng 3 tiếng rồi dậy.

Cậu đến phòng vệ sinh vắn vòi nước vỗ lên mặt, nước máy lạnh lẽo làm cậu tỉnh hơn rất nhiều. Cậu choàng một chiếc áo khoác dài, trước khi ra cửa thì nhìn mình trong gương một lát.

May quá, may là sắc mặt vẫn ổn.

Cậu thọc tay vào túi áo, vừa bấm di động vừa ra cửa, lần này cậu đã đặt xe trước rồi, gần tới giờ hẹn, tài xế gọi điện cầu nhậu: “Biệt thự trên núi cách trung tâm thành phố xa quá, mới sáng ra đã nhận một kèo khó nhai thế này, nếu ở trong nội thành thì đã đi được mấy chuyến rồi.”

Quý Hoài chuyển thêm 100 tệ cho tài xế, gã không nhiều lời nữa.

Tới cục cảnh sát, Quý Hoài hỏi thăm cảnh sát tối hôm qua, rằng bây giờ có thể gặp chú Mặc không, tên cảnh sát trả lời kiểu giải quyết việc chung, bảo là bây giờ không thể gặp. Quý Hoài lại hỏi thế có được gặp Lục Thất không, cảnh sát vẫn không cho phép.

Tối hôm qua khi phát hiện thì thể sau núi, cảnh sát chia làm hai nhánh, một đội đi bắt Giang Tử Mặc, một đội khác đi truy bắt Lục Thất. Điều này tối hôm qua Quý Hoài được nói cho nên mới biết.

Bây giờ không được gặp cả hai người, Quý Hoài cảm thấy rất bất an. Cậu hoàn toàn không biết gì về chuyện tối qua, nếu không phải do đời trước từng thấy Triệu Hàng, cậu căn bản không hề biết gã.

Nhưng điều làm cho cậu khó hiểu chính là cái đêm cậu bắt gặp Giang Tử Mặc đang xuống tay với Triệu Hàng ở đời trước kia, cậu lúc đó đã 22 tuổi, so với đời này, chuyện này xảy ra sớm 5 năm.

Hơn nữa ở đời trước, sau khi xảy ra vụ việc kia cũng không nghe nói chú Mặc bị bắt, cho nên đời này là làm sao vậy?

Sau khi cậu sống lại đã không còn giống như đời trước nữa, khi cậu nghĩ mình đã tránh thoát được nỗi bất hạnh rồi thì không ngờ bất hạnh lại rơi xuống người chú Mặc.

Nếu hiệu ứng cánh bướm xảy ra theo hướng này, cậu thà rằng không có cái hiệu ứng ấy, cứ giống như đời trước cũng được, như vậy thì chú Mặc sẽ không rơi vào hoàn cảnh này.

Cậu đứng ngây ngẩn ở cục cảnh sát, các sĩ quan bận rộn đi tới đi lui, cậu không biết mình có thể làm gì bây giờ, cũng không biết nên đi đâu về đâu. Hiện tại, chỗ này là chỗ gần nhất với chú Mặc, cậu không muốn đi.

Cửa sau cục cảnh sát mở ra, một tiếng khóc thê lương như xuyên thấu cả không gian truyền vào.

Quý Hoài nhìn qua thấy đó là một bà lão, tóc mai nhuộm màu muối tiêu, mặt giàn giụa nước mắt. Bà được một sĩ quan trẻ tuổi dìu đi, khóc tới mức không đứng nổi.

“Bác, bác đừng đau lòng quá.” Sĩ quan cảnh sát dìu bà lão tới ghế ngồi, sau đó rót một ly nước cho bà.

“Con tôi... sao lại... không còn nữa rồi...Anh nói cho tôi biết đi, sao thằng nhóc lại không còn nữa???”

“Bác, chúng cháu đã bắt được hung thủ, cảnh sát nhất định sẽ đòi lại công bằng cho con trai bác.”

“Ài... Con tôi đã chết, nhưng các cậu bắt nhầm người rồi, sao lại là thiếu gia được?” Bà lão đột nhiên túm lấy áo của sĩ quan cảnh sát, “Con trai tôi không còn nữa, nhưng không thể là do thiếu gia giết, các cậu chắc chắn đã bắt nhầm người rồi.”

Sự thay đổi thái độ đột ngột của bà lão làm mấy viên cảnh sát xung quanh đều khựng lại, kinh ngạc nhìn bà.

Ánh mắt Quý Hoài giật giật, nghĩ ngợi một lúc, cậu quyết định đến ngồi bên cạnh bà lão. Bà lão đang chìm đắm trong cảm xúc của mình, lớn tiếng gào lên với viên cảnh sát trước mặt: “Các cậu nhất định là bắt nhầm người rồi, thiếu gia chỉ nhìn lạnh lùng bề ngoài thế thôi, tôi nhìn thiếu gia từ nhỏ tới lớn, tôi biết chứ. Thằng con tôi là một thằng hèn hạ, lúc trước thiếu gia đã bỏ qua cho nó, đương nhiên là sẽ không cần mạng nó nữa, các cậu bắt nhầm người rồi, mau thả thiếu gia ra.”

Người đang chiều cổ bà lão là một cảnh sát trẻ chưa có kinh nghiệm xử lý tình huống, mà những người xung quanh kinh ngạc xong thì tiếp tục ai làm việc người nấy. Cục cảnh sát ngày nào chả có vài ba vụ khóc lóc nháo loạn như cái chợ, hôm nay chỉ hơi kỳ quái hơn một chút mà thôi.

“Bà ơi, người bà nói là Giang Tử Mặc à?” Quý Hoài nghiêng người thấp giọng hỏi.

Bà lão dứt khoát gật đầu, sột ruột nhìn cậu: “Chính là thiếu gia đấy, tuy ta già rồi nhưng chưa có hồ đồ, ta vẫn nhìn ra rõ ràng. Tâm địa thiếu gia rất tốt, lúc trước cậu ấy đưa ta về nông thôn ta còn trách cậu ấy, nhưng sau đó cậu ấy còn phái người về chăm sóc một bà già neo đơn như ta. Nếu như thiếu gia không đưa thằng con trời đánh của ta vào tù thì nó đã sớm chết bờ chết bụi rồi. Thiếu gia cũng là vì bảo vệ nó... Nếu không tên súc sinh Hoa Chính Diệu kia đã lấy mạng thằng con ta rồi. Mấy chuyện này ta biết rõ hết đấy.” Nếp nhăn xô lại, trên khuôn mặt già nua tràn đầy sự tin tưởng giành cho Giang Tử Mặc.

Về mặt u sầu của Quý Hoài dần giãn ra, cậu nắm tay bà lão cười: “Bà, chú.... Mặc thiếu gia sẽ không sao đâu.”

Viên cảnh sát trẻ tuổi thấy có người tiếp chuyện bà lão thì tranh thủ chuồn, vừa đúng ý Quý Hoài.

Quý Hoài vẫn nắm tay bà lão, nói: “Bà ơi, bà nói Hoa Chính Diệu muốn lấy mạng con trai bà?”

“Cái tên súc sinh kia!” Trên mặt bà lão tràn ngập sự hận thù, “Sớm muộn ông ta cũng không được chết tử tế!”

Quý Hoài thấy bà lão phần nộ chữi rửa, cậu cảm thấy được mình dường như đã biết chút ít về những chuyện về chú Mặc. Cậu ghét cái cảm giác không biết một cái gì, tựa như lần này, cậu không biết, cho nên chẳng thể giúp được chuyện gì hết.

“Vì sao Hoa Chính Diệu lại muốn lấy mạng con bà ạ?”

Ánh mắt mờ mịt của bà lão lập tức trở nên minh mẫn, bà nhìn cậu, sau đó ngậm miệng lại. Quý Hoài lại hỏi hai câu, nhưng bà lão không hề nói thêm gì nữa.

“Nhóc à, cháu đừng hỏi, có một số việc không biết là tốt nhất, nếu biết được sẽ mất mạng đấy. Bà già như ta sống không được bao lâu nữa, sớm muộn gì cũng đem theo mấy thứ ấy xuống mộ.”

Quý Hoài thu ánh mắt, cậu quay đầu nhìn cục cảnh sát nơi giam giữ chú Mặc. Có lẽ bây giờ cậu và hắn chỉ cách nhau một bức tường, nhưng khoảng cách lại vô cùng xa xôi.

Bởi vì cậu không biết, không biết một chuyện gì liên quan tới chú Mặc.

- - -

Chương này thôn thật nhiều thông tin... và chị tác giả bắt đầu gỡ cái phục bút chị chôn từ chương 1 lol

64. Chương 64: Chờ Tôi Trở Về

Edit: Dép

Quý Hoài đi ra khỏi cục cảnh sát, tới gặp một luật sư để bàn chuyện. Hai tiếng sau, cậu về nhà.

Cậu vừa mới xuống xe đi vào thì thấy Hoa Cẩm Tú đang dựa vào lan can lầu hai, cười với cậu.

“Quý Hoài thiếu gia của chúng ta về rồi đấy à? Sao trông mặt đưa đám thế, ai không biết còn tưởng ba mẹ mày chết rồi.”

Quý Hoài đã sớm coi như mình không có cha mẹ, cho nên nghe những lời này, cậu không hề để tâm, cậu tiếp tục đi vào trong mặc xác Hoa Cẩm Tú.

“Tao đã sớm nói rồi, mày ôm đùi Giang Tử Mặc chỉ có thiệt thôi, mày xem đây, tý nữa thì lại dây vào mạng người. Bây giờ mày về đây rồi, tao sẽ nói với ông nội, ông nội sẽ không trách mày đâu, quá lắm chỉ phạt mày mấy roi, mày cũng quen rồi mà nhì.”

Quý Hoài dừng bước, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Hoa Cẩm Tú, “Vết thương của chị khỏi chưa? Mới thả ra vài ngày đã lại đi cắn người lung tung rồi đấy?”

“Quý Hoài! Mày đợi đấy! Giờ tao muốn xử lý mày thì không ai cứu mày hết đâu, mày chết chắc rồi!” Hoa Cẩm Tú mở to mắt phần nộ chỉ thẳng vào cậu.

“Thì cứ làm đi, vừa đúng lúc tôi đang bực không biết xả đi đâu đây.”

Hoa Cẩm Tú hung hăng trừng mắt cậu, sau đó xoay người chạy vào trong phòng. Chốc lát sau, cô ta đã xuống lầu, kêu đám người hầu ra bao vây Quý Hoài.

Quý Hoài đứng không nhúc nhích.

Hoa Cẩm Lăng nghe thấy động tĩnh liền đi ra định giáo huấn Hoa Cẩm Tú vài câu, Hoa Cẩm Tú phát hỏa: “Anh! Sao anh lại can em! Em chịu nhục nhã như thế đều là tại Quý Hoài! Đều tại chú Mặc ở phía sau châm ngòi! Anh xem vết thương trên mặt em tới giờ vẫn chưa khỏi, đều là do bọn họ ban tặng! Em nuốt không trôi nỗi nhục này! Anh, chú Mặc đã rút dài rồi, không ai giúp đỡ Quý Hoài đâu.”

Hoa Cẩm Lăng trầm lặng không lên tiếng, Hoa Cẩm Tú hừ lạnh, nói: “Đánh, đánh ác vào, phải để lại vết thương nhiều hơn tôi!”

Mấy người hầu nhìn nhau sau đó cùng đi lên.

Quý Hoài lạnh mặt, tránh được một đấm nhưng không né kịp một cước đánh lén phía sau, cậu khụy chân ngã xuống. Tất cả buồn bực thống khổ không có chỗ trút mấy ngày nay giờ đều bùng nổ hết ra, cậu không tránh nữa, vung tay đấm qua.

Cho tới giờ, cậu chưa từng thấy mình vô dụng đến thế, cứ luôn tránh né như một thằng yếu đuối.

Tự cho là mình lương thiện không muốn trở mặt với người ta, tự cho là giữ lấy sơ tâm, từng bước nhượng bộ, cuối cùng thì sao?

Đời trước táng thân trong biển lửa, đời này chú Mặc xảy ra chuyện, cậu không thể làm được bất cứ chuyện gì.

Quý Hoài, mày vẫn sẽ tiếp tục sống như vậy sao? Cái gì cũng không biết, ngay cả người bên cạnh mình cũng không thể giúp.

Mày chính là một thằng nhu nhược! Thằng hèn nhát gan!

Mày nhìn những người Hoa gia này, bọn họ đùa cợt mày, chế giễu chú Mặc, hận không thể lấy mạng mày.

Mày thật sự muốn chú Mặc phải trả giá đắt vì cái sự yếu đuối chó chết của mày hay sao?

Quý Hoài chống tay lên mặt đất, chậm rãi đứng lên.

“Tiếp tục đi chứ, lên cả đi.” Quý Hoài liếm vết thương ở khóe miệng, cười lạnh.

Đám người hầu đều chịu đủ loại vết thương mà Quý Hoài liều mạng gây ra, bọn họ không phải Quý Hoài, bọn họ không thể coi thường mạng sống, cho nên do dự không biết có nên xông lên hay không.

“Đánh đi! Còn đứng đực ra đấy làm gì? Tiếp tục đánh!” Hoa Cẩm Tú hô to.

Đám người hầu nhìn nhau, cắn răng xông lên. Quý Hoài không có trình tự quy tắc gì, mỗi một quyền đánh ra mang theo tất cả sự phẫn nộ, đòn sau càng ngoan độc hơn đòn trước, dường như cậu đang muốn đập vỡ chính mình của quá khứ.

“Được rồi, dừng lại.” Hoa Cẩm Lăng hô lên, sau đó quay qua nói với Hoa Cẩm Tú, “Đừng làm loạn nữa, về phòng đi.”

“Em không đi!” Hoa Cẩm Tú tức giận cắn răng.

“Mau về phòng cho anh, ông nội không ở nhà, em lại còn nháo loạn gọi người ra đánh, con gái con đứa còn ra thể thống gì, về mau.”

“Anh, anh thật sự là anh ruột em sao, anh chẳng giúp em gì hết!” Hoa Cẩm Tú đỏ bừng mắt, oán hận nói, “Thôi, anh ruột thì thế nào, còn không thương em bằng chú hai, em đi tìm chú hai.”

Hoa Cẩm Tú cầm giận chạy đi, Hoa Cẩm Lăng lạnh mặt: “Đi về.”

Nhưng Hoa Cẩm Tú đã chạy mất dạng. Hoa Cẩm Lăng nhũ mày, sau đó nhìn Quý Hoài, phát tay bảo đám người hầu lui xuống, sau đó xoay người đi.

Quý Hoài lau vết máu trên miệng, nhìn bóng lưng Hoa Cẩm Lăng, cậu đột nhiên nhớ tới lời chú Mặc nói lúc trước: “Hoa gia nhiều người như thế, chỉ có Hoa Cẩm Lăng coi như là thông minh hơn một chút.”

Quý Hoài nhìn bóng lưng Hoa Cẩm Lăng thật lâu, sau đó mới đi về.

Cậu về tới nhà, chạy đi soi gương thì thấy mặt mình đã bị đánh thành đầu heo. Cậu sờ sờ mặt, nghĩ thầm: May là chú Mặc không thấy được bộ dạng xấu xí này của mình.

Không biết từ khi nào cậu lại để ý đến ngoại hình của mình, giống như một thằng nhóc mới biết yêu.

Tối đến, luật sư mà cậu gặp lúc sáng gọi điện tới.

“Quý tiên sinh, Giang tiên sinh có lời muốn truyền đạt cho cậu.”

Lòng Quý Hoài bỗng hồi hộp hẳn lên, cậu bảo luật sư đi nói chuyện với bên cảnh sát, không ngờ nhanh như vậy đã có kết quả.

“Giang tiên sinh bảo tôi hỏi cậu: ”Em thực sự nghĩ là tôi giết người sao? Cho nên mới tìm luật sư tới bào chữa giảm hình phạt cho tôi!“

Quý Hoài lập tức lắc đầu thật mạnh, đời trước cậu chứng kiến chú Mặc xuống tay với Triệu Hàng rồi ném ra sau núi, cậu vẫn nghĩ là chú Mặc giết người, cho nên khi sống lại, cậu rất sợ chú Mặc.

Nhưng đời này, ở chung với chú Mặc lâu rồi nên cậu biết chú Mặc là người thế nào. Cho nên khi cậu biết tin Triệu Hành chết, cậu chưa từng nghĩ là do chú Mặc giết.

Giống như lời bà lão nói, chú Mặc là người tâm địa rất tốt.

Quý Hoài sức nhớ ra luật sư sẽ không nhìn thấy mình lắc đầu, cho nên cậu nói: “Không, tôi chưa từng nghi ngờ anh ấy.”

“Giang tiên sinh đã liệu trước được cậu sẽ trả lời như vậy, cho nên ngài ấy còn muốn tôi truyền đạt thêm một câu.”

Quý Hoài, “Anh cứ nói đi.”

“Ở nhà ngoan ngoãn chờ tôi trở về.”

Quý Hoài lập tức ứa nước mắt, dường như cậu thấy được hình ảnh chú Mặc cong cong khóe miệng, đôi mắt dịu dàng như nước, cười nhàn nhạt nói: “Chờ tôi trở về.”

Chờ anh trở về. Được.

Đêm nay Quý Hoài ngủ rất sâu. Lo lắng, bất an, tất cả như tan biến hết. Cậu cuộn mình trong chăn, giống như phía sau cậu còn có một chiếc ôm ấm áp của người đó.

Chú Mặc nhất định sẽ trở về an toàn.

Quý Hoài vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ lo âu, cậu bắt đầu đi học lại, sắp tới kỳ thi cuối kỳ rồi.

Cậu không thể để lúc chú Mặc trở về lại nhìn thấy cậu bị người khác vượt mặt được. Cậu đã hứa tặng ngôi vị hạng nhất cho chú Mặc rồi.

Quý Hoài vừa về trường, câu đầu tiên Tiêu Trình mở miệng hỏi chính là: “Giang Tử Mặc bị bắt rồi?”

Quý Hoài lạnh lùng lườm cậu ta một cái chầy khét. Cậu ta cười nhạo nói, “Đáng đời, người như anh ta nên vào tù lâu rồi, sau đó xuống địa ngục.”

Quý Hoài chột vung một nắm đấm thẳng mặt cậu ta, sau đó bóp cổ cậu ta ấn xuống mặt bàn.

“Tiêu Trình, tôi cảnh cáo cậu, nếu chú Mặc xuống địa ngục, đầu tiên tôi sẽ lấy mạng cậu, sau đó đi xuống cùng chú ấy, cậu có tin không?”

Về mặt Quý Hoài rất bình tĩnh, lời nói đầy âm hiểm, trong phút chốc, Tiêu Trình tưởng mình đã nhìn thấy Giang Tử Mặc. Năm đó lúc Giang Tử Mặc nói muốn giết anh trai cậu ta, cũng mang vẻ mặt thế này.... liều lĩnh, rất tàn nhẫn.

Cho tới khi Tiêu Trình không thở nổi nữa Quý Hoài mới buông tay ra, cậu lắc lắc tay, lại ngồi về chỗ của mình, còn mở sách ra đọc như không có chuyện gì.

Tiêu Trình xoa cổ, cảm thấy trong nháy mắt vừa rồi kia, Quý Hoài thật sự muốn giết cậu, Tiêu Trình cảm nhận được sát ý.

Cậu ta cảm thấy Quý Hoài thay đổi rồi, trước kia là một học sinh ngoan ngoãn mềm mỏng, hiện tại cậu mang một khí chất hung ác, một khi bị chọc giận thì cậu sẽ sừng cò lên hung hăng phản kích.

Tiêu Trình cũng ngồi vào chỗ của mình, yết hầu vẫn hơi đau, cậu ta không muốn động đậy nhiều, liền ngay ngốc nhìn sách trên bàn.

Từ sau khi anh trai Tiêu Đồng của cậu ta thích Giang Tử Mặc, Tiêu Đồng cũng thay đổi, trở nên không từ thủ đoạn, bị lòng ghen tị làm cho mờ mắt.

Nhưng bây giờ Quý Hoài cũng thay đổi, biến thành thế nào thì trời mới biết.

Trước thi hai ngày, Quý Hoài mỗi tối đều học tới tận khuya, cô Thúy làm sẵn ba bữa cơm rồi rời đi. Quý Hoài cơm nước xong thì ngồi vào bàn, học một hơi tới tận sáng.

Vết thương trên mặt dần lành lại, cậu cũng không tới cục cảnh sát nữa. Ngày nào luật sư cũng đi gặp chú Mặc, sau đó về chuyển lời cho Quý Hoài.

Chú Mặc không nói với luật sư về chuyện liên quan tới vụ án nữa, thậm chí không nói gì về ngọn nguồn và quá trình. Luật sư Hoắc trở thành cầu nối giữa cậu và chú Mặc.

Sau vài lần chuyển lời, luật sư Hoắc bắt đầu nói: “Quý tiên sinh, tôi cảm thấy chuyên môn của tôi không giúp gì được cho Giang tiên sinh, vả lại có một số tình huống tôi thật sự không dám chuyển lời.”

Quý Hoài phì cười: “Về sau nếu anh ấy còn...” Cậu hơi đỏ mặt, ngừng một chút rồi nói tiếp, “... Còn nói với anh mấy thứ đó, thì anh không cần chuyển lời đâu.”

“Quý tiên sinh.” Luật sư Hoắc lại thở dài, “Tôi cũng đã nói như vậy với Giang tiên sinh, ngài ấy bảo, nếu tôi không chuyển lời thì sẽ sa thải tôi luôn, cậu có biết không, tôi nhận bao nhiêu vụ kiện cáo rồi, chỉ có thắng chưa bao giờ thua, chưa từng bị sa thải bao giờ đâu. Chuyện này sẽ thành vết nhơ trong sự nghiệp của tôi mất.”

Quý Hoài cười nói: “Thật có lỗi với luật sư Hoắc quá, gây phiền phức cho anh rồi. Nhưng tôi mới là người thuê anh, tuy tiền là của anh ấy, nhưng người ký hợp đồng là tôi. Nếu anh ấy còn nói như vậy, anh cứ nói những lời này cho anh ấy nghe.”

“Được rồi, dù sao người nào trả thù lao người đó là chủ.”

Quý Hoài nhoẻn miệng cười, cậu có một tấm thẻ chú Mặc đưa cho. Cậu chưa từng xem số dư tài khoản là bao nhiêu, dù sao tới hiện tại cậu đã quẹt nhiều lần rồi mà thẻ vẫn chưa hết tiền.

“Quý tiên sinh, hôm nay tôi còn muốn truyền đạt một câu nữa.”

“Ừm, anh nói đi.” Quý Hoài chờ mong.

“Buổi tối nếu em thấy sợ thì cứ mặc quần áo của tôi vào, coi như tối nào tôi cũng ôm em.” Giọng nói của luật sư Hoắc trở nên lí nhí, cố gắng bắt chước giọng điệu dịu dàng của Giang Tử Mặc.

Quý Hoài nhìn bộ quần áo rộng thùng thình trên người rõ ràng không phải của cậu, thẹn thùng đỏ mặt lên.

“Quý tiên sinh, cậu biết không, tôi là một tên độc thân lâu năm đến cấp bậc hoàng kim quý tộc rồi, tôi không hiểu nổi các cậu sao có thể nói ra những lời nổi gai ốc như thế, nhưng dù sao các cậu là thượng đế, các cậu quyết định. Ngủ ngon, Quý tiên sinh.”

Quý Hoài cúp điện thoại rồi mà mặt vẫn còn nóng bừng bừng, cậu lật người ôm cái gối đầu bên cạnh vào lòng, sau đó bình yên chìm vào giấc ngủ.

65. Chương 65: Trở Về

Edit: Dép

Gần tới cuối kỳ, ngày nào Quý Hoài cũng học tới 2 giờ sáng, hôm nào mệt quá thì ngủ gục ngay trên mặt bàn.

Ngày ngày trôi qua chậm chạp và gian nan, bởi vì nhung nhớ, mỗi giây mỗi phút của một ngày như kéo dài thêm gấp mấy lần.

Cô Thúy vẫn làm cơm đều đặn, làm xong thì đi về. Mỗi ngày Quý Hoài đến lớp rồi về nhà, vô cùng quy luật.

Chú Mặc vẫn ở cục cảnh sát, ngày nào cậu cũng lo chú Mặc sống có tốt hay không. Nhưng cậu luôn có cảm giác chú Mặc đang có dự tính gì đó, dù là luật sư nổi danh nhất Kim Thành, chú Mặc cũng không thêm tiếp chuyện, đã nhiều ngày trôi qua, luật sư Hoắc chỉ có tác dụng truyền tin.

Nhưng chú Mặc đã không muốn nói thì cậu cũng chẳng thể làm gì được, điều này làm cậu thấy rất phiền

nào, nhưng lại không thể không chấp nhận, chỉ có thể ngồi chờ.

Lần này thi cuối kỳ, Quý Hoài ngồi vị trí đầu tiên của phòng thi thứ nhất, ngồi sau cậu là hạng nhất tiền nhiệm - Châu Tự. Cậu ta nhìn thấy trước mắt mình tự dưng lòi ra thêm một người, vẻ mặt trở nên phức tạp.

Từ khi Quý Hoài vượt mặt bọn họ với điểm tổng cao ngất ngưỡng, cả lớp 11-1 không ai phục, họ luôn cảm thấy Quý Hoài gian lận. Cho nên lần này bọn họ âm thầm tính lật đổ Quý Hoài, trọng trách này giao cho Châu Tự.

Với Châu Tự, kỳ thi lần này là tình thế bắt buộc, cậu ta sẽ không để Quý Hoài vượt mặt lần nữa.

Lần này Trương Vỹ Ý không làm giám thị mà làm giáo viên tuần tra. Lúc gã đi tới phòng thi thứ nhất, sắc mặt trở nên khác thường.

Gã giao trọng trách cho Châu Tự, thậm chí còn lên dạy thêm cho cậu ta, việc này ngoài gã và Châu Tự thì không ai biết.

Quý Hoài viết xong tên mình thì ngẩng đầu lên nhìn Trương Vỹ Ý, sau đó cúi xuống làm bài.

Hai ngày thi cuối kỳ nháy mắt đã trôi qua, Quý Hoài đeo cặp sách về nhà, không biết nên làm gì bây giờ. Nỗi nhớ ngày càng lớn, hương vị nhàn nhạt lưu lại trên gối hay trên quần áo làm sao so được với người thật chân chính, những thứ ấy chỉ có thể tạm thời giải cơn khát tương tư mà thôi.

Hôm đó, cậu nhận được một cuộc gọi số lạ, bất ngờ làm sao, Hạ phu nhân gọi tới.

“Quý Hoài, cô tới cục cảnh sát nộp tiền bảo lãnh cho Giang Tử Mặc, cháu có đi cùng không?” Hạ phu nhân cười hỏi.

“Thật à?” Quý Hoài kích động.

“Ừ, cô nghĩ là gọi cháu cùng đi cùng thì hơn.”

“Cảm ơn phu nhân.”

Quý Hoài theo Hạ phu nhân đi xe tới cục cảnh sát, lúc cậu lên xe, phát hiện ra trên xe còn có một người đàn ông mặc quân phục.

Hạ phu nhân giới thiệu: “Hạ Phủ Hiên, ba của Viện Viện, theo bối phận của Giang Tử Mặc thì cháu cũng có thể gọi là chú.”

“Chú Hạ.” Quý Hoài ngoan ngoãn chào hỏi.

Hạ Phủ Hiên có vẻ ngoài rất nghiêm trang, thần sắc lạnh lùng, lưng thẳng tắp, cả người toát ra khí chất cao ngạo của quân nhân.

Hắn đánh giá Quý Hoài một lúc lâu rồi mới gật đầu, Quý Hoài không rõ ý tứ của hắn, Hạ phu nhân bên cạnh thấy thế liền nở nụ cười.

“Lúc trước Phủ Hiên có nghe nói đến cháu nhưng vẫn chưa gặp, hôm nay vừa đúng lúc gặp mặt.”

“Chú Hạ là bạn của chú Mặc ạ?”

“Đâu chỉ vậy, bọn họ quen nhau rất nhiều năm rồi.”

“Hừ, tôi và Giang Tử Mặc chẳng có giao tình gì hết, chỉ quen nhau mà thôi, chưa tới mức bạn bè.” Hạ Phủ Hiên lạnh lùng hừ một tiếng.

“Em biết, lần này chúng ta chỉ là thấy chuyện bất bình nên mới ra tay thôi chứ gì.” Hạ phu nhân nhìn Hạ Phủ Hiên, cười nói.

Hạ Phủ Hiên nhú mày, “Được rồi, chút nữa tôi đưa em qua đó, tôi không đi vào.”

“Được.”

Nhà giam cục cảnh sát.

Một gã cảnh sát mở cửa ra, ánh mắt phức tạp nhìn người ngồi trong buồng giam, “Giang Tử Mặc, anh ra đây.”

Người nằm trên giường động đậy một chút, sau đó ngồi dậy vươn vai. Hắn không hỏi một câu, như là không quan tâm bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Bàn tay phải tái nhợt của hắn quơ tìm cây baton theo thói quen, nhưng chỉ túm vào khoảng không, hắn nhú mày, mắt tự nhiên thả tay xuống.

Sau khi đi ra, cảnh sát tra tay hắn vào còng, Giang Tử Mặc lắc lắc chiếc còng tay, dây xích va chạm phát ra tiếng leng keng. Gã cảnh sát nghĩ Giang Tử Mặc sẽ chống đối, nhưng Giang Tử Mặc chẳng hề phản kháng, một câu cũng không nói, bước đi trước.

Cảnh sát đưa hắn tới một căn phòng giống như phòng họp, cái bàn dài hình chữ nhật, chung quanh xếp một vòng ghế, đứng ở đầu bàn chính là vị đội trưởng Dương mặt không cảm xúc.

Đội trưởng Dương thấy hắn vào thì lập tức gõ bàn. Người ngồi ở vị trí đầu tiên nói: “Tập đoàn bất động sản Nhạc Hoa đến nộp tiền bảo lãnh Giang Tử Mặc tiên sinh.”

Sau đó người thứ hai lên tiếng, “Công ty Trách nhiệm hữu hạn Quản lý Quỹ đầu tư Thái Mỹ đến nộp tiền bảo lãnh.”

Người thứ ba, “Tập đoàn Quốc tế Hoa An đến nộp tiền bảo lãnh.”

Đến người thứ mười.

Ánh mắt Giang Tử Mặc co rút lại khi thấy Quý Hoài đứng sau Hạ phu nhân. Quý Hoài đeo khẩu trang, mắt nhìn thẳng Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc không hiểu, kế hoạch của mình hoàn hảo là thế, sao Quý Hoài lại tới đây? Không phải đã bảo em ấy ngoan ngoãn ở nhà chờ mình về sao? Chẳng lẽ tên luật sư kia không truyền lời?

Xem ra tên luật sư mù mờ tình cảm, thiếu tố chất chuyên môn kia không cần thiết phải thuê nữa.

Quý Hoài gắt gao nhìn hắn, mắt không chớp lấy một cái, chốc lát sau hốc mắt dần ướt.

Giang Tử Mặc bất đắc dĩ giãn mày ra, liếc mắt.

Mắt Quý Hoài càng thêm đỏ ửng, cậu cúi gầm mặt xuống, kéo khẩu trang lên che bớt mắt.

Hạ phu nhân cười dịu dàng, giọng nói mềm nhẹ, nhưng không ai dám bỏ ngoài tai lời của cô.

“Hạ gia sẽ đứng ra bảo đảm cho Giang Tử Mặc.”

Lông mày của đội trưởng Dương nhíu chặt lại, anh ta đã đoán trước được mục đích tới đây của Hạ phu nhân, nhưng khi Hạ phu nhân nói ra những lời này, anh ta vẫn thấy khiếp sợ.

Sau khi anh ta biết Giang Tử Mặc có năng lực một tay che trời thì đã phải nhìn Giang Tử Mặc với con mắt khác. Nhưng hôm nay, bao nhiêu doanh nhân tâm cơ và các chủ xí nghiệp lớn đến đảm bảo cho Giang Tử Mặc, thậm chí ngay cả Hạ gia cũng ra tay, đội trưởng Dương biết là mình đã xem thường Giang Tử Mặc rồi.

Giang Tử Mặc, người này đáng sợ không lường được, khiến cho anh cảm thấy kiêng kỵ. Bị một cảnh sát nhớ thương không phải chuyện hay ho, nhưng thấy vẻ mặt của Giang Tử Mặc thì giống như chẳng sao cả.

Đội trưởng Dương gõ bàn, nói: “Giang Tử Mặc bị tình nghi là hung thủ giết người, chứng cứ vô cùng xác thực, đây là chuyện không thể chối cãi. Cảnh sát sẽ dùng những bằng chứng này để tố tụng trước tòa.”

Hạ phu nhân cười nói: “Đội trưởng Dương, theo tôi được biết, cảnh sát phát hiện 2 loại vết thương do 2 hung khí khác nhau gây ra trên người Triệu Hàng, một loại là con dao đã tìm thấy ở chỗ Giang Tử Mặc, vậy cái còn lại đâu?”

“Chúng tôi đã tìm ra rồi, vớt ở một cái rãnh nước phía sau núi.”

Hạ phu nhân gật đầu, như đã sớm liệu trước, cô nói: “Nhưng trên đó không có dấu vân tay đúng không? Một hung khí có vân tay, một cái lại không có, cảnh sát vẫn còn nghi vấn điểm này đúng chứ?”

Điều Hạ phu nhân nói là thật, đội trưởng Dương không thể cãi lại.

“Mười công ty và gia tộc chúng tôi đứng ra đảm bảo cho Giang Tử Mặc tiên sinh, cũng là vì tin tưởng nhân phẩm của Giang Tử Mặc tiên sinh. Vả lại, căn cứ theo chứng cứ mà phía quý cục đưa ra, vẫn chưa thể xác định ai là hung thủ.”

Đội trưởng Dương không muốn thả người, một đám người cứ giằng co mãi trong phòng họp. Quý Hoài hơi sốt ruột, Giang Tử Mặc lại rất bình thản, giống như không phải người ta đang thảo luận chuyện của hắn vậy.

Chẳng mấy chốc sau, cục trưởng cục cảnh sát thành phố Kim Thành có mặt. Ông đã biết ngọn nguồn sự việc, cho nên lúc đi vào thì chào hỏi với Hạ phu nhân xong mới tùm tùm nói: “Phía cảnh sát có quy trình và nghiệp vụ phá án riêng, mong các vị hiểu cho. Nhưng mà, trước mắt phía chúng tôi muốn điều tra một số manh mối mấu chốt, để không đánh rắn động cỏ thì tốt hơn là Giang Tử Mặc vẫn nên ở lại cục cảnh sát, chúng tôi sẽ chăm sóc và đảm bảo an toàn cho Giang tiên sinh.”

Cục trưởng tùm tùm cười, giọng điệu hách dịch, một số người ngồi dưới đã bắt đầu nóng nảy, đập bàn đứng dậy lấy khí thế ép người.

Hạ phu nhân vẫn không bất ngờ, cô nói: “Dân chúng bình thường như chúng tôi rất tin tưởng các vị cảnh sát.”

Trong lòng cục trưởng âm thầm bồi thêm một câu: Nhưng cô cũng chẳng phải dân chúng bình thường.

“Cho nên, hôm nay tôi muốn cung cấp cho quý cục một số manh mối hữu dụng.” Hạ phu nhân lấy ra một cái USB đặt lên bàn.

Video được mở lên, nội dung đương nhiên là cảnh quay hiện trường vụ án sau núi, đội trưởng Dương lập tức đề cao tập trung.

Video đang là buổi tối, nhưng camera hồng ngoại đã chiếu rõ khuôn mặt của từng người.

Trong video, Lục Thất đang kéo lê một người ném ra đất, quanh người có ba con sói, ánh mắt xanh lập lòe nhìn người trên đất.

Lục Thất khoát tay, ba con sói liền bỏ đi. Lục Thất lại dò xem còn thở hay không rồi mới bỏ đi.

Không ngờ, chẳng mấy chốc sau lại xuất hiện một người nữa, gã cẩn thận tới gần người đang nằm trên đất, sau đó rút dao ra hung hăng đâm vài nhát.

Người nằm trên đất tức thì ưỡn người, miệng ồ ạt chảy máu tươi, chốc lát sau đã tắt thở.

Tên hung thủ che mặt, chồm lên dò hơi thở, tất cả mọi người đương nhiên đều biết, người kia chết rồi.

Video phát xong, cả phòng trở nên im lặng như tờ. Một lát sau, đội trưởng Dương mới mở miệng: “Video này ở đâu ra?”

Giang Tử Mặc thản nhiên: “Sau núi toàn là camera, anh muốn video gì tôi cũng có thể cung cấp.”

Hạ phu nhân cười, “Chúng cứ đã rất rõ ràng, cho nên trước khi phía cảnh sát hoàn thành điều tra, Giang Tử Mặc nên được bảo lãnh ra ngoài.”

Cục trưởng và đội trưởng Dương lúc này mới đành thả Giang Tử Mặc ra.

Giang Tử Mặc đi ra khỏi cục cảnh sát, vừa xoay người đã túm lấy gáy Quý Hoài.

“Đã bảo là ở nhà chờ tôi cơ mà? Sao lại không nghe lời, đến đây làm gì?”

“Chú vẫn không đi ra, nên cháu...”

Giang Tử Mặc chợt kéo khẩu trang của Quý Hoài xuống, nhìn thấy vết thương trên mặt cậu thì sắc mặt trở nên khó coi.

“Mặt làm sao thế này? Ai làm?”

Quý Hoài đeo khẩu trang vì muốn che vết thương, không ngờ lại bị Giang Tử Mặc phát hiện nhanh đến thế. Cậu vô cùng ngoan ngoãn, cúi đầu nói: “Đánh nhau với người ta.”

“Ai?”

“Nhưng mà đã đánh trả rồi, bọn họ còn bị thương nặng hơn, thật đấy.” Quý Hoài sợ Giang Tử Mặc không tin, cố ý nhấn mạnh.

Ngón tay Giang Tử Mặc vuốt ve trên miệng vết thương, cảm xúc đau lòng giữa hàng mi không thể che giấu được, ngón tay hần hung hăng ấn xuống miệng vết thương, sau đó nói: “Ngốc không chịu được.”

66. Chương 66: Sau Đây Đừng Như Thế Nữa Được Không?

Edit: Dép

Hạ phu nhân chờ ở ngoài, nhìn hai người bọn họ mà cũng vui lây. Quý Hoài hơi ngượng, muốn rút người về phía sau lại bị Giang Tử Mặc túm chặt.

“Chú Mặc, bỏ tay ra đi.” Quý Hoài lay lay cánh tay Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc nhướn mày, thấy Hạ phu nhân đứng cách đó không xa thì tỏ ra mất hứng.

Hạ phu nhân hiểu vẻ mặt của hắn, cô bước lên nói: “Tôi đi ngay bây giờ đây, chỉ muốn nói một câu nữa thôi.”

“Nói đi.” Giang Tử Mặc bình thản.

“Mấy hôm nay Phủ Hiên về nhà, cậu tới ăn bữa cơm đi.”

“Không đi.” Giang Tử Mặc từ chối thẳng luôn.

Hạ phu nhân cười: “Đến đây nhé, mấy ngày nay Viện Viện cứ hỏi anh hoàng tử của nó đâu.” Nói xong, cô quay qua nhìn Quý Hoài.

Giang Tử Mặc hung hăng nhéo cổ Quý Hoài, Hạ phu nhân biết hắn mất hứng nên nói xong liền đi.

Giang Tử Mặc cúi đầu nhìn Quý Hoài, ánh mắt trở nên u ám. Hắn nhìn bốn phía rồi nhấc gáy Quý Hoài, kéo cậu tới cái hẻm nhỏ bên cạnh cục cảnh sát.

Có ông cụ cầm cái túi nilông đi qua đầu hẻm liếc nhìn bọn họ một cái, Giang Tử Mặc lạnh lùng trừng mắt, ông cụ chấp tay sau hông, lắc đầu chất lưỡi, “Giới trẻ bây giờ.” Sau đó liền đi mất.

Về mặt Giang Tử Mặc lạnh tanh, cả người tỏa ra khí chất “người sống chớ đến gần”, hấn đẩy Quý Hoài, lưng cậu đụng cái bộp lên bờ tường.

Một tay Giang Tử Mặc đặt bên vành tai cậu, một tay nâng cằm cậu lên, hấn cúi đầu mạnh mẽ hôn xuống.

“Ừm..” Quý Hoài khẽ rên rỉ.

“Ngoan.” Giang Tử Mặc hơi buông ra, nhẹ giọng nói.

Mắt Quý Hoài hơi ướt, cậu ngẩng đầu lên, hai tay vòng qua cổ Giang Tử Mặc, mở miệng ra.

Đầu lưỡi Giang Tử Mặc thuận theo mà trượt vào, hung ác càn quấy, môi lưỡi quấn quít.

Quý Hoài ôm chặt cổ Giang Tử Mặc, trức trặc hôn trả lại. Cậu khẩn thiết muốn nhiều hơn nữa, nỗi nhớ mấy ngày nay như đã hóa thành thực thể, cảm xúc chưa xốt trong lòng tràn ra không thể che giấu. Khi hai thân thể ấm nóng kề sát nhau không một kẽ hở, cậu mới biết, thì ra cậu nhớ hấn nhiều như vậy.

Một lúc lâu sau, môi hai người mới tách ra.

Tiếng hít thở dồn dập vang lên trong con hẻm nhỏ, hai thân thể ôm nhau thật chặt, truyền cho nhau cảm giác ấm áp.

Quý Hoài vẫn ôm chặt không buông, cúi đầu nói: “Em nhớ anh.”

“Ừ.” Giang Tử Mặc ấn gáy Quý Hoài, dịu dàng cười.

“Em.. em vẫn luôn chờ anh trở về, không đi đâu hết.”

“Ừ.”

“Sau này anh đừng như thế nữa được không? Em không biết một cái gì, dù có lo lắng cũng chẳng thể...” Quý Hoài dừng một chút, mãi mới áp chế được cơn ghen ngào, tiếp tục nói, “Anh giỏi như thế, sao lại không nói cho em biết.”

Giang Tử Mặc vẫn không thấy mình làm gì sai, chuyện này hấn đã lập kế hoạch đầu ra đáy cả rồi, chỉ chờ cơ hội mà thôi. Trong quá trình triển khai kế hoạch, hấn hy vọng Quý Hoài sẽ không biết gì hết, vĩnh viễn

không biết sau lưng hắn là bao nhiêu thủ đoạn. Cậu chỉ cần tin tưởng hắn, sau đó ngoan ngoãn chờ hắn trở về là được.

Nhưng khi Quý Hoài dụi vào ngực hắn, tủi tủi nghẹn ngào nói “lo lắng cho hắn”, hắn thấy đau lòng, có hơi áy náy.

“Là tôi không tốt, lần sau sẽ nói hết cho em.”

“Em thà anh không nói cho em, chứ không muốn có lần sau đâu.”

“Được.”

Giang Tử Mặc cảm nhận được người trong lòng đang run rẩy kịch liệt, Tiểu Hoài của hắn sao lại khiến người ta thương đến vậy.

Hắn lại nâng mặt cậu lên hôn lần nữa, đến khi không thở nổi mới buông ra.

“Chúng ta về đi.” Giang Tử Mặc kéo Quý Hoài ra ngoài, Quý Hoài bị hôn đến mơ màng, một lúc lâu sau mới nhớ ra mà hỏi.

“Anh Lục đâu?”

“Cậu ta đi lấy xe đón chúng ta.”

“Ồ.”

Bọn họ đợi một lúc, Lục Thất lái xe tới.

Lục Thất phấn khích nói: “Thiếu gia, tối nay chúng ta ra ngoài ăn đi, ăn cái gì ngon ngon cải thiện tâm trạng.”

“”Được, tối nay muốn ăn cái gì cứ việc gọi.” Giang Tử Mặc vung tay.

“Thiếu gia, tôi biết có nhà hàng kia ăn ngon lắm, hôm nay vừa lúc mang Hoài thiếu gia đi ăn thử.”

“Đi, lái xe.”

Xe khởi động, Giang Tử Mặc nghiêng đầu nhìn Quý Hoài, Quý Hoài bị nhìn nóng cả mặt, liền quay đầu ra

nhìn cửa sổ xe.

“Quý Tiểu Hoài, còn giận tôi không?”

“Không giận.” Quý Hoài quay đầu lại, Giang Tử Mặc thấy khuôn mặt trắng nõn mềm mềm của cậu thì không nhìn được, lại cúi đầu hôn xuống.

“Chú Mặc, trở về rồi hầy...” Quý Hoài nghiêng mặt đi, nhìn thấy ánh nhìn của Lục Thất thông qua kính chiếu hậu, cậu liền thấy xấu hổ.

“Cho tôi hôn một chút trước đã.” Giang Tử Mặc bao vây cậu giữa hai cánh tay, không cho cậu chạy, lại hôn cái nữa.

Lúc trước ở trong cục cảnh sát, hắn làm sao có thể không nhớ. Khi nhìn thấy cậu rồi thì Giang Tử Mặc mới cảm nhận được rằng, vì chờ cái thời cơ chó má ngày hôm nay mà đã lâu không được ôm cậu trong lòng, ngấm lại thấy hơi thiệt.

Nhà hàng này là một toà biệt thự hai tầng, không gian rất đẹp, yên tĩnh không bị quấy rầy.

Giang Tử Mặc có lẽ giờ mới nhận ra, đứa nhỏ này theo mình cũng lâu rồi mà chưa có lần nào hắn vùng tiền đưa cậu ra ngoài ăn cơm. Bữa cơm này, hắn gọi hết món này tới món khác, chốc lát đã gọi hơn mười món.

Lục Thất thấy thế thì rất vui, Quý Hoài lại thấy lãng phí, ba người làm sao ăn hết được.

Giang Tử Mặc gọi món đến nghiện, luôn cảm thấy món này đứa nhỏ nhà mình sẽ thích ăn, món kia đứa nhỏ nhà mình cũng thích ăn, vì thế hắn gọi đồ ăn đầy một bàn.

Quý Hoài cầm đũa nhìn đồng đồ ăn trước mắt, không biết nên ăn từ đâu trước. Bây giờ cậu mới biết chú Mặc cũng có khi vùng tay quá trán. Bữa cơm này thật sự rất cải thiện tâm trạng, ăn xong Quý Hoài nhìn thoáng qua bill, tính riêng đồ ăn thôi đã gần 10 nghìn tệ.

Quý Hoài bỗng dừng phát sầu, cậu không biết chú Mặc làm gì để kiếm tiền, chỉ biết chú Mặc mở một công ty, Lục Thất làm quản lý. Nhưng chú Mặc hẳn là cũng không dư dả gì lắm, cậu không hay thấy chú Mặc mua đồ xa xỉ, cũng chưa bao giờ thấy chú Mặc vùng tiền lung tung, cho nên cậu vẫn luôn nghĩ chú Mặc chỉ làm kinh doanh nhỏ kiếm chút tiền mà thôi.

Vậy nên khi thấy chú Mặc ăn một bữa cơm mà tiêu nhiều tiền đến thế, Quý Hoài hơi xót, chú Mặc kiếm tiền không dễ dàng, về sau bớt tiêu pha đi một chút thì hơn.

Nếu Giang Tử Mặc biết ý nghĩ này của Quý Hoài thì hẳn sẽ trực tiếp quăng mười mấy cái thẻ ngân hàng trên khắp thế giới ra trước mặt cậu, sau đó nói. “Bảo bối, cầm mà tiêu.”

Đương nhiên Quý Hoài cũng không biết, trải qua lần này, chú Mặc bỗng có thêm một sở thích, đó là chính là tiêu tiền vì cậu, tặng thẻ, tặng quần áo, tặng các loại xa xỉ phẩm... Có khi ở nhà đọc báo, Giang Tử Mặc nhìn thấy quảng cáo nhãn hiệu nào đó ra sản phẩm mới, hẳn sẽ thích thú gọi điện cho giám đốc bán hàng phụ trách khu vực châu Á Thái Bình Dương, bảo người ta dâng hàng tới tận cửa.

Nhìn trên người đứa nhỏ toàn là đồ mình mua cho, hẳn làm chuyện này không biết mệt.

Cơm nước xong thì về nhà, đèn trong phòng vừa mở lên, bởi vì có nhiều hơn một người, cảm giác ấm áp hơn không ít.

Quý Hoài thừa dịp Giang Tử Mặc đi tắm, cậu mở điều hòa.

Giang Tử Mặc đi ra thấy thế cũng không nói gì. Hắn mặc áo ngủ của mình vào, đột nhiên nhớ ra một chuyện. Hắn cầm một bộ áo ngủ màu trắng của chính mình, đi tới cạnh cửa phòng tắm: “Áo ngủ của em tôi đặt ngoài cửa.”

“Vâng.” Quý Hoài lên tiếng đáp lại.

Giang Tử Mặc nằm trên giường đợi Quý Hoài đi ra, sau khi tiếng nước ngừng lại, cửa phòng tắm bật mở, một cánh tay vươn tay cầm lấy quần áo. Hắn lại đợi tiếp một lát, cửa phòng tắm mở ra lần nữa.

“Chú Mặc sao lại lấy cho cháu bộ này?” Quý Hoài túm túm góc áo, trừng mắt nhìn Giang Tử Mặc.

“Bộ màu trắng này mua mấy năm trước, đã lâu không mặc, tôi nhớ rõ là đã để nó ở sâu trong tủ quần áo mà, nhưng vừa mở tủ ra đã thấy nó, Quý Tiểu Hoài, nói thật đi.”

Quý Hoài mất tự nhiên, đảo mắt lúng túng nói: “Cháu ở nhà, không... không có gì làm nên... lấy áo ra phơi nắng.”

“Hửm?” Giang Tử Mặc nhìn cậu thật lâu, sau đó đột nhiên nói, “Vừa rồi gạt em đấy, bộ này tôi lấy trên giường, nhìn như là vừa mới mặc xong.”

Cái này thì Quý Hoài không chối được, mặt cậu nóng lên, cảm thấy chú Mặc đã biết tổng rồi.

“Không phải chú bảo cháu mặc sao.” Quý Hoài cúi đầu thấp giọng nói.

Giang Tử Mặc bật cười, hiện tại, Quý Hoài ngày càng biết nói lời gì mới có thể khiến hắn mềm lòng, mà mình thì rõ ràng đã biết mà vẫn tình nguyện mắc lừa.

Hắn cười cười, xuống giường bế cậu tới chỗ tủ quần áo, mở tủ ra.

“Bên trong có bộ nào đã từng mặc rồi?”

Quý Hoài cúi đầu không nói, lỗ tai đỏ lên.

“Tôi hỏi em, em đã mặc bộ nào?”

Quý Hoài đỏ bừng cả mặt, bị phát hiện ra nên cậu vừa xấu hổ vừa giận, nói: “Nếu bộ nào cũng mặc rồi thì sao, chú bảo người ta chuyển lời cho cháu như thế còn gì...”

“Có bảo là không cho em mặc đâu, em muốn mặc bộ nào cũng được.” Giang Tử Mặc ôm cậu vừa dỗ dành vừa hôn, sau đó nói tiếp, “Thế trong chỗ này thì cái nào đã từng mặc rồi?”

Giang Tử Mặc kéo ngăn tủ ra, bên trong toàn là quần lót của Giang Tử Mặc.

Quý Hoài nổi giận, giãy giụa đẩy tay Giang Tử Mặc ra, “Chú đừng có quá đáng, cháu không mặc!”

Giang Tử Mặc cười nhẹ, không buông tay, “Mai tôi sẽ hỏi cô Thúy.”

“Giang Tử Mặc!”

“To gan đấy, không gọi chú nữa à?” Giang Tử Mặc bế cậu lên trên giường.

“Làm gì có người chú nào như anh.”

“Không phải chú thì là gì? Anh trai nuôi à?” Giang Tử Mặc cười khế.

Quý Hoài lườm hằn một cái, Giang Tử Mặc đè cậu xuống, tay luồn vào trong bộ áo trắng, khẽ vuốt nhẹ.

“Kêu một tiếng đi, rồi đêm nay bỏ qua cho em, nếu không thì ngày mai cảnh sát sẽ có cơ hội bắt tôi lần nữa.” Giang Tử Mặc nhìn Quý Hoài, cười như không cười, “Bởi vì tôi sắp sàm sỡ trẻ vị thành niên.”

Quý Hoài đang tức giận cắn môi tròng mắt, nghe thấy thế không nhịn được nữa phì cười.

“Được, anh ~ trai ~ à ~” Âm cuối uyển chuyển kéo dài, ngọt ngào, mang theo một sức hút kỳ lạ.

Tự châm lửa đốt mình, câu này miêu tả chính xác Giang Tử Mặc bây giờ.

- _____
Sập nguồn định bùng vẫn cố đấm ăn xôi 2 giờ sáng dậy hoàn thành chỉ tiêu:v

67. Chương 67: Là Tôi Nợ Cậu Ta

Edit: Dếp

Sáng sớm ngày hôm sau, Quý Hoài nhận được cuộc gọi của Hạ phu nhân.

“Hạ phu nhân.”

“Anh Hoài ~” Giọng nói mềm mại nũng nịu của trẻ con truyền vào ống nghe, Quý Hoài sửng sốt, lập tức nhận ra đây là giọng của Viện Viện.

Vì thế cậu đành cười chào hỏi: “Viện Viện, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng, anh Hoài, hôm nay mấy giờ anh đến?”

“Anh...” Quý Hoài tựa vào cửa phòng vệ sinh nhìn chú Mặc đang mặc quần áo, nhớ tới chuyện hôm qua Hạ phu nhân mời cơm, nhưng cuối cùng chú Mặc không đồng ý. Cho nên cậu hơi do dự, hôm nay rốt cuộc có đi hay không?

“Anh mau tới đây, em đang giúp mẹ rửa rau, anh đến đây giúp em đi.” Viện Viện nghiêm trang nói.

“Sớm như vậy?” Quý Hoài nhìn đồng hồ, đã hơn 9 giờ, cậu còn tưởng mới 7 giờ.

“Anh Hoài, anh đừng ngủ nướng nữa, anh xem em nhỏ hơn mà đã biết dậy sớm rồi, em còn giúp mẹ làm cơm, anh có thấy xấu hổ hông?”

Quý Hoài sờ sờ mũi, bị một cô bé 10 tuổi giáo huấn, cậu thực sự xấu hổ. Nhưng hôm qua cậu với chú Mặc lâu ngày gặp lại, buổi tối làm loạn một lúc lâu, hôm nay dậy muộn cũng dễ hiểu.

“Anh Hoài, anh mau tới đi.” Viện Viện phấn khích mong chờ, Quý Hoài chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Quý Hoài cúp điện thoại, chạy vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, súc miệng sạch sẽ rồi đi ra. Cậu vọt tới bên người Giang Tử Mặc, đoạt lấy chiếc áo khoác mà Giang Tử Mặc chuẩn bị mặc vào, cười nói: “Hôm nay chúng ta có đến nhà Hạ phu nhân ăn cơm không?”

“Không đi.” Giang Tử Mặc bình thản.

“Nhưng hôm qua Hạ phu nhân đã mời anh rồi mà?”

“Thế thì sao, tôi không đi.”

Quý Hoài nghi, cậu đã đồng ý với Viện Viện rồi, sao có thể không giữ lời được. Cậu đảo mắt, dán lên người Giang Tử Mặc, ôm lấy thắt lưng hắn.

“Nhưng vừa nãy em đồng ý với Viện Viện mất rồi.”

Giang Tử Mặc cúi đầu nhìn cậu, khóe miệng cong lên, nói: “Tôi không có hứng đi, em muốn đi thì tự đi.”

“Nhưng Hạ phu nhân mời anh cơ mà, em chỉ là người nhà thôi.”

Tức khắc trên mặt Giang Tử Mặc tràn đầy ý cười, giọng điệu vẫn cố tỏ ra lạnh lùng, “Tôi có người nhà khi nào, sao tôi lại không biết nhỉ.”

“Tôi hôm qua đó, anh đừng có chối.” Quý Hoài nói ra thì đỏ cả mặt, cậu dụi đầu vào ngực Giang Tử Mặc, không dám nhìn thẳng vào hắn.

“Em nói thế là không đúng, rõ ràng tôi chưa làm gì cả, sao lại nói như thế tôi chiếm hời vậy, rốt cuộc là ai đang được hời.” Khóe miệng Giang Tử Mặc lại cong lên, ý cười trong mắt không giấu được.

Quý Hoài buông lỏng tay ra, xấu hổ cố nghiêm mặt hỏi: “Chúng ta đã... như thế rồi, vẫn không tính là người nhà sao? Hơn nữa, là do anh chủ động, em đâu có...”

“Em dám nói em không thoải mái?”

Mặt Quý Hoài nóng lên, khóe mắt cũng đỏ. Cậu cắn môi, nếu nói không thì chú Mặc lại mất hứng, càng không đồng ý đi đến chỗ Hạ phu nhân. Vì thế, cậu thấp giọng, “Em đâu có nói không thoải mái, chỉ là... rất bất ngờ mà thôi.”

Rất bất ngờ, khi chú Mặc chôn vào giữa hai chân cậu, cúi đầu ngậm lấy, khoảnh khắc ấy đầu óc cậu như trống rỗng, tất cả âm thanh và màu sắc đều biến mất, cảm xúc tập trung ở giữa hai chân. Cảm giác sung sướng lập tức vọt lên, tràn ra, khiến cậu như ngất lên ngất xuống, giây phút ấy cậu thấy mình thoải mái muốn chết đi cho rồi.

“Nếu muốn tới đó ăn cơm trưa, thì phải cho tôi ăn no trước đã.” Giang Tử Mặc cười, ngón tay dè lên môi Quý Hoài, lời nói mập mờ.

Phút chốc, mặt Quý Hoài đỏ bừng lên, cậu không nói nên lời, chỉ có thể há miệng thở dốc.

“Nào, đi sớm thì về sớm.” Giang Tử Mặc nín cười, đôi con ngươi thâm sâu khẽ lóe lên.

Quý Hoài vừa mới ngậm vào, Giang Tử Mặc liền “shh” một tiếng, Quý Hoài nhanh chóng lui về, áy náy nói: “Em không giỏi việc này đâu, sẽ cắn anh bị thương mất.”

Giang Tử Mặc cảm thấy sớm muộn gì cũng bị Quý Hoài đùa tới chết, một phát lờ “cắn” của cậu làm hắn tụt hết cả cảm xúc. Hưng phấn qua đi, chính Giang Tử Mặc cũng cảm thấy hơi mất mặt rồi.

Hắn hung tợn nạt: “Nhanh lên, đừng nhiều lời.”

“Vậy nếu anh đau phải nói em biết.” Quý Hoài cẩn thận tỉ mỉ ngậm vào, đôi mắt phấp phồng hơi nước nâng lên nhìn hắn.

Giang Tử Mặc chửi thầm trong lòng một tiếng, cảm thấy chính mình đang tự làm tự chịu. Hắn muốn Quý Hoài chủ động nhưng khi nhìn thấy động tác ngây ngô và lời nói ngập thính của Quý Hoài, hắn càng thêm dục hỏa đốt người.

Nếu không phải vì hắn đã luyện được tính nhẫn nại, có lẽ đã sớm ăn sạch con nhà người ta rồi.

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, không nhìn động tác của Quý Hoài nữa, nhưng như vậy lại càng cảm nhận rõ hơn cảm giác đầu lưỡi ấm nóng đang di chuyển.

“Đệt.” Hắn hung hăng chửi một tiếng, không nhịn nổi nữa, kéo Quý Hoài đứng lên quăng cậu lên giường, mạnh mẽ hôn xuống.

Hắn cắn môi Quý Hoài một cách thô bạo, vật dưới thân đụng vào đùi Quý Hoài vài cái, lập tức liền giao nộp vũ khí.

Hắn tức giận cắn một cái lên đầu lưỡi Quý Hoài, mặt toàn màu đen.

Châm dứt nụ hôn, Quý Hoài che miệng, lưỡi cực kỳ đau, Quý Hoài chỉ có thể trợn mắt oán ức nhìn Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc cầm quần áo lên mặc vào, gắt gỏng nói: “Đứng lên, đi ăn cơm.” Nói xong hắn đi ra ngoài.

Quý Hoài trợn mắt nhìn, lúc này mới nhận ra chú Mặc đây là ghen quá hóa giận. Cậu nghĩ nghĩ, vừa rồi hình như không được lâu lắm, thời gian còn không dài bằng cậu tối hôm qua. Chú Mặc đây là bởi vì ngại thời gian cầm cự quá ngắn nên mới giận?

Suốt dọc đường, Giang Tử Mặc cứ lạnh mặt, tới nhà Hạ phu nhân rồi mà vẫn trưng cái bộ mặt sừng xỉa với Quý Hoài. Hạ phu nhân thấy thế, nghi hoặc nhìn Quý Hoài, Quý Hoài lắc lắc đầu.

Ở nhà nhưng Hạ Phủ Hiên vẫn mặc quân phục chỉnh tề, Giang Tử Mặc nhìn thấy thế, cười lạnh, “Thiếu tướng, cậu nghĩ đây là quân doanh à? Ở nhà sĩ diện cho ai xem?”

Hạ Phủ Hiên cũng lạnh giọng đáp trả một câu: “Đây là nhà tôi, cậu quản được chắc?”

Quý Hoài hơi sững sờ, cậu tưởng hai người này là bạn bè, cho dù không phải bạn thì cũng không phải là loại quan hệ gặp mặt liền xỉa xói nhau như thế. Thấy hai người này mỗi người chia nhau ngồi ở một đầu sofa, cậu ngơ luôn rồi.

Hạ phu nhân pha hai chén trà, một ly đưa cho Giang Tử Mặc, một ly đưa cho Quý Hoài, “Ngồi xuống ăn đồ ăn vặt trước nhé, cô giúp việc đang nấu cơm.”

“Cảm ơn phu nhân.” Quý Hoài thấy Giang Tử Mặc vẫn nghiêm mặt, đành tự mình lên tiếng.

“Đừng bất ngờ, hai người bọn họ vẫn cứ luôn như thế ấy mà.” Hạ phu nhân đẩy hoa quả trên bàn tới trước mặt Quý Hoài, “Các cháu vừa mới thi cuối kỳ nhỉ? Được bao nhiêu điểm, có thể nói không?”

“Sao lại không thể nói ạ, điểm cũng bình thường.” Quý Hoài hôm nay mặc một cái áo len dài rộng, hai tay ôm ly trà lại càng trông có vẻ nhỏ bé. Hạ phu nhân xem cậu như một đứa trẻ, chốc lại lấy hoa quả cho cậu ăn, chốc lại hỏi thành tích học tập. Cả đời trước Hoa gia cũng chưa bao giờ đối xử với cậu như một đứa trẻ, bây giờ được Hạ phu nhân đối đãi như thế, cậu hơi sững sốt.

Quý Hoài còn chưa nói xong, Giang Tử Mặc đã lên tiếng, “Thành tích của Quý Hoài thường thôi, bình thường cũng chỉ đạt hạng nhất khối.”

Quý Hoài: “...”

Hạ phu nhân: “...”

Hạ Phủ Hiên: “...”

Quý Hoài vô cùng xấu hổ lại không tiện phản bác, liền cúi đầu không nói chuyện.

Hạ Phủ Hiên hừ lạnh: “Cậu khoe cái gì mà khoe, có phải cậu thi đâu.”

Giang Tử Mặc nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Phủ Hiên, nói: “Người của tôi thi thì không tính là tôi thi chắc?”

“Nhìn thế nào thì Quý Hoài vẫn là vị thành niên, Giang Tử Mặc, bây giờ tôi có thể bắt cậu luôn đây.” Hạ Phủ Hiên bình tĩnh.

“Được thôi, trước khi bắt tôi thì cậu phải bắt chính cậu ấy, mới tỵ tuổi đầu đã tơ tưởng cô giáo.”

“Giang Tử Mặc!” Hạ Phủ Hiên đứng phắt dậy, mặt đen như đáy nồi.

Giang Tử Mặc không sợ hãi, lạnh lùng cười một tiếng.

“Được rồi hai người này, lần nào cũng thế mới chịu được à?” Hạ phu nhân nhú mày, bắt đắc dĩ nói.

Hạ Phủ Hiên thấy Hạ phu nhân không vui, liền ngồi xuống. Giang Tử Mặc thấy thế cười nhạo: “Đồ sợ vợ.”

“Tử Mặc, cậu cũng bớt đi.” Hạ phu nhân thở dài, nói, “Lần nào gặp nhau cũng cãi nhau, nơi này còn có hai đứa trẻ con đây, lớn như vậy rồi mà còn không biết làm gương, ồn ào mãi không dừng.”

Hai đứa trẻ con - Quý Hoài và Viện Viện ngồi đối diện nhìn nhau, không lên tiếng.

Hạ phu nhân vào bếp xem đồ ăn, Quý Hoài bị Viện Viện kéo đi xem đồ chơi của bé. Tới lúc ăn cơm, hai người Giang Tử Mặc và Hạ Phủ Hiên vẫn còn ngồi im trông bầu không khí như đông lạnh.

Quý Hoài đứng đối diện nói: “Phu nhân bảo cơm nấu xong rồi, hai chú đi vào ăn cơm.”

Hạ Phủ Hiên lạnh lùng đứng lên đi vào phòng ăn. Quý Hoài nhìn Giang Tử Mặc, hắn vẫn ngồi trên sofa lười nhúc nhích. Quý Hoài ngồi xuống cạnh hắn, nhỏ giọng hỏi: “Chú với Hạ tiên sinh có thù gì à?”

“Thù hắn cái gì, chỉ là lúc nhỏ nhìn thấy cậu ta liền khó chịu, đánh nhau vài trận.” Giang Tử Mặc không hề muốn nhắc tới Hạ Phủ Hiên, nếu không phải vì Quý Hoài muốn tới, hôm nay hắn sẽ không đến nơi này. Hắn càng nghĩ càng bực, ôm Quý Hoài đè xuống sofa mà hôn.

Quý Hoài ngoan ngoãn để hắn hôn một lát, không nhận được, tò mò hỏi: “Vậy ai thắng?”

Giang Tử Mặc nhướn mi, nói: “Em thấy sao? Đương nhiên là tôi rồi.”

Quý Hoài bị vẻ mặt của Giang Tử Mặc chọc cười, Giang Tử Mặc thấy cậu cười thì mắt híp, hung hăng hôn hai miếng nữa.

Chờ tới khi đùa giỡn đủ rồi, lúc hai người ngẩng lên thì thấy Hạ Phủ Hiên đang đứng ở cửa phòng khách nhìn. Quý Hoài có chút ngượng, Giang Tử Mặc lại thản nhiên nhìn Hạ Phủ Hiên.

Hạ Phủ Hiên đi tới sofa lấy di động cho vào túi quần, vừa đi vừa nói: “Giang Tử Mặc, lừa trẻ con có vui không? Nếu cậu không nhớ rõ đã thua tôi thảm hại thế nào, tôi có thể khiến cậu nhớ lại lần nữa.”

Giang Tử Mặc nhú mày, cười: “Ồ trong này? Được thôi.”

“Còn nói cái gì đây? Gọi nửa ngày cũng không vào ăn cơm!”

Hạ phu nhân vừa tới, Hạ Phủ Hiên nhanh chóng thu lại sắc mặt, xoay người đi vào phòng ăn. Hạ phu nhân thấy Quý Hoài đỏ mặt, môi cũng đỏ, liền cười nói: “Sao lại làm càn thế, mau vào ăn cơm đi.”

Hạ phu nhân đi đến bên Hạ Phủ Hiên, nói hắc hắc mấy câu: “Hiếm khi Tử Mặc mới tới đây một lần, anh nhường cậu ấy một tý không được à? Tử Mặc dù sao cũng nhỏ hơn anh vài tuổi, anh cũng hơn 30 rồi, sao cứ như trẻ con thế?”

“Tôi biết rồi, lần sau không nói chuyện với cậu ta nữa.” Hạ Phủ Hiên lạnh mặt.

Hạ phu nhân trêu chọc: “Không muốn nói chuyện với cậu ta, vậy lần này Giang Tử Mặc vào nhà giam, anh còn chả sốt sắng muốn đi giúp đỡ đấy thôi?”

Hạ Phủ Hiên im lặng, thấp giọng nói: “Là tôi nợ cậu ta.”

Nghe vậy, Hạ phu nhân thở dài, cũng không nói gì nữa.

- _____

Hai ông chơi với nhau một ông gặm cỏ non một ông lái máy bay =))))

68. Chương 68: Em Đừng Có Chơi Quá Đà

Edit: Dép

Lúc ăn cơm, Quý Hoài mới nhớ ra, đầu lưỡi cậu bị cắn nên giờ đung vào đồ ăn thấy vô cùng đau, cậu gấp mấy miếng thì ngừng lại, ỉu xiu uống canh.

Hạ phu nhân thấy cậu không ăn, liền hỏi: “Sao lại không ăn nữa rồi? Đồ ăn không hợp sao?”

“Không ạ, đồ ăn ngon lắm.” Quý Hoài nói, “Cháu đang bị nhiệt miệng nên ăn vào thấy hơi đau.”

Hạ Phũ Hiên liếc một cái là biết Quý Hoài đang nói xạo, hần nhìn Giang Tử Mặc rồi hừ lạnh một tiếng, Giang Tử Mặc ngẩng đầu lườm Hạ Phũ Hiên một phát, sau đó quay đầu ra hỏi Quý Hoài, “Còn đau không?”

Quý Hoài thấy Hạ Phũ Hiên và Hạ phu nhân đều ngừng đưa nhìn mình, cậu nhanh chóng lắc đầu. Giang Tử Mặc vẫn không buông tha, tiếp tục hỏi: “Có phải là tại cắn vào lưỡi không, lần sau sẽ không cắn nữa.”

“Chú Mặc.” Quý Hoài nghiêng đầu thấp giọng cầu xin Giang Tử Mặc đừng có nói nữa. Giang Tử Mặc ngồi thẳng lên liếc nhìn Hạ Phũ Hiên, ra vẻ khoe khoang. Hạ Phũ Hiên nheo mắt trầm mặt xuống.

Hạ phu nhân thấy thế thì cười nói: “Tôi chưa bao giờ thấy Tử Mặc như thế, cậu bây giờ tình cảm hơn nhiều rồi.”

“Chú Mặc bây giờ biết cười rồi nha.” Viện Viện giơ tay nói.

Giang Tử Mặc khẽ cười, lắc đầu không nói gì.

Sau khi ăn xong, Hạ Phũ Hiên nhận điện thoại rồi đi ra ngoài. Hạ Phũ Hiên vừa ra khỏi cửa, Viện Viện kéo tay Quý Hoài lôi cậu chạy ra vườn hoa.

“Viện Viện, em dẫn anh đi đâu thế?” Quý Hoài nghi hoặc hỏi.

Viện Viện kéo cậu đi vào một căn phòng nhỏ đối diện nhà kính trồng hoa, trong phòng có rất nhiều rương hòm lớn. Hạ Viện Viện chỉ vào mấy cái hòm ở góc tường, nói: “Trong đó có ảnh của chú Mặc.”

“Đi vào xem thế này cũng được à?” Đây hẳn là nhà kho của Hạ gia, nếu trong hòm có bí mật năm xưa gì đó, sao có thể để người khác tùy tiện nhòm ngó.

“Không sao đâu anh, mấy ngày trước mẹ lấy cho em xem mà.”

Quý Hoài rất tò mò ảnh chụp mà Viện Viện nói rốt cuộc là gì, lúc Viện Viện mở hòm, cậu không nhận được đi lên giúp bé.

Hòm không lớn, bên trong có một cái hộp sắt, cũng không khóa, nhẹ nhàng tách một cái liền mở ra.

Viện Viện vươn tay chọn ảnh chụp của Giang Tử Mặc ra, đưa cho Quý Hoài, “Anh Hoài ơi anh xem đi, đây là chú Mặc này.”

Quý Hoài đón lấy, tấm thứ nhất là một tấm ảnh ba người chụp chung, ở giữa là Hạ phu nhân, hai bên thì một người là Hạ Phũ Hiên, người còn lại là Giang Tử Mặc. Thời điểm chụp hẳn là rất lâu rồi, mép ảnh đã

hơi ố vàng.

Nếu như tấm ảnh của Giang Tử Mặc mà cậu lén nhìn được trong hồ sơ đem lại cảm giác hung ác nham hiểm, thì tấm ảnh này lại mang lại cảm giác tàn bạo hơn, hận thù hơn.

Giang Tử Mặc cau mày, ánh mắt cực kỳ đáng sợ nhìn về phía trước, giống như bị bắt ép phải chụp tấm ảnh này vậy, Hạ phu nhân khoác một tay lên vai Giang Tử Mặc, một tay kéo bả vai Hạ Phủ Hiên, cười vô cùng ấm áp.

Quý Hoài không biết bây giờ mình có cảm xúc gì, vì thế liền chuyển sang nhìn tấm ảnh tiếp theo. Bối cảnh trong ảnh là một loạt bàn được kê thành hàng dài trong căng tin, Giang Tử Mặc mặc bộ đồ sọc xanh trắng bưng hộp cơm ngồi ăn bên cửa sổ, hai bàn xung quanh đều không có ai ngồi, mấy bàn xa hơn thì cũng chỉ toàn người mặc đồ sọc xanh trắng.

Lòng Quý Hoài bỗng thất lại, trong ảnh chụp là một nơi giống như nhà tù vậy, nhưng Quý Hoài biết là không phải, cậu đã nghe đội trưởng Dương nói qua, đó là trại giáo dưỡng thanh thiếu niên của Kim Thành, nơi giáo dục cải tạo cho thanh thiếu niên từ độ tuổi 14 đến 18.

Trên danh nghĩa thì là trại cải tạo, thực chất lại là ngục giam, những đứa trẻ ở đây không được giáo dục đến nơi đến chốn, về ác độc và tàn nhẫn của chúng làm người ta phát run.

Tất cả những tội ác mà bạn có thể nghĩ tới và không thể nghĩ tới, bọn họ - những đứa trẻ mới mười mấy tuổi ở đây, đã nếm trải hết rồi.

Mà chú Mặc đã ở trong này hai năm, e là đã chứng kiến tất cả những tội ác từ những đứa trẻ này.

Quý Hoài lật xem từng tấm, cảm giác rét run trong lòng ngày càng trở nên nặng nề, tay chân cậu đã phát lạnh, lạnh lẽo xuyên qua lòng bàn chân đâm thẳng vào giữa ngực.

Những bức ảnh này cho cậu thấy một chú Mặc mà cậu chưa từng gặp, cô đơn, lạnh lẽo, không cho ai lại gần, hung ác, tàn bạo, tất cả mọi người đều là kẻ địch.

Có vài tấm ảnh chụp chung cũng là do Hạ phu nhân lôi kéo chụp cùng, nhưng phần lớn thời gian hẳn chỉ có một mình, không có độ ấm, chẳng khác gì một xác chết.

“Anh Hoài, sao anh lại khóc?” Viện Viện ngẩng đầu tò mò hỏi.

Quý Hoài lắc đầu, không thể khống chế cảm giác đau đớn trong lòng. Dường như, mấy bức ảnh này đã đưa cậu tới nơi lạnh lẽo ấy, cậu chỉ có thể đứng đó nhìn, muốn tiến lên ôm chú Mặc một cái nhưng lại không làm được.

Quý Hoài nhắm mắt lại, mở ra, sau đó thu dọn mấy bức ảnh xếp lại vào trong hộp. Cậu kéo tay Viện Viện, miễn cưỡng cười nói: “Tỷ nữa đi ra đừng nói là anh khóc nhé? Không thì anh mất mặt lắm.”

Viện Viện cực kỳ ngoan, gật gật đầu, còn ngoéo tay hứa với cậu.

Cậu đi ra khỏi nhà kho, đối diện là nhà kính trồng hoa. Muôn vàn sắc hoa nở rộ xua tan cảm giác lạnh lẽo vừa nãy, giờ chỉ còn lại ấm áp.

Sau này, mỗi một năm, mỗi một ngày, mỗi một thời khắc, cậu sẽ khiến cho chú Mặc cảm nhận được cuộc sống này tràn đầy những đóa hoa ấm áp đua nhau khoe sắc, không còn là bóng tối lạnh lẽo bao trùm nữa.

Giang Tử Mặc ngồi trên sofa nhằm chán bầm điều khiển, cứ một lúc hắt lại nhìn đồng hồ, chờ hơn một tiếng, hắt muốn kéo Quý Hoài về nhà.

Hắt rất mất kiên nhẫn, cứ nhấn điều khiển liên tục. Hạ phu nhân bưng một khay đồ ăn và trái cây đặt lên bàn trà, ngồi xuống cười nói: “Vội về như thế làm gì, để Tiểu Hoài ở đây chơi thêm một lúc. Nó dù sao cũng còn là một đứa trẻ, đừng có quản lý chặt quá.”

Giang Tử Mặc im lặng không đáp.

Hạ phu nhân lại nói: “Quý Hoài là một đứa trẻ biết nghe lời, bộ dạng lại đẹp, tính tình cũng tốt, nhưng nhỏ tuổi quá, không biết sau này lớn lên có cảm thấy...”

Giang Tử Mặc ngắt lời cô: “Em ấy sẽ không như vậy đâu.”

Hạ phu nhân sững sốt, một lát sau mới lên tiếng: “Cô chỉ là lo lắng cho em thôi, cô không nói nữa là được chứ gì. Trước kia cô còn nghĩ, rốt cuộc em thích loại người thế nào, nghĩ thế nào cũng không ra, ai mà chịu được cái tính của em cơ chứ. Nhưng cuối cùng thế mà lại là một đứa nhỏ.”

Giang Tử Mặc im lặng một lát, nói: “Cô giáo không cần lo lắng cho em.”

“Hôm nay cô nợ Tiểu Hoài rồi, nếu không thì sao có thể nghe em gọi một tiếng ”cô giáo.“” Hạ phu nhân cảm thán, “Nhiều năm như vậy rồi, đây là lần thứ hai em gọi.”

Hạ phu nhân thấy Giang Tử Mặc không nói gì, liền thở dài, “Đã nhiều năm rồi cũng không thấy em nói được nhiều câu như vậy. Em và Phũ Hiên đều là do cô dạy dỗ trưởng thành, em lại là nhỏ tuổi nhất, cô đương nhiên phải để ý em nhiều hơn. Hiện giờ em đã trưởng thành rồi, cô cũng không nói nổi nữa.”

Giang Tử Mặc nói: “Cô cũng chỉ lớn hơn em 10 tuổi, lớn hơn thiếu tướng 8 tuổi, đừng nói như thế cô 70 80 tuổi vậy chứ.”

Hạ phu nhân cười: “Hai người các em gặp mặt là cãi nhau, tóc cô sắp bạc trắng như bà già 70 80 tuổi rồi đây này.”

Nhắc tới Hạ Phủ Hiên, Giang Tử Mặc không nói tiếp nữa, Hạ phu nhân hiểu, vì thế cũng không nhiều lời. Cô lại hỏi vài câu, Giang Tử Mặc đều gật đầu đáp.

Nhìn ra ngoài cửa kính, Giang Tử Mặc đã thấy Quý Hoài kéo tay Viện Viện sắp về. Ánh mắt hắn cứ dán ra ngoài cửa, Hạ phu nhân nói gì, hắn cũng chẳng nghe rõ nữa.

Hạ phu nhân buồn cười, nghĩ nghĩ rồi thấp giọng nói: “Tử Mặc, em đã lớn rồi, cô không tiện nhiều lời, nhưng mà Quý Hoài còn chưa trưởng thành, em cố kiêng dè một chút, không phải cô nhiều chuyện, mà cô thật sự coi em như em trai ruột mới nhắc nhở em. Các em như vậy... phải làm đúng phương pháp, cho dù đều là nam cũng không được coi nhẹ. Phải chú ý an toàn, em cũng đừng có chơi quá đà, vừa rồi cô thấy sau cổ Quý Hoài có vết.”

Giang Tử Mặc quay đầu lại nhìn Hạ phu nhân, Hạ phu nhân sợ Giang Tử Mặc xấu hổ, liền bổ sung thêm: “Tiểu Hoài nó còn nhỏ, ít dùng dây thừng với roi các thứ đi.”

Về mặt Giang Tử Mặc thể mà lại hơi đỏ lên, hắn khụ một tiếng, không cãi lại, khẽ gật đầu.

Trên người Quý Hoài có vết gì, hắn rất rõ ràng. Cổ tay cậu có vết cào vạt trói tới hôm qua, sau cổ thì là do hắn hôn, về phần những dấu vết khác không nhìn thấy, cũng đều do hắn làm ra.

Nhưng hắn làm sao có thể nói với người lớn hơn mình 10 tuổi giống như chị gái này rằng, hắn chưa ăn được người ta.

Còn chưa có tiền vào đâu.

Quý Hoài vào phòng, thấy Giang Tử Mặc và Hạ phu nhân đều đang nhìn, cậu cười hỏi: “Sao vậy ạ? Cô chú đang nói chuyện gì thế?”

“Không có gì, lại đây.” Giang Tử Mặc vẫy tay với cậu, Quý Hoài hơi khựng lại nhưng vẫn đi qua.

Quý Hoài vừa mới ngồi xuống bên cạnh Giang Tử Mặc, hắn đã kéo cổ áo lên của cậu lên, cầm cổ tay cậu lên kiểm tra, thấy vết hắn đã nhạt bớt rồi thì mới yên tâm buông xuống.

“Làm sao vậy?” Nửa mặt Quý Hoài bị cổ áo len che lại, cậu không hiểu Giang Tử Mặc đang làm gì, mở to mắt khó hiểu hỏi.

Hạ phu nhân nhất thời cảm thấy sững sờ, đứa nhỏ này thực sự quá đẹp, tùy ý làm ra một động tác cũng có thể khiến người ta cảm thấy sững sốt, sau đó cô nhìn không rời mắt, lặng lẽ cảm thán. Bảo sao Giang

Tử Mặc không muốn dẫn cậu ra ngoài, đứa nhỏ như thế này tốt nhất là nên giấu trong nhà.

“Tỷ nữa chúng ta về nhà.” Giang Tử Mặc nói.

“Vâng.” Quý Hoài gật đầu.

Quý Hoài tạm biệt Hạ phu nhân rồi đi ra cửa, Giang Tử Mặc thấy cậu đi ra thì nắm lấy tay cậu, dắt cậu lên xe.

“Sao phải về gấp thế?” Quý Hoài loạng choạng bị kéo đi, Giang Tử Mặc đẩy cậu vào xe sau đó đè cậu ra, mạnh mẽ hôn xuống.

Quý Hoài kinh hoảng, ra sức tránh né, “Phu nhân, phu nhân còn đang nhìn kia kìa!”

Giang Tử Mặc quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy Hạ phu nhân còn đang đứng ở cửa cười cười nhìn bọn hắn. Giang Tử Mặc trầm mặt xuống, đóng cửa xe lại, vòng qua cửa bên kia rồi bước lên xe, sau đó nhanh chóng khởi động lái xe đi.

Quý Hoài nghiêng đầu nhìn hắn, hỏi: “Chú Mặc, sao thế?”

“Sau này không tới đó nữa.”

“Vì sao?”

“Không vì sao cả, nếu muốn đến thì chờ em trưởng thành rồi đến.”

Liên quan gì đến chuyện trưởng thành? Quý Hoài không hiểu mô tê gì hết.

Giang Tử Mặc xụ mặt, dù thế nào hắn cũng phải ăn được vào bụng rồi mới dám đưa tới cửa, nếu không, để Hạ Phủ Hiên biết được, hắn đoán trước được Hạ Phủ Hiên sẽ làm ra vẻ mặt như thế nào.

Dù sao thì, năm đó hắn đã cười nhạo Hạ Phủ Hiên không ít lần vì chỉ dám nhìn người mình thích mà không dám động thủ.

69. Chương 69: Coi Như Là Nghe Kể Chuyện Đi

Edit: anh Dờ chăm chỉ đột nhiên ngày 2 chương

Xe vừa vào gara Giang Tử Mặc liền bỏ nhào qua, Quý Hoài vừa mới tháo dây an toàn đã bị đè xuống.

“Chú Mặc... ưm...” Quý Hoài bị đè lên ghế, ép bức mở miệng ra.

Giang Tử Mặc đè cậu ra hôn một lúc lâu, buồn bực trong lòng vẫn không có dấu hiệu giảm xuống, trái lại còn tăng lên. Bây giờ hẳn chẳng khác gì Hạ Phủ Hiên năm đó, nhưng Hạ Phủ Hiên còn dám nghĩ, hẳn thì đến nghĩ cũng chẳng dám.

Người ở ngay trong lòng mình, nếu muốn có thể gạo nấu thành cơm ngay.

Sau khi Quý Hoài thấy Giang Tử Mặc mở cửa xuống xe, cậu vẫn ngồi ngây người nửa ngày. Mỗi lần chú Mặc có hứng thì chỉ đè cậu xuống hôn một lát rồi thôi, một khi cọ ra lửa thì chú Mặc sẽ tức khắc dừng lại. Cậu không biết sao chú Mặc còn phanh lại được, nhưng đối với người trẻ tuổi như cậu, không khác gì mở treo miệng mèo, chỉ có thể nhìn nhưng không thể ăn.

Quý Hoài thở dài, không biết rốt cuộc là ai đang tra tấn ai, chỉ có thể trách cậu còn quá nhỏ.

Độ tuổi thực sự là niềm đau.

Buổi tối trước khi ngủ, Giang Tử Mặc nhìn chăm chăm Quý Hoài rất lâu, bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng.

“Hay là tôi trực tiếp hack vào hệ thống của bên công an, sửa tuổi của em lên sớm một năm, vậy thì bây giờ em đủ 18 tuổi rồi.”

Quý Hoài lập tức đầu toàn hắc tuyến, nhanh chóng đánh bay ý tưởng của Giang Tử Mặc, “Chú ơi là chú đây là trái pháp luật đấy.”

Giang Tử Mặc thâm sâu nhìn cậu, Quý Hoài lại lắc đầu, “Thực sự không được đâu.”

Giang Tử Mặc bực bội xoay lưng về phía cậu, Quý Hoài lấy ngón tay chọt bả vai Giang Tử Mặc, nhỏ giọng nói: “Đừng giận, là em không tốt được chưa.”

“Nếu thực sự muốn thì... thì... em có thể dùng miệng.”

“Quý Tiểu Hoài, đừng có đùa với lửa.” Giang Tử Mặc lớn tiếng cảnh cáo.

Quý Hoài lập tức ngậm miệng lại, ngón tay lại chọt vài cái, Giang Tử Mặc vẫn không xoay người lại. Quý Hoài ngáp dài một cái, đầu tựa vào lưng Giang Tử Mặc, chốc lát sau đã ngủ.

Giang Tử Mặc bực bội nửa ngày, người phía sau còn không sợ chết, cứ cọ cọ lên người hắn, chẳng mấy chốc sau, đóm lửa nhỏ đã biến thành đám cháy lớn, bùng cháy dữ dội.

Gân xanh trên thái dương Giang Tử Mặc nảy mạnh lên, hắn nhịn xuống, nhịn không nổi, đột nhiên xoay người lại túm lấy hai đùi Quý Hoài, mượn dùng một chút.

Quý Hoài lại ngáp cái nữa, thấy Giang Tử Mặc khựng lại, cậu bèn nhắm mắt lại lần nữa.

Ban đêm, cậu mơ một giấc mơ, trong mơ cậu bị người ta đè hai chân lại nướng trên lửa, chốc lát mặt này, chốc lại lát mặt kia, một lúc sau toàn thân cậu bốc khói, dục tiên dục tử.

Sau nửa đêm, tất cả lửa trong mộng đều đã tắt, chỉ còn lại cảm giác lạnh lạnh.

Cậu đi trên một con đường bê tông rất dài, hai bên là tường vây cao ngất, ngẩng đầu nhìn, bầu trời rộng lớn chỉ còn lại một khoảng nhỏ hẹp. Cậu tiếp tục bước đi trên con đường bê tông xám ngất loang lổ ấy.

Cậu không biết đã đi bao lâu, đột nhiên nghe thấy tiếng “kếttt” vang lên.

“Vào đi.” Có người nào đó ở phía sau đẩy cậu.

Cậu mịt mờ bước hai bước, cảnh tượng quen thuộc dần hiện ra. Căng tin khoảng 200 mét vuông, xếp một loạt ghế ngồi màu vàng, bên trên toàn là vết ố bẩn thỉu.

Một đám nam sinh cười nói đi vào căng tin, chỉ có một bóng dáng cô đơn chậm chậm đi sau cùng.

Quý Hoài há miệng, yết hầu như bị nghẹn lại, cậu kinh ngạc nhìn người kia.

Cậu thấy hắn đi tới bên cửa sổ, lấy hai món rồi ngồi xuống, không có người nào ngồi bên cạnh hắn.

Quý Hoài đột nhiên thấy giận run, cậu đi vào ngồi đối diện hắn.

Từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, không có âm thanh, người ở đối diện cũng không nhìn thấy, như thể Quý Hoài đang bị ép xem một vở kịch câm, mà chính cậu đang rơi lệ trong im lặng, khóc tới xé gan xé phổi.

Giang Tử Mặc ngủ rất nông, lập tức bị đánh thức. Hắn mở mắt ra thì thấy Quý Hoài đang cuộn tròn lại, khóe mắt chảy ra từng giọt nước mắt.

“Quý Tiểu Hoài.” Giang Tử Mặc kinh ngạc, vỗ vỗ mặt Quý Hoài.

Quý Hoài lại giống như bị giam cầm trong một cơn ác mộng, Giang Tử Mặc gọi thế nào cậu cũng không tỉnh lại. Giang Tử Mặc đau lòng ôm cậu, không ngừng hôn khoé mắt Quý Hoài.

“Không sao, không sao, tôi ở đây, không sao cả.”

Một lúc lâu sau, thân thể căng cứng của Quý Hoài mới thả lỏng ra, cậu chậm rãi mở mắt, lúc nhìn thấy Giang Tử Mặc thì mạnh mẽ ôm lấy hắn.

“Em ở đây.” Cậu khóc, cánh tay siết chặt lấy Giang Tử Mặc.

Phảng phất như cậu đã xuyên qua bức rào chắn vô hình, chạy vào trong giấc mộng kia ôm lấy người thiếu niên ấy, cậu dùng chính thân thể của mình nói cho hắn biết rằng, cậu ở đây.

Giang Tử Mặc ôm cậu, không biết Quý Hoài bị làm sao, gặp ác mộng hay thế nào, hắn vỗ lưng Quý Hoài, cười khê: “Tôi biết em ở đây mà, đừng khóc.”

Quý Hoài nghẹn ngào khóc không kiềm chế được, cậu dụi đầu vào ngực Giang Tử Mặc, khóc tới mức hít thở không thông, nhưng cậu không buông tay.

Một lúc lâu sau cậu dần yên tĩnh lại, chậm rãi ngẩng đầu lên dùng ánh mắt đỏ bừng nhìn Giang Tử Mặc.

“Chú Mặc, cháu gặp ác mộng, làm thế nào cũng không thể ôm được chú. Chú ở trong trại cải tạo chỉ có một mình rất cô đơn, những người đó có... bắt nạt chú hay không?”

Về mặt Giang Tử Mặc trầm xuống, nói: “Ai nói cho em chuyện này?”

“Em không hỏi ai hết, em muốn anh chính miệng nói cho em, hai năm ở trại cải tạo rốt cuộc anh đã trải qua như thế nào?”

Sắc mặt Giang Tử Mặc rất khó coi, chuyện này hắn không hề muốn Quý Hoài biết, thậm chí chính hắn cũng không muốn hồi tưởng lại, hắn hy vọng có thể làm một Giang Tử Mặc sạch sẽ trong mắt Quý Hoài.

Về mặt Quý Hoài trở nên ảm đạm, cười khổ: “Vẫn không thể cho em biết sao?”

Giang Tử Mặc không lên tiếng, Quý Hoài nhắm mắt rồi mở ra, mỉm cười nói: “Cháu không nên hỏi về quá khứ của chú, không biết cũng không sao, cháu không hỏi nữa.”

Giang Tử Mặc ngồi dậy mở đèn bàn. Sau đó hắn lôi một điều thuốc trong ngăn kéo ra hút.

Quý Hoài cũng ngồi dậy theo, cậu nhìn dáng vẻ của chú Mặc, bỗng nhiên không biết phải làm sao. Có lẽ không nên hỏi mới là tốt nhất, coi như cậu không biết gì cả, hết thấy giống như trước đây.

“Lúc tôi đi vào thì vừa đúng 15 tuổi, nhỏ hơn em 2 tuổi, hai năm sau thì được thả ra.” Giang Tử Mặc xoay lưng về phía cậu, đột nhiên mở miệng.

“Khi đó, trên người tôi chỉ có thù hận. Ở trong trại, đầu tiên là bị người khác đánh, về sau là tôi đánh người khác, tới tới lui lui cũng chỉ có vậy mà thôi. Trừ cái này ra, em muốn biết cái gì thì tôi đều có thể kể cho em. Quá trình không mấy tốt đẹp, em coi như là nghe kể chuyện đi.”

70. Chương 70: Kết Thù

Edit: Dép

Ngày Giang Tử Mặc bắt đầu vào trại giáo dưỡng, trời vô cùng trong xanh, ngàn dặm không một bóng mây.

Hai cánh cửa sắt, tường vây cao ngất ngưỡng, ngăn cách nhóm thiếu niên phạm tội với thế giới tự do bên ngoài, nếu bạn chỉ nhìn bề ngoài thì mỗi người ở đây vẫn còn là một đứa trẻ.

Giang Tử Mặc bị mang đi gặp mặt vài “giáo viên”, ở đây đều xưng hô là “thầy giáo”, “cô giáo”, mà mấy người ấy cũng rất giống giáo viên trong một trường học, khuôn mặt tràn đầy vẻ hòa ái dễ gần.

Sau đó Giang Tử Mặc được đưa đến khu ký túc xá, tám người một phòng, bảy đứa trẻ còn lại có vẻ cũng không chênh lệch tuổi là bao.

Giang Tử Mặc ném cặp sách lên giường, sau đó nằm vật ra nhắm mắt lại.

Bảy tên con trai còn lại nhìn thấy thế, lập tức xông tới.

“Đứng lên.” Một tên hô.

Giang Tử Mặc mở mắt ra nhìn bọn chúng, không hiểu bọn chúng định làm gì.

“Ngày đầu tiên vào đây, bọn tao phải dạy mày biết quy tắc.” Một tên con trai có khuôn mặt to bành cười nói, “Vừa nhìn mày là biết là một thằng công tử nhà giàu, trắng trẻo sạch sẽ, ở nhà toàn được bế bồng cưng nựng mà lớn lên đúng không, nhưng mày đến đây rồi thì không còn như thế nữa đâu. Bọn tao thằng nào cũng có trong tay vài cái án giết người, to nhỏ gì cũng có hết.”

Nó nói xong thì tự thấy buồn cười, vài tên phía sau cũng ha ha cười theo.

Giang Tử Mặc không thấy buồn cười, hẩn nhủ mi lại, ngồi dậy, lạnh lùng nhìn tên trước mặt.

“Arghhh!!!” Tên mặt to kia kêu lên một tiếng quái dị, liếc về phía các “huynh đệ” phía sau, sau đó nó nắm lấy tóc Giang Tử Mặc kéo giật từ trên giường xuống đất.

“Mày nghĩ chỗ này là trường học hả thằng công tử bột?” Tên mặt to cười, đập một cước, sau đó giống như đại ca cầm đầu, ngồi xuống bên giường vung tay nói: “Chúng mày xông lên dạy dỗ nó đi, các thầy cô bảo chúng ta phải ”giúp đỡ” lẫn nhau, cho nên chúng ta phải dạy bạn mới các quy tắc ở đây chứ nhỉ.”

Mấy tên còn lại cười cợt, bọn chúng thuận thực đi lên giữ chặt người, hung hăng nắm đầu Giang Tử Mặc động mạnh vào tường, sau khi ăn đau, người đương nhiên sẽ ngoan hơn, không phản kháng nữa. Chiêu này chúng đã làm rất nhiều lần.

Bọn chúng vẫn chiếu theo quy tắc cũ, chiêu đãi “bạn mới” một lần, trong lúc hành hung còn dùng khăn mặt hoặc tất để bịt mồm tên “bạn mới”, không cho phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Lúc làm chuyện này, chúng rất phấn khích, giống như đang so xem ai ra nhiều quyền cước hơn vậy. Sự kiêu ngạo của thiếu niên, tự tôn mà một người nên có, chúng lại lựa chọn đạt được thông qua cách hành hung người khác.

Không ai cảm thấy đó là sai trái, người lúc đầu bị bắt nạt thành quen, sau đó sẽ trở thành một trong số bọn chúng, người lợi hại nhất sẽ trở thành bá chủ của cái ký túc xá, lợi hại hơn nữa thì xưng vua cả cái trại giáo dưỡng.

Chúng tăng bốc lẫn nhau, nịnh nọt lẫn nhau, nghiêm nhiên đã hình thành một cái xã hội giang hồ thu nhỏ, bọn chúng lấy đó làm tự hào.

Cho nên khi hoàn thành xong tiết mục đón mừng bạn mới, chúng lắc lắc cánh tay nằm vật ra giường, ngủ hết một loạt.

Qua thật lâu sau, đèn trong ký túc xá đã tắt hết, người nằm trên đất kia mới giật mình tỉnh dậy. Hẩn khó nhọc chống tường đứng lên, động tác chậm chạp, xương cốt trên người như vỡ nát, nhưng hẩn vẫn không kêu một tiếng.

Hẩn đứng lên, ánh mắt đảo qua bọn người nằm trên giường sắt, ánh sáng chiếu vào qua khung cửa sổ, khiến hẩn nhớ rõ khuôn mặt của từng tên cùng phòng trong ngày đầu tiên đến đây.

Thời gian tầm một tháng sau đó, vết thương trên người hẩn ngày càng nhiều, nhưng đồng thời mấy tên kia cũng không dám động vào hẩn nữa.

Đúng một tháng sau.

Ngày đầu tiên Hạ Phủ Hiên đến trại giáo dưỡng đã được giao cho một nhiệm vụ, bởi vì hắn xuất thân từ gia đình quân nhân, học thức và năng lực vượt xa những đứa trẻ cùng tuổi, chứ đừng nói chỗ này chỉ rất bọn trẻ tội phạm.

Thầy Trương dạy tư tưởng chính trị, võ vai Hạ Phủ Hiên nói: “Đến đúng lúc lắm, giúp thầy nói chuyện với Giang Tử Mặc. Thầy nói thế nào chúng nó cũng không chịu nghe, em thì không giống, em chỉ lớn hơn chúng nó 2 - 3 tuổi, không khác gì mấy, em đi tâm sự với chúng nó, đừng để bọn trẻ sau này ra trại thì lại đi sai đường.”

Hạ Phủ Hiên gật đầu, hắn tới nơi này mà chưa nói với người nhà, nếu không thì hắn đừng hòng tới. Nhưng hắn có lý do phải đến đây, cho nên khi được giao nhiệm vụ này, hắn rất là thích ý.

Thầy Trương dẫn hắn đến một căn phòng, trong phòng chỉ đặt một cái bàn và hai chiếc ghế hai bên, một thiếu niên đang ngồi ở đó. Ánh mắt thiếu niên kia rất hung tàn, toàn thân đều là vết thương bầm tím.

Thầy Trương nhìn thấy hắn thì lại thở dài, Giang Tử Mặc vẫn đang ngồi bất động.

“Phủ Hiên không lớn hơn các em là bao, các em ngồi tâm sự đi.” Thầy Trương khoát tay, đi ra ngoài.

Hạ Phủ Hiên đánh giá người đối diện, nói: “Giang Tử Mặc phải không? Tôi là Hạ Phủ Hiên.”

Hôm nay Hạ Phủ Hiên mặc đồ thường ngày, còn cố ý tạo kiểu tóc, quần áo cũng là chọn tới chọn lui, hắn nhìn chiếc ghế đen bản bản còn lại, không ngồi xuống.

Giang Tử Mặc rũ mắt, không nói gì cả.

Hạ Phủ Hiên nhíu mày, hắn biết Hà Nguyễn tới trại giáo dưỡng nên hắn đã tiến hành điều tra nơi này, sau khi biết ở đây toàn là loại người gì, hắn lập tức chạy theo qua.

Hà Nguyễn rất tốt bụng, Hạ Phủ Hiên sợ cô tới đây sẽ buông lỏng cảnh giác trước những đứa trẻ này mà rước họa. Trại giáo dưỡng Kim Thành lập ra chỉ để nhận trẻ vị thành niên phạm tội, phạm nhân lớn tuổi nhất cũng không quá 18 tuổi.

Đa số những đứa trẻ ở đây, sau khi ra khỏi trại giáo dưỡng lại tiếp tục vào ngục giam, cho nên đừng hy vọng ở đây có người nào lương thiện.

Hạ Phủ Hiên đã xem tư liệu của Giang Tử Mặc, tội phạm giết người khi mới 15 tuổi. Cho dù quá trình xảy ra thế nào, sau khi một người ra tay giết người, lương tri và đạo đức chắc chắn đã không còn lành lặn, cả đời sẽ nhớ kỹ cảm giác giết người, rồi một lúc nào đó, cảm giác ấy sẽ lại dâng trào trong đầu óc, tiếp tục giết người là chuyện hiển nhiên.

“Có lẽ cậu cũng biết vì sao nhà cậu gửi cậu đến đây, nếu cậu đã được tòa xử trắng án thì chỉ cần ở trong này hai năm, không gây chuyện thì sẽ được về. Nếu cậu còn đánh nhau thì e là hai năm sau không được ra đâu.”

“Chẳng sao cả.” Giang Tử Mặc cười lạnh.

“Cậu không sao, thế người nhà cậu thì sao? Cha mẹ đã mất, chẳng lẽ cậu muốn bọn họ nhắm mắt không yên?”

Giang Tử Mặc đột nhiên lật tung cái bàn lên, nước trà trên bàn văng lên quần Hạ Phủ Hiên. Hạ Phủ Hiên lập tức sầm mặt, hắn cố ý ăn diện để chút nữa đi gặp Hà Nguyễn, thế mà lại bị thằng ranh này làm dơ hết rồi.

Cho dù Hạ Phủ Hiên có trăm ỏn thể nào đi nữa thì cũng chỉ là một cậu trai hơn Giang Tử Mặc có 2 tuổi, cũng là vị thành niên, cơn tức giận tức khắc bùng lên.

Quần áo đã bẩn, hắn không nể nang gì nữa. Ánh mắt Hạ Phủ Hiên chăm chú nhìn, tóm lấy bả vai Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc nghiêng người né được. Sau đó, hắn nhanh chóng xoay người đá ra một cước, in một vết giày đen sì lên tà áo sơ mi trắng tinh khôi của Hạ Phủ Hiên.

Từ nhỏ Hạ Phủ Hiên đã luyện tập thể lực cùng ba và các chú, không ngờ lại bị một thằng nhóc gây gò làm cho bị thương.

Hạ Phủ Hiên không dám coi thường, hắn không kiêng dè nữa, ra tay toàn lực. Thân thủ của Hạ Phủ Hiên là do được huấn luyện chuyên nghiệp từ nhỏ, Giang Tử Mặc mới chỉ tập tành đánh đấm một tháng, sao có thể đánh lại. Qua vài chiêu, Giang Tử Mặc rơi vào thế yếu.

Hạ Phủ Hiên bắt chéo hai tay Giang Tử Mặc bẻ quặt ra sau, đầu gối dè lên cạnh sườn Giang Tử Mặc, lạnh lùng nói: “Cậu muốn đánh với tôi á, còn non và xanh lắm.”

“Trong thời gian tôi ở đây, tốt nhất cậu nên ngoan ngoãn một chút, đừng để tôi nghe thấy cậu lại đi đánh người, tôi sẽ không nương tay với cậu đâu.” Hạ Phủ Hiên tự nhận rằng vẻ mặt ôn hòa của hắn không thể chế phục được Giang Tử Mặc, cho nên Hạ Phủ Hiên trực tiếp uy hiếp, dù sao Giang Tử Mặc cũng đâu có đánh lại hắn.

Chỉ cần trong khoảng thời gian Hà Nguyễn ở đây, Giang Tử Mặc ngoan ngoãn không gây chuyện, Hạ Phủ Hiên sẽ không động tay.

“Các em... đang làm gì đấy?” Hà Nguyễn đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy cảnh tượng này.

Hạ Phủ Hiên sững sốt, mau chóng buông tay ra, Giang Tử Mặc thừa cơ phản kích, vung một đấm trở về, đấm trúng mặt Hạ Phủ Hiên. Đây là lần đầu tiên trong đời Hạ Phủ Hiên chịu một như vậy, hắn không

nghĩ được gì nữa, cũng vung một quyền qua.

Hai người lăn vòng trên đất đâm nhau túi bụi, Hà Nguyễn khuyên ngăn thế nào cũng vô ích, cuối cùng phải đi kêu thầy giáo khác vào cùng kéo hai thằng nhóc ra.

Lần đầu tiên Hạ Phủ Hiên lăn lộn trên đất đánh nhau với thằng nhóc dai như đũa, lại còn là một thằng nhóc gầy gò ốm yếu, chuyện này trở thành nét bút sỉ nhục trong cuộc đời hắn.

Mối thù này đã hình thành như thế!

71. Chương 71: Tòng Phạm

Edit: anh Dờ lại uống máu gà up 2 chương 1 ngày

Mặc kệ quá trình xảy ra thế nào, Giang Tử Mặc hút xong liều thuốc thì cũng kể xong, tự thuật lại khoảng thời gian hai năm kia với vẻ mặt không cảm xúc.

Quý Hoài ngồi bên cạnh Giang Tử Mặc, nghĩ nghĩ một lúc, cậu duỗi tay ôm lấy Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc cúi đầu nhìn cậu, đuôi mắt khê cong, vẻ lạnh lẽo đã biến mất, hắn cười cười cúi xuống hôn lên môi Quý Hoài.

“Chú Mặc, vậy cuối cùng Hạ tiên sinh ghét chú thật sự luôn sao?” Quý Hoài ngẩng đầu hỏi.

“Chắc là thế.” Giang Tử Mặc cười lạnh, “Hạ Phủ Hiên kia là một tên nhát cáy, thích mà không dám nói, cuối cùng cô giáo coi trọng hắn, tính ra là Hạ Phủ Hiên mèo mù vớ cá rán.”

Quý Hoài hỏi: “Hạ phu nhân là cô giáo của chú đúng không?”

Hà Nguyễn, trong khoảng thời gian ấy, quả thật là cô giáo của hắn, có điều là cô giáo tâm lý. Ông nội của Hà Nguyễn là chuyên gia nghiên cứu tâm lý học nổi danh trong nước, từ nhỏ Hà Nguyễn đã thích nghe ông nội nói chuyện về tâm lý học, vì thế sau khi lớn lên, cô rất hứng thú với lĩnh vực này.

Sau khi cô thi đậu nghiên cứu sinh, cô bắt tay vào làm dự án đầu tiên, điều tra sức khỏe tâm lý của trẻ vị thành niên. Vừa lúc ấy, trại cải tạo thiếu niên Kim Thành thiếu một vị giáo viên tâm lý chuyên nghiệp, vì vậy, Hà Nguyễn ở lại một năm làm giáo viên tâm lý.

Giang Tử Mặc là đối tượng quan sát quan trọng của cô. Lúc ban đầu, Giang Tử Mặc rất phản cảm với việc bị người khác nhìn mình như vật thí nghiệm, hắn luôn tỏ ra thù hận với Hà Nguyễn, vì chuyện này mà lại

đánh nhau với Hạ Phủ Hiên.

Nếu Hạ Phủ Hiên không buông lỏng cảnh giác thì Giang Tử Mặc không thể có cơ hội thắng. Thù ngày càng lớn, chỉ cần Giang Tử Mặc gặp mặt Hạ Phủ Hiên, hai người gần như sẽ lao vào đánh nhau, đâm đá túi bụi, người khác kéo cũng không ra.

Sau đó Hà Nguyễn muốn bôi thuốc giúp Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc lạnh lùng từ chối. Cơm nước xong thì bỏ đi, độc lại độc vãng, chưa bao giờ tiếp xúc với người khác. Nếu không ai tìm hắn nói chuyện, nửa tháng hắn chẳng hé miệng nói một câu.

Vào một buổi cuối tuần kia, sau khi hắn nhúng đầu cái tên tự xưng là đại ca vào bồn cầu, cả ký túc xá không ai dám động vào hắn.

Ký túc xá không dám làm gì, cả trại cải tạo nhìn thấy Giang Tử Mặc là ngựa mất.

Vì thế, đánh nhau, ẩu đả, thậm chí lỡ tay làm chết người.... Giang Tử Mặc nhìn rõ hết thấy những thứ này, cũng bị ép phải nếm trải tất cả, càng ngày hắn càng trầm lặng, xuống tay càng ngoan độc. Một khi đánh nhau sẽ không bao giờ để lại đường lui cho chính mình, có một lần suýt nữa cầm dao đâm chết người.

Mọi người trong trại bị Giang Tử Mặc dọa cho sợ rồi, không ai dám tiếp cận khiêu khích hắn nữa. Đổi lại, tính cách Giang Tử Mặc ngày càng bất thường, thích sử dụng bạo lực.

Nếu vào giai đoạn mấu chốt này không có ai dẫn đường, Giang Tử Mặc rất dễ sa vào con đường lầm lỗi, bạo lực sẽ bám lấy cả đời hắn.

Nhưng Hà Nguyễn vừa dịu dàng lại vừa cứng rắn, năng lực chuyên môn của cô và tính cách mềm mỏng như nước đã chậm rãi dung nhập vào lòng Giang Tử Mặc.

“Tử Mặc, em có nghĩ, sau khi rời khỏi đây sẽ làm gì không?” Hà Nguyễn ngồi bên cạnh Giang Tử Mặc nửa giờ, đột nhiên lên tiếng.

Giang Tử Mặc đang nhắm mắt để bác sĩ xử lý vết thương, Hà Nguyễn cười, nói tiếp: “Sau khi em ra ngoài, cô sẽ đi tìm em, em đồng ý không?”

Thấy vết thương trên đùi do đánh nhau với Hạ Phủ Hiên đã được bó chặt, Giang Tử Mặc đứng dậy, nói: “Nếu cô đến thì đến một mình, đừng đi cùng thằng óc chó Hạ Phủ Hiên kia.”

Hà Nguyễn cười, nói thêm một câu: “Sau khi ra ngoài, hãy tìm một người mình thích rồi sống tử tế một đời nhé.”

Đó là vào lúc kỳ hạn hai năm sắp tới, Hà Nguyễn nói với hắn như thế. Năm ấy, hắn không hiểu vì sao Hà

Nguyễn lại nói như vậy, tới khi ôm người mình thích trong lòng rồi, Giang Tử Mặc mới biết, những lời ấy mang hàm ý chúc phúc.

Giang Tử Mặc ôm chặt Quý Hoài, nói: “Chỉ có vậy thôi, hai năm thôi mà, vốn chẳng xảy ra chuyện gì nhiều.”

Quý Hoài lắc lắc đầu, chú Mặc nói càng ngắn, cậu càng cảm nhận được từng câu từng chữ mang theo nỗi đau xót mà cậu không thấy được, tay cậu đặt lên vết sẹo trên hông Giang Tử Mặc.

“Vết thương này là từ lúc ấy phải không?”

“Phải.” Giang Tử Mặc gật đầu, “Ngoài ý muốn thôi, có điều...” Có điều lại khiến cho Hạ Phủ Hiên cảm thấy thiếu nợ Giang Tử Mặc cả đời, nhưng cho tới giờ, Giang Tử Mặc chưa từng để tâm, chỉ là không muốn nhắc lại chuyện cũ mà thôi.

Vốn dĩ Hà Nguyễn chỉ định ở lại trại cải tạo một năm, nhưng vì Giang Tử Mặc mà ở thêm một năm nữa. Cho nên Hạ Phủ Hiên cũng theo đó mà ở lại thêm một năm.

Hạ Phủ Hiên và Giang Tử Mặc, trừ đánh nhau ra thì cũng chỉ còn đánh nhau, bọn họ dường như chưa từng nói chuyện tử tế câu nào, ai cũng ngứa mắt người kia. Trong quá trình đánh nhau, Giang Tử Mặc đã học được hơn phân nửa chiêu thức của Hạ Phủ Hiên, đánh mười lần thì Giang Tử Mặc sẽ thắng năm lần.

Khi đó đã sắp tới kỳ hạn hai năm của Giang Tử Mặc, chỉ cần không ai ám hại hắn, hắn có thể trở về đúng thời hạn. Nhưng Giang Tử Mặc đã quá hiểu những trò âm hiểm trong bóng tối, hắn biết, không đơn giản như vậy.

Lúc ấy Hoa Chính Diệu lấy danh nghĩa quản giáo để đưa hắn vào trại, không dễ dàng gì, giờ hắn lại sắp được thả ra. Huống hồ trong hai năm này, có biết bao nhiêu người ẩn trong bóng tối muốn giết chết Giang Tử Mặc, hắn đều tránh được.

Cha mẹ gặp chuyện không may, tất cả che chở đều biến mất, mà sau khi Hoa Chính Diệu đưa hắn vào trại cải tạo, tất cả sự yếu đuối và vô dụng của hắn đã tiêu tan, hắn có lẽ phải cảm ơn Hoa Chính Diệu đã cho hắn cơ hội rèn giũa hai năm này. Chỉ cần hắn có thể ra ngoài, Hoa Chính Diệu khó mà sống yên ổn, bởi vì từng giây từng phút phải cảnh giác với sự trả thù của Giang Tử Mặc.

Buổi tối trước lúc ra trại, Hà Nguyễn tìm Giang Tử Mặc nói chuyện nửa ngày trong chính phòng Giang Tử Mặc. Sau khi gây bất hoà với tất cả mọi người, hắn ở một mình. Hạ Phủ Hiên biết chuyện, cố ý tới cảnh cáo hắn mấy câu, cuối cùng lại đánh nhau.

Lần này Hạ Phủ Hiên thắng, Hạ Phủ Hiên bắt chéo hai tay Giang Tử Mặc cột vào chân giường, nhẹ đá Giang Tử Mặc một cái, “Đêm cuối cùng ngủ dưới đất đi, từ từ mà cảm nhận, sau này không có cơ hội nữa đâu.”

Giang Tử Mặc hừ một tiếng, giằng mấy lần thấy không thoát được, đành ngồi im.

Lúc đánh nhau, Giang Tử Mặc rất thích đánh vào mặt, mặt Hạ Phủ Hiên lúc này đã sưng vù, khuôn mặt anh tuấn sưng một cục rõ to, tím bầm, điều này khiến Hạ Phủ Hiên bức không chịu nổi, không thèm cời trói cho Giang Tử Mặc mà xoay người đi luôn.

Giang Tử Mặc nghĩ, lúc nào phải đòi lại món nợ này mới được, hần chậm rãi thiếp đi.

Ban đêm, cửa bật mở, tiếng động rất khẽ nhưng Giang Tử Mặc vẫn tỉnh lại ngay lập tức. Hần đề cao cảnh giác, nhưng dây trói chặt làm hần không cử động được.

Người kia đi tới bên giường, liếc mắt liền nhìn thấy Giang Tử Mặc bị trói ở chân giường.

“A, tốt quá, ai lại giúp mình thế này? Còn trói nó lại giữ mình luôn.” Giang Tử Mặc biết người này, Chu Xương, từng đánh nhau vài lần với Giang Tử Mặc, bởi vì ra tay với chính cha mẹ của mình nên bị đưa vào đây.

Giang Tử Mặc từng nghe Hà Nguyễn bảo, Chu Xương có dấu hiệu tâm thần, vào một số thời điểm, nó chính là một thằng điên.

Ngay trong buổi tối sau khi cha mẹ đã ngủ, nó tưới xăng khắp nhà, sau đó ném bật lửa vào trong phòng, khi ngọn lửa bùng lên, nó đứng ở bên ngoài cười ngặt nghẽo.

Nhưng dù có dùng biện pháp y học hay điều tra tâm lý cũng không chứng minh được Chu Xương tâm thần, nó vẫn bình thường như trước, chỉ thỉnh thoảng mới nổi điên. Ví dụ như đêm nay, nó nhận một chút tiền, cầm dao đi vào phòng Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc giãy giụa không ra, Chu Xương cầm dao đâm thử một nhát, Giang Tử Mặc xoay người muốn tránh, nhưng dây trói hạn chế hành động của hần, con dao cắm phập vào hông 2 cm, rạch ra sau lưng, Chu Xương nắm chặt dao mạnh mẽ rạch ra một đường dài.

Giang Tử Mặc cắn răng, dùng toàn bộ khí lực kéo đồ giá sách bằng sắt, “đùng” một tiếng, giá sách đổ xuống như tiếng pháo nổ. Chu Xương khựng lại, tiếp tục rạch đường thứ hai.

Giang Tử Mặc mất máu quá nhiều, đầu quay mòng mòng. Hần trốn không thoát, ngực lại bị đâm thêm một dao.

Tiếng vang làm kinh động đến nhân viên trực ban, cũng kinh động đến Hạ Phủ Hiên. Lúc Hạ Phủ Hiên vội vã trở về, Giang Tử Mặc toàn thân đều là máu, gục trên vũng máu của chính mình.

Hạ Phủ Hiên không chế Chu Xương, lúc tới cứu Giang Tử Mặc, toàn thân hần run lên bần bật.

Bởi vì, vừa rồi Giang Tử Mặc bị hấn cột vào chân giường, vị trí không hề xô dịch một chút nào, chứng tỏ lúc Giang Tử Mặc bị người ta đâm đã không thể trốn thoát.

Nếu Giang Tử Mặc chết, Hạ Phủ Hiên hẳn chính là tòng phạm hại chết người.

- - - - -

Thương chú tôi quá huhuhuh

72. Chương 72: Món Quà Tặng Hoa Duẫn Giang

Edit: anh Dờ đã hy sinh sau hai hôm uống máu gà nên cô Dờ làm thay

Nghe xong, thật lâu Quý Hoài không lên tiếng, tay cậu đặt lên vết sẹo trên thắt lưng Giang Tử Mặc vuốt ve cái vết lồi xấu xí ấy, trong lòng cậu như bị cái gì đó chặn lại, nghèn nghẹn làm cậu không thở nổi.

“Chú Mặc.” Cậu cúi đầu gọi một tiếng, cũng không biết phải làm gì, cứ gọi như vậy thôi.

“Quý Tiểu Hoài, đừng sờ lung tung.” Giang Tử Mặc đè tay cậu lại, cảnh cáo một tiếng.

Quý Hoài thu tay lại, cậu quỳ gối ngồi bên giường ôm cổ Giang Tử Mặc, khẽ hạ một nụ hôn lên khóe môi hắn, “Nếu gặp được chú sớm hơn thì tốt rồi.”

Giang Tử Mặc ôm cậu vào ngực, cười: “Gặp sớm để làm gì?”

Quý Hoài nghĩ nghĩ, nói: “Nuôi chú.”

“Lá gan không nhỏ.” Giang Tử Mặc khẽ liếc nhìn cậu, “Quý Tiểu Hoài, tôi phát hiện ra gần đây lá gan của em càng lúc càng lớn, trước kia sợ tôi như vậy, sao giờ hết sợ rồi?”

Quý Hoài bật cười: “Trước kia là do cháu còn nhỏ không hiểu chuyện, chú Mặc đừng có tính toán như vậy chứ.”

“Nếu tôi muốn tính toán thì sao?”

“Vậy thì phải chịu thôi, người cũng ở trong tay chú rồi, chú muốn làm gì mà chẳng được.” Giọng cậu càng ngày càng nhỏ, tới chữ cuối thì hoàn toàn không nghe thấy âm thanh nữa.

Giang Tử Mặc không nhịn được cười, người trong lòng mới nói mấy câu, cảm giác buồn bã vì những hồi ức vừa rồi đã tan biến không còn một dấu vết, hần cúi xuống dịu dàng hôn lên môi cậu.

Không cần em phải gặp tôi từ sớm, bây giờ gặp là vừa đúng lúc.

Ngày thứ ba Giang Tử Mặc từ cục cảnh sát trở về, hần lại bị bên đó gọi đi, Quý Hoài sống chết đòi đi theo.

Vừa mới đặt chân vào cục, đội trưởng Dương vẫy vẫy tay, “Đến đúng lúc lắm, vụ án có tiến triển mới.”

Giang Tử Mặc gật đầu, không hề thấy bất ngờ. Mà vẻ mặt của đội trưởng Dương lại rất phức tạp, anh ta nói: “Bên cảnh sát chúng tôi đã bắt được người đàn ông ra tay vào phút cuối cùng trong video kia, theo lời khai từ gã, Hoa Duẫn Giang là người đứng phía sau giật dây.”

“Thuê kẻ khác giết người, vu oan giá họa, thực sự là những chuyện mà Hoa Duẫn Giang có thể làm ra.” Giang Tử Mặc cười lạnh.

“Sáng nay Hoa Duẫn Giang đã bị cảnh sát bắt, nhưng gã không thừa nhận, trừ lời khai của tên được thuê kia thì không có bất kỳ chứng cứ nào để chứng minh việc này do Hoa Duẫn Giang nhúng tay.”

Không có chứng cứ, nghĩa là khi Hoa Duẫn Giang tiến hành giao dịch đã không để lại dấu vết gì, giọng nói, tin nhắn, thông tin chuyển khoản... Nếu thật sự là Hoa Duẫn Giang làm, có thể làm đến nước này cũng sẽ không dễ dàng để bản thân bị bắt.

Giang Tử Mặc cười nhạo, không nói gì.

Đội trưởng Dương tiếp tục nói: “Vậy nên chúng tôi vẫn không thể loại bỏ nghi ngờ đối với anh được, Giang Tử Mặc, hôm nay gọi anh qua đây là bởi Hoa Duẫn Giang muốn gặp anh.”

“Sao ông ta lại muốn gặp chú?” Quý Hoài nghi ngờ hỏi, sợ Hoa Duẫn Giang lại giở trò.

Giang Tử Mặc cười nói: “Bởi vì tôi đã chuẩn bị cho gã một món quà.”

Cửa phòng gặp mặt mở ra, Giang Tử Mặc đi vào thì thấy Hoa Duẫn Giang đang ngồi trước bàn, sắc mặt u ám, sau khi thấy Giang Tử Mặc đi vào thì gã trở nên vô cùng kích động.

“Anh mong tôi đến lắm phải không?” Giang Tử Mặc cười khê, ngồi xuống đối diện Hoa Duẫn Giang.

“Giang Tử Mặc.” Hoa Duẫn Giang dán vào cạnh bàn, thấp giọng nói: “Tin nhắn sáng nay mày gửi là có ý gì?”

“Anh không đoán ra à? Anh Duẩn Giang làm người tốt nhiều năm nên đầu óc lú lẫn rồi?”

“Giang Tử Mặc! Lẽ ra tao nên giết mày từ sớm!” Khuôn mặt Hoa Duẩn Giang trở nên dữ tợn.

Giang Tử Mặc khinh thường nhìn gã: “Nếu anh có khả năng ấy thì bao nhiêu năm nay đã phải nhận ra rồi chứ.”

“Con đi Tề Nguyệt kia! Dám lén lút lên giường với thằng khác sau lưng tao, tao sẽ không tha cho mày đâu! Còn có thằng Duẩn Hòa! Hoa - Cẩm - Tú! Chúng mày đều phải chết!” Mặt Hoa Duẩn Giang đỏ quạch, nghiến răng nghiến lợi nghiền rửa.

“Đáng tiếc là anh không còn cơ hội nữa rồi.” Giang Tử Mặc nói, “Bây giờ anh bị Hoa gia ruồng bỏ, ai sẽ cứu anh? Hoa Chính Diệu ư? Hoa Cẩm Lăng? Hay là Hoa Duẩn Hòa?”

Giang Tử Mặc cười lạnh, bọn người kia óc còn chưa mang nổi mình ốc, sao có thể tới cứu Hoa Duẩn Giang.

“Đừng có hòng! Chúng mày không chứng minh được là tao giết người, nói vài lời là tố cáo được sao? Chúng mày nghĩ quá đơn giản rồi, chúng mày không có cửa hãm hại tao đâu!”

“Không có chứng cứ phải không?” Giang Tử Mặc cười nhạt, hần thấy hơi chán, nói chuyện với kẻ ngu ngục như Hoa Duẩn Giang chẳng thú vị chút nào cả.

“Người không có đầu óc nhất Hoa gia chính là anh, Hoa Duẩn Giang, lần này anh vu oan cho tôi chắc là chủ ý của Hoa Chính Diệu nhỉ? Nhưng anh chính là người sắp đặt tất cả, anh cũng chỉ là quân cờ trong tay lão già kia thôi. Anh nghĩ tôi không có chứng cứ? Ha, tôi có chứ, nhưng tôi muốn từ từ tiến hành từng bước, anh chỉ là bước đầu tiên.”

“Giang Tử Mặc! Mày nói huych toẹt mẹ ra đi!”

Giang Tử Mặc đứng lên, lạnh lùng nhìn gã, sau đó xoay người rời đi.

Hoa Duẩn Giang là người đầu tiên, tiếp theo sẽ tới người thứ hai, người thứ ba... phải từ từ mới thú vị.

Ở ngoài, đội trưởng Dương nghe được toàn bộ cuộc hội thoại, sau khi Giang Tử Mặc đi ra, anh ta kiên dè nhìn hần.

“Dương cảnh quan, anh lại nợ tôi một lần nhé.” Giang Tử Mặc đi ra, lấy một cái USB đưa cho đội trưởng Dương. Đội trưởng Dương nhìn thấy USB, đồng tử co lại, anh nhớ tới cái USB mà lần trước Hạ phu nhân đưa.

E là trong chiếc USB cũng sẽ chứa chứng cứ chính xác để buộc tội Hoa Duẩn Giang. Bởi vì chuyện này, đội trưởng Dương càng thêm kiên dè Giang Tử Mặc, thủ đoạn mưu mô của Giang Tử Mặc lần nào cũng khiến anh phát sợ.

Không dưới một lần anh lên đi điều tra Giang Tử Mặc, nhưng chẳng bao giờ tra ra cái gì. Một người như vậy sao có thể sạch sẽ cho được, nhưng tất cả những dấu vết cứ như được một bàn tay nào đó dọn dẹp sạch bong.

Mà chủ nhân đôi bàn tay ấy chính là người đàn ông tuần tú đứng trước mặt đội trưởng Dương bây giờ.

Đội trưởng Dương khẩn cấp triệu tập nhân lực đi phân tích cái USB, Giang Tử Mặc thì đem Quý Hoài ra khỏi cục cảnh sát.

Quý Hoài đi theo sau, càng nghĩ càng tò mò, “Chú Mặc, chú tặng cái gì cho Hoa Duẩn Giang vậy?”

“Một bản giám định ADN.”

“Giám định ADN? Ai với ai?”

Giang Tử Mặc không trả lời, thích thú nở nụ cười, nói: “Tối nay đưa em đi xem một vở kịch hay, có điều phải mua vé vào cửa.”

“Vé vào cửa gì cơ?”

Giang Tử Mặc dùng mắt ra hiệu cho Lục Thất đang ngồi ở ghế lái, bảo anh xuống xe. Lục Thất thầm chửi một câu “lão lưu manh” rồi xuống xe, nhường không gian riêng tư cho hai người kia.

Quý Hoài thấy Lục Thất xuống xe, cậu có dự cảm không tốt.

Cậu thấp giọng nhắc nhở Giang Tử Mặc, “Chú Mặc, đây là ngay trước cửa cục cảnh sát.”

“Quý Tiểu Hoài, nếu không muốn tôi bị bắt vào đấy thì ngoan một chút, đừng lên tiếng.” Giang Tử Mặc vuốt ve sau lưng Quý Hoài, chậm rãi nói.

Quý Hoài đỏ mặt, nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, không thấy ai mới quay đầu lại, ghé sát vào tai Giang Tử Mặc, thầm thì: “Vậy anh nhanh một chút, đừng làm lâu quá.”

Giang Tử Mặc híp mắt, ôm chặt cậu vào lòng.

Từ lần Giang Tử Mặc gặp phải tình huống ra quá sớm, sau đó hắn không buông tha cho Quý Hoài. Đường như hắn tự lập cho mình một cái bản ghi chép kỷ lục Guinness, lần sau sẽ lâu hơn lần trước. Quý Hoài lo lắng không thôi, cứ chiều theo cái tốc độ liên tục phá kỷ lục này, người chết trước nhất định là cậu.

“Chú Mặc.” Quý Hoài chống lên cửa kính xe, thắt lưng cong lên, khó nhọc nói: “Lần này lâu hơn lần trước 5 phút, có thể... có thể dừng lại được chưa?”

“Chân... kẹp chặt lại một chút... shhh... sắp xong rồi đây.” Giọng nói khàn khàn của Giang Tử Mặc vang lên, hắn nắm chặt thắt lưng nhỏ của Quý Hoài gây sức ép thêm một lát rồi mới dừng lại. Hắn ôm Quý Hoài vào lòng, hôn lên thái dương lấp lăm lấp mồ hôi của cậu.

Lúc Lục Thất được gọi về, vừa lên xe anh liền thở một cái dài thượt, chột chột đồng hồ trên tay, nói: “Thiếu gia, 40 phút rồi đây.”

“Lái xe.” Giang Tử Mặc lạnh lùng lườm anh.

Quý Hoài thấy hơi ngượng ngùng, hai đùi cậu vẫn còn đang run rẩy, người toàn là mồ hôi, chú Mặc ôm cậu vào lòng, cậu thoải mái ngồi bất động, vì thế suốt dọc đường, Lục Thất cứ lén lút nhìn hai người phía sau.

- - -

Người chú thiếu nghị lực nhà tôi mang tiếng bảo vệ em đến năm 18 tuổi nhưng trước đó chú đã xơ mủi được gần hết rồi:v thiếu mỗi bước cuối lol

73. Chương 73: Kịch Hay Bắt Đầu

Edit: cứ cô Dờ ê đít thì chỉ có 1 chương thôi

Khoảng thời gian này Hoa gia yên ắng hơn rất nhiều, Hoa Chính Diệu yếu bệnh, bác sĩ phải ở lại trong nhà để tùy thời chăm sóc, cả lâu ba tràn đầy mùi thuốc đông y.

Sáng nay, sau khi Hoa Duẫn Giang bị bắt, Hoa Chính Diệu vẫn không tỏ thái độ gì, nhóm người hầu bắt đầu bàn ra tán vào. Có thể thấy được, Hoa gia đã tới lúc xuống dốc rồi.

Hoa Chính Diệu uống thuốc xong thì một nhọc nằm trên giường, tên trợ lý nhìn ông ta một cái, nói: “Bên phía cảnh cục đã có chứng cứ xác thực, e là lần này đại thiếu gia sẽ...”

“Chứng cứ gì?” Hoa Chính Diệu nhắm mắt, hỏi.

Trợ lý nhìn sắc mặt Hoa Chính Diệu, ngập ngừng trả lời: “Giang Tử Mặc cung cấp một cái USB.”

Hoa Chính Diệu mở choàng mắt ra, lạnh lùng nói: “Lại là nó!”

Ông ta không thở nổi, bắt đầu lên cơn ho khan, trợ lý hoảng sợ vội chạy ra kêu bác sĩ tới kiểm tra. Sau khi khám xong, Hoa Chính Diệu hít thở mong manh, nằm vật trên giường, mặt mày xám ngoét.

“Chúng cứ là gì?” Ông ta thở dài.

“Ghi âm giọng nói của Đại thiếu gia, còn có một khoản tiền vốn lưu động của Đại thiếu gia ở ngân hàng bên Thụy Sĩ.” Dù sớm biết chuyện này, nhưng khi trợ lý nói ra vẫn cảm thấy khiếp sợ không thôi.

Hoa Duẩn Giang liên hệ với hung thủ thông qua địa chỉ IP đặt tại nước ngoài, dù hacker có cố xâm nhập thì cũng chỉ hiển thị định vị là ở Mỹ, càng không nói tới khoản vốn lưu động được bảo vệ nghiêm ngặt ở ngân hàng Thụy Sĩ kia. Bởi thế, Hoa Chính Diệu và Hoa Duẩn Giang rất tự tin, tin tưởng cảnh sát sẽ không tra ra được bọn họ.

Quả nhiên cảnh sát không tìm ra, nhưng Giang Tử Mặc lại trực tiếp phá giải, giao cho cảnh sát.

Sau khi Giang Tử Mặc bị bắt vào cục cảnh sát, Hoa Chính Diệu và Hoa Duẩn Giang đã dọn dẹp sạch sẽ mọi dấu vết. Bọn họ đợi nhiều ngày như vậy, cho rằng lần này Giang Tử Mặc sẽ không thể thoát được, nhưng cuối cùng Giang Tử Mặc vẫn đi ra.

Nghĩ tới đây, Hoa Chính Diệu hận thấu xương, sớm biết có ngày hôm nay, ông ta nhất định sẽ bóp chết Giang Tử Mặc ngay từ khi còn bé.

Trợ lý thấy Hoa Chính Diệu trở nên kích động thì không nói gì nữa, cảnh sát đã nắm bằng chứng trong tay, hung thủ đã nhận tội, xem ra Hoa Duẩn Giang không thể thoát tội được.

Qua một lúc lâu, Hoa Chính Diệu bình tĩnh lại, ánh mắt đại ra nhìn lên trần nhà, cuối cùng thấp giọng nói một câu: “Cứ để như vậy đi.”

Trợ lý gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, đây là muốn loại bỏ quân cờ Hoa Duẩn Giang. Anh ta làm việc cho Hoa Chính Diệu, đương nhiên phải nghe theo mệnh lệnh của ông ta. Hoa Duẩn Giang xem như bị Hoa gia vứt bỏ.

Lúc Giang Tử Mặc theo dõi màn hình trông thấy cảnh này, hần nở nụ cười. Hần sớm có bằng chứng trong tay nhưng cố tình đợi thật lâu mới hành động, hại Quý Hoài lo lắng một phen mất hồn mất vía.

Hần muốn nhìn bọn họ hy vọng rồi lại thất vọng, cuối cùng ép Hoa Chính Diệu phải bước vào đường cùng, từ bỏ đứa con trai ruột thịt của mình.

Giang Tử Mặc không đem chứng cứ buộc tội Hoa Chính Diệu đưa cho cảnh sát là bởi hắn muốn nhìn xem Hoa Chính Diệu sẽ quyết định như thế nào. Hiện giờ, Giang Tử Mặc cười lạnh, lựa chọn này rất phù hợp với tính cách của Hoa Chính Diệu.

Bảo vệ cái mạng mình, vứt bỏ một đứa con trai không phù hợp với lý tưởng của bản thân, thật là có lời.

Mấy ngày trước Hoa Duẩn Hòa vẫn còn lông bông bên ngoài, hôm nay nghe tin anh cả bị bắt thì mới vội vã ngồi máy bay về nhà. Sau khi gã hỏi rõ tin tức từ đám người hầu, gã bỗng nảy ra một ý tưởng.

Gã nhắn tin cho Tề Nguyệt, hẹn gặp nhau ở chỗ khuất trong vườn hoa. Tề Nguyệt không muốn tới, nhưng Hoa Duẩn Hòa liên tiếp gửi một đồng tin nhắn, Tề Nguyệt sợ Hoa Duẩn Hòa sẽ xông vào phòng mình, đành phải lên đi ra.

Tề Nguyệt vừa đi ra đã bị Hoa Duẩn Hòa ôm chầm lấy.

“Hoa Duẩn Hòa!” Tề Nguyệt tức giận muốn đẩy gã ra, Hoa Duẩn Hòa lại hưng phấn bế Tề Nguyệt đi vào sâu trong rừng cây, vừa đi vừa nói, “Anh cả bị bắt rồi đúng không? Anh cả bị bắt rồi, liệu chúng ta có thể...”

Tề Nguyệt nhú mày không nói chuyện, Hoa Duẩn Hòa lại rất phấn khích, ôm Tề Nguyệt tựa vào trên gốc cây, sốt sắng cởi quần áo Tề Nguyệt.

“Hoa Duẩn Hòa, bây giờ không được.” Tề Nguyệt dè tay Hoa Duẩn Hòa lại.

“Sao lại không được? Anh cả đâu còn ở đây mà quần chúng ta?” Hoa Duẩn Hòa nuốt nước miếng, muốn cởi áo Tề Nguyệt.

Tề Nguyệt hét cách, đành mặc gã làm gì thì làm. Hoa Duẩn Hòa hưng phấn quá độ, đè Tề Nguyệt xuống làm mấy lần, cuối cùng khi Tề Nguyệt đứng không vững nữa Hoa Duẩn Hòa mới buông tay.

“Chị dâu, anh cả không còn ở đây, em sẽ chăm sóc chị, còn có Cẩm Tú, em có thể nhận nó làm con nuôi trên danh nghĩa, không ai nghi ngờ đâu.”

Tề Nguyệt nhú mày, gật đầu cho có lệ.

Hoa Duẩn Hòa tiếp tục nói: “Chị dâu, em đã muốn như vậy từ lâu rồi, nếu không có anh cả, năm đó người cưới chị chính là em.”

Năm đó, khi Hoa Duẩn Hòa đến trường đại học của Hoa Duẩn Giang liền nhìn trúng Tề Nguyệt mềm mỏng dịu dàng. Khi gã muốn theo đuổi thì không ngờ Hoa Duẩn Giang lại về thừa với Hoa Chính Diệu rằng muốn cưới Tề Nguyệt vào cửa.

Đây là nỗi tiếc nuối lớn nhất bao nhiêu năm của gã, gã luôn nghĩ, nếu mình nhanh tay hơn, phải chăng Tề Nguyệt sẽ không bị anh cả cướp đi. Nhưng mà cũng không sao, chị dâu và anh cả dường như không mấy thân thiết, không hề có chút tình cảm vợ chồng gì, điều này khiến Hoa Duẩn Hòa đắc thủ.

Bởi vậy, gã đứng trong bóng tối lên cười bao nhiêu năm, lên lút với Tề Nguyệt mà còn thân thiết hơn so với vợ của chính gã. Sau đó lại có một đứa con gái, gã càng vui hơn.

Tề Nguyệt khó chịu nhăn mày lại, mở miệng nói: “Về đi, để người khác phát hiện thì không tốt đâu.”

“Em sợ quái gì bọn họ? Anh cả đã không còn, nhà này là thiên hạ của em. Chờ ba giao công ty cho em, em sẽ ly hôn con tiện nhân Tiêu Thanh Thanh kia sau đó cưới chị, được không?”

“Không cần phải vậy, cứ như trước là được rồi.”

“Chị dâu, chị còn lo lắng gì nữa? Sớm muộn ba cũng sẽ trao công ty cho em, chị nghĩ ba sẽ coi trọng Cẩm Lăng ư? Cẩm Lăng mới bao nhiêu tuổi, nó mà dám đoạt quyền với em à?”

Tề Nguyệt không vui, nhưng không biểu hiện ra ngoài, Cẩm Lăng chắc chắn sẽ nắm quyền, dù thế nào thì đó cũng là con trai của bà.

“Chị dâu, mấy năm nay em ghen chết mất, đêm nay làm vài lần nữa được không?” Tề Nguyệt vừa mặc quần áo vào lại bị Hoa Duẩn Hòa cởi ra, gã tách hai đùi của Tề Nguyệt, đặt người nằm trên thảm cỏ.

Tề Nguyệt cố chịu đựng, thấp giọng nói: “Cậu nhanh lên, đừng phát ra tiếng.”

Hoa Duẩn Hòa gật đầu, sau đó xông thẳng vào. Từ đầu tới cuối, Tề Nguyệt cắn răng chịu đựng, Hoa Duẩn Hòa hưng phấn tới mức nói năng loạn xạ, “Chị dâu, thoải mái không?”, “Chị dâu, ai đang đ* chị?” Toàn là lời lẽ tục tĩu.

Tề Nguyệt đè nén giọng không dám phát ra tiếng, khi không chịu nổi nữa mới đáp lại Hoa Duẩn Hòa hai câu.

Giang Tử Mặc mang Quý Hoài đi ra bìa rừng, Quý Hoài cũng nghe thấy có âm thanh phát ra, âm thanh này Hoa Duẩn Hòa làm sao có thể không chế được, cứ như vậy vang vọng giữa mảnh rừng, Quý Hoài ngẩng đầu nhìn Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc cười cười, nói: “Kịch hay không?”

Quý Hoài gật gật đầu, những lời nói thâm độc của Hoa Duẩn Hòa làm cậu xấu hổ đỏ mặt lên, cậu sợ Giang Tử Mặc phát hiện ra, liền đánh trống lảng: “Nhưng Tề Nguyệt không phải người phe anh sao?”

Giang Tử Mặc cười, ánh mắt rét lạnh xuyên qua những phiến lá cây xòa xuống trong không gian u tối, “Chỉ là bao che cho bà ta một chút, nếu bà ta có thể dạy dỗ con gái của mình thật tốt thì tôi cũng đã chẳng

xuống tay.”

“Hả?” Quý Hoài kinh ngạc, hóa ra chú Mặc vẫn đang báo thù cho mình à, cậu tự sờ sờ mặt, vết thương trên mặt và trên người cậu đã gần khỏi hết rồi, cậu tưởng chú Mặc đã sớm quên chuyện này, không ngờ hóa ra đang đợi cơ hội.

“Cho nên chuyện này là do chú sắp xếp?”

“Tôi chỉ khiến cho tất cả mọi người được chứng kiến thôi, kéo tấm màn che đây sự đạo đức giả thối tha của bọn họ, tiếp theo diễn như thế nào thì phải dựa vào chính bọn họ rồi.”

Quý Hoài vẫn chưa hiểu ý Giang Tử Mặc, nhưng chẳng mấy chốc sau cậu đã rõ.

Tiêu Thanh Thanh có nuôi một con mèo, không biết tại sao tự dưng bị dọa sợ nên chạy loạn ra ngoài, đám người hầu đổ xô đi bắt. Nhưng con mèo rất tinh ranh, nó nhảy từ ban công xuống, Tiêu Thanh Thanh giận dữ mang đám người hầu đuổi theo.

Giang Tử Mặc nhìn con mèo đang chạy vào rừng cây, lại nhìn đám người đang vội vàng đuổi theo, hần nộ nụ cười: “Kịch hay bắt đầu.”

74. Chương 74: Mày Nên Kêu Ba Mới Đúng

Edit: Dép

Đám người hầu muốn được Tiêu Thanh Thanh khen thưởng, nhanh chóng lùng sục khắp rừng cây.

“A!” Một tiếng kêu sợ hãi vọng ra từ trong rừng.

“Mèo ở đâu ra vậy?” Hoa Duẫn Hòa bóp cổ con mèo, xuống khỏi người Tề Nguyệt, Tề Nguyệt quay đầu nhìn thấy con mèo, sắc mặt trắng bệch.

Tề Nguyệt tái mét mặt mày nhìn Hoa Duẫn Hòa, không nói nổi thành tiếng, “Đó... là mèo của Tiêu Thanh Thanh.”

Hoa Duẫn Hòa nhú mày, Tề Nguyệt kinh hoảng đẩy gã ra, kích động vội vã cầm quần áo mặc lại. Hoa Duẫn Hòa thấy thế thì mắt hững, nói: “Cái con tiện nhân kia có tới đây đâu, sợ gì.”

“Tôi làm sao?” Tiêu Thanh Thanh tái mặt đứng dưới tán cây, nhìn Hoa Duẫn Hòa.

Trong phút chốc, mặt Tề Nguyệt cắt không còn một giọt máu, tay chân lạnh lẽo đứng sững tại chỗ.

Tiêu Thanh Thanh cắn răng oán hận nhìn bọn họ, “Người chồng tốt của tôi, chị dâu hiền từ của tôi, lại lén lút sau lưng tôi làm ra chuyện bẩn thỉu gì thế này!!!”

Tiêu Thanh Thanh chỉ thẳng vào mặt Tề Nguyệt, “Tề Nguyệt, anh cả vừa mới bị bắt, chị đã vội vàng như vậy? Chị lén phét với ai chẳng được, sao lại đi dụ dỗ em chồng? Tôi biết ngay mà, chị chẳng phải người tốt lành gì, đồ mặt trơ trán bóng, tí tiện đến tận xương tủy!!!”

Tề Nguyệt run bần bật, nắm chặt lấy áo của chính mình, cúi đầu nghe Tiêu Thanh Thanh nhục mạ.

Bị Tiêu Thanh Thanh dắt bao nhiêu người tới xem, Hoa Duẫn Hòa vừa xấu hổ vừa lúng túng, gã nhìn đám người hầu xung quanh, sắc mặt càng ngày càng xấu.

“Còn anh nữa.” Tiêu Thanh Thanh chỉ mặt Hoa Duẫn Hòa, “Trước kia anh giao du bên ngoài thế nào tôi cũng chẳng quan tâm, mặc cho anh thích bao dưỡng mình tinh nào, thích chơi con nữ sinh nào, tôi không thêm chấp. Nhưng tôi không ngờ anh lại vô liêm sỉ tới mức này, ngay cả chị dâu anh cũng không buông tha!”

“Cô thì biết cái quái gì!” Hoa Duẫn Hòa nghiêm mặt, rống ầm lên, “Bao nhiêu năm qua người tôi thích chỉ có Nguyệt Nguyệt thôi, nếu lúc ấy không vì chuyện của anh cả, người cưới cô ấy chính là tôi! Làm gì tới lượt cô, Tiêu Thanh Thanh!”

“Hoa Duẫn Hòa, anh làm tôi buồn nôn!” Tiêu Thanh Thanh the thé giọng, “Anh mà cũng xứng nói ra chữ ”thích” sao? Đôi cầu nam nữ các người! Nghĩ Tiêu Thanh Thanh tôi dễ bị bắt nạt lắm đúng không? Tiêu gia sẽ không để các người giẫm đạp lên thể diện như vậy đâu!”

Hoa Duẫn Hòa nghe Tiêu Thanh Thanh nhắc tới Tiêu gia thì trở nên luống cuống, nói: “Em bình tĩnh lại đi, có gì chúng ta ngồi xuống nói chuyện tử tế.”

“Con mẹ nó, anh...” Tiêu Thanh Thanh bị lửa giận thiêu đốt, nhìn hai người trước mắt càng làm cô ả thêm tức giận, giận tới mức tay run rẩy. Đại tiểu thư Tiêu gia chưa từng chịu cái nhục nào như cái nhục này, cô ả đánh mặt, đi lên vả thẳng hai phát vào mặt Tề Nguyệt.

Hoa Duẫn Hòa thấy thế thì xót, chặn tay Tiêu Thanh Thanh lại, “Tiêu Thanh Thanh, cô không cần phải xuống tay dã man như thế.”

“Hôm nay tôi còn có thể dã man hơn đây!” Cô ả túm lấy tóc Tề Nguyệt, kéo xềnh xệch tới trước mặt đám người hầu, “Nào, các người ra đây mà xem, đây là Đại thiếu nữ nãi nãi của các người, úi giời ơi trông thì đoan trang tao nhã làm sao, sau lưng lại tàng tịu với em chồng! Mẹ nó! Các người làm tôi buồn nôn! Tề Nguyệt, con đàn bà ti tiện!”

Tề Nguyệt siết chặt nắm tay, cúi đầu không lên tiếng.

Tiêu Thanh Thanh kéo tóc Tề Nguyệt, hung hăng tát thêm hai phát, Hoa Duẫn Hòa thấy Tiêu Thanh Thanh nổi đóa thì mắt hết mắt mũi rồi. Gã lạnh lùng nói: “Tiêu Thanh Thanh, cô làm loạn đủ chưa, cô đúng là thứ đàn bà chanh chua đánh đá, tôi chịu cô đủ lắm rồi!”

“Anh chịu tôi đủ rồi? À ừ, đương nhiên là anh sẽ thích người giống như chị dâu rồi, dịu dàng sẵn sàng, kỹ thuật trên giường lại tốt, hầu hạ anh đến nơi đến chốn, anh thích lắm đúng không? Thích tới mức coi khinh luân thường đạo lý, làm ra chuyện táng tận lương tâm!”

“Tôi không để yên đâu, chuyện này tôi sẽ không để yên đâu! Tôi nói cho các người biết!” Tiêu Thanh Thanh xoay người bỏ đi, vừa đi vừa gọi điện thoại, cô ả nói xong, đúng lúc Hoa Chính Diệu chống gậy đi ra, Tiêu Thanh Thanh lập tức đỏ bừng mắt, quỳ sụp xuống trước mặt Hoa Chính Diệu.

“Ba, con vào Hoa gia bao nhiêu năm, có ngày nào con không coi ba là cha ruột của con không? Bao nhiêu năm, con chưa từng làm chuyện gì có lỗi với Hoa gia, con cố gắng làm tròn bổn phận của một người con dâu, nhưng Hoa Duẫn Hòa thì sao? Ba, hôm nay ba phải đứng ra làm chủ cho con.”

Sau khi Hoa Chính Diệu nhận được tin tức, liền vội vã khoác tấm áo rồi nhanh chóng đi ra. Ông ta vốn đã giận dùm dùm, thấy Tiêu Thanh Thanh khóc lóc, thấy Hoa Duẫn Hòa ôm Tề Nguyệt từ rừng cây đi ra, Hoa Chính Diệu càng tức muốn ngắt lỵm.

“Duẫn Hòa! Mày làm ra chuyện gì đây!” Ông ta nặng nề chống gậy xuống đất, vừa ho vừa quát.

Hoa Duẫn Hòa hơi không nhẫn nhịn được nữa, nói: “Ba, năm đó con nói với ba, con thích Tề Nguyệt, nhưng ba không đồng ý, bắt con phải cưới Tiêu Thanh Thanh, nhưng đã bao nhiêu năm rồi con vẫn không quên được Tề Nguyệt. Ba, con muốn ly hôn sau đó cưới Tề Nguyệt.”

“Thằng vô liêm sỉ! Láo... khụ khụ khụ! Ta không đồng ý, Hoa gia không thể mất hết mặt mũi được!” Hoa Chính Diệu tức giận, mặt đỏ lên, nói: “Mày giải thích rõ ràng với Tiêu Thanh Thanh đi, về phần Tề Nguyệt, nó là chị dâu của mày, thì vĩnh viễn là chị dâu của mày.”

Tề Nguyệt khẽ đẩy Hoa Duẫn Hòa ra, Hoa Duẫn Hòa cúi đầu nhìn, Tề Nguyệt cười khổ một tiếng, từ chối cái ôm của Hoa Duẫn Hòa, nhẹ giọng nói: “Vốn tôi cũng không hy vọng xa vời, tôi muốn sống tử tế, cậu cũng thế, cứ như vậy đi.”

Hoa Duẫn Hòa đau lòng, gã không chịu được khi nhìn bộ dáng yếu đuối như thế của Tề Nguyệt, “Em sẽ che chở cho chị, Hoa Duẫn Hòa em thế đấy.”

Tiêu Thanh Thanh đứng phắt lên, cười lạnh: “Sao thế? Bây giờ thì tôi lại trở thành mù phù thủy già chia đôi rẽ lúa rồi đấy?”

Cô ả chỉ mình, rồi lại chỉ bọn họ, hỏi: “Là tôi ác? Hay là các người trơ trẽn? Mọi người đều thấy cả đấy, Tề Nguyệt, chị cũng đừng có giả bộ yếu đuối nữa, phò phạch mà còn muốn lập đền thờ!”

“Xin lỗi.” Tề Nguyệt xấu hổ, cúi đầu nhận lỗi.

“Các người đều bảo Tiêu Thanh Thanh tôi đánh đá ngạo mạn, hôm nay tôi sẽ cho các người nhìn rõ.” Dứt lời, một đám người xông từ bên ngoài vào, là người Tiêu gia mà Tiêu Thanh Thanh đã gọi điện thoại lúc nãy.

Người Tiêu gia đứng hết phía sau Tiêu Thanh Thanh, ngay cả Tiêu Trình và Tiêu Đồng cũng có mặt. Về mặt Hoa Chính Diệu khó coi, cái mặt già bị Hoa Duẩn Hòa và Tề Nguyệt bôi tro trát trấu đến nỗi không thể tưởng tượng nổi nữa.

“Ông nội, cả nhà đang làm gì đấy ạ? Mẹ, mẹ làm sao thế?” Hoa Cẩm Tú bị đánh thức, mặc áo ngủ đi ra.

Tiêu Thanh Thanh nhìn chằm chằm Hoa Cẩm Tú, chốc lát sau quay đầu nhìn Hoa Duẩn Hòa, dần dần cô ả trợn to hai mắt, khiếp sợ hỏi: “Hoa Cẩm Tú là con ai?”

“Tiêu Thanh Thanh, đừng có nói bậy bạ.” Hoa Chính Diệu vội lớn tiếng nạt.

“Tôi không nói bậy bạ, là do tôi quá ngu thôi. Tôi đã nghĩ rồi, Hoa Duẩn Hòa có đứa con trai ngoan ngoãn xuất sắc như Hoa Cẩm Niên, nhưng lại luôn miệng bảo thích có con gái hơn, bao nhiêu năm, thời gian chạy đi cưng chiều con người khác còn nhiều hơn thời gian ở với con mình. Hóa ra là như vậy, là do tôi mù!”

Hoa Cẩm Tú mờ mịt nhìn mọi người, cô ta chẳng hiểu gì cả, cũng không biết Tiêu Thanh Thanh đang nói về cái gì, Hoa Cẩm Tú định hỏi Tề Nguyệt, lại thấy Tề Nguyệt cúi đầu, tránh né ánh mắt của cô ta.

Cô ta lại quay sang hỏi Hoa Duẩn Hòa, “Chú hai, đây là sao thế ạ?”

Tiêu Thanh Thanh nghe thế thì cười càng to, cô ả chế nhạo nói: “Mày đừng gọi chú hai, gọi là ba mới đúng. Tôi nói có đúng không, Hoa Duẩn Hòa? Tề Nguyệt? Các người không dám trả lời? Hay là không còn mặt mũi mà trả lời?”

- _____

Đây là lần đầu tôi edit nên câu cú hành văn ngôn từ có bị gì các thím lượng thứ nhé, nỗ lực rồi nhưng năng lực có hạn, dù sao cũng có tiền án bị điểm 0 môn Văn haha... Thôi thì từ từ cải thiện...

75. Chương 75: Anh Muốn Đến Thăm Em Một Lát

Edit: Dép

“Sao cháu lại phải gọi chú hai là ba? Rõ ràng cháu...” Hoa Cẩm Tú ngừng lại, nhìn Tề Nguyệt, “Mẹ, mẹ nói gì đi.”

Tề Nguyệt ngẩng đầu nhìn Hoa Cẩm Tú: “Cẩm Tú, con có tin mẹ không?”

Hoa Cẩm Tú vội vàng đáp: “Đương nhiên là con tin mẹ.”

“Tốt lắm, vậy giờ con quay về đi ngủ, đừng xen vào chuyện này, mẹ sẽ nói với con sau.”

“Mẹ!” Hoa Cẩm Tú giậm chân.

“Cẩm Tú chỉ nhỏ hơn Cẩm Niên một tuổi, hóa ra tôi bị các người che mắt bao nhiêu năm! Hoa Duẩn Hòa, anh thật sự không phải người!” Tiêu Thanh Thanh điên dại cười to.

Phía sau, con cả Tiêu gia, đồng thời là anh trai của Tiêu Thanh Thanh, cha của Tiêu Đồng - Tiêu Viễn Nghị bình tĩnh nói: “Tôi gả em gái tới Hoa gia, lại không ngờ bị các người ức hiếp tới mức độ này, chuyện này phải làm cho ra nhẽ.”

Tiêu Viễn Nghị lạnh lùng nhìn tất cả mọi người. Sau lưng Tiêu Thanh Thanh là Tiêu gia, được mệnh danh là con rồng của ngành thời trang châu Á, ngay cả Hoa Chính Diệu cũng phải nể mặt Tiêu gia, đừng nói Tề Nguyệt.

Tề Nguyệt vẫn cực lực duy trì bình tĩnh, trên thực tế bà sắp cào nát lòng bàn tay. Bà có bao nhiêu thủ đoạn đi chăng nữa thì cũng không đấu lại thế lực phía sau Tiêu Thanh Thanh, bao nhiêu năm nay chỉ có thể chịu đựng.

Hoa Chính Diệu thở dài, giọng điệu hòa hoãn: “Việc này ta sẽ có cách giải quyết thích đáng nhất cho Tiêu gia, Thanh Thanh đã ở Hoa gia bao nhiêu năm, ta đã coi nó như con gái ruột, làm sao có thể để nó chịu uất ức được.”

Tiêu Viễn Nghị và Tiêu Thanh Thanh vẫn không lên tiếng, chỉ đành mắt nhìn Hoa Chính Diệu. Hoa Chính Diệu còn muốn nói thêm mấy câu xoa dịu bầu không khí nhưng Tiêu Viễn Nghị đã không còn kiên nhẫn nữa, ông ta nói thẳng: “Đưa Cẩm Tú đi xét nghiệm ADN.”

“Cái gì!?” Hoa Cẩm Tú la lên, “Cháu không đi.”

Tiêu Viễn Nghị quay ra đằng sau phân phó, một đám người liền xông lên bắt Hoa Cẩm Tú. Hoa Cẩm Tú

kinh sợ kêu to: “Chú hai, chú hai cứu cháu với!”

Hoa Duẫn Hòa nổi giận: “Dừng tay!”

Hoa Duẫn Hòa vừa mới tiến lên đã bị Tiêu Trình cản lại. Tiêu Viễn Nghị thấy thế, cười lạnh với Hoa Duẫn Hòa một tiếng: “Hoa Duẫn Hòa, bây giờ cậu nên ở nhà cầu nguyện rằng Hoa Cẩm Tú không phải con cậu đi, nếu không...”

Hoa Duẫn Hòa bị Tiêu Trình kìm lại, trơ mắt nhìn Hoa Cẩm Tú bị Tiêu gia mang lên xe. Hoa Duẫn Hòa nóng nảy, kêu Hoa Chính Diệu: “Ba! Ba để nhà họ bắt Hoa Cẩm Tú đi như thế à? Cẩm Tú chính là cháu gái của ba!”

“Đưa Nhị thiếu gia về phòng, không có lệnh của ta thì không được thả nó ra ngoài.” Hoa Chính Diệu bình tĩnh dặn dò vệ sĩ, mấy tên vệ sĩ lập tức xông lên bắt Hoa Duẫn Hòa đưa lên phòng.

Tề Nguyệt đứng một mình ở giữa phòng, Hoa Chính Diệu liếc một cái, ánh mắt lạnh như nước: “Đưa đến hình đường.”

Chân Tề Nguyệt mềm nhũn ra, thấy Giang Tử Mặc đứng phía xa xa, mắt bà lập tức sáng lên, vội vã chạy về phía Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc lạnh lùng nhìn bà, không nói gì. Tề Nguyệt lại chuyển sang Quý Hoài, khẩn thiết cầu xin: “Tiểu Hoài, cháu giúp bác đi, nếu không vì hai anh em Hoa gia, bác cũng không bị đày đoạ tới nước này. Cháu giúp bác đi mà, về sau bác tuyệt đối sẽ nghe lời cháu!”

Quý Hoài nhìn chú Mặc, chú Mặc cũng đang nhìn cậu, Quý Hoài không nói gì, nhìn Tề Nguyệt.

“Cháu không giúp gì được đâu.” Quý Hoài nói.

Nháy mắt, Tề Nguyệt như mất đi cọng rơm cứu mạng cuối cùng, bà cam chịu để mấy tên vệ sĩ bắt lại, sau đó bị kéo đi một cách vô cùng chật vật.

Quý Hoài giữ chặt tay Giang Tử Mặc, ngẩng đầu nói: “Chúng ta đi về nhé?”

“Ừ, xem xong rồi thì đi về.”

Đi được một lúc, Giang Tử Mặc đột nhiên hỏi: “Vì sao em không cầu xin thay cho Tề Nguyệt?”

“Anh cũng nghĩ là em sẽ cầu xin giúp bà ấy sao?” Quý Hoài cảm thán, “Tề Nguyệt làm ra chuyện như vậy, em thấy thực sự bất ngờ luôn ấy, nhưng mà... có gan làm thì phải có gan chịu.”

Giang Tử Mặc thâm sâu nhìn cậu thật lâu, hơi bất ngờ. Hắn còn nhớ Quý Hoài từng nói, cậu sẽ không trả thù Hoa gia, bộ dáng nực cười của Quý Hoài khi ấy còn ghi tạc trong tâm trí hắn, nhưng qua nửa năm, thiếu niên của hắn cũng trưởng thành hơn rất nhiều.

“Vé mua hôm nay có đáng giá không?”

Quý Hoài sững sốt, nhận ra Giang Tử Mặc đang nói về cái gì, cậu lập tức đỏ mặt, cảm giác nóng rát phía trong đùi lại dâng lên, cậu giấu đầu hử đuôi nói: “Thì cũng hay lắm, chỉ là hơi... khẩu vị nặng.”

Còn không phải là khẩu vị nặng sao? Chú Mặc kéo cậu đi nghe lén người ta loạn luân, toàn là lời lẽ tục tĩu, mà cậu và chú Mặc thì đứng ở trong đám cây cối nghe từ đầu tới cuối.

Giang Tử Mặc thích thú nói: “Quý Tiểu Hoài, em có phản ứng không?”

“Không!” Quý Hoài lập tức phản bác, thái độ vội vã của cậu lại làm Giang Tử Mặc neho mắt nhìn.

“Lại đây để tôi kiểm tra xem nào.” Giang Tử Mặc nhìn cậu.

Quý Hoài kinh hãi lui về phía sau. Giang Tử Mặc sải bước dài, hai ba bước liền tóm được cậu, hắn trực tiếp bế Quý Hoài lên, đặt người bên cánh cửa.

“Chú Mặc, thật sự không có mà! Chú đừng... Á!” Quý Hoài vội tới toát mồ hôi, kích động đưa tay che lại, nhưng làm sao ngăn được, Giang Tử Mặc đã luồn tay vào trong.

“Quý Tiểu Hoài, to gan lắm, dám lừa gạt tôi.” Giang Tử Mặc cười, lấy tay chọt một chút.

Quý Hoài đỏ mặt, cậu cong thắt lưng tựa vào ngực Giang Tử Mặc, thấp giọng nói: “Anh thích lấy có để bắt nạt em thì có.”

“Biết thế rồi còn không chịu ngoan.”

“Vậy cũng không được làm ở ngoài... a... ừm... cửa... Còn chưa đóng cửa nữa!” Quý Hoài thấp giọng rên rỉ.

Giang Tử Mặc cười khê, “Em sợ cái gì, trong nhà chỉ có hai người chúng ta thôi.”

Vào thời điểm này, Quý Hoài chẳng khi nào cãi lại Giang Tử Mặc được, cậu cắn chặt răng, rên rỉ theo nhịp động tác của Giang Tử Mặc.

Qua một lúc lâu, Giang Tử Mặc dừng tay lại.

Cả khuôn mặt của Quý Hoài đều đỏ ửng, cậu khó nhin, ngẩng đầu nhìn Giang Tử Mặc, “Sao vậy?”

Cậu theo ánh mắt Giang Tử Mặc nhìn ra cửa, một bóng người đứng ở bên ngoài đang nhìn chăm chăm bọn họ.

Giang Tử Mặc lập tức lạnh mặt, con ngươi trở nên tối đen.

Tiêu Đồng đứng ngoài cửa, cười khỏ một tiếng: “Anh muốn đến thăm em một lát.”

76. Chương 76: Tôi Chỉ Gây Họa Cho Mình Em Mà Thôi

Edit: Anh Dờ edit và các cậu hiểu đây

Giang Tử Mặc rút tay ra, sửa sang lại quần áo cho Quý Hoài, sau đó kéo Quý Hoài vào trong nhà.

“Tử Mặc.” Tiêu Đồng bước về phía trước một bước, không nhin được lên tiếng.

Giang Tử Mặc không để ý, tiếp tục đi vào, hấn ấn lên cái đồng hồ tròn trên tay, cánh cửa từ từ đóng lại.

“Tử Mặc, em không niệm tình bao năm của chúng ta hay sao? Trước khi đi cô chú đã dặn thế nào, em quên rồi?” Tiêu Đồng hô to, nhưng y vẫn phải trơ mắt nhìn cửa dần đóng lại.

Giang Tử Mặc vẫn đối xử vô tình với y như thế,, chưa bao giờ để vào mắt. Năm đó, vì một sai lầm của y mà Giang Tử Mặc nhớ tới bây giờ, nhưng ai mà có thể mãi đứng nhìn người mình yêu mà không động thủ?

Dù anh có đối xử với em tốt thế nào đi nữa, em cũng không nhìn anh lấy một cái, thẳng nhóc miệng còn hôi sữa kia dựa vào cái gì?

Nếu nó cũng phản bội em, em còn đặt nó lên đầu tim mà cưng chiều như thế nữa không?

Nếu nó giống như anh, vậy em cũng sẽ đối xử với nó giống như đã đối xử với anh chứ?

Tiêu Đồng lão đảo lúi về phía sau, nhìn cánh cửa đã đóng lại, ngọn đèn ảm áp bên trong hắt lên khuôn mặt tươi cười bi thương của y. Y cúi đầu, nắm chặt lòng bàn tay, bỗng dưng cười lạnh thành tiếng.

Giang Tử Mặc như là không hề để ý chuyện vừa rồi, một tay kéo eo Quý Hoài lại, bế cả người cậu lên.

Quý Hoài đột nhiên bị ôm lên, cậu bị chú Mặc ném xuống giường. Cậu nằm đó, chỉ thấy chú Mặc đã cởi áo ra rồi, thân thể yếu ớt tái nhợt lúc trước giờ đã có cơ bắp rắn chắc, không rõ ràng lắm, nhưng cũng loáng thoáng hiện ra tám khối cơ bụng, vô cùng đẹp.

Quý Hoài chớp chớp mắt, cho tới khi Giang Tử Mặc lại gần hôn môi cậu, cậu mới nuốt nước miếng, nói: “Chú Mặc, cháu thương lượng với chú một chuyện nhé.”

“Ừ.” Giang Tử Mặc thấp giọng ừ một tiếng, cởi cái áo rộng thùng thình của Quý Hoài xuống tới bả vai, hôn lên bờ vai trắng nõn lộ ra kia.

“Chú cho cháu sờ một chút đi, chỉ... chỉ... một chút thôi...” Quý Hoài dựng một ngón tay, thấy Giang Tử Mặc khựng lại nhìn chằm chằm cậu, cậu lại chậm rãi rút tay về, xấu hổ đỏ mặt lên.

“Ha ha...” Giang Tử Mặc cười khê, “Quý Tiểu Hoài, em có những ham thích gì, cứ nói ra, tôi sẽ thỏa mãn em.”

“Cũng không có gì đâu...” Mắt Quý Hoài lấp lánh, ấp úng nói không thành lời.

“Vậy được, em nói đi, trên người tôi có chỗ nào em không thích, không muốn nhìn, không muốn sờ?”

Giang Tử Mặc thâm sâu nhìn cậu, vô tình cố ý dùng chân cọ Quý Hoài, trong chốc lát Quý Hoài đã nóng hết cả mặt, tay và mắt không biết phải đặt đi đâu.

Giang Tử Mặc tận lực phát ra sức hấp dẫn, cậu không chống đỡ nổi. Nếu như cậu là tướng quân thời cổ đại mang binh đi đánh giặc, chỉ cần quân địch thả một Giang Tử Mặc ra, thì cậu chẳng còn đánh đấm được gì nữa. Giang Tử Mặc chỉ cười một cái, cậu lập tức thua tươi bởi, buông vũ khí trực tiếp đầu hàng.

Quá hèn rồi đi, Quý Hoài!

Quý Hoài đỏ mặt, Giang Tử Mặc siết chặt cầm cậu, cậu ngược cổ lên nhìn hắn. Cậu then quá hóa giận, vùng vằng nói: “Phạm quy.”

Giang Tử Mặc: “Quý Tiểu Hoài, em vô lý quá, đẹp trai là lỗi của tôi à?”

Bàn tay Giang Tử Mặc bóp miệng Quý Hoài, Quý Hoài chỉ có thể “ưm ưm” nửa ngày mà không nói nên lời. Giang Tử Mặc cười hỏi: “Hửm? Là lỗi của ai?”

Quý Hoài chặn tay Giang Tử Mặc lại, bực bội nói: “Là lỗi của tạo hóa đã nặn ra người đẹp trai như anh, gây họa cho trần gian!”

“Tôi chỉ gây họa cho mình em mà thôi.”

Giang Tử Mặc kéo tay Quý Hoài đặt lên bụng hắn, tay hắn chụp lên tay Quý Hoài, chậm rãi nắm tay cậu sờ khắp bụng hắn.

Một vòng, hai vòng... Đầu ngón tay ấm áp phác họa lại hình dạng cơ bụng, Giang Tử Mặc lặng lẽ căng chặt cơ bụng lên để hình dạng hiện ra rõ ràng hơn.

“Quý Tiểu Hoài, chỗ này, cả chỗ này nữa.” Tay của Giang Tử Mặc cầm tay Quý Hoài đi xuống dưới, cười nói, “Tất cả chỉ để cho em sờ.”

Năm ngón tay Giang Tử Mặc đan vào tay Quý Hoài, dẫn dắt cậu chuyển động lên xuống.

Quý Hoài cắn môi đỏ mọng, lông mi run rẩy.

Trống ngực cậu đang đập thành thịch, nhiệt độ như thể lan từ lòng bàn tay lên đến trên ngực, cậu không nhìn được nhìn mặt Giang Tử Mặc. Lúc này, Giang Tử Mặc đang cắn chặt quai hàm, trên trán là một lớp mồ hôi mỏng, hắn đang ẩn nhẫn, khoái trá, đôi môi mím thành đường thẳng.

Sexy muốn chết!

Quý Hoài kích động, tay tăng thêm lực, Giang Tử Mặc hừ mạnh một tiếng rồi giao nộp đạn được.

Quý Hoài buông tay, lớn tiếng nói: “Cái này không thể trách em được, là do anh...” Cậu không dám bảo chú Mặc thời gian quá ngắn, nhưng mặt Giang Tử Mặc vẫn cứ là đen thui. Hắn đen mặt ngồi dậy ôm cậu vào phòng tắm cùng tắm rửa sạch sẽ.

Quý Hoài một lần nữa nằm lên giường, không dám động vào vẫy ngược của Giang Tử Mặc. Cậu ngoan ngoãn kéo chăn lên tới cằm, chờ Giang Tử Mặc xoay người qua ôm lấy cậu.

Giang Tử Mặc đưa lưng về phía cậu một lúc lâu, mãi sau mới xoay người lại, kéo Quý Hoài ôm vào lòng.

Quý Hoài cong cong khóe mắt, mỹ mãn nhắm mắt đi ngủ.

- _____
Hahahahahahaha tôi cười vào mặt chú, xin hỏi xuất **** sớm phải chữa thể nào, gấp, online chờ
=))))))))))))))))))

77. Chương 77: Giang Tử Mặc Thù Dai

Edit: *chết*

Ngày hôm sau, Quý Hoài và Giang Tử Mặc rảnh rỗi ở nhà.

Lúc Quý Hoài đang ăn sáng, tiếng ồn ào láo nháo vọng vào từ xa, cậu hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Giang Tử Mặc bóc trứng gà đặt vào đĩa của Quý Hoài, sau đó hần xoay cái đồng hồ trên tay, bàn ăn biến thành trong suốt, Giang Tử Mặc lại nhấn vài cái, cả cái bàn ăn bỗng bừng phát sáng, hiện ra cảnh trước cửa Hoa gia.

Quý Hoài giật mình, cẩn cẩn đũa nhìn về phía Giang Tử Mặc. Cậu vẫn luôn biết chú Mặc lắp đặt rất nhiều camera xung quanh Hoa gia, cậu còn cố ý thử đi tìm, nhưng không tìm ra.

Căn nhà này giống như một cái rương phép thuật vậy, chỗ nào cũng có những đồ công nghệ cao do chú Mặc sắp xếp, chiếc đồng hồ trên tay chú Mặc chính là điều khiển, nhẹ nhàng xoay ấn mà thao túng được tất cả.

Giữa bàn ăn hiện lên hình ảnh Hoa Cẩm Tú mặt mũi bầm dập bị mấy tên vệ sĩ kéo xuống xe. Tiêu Thanh Thanh mặt khó đăm đăm cũng xuống theo, sau đó còn có vài người bên Tiêu gia.

Mấy người đó đi thẳng và Hoa gia, người hầu đã sớm báo tin cho Hoa Chính Diệu. So với tối hôm qua, Hoa Chính Diệu như già đi rất nhiều.

Bên cạnh Hoa Chính Diệu là Hoa Cẩm Lăng và chú Cốc, Hoa gia lớn như vậy, giờ chỉ còn vài người này.

“Chú Hoa.”

Hoa Chính Diệu nghe Tiêu Thanh Thanh xưng hô như thế, sắc mặt tái xanh, lại thấy Hoa Cẩm Tú toàn thân đều là vết thương, vẻ mặt ông ta càng khó chịu.

“Có muốn xem không? Tai tiếng bao năm của Hoa gia ở hết trên tờ giấy này.” Tiêu Thanh Thanh ném báo cáo kết quả lên bàn, Hoa Cẩm Lăng cầm lên, nhìn thoáng qua, sắc mặt khê thay đổi.

Hoa Chính Diệu không cần nhìn cũng biết trên đó viết gì, vẻ mặt ông ta vừa già nua vừa yếu ớt bệnh tật, tức ngực khó thở.

Tiêu Thanh Thanh lạnh lùng nói: “Bảo Hoa Duẫn Hòa với con lăng loạn Tề Nguyệt kia đi ra đây!”

Hoa Chính Diệu vịn vào Hoa Cẩm Lăng, nói: “Thanh Thanh, là do chúng ta có lỗi với con, chuyện này nhất định ba sẽ làm cho ra ngô ra khoai.”

“Không cần, tôi tới Hoa gia bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên cảm thấy căn nhà này thật tởm lợm buồn nôn, chỉ nghĩ thôi cũng bấn cả óc.” Tiêu Thanh Thanh ghê tởm nói.

Hoa Cẩm Lăng vẫn bình tĩnh, mặt không tỏ thái độ gì. Nơi này không tới lượt anh ta lên tiếng, cho dù Tiêu Thanh Thanh đang nói về chính mẹ của anh ta.

Phía sau Tiêu Thanh Thanh là Tiêu gia, bây giờ cả Tiêu gia đều ngửa mắt Hoa gia, việc hôm nay nếu không xử lý tốt, không chỉ rạn nứt quan hệ hai nhà mà còn ảnh hưởng đến thanh danh của Hoa gia.

Hoa Chính Diệu khoát tay bảo chú Cốc dẫn Hoa Duẫn Hòa và Tề Nguyệt ra.

Hoa Duẫn Hòa vẫn như ngày hôm qua, mà Tề Nguyệt lại yếu hơn rất nhiều. Hoa Cẩm Tú thấy thế không nhịn được khóc lên, “Mẹ... chú h...”

Hoa Duẫn Hòa đau lòng, lạnh lùng quát: “Làm sao đây? Ai cho các người đánh Hoa Cẩm Tú?”

Hoa Cẩm Tú nhất thời không biết nên xưng hô với Hoa Duẫn Hòa như thế nào, từ nhỏ tới lớn, người hiểu cô ta nhất chính là Hoa Duẫn Hòa. Cô ta chỉ cần tủi thân một chút thôi, người đầu tiên đến dỗ dành cũng chính là Hoa Duẫn Hòa. Lúc nhỏ, cô ta từng nghĩ vì sao chú hai không phải là ba ruột mình cơ chứ? Trong lòng Hoa Cẩm Tú, địa vị của chú hai đã sớm vượt qua cha ruột.

Vậy nên bây giờ nhìn Hoa Duẫn Hòa, tủi thân và khổ sở trong lòng Hoa Cẩm Tú dâng lên, cô ta khóc nức, Hoa Duẫn Hòa thấy thế thì càng xót.

“Cẩm Tú đừng khóc, chú hai làm chủ cho cháu, đừng khóc.” Hoa Duẫn Hòa tiến lên dỗ Hoa Cẩm Tú, lập tức cả căn phòng đều im lặng. Hoa Chính Diệu nổi trận lôi đình, mà người Tiêu gia thì lại càng thấy ghê tởm tột độ.

Tiêu Thanh Thanh xoay mặt đi, thở dài một hơi, nói với anh trai cô ả là Tiêu Viễn Nghị: “Anh, đưa cho em.”

Tiêu Viễn Nghị hơi do dự, lấy một tập văn kiện ra. Tiêu Thanh Thanh cầm lấy ném lên bàn, lấy ra một cái bút, lưu loát ký tên mình lên đó. Sau khi ký xong hai tờ, cô ả đẩy văn kiện sang bên Hoa Duẫn Hòa, nói: “Ly hôn đi, mau ký vào đây.”

Hoa Duẫn Hòa sững sốt, sau đó quay qua nhìn Hoa Chính Diệu. Tề Nguyệt thấy vẻ mặt do dự của gã, ánh mắt lóe lên sau đó cúi đầu xuống, lạnh mặt, ngay cả khi nghe thấy tiếng khóc của Hoa Cẩm Tú, bà cũng làm ngơ.

Hoa Chính Diệu tức ngực, nếu không phải e ngại người Tiêu gia, ông ta còn lâu mới để Tiêu Thanh Thanh tự quyết định chuyện ly hôn này, nhưng bây giờ người Tiêu gia đều có mặt, ông ta cứng họng, rạn nứt quan hệ là điều đã đoán trước được.

Nhưng Hoa Duẫn Hòa lại lập tức cầm giấy lên ký tên vào, không hề do dự.

“Duẫn Hòa!” Hoa Chính Diệu nổi cơn tam bành.

Hoa Duẫn Hòa ký xong lập tức chạy đi xem Hoa Cẩm Tú, Hoa Cẩm Tú cười cười với gã. Hoa Duẫn Hòa cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều. Bao nhiêu năm bị Tiêu Thanh Thanh đè đầu cưỡi cổ, khiến gã phải ngậm bồ hòn làm ngọt, giờ thì tốt rồi, gã đã ly hôn Tiêu Thanh Thanh, ly hôn xong là có thể cưới Tề Nguyệt, có thể nhận về đứa con gái bảo bối của mình.

Gã lại nhìn Tề Nguyệt, nhưng Tề Nguyệt không ngẩng đầu nhìn gã.

Hoa Chính Diệu bị Hoa Duẫn Hòa làm cho tức nhồi máu, ông ta nặng nề gõ gậy, “Thằng con mất dạy! Láo toét!”

Tiêu Thanh Thanh cầm đơn ly hôn lên, sau đó nói: “À quên, trên đơn có nói, Cẩm Niên theo tôi.”

Hoa Chính Diệu tối sầm mắt, ngất lịm.

Tiêu Thanh Thanh cười lạnh, cùng người Tiêu gia ra về.

Hoa Duẫn Hòa nghĩ, mình vốn cũng chẳng quan tâm thằng con trai đó mấy, theo ai thì theo, dù sao gã vẫn còn con gái ruột đây.

Tề Nguyệt lạnh cả người, ánh mắt mà Tiêu Viễn Nghị nhìn bà trước khi ra về làm Tề Nguyệt cảm thấy bất an.

Bà không phải là Hoa Duẫn Hòa, bà hiểu Tiêu Thanh Thanh hơn Hoa Duẫn Hòa rất nhiều, Tiêu Thanh Thanh sẽ không bỏ qua chuyện này đơn giản như vậy.

Hoa Chính Diệu ngất xỉu, Hoa Cẩm Lăng lập tức đi gọi bác sĩ, một đám người vây quanh sofa, Tề Nguyệt đứng bên ngoài, đột nhiên di động trong túi vang lên.

Tề Nguyệt lấy điện thoại ra, đột nhiên sợ hãi. Bà nhìn xung quanh rồi mới đi ra ngoài nhà tìm một chỗ kín để nhận điện thoại.

Giang Tử Mặc gõ ngón tay lên mặt bàn, thờ ơ nói: “Tề Nguyệt, có muốn tôi giúp chị không?”

Quý Hoài uống xong một ngụm sữa cuối cùng thì ngừng ăn, cậu nghe thấy Giang Tử Mặc nói mà ngẩn người.

Giang Tử Mặc nhìn cậu, neho mắt, ý bảo trong bát còn nửa quả trứng gà đấy. Quý Hoài đành phải cúi đầu ăn nốt.

Tề Nguyệt run rẩy cầm điện thoại, như thể tóm lấy sợi dây cứu mạng cuối cùng, nhưng bà cũng không dám hy vọng gì nhiều ở Giang Tử Mặc, bà hỏi: “Cậu có điều kiện gì?”

“Thông minh lắm.” Giang Tử Mặc nói, “Hoa Cẩm Tú năm lần bảy lượt làm người của tôi bị thương, thù này tôi vẫn nhớ kỹ, chị làm mẹ mà không dạy dỗ con đến nơi đến chốn gì cả.”

Đầu kia điện thoại, Tề Nguyệt chìm vào im lặng. Trên bàn ăn cũng hiện ra vẻ mặt tiến thoái lưỡng nan của Tề Nguyệt, Giang Tử Mặc không vội vàng, vừa gọi điện thoại vừa nhìn chăm chăm ép Quý Hoài ăn hết thức ăn.

Thật lâu sau, Tề Nguyệt thở dài một hơi: “Tôi biết rồi.”

Giang Tử Mặc cười cười, sau đó ngắt kết nối.

Giang Tử Mặc là người thù dai, Tề Nguyệt luôn biết điều ấy cho nên bà rất hiểu hẳn muốn làm gì.

78. Chương 78: Chị Bị Ép Buộc

Edit: Dép

Sự trả thù của Tiêu Thanh Thanh đến rất nhanh, gần như làm cho Hoa gia mất hết mặt mũi, trở tay không kịp. Đêm hôm đó, khắp các mạng xã hội đều đăng tải tin tức Nhị thiếu gia Hoa gia gian díu với chị dâu. kèm theo video quay lại cảnh yêu đương vụng trộm. Tiêu Thanh Thanh dứt khoát cắt đứt quan hệ đến nỗi ngay cả thể diện của chính mình cũng không cần, sau đó còn công bố luôn kết quả giám định ADN.

Cư dân mạng được phen xôn xao, quần chúng ăn dưa đều sợ hãi cảm thán sự thối nát bên trong đám nhà giàu. Tề Nguyệt và Hoa Duẫn Hòa bị ném đá hội đồng, cộng đồng mạng chửi rửa như muốn đem họ trối lên, đóng đinh vào cột thị chúng mới hả dạ.

Tề Nguyệt ngồi trong phòng lướt xem tin tức, bà lạnh lẽo cả người.

Những cụm từ thóa mạ trên màn hình, “tiện nhân”, “lãng loạn”, “tổm lợm”.. làm cho Tề Nguyệt bắt đầu phát run.

Sau lưng Tiêu Thanh Thanh có Tiêu gia, cho nên cô ả không sợ những lời chê bai đàm tiếu ấy, nhưng Tề Nguyệt chỉ có một mình, bao nhiêu năm vẫn là như vậy, tới giờ chỉ có thể xin sự giúp đỡ của một người duy nhất chính là Giang Tử Mặc.

Tề Nguyệt cười khổ, nắm chặt di động đến nỗi tay trắng bệch.

Hoa Cẩm Lăng chờ bác sĩ kiểm tra xong, bảo Hoa Chính Diệu không làm sao cả, anh ta mới đứng lên đi vào phòng Tề Nguyệt. Anh ta đứng trước mặt Tề Nguyệt gọi: “Mẹ.”

Tề Nguyệt miễn cưỡng thu lại vẻ mặt, nói: “Hôm nay vừa về à?”

“Vâng, hôm qua nghe tin nên quay về ngay.”

Hai mẹ con nhất thời cũng không biết nên nói gì với nhau, Hoa Cẩm Lăng yên lặng một lúc, đột nhiên lên tiếng, “Mẹ, tội gì phải làm thế?”

Tề Nguyệt ngẩng đầu nhìn Hoa Cẩm Lăng, anh ta cau mày, tiếp tục nói: “Mẹ là Đại thiếu nữ nãi nãi Hoa gia, ba và ông nội chưa từng bạc đãi mẹ, sao mẹ lại...”

“Con có ý gì?” Tề Nguyệt đứng lên, “Con đang chỉ trích mẹ? Con cũng giống như bọn họ, cảm thấy là do mẹ không biết nhục, leo lên giường cả hai anh em Hoa gia đúng không?”

Hoa Cẩm Lăng càng nhú mày, nhưng anh ta không phản bác.

Tề Nguyệt cười chua xót, ánh mắt đổ lên nhìn người thanh niên đã cao hơn bà cả một cái đầu – đứa con trai của bà. “Hoa Cẩm Lăng, con, cha con, và cả những người đàn ông khác trong Hoa gia, đều như nhau cả! Rặt một đám máu lạnh! Nhấn tâm!”

“Mẹ không phải là Tiêu Thanh Thanh, từ lúc mẹ vào Hoa gia chỉ có một mình, Hoa Duẫn Giang nói muốn cưới mẹ liền lập tức cưới vào cửa, hẳn đã từng hỏi ý mẹ hay chưa? Hoa Duẫn Hòa nói thích mẹ, sau khi mẹ kết hôn lại chạy vào phòng cường gian!”

“Tôi có thể làm gì đây? Các người đều cảm thấy tôi bò lên hưởng vinh hoa phú quý của Hoa gia, cảm thấy tôi hư vinh, nhưng từ trước tới giờ, tôi chưa từng tình nguyện vào Hoa gia, tôi thà đi nhặt rác cực khổ cũng muốn vào Hoa gia!”

“Mẹ, ba với ông nội đều xem mẹ là Đại thiếu nữ nãi nãi, chưa từng bạc đãi mẹ.”

“Con thì biết cái gì? Con là cháu đích tôn của Hoa gia, Hoa Chính Diệu đương nhiên coi trọng con rồi. Nhưng mẹ thì sao? Hoa Duẫn Giang và Hoa Chính Diệu chỉ coi mẹ như một công cụ sinh con nối dõi, còn tên cận bã Hoa Duẫn Hòa kia, những năm qua đã làm nhục mẹ biết bao lần? Mẹ nói với ai bây giờ? Nói

với con được sao? Hay là nói với Hoa Duẩn Giang? Hay là nói với người ông đạo đức giả kia của con?”

Tề Nguyệt rống to: “Sự việc bại lộ, Hoa Duẩn Hòa chỉ bị Hoa Chính Diệu mắng thôi, cùng lắm thì bị tống ra nước ngoài. Còn mẹ? Con có biết trên mạng chữ mẹ thế nào không? Bọn họ bảo mẹ không biết nhục, chữ mẹ dâm dăng lẳng lơ, nhưng...” Tề Nguyệt bắt đầu khóc, “Nhưng nếu năm đó mẹ không tới Hoa gia, đời mẹ cũng sẽ không nát bét thế này!”

Hoa Cẩm Lăng yên lặng nghe Tề Nguyệt khóc, cuối cùng nói: “Mẹ, mẹ còn có con.”

Tề Nguyệt cười nhạt một tiếng, nhắm hai mắt lại, sau đó co quắp ngồi xuống giường, “Con cũng chẳng khác gì bọn họ.”

Hoa Cẩm Lăng còn muốn nói gì đó, nhưng Tề Nguyệt đã không thèm nghe nữa. Hoa Cẩm Lăng im lặng nhìn Tề Nguyệt lặng lẽ nằm trên giường rơi lệ, cuối cùng anh ta đi ra khỏi phòng.

Tề Nguyệt cười, cảm thấy bao nhiêu năm qua sống như một trò cười.

Ánh mắt vô hồn của bà dừng ở cạnh giường, cuối cùng đột nhiên nhớ ra cú điện thoại mà Giang Tử Mặc gọi.

Năm đó học đại học, cô sinh viên Tề Nguyệt ngây thơ chưa biết mùi đời, có con với Hoa Duẩn Giang. Cuối cùng đành phải tạm nghỉ học một năm để sinh Cẩm Lăng, sau đó mới tiếp tục hoàn thành bài vở. Lần đầu tiên cô gặp Giang Tử Mặc, khi đó cô đã vào Hoa gia được 6 năm, Hoa Cẩm Lăng 6 tuổi, Hoa Cẩm Tú hơn 1 tuổi.

Lúc đó, Hoa Duẩn Giang lạnh nhạt, Hoa Duẩn Hòa khi nhục, mỗi ngày cô đều sống trong lo âu, căn bản không chú ý tới Giang Tử Mặc.

Mà khi Hoa Chính Diệu vừa mới đón Giang Tử Mặc về, ông ta hỏi han ân cần vô cùng chu đáo.

Cho đến ba năm sau, Giang Tử Mặc giết người bị cảnh sát bắt, cô mới ý thức được hóa ra thằng nhóc này thủ đoạn thật tàn ác. Ngay sau đó, Giang Tử Mặc bị đưa vào trại cải tạo, hai năm sau mới được thả ra.

Sau khi đi ra từ đó, Giang Tử Mặc như biến thành người khác. Hắn chuyển ra ở một mình bên toàn biệt thự kia, Hoa Chính Diệu giả nhân giả nghĩa vờ vịt quan tâm vài lần đều bị đuổi về. Sau đó, dần dần không ai dám tiếp cận Giang Tử Mặc.

Năm thứ hai Giang Tử Mặc trở về, có một ngày nọ, Hoa Duẩn Giang ở lại công ty tặng ca, Tiêu Thanh Thanh mang theo Hoa Cẩm Niên về thăm Tiêu gia, trong nhà chỉ còn lại Tề Nguyệt và hai đứa con. Lúc ấy Hoa Cẩm Lăng 11 tuổi, Hoa Cẩm Tú sắp lên 6.

Tối đến, Hoa Duẩn Hòa say khướt về nhà, Tề Nguyệt sợ gã say rượu rồi gây chuyện, cứ trốn tránh gã, nhưng Hoa Duẩn Hòa lại cố ý chạy tới phòng Hoa Cẩm Tú, ôm Hoa Cẩm Tú thân thiết gọi: “Con gái, con gái.”

Lúc ấy Tề Nguyệt sợ vỡ mật, người hầu trong Hoa gia có chục người, nếu bị bọn họ thấy, chuyện này liền không giấu được nữa. Tề Nguyệt không kéo được Hoa Duẩn Hòa ra khỏi phòng Hoa Cẩm Tú, Hoa Duẩn Hòa lại còn ôm lấy cô, Tề Nguyệt toát mồ hôi hột, đành phải thấp giọng dỗ dành, cuối cùng kéo người ra phía sân sau.

Tề Nguyệt bị dọa ngu người, để tránh né ánh mắt của người hầu, cô dắt Hoa Duẩn Hòa đi ra hướng biệt thự. Hoa Duẩn Hòa ôm lấy Tề Nguyệt sờ loạn, cuối cùng trực tiếp đặt Tề Nguyệt lên thân cây làm một lần.

Tề Nguyệt bị gã gây sức ép thì mất hết sức lực, không dám lên tiếng. Cuối cùng Hoa Duẩn Hòa giải quyết xong thì vật ra ngủ, còn Tề Nguyệt quần áo xộc xệch nằm trên đất.

Tề Nguyệt nhìn người đang ngủ bên cạnh, lại nhìn căn nhà u tối Hoa gia kia, nháy mắt nổi lên ý định tự sát.

Lúc Giang Tử Mặc tới bên người cô, Tề Nguyệt mới hồi phục tinh thần, cô cảm thấy vô cùng mất mặt, bị một đứa trẻ mười mấy tuổi nhìn thấy chuyện đáng khinh này, cô vô cùng xấu hổ. Giang Tử Mặc chống baton, từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống.

Bị thấy mất rồi. Đây là ý nghĩ đầu tiên dâng lên trong đầu Tề Nguyệt, cô kinh hoảng ôm chặt quần áo, khẩn cầu: “Đừng nói ra ngoài, xin cậu đừng nói ra ngoài!”

Giang Tử Mặc lạnh lùng nhìn cô, cười: “Nếu muốn nói, tôi đã nói từ sớm rồi.”

Tề Nguyệt hoảng sợ: “Cậu đã biết từ lâu rồi?”

“Hoa Cẩm Tú là con của chị với Hoa Duẩn Hòa đúng không?” Giang Tử Mặc thản nhiên nói.

Tề Nguyệt kinh hãi nhìn hắn, mặt trắng bệch. Cô luống cuống, Giang Tử Mặc sao mà biết được? Hắn có nói ra hay không?

Giang Tử Mặc nhìn ra vẻ mặt của Tề Nguyệt, lạnh lạnh nói tiếp: “Muốn nói thì đã nói từ sớm, chuyện bản tuổi trong Hoa gia đâu chỉ có mỗi việc này.”

“Nhưng mà chị bị ép buộc.” Tề Nguyệt khóc, “Nơi dơ bẩn như Hoa gia, chị không muốn ở đây chút nào hết.”

“Nhưng chị lựa nơi khác không được sao?” Giang Tử Mặc đột nhiên nổi giận, quát, “Cút, đừng làm dơ chỗ ở của tôi.”

“Chị...” Tề Nguyệt cắn răng đứng lên, nhìn sắc mặt Giang Tử Mặc, rồi cúi xuống dìu Hoa Duẫn Hòa. Cô vất vả kéo Hoa Duẫn Hòa về, không dám nhìn mắt Giang Tử Mặc nữa.

Giang Tử Mặc thấy Tề Nguyệt tốn hơn 10 phút mới đi được một đoạn, đột nhiên lên tiếng, “Tôi có thể giúp chị, không phải giúp chị ra khỏi đây, mà là giúp chị sống sót ở Hoa gia.”

Tề Nguyệt bất ngờ quay đầu lại nhìn Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc xoay người đi về.

Sau đó, chuyện của cô và Hoa Duẫn Hòa không bị tung ra, cô không biết có phải Giang Tử Mặc đứng phía sau nhúng tay hay không, nhưng có hai lần, quả thật là phải nhờ vào Giang Tử Mặc, cô mới tránh được kiếp nạn.

Bao năm qua, Tề Nguyệt càng không hiểu nổi Giang Tử Mặc. Bà không biết vì sao Giang Tử Mặc phải giúp mình, Giang Tử Mặc cũng không bắt bà phải làm gì cả, cho tới khi Quý Hoài vào Hoa gia, Giang Tử Mặc mới bảo bà giúp ngăn chặn Hoa Duẫn Hòa.

Nếu nói về người trong Hoa gia cho bà cảm giác an toàn, thì đó chính là Giang Tử Mặc.

Tề Nguyệt vừa sợ Giang Tử Mặc, nhưng đồng thời ỷ lại vào hắn. Lần này bà lại phải nhờ Giang Tử Mặc cứu, nhưng muốn được cứu, phải đáp ứng yêu cầu của Giang Tử Mặc.

Tề Nguyệt bình tĩnh lại, hạ quyết tâm. Cẩm Tú, con không nên trách mẹ, mẹ chịu Hoa gia đủ lắm rồi.

- _____

Lời tác giả: Lúc trước có vài tiểu khả ái hỏi tuổi, tổng hợp lại một chút cho các bạn tiện theo dõi:

Giang Tử Mặc: 29

Quý Hoài: 17

Hoa Chính Diệu: 70

Hoa Duẫn Giang: 47

Hoa Duẫn Hòa: 42

Tề Nguyệt: 43

Hoa Cẩm Tú: 18

Hoa Cẩm Lăng: 23

Hoa Cẩm Niên: 19

79. Chương 79: Bao Dưỡng Con Dâu Nuôi Từ Bé

Edit: Dép

Quý Hoài tò mò, lại gần Giang Tử Mặc hỏi: “Chú, sao phải giúp bác ấy vậy?”

Giang Tử Mặc đưa tay lên lau mảnh vụn đồ ăn trên khóe miệng cậu, nói: “Tôi cần một người giúp tôi theo dõi Hoa gia.”

Quý Hoài gật đầu, nhớ tới cái lần khi Hoa Duẩn Hòa kéo cậu vào WC muốn làm chuyện đồi bại, Tề Nguyệt đứng lúc đi vào cứu cậu. Hóa ra là do chú Mặc ở phía sau giúp cậu.

Cõi lòng cậu bỗng dưng trở nên ngọt ngào, dứt Giang Tử Mặc ăn một miếng khoai chiên. Giang Tử Mặc ôm cậu từ phía sau, hai người rảnh rỗi nằm nói chuyện trên sofa.

“Vài ngày nữa là năm mới rồi, chúng ta đi sắm đồ tết đi.”

Giang Tử Mặc nhú mồm: “Có cô Thúy mua rồi.”

“Không giống.” Quý Hoài nói, “Năm nay là cái tết đầu tiên chúng ta ở bên nhau, chúng ta phải làm gì đặc biệt chứ, ai lại để cô Thúy làm hết.”

Giang Tử Mặc nghĩ tới cái cảnh chen lấn mua hàng tết ở trung tâm thương mại mà ngán ngẩm, Quý Hoài lại dỗ hai câu: “Cùng đi đi mà, có thể gọi thêm anh Lục nữa, nhiều người mới vui.”

Giang Tử Mặc bị cậu nhõng nhẽo năn nỉ một lúc lâu, cuối cùng đành phải đồng ý. Lần đầu tiên Quý Hoài được tự đi sắm đồ tết, cho nên cậu thấy rất phấn khích, chạy vào phòng thay một bộ quần áo thể thao, sau đó kéo Giang Tử Mặc ra cửa.

Bọn họ tới trung tâm thương mại ở gần nhà, khắp nơi đã treo câu đối đỏ, không khí vui mừng hơn hớn. Quý Hoài kéo Giang Tử Mặc đi lấy một chiếc xe đẩy hàng rồi theo dòng người đi vào trong.

“Chúng ta mua gì đây?” Quý Hoài nhìn trái nhìn phải, không biết nên lấy thứ gì. Giang Tử Mặc lại càng không biết, Lục Thất ở phía sau thấy thế thì buồn cười, nhưng anh không nhắc nhở, ai bảo tự đứng thiếu gia gọi điện thoại cho anh bảo là đi mua sắm cùng, cốt là để kiếm người xách đồ hộ.

“Có nên mua thịt không nhỉ? Hay là mua cá đi? Em thấy rồi, đằng trước có giảm giá.” Phía trước có một đám người đứng vây xem, đều đang tranh nhau thịt bò giảm giá. Quý Hoài thấy thế cũng muốn chen vào, Giang Tử Mặc kéo cậu lại.

“Không muốn mua sao? Xíu nữa bị giành hết mất.” Quý Hoài vội vã.

“Bảo bối.” Giang Tử Mặc cúi đầu, đặt thẻ vào trong tay Quý Hoài, “Chúng ta có tiền, không cần phải mua đồ giảm giá.”

Quý Hoài cầm tấm thẻ, mặt ngu, qua một lúc lâu mới bật cười.

“Em cười cái gì?” Giang Tử Mặc buồn bực nói.

Quý Hoài hỏi: “Em đây là đang bị bao dưỡng sao?”

Giang Tử Mặc cũng cười: “Bây giờ mới biết à? Dâu nuôi từ bé, nuôi đến lớn là có thể bóc ra ăn sạch sẽ.”

“Cái gì dâu nuôi từ bé...” Quý Hoài nhìn thoáng xung quanh, hơi ngượng ngùng.

Giang Tử Mặc như cười như không nhìn cậu, sau đó thở dài một hơi, néo néo má Quý Hoài, “Bây giờ cứ phải nuôi cho tốt đã, nuôi thêm một năm nữa.”

Quý Hoài hiểu ý Giang Tử Mặc, cậu mím môi, không nhịn được cười lên. Nhưng mà dù sao như thế cũng rất ngượng, cậu xoay mặt tránh đi.

Bọn họ đi ra chỗ ít người hơn, vì thế Quý Hoài nhìn thấy khu đồ ăn vặt. Trước kia cậu không hay ăn loại đồ ăn này, cũng không hứng thú với đồ ngọt luôn, nhưng từ khi ở cùng Giang Tử Mặc, hẳn thường xuyên mua rất nhiều đồ ăn vặt trữ trong nhà, có khi ngồi xem TV nhàm chán sẽ bóc mấy túi ra ăn.

Nếu đã đến đây rồi, đương nhiên phải mua một chút. Mua cái gì không quan trọng, quan trọng là... trải nghiệm một chút không khí náo nhiệt trước thêm năm mới.

Quý Hoài nhìn lên giá, ưng ý cái gì liền ném vào trong xe, Lục Thất đẩy xe, đi cùng Giang Tử Mặc ở phía sau.

Lục Thất nhìn Quý Hoài đang chọn bánh quy, liền lại gần Giang Tử Mặc, thấp giọng hỏi: “Thiếu gia, cậu

xem chúng ta có giống một nhà ba người dẫn con ra ngoài chơi không?”

Nói xong còn hắt mắt bảo Giang Tử Mặc nhìn một gia đình ba người ở đằng trước.

Giang Tử Mặc lạnh lạnh quét mắt nhìn Lục Thất: “Khẩu vị của tôi đâu có kém tới vậy.”

“...” Trong lòng Lục Thất có một vụn câu Tam Tự Kinh chạy qua.

Quý Hoài cảm thấy dạo qua từng giá hàng chọn lựa đồ với các chị các bác rất là thú vị, cậu chưa từng được trải nghiệm cảm giác như vậy, vì thế, cậu chọn đồ rất có tâm.

Quý Hoài nhìn lên món hàng bánh mì ngọt nhập khẩu ở giá đồ trên cùng, thấy đóng gói rất đẹp, nhưng độ cao hơi bị bắt nạt cậu, cậu chuẩn bị kiễng chân lên lấy xuống.

Lục Thất lập tức dùng khuỷu tay đẩy Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc nhú mày lườm anh một phát, sau đó đi lên lấy gói bánh mì xuống.

“A, cảm ơn...” Em kiễng chân lên là lấy được mà, nhưng Quý Hoài nghĩ nghĩ, cuối cùng không nói ra.

Lục Thất lại sán vào gần Giang Tử Mặc, “Thiếu gia, bạn trai nhỏ cũng cần được dỗ dành, cần được cưng chiều, đừng để Hoài thiếu gia cứ luôn phải dỗ dành cậu chứ.”

Giang Tử Mặc quắc mắt nhìn Lục Thất, anh lập tức ngậm miệng. Nếu như là trước kia, còn lâu anh mới dám ăn nói như thế với thiếu gia, nhưng giờ thì không sợ, có Hoài thiếu gia ở đây rồi.

Cho dù thiếu gia nhà anh có xù lông thế nào thì Hoài thiếu gia vẫn dễ được tuốt, vì vậy lá gan của Lục Thất lớn hơn trước kia rất nhiều.

Anh cảm thấy, ôm đùi Hoài thiếu gia còn tốt hơn ôm đùi thiếu gia nhà mình.

Quý Hoài đi dạo một vòng nữa, thịt và đồ nấu ăn chưa mua, nhưng đã mua cả đồ đồng đồ ăn vặt. Lúc thanh toán, Quý Hoài cầm thẻ ra quầy, Giang Tử Mặc đứng phía sau cậu.

Hàng dài người xếp hàng trước quầy thu ngân tò mò nhìn sang, Giang Tử Mặc cao ráo, chân lại dài, khuôn mặt tuần tú, trên người mặc áo khoác dài màu xám tro, càng thêm tôn lên dáng người cao ngất của hắn.

Thậm chí có người còn lấy điện thoại ra định chụp ảnh, Giang Tử Mặc đảo mắt qua, cô gái đành ngậm ngùi cất đi.

Quý Hoài kéo ống tay áo Giang Tử Mặc, nhỏ giọng: “Anh đừng có hung dữ như vậy, làm bọn họ sợ đó.”

“Các cô ấy chụp ảnh là lỗi của tôi?” Giang Tử Mặc trầm mặt.

“Là các cô ấy sai.” Quý Hoài thấy chú Mặc mất hứng, vì thế cậu dè dặt giọng thì thầm, “Bạn trai em có đẹp trai hơn nữa cũng chỉ mình em được nhìn.”

Giang Tử Mặc mím môi cười, Lục Thất đứng ở đằng sau chơi điện thoại, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Giang Tử Mặc mặt nặng mày nhẹ, tiếp đó Quý Hoài ghé vào tai nói mấy câu, thiếu gia liền... cười?

Lục Thất chắc chắc hai tiếng, lại cúi đầu chơi điện thoại.

Lúc Quý Hoài chuẩn bị quẹt thẻ, Giang Tử Mặc nhìn giá hàng xung quanh, sau đó cầm lấy mấy hộp Durex ném lên trên quầy thu ngân.

Quý Hoài khựng lại, lập tức nhìn ngó tứ phía thấy không ai để ý, mới thấp giọng nói: “Chú ơi là chú, lấy cái này làm gì? Còn một năm nữa cơ mà?”

“Tôi chuẩn bị trước không được à?” Giang Tử Mặc thản nhiên đáp.

Cô gái thu ngân nhìn bọn họ cười cười. Quý Hoài im lặng, sau khi quét mã xong thì nhét mấy cái hộp ấy tận dưới đáy túi đồ.

Lúc về đến nhà, Lục Thất muốn mở mấy gói đồ ăn vặt ra ăn trước, Quý Hoài lanh tay lẹ mắt đoạt cái túi đồ đi, Lục Thất oán giận: “Hoài thiếu gia, đừng như vậy chứ? Mấy gói đồ ăn vặt thôi mà.”

Quý Hoài hơi đỏ mặt, khụ một tiếng: “Anh muốn ăn gì để em lấy.”

Lục Thất cạ lời, bảo Quý Hoài lấy cái nào cũng được. Quý Hoài đem túi đồ vào phòng bếp, lấy mấy cái hộp kia ra, nghĩ một lúc, cậu nhét vào tận đáy ngăn kéo.

Giang Tử Mặc nhận được điện thoại của Tề Nguyệt, giọng nói của Tề Nguyệt thật sự rất mệt mỏi, “Tử Mặc, cậu muốn tôi làm gì Hoa Cẩm Tú?”

Giang Tử Mặc nhìn Quý Hoài đang nhét đồ ăn đầy tủ lạnh như một chú hamster trữ đồ ăn, hần cười cười, sau đó đáp: “Hoa Cẩm Tú bị các chị nuông chiều quá hóa hư, e là không quen với cảm giác bị ghẻ lạnh đâu nhỉ? Thiên chi kiều nữ, nếu biết được sự ra đời của mình không được người khác đón chào thì sẽ ra sao?”

“Bắt...bắt buộc phải như vậy sao?”

Giang Tử Mặc nhớ tới lúc hắn vừa ra khỏi cảnh ngục thì đập ngay vào mắt là khuôn mặt bầm dập của Quý Hoài, khi đó, hắn vô cùng phẫn nộ và đau lòng, Giang Tử Mặc lạnh giọng, nói: “Tôi đã từng cảnh cáo nó, đừng có động vào người của tôi.”

Tề Nguyệt thở dài, “Được, tôi... đồng ý với cậu. Nhưng cậu phải cam đoan rằng có thể bảo đảm cho tôi rời đi an toàn, Hoa gia sẽ không tìm tới người nhà của tôi gây phiền phức.”

“Được.”

80. Chương 80: Ai Mới Là Người Không Nên Tồn Tại

Edit: Dếp

Vụ phốt của Hoa gia ồn ào huyền náo khắp cộng đồng mạng, hơn nữa Tiêu gia còn đứng phía sau âm thầm châm lửa, cổ phiếu Hoa gia rớt giá không phanh. Hai đương sự bị mắng chửi tới mức máu chó đầy đầu, cư dân mạng xấn tay áo nhiệt tình gõ phím chửi rửa, như thế muốn đem hai người kia cạo tóc bôi vôi thả bè trôi sông thì mới vừa lòng.

Hoa gia không có động tĩnh gì, hai ngày nay Hoa Chính Diệu nằm vật trên giường. Hoa Duẫn Hòa không có ai quản lý, ngày ngày sống vẫn rất thoải mái.

Hôm nay, Hoa Duẫn Hòa muốn đi tìm Tề Nguyệt nói chuyện, những tin tức trên mạng gã cũng có đọc, nhưng gã không để tâm, những người đó chỉ giới anh hùng bàn phím chứ căn bản không thể gây tổn thất gì cho gã. Huống hồ sau khi chuyện này qua đi, cư dân mạng thấy nhàm chán thì lại quay về bình thường thôi.

Bây giờ gã sung sướng như sắp tân hôn, dường như chỉ muốn kéo Tề Nguyệt vào lễ đường ngay lúc này. Gã nghĩ chắc là Tề Nguyệt cũng sẽ vui. Bọn họ lén lút nhiều năm như thế, cũng là uất ức Tề Nguyệt.

Gã quyết định từ nay về sau sẽ đối xử tốt với Tề Nguyệt, đối xử tốt với con gái bảo bối của mình, một nhà ba người sống hạnh phúc.

Tìm một lúc vẫn không thấy Tề Nguyệt đâu, thế nhưng gã lại thấy Hoa Cẩm Tú đang rầu rĩ ngồi trên sofa.

“Cẩm Tú, sao mà mặt bí xị thế?”

Hoa Cẩm Tú dài mặt, buồn bực nói: “Hai ngày nay mẹ không để ý đến cháu.”

Hoa Duẫn Hòa nhú mày, hỏi: “Mẹ con đâu?”

Hoa Cẩm Tú lắc đầu, “Không biết, sáng sớm hôm nay đã ra ngoài.”

Hoa Duẩn Hòa nghĩ Tề Nguyệt bây giờ có thể đi đâu cơ chứ, Hoa Cẩm Tú ngồi bên cạnh ngẩng đầu lên, muốn nói lại thôi. Qua một lúc lâu, cô ta mở miệng: “Chú hai, chú và mẹ yêu nhau thật lòng sao?”

“Đương nhiên.” Hoa Duẩn Hòa đáp, “Ta quen mẹ con lúc mẹ con vừa lên đại học, Khi đó mẹ con cũng giống như con vậy, rất xinh đẹp, lại còn dịu dàng, liếc mắt một cái đã đổ rồi. Sau đó ta thi vào cùng trường với mẹ con, trở thành đàn em.”

Hoa Duẩn Hòa bao năm qua luôn giấu những lời này trong lòng, gã là một tên trắng hoa đa tình, nhưng chỉ duy nhất với Tề Nguyệt là nhớ mãi không quên. Chỉ là năm ấy ra tay quá muộn, Tề Nguyệt đã gả cho anh cả mất rồi.

Gã nhìn ra, Tề Nguyệt không đồng ý cuộc hôn nhân này, về sau anh cả bận bịu công tác, thường xuyên không về nhà. Gã cảm thấy Tề Nguyệt chắc hẳn sẽ thấy cô đơn lắm, vì thế đi an ủi cô dưới một thân phận vừa xấu hổ lại vừa kích thích.

Hoa Duẩn Hòa kể chuyện gã quen Tề Nguyệt thế nào, bị chia rẽ ra sao, cuối cùng không chịu nổi động tình mà lại ở bên nhau thế nào.

Hoa Cẩm Tú chăm chú nghe, cô ta tin lời Hoa Duẩn Hòa. Bởi vì chính mắt cô ta cũng nhìn ra được sự ghẻ lạnh mà Hoa Duẩn Hòa dành cho Tề Nguyệt, cô ta không thấy được tình yêu giữa bọn họ. Hơn nữa, tính cách cô ta không giống mẹ, cũng chẳng giống ba. Qua nhiều năm như vậy biết được chân tướng, cô ta mới giật mình, thì ra mình giống Hoa Duẩn Hòa tới vậy.

Hoa Duẩn Hòa hứa hẹn: “Ta sẽ cưới mẹ con, một nhà ba người chúng ta cuối cùng sẽ được đoàn tụ.”

“Vâng.” Sự hứa hẹn của Hoa Duẩn Hòa làm Hoa Cẩm Tú yên tâm, cô ta tin rằng mẹ và ba sẽ khổ tận cam lai.

Đột nhiên, chiếc TV trong phòng khách bật mở, Hoa Duẩn Hòa kinh ngạc: “Chuyện gì thế này?”

TV không ai đụng vào, tự động mở lên, giống như có người đang điều khiển, hình ảnh trên TV liên tục chuyển kênh, cuối cùng dừng lại ở kênh truyền hình lớn nhất Kim Thành.

Hoa Cẩm Tú và Hoa Duẩn Hòa kinh hãi nhìn chằm chằm TV.

“Sao mẹ lại ở trên TV?” Hoa Cẩm Tú sợ hãi kêu lên.

Hai người không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy trong TV, Tề Nguyệt đang đứng trên sân khấu. Sắc mặt bà trắng bệch, thân mình mảnh dẻ, bị mấy phóng viên vây xung quanh đặt câu hỏi.

“Tề nữ sĩ, chuyện bà tư thông với Nhị công tử Hoa gia, ngay cả con gái cũng đã mười mấy tuổi là thật sao?”

“Tề nữ sĩ, hiện giờ chồng bà còn đang trong nhà giam, bà lại phát sinh quan hệ không đứng đắn với em chồng, bà thấy có lỗi với chồng không?”

“Hoa Cẩm Tú thật sự là con của bà và Nhị công tử Hoa gia? Sau khi kết hôn liền phát sinh quan hệ?”

“Tề nữ sĩ, năm đó bà vào Hoa gia là bởi vì có tình cảm với Đại công tử Hoa gia sao? Nhưng theo tôi được biết, lúc còn học đại học, bà và Đại công tử Hoa gia không quen nhau lắm.”

Tề Nguyệt mím môi nhìn bọn họ, sau đó gật đầu, “Tất cả đều là sự thật.”

Cả hội trường xôn xao, các phóng viên đều cố hết sức moi móc thêm thông tin từ Tề Nguyệt, tranh nhau nhét micro và máy thu âm tới trước mặt Tề Nguyệt.

Tề Nguyệt tùy ý cầm lấy một cái, nhìn tất cả mọi người, ánh mắt chậm rãi đảo lên, “Hôm nay tôi mở cuộc họp báo này là để nói cho mọi người chân tướng.”

“Cũng là để lấy lại công bằng cho chính mình.”

Mọi người đều dài cổ dong tai lên nghe, không hiểu Tề Nguyệt định làm gì. Nhưng mà có tin tức là ngon rồi, bọn họ lập tức lấy giấy bút điện thoại ra, chuẩn bị đăng tin giật tít: “Đại thiếu nữ nãi Hoa gia tư thông với em chồng, lại còn muốn đòi lại công bằng cho bản thân!”

“Năm đó tôi bị ép gả cho Hoa Duẫn Giang, Hoa Duẫn Giang không hề hỏi ý kiến tôi, nhìn trúng tôi, nhân một lần say rượu mà vũ nhục tôi. Sau đó tôi mang thai ngoài ý muốn, không thể không vào Hoa gia.”

Tề Nguyệt ghen ngào, thân thể gầy yếu phảng phất như không đứng nổi nữa, gió thổi liền bay.

“Lúc ấy trẻ người non dạ, tôi đã nghĩ đời mình thế là tàn lắm rồi, ai ngờ tên súc sinh Hoa Duẫn Hòa kia lại chạy vào phòng cưỡng hiếp tôi! Bao nhiêu năm, sự vũ nhục của hai anh em Hoa gia, cả đời này tôi không quên được!”

Đám phóng viên nhìn nhau, một tên lạnh lợi tiến lên hỏi: “Vậy Tề nữ sĩ, bà không tự nguyện sao?”

“Sao tôi có thể tự nguyện được chứ! Tôi cũng xuất thân thư hương thế gia, sao có thể làm ra loại chuyện như vậy!” Tề Nguyệt chảy nước mắt, khóc không thành tiếng.

Nhất thời, cả hội trường cảm thấy thật tội nghiệp cho Tề Nguyệt, không hỏi dồn nữa.

Qua một lúc lâu, Tề Nguyệt mới bình tĩnh lại, bà quệt nước mắt, lấy chứng cứ ra.

“Đây là video ghi lại cảnh năm đó Hoa Duẩn Giang say rượu kéo tôi vào phòng. Đây là bệnh án lúc tôi mang thai Hoa Cẩm Tú, sống chết muốn phá thai. Còn đây là thư đe dọa mà Hoa Duẩn Hòa gửi tới người nhà tôi, ép tôi phải sinh Hoa Cẩm Tú. Còn có...”

Từng chứng cứ một được Tề Nguyệt đem ra, trên đó đã chứng minh rõ ràng, bao nhiêu năm qua, Tề Nguyệt bị ép buộc.

Mọi người khiếp sợ nhìn đồng giấy tờ chứng cứ, không thể không tin. Ánh mắt bọn họ nhìn Tề Nguyệt giờ cũng thay đổi.

“Nói như vậy, việc sinh ra Hoa Cẩm Tú không phải do bà tự nguyện, thậm chí bà còn không muốn sinh?” Một phóng viên trẻ tuổi đặt vấn đề.

Tề Nguyệt nắm chặt bàn tay, bà nhìn tên phóng viên kia, anh ta không hề nhượng bộ, dường như nếu Tề Nguyệt không trả lời một cách rõ ràng, anh ta sẽ còn tiếp tục hỏi những vấn đề tiếp theo.

Tề Nguyệt hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào camera, đánh giọng: “Tôi chưa bao giờ hy vọng nó được sinh ra trên đời này, sự tồn tại của nó là một sai lầm. Tôi hận không thể bóp chết con nghiệt chủng đó từ trong bụng.”

Hoa Cẩm Tú ngồi trước TV, mặt cắt không còn một giọt máu, không thể tin nổi nhìn mẹ mình.

Trong nháy mắt, tất cả kiêu ngạo và tự tôn của cô ta đổ sập xuống. Từ nhỏ cô ta đã là một thiên kim tiểu thư được mọi người cưng chiều, phút chốc biến thành một nghiệt chủng bị mọi người chán ghét.

Quý Hoài nằm trong ngực Giang Tử Mặc nhìn một màn này, cậu nhớ tới đời trước, Hoa Cẩm Tú từng nói với cậu: “Mày không nên được sinh ra trên cõi đời này.”

Mà bây giờ, cái người bị chỉ trích không nên sinh ra trên đời, chính là Hoa Cẩm Tú.

Ác giả ác báo, trời chẳng tha ai.

81. Chương 81: Mãi Mãi Không Rời Xa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dép

Hai ngày trước thêm năm mới, Quý Hoài thu dọn ngăn tủ thấy hai cái quần da, cậu mới sực nhớ tới điểm thi cuối kỳ của mình.

Dù sao chú Mặc cũng từng đồng ý, nếu hạng nhất thì sẽ lại có thưởng.

Cậu cầm cái quần trong tay, gọi điện thoại cho giáo viên chủ nhiệm.

“Điểm thi hả em? Lần này cũng không tệ lắm, đứng hạng hai toàn khối. Tuy không giành được hạng nhất nhưng chỉ kém hạng nhất có 2 điểm thôi, sau này cố gắng hơn nhé.”

Quý Hoài nhú mày, không cam lòng, ngón tay sờ sờ chiếc quần da. Sau khi cúp điện thoại, cậu vô cùng buồn bực, 2 điểm nữa thôi là cậu có thể khiến chú Mặc phải mặc cái quần này vào rồi.

Quý Hoài càng nghĩ càng bực, ngay cả cơm cũng không buồn ăn.

“Lớn như vậy rồi mà còn kén ăn.” Giang Tử Mặc nhú mày.

“Không...” Quý Hoài chột chột bát cơm, không có khẩu vị.

Giang Tử Mặc thấy Quý Hoài ăn chẳng được mấy miếng, vì thế lạnh lùng nói: “Ăn hết đi, một hạt cơm cũng không được để thừa.”

“Em cũng đâu phải con anh.” Quý Hoài căm giận, hung hăng và hai miếng cơm vào miệng.

Giang Tử Mặc hậm hực liếc mắt nhìn cậu, Quý Hoài lập tức ngoan ngoãn ăn sạch cơm trong bát.

“Ăn xong chưa? Ăn xong thì theo tôi đi ra ngoài.”

“Đi đâu?”

Giang Tử Mặc xoa đầu cậu, cười nói: “Đưa em đi sắm quần áo.”

Giang Tử Mặc dẫn cậu tới một cửa hàng toàn xa xỉ phẩm, hẳn chọn hai bộ bảo Quý Hoài đi thử. Quý Hoài cầm chỗ quần áo, không muốn nhúc nhích, đồng quần áo này mặc lên người cứ tròn vo mập mạp, chẳng đẹp chút nào hết.

Giang Tử Mặc nhìn cậu, thúc giục: “Mau thử đi.”

Quý Hoài bất đắc dĩ ôm quần áo vào thử. Nhân viên đã phối đồ giúp cậu rồi, cậu đi vào mặc thử, chốc lát sau liền đi ra.

Cô gái nhân viên nhìn thấy cậu, mắt tỏa sáng lấp lánh: “Đáng yêu quá!”

Quý Hoài đen mặt, cái loại quần áo mập ú nu thể này có gì mà đáng yêu. lại còn màu vàng! Trên mũ còn có lông!

Giang Tử Mặc đưa thẻ cho nhân viên, cô gái nhân viên vui vẻ cầm thẻ đi thanh toán. Giang Tử Mặc đánh giá cậu một lúc, gật gật đầu.

“Sao phải mặc như thế này? Em mặc giống anh không được à?” Quý Hoài oán giận.

Lúc đi ra ngoài Giang Tử Mặc mặc một cái áo măng tô (manteau) cắt may vừa người, lộ rõ dáng người cao ráo, tỉ lệ hoàn hảo. Quý Hoài nhìn mà hâm mộ không chịu được, rõ ràng đời trước cậu cũng đâu có thấp, nhưng đời này sao tới bây giờ cũng chưa cao thêm là bao, mới cao đến cỡ chú Mặc mà thôi.

“Thiếu niên nên mặc như thế mới đẹp.” Giang Tử Mặc chỉnh áo giúp cậu, áo phao màu vàng khiến cả người cậu trở nên mềm mềm, khuôn mặt trắng nõn, lông mi dài cong cong khe chớp.

“Đẹp chỗ nào?” Quý Hoài giang hai cánh tay ra, xoay một vòng, tới trước gương nhìn mình.

“Tôi bảo đẹp thì là đẹp.” Giang Tử Mặc ở phía sau ôm thắt lưng cậu, dùng thân thể cao lớn bao bọc lấy cậu. Hắn nhìn bóng hình hai người trong gương, khen ngợi: “Như vậy mới xứng đôi.”

Quý Hoài: “.....”

Chú à, mắt chú có đờm hay gì! Chú không biết rằng cho cháu mặc như thế lại càng lộ rõ độ gặm cỏ non của chú sao!

Giang Tử Mặc hồn nhiên cảm thấy rằng, trẻ con thì nên mặc tươi tắn một chút, vừa rực rỡ vừa tươi mới, đặt ở bên người rất là đẹp mắt.

Giang Tử Mặc cúi đầu hôn vành tai Quý Hoài, Quý Hoài né ra, thấp giọng nói: “Đang ở bên ngoài đó.”

Giang Tử Mặc không quan tâm, vạch cổ áo của Quý Hoài ra, hôn lên dấu hôn mà hôm qua hắn để lại. Quý Hoài sợ nhột, vừa cười vừa trốn.

Cậu cười quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy chị gái nhân viên cầm thẻ đứng một bên. Quý Hoài đỏ mặt, lập tức lùi ra sau.

Chị gái nhân viên cười nói: “Tiên sinh, đã quẹt thẻ cho anh rồi, mời anh ký tên vào đây.”

Giang Tử Mặc nhận lại thẻ sau đó ký tên. Giang Tử Mặc bảo người ta đóng gói lại tất cả đồ của Quý Hoài, sau đó dẫn Quý Hoài đi ra cửa.

“Đi ăn cơm.” Giang Tử Mặc chọn một cửa tiệm đồ Nhật vô cùng danh tiếng, hai người ăn xong thì đi ra ngoài.

Giang Tử Mặc mượn một cái dù ở trong tiệm, che lên đầu Quý Hoài, hai người cùng nhau đi ra.

Quý Hoài xoay người, vừa đi lùi vừa nói: “Năm mới chúng ta mua pháo hoa đi, trước kia bà nội mua cho em một quả pháo hoa để phóng vào đêm giao thừa, em cầm rồi đứng chờ trong sân, chờ đúng 12 giờ mới dám phóng lên, lần nào cũng tiếc vì chỉ có mỗi một quả.”

Giang Tử Mặc đi theo nhịp bước của cậu, cây dù vững vàng che trên đầu Quý Hoài, “Năm nay cứ mua nhiều đi, em thích phóng bao nhiêu thì phóng.”

“Được.” Quý Hoài cười, gật đầu.

Đèn điện khắp mọi ngõ đường, khiến cho ánh mắt Quý Hoài càng thêm lấp lánh, làn mưa bụi bay bay càng thêm dệt nên một thế giới mờ ảo rực rỡ ngập tràn ánh sáng, hết thấy thật ấm áp và tốt đẹp.

“Quý Tiểu Hoài, mãi mãi đừng rời xa tôi.” Giang Tử Mặc nói.

Chỉ cần nghĩ tới một ngày nào đó, ý cười ấm áp kia không còn bên cạnh, Giang Tử Mặc cảm thấy sợ. Nháy mắt, sự sợ hãi ấy như cỏ dại lan tràn, khiến hắn không khỏi nảy lên ý nghĩ vĩnh viễn trói buộc người kia ở bên cạnh mình, không cho đi bất kỳ đâu.

Quý Hoài sững sốt, sau đó gật đầu: “Nói rồi đó, mãi mãi không rời xa nhau.”

Giang Tử Mặc mỉm cười, Quý Hoài cùng cười thật vui vẻ. Cậu lui về phía sau một bước, đắm chìm cả thân mình trong làn mưa bay.

Giang Tử Mặc hết hồn, lạnh lùng nói: “Quý Tiểu Hoài!”

Quý Hoài không để ý, cậu chạy nhanh trong làn mưa, Giang Tử Mặc liền cất bước đuổi theo. Mưa làm tóc hai người đều ướt, quần áo cũng không còn khô, nhưng trong lòng lại ấm áp đến lạ, dường như ngay cả cơn mưa ngày đông rét buốt này cũng không thể len lỏi vào trong lòng họ.

Cuối cùng vút luôn cái dù, hai người đều ướt sũng. Giang Tử Mặc đuổi tới ôm lấy thắt lưng cậu, mang cậu về trong xe.

Về tới nhà đã là nửa đêm, hai người cùng nhau tắm rửa sạch sẽ rồi an tâm đi ngủ.

Một đêm không mộng mị.

- ———

nay lướt fb thấy mấy tấm hình các chú chân dài mặc manteau long coat các thứ, chẳng phải gu ăn mặc của người chú có đôi giò dài nhà tôi đây sao, loại áo làm bùng nổ khí chất alpha dành cho người giò dài thế này bảo sao em Hoài u mê chú không lối về:(

82. Chương 82: Sóng Gió Ngày Đi Học Lại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: ựa

Một ngày trước Quý Hoài nhờ Lục Thất dán giúp mấy câu đối và chữ cầu phúc, hôm giao thừa, trong nhà chỉ có Giang Tử Mặc và Quý Hoài, nhưng như vậy cũng rất vui vẻ.

Quý Hoài mặc một chiếc áo phao màu đỏ, trong hệt như Bé Phúc*, tỏa ra không khí vui mừng.

*Linh vật thể vận hội Bắc Kinh 2008.

Ngày 30 tết, hai người bọn họ không làm gì cả, cùng nhau chuẩn bị một bữa cơm đoàn viên. Nấu từ sáng sớm tới tối mịt, lúc Lục Thất tới, thấy hai người kia đã đói hoa mắt mà vẫn chưa ăn cơm.

“Thiếu gia à, cậu đi nghỉ ngơi đi, để tôi làm cho.” Lục Thất bất đắc dĩ xắn tay áo, nhận lấy cái sạn trong tay Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc đen mặt tháo tạp dề ra, hẩn ra phòng khách thì thấy Quý Hoài đang ôm đồ ăn vặt xem TV, Quý Hoài thấy hẩn đi ra, lập tức giấu đồ ăn đi.

“Lấy ra đây.” Giang Tử Mặc từ trên cao nhìn xuống, nghiêm mặt nhìn cậu.

Quý Hoài cười lấy lòng, “Em chưa ăn nhiều đâu, mới ăn một chút xíu thôi, em còn đợi anh làm cơm mà.”

Giang Tử Mặc nhớ tới đồng hồ hỗn độn trong phòng bếp, sắc mặt càng không tốt. Buổi sáng nay, hẩn tràn đầy tự tin tuyên bố sẽ chuẩn bị cơm tất niên, hẩn lên mạng tìm hướng dẫn, thậm chí dùng cân điện tử cân đo đong đếm tỉ mỉ từng bước theo công thức.

Giang Tử Mặc vẫn mặt nặng mày nhẹ, Quý Hoài nhét một miếng bánh quy vào miệng Giang Tử Mặc, cười nói: “Ăn lót dạ một chút đi, tý nữa ăn tiếp.”

Quý Hoài cảm thấy, cậu đừng mong chờ chú Mặc làm cơm thì hơn, may mà có Lục Thất ở đây, cơm tất niên năm nay coi như còn ăn được.

Vài ngày đầu năm mới qua đi thật nhanh. Giang Tử Mặc rốt cuộc không nhịn nổi, kêu cô Thúy đến, sau đó thức ăn hàng ngày trở về trạng thái bình thường, không còn là những đồng màu đen kịt không rõ hình thù nữa, lúc này Giang Tử Mặc mới cảm thấy thoải mái hơn.

Đồng pháo hoa mà Giang Tử Mặc mua đủ phóng từ đêm 30 tháng Chạp tới hết 15 tháng Giêng, Quý Hoài chơi rất đã ghiền.

Thời điểm đi học lại sau tết, Quý Hoài lần đầu tiên cảm thấy sao trường học lại nhàm chán đến thế, chẳng bằng ở nhà cùng chú Mặc ăn ăn uống uống, buổi tối đốt pháo hoa rồi sau đó ôm nhau đi ngủ.

Trừ cái lần không thể khiến Giang Tử Mặc mặc quần da, Quý Hoài không quan tâm tới điểm thi lắm, thi ra sao cũng là cố gắng của chính cậu, cho nên cậu không tiếc nuối.

Nhưng sau khi bước vào lớp, cậu lại phát hiện ra ánh mắt mọi người nhìn mình rất khác thường.

Quý Hoài không quan tâm, buông cặp sách xuống, lấy sách ra chăm chú ngồi đọc. Giờ tự học buổi sáng, thầy chủ nhiệm Liêu rất kích động công bố xếp hạng điểm thi: Đúng thứ nhất, Châu Tự, đúng thứ hai, Quý Hoài.

“Đã nói rồi mà, chỉ có anh Tự của chúng ta mới có tư cách giành hạng nhất.” Có người đắc ý nói.

Quý Hoài cúi đầu nhìn bài thi của mình, câu cuối cùng trong đề toán cậu bị trừ mất 2 điểm, chính 2 điểm này làm tổng điểm của cậu thấp hơn Châu Tự. Chỉ có Châu Tự là người làm đúng câu cuối cùng ấy, đa số học sinh còn lại đều tạch.

Tuy Quý Hoài bị trừ 2 điểm, nhưng thực tế đây là một câu hỏi tư duy phân nhánh, không có đáp án tiêu chuẩn. Bao nhiêu năm giới toán học không tìm ra đáp án chính xác, cho nên Quý Hoài đã trả lời đáp án cậu cho là đúng, không thể nói đó là sai. Cậu giải theo một phương pháp hiểm gặp, phương pháp này không được nhiều người sử dụng, nhưng Quý Hoài lại cho rằng đây là đáp án phù hợp nhất.

Lúc giáo viên Toán đang giải thích đề thi, thầy lấy luôn bài thi của Châu Tự để giải thích cho học sinh. Giáo viên Toán liên tục khen ngợi Châu Tự, khen tới mức Châu Tự cười toe toét.

Cậu ta tràn ngập đắc ý nhìn Quý Hoài, mặt sấp song song với trần nhà.

Quý Hoài thản nhiên liếc cậu ta một cái, không để ý nữa. Tiết thể dục buổi chiều đổi thành tiết tự học, trong lớp ồn ào như chợ vỡ, Quý Hoài thì nằm úp sấp làm bài tập. Bỗng nhiên, di động của cậu nhận được một tin nhắn số lạ. Tin nhắn viết: “Châu Tự đã biết đề từ trước, thầy Trương cho cậu ta xem.”

Quý Hoài nhìn nhìn dãy số, buồn cười nhìn thoáng quanh lớp. Trong trường, người biết số điện thoại của cậu chỉ có ba người, một là Tiêu Trình, hai là thầy Liêu chủ nhiệm lớp, người thứ ba là một nam sinh tươi sáng khen cậu đẹp trong ngày đầu tiên cậu tới lớp 11-1, cậu ta tên là Lâu Việt.

Đó là một cậu bạn rất nhiệt tình đáng yêu, lúc cậu ta muốn biết số điện thoại của Quý Hoài, Quý Hoài lập tức cho ngay.

Lâu Việt chạm mắt Quý Hoài, nhe răng cười nhìn cậu. Quý Hoài cúi đầu, nhắn tin lại: “Cậu có chứng cứ?”

“Tôi không có chứng cứ, chỉ tình cờ nghe được Châu Tự nói chuyện điện thoại.”

Thì ra là vậy, Quý Hoài nhìn cái tên Châu Tự đang đắc ý đến vênh đuôi kia. Không phải cậu khinh thường học sinh của Nhạc Vinh, mà bởi vì đời trước cậu cũng học tại trường này, cho nên cậu thừa biết rằng, khi đó không một học sinh nào trong trường có đủ khả năng giải câu hỏi đó. Cuối cùng giáo viên ra đề bảo, sợ các em thi được điểm tối đa sẽ tự mãn kiêu ngạo cho nên mới cố ý ra đề như vậy.

Không loại trừ khả năng Châu Tự thật sự làm được, nhưng khả năng này quá thấp.

“Cảm ơn cậu.” Quý Hoài nhắn lại.

“Không cần cảm ơn, tôi chỉ biết là cậu đáng ra mới là hạng nhất, cố lên~”

Quý Hoài khúc khích cười, Tiêu Trình vẫn nằm úp mặt bên cạnh ngủ, bỗng nhiên bị tiếng cười đánh thức. Cậu ta mở mắt nhìn Quý Hoài, sau đó đứng lên, cầm lấy vở bài tập toán mà Quý Hoài vừa mới làm xong.

“Cho tôi mượn chép.”

Quý Hoài lườm cậu ta một phát, không nói gì. Cậu thoáng nhìn qua bài thi đã vo viên thành một cục của Tiêu Trình, vừa rồi thầy Liêu đọc, Tiêu Trình đứng hạng tư toàn khối.

Theo như lời Lâu Việt nói, đừng nhìn Tiêu Trình cả ngày cả lơ phất phơ, xao lãng việc học, nhưng thực ra Tiêu Trình chưa bao giờ rớt khỏi top 5. Thành tích này đã làm bao nhiêu người muốn đuổi mà đuổi không kịp rồi.

Tiêu Trình chép xong, nhìn Quý Hoài cười nhạo một tiếng: “Lần này thi không tốt? Bị thằng chó Châu Tự kia leo lên đầu?”

“Ngoài ý muốn thôi, có điều... ngẫm lại thấy hơi thiệt.”

Cậu không đạt hạng nhất cho nên cũng không thể đòi chú Mặc thưởng. Ngẫm lại, cậu không cam tâm, cậu vẫn chưa nói điểm thi của mình cho chú Mặc, hạng hai có chút hơi dọa người.

Sau khi tan học, Quý Hoài thu dọn sách vở chuẩn bị đi về, Châu Tự lại cầm bài thi ngồi xuống chỗ cậu.

“Quý Hoài, tôi muốn nói chuyện với cậu về đề này, cách giải của tôi không giống với thầy giáo.” Cậu ta cười đặt lên bàn Quý Hoài, nhướn mày chờ đợi.

Quý Hoài liếc nhìn tờ đề, đó là đề Vật Lý, tiết cuối vừa rồi thầy dạy Lý vừa giảng về nó. Tờ đề của Châu Tự chỉ chít đáp án, quả thật cách giải không giống thầy giáo lắm.

Nhưng đa phần lại giống với cách mà Quý Hoài giải, chỉ có một số chỗ không gọn ghẽ bằng Quý Hoài, nhưng thế là đủ để thầy dạy Lý cho Châu Tự full điểm rồi.

Quý Hoài buông cặp sách xuống, nói: “Cách làm của cậu chính xác rồi, thầy cũng cho cậu full điểm còn gì.”

“Tôi biết là chính xác, nhưng sao thầy lại phải dạy cách giải rườm rà như vậy?”

Quý Hoài nhìn mà buồn cười, nói: “Bởi vì cách giải của cậu nếu không phải đã có bằng nghiên cứu sinh chuyên Lý thì làm sao nghĩ ra được.”

“Sao cậu lại biết?” Châu Tự nhăn mày.

Quý Hoài không đáp, nhìn nhìn bài thi của của Châu Tự, phát hiện ra các câu khác cũng dùng công thức giải rất ngắn gọn, có một số kiến thức mà học sinh cấp 3 còn chưa được tiếp xúc.

Lúc này Quý Hoài mới hoàn toàn tin lời Lâu Việt nói, nháy mắt cậu cảm thấy rất tức giận không thể kiềm chế, lạnh giọng hỏi: “Bài thi này là của cậu, chữ viết là của cậu, nhưng phương pháp giải thì có thật sự của cậu không?”

Sắc mặt Châu Tự thay đổi, cậu ta sầm mặt, “Cậu có ý gì? Không vượt qua tôi nổi nên định hất nước bẩn vào tôi à?”

“Không phải tôi vượt cậu không nổi, mà bởi vì cậu đã biết đáp án trước rồi.”

“Cậu ăn ốc nói mò! Quý Hoài! Tôi cảnh cáo cậu, muốn vu khống cho tôi thì phải có chứng cứ. Nếu cậu ghen ghét tôi vì tôi đạt hạng nhất thì lần sau cậu có thể cố gắng vượt qua tôi! Đừng có vu oan giá họa!” Châu Tự cảm phẫn, giống như là đang uất ức.

Mọi người trong lớp đang xem kịch, nghe thấy câu nói của Châu Tự liền cảm thấy Quý Hoài càng rõ ràng là một tên hèn hạ đáng khinh.

“Đúng vậy, Quý Hoài, đừng có ghen ăn tức ở, chỉ là một cuộc thi thôi mà, cậu nghiêm trọng thế.”

“Thi không tốt thì đã làm sao, lại còn bày đặt trách móc người khác, cậu không biết nhục à?”

“Đúng thế, Châu Tự luôn đạt hạng nhất, cậu vượt sao nổi.”

Quý Hoài đứng dậy đeo cặp sách lên, thản nhiên lướt qua, sau đó dừng lại ở phía sau Châu Tự, “Đừng để tôi bắt được thóp của cậu, không thì cậu chết chắc.”

Nói xong, cậu đi về, không hề ý tới những lời bàn tán phía sau nữa.

Châu Tự hơi hoang mang, nhưng mà chuyện này vẫn luôn là bí mật, tuyệt đối sẽ không bị ai phát hiện ra. Vì vậy, cậu ta yên tâm quay ra nói cười với đám bạn.

83. Chương 83: Cửa Tôi Cũng Chính Là Của Em

Edit: Dếp

Lục Thất đi đón Quý Hoài, hớn hờ nói: “Hoài thiếu gia, anh nói cho cậu nghe chuyện này vui cực, chú Mặc của cậu hôm nay ở nhà thử làm món nộm khoai tây, nhưng mà... hahaha, cậu ấy nhất định là có hiểu lầm lớn đối với món này, hahaha, cắt miếng khoai tây to thế này này hahahaha.” Lục Thất buông tay lái, giờ một nắm đấm lên, cười phớ lớ.

Quý Hoài nín lặng, một lát sau giờ điện thoại lên, nói: “Em ghi âm rồi.”

Lục Thất: “...”

Lục Thất: “Hoài thiếu gia, chúng ta ở cùng một chiến tuyến mà? Thôi được, được, là anh sai, là anh sai được chưa!”

Quý Hoài: “Muốn em không nói chuyện này cho chú Mặc cũng được thôi, nhưng anh phải trả lời em một câu.”

“Hoài thiếu gia, cậu cứ hỏi tự nhiên, Lục Thất biết sẽ trả lời.”

“Được, anh nhìn xe đằng trước đi.” Quý Hoài hỏi, “Anh với chú Mặc mở một công ty khoa học kỹ thuật đúng không?”

“À, đúng vậy.”

“Nếu em muốn có một đoạn video theo dõi, anh có thể lấy giúp em được không?”

“Được chứ, nhưng sao chuyện này cậu không đi nhờ thiếu gia cho nhanh.”

Lục Thất không dễ bị lừa, cậu lại không muốn nói với chú Mặc cho lắm, cậu cảm thấy nếu nói là: “Lần này em thi không tốt, không phải là do em không làm được, mà vì tên giành hạng nhất đã gian lận, chờ em vạch trần cậu ta, em sẽ là thứ nhất.” Nếu nói như vậy thật sự rất đáng ngờ, chú Mặc sẽ hoài nghi vì

sao cậu phải làm vậy, rồi cậu sẽ trả lời thế nào? Nói rằng: “vì em muốn thấy anh mặc quần da” ư?

Không cần mặt mũi nữa hay sao, Quý Hoài!

Có thể nghĩ đến một mục tiêu nào khác to lớn hơn không! Cả ngày cứ nghĩ bậy nghĩ bạ gì đâu!

Lục Thất tiếp tục nói: “Hoài thiếu gia, trình độ về mảng kỹ thuật của thiếu gia đã đạt đến xuất thần nhập hóa rồi, cậu nói với thiếu gia, thiếu gia chắc chắn sẽ rất vui.”

“Em biết.” Quý Hoài gật đầu.

Khắp nhà đều được lắp đặt các thiết bị công nghệ cao làm cho cậu trầm trồ không thôi, chỉ cần búng tay một cái là chú Mặc có thể hack máy tính điện thoại của người khác, ngay cả camera giám sát mà cũng có thể điều khiển, tùy ý muốn xem liền xem.

“Hoài thiếu gia, anh lắm miệng nói một câu thôi. Tính tình của thiếu gia ấy mà, cậu ấy rất thích người khác nhờ vả, nếu cậu đi nhờ thiếu gia, cậu ấy chắc chắn rất vui. Còn chuyện này mà bị thiếu gia phát hiện ra, cậu ấy lại nổi trận lôi đình, đến lúc ấy sợ là đến cả Hoài thiếu gia cũng không đỡ được.”

Quý Hoài đồng tình gật đầu.

Lục Thất bày ra bộ dáng của người từng trải, nói: “Hoài thiếu gia thực sự quá ngoan luôn ấy, cậu cứ nổi loạn với thiếu gia đi, giận dỗi ổng nhiều vào, thiếu gia chẳng những không giận cậu mà còn cưng chiều cậu hơn ấy.”

Lục Thất trầm nghĩ: Thiếu gia, tôi chỉ giúp cậu tới đây thôi, cuối năm phải tặng tiền thưởng đấy.

Quý Hoài gật gật đầu, đột nhiên hỏi: “Anh Lục có mấy người bạn gái rồi? Có vẻ rất có kinh nghiệm.”

“Phụt...” Lục Thất ôm ngực, như thể vừa bị dính đòn chí mạng. Trước khi gặp Quý Hoài, anh chính là bà mẹ già của Giang Tử Mặc, cái gì cũng đến tay, kinh nghiệm cưng chiều người khác là do anh phải chăm sóc Giang Tử Mặc bao nhiêu năm mà ra! Vì dĩ thiếu gia nhà mình, bao nhiêu năm qua nào dám quen bạn gái, nhưng lại thu hoạch được kỹ năng dỗ dành cưng chiều người khác level max.

Bị ép mà nên thôi! Cho nên Hoài thiếu gia à, sự xuất hiện của cậu cứu vớt cuộc đời anh!

Quý Hoài không hiểu ánh mắt Lục Thất, vì thế không nói chuyện nữa.

Lúc về nhà, Giang Tử Mặc đang ngồi ở trên sofa nhìn laptop. Lục Thất chưa vào cửa đã đi về. Quý Hoài tháo cặp sách xuống, ngồi xuống bên cạnh Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc nhìn cậu, nhúu mày: “Áo khoác đâu?”

“Cởi bỏ trên xe, quên cầm ra.”

Giang Tử Mặc nói: “Đi mặc thêm áo đi.”

“Ừm.” Quý Hoài đứng dậy về phòng cầm một cái áo khoác mặc thêm vào.

Cô Thúy vẫn đang làm cơm tối, Quý Hoài lấy sách vở ra, ghé vào bàn trà làm bài tập. Trên sàn nhà trải thảm lông mềm mại, Quý Hoài ngồi xếp bằng trên thảm, vừa làm bài tập vừa kéo ngăn tủ dưới bàn ra lấy đồ ăn vặt.

Giang Tử Mặc ngồi ở một bên khe hờ lạnh một tiếng, Quý Hoài không quay đầu lại, mới ăn hai miếng vội vàng nhét lại vào ngăn tủ. Giang Tử Mặc ngồi bên cạnh Quý Hoài, Quý Hoài cầm sách vở nhích nhích lại gần hẳn.

Giang Tử Mặc liếc mắt nhìn cậu, tiếp tục xem laptop. Một lát sau, Quý Hoài lén đến gần, đem lưng dựa vào chân Giang Tử Mặc.

Cậu duy trì tư thế này không nhúc nhích, cúi đầu nghiêm túc làm bài, khoe miệng cong cong.

Khoảng nửa giờ sau, cô Thúy gọi vào ăn cơm. Giang Tử Mặc buông laptop xuống, dùng chân khê đung vào Quý Hoài, nói: “Đi ăn cơm.”

“Dạ.” Quý Hoài có hơi tiếc nuối đứng dậy, khoe mắt liếc nhìn chân chú Mặc một lát rồi lặng lẽ thu về.

Vừa ăn cậu vừa nghĩ, đợt tới lần thi hạng nhất tiếp theo ít nhất phải hai tháng nữa, lúc đó là thi giữa kỳ. Bây giờ cậu nôn nóng không chờ kịp để được thưởng.

Tắm rửa xong xuôi cậu leo lên giường ủ chăn trước, chờ Giang Tử Mặc đi ra. Lúc Giang Tử Mặc nằm xuống, Quý Hoài chủ động tựa vào ngực hẳn, ôm một lúc lâu mới ngẩng đầu lên nhìn Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc nhướn mi, hỏi: “Hôm nay có chuyện gì muốn nói với tôi?”

Lúc ăn cơm, Giang Tử Mặc nhận được một tin nhắn của Lục Thất: “Thiếu gia, Hoài thiếu gia nhờ tôi giúp mà tôi không có đồng ý, giao cho cậu cả đấy, phải nắm chắc cơ hội.”

Giang Tử Mặc cảm thấy, hẳn là đợt tết vừa rồi Lục Thất đã cùng mẹ xem quá nhiều phim thần tượng, Quý Hoài là người của tôi, chẳng phải tôi muốn làm gì thì làm sao? Quý Hoài dám từ chối không?

“À, có một chuyện.” Quý Hoài nói, “Ừm... em muốn có một đoạn video theo dõi ở trường học.”

“Ừm, được.”

“Á?” Đồng ý luôn?

Giang Tử Mặc nhú mày, cúi đầu hôn môi Quý Hoài, “Quý Tiểu Hoài, về sau nếu muốn cái gì cứ nói với tôi, của tôi thì cũng chính là của em.”

“Ừm... vâng.” Quý Hoài bị hôn đến quay cuồng, cậu nhớ tới lời Lục Thất nói, cậu càng nổi loạn, chú Mặc sẽ càng chiều cậu. Quả nhiên đúng là như vậy.

Quý Hoài cảm giác như đã tìm thấy nhược điểm của Giang Tử Mặc, lòng mừng thầm, nhưng chỉ chốc lát sau cậu lại không vui nổi. Dưới giường chú Mặc chiều bao nhiêu thì lúc lên giường đòi lại bấy nhiêu, mỗi lần cứ như muốn phá kỷ lục Guinness, Quý Hoài không chịu được.

Nhưng dù cho cậu có không chịu được như thế nào, cậu vẫn không dám nói “không”. Mỗi lần bị bắt nạt cũng chỉ cần nhẫn dăm câu, sau đó không có ý kiến gì nữa.

84. Chương 84: Chứng Cứ

Edit: Dép

Quý Hoài nhờ Giang Tử Mặc lấy đoạn video giám sát ở trong phòng giáo vụ, nơi bảo mật đề thi. Tiếc rằng trên màn hình chỉ xuất hiện một người mặc áo đen che mặt, cho dù có thể chứng minh đề thi đã bị đánh cắp nhưng lại không thể chỉ đích danh Trương Vỹ Ý và Châu Tự làm.

Giang Tử Mặc: “Tôi có thể giúp em.”

Quý Hoài lắc đầu nói: “Em muốn tự giải quyết.”

Giang Tử Mặc nhìn cậu, không nói gì. Quý Hoài nghiêng đầu hôn lên khóe miệng Giang Tử Mặc, “Tin tưởng em, em có thể tự xử lý mà.”

Cậu không thể mãi ỷ lại vào chú Mặc, chú Mặc có thể che chở cậu cả đời, nhưng cậu không thể đứng mãi dưới sự che chở ấy cả đời được.

Ngày hôm sau tới trường, chuyện Quý Hoài nói xấu Châu Tự đã bị đồn ầm lên. Quý Hoài nghe loáng thoáng, cảm thấy năng lực hóng drama của đám học sinh sinh này quá mạnh, chỉ một đêm đã đổi hướng

sự thật.

“Quý Hoài lớp 11-1 mà có biết không, lần vừa rồi thi không được hạng nhất, thế là quay ra vu khống Châu Tự gian lận.”

“Tôi có nghe, với lại nghe bảo Quý Hoài ghen ăn tức ở suýt nữa xé nát bài thi của Châu Tự. Lần trước thi được hạng nhất nó cứ vênh vênh vào vào mãi, tôi còn tưởng nó sẽ luôn giữ cái hạng nhất ấy cơ.”

“Quý Hoài không hòa thuận với đám cùng lớp, đến tận bây giờ cũng chẳng có người bạn nào, ngay cả Tiêu Trình cũng suýt nữa đánh nhau với nó đấy.”

“Tiêu Trình đánh nhau giỏi mà, sao không đánh chết mịa nó luôn đi.”

Quý Hoài nghe hết những lời đồn nhảm đó, ngồi lặng im trên ghế, bây giờ cậu không có căn cứ cụ thể, không thể vạch trần bộ mặt thật của Châu Tự được.

Bên này cậu tạm thời không hành động, bên kia Châu Tự lại đang náo loạn cả lên. Cậu ta bước lên bục giảng quay mặt xuống dưới lớp, sau đó xoay đầu nhìn Quý Hoài.

“Quý Hoài, cậu cho tôi một lời xin lỗi đi, tôi không làm ra chuyện gì đáng xấu hổ, cậu lại vu oan cho tôi. Trước khi thi tôi đã ôn tập học mấu mồm như thế nào ai ai cũng đều nhìn thấy cả, sao cậu lại bảo rằng tôi gian lận? Hừ, tôi chép bài của ai mới được điểm cao như vậy? Chép của cậu à?” Châu Tự cười lạnh.

Trong lớp, tất cả âm thanh rì rào đều ngưng bật, mấy chục đôi mắt đồng loạt nhìn Quý Hoài và Châu Tự.

Châu Tự thấy mọi người nhìn, nói tiếp: “Quý Hoài, tôi hiểu tâm trạng tụt hạng của cậu, nhưng cái hạng nhất đâu mãi thuộc về cậu được? Cũng không mãi thuộc về tôi, mà thuộc về ai có năng lực thật sự. Tất cả học sinh ở đây đều đang nỗ lực để giành lấy niềm vinh dự ấy, chứ không giống như cậu, không tự kiểm điểm chính mình lại còn đi trách người khác.”

Chỗ ngồi của Quý Hoài là ở hàng thứ tư của dãy bên phải sát hành lang, cậu thả người tựa vào lưng ghế, vỗ tay: “Tài hùng biện khá lắm, tôi phải thừa nhận rằng điểm ngữ văn của cậu là điểm thật, nhưng các môn khác... nếu tốt được như tài ăn nói của cậu, thì cậu đã không làm vậy.”

Châu Tự bị Quý Hoài mĩa, nổi giận đùng đùng, cậu ta chỉ tay thẳng mặt Quý Hoài: “Cậu còn nói vậy à? Dù thế nào hôm nay cậu cũng phải cho tôi một lời xin lỗi.”

Quý Hoài: “Nếu không xin lỗi thì sao?”

“Nếu cậu không xin lỗi thì đừng nghĩ tới chuyện tiếp tục học ở Nhạc Vinh nữa.”

Châu Tự buông lời đe dọa xong thì đi xuống khỏi bục giảng, Quý Hoài mở đề thi, chuẩn bị luyện đề. Tiêu Trình ngồi bên cạnh, vẻ mặt sung sướng khi người khác gặp họa: “Mục tiêu công kích của cả lớp.”

Quý Hoài sực nhớ ra, hỏi một câu: “Châu Tự là người thế nào?”

Tiêu Trình: “Bây giờ cậu mới mở mồm hỏi cơ đấy.”

Quý Hoài: “Vừa rồi cậu ta đe dọa tôi đấy thôi, cậu ta nói ra câu đó chứng tỏ có ô dù.”

“Cậu có biết người đằng sau cậu ta là ai không?”, Tiêu Trình nói, “Ba cậu ta là Giám đốc Phòng Giáo dục & Đào tạo Kim Thành.”

“Ồ.” Quý Hoài gật đầu, nói: “Nhưng tôi cũng đâu có kém, phía sau tôi có chú Mặc.”

Tiêu Trình không thể tin được mà nhìn Quý Hoài, thấy Quý Hoài mặt vẫn không đổi sắc, Tiêu Trình khinh khỉnh nói: “Ừ thì công nhận, Giang Tử Mặc dính tới hắc đạo nhiều hơn, làm ăn chân chính thì chẳng được là bao, còn trong tối thì...”

Quý Hoài lườm cậu ta cháy khét, lạnh giọng cảnh cáo: “Tiêu Trình, đừng để tôi nghe được câu này lần thứ hai.”

“Làm ơn mắc oán.” Tiêu Trình xụ mặt, ném di động cho Quý Hoài.

“Đây là cái gì?” Quý Hoài cầm lấy, nhú mày hỏi.

Tiêu Trình nghiêm mặt xoay đầu đi, lại úp sấp xuống bàn ngủ, Quý Hoài lại nhìn chiếc di động, chán chừ mở màn hình lên, trên đó đang hiển thị giao diện của một diễn đàn.

Quý Hoài trượt trượt màn hình, phát hiện ra đó là diễn đàn của trường đại học Kinh Đô, điều làm Quý Hoài ngạc nhiên hơn chính là tiêu đề của topic mà Tiêu Trình đã mở sẵn cho cậu, tiêu đề là: “Bài tập của học sinh trung học, học vị tiến sĩ cũng bó tay.”

Ngay sau đó là liên tiếp các hình ảnh được đăng tải trên topic ấy, Quý Hoài kinh hãi, trong ảnh là đề thi, ánh sáng rất kém nhưng cũng đủ để thấy rất rõ ràng. Đây chính xác là đề thi cuối kỳ của cậu, Quý Hoài vội xem tiếp, cái topic này được post lên một tuần trước khi kỳ thi diễn ra.

Quý Hoài lướt ngón tay trượt xuống dưới, chủ topic là tiến sĩ chuyên ngành toán học ở đại học Kinh Đô, hẳn nói rằng ảnh chụp do một đàn em gửi cho, bảo là đề thử nghiệm của trường học.

Mấy lần trên đầu sọ hãi than: Bây giờ học sinh trung học thi khó thế!? Xấu hổ thay cho người tự xưng là

tài tử của đại học Kinh Đô như tôi.”

Quý Hoài không kiên nhẫn, lướt qua hết mấy cái bình luận kiểu này. Kế tiếp mấy lần dưới đều là học sinh của đại học Kinh Đô, có nghiên cứu sinh, có tiến sĩ, bao nhiêu người mà không ai giải được đề.

Chủ topic đăng bài tìm giúp đỡ, dù sao hẳn chỉ am hiểu toán học, các môn khác thì không giỏi. Vì thế, bình luận phía dưới tràn ngập các phương pháp giải đề, bình luận lên top có nhiều người trả lời nhất chính là phương pháp giải đề của Châu Tự.

Đề thi ở Nhạc Vinh do các giáo viên từng khối lớp cùng nhau thảo luận ra đề, không có chuyện đụng đề thi với nơi khác, dù sao những trường khác cũng không thể ra đề thi khó như Nhạc Vinh được.

Nhưng đề đã bị lộ trước khi diễn ra kỳ thi, kết hợp với video ghi hình, Quý Hoài đã đoán được gần hết.

Trương Vỹ Ý trộm đề ra, nhưng gã chỉ biết mỗi môn toán, các môn khác thì không rành, vì thế gã xin sự giúp đỡ của đàn anh bên đại học Kinh Đô. Có lẽ Trương Vỹ Ý đã nói đây là đề thử nghiệm, cho nên đàn anh mới post lên diễn đàn trường.

Topic này đã sớm lắng xuống rồi, không cố ý đi tìm thì căn bản sẽ không thấy.

Quý Hoài tắt di động, đẩy về phía Tiêu Trình, nói: “Cảm ơn.”

Tiêu Trình bất động như đang ngủ, Quý Hoài xoay đầu, lại đụng phải ánh mắt của Châu Tự, Châu Tự cười lạnh, Quý Hoài cũng nhướn mi cười đáp trả.

- _____

ok xong 84 chương, còn 100 chương nữa, má =))))))))))))))))))

85. Chương 85: Phản Kích

Edit: Anh Dê

Quý Hoài vẫn không có động tĩnh gì, cậu học xong thì về nhà. Chuyện Châu Tự muốn Quý Hoài xin lỗi, cậu không thèm để tâm.

Trong lớp bàn tán rằng Quý Hoài có phải sợ rồi hay không, Châu Tự nghe thế thì đắc ý, nhưng vẫn phải tỏ ra tức giận bất bình, giống như cậu ta bị xúc phạm danh dự thật sự vậy.

Quý Hoài vẫn vô cũng bình thản, Giang Tử Mặc không hỏi bất cứ thứ gì, liên tiếp một tuần như thế, Châu Tự mất kiên nhẫn.

Thứ hai, tiết chào cờ, Trương Vỹ Ý kêu tên Quý Hoài.

“Gần đây có học sinh phản ánh với tôi về việc cậu xúc phạm Châu Tự, hơn nữa cậu còn bày tỏ bất mãn với điểm thi, có đúng không?”

Quý Hoài đứng cạnh cột cờ trên sân thể dục, phía sau là toàn bộ giáo viên của các cấp và gần 6000 học sinh. Trương Vỹ Ý gọi cậu lên làm gì không cần nghĩ cũng biết.

“Nếu em bảo là không phải thì sao?” Quý Hoài cười nhạt, trong mắt không hề có ý cười.

Trương Vỹ Ý nghiêm khắc đáp: “Quý Hoài, từ nhỏ tới lớn ai cũng được dạy rằng phải trung thực, tôi không biết trước kia cậu được dạy những gì, nhưng đã đến Nhạc Vinh rồi thì phải trung thực.”

Đôi mắt Quý Hoài trở nên lạnh lùng, Trương Vỹ Ý lớn tiếng nói tiếp: “Hôm nay cậu hãy xin lỗi Châu Tự, chuyện này kết thúc ở đây.”

“Vì sao em phải xin lỗi?”

“Quý Hoài! Cậu ngu thật hay giả vờ thế! Cậu bảo Châu Tự giành được hạng nhất là do gian lận, vậy cậu nghĩ các giáo viên ở đây đều đang mù mắt bao che sao? Camera trong trường để làm cảnh à? Hay cậu cho rằng giáo viên là người vô hình?” Trương Vỹ Ý giương cao ngọn cờ chính nghĩa, hiên ngang nói.

“Quý Hoài! Nếu chỉ vì ghen tỵ với người giành hạng nhất mà vu khống cho người ta, thì cậu không cần ở lại Nhạc Vinh nữa đâu.”

Thầy tổng phụ trách* rất rõ bối cảnh của Quý Hoài, thời gian gần đây thầy cũng biết chuyện giữa Quý Hoài và Châu Tự, thầy cũng muốn ra tay giúp đỡ miễn cho Quý Hoài cảm thấy uất ức, nhưng người bên kia lại bảo thầy không cần xen vào. Vì thế, bọn họ vẫn luôn làm ngơ, bên kia cũng không bảo rằng được phép đuổi Quý Hoài.

**Tổng phụ trách (Giáo đạo chủ nhiệm): Quản lý cả về văn thể mỹ lẫn công tác dạy học, không tìm thấy chức vụ tương ứng trong tiếng Việt, tạm thời để vậy.*

Thầy Tổng phụ trách khuyên can, Trương Vỹ Ý lại nghiêm mặt nói: “Tấm bia khắc trước cổng trường Nhạc Vinh đã viết rõ khẩu hiệu: Trung thực, giữ chữ tín, nỗ lực, phấn đấu, tiến lên, nhưng Quý Hoài, cậu làm được những chữ nào trong câu khẩu hiệu này? Nếu để một học sinh như thế này ở Nhạc Vinh thì làm sao có thể làm gương cho gần 6000 em học sinh khác?”

“Xin lỗi đi.” Trương Vỹ Ý ra vẻ công chính liêm minh, kiên quyết không nhượng bộ, bộ dạng ấy của gã làm không ít học sinh phía dưới tin sái cổ.

Trong lớp 11-1 có người tự xưng hô lớn: “Quý Hoài, xin lỗi đi!”

Ngay sau đó, nhiều giọng nói khác cũng tát nước theo mưa: “Xin lỗi đi! Xin lỗi đi! Xin lỗi đi!”

Châu Tự thấy trăm ngàn người đang đồng thanh hô lớn, cậu ta âm thầm cười.

“Quý Hoài mau xin lỗi, nếu không thì cút khỏi Nhạc Vinh!”

“Xin lỗi đi!”

“Xin lỗi đi!”

“Xin lỗi đi!”

“Xetttt!” một tiếng chói tai vang lên, mấy nghìn học sinh rớt rít bịt tai lại.

Quý Hoài cầm lấy micro từ trong tay thầy tổng phụ trách, âm thanh vừa rồi là do cậu cố ý làm ra để khiến đám người phía dưới phải im lặng.

“Các cậu nói chuyện vui quá nhỉ, vậy cũng để tôi chen một câu nhé.” Quý Hoài nói, giọng nói theo micro khuếch đại ra khắp sân thể dục.

“Trung thực, giữ chữ tín, nỗ lực, phấn đấu, tiến lên.” Quý Hoài cười nhạt, “Thầy Trương nói rất đúng, điều đầu tiên trong câu khẩu hiệu của trường ta chính là trung thực. Các cậu bảo tôi xin lỗi vì nghĩ rằng tôi không trung thực, vậy tôi cũng muốn thầy Trương phải xin lỗi, vì tôi cho rằng thầy mới là người không trung thực.”

“Cậu nói gì!?” Trương Vỹ Ý khiếp sợ nhìn cậu.

“Thầy Trương em có một câu muốn hỏi, Triệu Tuyên Hằng là đàn anh của thầy Trương ở đại học Kinh Đô? Thầy nhớ rõ khẩu hiệu trường rồi, phải trả lời trung thực nhé.”

“Đúng.” Trương Vỹ Ý không biết Quý Hoài định làm gì, nhưng gã bỗng dưng có linh cảm không tốt, một linh cảm rất nguy hiểm.

Quý Hoài: “Em nghe nói quan hệ giữa thầy và Triệu Tuyên Hằng hồi còn học đại học rất là tốt, bao nhiêu

năm mà một người ở đại học Kinh Đô học tiến sĩ, một người về Nhạc Vinh làm giáo viên, thế nhưng chưa từng cắt đứt liên lạc.”

Trương Vỹ Ý nhăn mày, gã chợt nhớ ra điều gì, nhưng lại cảm thấy rất vô lý. Tay Quý Hoài không có khả năng vươn tới tận đại học Kinh Đô, nơi này là Kim Thành, một ở phía nam một ở phía bắc. Quý Hoài cho dù có biết được điều gì thì cũng không có chuyện đàn anh của gã sẽ tới đây làm chứng.

Quý Hoài: “Vây, thầy đã từng hỏi Triệu Tuyền Hằng về đề thi cuối kỳ trước?”

Trương Vỹ Ý như thể bị sọc cho một nhát, gã lớn tiếng chối bay chối biến: “Sao tôi có thể đi hỏi được! Quý Hoài rốt cuộc cậu muốn làm gì? Đây là chỗ cho cậu làm loạn đấy à? Nếu cậu phá hủy nội quy khẩu hiệu của Nhạc Vinh, không một giáo viên nào sẽ giữ cậu lại.”

“Thầy Trương sao vội vã thế?” Quý Hoài cười nhạt, cậu cố ý chậm rãi chờ Trương Vỹ Ý và Châu Tự mất kiên nhẫn, quả nhiên bây giờ là thời cơ chín muồi.

Quý Hoài xoay qua gạt đầu ra hiệu cho thầy giáo bên dưới, thầy giáo kia thao tác một lúc, sau đó Quý Hoài lấy điện thoại ra chọt vài cái, trên màn hình lớn liền hiển thị giao diện điện thoại của Quý Hoài. Topic mà ngày đó Tiêu Trình cho cậu xem, giờ chỉnh ỉnh phóng to gấp mười mấy lần trên màn hình giữa sân thể dục, đảm bảo học sinh nào cũng có thể nhìn thấy.

“Thầy Trương, đàn anh của thầy đăng bài lên diễn đàn đã dùng tên thật, còn đàn em chỉ cốt mà Triệu Tuyền Hằng nhắc tới chính là thầy Trương phải không?”

Sắc mặt Trương Vỹ Ý tái lợt, khóe mắt run run.

Quý Hoài tiếp tục nói: “Trước kỳ thi một tuần, đàn anh của thầy lại có trong tay đề thi của trường ta, lại còn nói là do thầy hỏi. Vấn đề này đã liên quan tới phạm trù bảo mật đề thi, thầy Trương, thầy giải thích thế nào đây?”

“Đây không phải tôi... Quý Hoài! Cậu vu oan cho Châu Tự chưa đủ, còn muốn giá họa cho tôi sao? Trong mắt cậu còn có nội quy của nhà trường không!?” Trương Vỹ Ý đánh phủ đầu, mắng ngược lại Quý Hoài.

Quý Hoài thần nhiên nhìn gã, mặt mày đều trở nên lạnh lùng, “Các người không tin thì có thể tự search topic này trong diễn đàn, phải nhanh tay lên không thì chút nữa chủ topic biết chuyện sẽ xóa bài mất đấy.”

Mọi người nhin không được lấy điện thoại ra xem, Nhạc Vinh chưa bao giờ cấm học sinh dùng điện thoại, lúc này quá tiện. Chỉ chốc lát sau, phía dưới bàn tán âm âm.

Thầy tổng phụ trách và các giáo viên khác cũng lấy điện thoại ra xem, sắc mặt rất không tốt, làm giáo viên ở Nhạc Vinh gần ấy năm, chưa bao giờ có chuyện lộ đề như thế này.

Quý Hoài lại lướt ngón tay ần ần vài cái, màn hình hiện ra bảng so sánh bài thi của Châu Tự và comment lên top trong topic, phương pháp giải tương tự tới 90%.

“Thầy có thể ngại biện rằng đây chỉ là trùng hợp, vậy thì em sẽ cho thầy xem cái này nữa.” Quý Hoài đem video theo dõi phát lên màn hình lớn, tuy không chuẩn full HD nhưng vẫn thấy rõ được lúc chụp lại đề thi trong phòng, camera đã ghi lại được hoa văn thêu lộ ra trên vạt áo của Trương Vỹ Ý.

Giống y xì đúc chiếc áo hôm nay Trương Vỹ Ý mặc, hoa văn này khá là phức tạp, trong trường học không có người thứ hai mặc như vậy.

Thầy tổng phụ trách lạnh mặt: “Thầy Trương, chuyện này là sao?”

“Không phải tôi... tôi không làm gì cả...” Mặt Trương Vỹ Ý xanh như dít nhái, chuyện đã vượt khỏi tầm kiểm soát của gã.

“Để lộ đề trước khi công bố, chuyện này phải tra xét thật rõ ràng!” Thầy tổng phụ trách kiên quyết.

Châu Tự ngồi phía dưới sân thể dục cũng sợ tái mặt, cậu ta còn hoảng hơn cả Trương Vỹ Ý, bởi vì một khi bị điều tra sẽ ảnh hưởng rất lớn tới sự thăng tiến của cha cậu ta.

“Thầy Thẩm, sao thầy lại tới đây?” Thầy tổng phụ trách cười chào hỏi, đây là Giám đốc sở Giáo dục.

Giám đốc Thẩm đáp: “Tôi nhận được báo cáo, nói rằng nơi này có giáo viên lạm chức lạm quyền cho ý đồ riêng.”

“Đâu có...” Thầy tổng phụ trách vừa định lấp liếm, đã bị Quý Hoài cắt lời.

Quý Hoài giơ điện thoại lên, cười nói: “Là em báo cáo đấy.”

Nói xong cậu nhe răng cười với Trương Vỹ Ý, gã sợ trắng bệch mặt, đứng cũng không vững, một khi phía chính phủ nhúng tay vào điều tra thì gã xong đời.

Quý Hoài cười, buông micro xuống lui vào trong đám đông, nhìn theo Trương Vỹ Ý bị bắt đi.

- _____

phúc lợi lá la~ hôm nay sẽ đăng nhiều hơn 1 chương:3

86. Chương 86: Phần Thưởng Muộn

Edit: D

“Vậy điểm của Châu Tự cao như thế là do thầy Trương cho biết trước đáp án?”

“Xi!”

Hai tên con trai trong lớp 11-1 chụm đầu bàn tán, sắc mặt Châu Tự chuyển từ trắng sang xanh, rồi lại trắng bệch. Cậu ta siết chặt nắm tay, hần học nhìn về phía Quý Hoài.

Quý Hoài đang đứng ở cuối hàng lớp 11-1, cậu nhận ra ánh mắt của Châu Tự, nhưng cậu không thêm để tâm, Trương Vỹ Ý đã bị bắt về điều tra, chuyện Châu Tự làm bậy sớm muộn gì cũng bị đưa ra ánh sáng.

Có điều, vừa xong Quý Hoài lấy ra những chứng cứ đó có lẽ vẫn chưa đủ để chứng minh Châu Tự có liên quan, nhưng dù sao cũng đã công bố bằng so sánh cách giải đề, mọi người chắc chắn sẽ thầm có đáp án trong lòng.

Giống như vừa rồi, đám học sinh bên dưới sẽ lên bàn tán, không ngừng suy diễn, chỉ cần Châu Tự còn ở trường học này thì cậu ta sẽ còn bị soi mói. Nếu cậu ta được giống như Quý Hoài, không quan tâm ánh nhìn của người khác, vậy thì cậu ta đã không làm ra chuyện như vậy.

Quả nhiên, ngày hôm sau, Châu Tự bị gọi vào văn phòng hiệu trưởng, sau khi cậu ta về lớp thì có loa thông báo: “Phía nhà trường đã điều tra rõ, Châu Tự lớp 11-1, có hành vi gian lận thi cử trong kỳ thi cuối kỳ, nhà trường quyết định hủy bỏ thành tích lần này của Châu Tự, ghi lỗi vào học bạ. Kính mong toàn thể giáo viên và học sinh hãy ghi nhớ khẩu hiệu trường.”

Châu Tự về lớp, mặt cắt không còn một giọt máu, vừa xấu hổ vừa giận dữ.

Tiêu Trình lười biếng tựa vào ghế nói: “Chúc mừng, hạ gục nhất.”

“Cảm ơn.” Quý Hoài cong mắt nở nụ cười.

Tan học, Quý Hoài cầm cặp sách vội chạy ra cổng trường. Cậu thở hồng hộc giật mở cửa xe ra, thấy mỗi Lục Thất.

“Chú Mặc đâu?”

Lục Thất: “Hoài thiếu gia, cậu không cần bày tỏ sự thất vọng rõ ràng như vậy đâu.”

Quý Hoài thu lại vẻ thất vọng trên mặt, lên xe, “Không... chỉ là...” Bây giờ rất muốn nhìn thấy Giang Tử Mặc.

Lục Thất nhanh chóng lái xe về, vừa dừng xe, Quý Hoài lập tức mở cửa xe vọt xuống. Lục Thất ở phía sau gọi với theo, “Hoài thiếu gia! Cặp sách!”

Chớp mắt Quý Hoài đã chạy xa tít mù khơi, Lục Thất đành phải tự mình xuống xe đem cặp sách vào cho Quý Hoài.

Quý Hoài càng chạy càng nhanh, cậu chạy vào trong nhà mới thả chậm bước lại. Cậu thở hổn hển quét mắt nhìn phòng khách một vòng, không thấy người kia đâu.

“Cô Thúy, chú Mặc đâu ạ?”

Cô Thúy: “Ở thư phòng trên lầu, Mặc gia nói, nếu cậu về thì hãy đi gặp cậu ấy ngay.”

“Vâng.” Quý Hoài gật đầu xông lên lầu.

Lúc cậu tới cửa thư phòng bỗng dừng khựng lại, sau đó xoay người đi vào phòng ngủ, cậu kéo ngăn tủ ra, lật tới lật lui, tìm mãi không thấy hai cái quần da kia đâu.

Chẳng lẽ chú Mặc vứt đi rồi? Biết thế lúc về nên đi mua thêm cái nữa.

Cậu chán nản đóng tủ quần áo lại, đi về phía thư phòng.

“Chú Mặc.” Cậu gõ cửa.

“Vào đi.” Bên trong vọng ra một thanh âm trầm thấp khàn khàn.

Quý Hoài mở cửa, trong thư phòng chỉ mở một cái đèn cây mờ mờ, chú Mặc đang đứng trước cửa sổ sát đất, nửa thân mình chìm trong bóng tối. Cậu nâng tay muốn bật đèn lên cho sáng.

“Đừng bật đèn, lại đây.” Giang Tử Mặc nhìn thấy cậu, nói.

Quý Hoài sững sốt, chuẩn bị đi lên thì Giang Tử Mặc nói tiếp: “Đóng cửa lại.”

Quý Hoài đóng cửa, cả người run lên, cậu nhéo nhéo lòng bàn tay, miễn cưỡng thấp giọng nói: “Chú, chú mặc vào rồi ạ?”

Giang Tử Mặc vốn rất không thích loại quần chật căng này, hắn không hề thấy thoải mái. Nhưng hắn muốn tạo bất ngờ cho nên đã mặc vào từ trước, hơn nữa chỉ mở đèn thật mờ, đứng cạnh cửa sổ tạo dáng hồi lâu mới quyết định được tạo hình hiện tại. Ánh đèn mờ ảo hắt ra từ chiếc đèn cây, cộng với sao trời lấp lánh ngoài cửa sổ, tôn khí chất của Giang Tử Mặc lên không chê vào đâu được, vừa mê hoặc vừa bí ẩn, khiến cho Quý Hoài lập tức rơi vào cạm bẫy của Giang Tử Mặc.

Hắn dựa vào khung cửa sổ, hơi nghiêng người, bình thản đáp lại Quý Hoài: “Ừ.”

Quý Hoài cảm thấy cậu nín thở luôn rồi, tầm mắt dính chặt vào đôi chân thon dài thẳng tắp kia. Giang Tử Mặc dáng người rất cao, mà đôi chân lại càng thu hút ánh nhìn của người khác. Hiện giờ hắn đang mặc chiếc quần đen bó chặt lại, chất liệu da phản quang sáng lên. Giang Tử Mặc đứng ở nơi giao nhau giữa ánh sáng và bóng tối, chỉ đứng như vậy thôi, cũng khiến Quý Hoài sinh ra cảm giác cam nguyện thần phục.

Không cần bất kỳ ngôn ngữ gì, chỉ cần Giang Tử Mặc cho cậu một ánh mắt, cậu có thể vượt mọi chông gai, khuyh tẫn thiên hạ.

Giang Tử Mặc thấy Quý Hoài không động đậy, liền khụ một tiếng, nói: “Lại đây.”

Quý Hoài chuyển tầm mắt, nhìn vào mắt Giang Tử Mặc, sau đó ngây ngốc đi qua đó. Giang Tử Mặc cứ tưởng Quý Hoài sẽ kích động bỏ nhào lên đùi hắn, nhưng không, hắn bày tư thế tạo dáng nửa ngày mà Quý Hoài vẫn ngây người đứng một chỗ, Giang Tử Mặc rất không vui.

“Không phải giành hạng nhất sao? Giữ lời, thưởng cho em.” Giang Tử Mặc nghiêm mặt nói.

Quý Hoài bỗng nhiên bình tĩnh, miệng cậu không nhịn được cười càng lúc càng tươi, cuối cùng cậu cười thật rạng rỡ, đẩy Giang Tử Mặc ngồi xuống chiếc sofa phía sau.

Giang Tử Mặc không phản ứng lại, Quý Hoài liền ghé vào đùi hắn, ngẩng đầu nhìn lên.

“Chú Mặc, thưởng thì phải thưởng cho trót.” Tay Quý Hoài đặt lên đùi Giang Tử Mặc, không ngừng sờ tới sờ lui.

Giang Tử Mặc căng chặt toàn thân, lạnh giọng cảnh cáo: “Quý Tiểu Hoài, đừng châm lửa.”

Quý Hoài quỳ giữa chân Giang Tử Mặc, tay sờ soạng hai bên chân, tư thế vừa tôn kính lại vừa hèn mọn: “Chú Mặc, để cháu hầu hạ chú một lần.”

Đồng tử Giang Tử Mặc co lại, hắn híp mắt ngầm đồng ý để Quý Hoài tự tung tự tác. Hắn tựa vào sofa, toàn thân vừa thả lỏng lại vừa căng chặt, vẻ mặt không gợn sóng nhưng thoáng hiện ra sự ẩn nhẫn. Đường như hắn đang ở giữa lần ranh mâu thuẫn, một bên là cố gắng khắc chế dục vọng của bản thân, bên kia là cảm giác thỏa mãn khi thấy tư thái phục tùng của Quý Hoài.

Hắn rũ mắt xuống, đầu kết không ngừng chuyển động, lúc Quý Hoài đặt một nụ hôn lên biểu tượng đục vọng của hắn, hắn mạnh mẽ kéo tóc Quý Hoài.

Quý Hoài cúi đầu cười, tiếp tục hôn.

Giang Tử Mặc tựa như rơi vào biển lửa và sông băng cùng một lúc, hưng phấn một cách khó hiểu.

Hai người đều im lặng, một ngồi một quỳ, tất cả sự dâng trào cảm xúc đều được truyền qua nơi tiếp xúc giữa hai người.

Quý Hoài cố gắng làm mọi cách để khiến Giang Tử Mặc thấy thoải mái, Giang Tử Mặc vẫn khắc chế bất động. Hai người duy trì một sự giằng co vừa đau đớn lại vừa hạnh phúc.

Cho tới khi ở ngoài có giọng Lục Thất vọng vào, “Thiếu gia cậu ở trong đó à?”

Hai người chưa kịp trả lời, giọng nói Lục Thất lại truyền vào, “Thiếu gia cậu có ở trong đó không?” Nói xong liền vịn tay nắm cửa, mở cửa định đi vào.

Giang Tử Mặc nổi giận, lôi cái đèn cây ở bên cạnh quăng mạnh ra xa, “Đis mẹ cậu vào đây thử xem, tôi giết cậu đấy!”

Quý Hoài chuyển động yểu hèn, dùng sức mút vào thật mạnh.

Giang Tử Mặc lập tức nắm tóc Quý Hoài, thấp giọng kêu một tiếng.

Quý Hoài ngẩng đầu, mặt đỏ bừng, ánh mắt lại vô cùng long lanh, cậu nói: “Chú Mặc, đợi thêm một năm nữa nhé.”

Giang Tử Mặc chậm rãi giãn mày ra, “ừm” một tiếng.

- ———

Xong chỉ tiêu, chúc các bạn đọc vui vẻ, tôi thăng đây ;;v;;

87. Chương 87: Ngày Quan Trọng

Edit: ()

Lại một mùa đông nữa tràn về, ngoài trời đầy những bông tuyết nhẹ bay trong gió lạnh, Quý Hoài đứng ở trước cửa phòng y tế, kéo chiếc khăn quàng cổ lên che mũi.

“Quý Hoài, cảm ơn cậu nhé, hôm khác mời cậu ăn cơm.” Thành viên ban thể dục đi ra vỗ vai cậu.

“Được rồi, cậu về đi.” Quý Hoài xua tay, sau đó mở cửa ra đi vào trong màn tuyết.

Thành viên ban thể dục nhìn theo bóng lưng Quý Hoài, cô nhớ tới Quý Hoài của một năm về trước, khi ấy, cả lớp bọn họ đều kỳ thị cậu, cô lập cậu, thậm chí móc mả xô lá châm chọc cậu. Nhưng một năm trôi qua, hạng nhất khi đó bởi vì quá nhục nhã nên đã chuyển trường, hiện tại Quý Hoài đang giữ vững ngôi vị hạng nhất của khối lớp bọn họ.

Bọn họ giờ đã tâm phục khẩu phục.

Càng bất ngờ hơn là, Quý Hoài rất tốt bụng, bọn họ gặp khó khăn Quý Hoài sẽ ra tay giúp đỡ. Ví dụ như hôm nay, chủ nhiệm kêu Quý Hoài và thành viên ban thể dục vào văn phòng nói chuyện, Quý Hoài thì không có gì để nói vì thành tích của cậu đã quá tốt rồi, thế là chủ nhiệm chỉ tập trung trách cứ nữ sinh kia. Nữ sinh đó chỉ là một cô gái nhỏ nhắn, áp lực quá lớn, không chịu được nữa nên ngắt đi. Quý Hoài phản ứng nhanh, lập tức đỡ lấy cô rồi đưa tới phòng y tế, ngồi trông cho cô suốt từ lúc ấy đến bây giờ.

Tốt bụng là thế, nhưng Quý Hoài chưa bao giờ tham gia hoạt động của lớp, vừa tan học đã vội vã về ngay, điều này khiến cô có cảm giác hơi tiếc nuối, có điều, Quý Hoài rất tốt, không giống tên Châu Tự trước kia, miệng nam mô bụng bồ dao găm.

Cũng không biết hôm nay Quý Hoài có chuyện gì, cứ để ý đồng hồ suốt, cô bảo Quý Hoài về trước đi, Quý Hoài do dự một chút, vẫn quyết định ngồi lại cùng cô, cho tới khi này mới lại vội vàng đi về.

Quý Hoài vừa ra cổng trường, điện thoại liền vang lên. Cậu bắt máy, mắt liếc tứ phía, “Em ra cổng rồi đây, anh ở đâu?”

“Hoài thiếu gia, anh đứng hai tiếng rồi, nếu cậu còn không về thì thiếu gia lột da anh mất.” Lục Thất ở đầu kia điện thoại lên tiếng trách móc.

Quý Hoài đã thấy chiếc xe đỗ ven đường, cậu vẫy tay, nói vào điện thoại: “Em ra chỗ anh đây.”

Sau đó cậu tắt điện thoại đi ra chỗ đỗ xe.

Lục Thất lập tức khởi động xe, vừa lái vừa nói: “Hoài thiếu gia, cậu có biết thiếu gia réo anh bao nhiêu cuộc rồi không?”

Quý Hoài nghi hoặc: “Sao ông không gọi cho em?”

Lục Thất: “Đương nhiên là bởi vì thiếu gia sợ cậu chạy chứ gì nữa, nếu đêm nay cậu sợ quá không về thì sao.”

Quý Hoài mất tự nhiên xoay mặt đi, rầm rì: “Sao em lại sợ chứ.”

Lục Thất không nghe thấy, tự nói tự nghe: “Hoài thiếu gia, cậu xem bây giờ là mấy giờ rồi, hy vọng lúc về thiếu gia sẽ không đập chết anh.”

Quý Hoài mím môi cười nhận lỗi, Lục Thất nói: “Anh đồ rằng thiếu gia ở nhà đang vã lấm rồi, một tên đàn ông nghen tới tận bây giờ, lại còn suýt nữa bị cậu cho leo cây.”

“Em đâu có.” Quý Hoài nói.

“Không thì tốt, cậu cứ thư giãn thôi, cái kia của thiếu gia cũng... khá là lớn ha, anh lên mạng tra giúp cậu rồi, đây này, cậu xem đi, chỉ cần làm theo hướng dẫn này thì sẽ không chảy máu, cũng không bị tiêu chảy.” Lục Thất lái một tay, tay kia đưa một tờ giấy cho Quý Hoài.

Quý Hoài không muốn nhận, Lục Thất vẫn cứ duy trì tư thế đưa giấy, Quý Hoài cuối cùng đành phải nhận, cậu nhìn lướt qua, mặt đỏ lên, tức giận nói: “Sao anh lại đi tra cái gì thế này, lại còn... đưa cho em làm gì.”

“Anh biết là lẽ ra không nên đưa cho cậu, phải đưa cho thiếu gia mới đúng, cậu chỉ cần nằm là xong chuyện, nhưng mà anh đâu dám đưa cho thiếu gia, cậu ấy có khi xé xác anh luôn ấy chứ.”

Quý Hoài muốn nói gì đó, nhưng cậu cẹn lời rồi, mặt đỏ bừng cầm tờ giấy, đành phải quay đầu đi để không nhìn Lục Thất nữa.

Về nhà, Quý Hoài xuống xe, Lục Thất nhìn Quý Hoài, muốn nói lại thôi, Quý Hoài có linh cảm không tốt nên cậu mau chóng chạy đi. Lục Thất do dự một lát, chạy xuống đuổi theo Quý Hoài.

“Hoài thiếu gia, hôm nay là sinh nhật cậu, anh cũng không có cái gì để tặng cậu, cậu muốn gì thiếu gia mua cho cậu hết rồi, vậy anh tặng cậu một hộp...” Lục Thất vội vã nói, sau đó nhét một cái hộp vào tay Quý Hoài, “Một hộp có 10 cái, đêm nay chắc đủ dùng.”

Quý Hoài cầm lấy cái hộp, nhìn theo Lục Thất chạy nhanh ra xe rồi phi cái vào đi.

Quý Hoài thở dài một hơi, đứng trong gió lạnh để giảm bớt nhiệt độ trên mặt một lát rồi mới mở cửa vào nhà.

Nhưng cậu vừa nhìn thấy Giang Tử Mặc thì mặt lại nóng lên, cậu đổi giày, có chút mất tự nhiên nhìn hắn.

Giang Tử Mặc bình tĩnh ngồi ở bên bàn, ở trên bàn đặt một miếng bánh ngọt, “Mấy giờ rồi, bảo em về trước 8 giờ, em quên rồi?”

“Không.” Quý Hoài lắc đầu.

Giang Tử Mặc lạnh lùng nhìn cậu, Quý Hoài bị hấn nhìn như vậy, những ý tưởng lung tung trong đầu cậu đã tan biến. Cậu chậm rãi đi đến bên Giang Tử Mặc, cong lưng cúi xuống hôn lên môi hấn.

“Có chút việc nên về trễ, em đã nói với anh rồi mà, là lỗi của em, ngày quan trọng như hôm nay không nên về trễ.”

Quý Hoài vừa nhắc tới, cả hai người đều biết ngay hôm nay là ngày gì, Quý Hoài không dám nhìn Giang Tử Mặc, vẻ mặt Giang Tử Mặc cũng hơi mất tự nhiên. Quý Hoài hôn xong đứng thẳng lên, cái hộp trong túi áo rút ra ngoài.

Cậu cúi đầu nhìn cái hộp màu cam kia, lập tức ngồi thụp xuống nhặt lên, nhanh như chớp giấu ra phía sau.

“Giấu cái gì đấy?” Giang Tử Mặc nhú mày.

“Không có gì... đồ ăn vặt, không cẩn thận làm rách.” Ngón tay Quý Hoài ở phía sau nắm chặt hộp Durex.

“Lấy ra đây.” Giang Tử Mặc nói, Quý Hoài do dự đứng im, Giang Tử Mặc lập tức trầm mặt, kéo Quý Hoài vào trong lòng mình, đoạt đồ vật trong tay cậu.

Hấn lấy ra nhìn, liền nở nụ cười, “Quý Tiểu Hoài, em đi mua cái này?”

“Không phải em mua...” Quý Hoài đỏ lựng cả mặt, thì thầm, “Anh Lục tặng.”

Giang Tử Mặc: “Lục Thất? Ngựa đòn đây mà.”

Giang Tử Mặc ném luôn cái hộp vào thùng rác.

“Ấy đừng...” Quý Hoài thấy thế thì ngăn cản nhưng không kịp.

Giang Tử Mặc lạnh lùng nói: “Tôi cần cậu ta tặng? Tôi không biết tự mua chắc?”

Quý Hoài cảm thấy bây giờ mình nói gì cũng là sai, thế nên đành ngậm miệng.

Một lát sau, Giang Tử Mặc thúc giục cậu: “Ước đi rồi ăn bánh.”

Quý Hoài ước xong thối nển, vừa mới ăn được một miếng bánh đã bị Giang Tử Mặc túm lên, “Mau đi tắm đi, cho em 5 phút.”

Quý Hoài vội la lên: “Sao phải gấp như thế, 5 phút không đủ.”

“Thế nào mới đủ?” Giang Tử Mặc hỏi, “Nếu không đủ, tôi vào tắm giúp em.”

Quý Hoài xua tay lắc đầu, “Em tự tắm là được, em tự tắm!”

Quý Hoài vọt vào phòng tắm mà mặt vẫn còn nóng hầm hập, cậu xoa xoa mặt, chú Mặc nói 5 phút đồng hồ, thế nên cậu nhanh chóng tắm rửa cho xong. Nhưng cậu chợt nhớ ra tờ giấy Lục Thất đưa, cậu lấy nó từ trong túi áo ra, đổ mặt đọc.

Hướng dẫn bảo rằng phải rửa sạch phía dưới, 5 phút làm sao mà đủ!

“Quý Tiểu Hoài! Còn 3 phút!”

Quý Hoài nhanh chóng cất tờ giấy đi, vội vàng mở nước tắm một lần nhanh nhất trong đời. Tắm xong, cậu khoác khăn tắm đứng chần chờ ở cửa một lát.

“5 phút rồi.” Giang Tử Mặc đứng ngoài cửa nói.

“Em xong rồi, ra ngay đây.” Quý Hoài cắn răng cầm chặt tờ giấy của Lục Thất, đi ra cửa.

88. Chương 88: Đêm Ngược

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dờ

Giang Tử Mặc ngồi ở bên cạnh giường, thấy Quý Hoài đi ra thì đứng lên.

Quý Hoài chậm rì rì đi về giường, mặt cúi gằm nhìn sàn nhà. Cậu vội đi ra nên chưa lau người, chỉ khoác mỗi tấm áo tắm rồi chạy ra.

Cậu dừng chân cách Giang Tử Mặc hai bước, như thể sợ lạnh, kéo kéo vạt áo tắm, “Tăng nhiệt độ lên một chút đi, em... em hơi lạnh.”

“Ừ.” Giang Tử Mặc rời tầm mắt khỏi cậu, đứng lên đi lấy điều khiển chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên.

Quý Hoài không dám nhìn Giang Tử Mặc, cậu bèn ngược lên nhìn đồng hồ, đã sắp 11 giờ, chỉ một tiếng

đồng hồ nữa thôi là cậu trưởng thành. Cậu không nhớ đời trước năm 18 tuổi có phải đã trải qua trong hình đường hay không, nhưng đời này, ngày hôm nay là ngày cậu đã mong chờ cả năm, chờ tới bây giờ sắp không kiềm chế được nữa.

Dù là một năm hay một giờ, chú Mặc vẫn luôn chờ cậu.

Quý Hoài nghĩ thế, lòng mềm nhũn ra, tuy vẫn hơi ngượng ngùng nhưng cậu chủ động ngồi xuống cạnh giường, tay đặt hai bên, ngẩng đầu nói: “Em... em xong rồi.”

Giang Tử Mặc đi tới trước mặt cậu, cúi đầu nhìn xuống. Góc nhìn này của hắn có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt ngượng ngịu của Quý Hoài. Khoảng thời gian 5 phút đồng hồ hắn ngồi bên giường chờ Quý Hoài đi ra là bao nôn nóng, hưng phấn, kích động tích lũy sắp tuôn trào, nhưng giờ đây khi nhìn thấy thân thể khẽ run của Quý Hoài, hắn bình tĩnh lại.

Tầm mắt hắn hạ xuống, thấy làn da ở ngực Quý Hoài bị nước hun nóng trở nên hồng hồng. Nhìn xuống thấp hơn, tấm áo tắm màu trắng muốt che lại thân thể trẻ tuổi, yết hầu Giang Tử Mặc động đậy, tiếp tục nhìn xuống, áo tắm chỉ che đến đầu gối Quý Hoài, lộ ra đôi chân vừa trắng lại vừa thẳng.

Giang Tử Mặc đột nhiên lại thấy thân thể nóng lên, giống như hắn đã lỡ tay chỉnh nhiệt độ điều hòa quá cao vậy.

Quý Hoài ngượng ngùng ngửa đầu nhìn Giang Tử Mặc, cậu vừa hồi hộp vừa bất an, nào bắt đầu nghĩ tới cái tờ hướng dẫn mà Lục Thất đưa cho.

Bước đầu tiên là tắm rửa đã xong, thế tiếp theo là gì?

Cậu hơi mơ màng, muốn giở tờ giấy ra nhìn.

Giang Tử Mặc lại xoay người chỉnh điều hòa thấp xuống, sau hắn ngồi xuống cạnh Quý Hoài, Quý Hoài run lên, toàn thân như đang kêu gào, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, cậu hơi.... Không, cậu thật sự rất hồi hộp.

Một năm trước chú Mặc nói với cậu, hắn sẽ chờ cậu đến năm 18 tuổi thành niên, vì thế đêm sinh nhật 18 tuổi ngày hôm nay của cậu trở nên có ý nghĩa rất đặc biệt. Một năm yêu nhau đợi đến ngày hôm nay, trái tim cậu, thân thể cậu đều đã chờ đợi từ rất lâu.

Giang Tử Mặc ghé sát vào hôn lên vành tai đỏ rực của Quý Hoài. Hắn vươn tay kéo người vào trong lòng, vừa hôn vừa nói: “Đợi em thêm một tiếng nữa.”

Mặt Quý Hoài nóng lên, cậu khép hờ mắt, ngón tay bám chặt xuống khăn trải giường, lông mi run rẩy.

“Đừng sợ, cứ thoải mái đi.” Tay Giang Tử Mặc vỗ lưng cậu, dọc theo lưng xoa lên cổ, khẽ nhéo.

“Em không sợ... chỉ là...” Quý Hoài mắt tự nhiên tránh né ánh mắt, sau đó cậu nhìn lên con số “16” sáng lên trên điều hòa.

Quý Hoài chột phân tâm, hỏi: “Anh chỉnh thành chế độ lạnh đấy à?” Quý Hoài sắp thấy tuyết rơi trong phòng mát.

“Lát nữa sẽ không lạnh.” Giang Tử Mặc trầm mắt xoay đầu cậu lại, sau đó hôn lên mi mắt cậu.

Một năm này Quý Hoài đã quen chuyện hôn môi với Giang Tử Mặc, chỉ cần Giang Tử Mặc vừa hôn lên, cậu lập tức phản xạ có điều kiện, ngẩng đầu lên đón lấy. Bọn họ hôn vô số lần, trước khi đi ngủ, trên chính chiếc giường này, tối nào cũng phải trao nhau một nụ hôn nồng thắm rồi mới đi ngủ.

Quý Hoài rất thích cảm giác môi lưỡi quấn quýt như thế, cậu dần thả lỏng, ôm lấy cổ Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc ôm cậu đè xuống giường, dùng mọi cách để trêu chọc. Tối nay hắn không cần phải kiêng dè gì nữa, muốn làm gì thì làm.

Không biết qua bao lâu, Quý Hoài lại ngẩng lên liếc nhìn đồng hồ, còn 10 phút nữa là đến 12 giờ. Cậu điên máu lên hung hăng đâm mạnh xuống giường: “Không đợi nữa! Chú Mặc! Tối luôn đi!”

Giang Tử Mặc còn khó chịu hơn Quý Hoài, bây giờ hắn không khác gì một chai coca bị xóc mạnh, chỉ cần mở nắp ra là bùng một phát nổ tung. Nhưng hắn lại đang khắc chế cố nén lại như một chiếc bình bị phong ấn, chờ tới 12 giờ đêm, phép thuật sẽ giải phong ấn cho chiếc bình ấy trong nháy mắt.

Toàn thân Quý Hoài đỏ ửng lên, cậu không nhịn nổi nữa, sắp khóc lóc cầu xin Giang Tử Mặc nhào lên rồi nhưng Giang Tử Mặc vẫn bất động, chỉ lại gần hôn cậu.

Tất cả những chuyện nên chuẩn bị trước thì bọn họ đã làm những hơn một tiếng rồi, người bằng sắt thép cũng phải mềm, ấy thế mà vẫn còn những 10 phút.

Sao cậu không chỉnh đồng hồ lên sớm 10 phút cho rồi!!!

“Bảo bối, đợi một lát nữa.” Giang Tử Mặc đã đỏ mồ hôi đầy trán, nhưng hắn vẫn hôn khéo môi an ủi Quý Hoài.

“Vây... anh cách xa em một chút.” Quý Hoài đỏ cả mắt nhìn hắn, Giang Tử Mặc nhìn quả thực hai người bọn họ đang dính nhau như sam, cho nên hắn dịch ra phía bên giường bên kia.

Quý Hoài nhìn đồng hồ, Giang Tử Mặc cũng nhìn đồng hồ.

Nhiệt độ trong phòng là 16 độ, nhưng không ai cảm thấy lạnh, tâm trí đều đặt ở từng cái nhích nhẹ của kim đồng hồ.

Tích tắc, còn 6 phút.

Tích tắc, còn 5 phút.

Tích tắc, còn 1 phút.

Quý Hoài nắm chặt gối, ánh mắt dán chặt vào kim giây.

Yết hầu Giang Tử Mặc động đậy, cánh tay đã nổi đầy gân, chỉ cần kim giây chạy tới số 12, hắn sẽ lập tức bỏ nhào qua.

“10, 9, 8...” Quý Hoài nhìn Giang Tử Mặc, đếm thành tiếng., “6, 5, 4...”

“...1.”

Giang Tử Mặc tung người bay lên bỏ nhào qua.

Tim Quý Hoài tý thì ngừng đập, lập tức trợn mắt ôm lấy chân.

Cậu không thở nổi nữa, chỉ có thể há miệng thở dốc.

Giang Tử Mặc hưng hăng đâm vào, hắn cảm thấy, một năm khổ hạnh tu hành như cao tăng, bây giờ đã tu thành chính quả.

Trong nháy mắt, tiếng nhạc nổi lên, trăm hoa khoe sắc.

- _____

vã như này nàyyyy

89. Chương 89: Lục Thất Số Con Rệp

Edit: Dờ

“Hu hu... chú Mặc... chú Mặc...” Quý Hoài cắn góc chăn khóc lớn, nước mắt giàn giụa khắp mặt.

Giang Tử Mặc cúi đầu, càng đưa đẩy mãnh liệt hơn, trên người hắn đầy mồ hôi, hai tay như hai gọng kìm sắt nắm lấy hai bên eo Quý Hoài.

Quý Hoài ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ, đã sắp 4 giờ sáng, hai đầu gối của cậu đã đổ lên, toàn thân không còn sức lực, nếu Giang Tử Mặc không giữ lấy cậu, cậu đã sớm nằm úp sấp xuống từ lâu.

Bây giờ cậu chỉ muốn nhanh chóng chấm dứt, cậu sắp khóc mất tiếng luôn rồi, Giang Tử Mặc vẫn chưa ngừng lại.

“Chú Mặc, không được... hu hu... không được, ngày mai... ngày mai chúng ta lại tiếp tục... ư... được không...”

Giang Tử Mặc kéo cậu lên, trao một nụ hôn ướt át, vừa hôn vừa dỗ: “Nốt một lần cuối.”

Quý Hoài vươn tay đẩy mặt hắn ra, nghẹn ngào ai oán: “Anh nói như thế... ưm... mấy lần rồi...”

“Lần cuối cùng.” Giang Tử Mặc ôm cậu, tiếp tục công cuộc phá kỷ lục.

Từ lúc ấy cho tới khi kết thúc, Giang Tử Mặc vẫn luôn ôm cậu. Quý Hoài không còn sức nữa, chỉ còn chút sức lực cuối cùng để đẩy hắn ra. Giang Tử Mặc ấn hai tay cậu xuống, sau đó hôn lên nước mắt đọng trên khóe mi Quý Hoài.

Hắn hơi áy náy, bắt nạt cậu như thế rồi sau đó lại phải dỗ dành. Quý Hoài không mở nổi mắt, không nghe lọt mấy câu đã ngủ mất tiêu.

Giang Tử Mặc lại hôn Quý Hoài một lúc nữa, cuối cùng thoải mái nằm xuống ôm cậu vào lòng chuẩn bị đi ngủ.

Bỗng nhiên hắn thấy trên đầu giường có một tờ giấy nhỏ màu trắng, hắn cầm lấy mở ra xem, mặt đen như đáy nồi.

Hắn cúi đầu nhìn Quý Hoài, cậu đã bị hắn bắt nạt thành ra thế này rồi nên hắn không giáo huấn cậu nữa. Nhưng chữ viết trên giấy thì quen lắm, hắn liếc mắt là nhận ra ngay.

Lục Thất không chỉ tặng hắn bao cao su, mà còn muốn dạy hắn lần đầu tiên nên làm thế nào.

Giang Tử Mặc càng nghĩ càng giận, con người trầm xuống. Hắn vươn tay lấy chiếc đồng hồ đeo tay đặt trên đầu giường rồi ấn vài cái, sau đó mới thả đồng hồ về đầu giường, ôm Quý Hoài đi ngủ.

Rạng sáng, 4 giờ 10 phút, tại căn hộ đơn của Lục Thất.

Trong nháy mắt, tất cả đèn trong nhà anh đều bật mở sáng trưng, TV và dàn loa cùng vang lên, dàn hợp xướng đang chơi nhạc bản nhạc Hoàng Hà vang dồn oanh liệt, đỉnh tai nhức óc khắp căn hộ một phòng ngủ một phòng khách.

“Arrrgghhh!!!” Lục Thất đang ngủ thì bật dậy, anh vừa mịt mờ vừa bực bội nhìn xung quanh.

“Hoàng Hà đang rít gào! Hoàng Hà đang rít gào! Hà Tây có núi cao vạn trượng! Hà Đông Hà Bắc cao lương đã chín vàng! Bao lính du kích kháng Nhật ẩn núp nơi rừng sâu!”

“FUCK!” Lục Thất nhảy mạnh xuống giường đi tắt loa và TV, anh vừa mới tắt, di động và máy tính lại tự bật lên.

“Cầm súng giương lên, ta giương cao đầu súng lười lê!!”

Anh lại vội vàng chạy vào tắt di động và máy tính, Lục Thất buồn ngủ díp cả mắt, nhào lên giường, chốc lát sau lại chìm vào giấc ngủ.

Nhưng chưa ngủ được bao lâu, anh thấy lạnh tụt hỏa mi, anh quần chăn co quắp cả người, “Hắt xì!!!” thật mạnh một cái, lại ngồi dậy.

“Lạnh quá!” Anh ôm bả vai, răng đánh lập cập, “Sao lại lạnh thế này?”

Anh nhìn lên thì phát hiện điều hòa bị chỉnh thành chế độ làm lạnh, thổi ra toàn gió rét. Ngoài trời tuyết tung bay, trong phòng điều hòa thổi phà phà làn gió hơn 10 độ.

Lục Thất sụp đổ, kêu gào: “A!!! Thiếu gia! Tôi sai rồi! Cậu tha cho tôi đi!!!!!!”

Anh khoác chăn bước xuống giường, tắt điều hòa rồi quay lại giường, co ro ở trong chăn, cầu xin tha thứ với không khí: “Thiếu gia, Lục Thất biết sai rồi, tôi không dám nữa...”

Đánh chết anh cũng không bao giờ thêm quan tâm tới chuyện của đôi cẩu nam nam kia nữa!

Lục Thất được phen kinh hồn táng đảm ngồi đợi một lát, tắt cả đồ gia dụng trong nhà không có động tĩnh gì, mới an tâm nằm xuống ngủ tiếp.

5 giờ sáng.

“Hey! Lục Thất, rời giường thôi! Mặt trời chiếu đến mông rồi! Những bông hoa cười với em, chim chóc hót vang chào hỏi, vì sao bạn lại đeo cặp sách trên lưng!”

Lục Thất chết lặng ngồi dậy, người máy thông minh đang uốn éo bên giường, vừa uốn éo vừa hát: “Học tập tốt lao động tốt! Vì nhân dân quên mình vì nhân dân hy sinh anh em ơi vì nhân dân quên mình~”

Mắt Lục Thất dại ra, đầu óc không còn năng lực suy nghĩ nữa. Ngoài trời vẫn tối đen, mặt trời còn chưa ló rạng.

“Em yêu trường em với bao bạn thân~”

“Phần mẹ mày đi.” Lục Thất nhảy từ giường xuống, giơ chân đá văng người máy.

Người máy rút một chân, bụng long ra một cục sắt, băng mạch bên trong cũng lòi ra ngoài. Nhưng nó vẫn

kiên cường gào rống: “Học... học tập tốt.... lao... lao.... lao động tốt!”

Lục Thất đi lên đạp thêm hai phát, lần này thì tịt hần.

Sau đó anh cũng không ngủ lại được, chẳng thiết sống nữa, ngồi bên giường chờ đợt tập kích tiếp theo.

Nhưng đến tận khi trời hửng sáng, phòng của Lục Thất không hề vang lên âm thanh nào nữa.

Anh đỡ dần đứng lên đi vào toilet vắn vỏi nước vỗ lên mặt. Nhìn đôi mắt thâm quầng xanh đen của mình, Lục Thất quyết định bây giờ sẽ đi đưa bữa sáng cho thiếu gia.

Thiếu gia nhà anh bây giờ chắc đang ôm mỹ nhân thoải mái nằm trong ổ chăn, mà anh thì! Bị dằn vặt bán sống bán chết!

Mất công anh còn lo thiếu gia lớn như vậy rồi mà chưa từng có ai bên cạnh, sợ thiếu gia không rõ ràng nên mới lên mạng tra hộ, một thân trai thẳng như anh viết ra tờ hướng dẫn ấy có bao nhiêu xấu hổ, lại còn là nam nam!

Anh còn chưa bao giờ nói chuyện yêu đương với con gái, nhưng chuyện hai thằng đàn ông làm với nhau như thế nào thì đã nắm rõ như lòng bàn tay, anh dễ dàng sao??!!

Anh hơn 30 rồi, còn chưa từng quen bạn gái!

Hiện tại Lục Thất đã bị ép tới mức không cần một người bạn gái nhỏ nhắn xinh xắn nữa, một tên con trai cũng được.

- - - - -

Chương 89 như đã nói, quân tử nhất ngôn =)))

90. Chương 90: Rốt Cuộc Là Ai Ở Dưới?

Edit: Dép

Sáng sớm, ánh mặt trời rơi xuống mái nhà, cây cối và con đường nhỏ khiến chúng đều được phủ một lớp nắng vàng nhàn nhạt, những bông tuyết được chiếu sáng lấp lánh, cả thế giới nhuộm một màu trắng vàng long lanh khoan khoái nhẹ nhàng.

Quý Hoài hắt hơi một cái, mở mắt ra, cậu cảm thấy toàn thân mình như bị đông cứng lại, chẳng có một chút độ ấm nào.

“Hắt xì!!” Cậu tỉnh hẳn, lạnh quá nên muốn co người lại, nhưng vừa mới động dậy thì toàn thân vang lên tiếng rắc rắc như giẫm lên lá cây khô.

Cậu vươn tay ôm cái người còn lạnh hơn mình đang nằm bên cạnh, “Chú Mặc?”

Giang Tử Mặc còn đang ngủ, thân thể hẳn còn lạnh hơn cả Quý Hoài, Quý Hoài ôm một lúc cảm thấy không đúng lắm. Cậu đưa tay sờ trán Giang Tử Mặc, nóng.

Quý Hoài hoảng hốt cắn răng cố bò dậy, lúc này mới phát hiện ra điều hòa lạnh vẫn để như vậy từ tối hôm qua. Hai người bị đông thành hai cái tủ lạnh, cậu chỉ thấy lạnh phát run, còn Giang Tử Mặc thì lạnh tới phát sốt.

Cậu cuống quít cầm điều khiển đổi thành chế độ sưởi, sau đó mặc quần áo vào đi lấy nhiệt kế.

Lúc cậu xuống giường thực sự đứng không nổi, suýt thì ngã sấp mặt ra đất. Quý Hoài cắn răng lết từng bước xuống lầu, lấy thuốc cảm và nước ấm đem lên lầu.

Cậu kẹp nhiệt kế cho Giang Tử Mặc, rồi đắp thêm chăn cho hẳn. Tối lúc bỏ nhiệt kế ra nhìn, 38 độ 4.

“Chú Mặc, chú Mặc.” Quý Hoài gọi vài lần, Giang Tử Mặc không phản ứng, cậu đành nâng đầu Giang Tử Mặc lên để hẳn uống thuốc.

Một lát sau, cậu lại đo nhiệt độ lần nữa, thế mà lại sốt cao hơn, những 38 độ 6. Nếu vẫn còn tiếp tục sốt, có lẽ phải đưa chú Mặc đi bệnh viện.

Lúc Lục Thất tới, Quý Hoài nhờ Lục Thất hỗ trợ đưa Giang Tử Mặc đi bệnh viện. Lục Thất đứng bên giường, nhìn Quý Hoài, rồi nhìn Giang Tử Mặc đang hôn mê bất tỉnh, nói: “Không phải chứ, Hoài thiếu gia, hôm qua anh đưa cho cậu tờ giấy kia không phải là để cậu khiến thiếu gia...”

Chưa dứt lời, Lục Thất thấy mặt trời chân lý chói qua tim, cảm thấy trận bán sống bán chết sáng nay của mình thì ra là như thế, bảo sao thiếu gia nhà mình lại giận, hóa ra là do anh chuẩn bị tờ giấy kia cuối cùng lại là cho Quý Hoài dùng.

Lục Thất mang về mặt quái dị nhìn Quý Hoài, do dự hỏi: “Hoài thiếu gia, anh đưa tờ giấy cậu có xem không?”

“Không xem hết.” Quý Hoài đỡ Giang Tử Mặc dậy, mặc áo khoác dài vào cho hẳn.

“Vậy sau đó cậu có rửa sạch sẽ không?”

“Cái gì?” Quý Hoài vừa vội vàng vừa ngẩng đầu nhìn Lục Thất.

Lục Thất hơi nóng nảy, “Thì cái bên trong ấy... Không rửa sạch sẽ phát sốt.”

Quý Hoài hiểu ra ý của Lục Thất, cậu mất tự nhiên cúi đầu, tiếp tục cài nút áo cho Giang Tử Mặc, “Chắc là rửa sạch rồi.” Dù sao thì sáng nay lúc cậu rời giường cũng không cảm giác thấy có gì không khỏe, chắc tại tối hôm qua chú Mặc đã rửa giúp cậu rồi? Nghĩ tới đây, cậu đỏ lựng mặt.

Lục Thất thấy Quý Hoài đỏ mặt, nghĩ là mình tò mò quá nhiều rồi, ngậm miệng không nói gì nữa. Anh lại nhìn thiếu gia, ánh mắt thay đổi, nếu sớm biết là như vậy, đánh chết anh cũng phải đưa tờ giấy cho thiếu gia mới đúng.

Chỉ kém nhau một chiêu mà thiếu gia nhà anh bị người ta đè??!!

Lục Thất cẩn thận đỡ Giang Tử Mặc lên xe, Giang Tử Mặc bị sốt đỏ bừng mặt, lúc di chuyển đường như không thoải mái nên cứ nhíu mày suốt. Quý Hoài ôm hân vào ngực, dùng nhiệt độ cơ thể của mình để sưởi ấm cho hân.

Tới bệnh viện, bác sĩ khám rồi chẩn đoán cảm lạnh, mắng cho Lục Thất một trận tơi bời, “Cậu đã biết là thiếu gia nhà cậu thân thể không tốt, thể chất kém hơn người bình thường, cậu lại còn để cậu ấy bị cảm lạnh! Cậu chăm sóc thiếu gia kiểu gì thế??”

Lục Thất cúi đầu nhận sai, “Vâng là do lỗi của cháu, bác sĩ khám lại cho thiếu gia lần nữa đi ạ.”

Bác sĩ Trương mấy năm nay đều phụ trách theo dõi sức khỏe cho Giang Tử Mặc cho nên ông rất hiểu thể chất của hân, ông kiểm tra lại cẩn thận lần nữa rồi mới đi.

Quý Hoài ngồi cạnh giường, Lục Thất tiễn bác sĩ Trương đi rồi quay về phòng bệnh, dùng ánh mắt tôn trọng nhìn Quý Hoài, “Hoài thiếu gia, cậu ăn sáng không, anh đi mua về.”

“Vâng, chú Mặc cũng chưa ăn gì, anh mua nhiều một chút, ăn cái gì nhẹ nhẹ thanh đạm thôi.” Quý Hoài nghĩ Giang Tử Mặc tỉnh lại chắc sẽ đói nên bảo Lục Thất mua nhiều.

Lục Thất một lời khó nói hết, gật đầu sau đó ra ngoài.

Quý Hoài ngồi cạnh giường, cảm thấy xương sống thất lưng chân cẳng đều đau ê ẩm, sáng nay phát hiện chú Mặc sốt nên mãi chần chừ đưa đi bệnh viện, cậu không chú ý tới thân thể của mình, bây giờ mới giật mình nhận ra toàn thân đều đau nhức, cậu không chống đỡ nổi nữa, tựa vào bên giường.

Cậu nắm một tay Giang Tử Mặc, chậm rãi xoa, chờ Giang Tử Mặc tỉnh lại.

Giang Tử Mặc uống thuốc, ra một thân mồ hôi rồi mới tỉnh lại. Quý Hoài vui mừng ngồi thẳng lên, “Chú Mặc, tỉnh rồi sao? Cảm thấy khá hơn chút nào không?”

Giang Tử Mặc mê mang, nhú mày hỏi: “Tôi làm sao vậy?”

“Sốt, tối hôm qua không tắt điều hòa, chắc bị lạnh quá nên ốm.”

Giang Tử Mặc nghe xong thì đen sì cả mặt, Quý Hoài cẩn thận hỏi: “L... làm sao thế?”

Giang Tử Mặc lạnh mặt định giật kim truyền trên tay ra, Quý Hoài kinh hãi ngăn lại, Giang Tử Mặc không kiên nhẫn, trực tiếp rút kim ra.

“Chúng ta đi về.”

Quý Hoài luống cuống, Giang Tử Mặc căn bản không để ý tới cậu, hần đứng dậy mặc quần áo. Quý Hoài tức ngực, quát lên: “Anh đừng có liều được không? Còn chưa hết sốt, về lại sốt nặng hơn thì làm sao bây giờ?”

Giang Tử Mặc ngừng động tác, lạnh mặt nhìn cậu, Quý Hoài tròng mắt, hạ thấp giọng xuống: “Truyền nốt bình này xong về, nhé?”

Giang Tử Mặc im lặng nhìn cậu, một lúc sau thì mặt nặng như chì trở lại giường bệnh, Quý Hoài gọi y tá tới cầm kim truyền nước cho Giang Tử Mặc một lần nữa.

Lúc Lục Thất về, Giang Tử Mặc đang nhắm mắt nằm trên giường, Lục Thất không chú ý, anh đặt đồ ăn lên bàn, nói: “Hoài thiếu gia, về sau cậu nhẹ nhàng một tý, thân thể thiếu gia không tốt, cậu ấy sẽ không chịu được nếu cậu gây sức ép quá.”

Nói xong anh lấy gói cháo trong túi đồ ăn ra, than thở: “Đây cũng là lần đầu tiên của thiếu gia, ở phía dưới dễ bị thương, cậu xem, lần này bị sốt rồi đấy, dù có nôn nóng thể nào thì cậu cũng phải làm xong đạo đầu đã chứ.”

Lục Thất đau khổ, không biết nói thế Quý Hoài có hiểu hay không, anh thở dài, tiếp tục lải nhải: “Hoài thiếu gia, hôm qua cậu để ý bên dưới thiếu gia có chảy máu hay không? Sao mãi mà chưa hạ sốt thể này?”

Nói xong anh vươn tay thử sờ trán Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc mở choàng mắt ra, Lục Thất kinh hãi: “Thiếu gia, cậu tỉnh rồi??”

“Lục Thất!” Giang Tử Mặc ngồi dậy, vớ cái gối ném mạnh ra, “Mẹ kiếp! Cậu nói thêm một câu nữa thôi, tôi gửi cậu tới chỗ Vương Văn Bản!”

“Tôi im, tôi im!” Lục Thất kinh sợ nhảy chồm chồm ra phía sau, lập tức làm động tác kéo khóa miệng.

“Cút nhanh!” Giang Tử Mặc tức giận đùng đùng, chỉ ra cửa.

Lục Thất co giò chạy biến.

Quý Hoài hơi xấu hổ, nghe cuộc đối thoại vừa rồi cậu mới biết hóa ra Lục Thất hiểu lầm cậu ở phía trên. Cậu đưa mắt dò xét nhìn Giang Tử Mặc, thấy mặt hắn u ám đen kịt, cậu thấp giọng nói: “Em không biết anh Lục nghĩ thế, em sẽ giải thích rõ ràng lại cho anh ấy.”

Giang Tử Mặc nhíu mày nhìn cậu, sau đó sắc mặt hắn trở nên khác thường, “Em... có không?”

“Dạ?” Quý Hoài nghi hoặc.

“Có thấy khó chịu chỗ nào không?”

“Không.” Quý Hoài trả lời xong thì thấy mặt Giang Tử Mặc càng khó coi, vì thế nhanh trí bẻ cua, “Có! Thất lưng đau điếng, chân còn tê rần đây này! Em.... phía dưới của em cũng không thoải mái.”

Lúc này sắc mặt Giang Tử Mặc mới bình thường lại một chút, không thể có chuyện sau lần đầu tiên hôm qua, hắn phát sốt hân mê bất tỉnh, mà Quý Hoài bị gây sức ép cả đêm vẫn còn tung tăng bay nhảy vui vẻ trước mặt hắn được.

Hắn càng nghĩ, mặt càng khó chịu, lại còn được cả tên ngáo ngẩn Lục Thất kia nữa, cái thể loại thiếu tâm nhìn như thế nên sớm tặng qua bên kia cho bớt việc.

- - -

Lục ca à no zuo no die why you try:v

91. Chương 91: Vì Lục Thất, Tôi Tạm Nuốt Cục Tức Này

Edit: Dê

Liên tiếp một tuần liền, Lục Thất không dám bén mảng đến biệt thự, lần nào cũng chỉ đưa Quý Hoài về

tới cửa xong trốn mất dạng.

Quý Hoài cũng không dám nhiều lời, chú Mặc cảm lạnh dai dẳng mãi không khỏi hẳn, mà cậu thì dần hồi phục, thân thể đã tốt hơn nhiều, Giang Tử Mặc thấy Quý Hoài vui vẻ bay nhảy còn mình thì nằm vật trong chăn, vẻ mặt rất không vui.

Vất vả lắm mới đợi được Quý Hoài trưởng thành, ăn được một lần mà phải nằm vạ vật nửa tháng mới khỏe lại? Hẳn càng nghĩ càng cảm thấy không thể chấp nhận được, mấy ngày nay cứ thăm nghĩ cách gây sức ép với Quý Hoài.

Quý Hoài nghĩ chú Mặc là người bệnh nên cậu rất thông cảm, thế là Giang Tử Mặc càng được đăng chân lân đăng đầu.

Sinh nhật Quý Hoài qua đi, chưa đầy hai ngày lại tới thi cuối học kỳ. Quý Hoài thi một cách không hề áp lực, lúc cậu thi xong trở về, phát hiện ra nhà chính Hoa gia đang nhốn nháo. Từ sau chuyện của Tề Nguyệt và Hoa Duẩn Hòa, Hoa gia im lặng hơn nhiều, đã lâu chưa có chuyện gì ồn ào thế này.

Quý Hoài không muốn đi hóng hớt, cậu muốn về biệt thự bên kia luôn.

Nhưng cửa lớn Hoa gia bật mở, một người có vóc dáng cao lớn bước ra, “Cẩm Niên, khoan đã.”

Quý Hoài sững sốt nhìn về phía bọn họ.

Về mặt Hoa Cẩm Niên rất bình tĩnh, nhưng hai chân cậu ta lại bước nhanh hơn, lúc tới chỗ Quý Hoài, cậu ta tạm dừng lại, nhìn Quý Hoài một chút rồi mới đi.

Quý Hoài yếu ớt cười, lễ độ chào lại. Cậu vừa định về thì lại nhìn thấy người đuổi theo phía sau, cậu ngăn người.

Người đó mang khí chất ấm áp nhẹ nhàng, mặc một cái áo gió màu cafe nhạt, chiếc quần dài màu đen bao bọc lấy đôi chân dài thẳng, hẳn nhìn Quý Hoài mỉm cười chào một cái rồi tiếp tục đuổi theo Hoa Cẩm Niên.

Quý Hoài thu lại ánh mắt, xoa xoa bàn tay lạnh cóng, sau đó cũng rời đi.

Về tới nhà, Giang Tử Mặc vẫy cậu lại, Quý Hoài liền đi qua.

“Lại đây, cho em gặp một người.” Giang Tử Mặc đẩy laptop về phía Quý Hoài để tiện cho cậu xem.

Quý Hoài phát hiện ra đang video call, đầu kia là một người thanh niên cầu nhàu kêu ca không ngớt, Quý Hoài không nghe ra gì cả, tốc độ nói của cậu ta quá nhanh, Quý Hoài chỉ nghe được vài chữ. Người thanh

niên kia nhìn thấy Quý Hoài thì cúi đầu vào nhìn gần hơn, ngừng nói.

Quý Hoài xấu hổ chào, “Hi.”

Người thanh niên kia có quả tóc dài tới tận đầu vai, tóc mái dài thướt, che khuất hơn nửa mặt, sắc mặt trắng bệch bất thường.

“Chào hỏi đi chứ.” Giang Tử Mặc hất mặt nói với người trong video.

Người thanh niên kia ngồi thẳng lên, lấy một cái dây buộc tóc ở cạnh máy tính buộc tóc lại, sau đó buông tay xuống, cười với Quý Hoài, “Hi, Quý Hoài, tôi là Vương Văn Bản.”

Quý Hoài sững sờ, đáp: “Chào anh.” Sau đó cậu quay ra nhìn Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc nói: “Vương Văn Bản là hacker.”

“Ồ.” Quý Hoài gật gật đầu.

Đầu bên kia, Vương Văn Bản cười lạnh, không phản bác, cậu ta nhìn Quý Hoài nói: “Giang Tử Mặc, anh thật sự là cầm thú.”

Giang Tử Mặc nhướn mi, lạnh lùng nhìn cậu ta.

“Thằng nhóc này mới bao tuổi, Giang Tử Mặc, thế mà anh cũng xuống tay được.”

Quý Hoài sợ Vương Văn Bản hiểu lầm chú Mặc, liền cắt ngang: “Em thành niên rồi, vừa mới tháng trước.”

Vương Văn Bản không nói gì nhìn Quý Hoài, thấy bộ dạng che chở cho Giang Tử Mặc của Quý Hoài thì tức mình chửi đồng: “Giang Tử Mặc! Đã cầm thú thì thôi lại còn may mắn vãi ra! Người tốt thế này sao lại vấp vào anh, đúng là ông trời có mắt như mù!”

Giang Tử Mặc cười châm chọc, muốn tắt máy đi, Vương Văn Bản ở bên kia nóng nảy, vội nói: “Thôi thôi thôi, tôi không nói nữa được chưa! Đâu má, ừ tôi ghen tỵ đấy rồi sao? Tôi theo đuổi người ta mà phải đi hơn nửa vòng Trái Đất, anh ở nhà rảnh rỗi chán chê thì lại bắt được người vào tay, bảo tôi làm sao có thể không ghen tỵ cho được?”

“Được, cậu cứ ghen tỵ đi, lúc nào tỵ nạnh xong thì tôi nói cho cậu chuyện Lục Thất.”

Vẻ mặt cười đùa của Vương Văn Bản lập tức nghiêm túc, cậu ta nhìn Giang Tử Mặc chăm chú, giọng trầm

xuống: “Anh có biết anh ta ở đâu không?”

“Dù sao cũng không phải ở châu Phi.” Giang Tử Mặc thản nhiên nói.

Vương Văn Bản chìm vào im lặng, lát sau lồng lộn lên chỉ vào màn hình chửi tục: “Giang Tử Mặc! Con bà anh chơi tôi à? Tôi ở châu Phi tìm anh ta hai năm! Hai năm nay anh biết tôi phải trải qua chuyện gì không? Xả súng xả đạn, khủng bố đánh bom, bọn ăn thịt người, hôm nay tôi còn đứng ở đây nói chuyện với anh là do tôi mạng lớn! Mẹ kiếp, tôi mà trở về, người đầu tiên tôi giết chính là anh!”

Giang Tử Mặc cười lạnh: “Giết tôi, cậu sẽ vĩnh viễn không biết Lục Thất đang ở đâu.”

Vương Văn Bản tức điên cả người, đi tới đi lui trước màn hình máy tính, chỉ vào mặt Giang Tử Mặc nửa ngày cũng không nói được nên lời.

Cuối cùng, cậu ta hung hăng thở dài một cái, dựa vào bàn máy tính, “Được rồi, Giang Tử Mặc anh được lắm, vì Lục Thất, tôi tạm thời nhịn cục tức này lại.”

“Cậu không nhịn cũng phải nhịn.” Giang Tử Mặc nói.

Vương Văn Bản cắn răng dựng thẳng ngón giữa, cuối cùng cậu ta cào tóc, hơi hoảng hốt nói: “Tôi nhất định phải đặt vé bay về.”

“Chờ cậu trở về.”

Giang Tử Mặc đóng laptop lại, quay đầu nhìn Quý Hoài.

Cậu nghi hoặc hỏi: “Anh ấy muốn tìm anh Lục sao?”

“Ừ, chờ cậu ta về rồi, Lục Thất sẽ không còn nhàn rồi nữa.” Giang Tử Mặc ôm Quý Hoài vào lòng, hôn môi.

Quý Hoài bỗng dưng có hơi thương cảm cho Lục Thất, không biết Lục Thất biết chuyện này sẽ cảm thấy thế nào.

Nhưng mà bây giờ cậu cũng thương cảm cho chính mình, cậu biết mấy ngày trước chú Mặc luôn nén giận, hôm nay khỏi ốm rồi, chú Mặc sẽ không tha cho cậu.

Vốn Quý Hoài hơi thần thờ vì vừa rồi gặp người kia trước cửa Hoa gia, nhưng Giang Tử Mặc hôn mấy cái cậu liền trở lại bình thường. Giang Tử Mặc ôm cậu vào lòng, hôn dọc từ cằm đi xuống.

Quý Hoài giương cằm lên, thân thể run rẩy, cậu ngồi trên đùi Giang Tử Mặc, cậu có thể cảm nhận được hai chân Giang Tử Mặc bên dưới rất có lực, chống đỡ cả thân thể cậu.

“Sao lại ngậy người thế?” Giang Tử Mặc nhú mào.

Quý Hoài không dám nói là mình đang cảm nhận đùi Giang Tử Mặc, mắt cậu đảo quanh, muốn đánh trống lảng. Giang Tử Mặc đưa tay xuống dưới sờ thử, lập tức bật cười: “Sao hôm nay nhanh vậy?”

Quý Hoài xấu hổ vô cùng, mặt đỏ lựng.

“Em hưng phấn, bảo bối.” Giang Tử Mặc dùng ngón tay đụng vào, “Tôi không ngờ đấy.”

Nói xong hấn dùng hai chân đỉnh lên trên, Quý Hoài không kịp phòng bị, lập tức bị hai chân Giang Tử Mặc liên tục đụng chạm tới mức không suy nghĩ thêm được gì cả. Cậu ôm chặt cổ hấn, bắt đầu thở gấp, tim đập thành thịch.

Giang Tử Mặc rất phấn khích vì phát hiện ra điểm nhạy cảm của Quý Hoài, vì thế hấn càng ra sức bắt nạt, Quý Hoài như thể bị điện giật, hoàn toàn không thể cự tuyệt.

Hai người ngồi trên sofa làm loạn một hồi lâu, lại vào phòng làm thêm một lần nữa, tới khi Quý Hoài mệt nhoài lăn ra ngủ, cậu vẫn không quên sờ trán Giang Tử Mặc xem có còn sốt hay không, sau đó mới yên tâm nằm xuống.

Giang Tử Mặc tức nghiêng rằng nghiêng lợi, sau lần đầu tiên làm đến hôn mê phát sốt đó, hấn cảm thấy như là một sự sỉ nhục, hấn phải kéo Quý Hoài làm thêm vài lần mới được, có như vậy Quý Hoài mới biết thực ra hấn không yếu như vậy, hấn có thể làm từ đêm khuya tới bình minh, chỉ cần Quý Hoài không ngắt, hấn vẫn còn làm được.

Quý Hoài ngủ thẳng tới đêm, bỗng nhiên mơ một giấc mơ, trong mơ, Hạ Dật ngồi bên cậu, cười với cậu, dịu dàng nói: “Quý Hoài, uống rượu một mình à?”

“Để anh uống cùng em.”

Quý Hoài nở nụ cười vào lần gặp mặt ấy, sau đó, Hạ Dật bước vào cuộc sống của cậu.

Hạ Dật dịu dàng, nhẫn nại, đối xử với cậu rất tốt, đời trước Quý Hoài chưa bao giờ nghĩ rằng tất cả chỉ là một âm mưu.

Giống như hôm nay Quý Hoài nhìn thấy Hạ Dật, dường như trong mắt cậu, Hạ Dật vẫn cho cậu cảm giác hấn là một người dịu dàng bao dung hết thảy mọi thứ.

- ———
công của Lục thiếu đòn lên sàn

92. Chương 92: Hạ Dật

Edit: Dép

Lại một năm mới đến, đây là cái tết thứ hai Quý Hoài ở bên Giang Tử Mặc.

Tính từ lúc cậu sống lại tới giờ đã được một năm rưỡi, khoảng thời gian một năm rưỡi này Quý Hoài sống tốt hơn cả hai mươi năm ở đời trước.

Trước năm mới hai ngày, Quý Hoài làm tốt công tác chuẩn bị, không thể để xảy ra chuyện suýt nữa thì không được ăn tối giống như năm ngoái.

Lục Thất vẫn còn chưa biết người nào đó sắp quay về, Giang Tử Mặc cũng không giận nữa, Lục Thất liền về biệt thự, nói cho sang mồm thì là cùng nhau đón năm mới.

Lục Thất đưa báo cáo cho Giang Tử Mặc xem, Giang Tử Mặc liếc vài cái rồi thôi, Lục Thất biết Giang Tử Mặc rất ít để ý tới chuyện làm ăn của công ty, bình thường nếu không có vấn đề gì to lớn thì toàn để Lục Thất làm.

Lục Thất thu lại tài liệu, nhìn phòng bếp rồi quay lại nói với Giang Tử Mặc: “Hoài thiếu gia cao lên nhiều nhỉ, mặt cũng đầy đặn hơn so với năm ngoái.”

Giang Tử Mặc cũng quay ra nhìn về phía phòng bếp, Quý Hoài đang làm hoành thánh với cô Thúy, tay và mặt dính đầy bột mỳ, hai tay rất linh hoạt, nhưng thành phẩm thì nát bét. Quý Hoài nặn xong một cái thì để ra đĩa, vừa buông tay, chiếc bánh liền vỡ ra, cậu buồn bực phồng má lên.

Giang Tử Mặc thấy thế thì cười đầy tự hào: “Tôi nuôi lâu như vậy, cuối cùng cũng nuôi được chút thịt.”

“Ừm.” Hắn tiếp tục cười, “Ôm vào rất vừa vặn.”

Lục Thất cũng thấy vui, thiếu gia nhà mình không phải kéo dưới là tốt rồi, chỉ cần Hoài thiếu gia có thể đỡ được thiếu gia thì anh liền an toàn, có thể tránh được tên thần kinh Vương Văn Bản kia.

Bữa trưa là món sủi cảo Quý Hoài làm, bánh cho vào nồi liền tan ra thành canh, không có một cái nào còn nguyên vẹn, ai cũng không muốn động đũa. Cuối cùng Quý Hoài bỏ cuộc, lấy sủi cảo cô Thúy gói cho vào

nồi, mọi người mới chịu ăn.

Ăn xong, Lục Thất bị Giang Tử Mặc đuổi đi, Quý Hoài ngồi lau miệng, muốn trốn cũng không trốn được.

Giang Tử Mặc nói: “Lại đây, tối hôm qua nợ bao nhiêu giờ phải trả.”

Quý Hoài hơi nhát gan, không dám đi qua, “Lần sau đi, không nên gấp gáp như vậy chứ.”

Tối hôm cậu thật sự chịu không nổi nữa mới khóc cầu xin Giang Tử Mặc, cuối cùng, để được kết thúc sớm mà cậu đã gạt bừa rằng hôm nay cho hắn làm ở trên bàn cơm một lần.

Hôm nay vừa cơm nước xong, Giang Tử Mặc liền bảo Quý Hoài tới chỗ hắn, thực hiện lời hứa hôm qua.

Cô Thúy đã sớm về từ lâu, Quý Hoài không biết làm sao bây giờ, chỉ có thể đi qua đó, “Thôi được, nhưng bây giờ vẫn là ban ngày, không thể.... Á...”

Quý Hoài vừa đi qua đã bị Giang Tử Mặc lôi vào trong ngực, cậu bắt lấy cạnh bàn, chẳng mấy chốc sau cả phòng ăn đã vang lên tiếng khóc nức nở của Quý Hoài, Giang Tử Mặc cười khở, đành ôm cậu vào lòng dỗ dành, hôn lên khóe mắt cậu.

“Em khóc cái gì?”

Quý Hoài đỏ mặt, tay vịn xoắn áo Giang Tử Mặc, một câu cũng không nói.

Cuối cùng Quý Hoài ghen ngào buông tay ra, Giang Tử Mặc ôm cậu vào ngực, cười hỏi: “Sao lại khóc ra nông nỗi này?”

“Quá... kích thích, sau đừng làm ở chỗ như thế này nữa...” Quý Hoài vừa khóc vừa nức, thân thể nhạy cảm còn đang phát run.

Giang Tử Mặc chậm rãi vuốt lưng an ủi Quý Hoài, nhưng cũng chưa nói đồng ý.

Hắn cảm thấy rằng kích thích mới tốt, Quý Hoài lúc xấu hổ toàn thân sẽ đỏ lên, run rẩy vô cùng kịch liệt, khiến cho hắn hưng phấn hơn bình thường rất nhiều. Mấy ngày nay hắn toàn lôi kéo Quý Hoài làm ở mấy chỗ kỳ quái, hiệu quả rất rõ ràng, bây giờ không thấy Quý Hoài lo lắng cho thân thể của Giang Tử Mặc nữa.

Quả nhiên, chuyện gì cũng chỉ cần làm một lần là giải quyết xong ngay, Quý Hoài bị làm tới mức không nghĩ được chuyện gì khác nữa, nỗi bận tâm của Giang Tử Mặc cũng được giải quyết.

Khoảng thời gian trước thêm năm mới quá mức sa đọa, Quý Hoài cảm thấy thân thể hơi hư nhược, bây giờ bước đi cứ như đạp trên bông. Thực ra thì cậu lo cho thân thể của Giang Tử Mặc hơn, nhưng có lo lắng thì cậu cũng không dám hỏi ra miệng nữa, cậu chưa muốn chết ở trên giường.

Đêm giao thừa, chú Cốc từ nhà chính qua mời Quý Hoài về bên đó ăn cơm, Quý Hoài chưa trả lời thì Giang Tử Mặc đã từ chối thẳng, căn bản không để ý tới chú Cốc, trực tiếp đóng sầm cửa lại.

Quý Hoài khó hiểu hỏi: “Sao bọn họ lại gọi em qua đó nhỉ?”

Giang Tử Mặc nhú mày: “Đừng quan tâm, chúng ta tự ăn bên này là được rồi.”

Nhưng chỉ lát sau, chú Cốc quay lại, đi cùng Hoa Cẩm Lăng.

“Chú Mặc, Quý Hoài dù sao cũng là con chú ba, là dòng máu duy nhất của chú ba, cho dù Quý Hoài không muốn nhận thân, nhưng chú ba thì sao?” Hoa Cẩm Lăng thở dài, “Có một lão trưởng bối rất thích chú ba, bây giờ biết chú ba có đứa con trai, đang vui vẻ muốn gặp.”

Anh ta nói vậy, Giang Tử Mặc cũng chưa tỏ thái độ gì. Hoa Cẩm Lăng tiếp tục than thở: “Quý Hoài, mấy hôm trước chú ba viết thư nói muốn quay về, còn hỏi cậu có sống tốt hay không.”

Về mặt Quý Hoài trở nên lạnh lùng, Hoa Duẫn Quan viết thư nói về cậu? Không thể nào, đời trước, cho tới tận lúc chết, Quý Hoài cũng chưa từng gặp lại Hoa Duẫn Quan thêm lần nào, đừng nói đời này cậu mới chỉ đến Hoa gia một năm rưỡi, nếu Hoa Duẫn Quan muốn quan tâm tới cậu thì ông ta đã làm thế từ đời trước rồi.

Hoa Cẩm Lăng khuyên không được nên đi rồi, chú Cốc đứng ngoài cửa nhìn Quý Hoài thở dài một hơi: “Hoài thiếu gia, vị trưởng bối này là người duy nhất năm đó có thiện cảm với mẹ của cậu, bà ấy luôn coi mẹ cậu như con gái ruột, chuyện cậu về Hoa gia, bà ấy không biết, cho tới khi đến đây mừng năm mới mới biết chuyện. Bà ấy lớn tuổi rồi, chỉ muốn xem bộ dạng con cháu có sống tốt hay không mà thôi.”

Quý Hoài im lặng, một lúc lâu sau thì gật đầu.

Chú Cốc đứng ngoài cửa chờ cậu, Quý Hoài hôm khoe môi Giang Tử Mặc, cười nói: “Chờ em quay lại, em đi tý rồi về ngay.”

Giang Tử Mặc mang vẻ mặt mất hứng, nhưng cũng không ngăn cản Quý Hoài.

Lúc Quý Hoài tới Hoa gia, cậu thấy Hoa gia đầy người, vô cùng náo nhiệt, phòng khách đèn đóm sáng trưng, mọi người vui vẻ cười nói.

Quý Hoài dừng ở cửa một lúc rồi mới theo chú Cốc đi vào trong.

Ngồi trên sofa là một bà lão với mái tóc muối tiêu, bên cạnh là Hoa Chính Diệu, bên kia là đám con cháu. Quý Hoài nhìn lướt qua, có Hoa Cẩm Tú, Hoa Cẩm Niên và Hạ Dật.

“Đây là... Quý Hoài phải không?” Bà lão đứng lên.

Quý Hoài gật đầu, không biết xưng hô thế nào, chú Cốc nhắc: “Hoài thiếu gia, đây là bà trẻ.”

Quý Hoài mím môi nhìn bà lão, bà lão nước mắt ầng ậng run rẩy đi về phía Quý Hoài.

“Bà.” Hạ Dật đứng lên đỡ lấy tay bà lão.

Bà được dìu tới bên người Quý Hoài, cậu sửng sốt, cuối cùng vẫn gọi một tiếng: “Bà trẻ.”

“Mặt mũi thật là giống Chi Nhi.” Bà lão vui vẻ khen ngợi nhìn Quý Hoài.

“Lại đây để bà xem nào.” Bà lão kéo cậu ngồi lên sofa.

Hoa Cẩm Tú nhìn thấy Quý Hoài thì hừ một tiếng rồi tránh đi, vì thế Hạ Dật liền ngồi vào bên cạnh Quý Hoài.

Bà lão nắm tay Quý Hoài, ánh mắt tràn đầy hiền từ nhìn cậu, “Kêu Quý Hoài à? Sao lại không mang họ Hoa?”

Quý Hoài thản nhiên đáp: “Bà nội nuôi cháu đặt tên, cho nên vẫn cứ để tên như vậy.”

“Ồ, ta có nghe nói, cháu ở bên ngoài chịu khổ, Duẫn Quan và Chi Nhi đều không chăm sóc cho cháu thật tốt, giờ cháu đã về đây thì cứ ở Hoa gia mà hưởng thụ, ở đây không ai để cháu chịu khổ nữa đâu.”

Quý Hoài cười lạnh liếc mắt nhìn Hoa Chính Diệu, không nói gì.

Bà lão cứ liên tục hỏi han cậu, Quý Hoài đều gật đầu trả lời. Hạ Dật ngồi bên cạnh gọt một quả táo đưa cho Quý Hoài, Quý Hoài không nhận, hắn cười cười rồi đưa cho Hoa Cẩm Niên.

Bà lão lại hỏi: “Ta nghe nói bây giờ cháu ở cùng đứa nhỏ bên Giang gia kia?”

Quý Hoài gật đầu: “Dạ.”

Bà lão lập tức trở nên sốt ruột: “Vậy cháu mau dọn về đây đi, thằng nhóc Giang gia kia mất hết tính người,

sao lại giao du với hắn? Thủ đoạn của hắn tàn độc lắm, cháu còn nhỏ như vậy sao có thể đối phó với hắn chứ?”

“Chú Mặc không phải là người như vậy.” Quý Hoài phản bác.

“Cháu còn nhỏ không hiểu đâu, hôm nay dọn về đi, về sau cứ ở bên này.”

Quý Hoài dứt khoát đứng lên, lạnh lùng nói: “Bà nếu đã gặp được cháu rồi thì cháu về đây, cháu xin phép.”

Nói xong, Quý Hoài xoay người đi luôn. Cậu vừa bước hai bước đã bị Hạ Dật kéo tay lại, “Vất vả lắm bà mới được gặp em, em ở lại một chút đi.”

Quý Hoài kinh hãi, sau đó giật tay ra. Bà lão phía sau vội vàng đứng lên, “Quý Hoài, cháu đừng đi, để bà xem cháu nào.”

Về mặt Quý Hoài thực sự không tốt, nhưng bà lão từng bước tập tễnh đi đến bên cạnh cậu, bảo cậu nhắm tâm với người già yếu thể này, cậu không làm được. Bộ dáng của bà lão này làm cậu nhớ tới bà nội, cậu càng không đành lòng.

Quý Hoài ở lại, bà lão kéo cậu ngồi vào bàn cơm. Hoa Cẩm Tú ngồi cách cậu rất xa, Quý Hoài nhìn cô ta một cái, phát hiện ra Hoa Cẩm Tú hiện giờ gầy xẹp đi, vẻ mặt cũng âm trầm hơn trước.

Bà đau lòng Quý Hoài, gấp cho cậu một đĩa rau, Quý Hoài từ chối không được, bèn ngồi ăn một chút.

Sau khi ăn xong còn kéo Quý Hoài ra ngồi nói chuyện mãi mới đi nghỉ. Quý Hoài vốn định về ngay, Hạ Dật lại bưng một ly trà đi ra.

Quý Hoài không muốn lại gần hắn, liền dịch ra bên cạnh một chút, Hạ Dật nhìn cậu, nghi hoặc hỏi: “Chúng ta quen nhau từ trước sao?”

Quý Hoài thản nhiên đáp: “Mới lần đầu gặp mặt, sao có thể quen nhau từ trước.”

Hạ Dật nói: “Vậy sao? Anh cảm giác hình như em ghét anh.”

Quý Hoài nhìn hắn, Hạ Dật tươi cười, “Hy vọng là ảo giác thôi.”

Quý Hoài nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Hạ Dật, cậu không hiểu vì sao một người mang khuôn mặt tươi cười dịu dàng như thế này mà lại có lòng dạ khó lường tới vậy. Đời trước, cậu chỉ cảm nhận được sự lạnh lùng từ người Hoa gia, khi ở bên Hạ Dật cậu mới có thể thả lỏng tinh thần, bởi vì Hạ Dật âm áp, Hạ Dật bao dung, cậu coi Hạ Dật chính là bến bờ tránh gió của mình.

Nhưng cuối cùng lại trở thành vực sâu không đáy, cậu đã tin sai người một lần, sẽ không có lần thứ hai.

Quý Hoài uống xong ly trà, đứng lên, “Xin phép.”

“Để anh tiễn em.” Hạ Dật cũng đứng lên.

Quý Hoài cất bước đi, lạnh lùng nói: “Không cần.”

Hạ Dật vẫn theo ra cùng Quý Hoài, Quý Hoài thầm nghĩ phải về thật nhanh, Hạ Dật vẫn đi theo sau cậu tới cửa biệt thự mới dừng lại.

Quý Hoài mở cửa đi vào, sau đó đóng cửa lại.

Hạ Dật đứng ngoài cửa, cảm giác như đã gặp Quý Hoài ở đâu đó rồi, dường như bọn họ đã quen nhau từ rất lâu về trước. Nghĩ tới đây, Hạ Dật nhú mày, cảm thấy ý nghĩ của mình thật là nực cười, hẳn còn rất nhiều chuyện phải làm, hơi đâu mà đi quen một thằng nhóc.

93. Chương 93: Vương Văn Bân Trở Lại

Edit: Dép

Quý Hoài vừa vào cửa thì thấy Giang Tử Mặc và Lục Thất đi từ trên lầu xuống với vẻ mặt nghiêm trọng, Quý Hoài đi lên hỏi: “Sao thế?”

Giang Tử Mặc khoát tay bảo Lục Thất đi trước. Quý Hoài nghi hoặc, Giang Tử Mặc lại không trả lời, đổi sang đề tài khác: “Cơm tối ăn no chưa?”

“Chưa...” Ăn cùng người Hoa gia sao có thể ăn no.

“Vậy ăn cùng đi.”

Quý Hoài thoáng nhìn thời gian, sắp 9 giờ tối, chú Mặc thế mà vẫn chưa ăn cơm? Không phải đợi cậu đấy chứ?

Hôm nay cô Thúy cũng làm xong cơm tối mới đi, trên bàn có một tô canh thịt bò câu, Quý Hoài vừa uống canh vừa nhìn Giang Tử Mặc dùng cơm.

“Có chuyện gì xảy ra sao?” Quý Hoài hỏi.

Giang Tử Mặc ăn xong lau miệng, nói: “Công ty gặp một chút sự cố, không phải chuyện gì to tát.”

“Ồ.” Quý Hoài gật đầu, hỏi: “Công ty của mấy anh tên là gì?”

“A Uyển.”

Quý Hoài gật đầu, sau đó đánh rớt luôn cái thìa trên tay vào trong tô canh, cậu kinh ngạc ngẩng đầu lên hỏi, “Là tập đoàn A Uyển kia á?”

Giang Tử Mặc nhướn mày, nhìn cậu thật sâu: “Em biết?”

Quý Hoài giật mình, lắc đầu nguầy nguậy, “Em... em không biết...”

“Không, em biết.” Giang Tử Mặc đứng lên, đi đến bên cạnh cậu, “Em biết đúng không?”

Quý Hoài né tránh ánh mắt hắn, nói: “Tình cờ nghe bạn bè trong lớp bàn tán thôi, em không rõ lắm, chỉ nghe loáng thoáng đôi câu.”

“Vậy em nghe được những gì?”

Quý Hoài đỏ mặt, cậu biết bây giờ mình mở miệng sẽ lộ tẩy mất, đời này, tập đoàn A Uyển chưa phát triển tới mức ai ai cũng biết, người như cậu chắc chắn không có khả năng biết về nó. Nhưng ở đời trước, tập đoàn A Uyển thành danh nhờ việc thu mua và sáp nhập với một công ty về dịch vụ Internet nổi tiếng của Mỹ. Trước đó, công ty mang cái tên kỳ quái này vẫn chưa được đại chúng biết đến, hay nói cách khác, công ty A Uyển này vốn là vô danh tiểu tốt, rất ít người biết tên.

Mà hiện tại, Quý Hoài lại thể hiện sự kinh ngạc khi nghe tới A Uyển, Giang Tử Mặc nghi ngờ cậu là đương nhiên.

Ánh mắt Giang Tử Mặc nặng nề nhìn cậu, Quý Hoài không dám ngẩng đầu lên, ánh mắt Giang Tử Mặc nhìn Quý Hoài như muốn xuyên thấu cậu vậy.

“Vốn là không có chuyện gì lớn, Hoa Cẩm Lăng trái lại khá là bản lĩnh, tra ra mấy công ty quản lý ngân quỹ dưới tên tôi, muốn ăn tươi nuốt sống.” Giang Tử Mặc thu lại ánh mắt, thản nhiên nói.

Quý Hoài thở phào, vừa định nói mấy câu để hòa hoãn bầu không khí thì Giang Tử Mặc đột nhiên nâng cằm cậu lên, nhìn thẳng vào mắt cậu: “Quý Hoài, bí mật của em sắp không giữ nổi nữa rồi.”

Đây là lần thứ hai Giang Tử Mặc nghi ngờ cậu, Quý Hoài run rẩy, môi trắng bệch.

Giang Tử Mặc cười cười, hạ một nụ hôn xuống môi cậu.

Buổi tối lúc đi ngủ, Quý Hoài vẫn còn bất an, cậu mở tròng mắt trong bóng tối, ánh mắt nặng nề đau khổ nhìn Giang Tử Mặc đang ngủ. Từ khi sống lại cho tới bây giờ, cậu dần không còn cảm thấy bất an nữa, nhưng thống khổ và vết hằn tâm lý từ đời trước quá sâu, cậu sợ cậu lại quay về con đường cũ.

Yếu đuối, nhát gan, nhẫn nhục... Cậu không muốn lại trở thành người như thế, khi sống lại, đúng là cậu vẫn còn mang tư tưởng ấy, nhưng khi gặp được Giang Tử Mặc rồi, hẳn cho cậu dũng khí và sức mạnh, đưa cậu tránh xa con đường mòn kia.

Vậy nếu ngay cả cậu cũng ghét con người ấy của mình, chú Mặc có ghét không? Dù sao ở đời trước, chú Mặc chưa từng liếc nhìn cậu lấy một cái.

Đợt nghỉ tết sắp kết thúc, một buổi chiều nọ, Quý Hoài nhớ ra lâu rồi không gặp Mặc Nha, cậu muốn ra sau núi xem thử, chú Mặc vẫn đang bận bịu ở thư phòng, Quý Hoài liền đi một mình.

Mặc Nha đã cao gần bằng cha mẹ nó, lúc nhìn thấy cậu, nó vui vẻ bò lên người cậu. Quý Hoài nhanh tay nắm lấy miệng nó không cho nó cắn. Bây giờ nó lớn đùng như thế, bị cắn không phải chuyện đùa.

Quý Hoài đem thịt tươi ra chia cho bốn con sói ăn. Vốn định mang Mặc Nha về biệt thự vài ngày, trong rừng rất lạnh, nhưng Mặc Nha chỉ theo cậu tới gần biệt thự rồi xoay đầu đi, dường như là đang tiễn đường Quý Hoài vậy.

Quý Hoài tiếc nuối đi về một mình, lúc đi ngang qua vườn hoa trước biệt thự, cậu thấy Hạ Dật đang đứng ở cửa sau nhà chính Hoa gia, Hoa Cẩm Tú ôm thắt lưng Hạ Dật, vùi vào lòng hắn khóc nức, Hạ Dật thấp giọng an ủi.

Trong phút chốc, Quý Hoài hơi giật mình, đáng vẻ cúi đầu dịu dàng an ủi của Hạ Dật rất quen thuộc, có một thời gian bọn họ cũng đã từng như thế.

Hạ Dật bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy Quý Hoài. Quý Hoài sực tỉnh, xoay người rời đi.

Hạ Dật vừa chậm rãi vỗ về Hoa Cẩm Tú, mắt vừa dõi theo bóng Quý Hoài. Hắn nhíu mày, nếu hắn không nhìn lầm, ánh mắt Quý Hoài mang theo một thái độ rất kỳ lạ, hắn không biết đó là gì, nhưng hắn biết là có liên quan đến hắn.

Hắn tìm trong trí nhớ, không có ai tên là Quý Hoài cả, hắn chưa từng gặp trước đây. Không thể phủ nhận rằng, ngay từ đầu khi hắn nhìn thấy thiếu niên này, hắn cảm thấy thiếu niên có đáng vẻ mà hắn thích nhất, nếu không phải kiêng dè Giang Tử Mặc, có lẽ hắn đã xuống tay.

Hạ Dật rũ mắt xuống, che khuất cảm xúc trong mắt mình, nhìn người trong lòng ngực mình, Hoa Cẩm Tú cứ luôn vùng vằng khó chịu, khiến hắn có hơi mất kiên nhẫn, thấp giọng an ủi: “Cẩm Tú, anh biết em là

tốt nhất, dù người khác nói thế nào, chỉ cần em không để ý, bọn họ chẳng làm gì được em cả.”

Quý Hoài quay về, nói với Giang Tử Mặc chuyện của Mặc Nha, Giang Tử Mặc gật đầu: “Sói là loài sống đơn độc, không quá gần gũi với con người, nếu quá thân cận, chúng nó sẽ mất đi dã tính.”

Quý Hoài ngẫm cũng đúng, thôi thì không miễn cưỡng ép nó nữa vậy.

Khoảng thời gian này Giang Tử Mặc rõ ràng bận hẳn lên, thậm chí có hôm đi đến tận nửa đêm mới về, Quý Hoài không biết Hoa Cẩm Lăng làm cái gì, nhưng chắc chắn động tĩnh rất lớn.

Sau tết đi học lại, Quý Hoài cũng bận bịu, nửa năm còn lại là những ngày tháng cuối cùng của cấp 3, tháng 6 năm nay sẽ là kỳ thi đại học, cậu muốn thi cho thật tốt, thi vào trường mình thích, mà không phải như đời trước nghe theo sự sắp xếp của Hoa Chính Diệu.

Hôm đó, Quý Hoài về nhà, Giang Tử Mặc còn chưa về, Quý Hoài bảo cô Thúy không nấu cơm nữa, cậu ôm đồ ăn vặt ngồi trên thảm làm bài tập về nhà, vừa làm vừa ăn.

Chuông cửa vang lên, Quý Hoài còn tưởng là Giang Tử Mặc quay về.

“Là anh.” Quý Hoài nhìn Vương Văn Bản rất chặt vật, trên mặt toàn tro bụi, tóc dường như nửa tháng chưa gội, quần áo dính bùn đất, trong tay là một cái vali rách rưới nát tươm.

“Giang Tử Mặc đâu? Lục Thất đâu?” Vương Văn Bản đẩy Quý Hoài ra, bước vào nhà.

“Giang Tử Mặc! Lục Thất!” Vương Văn Bản thả hành lý xuống đi tìm một vòng, lại chạy lên lầu hai, chốc lát sau lại chạy xuống.

“Bọn họ đâu? Mẹ nó! Lại trốn!”

Quý Hoài đáp: “Bọn họ chưa về.”

“Ok, vậy tôi ngồi đây đợi họ về, cậu lại đây, ngồi trước mặt tôi để tôi nhìn cậu, cậu không được lén báo cho họ biết.” Vương Văn Bản kéo tay Quý Hoài, lôi cậu ngồi xuống sofa, sau đó chăm chú theo dõi cậu.

Quý Hoài giơ tay, tỏ vẻ sẽ không lén báo tin.

Mắt Vương Văn Bản thâm quầng, chớp chớp vài cái liền không chịu nổi nữa, vật ra sofa ngủ luôn.

Quý Hoài đắp cho anh ta cái chăn, sau đó tiếp tục ngồi xuống làm bài tập.

Khoảng một tiếng trôi qua, cửa lại bật mở, giọng Lục Thất vang lên, “Cô Thúy, có cơm chưa? Cháu chết đói rồi.”

Vương Văn Bản đang ngủ thì bật mạnh dậy, sững sốt chạy ra ngoài.

Quý Hoài không kịp phản ứng, chỉ nghe thấy Lục Thất kêu la đầy sợ hãi: “AAAAA, sao cậu lại ở đây????!! Thiếu gia!!! Thiếu gia!!! Lục Thất sắp chết mất!!!”

Quý Hoài đứng lên, vừa đi ra thì bị Lục Thất túm lấy, lấy cậu làm lá chắn để trốn đằng sau.

Vương Văn Bản chỉ vào Lục Thất đang núp sau Quý Hoài, nghiêng răng quát: “Lục Thất, tôi xem anh trốn đi đằng nào!!”

Lục Thất nắm chặt lấy áo Quý Hoài, chỉ thò đầu ra nói với Vương Văn Bản: “Cái thằng thần kinh này! Mày về làm gì!”

“Mẹ kiếp! Đương nhiên là làm anh!” Vương Văn Bản nhảy bổ tới, bắt lấy người phía sau Quý Hoài, Lục Thất sớm đề phòng, xoay người chạy tới trốn phía sau Giang Tử Mặc.

Vương Văn Bản xắn tay áo lên, mặt giận tới mức tái xanh.

Lục Thất liếc mắt định chuồn ra cửa, Giang Tử Mặc lạnh lùng gạt cái tay đang túm lấy áo hắn của Lục Thất xuống, sau đó mặc kệ Lục Thất, đi tới bên Quý Hoài xoa đầu cậu.

Vương Văn Bản bên kia cười lạnh một tiếng, lập tức đi lên ngăn Lục Thất không cho anh chạy thoát, Lục Thất lấy hết sức vất chân lên cổ chạy loạn trong nhà, Vương Văn Bản vừa đuổi theo vừa gào: “Lục Thất! Anh có mà chạy đằng trời! Tôi ở châu Phi chạy cùng bọn thổ dân hai năm liền, anh chạy thoát khỏi tôi được sao?”

Lục Thất hồi hận không kịp, biết thế anh đã không câu kết với thiếu gia lừa Vương Văn Bản đi châu Phi, Vương Văn Bản giờ vẫn chưa chết tâm, mẹ nó lại còn tấn công mạnh mẽ hơn, càng ngày càng dã man.

Giang Tử Mặc dặn dò cô Thúy dọn cơm, Quý Hoài vừa ngồi vào bàn, Vương Văn Bản bắt được Lục Thất.

Lục Thất sợ tới mức gào rống: “Thiếu gia! Hoài thiếu gia! Cứu tôi với! Lục Thất sắp mất mạng!”

Quý Hoài ngẩng đầu hỏi Giang Tử Mặc, “Không cần nhúng tay à?”

Giang Tử Mặc lắc đầu: “Không cần, Lục Thất gần đây rảnh rồi quá đáng, để cậu ta chịu một chút giáo huấn.”

Quý Hoài thấy Vương Văn Bản bắt chéo hai tay Lục Thất bẻ ra sau lưng rồi đề lên sofa, cảnh tượng này đầu có giống đang giáo huấn...

Wương Văn Bản đề đầu gối lên lưng Lục Thất, ép cho Lục Thất không thể động đậy. Sau đó, Vương Văn Bản xoay đầu Lục Thất ra, hung hăng cắn lên môi Lục Thất.

Lục Thất ưm ưm giã giũa, lúc Vương Văn Bản buông ra, anh tức giận gào tới mức khàn giọng, chửi đổng: “Wương Văn Bản! Mẹ nó thằng thần kinh! Anh mày đã nói rồi, anh mày đéo phải đồng tính!!”

Wương Văn Bản không để tâm, lại cúi đầu hôn xuống, Lục Thất sống chết né đi, mặt đỏ bừng: “Thằng đồng tính tởm lợm này, sớm muộn gì mày cũng bị thiên lôi đánh!”

Giang Tử Mặc lạnh lùng nói: “Wương Văn Bản, kéo cậu ta ra ngoài, tự mang về mà xử lý.”

Lục Thất kinh hãi kêu to: “Thiếu gia! Tôi sai rồi! Tôi không phải nói cậu đâu mà! Nếu cậu mặc kệ tôi, tôi sẽ chết thật đó!”

“Không chết đâu.” Giang Tử Mặc cười lạnh, “Cùng lắm thì khó giữ được hoa cúc.”

“Thế thì tôi thà chết còn hơn!” Lục Thất khóc um lên.

94. Chương 94: Tôi Sẽ Không Mềm Lòng Nữa

Edit: Dép

Lúc Vương Văn Bản túm Lục Thất kéo ra ngoài thì tiện tay cầm lấy chìa khóa xe Lục Thất để trên tủ giày.

“Cho tôi mượn xe mấy ngày.” Vương Văn Bản vừa đi vừa lắc chùm chìa khóa trên tay.

Giang Tử Mặc không thèm để tâm, tiếp tục ăn cơm với Quý Hoài. Hắn gọi Vương Văn Bản trở về thật sự là có chuyện cần cậu ta làm, cũng đúng lúc có người xử lý tên thiếu đòn Lục Thất kia.

Wương Văn Bản đề hai tay Lục Thất lại, đẩy đi như áp giải. Lục Thất sống chết giãy giụa nhưng không ăn thua, mặt dài ra như sắp chạm đất.

Wương Văn Bản đẩy anh ngồi lên ghế phó lái rồi rút một đoạn dây thừng trong túi quần ra trói hai tay Lục Thất lại, luồn dây buộc vào cửa xe.

Lục Thất tức giận đá cậu ta, Vương Văn Bản nghiêng người tránh được, gõ lên đầu gối Lục Thất, lập tức chân Lục Thất tê rần.

“Vương Văn Bản! Mày đừng có xằng bậy với anh!” Lục Thất luống cuống.

“Hai năm trước tôi nên xằng bậy luôn mới phải, chứ không phải chờ tới bây giờ.” Vương Văn Bản đóng sầm cửa xe, khởi động.

“Có chuyện gì từ từ nói, chúng ta dù gì cũng là anh em vào sinh ra tử.”

“Không, tôi không muốn làm anh em với anh.” Vương Văn Bản nhìn anh thật sâu, sau đó lái xe chạy như bay.

“Mày muốn đưa anh đi đâu?” Lục Thất rống lên.

Vương Văn Bản lái xe hơi như thể đang lái xe tăng hồi còn ở châu Phi, ủa lung tung vào lề đường, suốt dọc đường không biết đã bị chửi bao nhiêu lần.

“Két” một tiếng, xe dừng lại, Lục Thất đập lên bảng điều khiển, chửi: “Đừng có mơ vào nhà anh mày!”

“Không cho tôi vào chứ gì? Vậy ok, chúng ta đến khách sạn đối diện kia.” Vương Văn Bản nẩy ác ý, kéo Lục Thất từ trên xe xuống, đi về hướng khách sạn.

Lục Thất sống chết không chịu đi, Vương Văn Bản kéo mạnh, hai người cứ giằng co mãi bên đường. Vương Văn Bản tức xì khói, lên gối vào bụng Lục Thất, đè anh lên đầu xe.

Cậu ta cúi đầu nhìn Lục Thất, “Lục Thất, hai năm đã qua rồi, tôi sẽ không mềm lòng nữa.”

Lục Thất ngẩn ra, cặp mắt nặng nề trên khuôn mặt tràn đầy bụi bặm của Vương Văn Bản làm cho anh không biết phải làm sao. Anh chưa từng chứng kiến một Vương Văn Bản như thế, cảm xúc đau đớn trong đôi mắt ấy làm Lục Thất không thể chống cự.

Vương Văn Bản mò tay vào túi Lục Thất tìm chìa khóa, sau đó kéo dây thừng lôi người lên lầu.

Vào nhà, Vương Văn Bản buộc Lục Thất vào cạnh bàn rồi đi vào phòng tắm. Dây thừng rất ngắn, Lục Thất chỉ có thể ngồi xuống, cúi đầu tìm cách tháo dây, toát cả mồ hôi hột mà vẫn chưa cởi được, cuối cùng bất đắc dĩ bỏ cuộc.

Anh ngồi xồm tê rần cả chân, liền ngồi bệt luôn ra sàn. Vương Văn Bản trở về là chuyện không sớm thì muộn, anh vẫn luôn chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng vẫn mang ý nghĩ muộn được ngày nào hay ngày đó, anh

không mong Vương Văn Bản trở về, nhưng cũng không muốn Vương Văn Bản trở thành như bây giờ.

Trước kia Vương Văn Bản như thế nào? Anh còn nhớ rất rõ, lần đầu tiên anh gặp Vương Văn Bản là năm thứ hai sau khi thiếu gia ra khỏi trại giáo dưỡng, đưa Vương Văn Bản tới trước mặt anh, nói với anh: “Về sau cậu ta cùng chiến tuyến với chúng ta.”

Khi đó Vương Văn Bản là một đứa trẻ từ nông thôn đi ra, cũng mới ra khỏi trại như Giang Tử Mặc, người gầy chỉ có da bọc xương, không nói năng gì cả, chỉ cần có máy tính là cậu ta có thể ngồi lì một chỗ cả ngày.

Thiếu gia nhà anh vốn đã ít nói, nay lại thêm một tên im như thóc, Lục Thất thiếu điều bị ghen chết. Cũng may là nếu anh bắt chuyện với Vương Văn Bản, Vương Văn Bản sẽ không đuổi anh đi như thiếu gia, cậu ta sẽ im lặng gật đầu nghe anh nói.

Lục Thất cảm thấy thằng nhóc này thật khù khờ, ngốc ngốc, nhất thời Lục Thất đâm ra thích ra dáng anh lớn. Thằng nhóc ấy không phải không thích nói chuyện, vậy là anh thường dẫn nó đi ra ngoài, đi chơi trò chơi, đi game center, đi quán net, đi chơi hết nơi này tới nơi khác, chơi với nhau nhiều rồi, Lục Thất bắt đầu hiểu rõ nó hơn.

Hồi nhỏ, nhà thằng nhóc ấy rất nghèo, lại là ở nông thôn, không ít lần bị ba đánh, ba nó là một gã bợm rượu đánh chửi nó như cơm bữa, mẹ nó sớm qua đời bỏ lại nó sống người không ra người, ngợm không ra ngợm, cuối cùng tức nước vỡ bờ, nó đánh chết ba nó khi cổ tự vệ. Cũng may có bà con xung quanh làm chứng, tòa án cũng thấy đây là trẻ vị thành niên, chỉ đưa vào trại cải tạo mấy năm rồi thả tự do.

Có điều, từ nhỏ Vương Văn Bản đã rất hứng thú với máy tính, trước kia đi nhặt phế liệu đã tự mình lắp ráp một cái, dùng bao nhiêu năm ở chốn nông thôn ấy, cho tới khi Giang Tử Mặc tình cờ nhìn thấy Vương Văn Bản chơi đùa một cái bảng vi mạch, Giang Tử Mặc liền ghi nhớ thằng nhóc này, chờ Vương Văn Bản ra khỏi trại liền gọi cậu ta tới chỗ mình. Giang Tử Mặc có ý định thành lập một công ty khoa học kỹ thuật, mà Vương Văn Bản có năng lực ở phương diện này, hai người rất ăn ý với nhau.

Còn về Lục Thất, anh là con một, chưa từng có anh chị em, trước kia khi mới bắt đầu theo thiếu gia, Lục Thất còn tưởng mình sẽ có một thằng em trai, nhưng cho tới tận bây giờ, Giang Tử Mặc chưa từng cho anh cơ hội trở thành anh trai, anh rất tiếc nuối. Đúng lúc ấy, Vương Văn Bản xuất hiện thỏa mãn mơ ước của Lục Thất.

Mười năm thâm thoát thoi đưa, nếu Vương Văn Bản không có tâm tư như vậy, anh vẫn còn luôn cho rằng Vương Văn Bản chỉ là một thằng em trai.

Vương Văn Bản tắm rửa xong, trần như nhộng đi ra ngoài, Lục Thất chửi tục một câu, hất đầu sang bên cạnh, Vương Văn Bản mở tủ quần áo của Lục Thất ra tìm quần áo mặc vào.

Tiếp đó, cậu ta vào phòng bếp mở tủ lạnh, quen thuộc cầm một lon coca mở ra, tu ừng ực một hơi.

Uống xong, cậu ta ném cái lon vào thùng rác, hỏi Lục Thất: “Bữa tối muốn ăn gì?”

Lục Thất tức giận ngồi dưới sàn, không đáp. Vương Văn Bản lại mở tủ lạnh, lấy ra hai quả trứng gà và một quả cà chua đã nát một phần ba. Cậu ta ngâm nghĩ một lúc rồi cắt phần cà chua hỏng đi, làm một đĩa trứng xào cà chua đặt lên bàn ăn.

Lục Thất kéo kéo dây thừng, tức giận: “Thế này thì anh mày ăn bằng mắt à? Ngồi xồm ăn chắc?”

Wương Văn Bản ngồi xuống trước mặt Lục Thất, nhìn anh, Lục Thất bắt mồm quơ quơ sợi dây thừng, Vương Văn Bản thở dài: “Nếu em cưỡi trời cho anh, anh không được chạy.”

Lục Thất bực bội: “Nhà của anh mày, anh còn chạy đi đâu?”

Wương Văn Bản ngâm cũng phải, sau đó cởi dây thừng ra, Lục Thất đứng lên lắc lắc cổ tay, đen mặt ngồi vào bàn. Anh thật sự đói rã ruột, hôm nay theo thiếu gia đi xử lý công việc cả ngày chưa ăn một miếng cơm nào, bây giờ chỉ một đĩa trứng cà chua mà cũng có thể ăn như hùm như sói.

Wương Văn Bản ngồi đối diện lẳng lặng nhìn Lục Thất, vẻ mặt dần dịu đi, khóe mắt phảng phất ý cười.

Lục Thất ăn xong ợ một cái, sau đó mới nhìn Vương Văn Bản. Tắm xong, ngoại trừ việc da đen hơn một chút thì Vương Văn Bản không khác trước là bao, mắt phượng hẹp dài, môi mỏng, nhìn thật sự rất bạc tình.

“Còn ăn nữa không?” Vương Văn Bản hỏi.

“Không ăn nữa.” Lục Thất sờ bụng.

Wương Văn Bản đứng lên thu dọn bát đĩa, động tác vẫn thuần thục quen thuộc như trước.

Lục Thất thấy Vương Văn Bản dọn bát vào bếp, lập tức đứng phắt dậy chạy vọt về phòng, “cạch” một cái khóa cửa lại.

Wương Văn Bản đang rửa bát, thấy thế thì khựng lại một chút, cười chua xót, ném bát vào trong bồn, “xoảng” một tiếng vỡ tan tành.

- _____

Đôi này quần quai dai dẳng lắm:(

95. Chương 95: Cơ Hội Cuối Cùng

Edit: Dép

Sáng sớm trời đầy sương mịt mù, không biết nhà nào bên ngoài mở cửa cái rầm, khiến Vương Văn Bản ngủ trên sofa giật mình tỉnh dậy, cậu ta mê mang nhìn xung quanh, sau đó đứng lên đi tới cạnh cửa phòng ngủ, do dự một lát rồi đặt tay lên vặn tay nắm cửa.

Cửa vẫn khóa, cậu ta nhẹ thở phào một hơi, lại lui về ngồi xuống sofa.

Bầu không khí buổi sáng rất náo nhiệt, tiếng xe cộ đi lại, tiếng xe cứu thương vừa gần vừa xa, dường như có thể nghe thấy cả tiếng ngáp của bác bảo vệ dưới lầu. Trên thực tế, những âm thanh này đều ở rất xa, chỉ là do Vương Văn Bản đã quen với việc đồng tai cảnh giác với mọi âm thanh quanh mình khi còn sống nơi hoang dã nên giờ trở về thành phố có chút không quen.

Đã hai năm rồi, mỗi ngày ngoại trừ tiếng gầm rú của thú hoang vọng lại giữa cây cối, thì chính là âm thanh tiếng súng đạn từ các địa điểm giao chiến giữa chính phủ và lực lượng nổi dậy, bây giờ trở lại thành phố với những tòa nhà xi măng cốt thép, những âm thanh như thể khuếch đại lên nghìn lần, lọt vào lỗ tai Vương Văn Bản.

Wương Văn Bản lẳng tai muốn nghe tiếng động trong phòng ngủ, nhưng đáng tiếc là không có gì cả. Dù thính giác có nhạy bén thế nào thì cũng chẳng thể khiến cậu ta nghe được tiếng tim đập, tiếng hít thở hay thậm chí là tiếng nói mở của người cậu yêu cách bên kia bức tường.

Cậu ta cứ ngồi như thế cho tới khi trời sáng hẳn, ánh nắng hắt lên nền đá hoa trắng tinh, một con robot thông minh thiếu mất cái bụng đang lượn đi lượn lại quét dọn trong phòng.

Wương Văn Bản vừa nhìn đã biết ngay là do Lục Thất làm hỏng, cậu ta đuổi chân ra cản lại con robot, nó liền không đi được nữa, xoay vòng tại chỗ.

“Thật là ngu ngốc.” Vương Văn Bản túm nó lên gạt rút đầu nó ra, lấy băng mạch ra kiểm tra. Cậu ta mày mò sửa một lát rồi nhét lại vào trong con robot.

Hai con mắt tịt ngúm của con robot sáng lên như thể vừa sống lại, nó chạy dọc theo sofa, lại vòng về một vòng, Vương Văn Bản nở nụ cười: “Ngốc y như chủ mày ấy.”

Wương Văn Bản cứ ngồi thế tới khoảng tầm 10 giờ, cửa phòng ngủ mới khẽ mở ra, cậu ta lặng im nhìn về phía phòng ngủ, chỉ thấy Lục Thất lộ ra nửa bên mặt.

“Đệch, sao mày còn ở đây?” Lục Thất tức giận tung cửa đi ra.

“Hành lý đều ở đây thì đi đâu được?”

Lục Thất phát tay, “Về nhà mày đi, chỗ này của anh không cho mày ở được đâu.”

“Tôi không cần phòng, ngủ ở sofa là được rồi.” Vương Văn Bản vỗ ghế.

“Không được, nhà anh không giữ khách.” Lục Thất từ chối thẳng thừng.

Wương Văn Bản ngược mắt lên nhìn anh, Lục Thất bị cậu ta nhìn tới mức chột dạ, lui về phía sau từng bước, “Anh đã gọi người tới dọn dẹp căn nhà trước kia của mày rồi đấy, tối nay về bên ấy mà ở.”

Wương Văn Bản đứng phắt lên, Lục Thất kinh hãi lùi lại, Vương Văn Bản cười lạnh: “Anh trốn cái gì? Tôi không cha không mẹ, không anh không em, tôi chỉ có một mình, có đáng để anh sợ như vậy không? Có đáng để anh và Giang Tử Mặc lừa tôi đi châu Phi hay không? Mà cũng không phải...”

Cậu ta lại cười khở, “Không phải do các anh lừa tôi mà là tôi tự làm tự chịu, tôi nghĩ anh giận, giận nên không muốn gặp tôi nữa, cho nên tôi tình nguyện tin vào cái bẫy mà các anh bày ra, hại tôi ở châu Phi hai năm để tìm anh.”

“Anh có khiến mày đi đâu...”

“Đúng thế.” Vương Văn Bản ngắt lời anh, “Là tôi cứ khẳng khẳng muốn đi, Giang Tử Mặc động chân động tay, chuyển tín hiệu điện thoại của anh tới châu Phi, là do tôi ngu thôi.”

“Thiếu gia làm thế vì anh, mày đừng giận thiếu gia.”

“Tôi không giận, nếu cho lựa chọn lại một lần nữa thì tôi vẫn sẽ đi, cho dù phải đi đến chân trời góc bể, tôi chắc chắn sẽ tìm được anh.” Mắt Vương Văn Bản hơi đỏ lên, Lục Thất nhìn không đành lòng, hơi áy náy.

“Mày đúng là... Anh mày đã nói rõ như thế rồi còn gì, anh không thích con trai, không thể ở bên mày được.”

“Anh nói dối!” Vương Văn Bản lạnh mặt, “Tôi cho anh một cơ hội cuối cùng, nếu anh vẫn không nắm chắc thì sau này không còn cơ hội nào nữa đâu.”

Nói xong, Vương Văn Bản cởi áo, lộ ra làn da màu mật ong với cơ bụng rắn chắc. Lục Thất lập tức hiểu ngay ý đồ của cậu ta, khiếp sợ cắn răng quát lên: “Wương Văn Bản! Mẹ mày, mày điên à? Đã bảo là anh không có hứng thú với mày! Không có một xíu hứng thú nào hết! Trước kia không có, về sau cũng sẽ không có!”

“Được lắm, anh đã tuột mất cơ hội cuối cùng, về sau tôi sẽ không cho anh thêm một cơ hội nào nữa.” Vương Văn Bản lạnh lùng, cầm áo mặc lại.

Lục Thất nói kiểu gì thì Vương Văn Bản vẫn cứ cố chấp như thế, anh rất phiền lòng, xoay người đá văng con robot đang quét dọn dưới chân, “Mày không thấy tao đang bực à!” Robot run rẩy dưới đất rồi đứng im bất động.

Wương Văn Bản đi ra lấy hành lý để ở cửa, Lục Thất mừng thầm tưởng cậu ta định đi, ai dè Vương Văn Bản lại xoay người lôi hành lý đi vào. Lục Thất nóng nảy, “Mày muốn làm gì? Đã bảo là chỗ này không chào đón mày đâu!”

Wương Văn Bản vẫn mắt điếc tai ngơ, thu dọn một khoảng nhỏ rồi treo quần áo của mình vào đó, Lục Thất thấy thế thì tăng xông, duỗi tay chụp lấy bả vai Vương Văn Bản.

Wương Văn Bản nhún vai thoát khỏi tay Lục Thất, sau đó xoay lại tóm lấy cổ tay anh bẻ ngược ra phía sau, đẩy Lục Thất đi vào phòng rồi đẩy anh ngã xuống giường.

Cậu ta đè hai tay Lục Thất lại, cúi đầu trừng mắt nhìn Lục Thất, “Bây giờ anh không còn cơ hội nào nữa hết, nếu anh muốn, tôi có thể làm anh ngay bây giờ.”

“** má thằng thần kinh!!!” Lục Thất phản kháng, “Mày có để yên cho anh không, đã nói bao nhiêu lần rồi...”

“Em biết.” Vương Văn Bản nói, “Nhưng em cứ cố chấp như thế đấy, cả đời này có lẽ không thay đổi được nữa rồi.”

96. Chương 96: Cơ Bụng Chocolate

Edit: Dép

Lục Thất thừa dịp Vương Văn Bản không để ý, chạy từ nhà ra, ngay cả chìa khóa xe mình cũng không kịp mang theo, đành phải bắt taxi tới biệt thự.

Trong thư phòng, Giang Tử Mặc đang ngồi sau bàn làm việc, mắt chăm chú nhìn màn hình máy tính, hai tay lạch cạch gõ phím như bay.

“Thiếu gia.” Lục Thất tu cạn chén nước, thở hổn hển nói, “Thiếu gia, sau này tôi đến ở đây được không? Tôi sẽ nấu cơm quét dọn cho cậu với Hoài thiếu gia.”

Giang Tử Mặc bần bủ đầu, ngẩng lên liếc Lục Thất một phát, Lục Thất lập tức giơ tay lên thề thốt: “Tôi cam đoan sẽ không quấy rầy thiếu gia làm việc.”

Giang Tử Mặc không thèm để ý tới Lục Thất, tiếp tục cúi đầu nhìn máy tính, Lục Thất nóng nảy, đi tới

chỗ Giang Tử Mặc, “Thiếu gia, nếu cậu không cho tôi ở lại đây thì tôi sẽ chết thật đấy, cái thằng Vương Văn Bản thần kinh kia giờ nó chỉ chờ cơ hội đè tôi, nó đã không còn là thằng nhóc thành thật lúc trước nữa rồi, giờ nó...”

Lục Thất nghẹn lại, không biết nên hình dung thế nào, cuối cùng ngập ngừng nói: “Bây giờ tôi không đánh lại nó nữa.”

Lục Thất gãi đầu, bổ sung: “Cậu phải thấy cơ bụng của nó cơ, đều chần chẹn như miếng chocolate mà cậu thường ăn ấy.”

Giang Tử Mặc mất kiên nhẫn, lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài.”

Lục Thất tủi thân, biết lần này thiếu gia sẽ không đứng về phe mình, nhưng nếu không thuyết phục được thiếu gia thì anh khó tránh khỏi kiếp nạn này. Anh lo sợ bảo vệ cúc hoa bao nhiêu năm, sẽ không bị thằng nhóc chính tay mình nuôi hái mất đấy chứ?

Chỉ tưởng tượng thôi cũng thấy lạnh cả xương sống, không dám nghĩ tới cảnh tượng mình bị phá cúc.

Không được, anh không thể ngồi chờ chết, phải làm gì đó mới được. Anh đảo mắt nhìn Giang Tử Mặc, lần này anh khôn ra rồi, anh sẽ xuống tay từ chỗ Hoài thiếu gia.

Hôm nay là cuối tuần, Quý Hoài ở trong thư phòng nhỏ trên lầu hai để làm bài tập, đây là căn phòng mà sau khi Quý Hoài chuyển vào, Giang Tử Mặc đã sắp xếp cho cậu, sàn trải thảm lông, hai bên là hai giá sách, một bên là sách giáo khoa, bên kia là những cuốn sách Quý Hoài mua về để đọc giết thời gian.

Phòng không lớn, nhưng vì hướng nam, mùa nào cũng dễ chịu, Quý Hoài rất thích ở trong phòng này làm bài tập hoặc đọc sách.

Lúc Lục Thất gõ cửa, Quý Hoài đang giải đề toán thứ ba trong ngày hôm nay, Lục Thất ngồi xuống đối diện cậu, cậu viết nốt dòng cuối cùng rồi buông bút, khó hiểu nhìn Lục Thất.

Lục Thất ngồi khoanh chân đối diện cậu, nhìn tờ đề Quý Hoài vừa làm xong đặt trên bàn, lại nhìn xung quanh, tới lúc Quý Hoài không nhịn nổi nữa phải mở miệng hỏi, Lục Thất mới đảo mắt trở về, ghé sát vào hỏi nhỏ Quý Hoài: “Hoài thiếu gia, à thì... anh chỉ hỏi chơi thôi, cậu đừng để ý.”

Quý Hoài càng khó hiểu: “Anh Lục, anh cứ nói đi.”

“Lần đầu tiên cậu làm với thiếu gia, cái đêm anh đưa cậu tờ giấy ấy, cậu có.... đau không? Ý anh là, anh đã từng thấy kích thích của thiếu gia rồi, lớn như vậy mà cũng cho vào được sao?”

Quý Hoài xấu hổ vô cùng, không muốn trả lời vấn đề này.

Lục Thất bò ra bàn ghé lại gần Quý Hoài, nói: “Không phải anh tò mò gì đâu, anh chỉ lo...” Về mặt Lục Thất còn khó nói hơn cả Quý Hoài, anh hắng giọng, ngập ngừng nói: “.... Có bị chảy máu hay không vậy?”

“Lục Thất, rút ra khỏi đó, tới chỗ tôi.” Đột nhiên di động của Quý Hoài sáng lên, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Lục Thất nhảy dựng lên, ai oán kêu than, “Thiếu gia, sao cậu lại nghe trộm bọn tôi nói chuyện vậy?”

“Cậu lo chuyện bị Vương Văn Bản làm chết còn không bằng xuống tay trước đi, đừng trách tôi không nhắc cậu, lúc tôi gọi Văn Bản về đã bảo nó phải đồng ý một điều kiện, đó là cho cậu ở trên một lần, cậu theo tôi nhiều năm như thế, đừng làm mất mặt tôi.” Giọng nói lạnh tanh của Giang Tử Mặc vang lên ở đâu kia điện thoại.

Lục Thất khiếp sợ mở to mắt, anh không biết mình có đang cảm thấy hối hận hay không, anh là trai thẳng, chưa từng nghĩ tới chuyện như vậy, nhưng... nói thế nào đây, anh có một linh cảm, nếu có một cơ hội như vậy, anh cũng không sợ hãi thành ra thế này.

Lục Thất khóc không ra nước mắt, cảm thấy sao mà mình khổ như chó, “Thiếu gia, có thể nhiều hơn một lần hay không?”

“Văn Bản tới rồi, tự nói với nó đi.”

Sau đó giọng nói trong di động đổi thành người khác, một âm thanh khàn khàn vang lên, “Lục Thất, đừng trốn nữa, ra đây đi.”

Lục Thất càng muốn khóc, bây giờ Vương Văn Bản đứng ngoài cửa, anh còn chạy được đi đâu.

Lục Thất cầu cứu nhìn Quý Hoài, Quý Hoài nhìn di động, dùng khẩu hình bảo Lục Thất rằng thông qua di động có thể nghe được. Lục Thất lập tức hiểu ra, chỉ ngón tay ra ngoài, Quý Hoài gật đầu, cậu đi ra ngoài xem, không thấy ai, sau đó mới vẫy vẫy Lục Thất.

Lục Thất nhón chân nhẹ nhàng mở cửa đi ra, lúc ra cửa thì cảm kích cười với Quý Hoài một cái rồi vất chân lên cổ chạy.

Quý Hoài đứng ở phía sau cười cười, chợt giọng nói của Giang Tử Mặc vang lên khắp biệt thự, ngữ điệu lạnh lùng, “Quý Tiểu Hoài, đến thư phòng.”

Quý Hoài thu lại ý cười, nhu thuận đến thư phòng. Lúc cậu đi vào, Giang Tử Mặc nhìn cậu, “Nghĩ tôi không biết?”

“Không, anh thần thông quảng đại như thế, sao có thể không biết.” Quý Hoài cười lấy lòng, thấy Vương

Văn Bản đang đứng cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Quý Hoài mím môi, nói: “Anh Lục về trước.”

Vương Văn Bản xoay người lấy cái áo ở trên sofa mặc vào, vừa đi vừa nói: Tôi về trước, có việc thì cứ gọi tôi.”

Giang Tử Mặc gật đầu, bảo cậu ta cứ về trước.

Quý Hoài thấy Giang Tử Mặc vẫn lạnh mặt thì bước tới bên người hắn, cười nói: “Vương Văn Bản theo đuổi sát nút như thế, anh Lục sợ là phải.”

“Em lo chuyện bao đồng làm gì hử!” Giang Tử Mặc nhéo hai má cậu, kéo cậu ngồi vào lòng, “Hơn nữa em có thể dạy cậu ta cái gì? Nói cho cậu ta biết lần đầu tiên đau như thế nào sao?”

“Nào có, rõ ràng sau hôm ấy em thấy khỏe lắm, nếu không phải vì mãi đưa anh đi việc...” Quý Hoài thấy Giang Tử Mặc xụ mặt thì cười ha ha.

Giang Tử Mặc buồn bực, cái tay sau lưng Quý Hoài khê nhéo cậu, Quý Hoài rụt người lại, cười khúc khích tránh né tay Giang Tử Mặc.

“Bây giờ còn là ban ngày đó.” Quý Hoài cười, đề lại cái tay đang duỗi vào trong quần, ở nhà cậu toàn mặc quần áo rộng, ở một số thời điểm nào đó rất là tiện.

Giang Tử Mặc cắn vành tai cậu, ôm cậu đặt lên mặt bàn làm việc, ban ngày phòng sáng trưng, Quý Hoài không sao thả lỏng nổi, mắt không ngừng chớp, lát sau đã bắt đầu ứa nước mắt.

Giang Tử Mặc nắm hai chân Quý Hoài đặt lên eo hắn, tập trung tấn công vào điểm nhạy cảm kia của Quý Hoài, Quý Hoài bật khóc, toàn thân không thể khống chế nổi mà run lên, từng đợt sóng xô tới, cuối cùng cậu chỉ có thể ôm chặt lấy Giang Tử Mặc không buông.

Giang Tử Mặc chậm rãi vỗ về sau lưng an ủi Quý Hoài, nói: “Văn Bản nhỏ hơn tôi ba tuổi, nhỏ hơn Lục Thất năm tuổi, ngay từ đầu đã thích bám theo sau Lục Thất, ở lâu nên sinh ra tình cảm. Tôi đã giúp Lục Thất ngăn chặn 2 năm, nhưng chuyện tình cảm làm sao mà ngăn được. Lục Thất lựa chọn thế nào, cả em và tôi đều không thể nhúng tay.”

Miệng thì nói vậy, nhưng Giang Tử Mặc đã quyết định rồi, nếu Lục Thất thực sự không chống đỡ nổi sự tấn công của Vương Văn Bản, cuối cùng thỏa hiệp, hắn nhất định sẽ tặng đại lễ trong đêm đầu tiên của bọn họ, nhất định không thể nhỏ hơn cái lễ mà Lục Thất tặng hắn.

Giang Tử Mặc làm Quý Hoài ở thư phòng hai lần, Quý Hoài không trốn được, lúc làm ở bên cửa sổ có lẽ

bị lạnh nên đêm đến đã phát sốt. Thời điểm Giang Tử Mặc nhận ra, hắn không biết nên cảm thấy vui vẻ hay xót lòng. Từ ngày Quý Hoài đủ 18 tuổi, cho dù hắn có gây sức ép như thế nào đi nữa thì Quý Hoài vẫn chưa từng một lần đổ bệnh.

Còn hắn thì thường xuyên bị cảm lạnh, thân thể vừa nóng vừa lạnh, đôi khi phải ôm lấy Quý Hoài để sưởi ấm. Điều này làm Giang Tử Mặc rất mất mặt, nhưng bảo hắn gây sức ép cho Quý Hoài một cách ác liệt thì hắn lại không nỡ, cuối cùng chỉ có thể tự dối một mình.

Bây giờ Quý Hoài ốm, hắn đau lòng. Quý Hoài dù đang bệnh nhưng vẫn còn ý thức, cậu yếu ớt mở mắt nhìn Giang Tử Mặc, bật cười: “Ngủ một đêm là khỏi, không cần tới bệnh viện.”

“Không được, không tới bệnh viện thì phải kêu chú Hạ tới xem.”

“Em chỉ sốt thôi mà, đã uống thuốc rồi, mai là khỏi.” Quý Hoài kéo tay Giang Tử Mặc năn nỉ hắn.

Giang Tử Mặc không đồng ý, lần trước hắn sốt đến nổi ngất lịm, được Quý Hoài đưa đi viện mà còn không biết, Quý Hoài bây giờ cũng bị sốt như hắn, sao có thể khỏi ngay sau một đêm được.

Quý Hoài không ngồi dậy được, cậu bám vào cánh tay Giang Tử Mặc lồi đến trên giường, “Anh ngủ với em một lát, mấy tiếng nữa là trời sáng rồi, nếu sáng mai em chưa khỏi, chúng ta sẽ đi viện, được không?”

Giang Tử Mặc sầm mặt, bị Quý Hoài kéo lên giường, Quý Hoài đắp chăn cho cả hai, sau đó ôm thắt lưng Giang Tử Mặc, ngáp dài một cái, mí mắt nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Giang Tử Mặc ôm cậu không động dậy, hắn không ngủ được, cứ cách một lúc lại sờ trán Quý Hoài, gần như thức nguyên cả đêm.

Rạng sáng, hắn lại kiểm tra trán Quý Hoài, phát hiện ra Quý Hoài đã hạ sốt. Hắn không thể tin được sờ thêm cái nữa, vẫn thế.

Hắn thu tay lại, nhớ tới lần vạ vật nằm viện của mình, nội tâm trở nên phức tạp. Hắn cảm thấy, thân là kẻ trên nhưng hình như năng lực đã bị nghi ngờ.

Chợp mắt thêm một lát tới 6 giờ, Giang Tử Mặc rời giường, thay quần áo thể thao, ra cửa bắt đầu chạy bộ dọc theo biệt thự.

Hắn tin rằng chỉ cần nửa tháng, hắn cũng sẽ sở hữu cơ bụng hình chocolate, sở hữu một thân thể cường tráng mà không phải vật vờ nằm viện nữa.

Giang Tử Mặc lẳng lặng đặt mục tiêu cho bản thân, mục tiêu ấy chính là, cho dù hắn và Quý Hoài làm cả một đêm, người ngã xuống trước tuyệt đối không thể là hắn.

- _____
Hôm nay 2 chương, khen tôi đi

(^ ^)

97. Chương 97: Tin Nhắn Kỳ Quái

Edit: Dép

Một trăm ngày trước kỳ thi đại học, khắp nơi trong trường treo băng rôn biểu ngữ, băng đen cuối phòng học nào cũng bị con số 100 này chiếm cứ.

Hồi hộp, mịt mờ, phấn khích, chờ mong...

Quý Hoài đã trải qua một lần cho nên cậu chẳng cảm thấy gì cả. Trừ cậu ra, còn có các giáo viên ở Nhạc Vinh cũng không mặn mà gì với việc động viên học sinh, bởi vì đa số học sinh ở đây sau khi học xong đều ra nước ngoài học các trường quốc tế, hoặc về nhà kế thừa gia nghiệp.

Cho nên đối với học sinh Nhạc Vinh, chúng cảm thấy phấn khích chờ mong nhiều hơn là mịt mờ lo lắng.

Tiêu Trình rất ít khi tới trường, Quý Hoài nghe Lâu Việt nói, hình như là cậu ta đã kế nghiệp kinh doanh của gia đình, mỗi tuần chỉ đến lớp học vài tiết rồi lại về, ấy thế mà cứ mỗi lần kiểm tra chất lượng cuối tháng, Tiêu Trình vẫn cứ đứng top 5.

Quý Hoài thầm nghĩ, cậu chỉ học cùng Tiêu Trình, học cùng lớp này một đoạn thời gian ngắn nữa thôi.

Nhưng khi cậu nhận được tin nhắn từ Tiêu Trình, Quý Hoài hơi ngây người.

“Quý Hoài, tôi thích cậu.”

Chỉ năm chữ ngắn ngủn mà làm Quý Hoài sững sốt nguyên ngày, cậu xem lại vài lần cũng chưa dám tin đây là do Tiêu Trình gửi. Tiêu Trình ngứa mắt cậu không phải ngày một ngày hai, lại thêm chuyện của Tiêu Đồng và Giang Tử Mặc khiến cậu ta càng ghi hận Quý Hoài.

Vả lại, đã lâu rồi Tiêu Trình không tới trường, cho dù đến cũng chỉ gục mặt xuống ngủ, một tuần có thể trò chuyện với Quý Hoài dăm ba câu đã là nhiều lắm rồi, sao có thể gửi tin nhắn như thế này cho cậu được.

Quý Hoài vò đầu bứt tai, không nghĩ ra liên kệ không quan tâm nữa.

Qua hai ngày, Tiêu Trình lại về trường học, cậu ta mặc một thân chính trang chỉnh tề, tóc vuốt ngược về phía sau lộ ra trán, tây trang cắt may vừa người tôn dáng người cao ráo, Quý Hoài nhìn mà thấy sững sờ.

Tiêu Trình lách qua sau lưng cậu đi vào chỗ ngồi bên trong, tiện tay đặt một phần cơm trưa lên bàn Quý Hoài, “Tiện tay nên mua, tôi không ăn nên cậu ăn đi.”

Quý Hoài ngẩn ra, một lúc sau mới gật đầu nói cảm ơn, Tiêu Trình không để ý, đẩy hai chồng sách trước mặt ra rồi úp mặt xuống ngủ.

Quý Hoài không lên tiếng, không biết Tiêu Trình về trường để làm gì, chẳng lẽ để nằm úp sấp ngủ một giấc? Ngủ trên bàn học ở trường thì ngon hơn ngủ ở nhà hả?

Quý Hoài mở túi nilông ra, phát hiện bên trong toàn món mình thích ăn, cậu kinh ngạc quay đầu nhìn Tiêu Trình đang úp mặt nằm ngủ ở bên cạnh. Quý Hoài rũ mắt, thu lại những cảm xúc phức tạp rồi yên lặng ngồi ăn cơm.

Cậu hy vọng là do mình nghĩ nhiều.

Tiêu Trình đến trường ngủ hết một tiết, lại ngồi chờ nghe giảng hết một tiết nữa, cuối cùng nhận một cú điện thoại sau đó đi luôn.

Tan học, Quý Hoài lại nhận được một tin nhắn của Tiêu Trình, “Cơm trưa mua theo khẩu vị của cậu, có ăn được không?”

Quý Hoài nhú mày, bấm vào số cậu ta để gọi điện qua, di động tút tút hai tiếng, lập tức bắt máy.

“Quý Hoài?” Tiêu Trình kinh ngạc.

“Tiêu Trình.” Quý Hoài dừng một chút, cậu không biết thái độ kinh ngạc của Tiêu Trình là thật hay giả vờ, nhưng cậu vẫn phải nói chuyện này cho rõ ràng.

“Về sau đừng gửi cho tôi mấy tin nhắn kiểu như vậy, Tiêu Trình, tôi coi cậu là bạn, nếu cậu còn như thế thì chúng ta không thể tiếp tục làm bạn nữa.”

“Chúng ta là bạn khi nào? Mà không đúng, tin nhắn gì cơ?”

Quý Hoài cười lạnh, cúp điện thoại.

Ngay sau đó Tiêu Trình gọi lại, Quý Hoài không bắt máy, trực tiếp hủy cuộc gọi. Cậu vừa đi được hai bước thì lại có tin nhắn, “Quý Hoài cậu nói cho rõ ràng đi, tin nhắn gì?”

Quý Hoài nhìn cái tin nhắn này và hai cái tin nhắn liền phía trên, cậu nhú mày, chụp màn hình rồi gửi cho Tiêu Trình.

Sau đó di động của cậu yên lặng, Tiêu Trình không gọi lại nữa.

Đêm đó, gần 12 giờ, di động của Quý Hoài lại vang lên, nhưng mà cậu không để ý vì đang bận cắn góc chăn khóc nức, thứ đang đi vào trong thân thể khiến cậu không nghĩ được chuyện gì khác nữa.

Ngày hôm sau mở điện thoại ra xem, Quý Hoài phát hiện lại có thêm hai tin nhắn, một cái từ tối qua, một cái vừa nhận sáng nay.

“Tôi không muốn làm phiền cậu, tôi nghĩ rất lâu mới có đủ dũng khí nói ra, nếu cậu không thích thì coi như tôi chưa từng nói chuyện này.”

“Chào buổi sáng.”

“Làm sao vậy?” Giang Tử Mặc ôm thắt lưng cậu, dùng giọng trầm thấp hỏi.

“Không có gì, tin nhắn spam vớ vẩn thôi.” Quý Hoài tắt di động, quay đầu lại hôn Giang Tử Mặc, sau đó xuống giường chuẩn bị đến trường.

Liên tiếp một tuần liền, Tiêu Trình không đến trường, nhưng ngày nào cũng đều đặn gửi tin “Chào buổi sáng” và “Ngủ ngon” tới di động của Quý Hoài. Quý Hoài gọi điện lại thì Tiêu Trình không bắt máy.

Quý Hoài căn bản không biết Tiêu Trình đang giở trò quỷ quái gì, cậu thực sự bị làm phiền đến phát điên, chỉ sợ chú Mặc nhìn thấy thì lại lên cơn ghen cho mà xem.

Tan học, Quý Hoài chặn Lâu Việt lại, hỏi, “Dạo này Tiêu Trình đang làm gì vậy?”

“Ừa, không phải là đang bận việc ở công ty nhà cậu ấy sao?” Lâu Việt không hiểu gì cả, “Hình như đang học việc với ba cậu ấy đó.”

Quý Hoài trầm ngâm, sau đó lắc lắc đầu, không hỏi thêm nữa.

Lúc Tiêu Trình về trường, thấy Quý Hoài thì muốn nói lại thôi, Quý Hoài lạnh lùng nhìn cậu ta, Tiêu Trình tránh né, không dám nhìn vào mắt cậu.

Quý Hoài hỏi: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì vậy?”

Tiêu Trình im lặng hồi lâu không trả lời, Quý Hoài nhíu mày, “Tôi không biết cậu muốn làm gì, nhưng đừng có nhắn tin như thế nữa, tôi có bạn trai đó.”

“Cậu thật sự nghĩ đó là bạn trai cậu?” Tiêu Trình cười nhạt.

“Cậu có ý gì?”

“Cho dù là độ tuổi hay thân phận địa vị, nhìn thế nào thì cậu cũng chỉ là một... mà Giang Tử Mặc nuôi ở bên cạnh mà thôi.” Cụm từ kia, Tiêu Trình vẫn là không tàn nhẫn nói ra.

“Vậy thì liên quan gì tới mấy tin nhắn cậu gửi?” Quý Hoài truy hỏi.

Tiêu Trình lại im lặng, nhìn vào mắt Quý Hoài, giống như đang khắc chế rất nhiều cảm xúc phức tạp, Quý Hoài nhất thời không hiểu. Qua hồi lâu, Tiêu Trình rời mắt đi, nhìn vào tờ đề thi trống không chưa làm câu nào trên bàn, “Sau này sẽ không gửi nữa, coi như tôi chưa từng nhắn gì cả.”

“Vậy thì tốt.” Quý Hoài cũng thu tầm mắt lại, ngồi đọc sách.

Tiêu Trình siết chặt nắm tay, tầm mắt cứ vô định nhìn vào tờ đề thi, thật lâu sau vẫn không thể tập trung được.

98. Chương 98: Lo Lắng Gây Cả Người

Edit: Dếp

Sáng sớm, không biết Lục Thất chuyển một cái thùng to dùng gì đó vào nhà, thở hồng hộc như trâu kéo vào tới phòng khách rồi lại xoay người ra cửa, chuyển vào một cái thùng y hệt vừa rồi.

“Đây là gì vậy?” Quý Hoài vừa ăn sáng vừa hỏi.

Lục Thất xoa thắt lưng, vuốt mồ hôi trán, sau đó ngồi xổm xuống mở thùng ra, “Đây là thực phẩm dinh dưỡng anh mua, bây giờ là thời kỳ chạy nước rút của Hoài thiếu gia, phải ăn nhiều mới có sức khỏe mà thi, bổ sung tinh thần thể lực, buổi tối ít làm cái chuyện ấy ấy đi.”

“Anh đi mà khuyên chú Mặc, nếu buổi tối ổng có thể kiềm chế thì tinh thần thể lực của em vô cùng dư thừa.”

“Không không không.” Lục Thất lắc mạnh đầu, lập tức tránh né khỏi cái vấn đề nguy hiểm này, “Nhìn xem, mua cho cậu cả đấy, một tháng cuối cùng rồi, anh bắt đầu thấy lo sốt vó.”

“Anh lo cái gì?” Quý Hoài buồn cười.

“Cậu là người duy nhất của nhà chúng ta thi đại học, anh với thiếu gia còn không học trung học luôn cơ, bây giờ nhà sắp có một sinh viên, chắc chắc.” Lục Thất càng nói càng vui vẻ.

Quý Hoài cũng cười theo, nói: “Chú Mặc không đi học mà còn giỏi hơn em.”

“Anh nói cậu nghe, thiếu gia không phải là người nữa rồi, toàn bộ sách của chương trình trung học, cậu ấy ngồi nhà đọc là biết hết.” Lục Thất khoa trương nói, “Anh còn chả lật được vài trang, cậu ấy đã đọc hết toàn bộ.”

Lục Thất tấm tắc khen ngợi, ngồi xuống đối diện Quý Hoài gấp một cái bánh bao lên ăn.

“Anh Lục, chỗ này...” Quý Hoài chỉ chỉ cổ anh, “Đấy là...”

Lục Thất cứng đờ người, bưng kín chỗ đó, cười ha ha cho qua chuyện: “Tối hôm qua bị muỗi đốt.”

Quý Hoài: “...Bây giờ mới đầu tháng 5, anh lại còn ở tầng 30.”

“Anh nói con muỗi to oành kia kìa! À không, chó thì đúng hơn! Nói cần liền cần!” Lục Thất không thèm giấu giếm nữa, xả giận với Quý Hoài, “Đuổi thế nào cũng không chịu đi, thiếu gia lại không giúp anh, cậu xem, dạo này anh lo tới gãy xẹp cả người.”

“Gãy á?” Quý Hoài nhìn từ trên xuống dưới, “Mấy ngày trước còn nghe chú Mặc bảo anh dạo này béo lên ký rưỡi.”

“Có à?” Lục Thất sờ mặt, nghĩ cũng đúng, dạo này ăn uống ngon miệng, từ khi có người nấu cơm hộ thì khẩu vị của anh như được phi thăng. Nhưng anh cứ vô thức nghĩ mình với Vương Văn Bản đang đấu trí đấu dũng, cẩn thận hết nước, tối hôm qua không kịp đề phòng nên bị cắn một cái, hóa ra anh không gãy???

Lục Thất không tin, nhéo cánh tay mình, rồi lại chuyển xuống nhéo cái bụng hơi mềm mềm.

Anh bỗng nhiên nghĩ: Dạo gần đây thiếu gia đang chăm chỉ rèn luyện, có lẽ anh cũng nên luyện cùng thiếu gia, phải chuẩn bị trước, lỡ như ngày nào đó bị đẩy ngã chẳng lẽ chỉ có thể dựa vào đồng mỡ bụng mềm mềm này hay sao.

Lục Thất sầu khổ suy ngẫm sự đời một lát, chợt nhớ ra hỏi: “Thiếu gia đâu?”

Quý Hoài ăn xong thu dọn bát đĩa, trả lời: “Hình như đang chạy bộ bên ngoài, hoặc là đang luyện cái gì ấy, gần đây ông càng ngày càng kéo dài thời gian tập luyện.” Quý Hoài cũng không rõ lắm, dù sao mỗi ngày cậu thức dậy thì Giang Tử Mặc đã rời giường từ lâu rồi.

“Từ nhỏ thân thể thiếu gia đã không tốt, trước kia đâu có thấy cậu ấy chăm tập luyện như vậy đâu? Sao bây giờ lại tự dưng nghĩ thông thể?” Lục Thất khó hiểu.

Thiếu gia là đứa con trai bảo bối mà lão gia gần 40 tuổi đầu mới có được, sinh ra thân thể yếu ớt nhiều bệnh tật, lão gia và phu nhân rất cưng hấn, nuông chiều tới mức chân không chạm đất, ngũ cốc chẳng phân biệt được. Nếu không phải vì Giang gia gặp chuyện không may, thiếu gia sẽ vẫn là một thằng nhóc được nuông chiều, nói không chừng trong đám công tử nhà giàu ăn chơi trác táng ở Kim Thành bây giờ sẽ có một chân của Giang Tử Mặc.

Nhưng sau khi Giang gia gặp chuyện, thiếu gia phải gánh vác tất cả bằng chính đôi vai của mình. Lúc ấy anh rất thương thiếu gia, nếu không phải vì sợ Hoa Chính Diệu, có lẽ anh sẽ ở lại bên cạnh chăm sóc cho hấn, không để thiếu gia bị cô lập đưa vào trại giáo dưỡng.

Sau khi thiếu gia ra trại, Lục Thất cảm thấy thiếu gia thay đổi rất nhiều, trở nên mạnh mẽ hơn. Nhưng sự thay đổi lớn nhất là ở trí tuệ và khả năng ghi nhớ. Về trí tuệ, thiếu gia có thể thắng Lục Thất, nhưng về thể lực, Lục Thất có thể ngẩng cao đầu tự hào rằng mình hơn thiếu gia rất nhiều.

Nhưng mà bây giờ đã xảy ra chuyện gì vậy? Thiếu gia nhà anh bắt đầu rèn luyện thân thể? Chẳng lẽ nằm trên rất tốn thể lực?

Lục Thất cảm thấy mình đã tìm ra chân tướng.

Giang Tử Mặc ra một thân mồ hôi, bước từ bên ngoài vào, Quý Hoài cầm cặp sách chuẩn bị ra cửa.

“Đợi tôi thay quần áo rồi đưa em đi.” Giang Tử Mặc nói.

“Được.” Quý Hoài gật đầu, ngồi xuống đợi.

Giang Tử Mặc lên lầu tắm rửa thay quần áo, Lục Thất suy nghĩ một lúc, quyết định phải ra ngoài chạy mấy vòng mới được, phải chuẩn bị trước, lỡ như có lúc cần dùng đến thể lực thì sao.

Quý Hoài cầm tệp flashcard lên, vừa học thuộc vừa nhìn Lục Thất chạy bộ thở hổn hển như một con chó pug.

Giang Tử Mặc thay quần áo xong thì đi xuống, sau đó đưa Quý Hoài tới trường. Trước khi đi, Giang Tử Mặc liếc nhìn Lục Thất, cười lạnh nói, “Cậu đã bỏ lỡ cơ hội cuối cùng dùng tới thể lực rồi, nhận mệnh đi.”

“Tôi không!” Lục Thất ương ngạnh gân cổ lên, tiếp tục chạy.

Giang Tử Mặc cười cười cầm di động lên quay lại cảnh Lục Thất đang chạy gửi cho Vương Văn Bản. Chốc lát sau Vương Văn Bản trả lời: “Đợi tôi đến dắt anh ta về.”

Giang Tử Mặc rất hài lòng, cảm thấy quyết định gọi Vương Văn Bản về quá là đúng đắn. Xem đi, bây giờ Lục Thất đã không còn rảnh rỗi sinh nông nổi “đề nghị” cái gì với Quý Hoài nữa.

99. Chương 99: Quyết Định Của Tiêu Trình

Edit: Một tối không update hôm sau đền 3 chương, tất cả là do anh D lại tu máu gà để bù đắp lại sự chây lười của cô D.

Giang Tử Mặc đưa Quý Hoài tới cổng trường học, Quý Hoài tháo dây an toàn xuống xe, Giang Tử Mặc gọi cậu lại, sau đó đưa tay kéo cổ áo cậu lên cao.

Quý Hoài chợt nhớ ra đêm qua cực kỳ điên cuồng, lập tức kéo cao cổ áo, trốn ra ghế sau nhìn một lúc. Cậu đang mặc chiếc áo sơ mi cổ trụ, cổ áo vừa vặn che đi dấu vết, nếu không ghé sát vào nhìn gần thì không thấy được.

“Sắp tới mùa hè rồi, đừng để lại dấu trên cổ.” Quý Hoài nói.

Đôi mắt sâu thẳm của Giang Tử Mặc đảo qua, không vui lắm. Lúc ở trên giường, nếu Quý Hoài bị bắt nạt tới mức không chịu được nữa thì cậu sẽ nghiêng đầu đi cắn gối hoặc là góc chăn, cắn cổ dài trắng nõn lộ ra trước mắt Giang Tử Mặc, sau đó Giang Tử Mặc luôn hưng phấn một cách lạ thường, không ngừng tiến công mạnh mẽ hơn, hấn cúi xuống cắn vào cổ Quý Hoài. Có vài lần Giang Tử Mặc quá hưng phấn nên không khống chế lực, cắn ra máu, những lúc ấy Quý Hoài sẽ rụt người lại, hấn sẽ tiến lại gần liếm đi vết máu trên cổ cậu.

Tình thú vui sướng như vậy mà bị đoạt mất thì Giang Tử Mặc sẽ rất rất không vui.

Nhưng hấn cũng hiểu là Quý Hoài còn phải tới trường, học sinh Nhạc Vinh không phải đơn giản, liếc một cái là nhận ra ngay, như thế có lẽ sẽ đem tới phiền toái cho Quý Hoài. Tuy Giang Tử Mặc không sợ phiền nhưng bạn nhỏ nhà mình đang chuẩn bị thi đại học, không nên gây phiền phức thì hơn.

Lúc Quý Hoài mở cửa xuống xe thì lại bị Giang Tử Mặc ngăn lại lần nữa.

“Có chuyện g...” Quý Hoài bị Giang Tử Mặc xoay người qua đề cậu xuống hôn một nụ hôn nóng bỏng.

Quý Hoài bị hấn khóa trên ghế xe, suýt nữa không thở nổi. Lúc Giang Tử Mặc buông cậu ra thì lại vạch

cổ áo hôn lên đó, Quý Hoài vội đẩy ra, “Chú Mặc, cháu còn phải đi học!”

“Ngoan một chút, tôi không làm gì em.” Giang Tử Mặc dè giọng nói.

Quý Hoài nuốt nước miếng, xoay đầu sang một bên tiện cho Giang Tử Mặc hôn. Giang Tử Mặc để lại vài dấu vết ở trên cổ cậu, sau đó mới buông Quý Hoài ra, kéo cổ áo cậu lên một lần nữa.

“Chờ tới khi em lên đại học rồi tôi sẽ không tha cho em đâu.” Mắt Giang Tử Mặc sâu thẳm, Quý Hoài nhìn mà phát run.

Lúc Quý Hoài xuống xe, chuông vào tiết đúng lúc vang lên, Quý Hoài vội vàng chạy vào trong trường.

“Quý Hoài.”

Quý Hoài quay đầu lại nhìn, thấy Tiêu Trình đi đằng sau. Tiêu Trình hôm nay mặc bộ quần áo ngày thường đơn giản, tóc cũng không chải ngược ra sau nữa, lại là cái bộ dạng ất ơ, đúng về một tên học sinh trung học nhà giàu đẹp trai.

Quý Hoài hỏi: “Sao hôm nay lại có thời gian rảnh mà đi học thế?”

“Sắp thi đến nơi rồi, phải học hành tử tế.” Tiêu Trình thản nhiên đáp, sau đó khẽ quay sang nhìn Quý Hoài, nhú mày.

“Ừ.” Quý Hoài gật đầu, đi vào phòng học, cậu đã thấy thầy Liêu xuống cầu thang chuẩn bị vào lớp.

“Quý Hoài...” Tiêu Trình gọi cậu.

“Gi?” Quý Hoài vừa đi vừa quay đầu lại, khó hiểu nhìn Tiêu Trình. Ánh mắt Tiêu Trình nặng nề nhìn cổ Quý Hoài, cậu ta nhin xuống, vẻ mặt lạnh đi.

Quý Hoài xốc cổ áo lên, cũng chẳng thèm để ý. Tiêu Trình biết quan hệ của cậu và Giang Tử Mặc, cho dù nhìn thấy cũng chẳng sao.

Nhưng ngoài dự kiến, Tiêu Trình có vẻ rất giận dữ. Lúc Quý Hoài đi đến cửa lớp thì Tiêu Trình cản cậu lại, kéo tay cậu chạy ra sân cỏ phía sau tòa nhà lớp học.

“Cậu làm gì vậy?” Quý Hoài giật tay ra.

“...” Tiêu Trình dường như hơi luống cuống, không biết nên nói thế nào, cuối cùng cậu ta nhìn vào mắt Quý

Hoài, nói: “Ai cũng là một cá thể tự do, chuyện này không liên quan tới quyền thế hay địa vị, cho dù cậu chỉ nhất thời cúi đầu chịu thiệt, cũng không có nghĩa là cậu bị tước đoạt tự do và quyền lực của cả đời.”

Quý Hoài: “..... Cậu đang giảng triết học đấy à?”

“Quý Hoài, trước kia tôi hiểu lầm cậu. Nếu giờ cậu cần sự trợ giúp, tôi lúc nào cũng có thể giúp cậu, đừng tự uất ức chính mình.” Về mặt Tiêu Trình cực kỳ nghiêm túc.

Quý Hoài khó hiểu nhìn cậu ta, “Tôi uất ức cái gì đâu? Cậu hiểu lầm rồi phải không?”

“Không, do trước kia tôi nghĩ quá đơn giản về Giang Tử Mặc, hóa ra anh ta còn biến thái hơn tôi nghĩ, thậm chí tôi cũng không biết cậu bị anh ta đe dọa, giam cầm, tra tấn như vậy. Anh ta đang khống chế cậu, ăn mặc, đi lại, đều bị anh ta nắm trong lòng bàn tay, đi ra ngoài còn bị gắn máy theo dõi lên di động. Nếu cậu cứ tiếp tục chịu đựng không phản kháng như thế, tôi không dám nghĩ tới cuối cùng cậu sẽ phải trả giá điều gì.”

“Cậu hiểu lầm thực sự đấy.” Quý Hoài hết nói nổi, chẳng lẽ trong mắt người khác, chú Mặc đáng sợ như ma quỷ hóa thân vậy sao? Cậu bị chú Mặc đe dọa, giam cầm, tra tấn khi nào vậy?

“Tôi chỉ muốn nói là, nếu cậu muốn chấm dứt tình trạng này, tôi có thể giúp cậu.”

Quý Hoài không biết nên khóc hay cười, cậu ngừng lại một chút, nói: “Tiêu Trình, chuyện không phải như cậu nghĩ.”

“Tôi biết hết rồi, vừa rồi tôi cũng thấy, cậu luôn mạnh miệng bảo Giang Tử Mặc là bạn trai, nhưng quan hệ giữa hai người liệu có ngang hàng như lời cậu nói không? Lúc đối mặt với Giang Tử Mặc, cậu toàn nhượng bộ, luôn tự uất ức bản thân mà thỏa mãn mọi yêu cầu của anh ta....”

Cậu cứ ngoan ngoãn mặc cho anh ta ức hiếp như thế, tôi đau lòng.

Nhiều lần giành hạng nhất, học tập vô cùng xuất sắc, đối xử ôn hòa với người khác, tâm địa thuần khiết lương thiện, nhưng lại bị người kia nắm trong lòng bàn tay mà ức hiếp, khiến cho Tiêu Trình không thể nhắm mắt làm ngơ.

Những điều Tiêu Trình nghe đồn trùng khớp với những gì cậu ta chứng kiến, khiến cho cậu ta không thể đứng yên nhìn Quý Hoài tiếp tục sống như vậy.

Nếu như trước kia, Tiêu Trình nghe thấy những lời đồn đó vẫn còn chưa tin và do dự, thì giờ đây cậu ta đã hạ quyết tâm.

100. Chương 100: Lựa Chọn Đầu Tiên

Edit: Dép

Tiêu Trình nhận được bức ảnh chụp màn hình mà Quý Hoài gửi, lập tức đờ người. Trừ cái tin cuối cùng là do cậu ta gửi ra thì cậu ta hoàn toàn không biết gì về hai tin nhắn phía trên, nhưng đúng là tin nhắn được gửi đi từ di động của Tiêu Trình.

Cậu ta nhìn thật lâu vào đoạn tin nhắn đầu tiên, “Quý Hoài, tôi thích cậu.”

“Tiêu Trình?” Ông Tiêu nghi hoặc nhìn Tiêu Trình, Tiêu Trình lập tức hồi thần, nở nụ cười cáo lỗi với những người đang tham gia hội nghị. Sau đó cậu ta thu di động lại, không suy nghĩ nữa.

Buổi tối, ông Tiêu vỗ vỗ vai cậu ta, Tiêu Trình hiểu ý của cha mình, đây có nghĩa là ông rất hài lòng với biểu hiện của Tiêu Trình. Bây giờ Tiêu Trình hoàn toàn có thể trợ giúp ông Tiêu làm việc.

Về tới nhà, Tiêu Trình và ông Tiêu ăn cơm, cơm nước xong, Tiêu Trình đi lên lầu, “Con lên xem anh cả.”

Ông Tiêu nhú mồm, không nói gì.

Tiêu Trình gõ cửa, sau đó mới mở cửa phòng ra. Rèm trong phòng Tiêu Đồng luôn kéo lại, cho dù ban đêm cũng không mở ra. Trong phòng có một chiếc đèn bàn đang bật, dưới ánh đèn, Tiêu Đồng đang nhìn chăm chú người trên màn hình máy tính.

“Anh?”

Tiêu Đồng lập tức đóng laptop xuống, Tiêu Trình theo thói quen, ngồi vào cạnh giường nhìn Tiêu Đồng.

“Sao thế? Gặp khó khăn ở công ty à?”

“Không.” Tiêu Trình lắc lắc đầu, tiếp tục chìm vào im lặng.

“Thế thì có chuyện gì? Ông già lại nói gì anh phải không? Anh đã đồng ý với ông già là không ra khỏi cửa nửa bước rồi, còn muốn thế nào nữa? Chê đứa con trai này làm ông ấy mất mặt đúng không?” Tiêu Đồng trầm mặt xuống.

“Ba không nói anh.” Tiêu Trình nhú mồm giải thích, cậu ta nghĩ Tiêu Đồng sẽ không dễ dàng thừa nhận.

“Anh, tin nhắn này là do anh gửi đúng không?”

Tiêu Đồng thản nhiên nhìn di động của Tiêu Trình, vẻ mặt không hề dao động, “Sao anh có thể gửi được, không phải em gửi sao?”

“Em gửi sao em lại không biết? Trừ anh ra còn ai vào đây?” Vẻ mặt điềm nhiên của Tiêu Đồng khiến Tiêu Trình hơi nổi giận.

Tiêu Đồng phì cười, giọng y khàn khàn, tiếng cười có chút thô ráp, “Đây không phải tiếng lòng của chính em hay sao? Không cần thận nên lỡ gửi đi chứ gì?”

“Anh đừng chối nữa, em là em trai anh, em rất hiểu anh nghĩ gì.” Tiêu Trình đứng lên, giận dữ nói, “Nhưng em không hiểu anh muốn làm gì vậy, hay lại vì chuyện Giang Tử Mặc?”

Tiêu Đồng cũng không giả bộ nữa, mặt trầm xuống cười lạnh, “Em hiểu anh, nhưng anh cũng rất hiểu em đây, em trai yêu quý ạ, em nghĩ gì trong lòng chẳng lẽ anh lại không rõ? Anh chỉ nói hộ tiếng lòng của em mà thôi, em phải cảm ơn anh mới đúng, vì anh đã thay em nói ra.”

“Cái đ...!” Tiêu Trình siết chặt nắm tay, vung nắm đấm tới trước mặt Tiêu Đồng thì ngừng lại.

Tiêu Đồng lạnh lùng nhìn cậu ta, Tiêu Trình cắn răng thả nắm đấm xuống, cậu ta bất đắc dĩ thở dài, lại ngồi xuống cạnh giường.

“Anh, em chưa từng có ý nghĩ ấy với Quý Hoài, em đối với cậu ta...” Tiêu Trình ngừng lại, không nói thêm nữa.

“Không nói tiếp sao? Không thể lừa gạt bản thân nữa đúng không? Hừ, anh là anh trai em, lại còn không rõ em nghĩ gì chắc?” Tiêu Đồng bỗng nhiên mặt mỉm cười, thì thào nói tiếp, “Anh chỉ... không muốn em giống anh, hối hận vì lúc ấy đã không nói rõ ra điều đó.”

Đôi mắt Tiêu Đồng dần trở nên vô định, y chìm vào mớ cảm xúc phức tạp của chính mình, hối hận, lo âu bắt đầu chiếm lấy tâm trí y, khiến y ngồi thì thăm một mình, không nghe rõ y đang nói cái gì.

Tiêu Trình ngả người ra giường, cậu ta nằm một lúc lâu Tiêu Đồng mới trở lại bình thường, Tiêu Trình ngồi dậy, Tiêu Đồng xoa mí mắt nói với Tiêu Trình: “Anh không có mục đích gì đâu, nếu có điều muốn nói, thì anh hy vọng em sẽ không hối hận về sau.”

Y thở dài, “Tử Mặc là người thế nào, anh rất hiểu, em ấy có thói quen không chế tất cả trong lòng bàn tay, việc gì cũng có kế hoạch, nắm đó bởi vì anh phạm sai lầm vượt quá kế hoạch và dự đoán, thế là em ấy lập tức khai trừ anh ra khỏi thế giới của em ấy.”

Tiêu Đồng oán hận cắn răng, sau đó mới tiếp tục nói.

“Cho dù Giang Tử Mặc với Quý Hoài là loại tình cảm gì, chỉ với việc Giang Tử Mặc gắn máy theo dõi vào di động của Quý Hoài đã chứng minh, Giang Tử Mặc khống chế Quý Hoài chặt chẽ, tất cả hành vi của Quý Hoài đều phải nằm dưới sự điều khiển của em ấy. Em cũng biết Lý Duy chứ, từng dạy không ít mấy đứa nhóc trong giới nhà giàu, Lý Duy cũng đã từng dạy học cho Quý Hoài. Nhưng sau đó đã bị Giang Tử Mặc ép phải hủy bỏ, bây giờ Quý Hoài có thể đến trường, chắc chắn là đã phải trao đổi điều kiện gì đó.”

“Em có thấy dấu vết trên người Quý Hoài không, trên cổ, trên tay... hẳn là Quý Hoài đã lấy chính thân thể để đổi lấy cơ hội đến trường, nếu không Giang Tử Mặc sao có thể để cậu ta rời khỏi tầm mắt như vậy.”

Tiêu Đồng nhìn vào mắt Tiêu Trình, nói: “Nếu em không tin thì cứ tự mình quan sát thử đi, có phải lúc đối mặt với Giang Tử Mặc, Quý Hoài rất là ngoan ngoãn, không hề phản kháng hay không?”

Tiêu Trình im lặng, cậu ta nhớ lại từng lần gặp Quý Hoài, lần nào trên người Quý Hoài cũng có những vết thương, đáng về Quý Hoài luôn bao che cho Giang Tử Mặc, đáng về Quý Hoài chạy vội về nhà mỗi khi tan học....

Tiêu Đồng chêm thêm một câu: “Tiểu Trình, về sau em sẽ tiếp quản công ty, em sẽ càng ngày càng trở nên giỏi giang vĩ đại, có một người em trai như thế anh rất tự hào. Cho nên anh hy vọng em không hối hận, không hối hận vì đã níu lấy Quý Hoài, không hối hận vì đã dùng cảm một lần nói ra.”

Đến cuối cùng Tiêu Trình vẫn không nói gì cả, nhưng thế cũng đủ để Tiêu Đồng hiểu được ý nghĩ của Tiêu Trình. Tin nhắn thì y vẫn nhắn thay Tiêu Trình, còn về việc Quý Hoài gọi điện lại, Tiêu Đồng dùng base station chuyển hướng cuộc gọi.

Tiêu Đồng bật laptop, mở tài liệu liên quan tới Quý Hoài ra, hay nói đúng hơn là tài liệu phân tích hành vi và tính cách, y nở nụ cười.

Một thiếu niên 17 - 18 tuổi đang thời kỳ trưởng thành, đây là khoảng thời gian dễ làm ra những hành vi bột bột nhất thời, thế nhưng lại bị người khác khống chế giam cầm tư tưởng, thiếu niên sẽ nghĩ gì?

Nếu có một người đem lòng yêu mến thiếu niên tự đứng xuất hiện kéo cậu ra khỏi tình trạng hiện tại, trẻ tuổi hơn, có sức sống hơn, cậu... sẽ lựa chọn như thế nào?

101. Chương 101: Mời Đấu Bóng Rổ

Edit: Dép

Còn đúng một tháng nữa là tới kỳ thi đại học, đối với Quý Hoài, một tháng này còn náo nhiệt hơn cả hai năm vừa qua.

Cậu không biết có phải ảo giác hay không, nhưng dạo này có rất nhiều bạn cùng lớp mà cậu thậm chí

không biết tên đến hỏi bài cậu, hoặc là mời cậu chơi bóng rổ.

Quý Hoài không quen thuộc lắm với bạn học cùng lớp, có khi còn không thuộc tên hơn nửa lớp, cứ tan học là cậu về nhà ngay, chẳng bao giờ tham gia hoạt động tập thể, luôn xa cách với cả lớp.

Nhưng dạo gần đây, cậu nhận được rất nhiều lời mời, đến nỗi Quý Hoài cảm thấy hơi nghi ngờ.

“Quý Hoài, đón bóng.” Thành viên ban thể dục dẫn bóng chạy về phía Quý Hoài, cậu đành phải tập trung tinh thần chuẩn bị đỡ bóng.

“A~” Thành viên ban thể dục hô lên, ném bóng về phía Quý Hoài, Quý Hoài định đón bóng tung lên ghi điểm lên thì một đôi tay xuất hiện ngay bên cạnh cướp bóng.

“Địch.” Thành viên ban thể dục buồn bực, Quý Hoài cũng khô lời, cậu quay ra nhìn Tiêu Trình cướp bóng chạy ra nửa sân bên kia. Tiêu Trình chân dài tay dài, lúc nhảy lên cao hơn Quý Hoài rất nhiều, Tiêu Trình vượt mồ hôi rồi lại vọt qua.

Sức bật của Tiêu Trình rất mạnh, một phát bóng 3 điểm rất đẹp mắt.

“Tiêu Trình! Tiêu Trình!” Cổ động viên ngoài sân diên cuồng kêu gào.

Tiêu Trình quay về phía Quý Hoài cười đắc ý, thành viên ban thể dục mướt mồ hôi đứng cạnh Quý Hoài, nhìn Tiêu Trình, nói, “Tỷ nữa chúng ta kèm chặt Tiêu Trình.”

Quý Hoài từ chối cho ý kiến, lại về sân nhà. Mỗi lần bóng rơi vào tay Quý Hoài thì Tiêu Trình lại xông ra cướp lấy.

Quý Hoài chưa dẫn bóng được bao xa đã lại bị Tiêu Trình ngăn cản, rồi một lần nữa bị đoạt bóng đi. Quý Hoài không nhịn được nữa, “Cậu bị diên à?”

Tiêu Trình nhảy lên, lại là bóng 3 điểm, tiếng gào rú phấn khích bên ngoài sân đấu đã nhấn chìm giọng của Quý Hoài. Quý Hoài tức giận cắn răng. Tiêu Trình ném bóng xong thì đúng lúc còi vang lên, set đấu đầu tiên kết thúc.

Toàn thân Quý Hoài đều là mồ hôi, cậu đi ra mở chai nước đổ xuống người.

Tiêu Trình đi tới bên cạnh cậu, cũng mở một chai nước ra. Quý Hoài xoay đầu nhìn cậu ta, hừ lạnh một tiếng: “Đồ trẻ con!”

“Cậu giận à?” Tiêu Trình hỏi.

“Chẳng lẽ không giận? Tý nữa cho cậu biết tay!” Quý Hoài uống xong ném chai vào thùng rác, sau đó đứng lên đi vào sân bóng rổ.

Tiêu Trình ngồi đó nở nụ cười, cậu ta nhìn theo bóng lưng mỏng manh của Quý Hoài, lại cảm thấy trong bóng lưng ấy ẩn chứa sức sống mạnh mẽ. Trước kia Quý Hoài tốt thì vẫn tốt, nhưng hơi quá im lặng, không giống như thiếu niên 17 - 18 tuổi.

Cậu ta nghĩ mình đã quyết định đúng rồi, kéo Quý Hoài ra khỏi thế giới u ám, mang cậu đi hưởng thụ niềm vui của sự tự do, như vậy Quý Hoài sẽ hiểu được, thế giới bên ngoài kia còn rất nhiều điều thú vị.

Set đấu tiếp theo bắt đầu, Quý Hoài bảo thành viên ban thể dục kia đi kèm Tiêu Trình, còn cậu thì dẫn bóng sang sân địch. Tiêu Trình lẩn như chạch, cậu thành viên ban thể dục kia không cản được, Tiêu Trình vượt qua center, đuổi theo Quý Hoài. Quý Hoài vừa mới tới dưới rổ, Tiêu Trình đã xông từ phía sau lên cản lại.

Quý Hoài lập tức cúi người ôm bóng tránh đi, lúc vọt sang bên cạnh, lại bị Tiêu Trình block ngay trên không. Quý Hoài bực mình còn chưa kịp chửi thề, liền đâm sầm vào Tiêu Trình đang rơi xuống. Quý Hoài cắn răng ném bóng lên luôn qua dưới tay Tiêu Trình, Tiêu Trình ngăn người, không ngăn Quý Hoài nữa.

“Coong!” một tiếng, bóng vào.

“Quý Hoài! Giỏi lắm!” Thành viên ban thể dục ở đối diện hô to.

“Có đau không?” Tiêu Trình nắm bả vai Quý Hoài, cúi đầu hỏi.

“Không sao.” Quý Hoài lắc mạnh đầu, vừa rồi đụng hơi mạnh, cậu sờ mũi, may mà không gãy.

“Để tôi xem.” Tiêu Trình vươn tay nâng cằm Quý Hoài lên, bị Quý Hoài tránh đi. Lúc này cậu mới kịp phản ứng, cậu và Tiêu Trình thân cận quá, gần như là bị cậu ta ôm vào trong ngực.

Quý Hoài lùi về phía sau, rời khỏi vòng tay của Tiêu Trình. Tiêu Trình hơi tiếc nuối, nhưng cũng không nói gì.

“Chơi tiếp!” Quý Hoài nhặt bóng lên, nói với Tiêu Trình.

Tiêu Trình nở nụ cười, “Được, sẽ không để cậu ghi điểm lần nữa đâu.”

Quý Hoài đập đập trái bóng, nhướn mi, xem như là khiêu chiến.

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên, “Quý Hoài, lại đây.”

“Chú Mặc.” Quý Hoài kinh ngạc nhìn ra, chú Mặc đang đứng ở ngoài sân đấu, phía sau là Lục Thất và Vương Văn Bản.

Quý Hoài buông bóng chạy qua đó, “Sao lại tới đây thế?”

“Tôi đón em về.” Giang Tử Mặc đáp, sau đó đưa mắt nhìn Tiêu Trình trong sân, lại nhìn tỉ số trên bảng, hất gõ đầu Quý Hoài, ghét bỏ nói: “Ngốc quá, đến bây giờ mới ghi bàn một lần.”

“Em đâu có chơi thường xuyên.” Quý Hoài lầm bầm.

Giang Tử Mặc nhìn cậu, sau đó quay ra nói với Tiêu Trình: “Thêm tôi vào, chúng ta đấu trận nữa.”

Tiêu Trình nheo mắt nhìn hấn, Giang Tử Mặc vẫn bình tĩnh vươn tay lau mồ hôi trên trán cho Quý Hoài, hấn làm ra cử chỉ vô cùng thân thiết như vậy ngay trước mắt bao nhiêu người trên sân bóng, mà Quý Hoài vẫn coi như là chuyện đương nhiên.

Mặt Tiêu Trình trầm xuống, vừa rồi cậu ta chỉ muốn xem Quý Hoài có bị thương hay không, Quý Hoài không cho cậu ta động vào, lại còn né tránh. Sắc mặt Tiêu Trình ngày càng đen, nặng nề đập bóng xuống sân, sau đó nói: “Đến đây đi.”

102. Chương 102: Đứa Nhỏ Lợi Hại Nhà Tôi

Edit: Dép

“Mày cũng ra sân làm gì?” Lục Thất liếc mắt không vui nhìn Vương Văn Bản.

Wương Văn Bản vừa xắn ống tay áo, vừa nói: “Tôi không ra thì anh có mà thua thảm hại.”

“Xi.” Lục Thất cười nhạt, khởi động gân cốt, sau đó nhìn sang đối diện, “Anh mày mà thua á? Đợi tý nữa cho mày xem anh Lục oai hùng trên sân bóng rổ.”

Wương Văn Bản nghiêng đầu nhìn anh, khoe miệng cong lên.

Tiếng còi vang lên, bóng vừa tung lên đã bị đoạt đi. Quý Hoài nhìn đồng đội của mình: Chú Mặc, Lục Thất, Vương Văn Bản, còn có Lâu Việt.

Bên đối phương là Tiêu Trình và mấy thằng bạn tốt của cậu ta, Quý Hoài hơi nghiến ngấm, cậu vừa chạy vừa nhìn chú Mặc. Về mặt Giang Tử Mặc lạnh lùng, không nói một lời, cướp bóng từ tay thành viên ban thể dục. Hôm nay Giang Tử Mặc mặc một cái sơ mi đen ngày thường, tay áo xắn lên cao, lộ ra cánh tay

rắn chắc.

Quý Hoài thất thần nhìn tay Giang Tử Mặc, cậu nhớ trước kia cánh tay này còn có vẻ tái nhợt không được khỏe mạnh cho lắm, mới không lâu mà bây giờ đã rèn luyện ra được.... một hình thể đẹp như vậy.

Hèn gì, cái kỷ lục Guinness đã lâu không bị phá kia, gần đây liên tiếp bị phá kỷ lục!

“Quý Tiểu Hoài!” Giang Tử Mặc không vui hô lớn gọi cậu, Quý Hoài lập tức lấy lại tinh thần, Giang Tử Mặc đã chuyển bóng sang chỗ cậu. Quý Hoài nhận ra ánh mắt “nếu không bắt được bóng thì em chết chắc rồi” của Giang Tử Mặc, cậu vội chạy lên tiếp bóng.

Lần này Tiêu Trình không chạy lên cướp bóng của cậu nữa, hẳn là đang bị chú Mặc kèm chặt, không trốn thoát được.

Quý Hoài cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cả trận trước cứ bị Tiêu Trình chèn ép làm cậu vô cùng bất mãn. Trận này trừ Tiêu Trình ra, những người còn lại không phải đối thủ của cậu.

Cậu dùng động tác giả tránh thoát khỏi thành viên ban thể dục sau đó làm một cú jump shot, vào!

Lục Thất huyết sáo khen ngợi, Vương Văn Bản luôn ở phía sau che chắn cho Lục Thất, giờ vươn tay ra đập vai Quý Hoài. Quý Hoài vui vẻ nhìn chú Mặc, Giang Tử Mặc khẽ nhướn mi biểu lộ sự tán thưởng, Quý Hoài ở với Giang Tử Mặc lâu rồi nên nhìn một cái là hiểu ngay.

Lại một set đấu mới, bóng bị Vương Văn Bản cướp được đầu tiên, hai đối thủ đi lên chặn Vương Văn Bản lại, Vương Văn Bản dẫn bóng vài lần vẫn chưa thoát ra được. Lục Thất đứng ở cách đó không xa, nóng nảy: “Chuyển qua đây!”

Lục Thất vừa hô, một nam sinh vóc dáng cao lớn đang kèm Quý Hoài nghe thấy thế thì chạy ra chuẩn bị cản đường chuyển của Vương Văn Bản cho Lục Thất, nhưng Vương Văn Bản không để tâm, cậu ta mạnh mẽ thoát ra khỏi vòng vây, vọt tới dưới rổ đẩy bóng lên, lại thêm 2 điểm cho một cú layup!

Lục Thất không vui, Vương Văn Bản lần nào cũng tự mình ghi điểm, hoặc là chuyển cho Quý Hoài ghi điểm, còn Lục Thất thì chưa có cơ hội ném bóng nào.

“Mẹ mày, cố ý à?” Lục Thất đùng mạnh vào Vương Văn Bản, Vương Văn Bản giơ tay lên chỉ trọng tài, “Đánh đồng đội cũng là phạm quy.”

Lục Thất oán hận trừng mắt lên nhìn cậu ta, quyết định tý nữa trọng tài thổi còi sẽ cướp bóng đầu tiên, sau đó ném rổ, khiến thằng ôn con Vương Văn Bản kia chỉ có thể ôm không khí.

Quý Hoài chơi mấy set, có thể nói là sáng khoái cực kỳ, mà Tiêu Trình thì tức nghẹn xanh cả mặt.

Giang Tử Mặc vẫn theo sau cậu ta, chỉ cần cậu ta làm ra động tác gì thì Giang Tử Mặc sẽ lập tức cản lại, như vậy làm Tiêu Trình không thể cướp bóng, không thể chuyển bóng, bị Giang Tử Mặc kèm chặt chẽ.

Tiêu Trình xoay người đón bóng từ đồng đội, nhưng vừa quay ra đã bị Giang Tử Mặc ngăn đón, cậu ta cắn răng xông lên.

“Tuýt!” Trọng tài thổi còi, Tiêu Trình phạm quy.

Giang Tử Mặc thản nhiên cười, Tiêu Trình càng tái mặt, thừa dịp Tiêu Trình phát bóng, Giang Tử Mặc đến cạnh Quý Hoài nói: “Lát nữa sẽ chuyển cho em hết, không được để lọt quả nào đâu đấy.”

Quý Hoài gật gật đầu, hỏi: “Vậy còn anh?”

“Tôi? Tôi kèm người là được rồi.” Trận trước hắn đứng bên ngoài xem, thấy Tiêu Trình cứ cố ý nhìn chăm chú Quý Hoài, cả trận không cho Quý Hoài ném bóng, dám bắt nạt bạn trai nhỏ nhà hắn, thù này tất báo.

Một phút đồng hồ cuối cùng, Tiêu Trình không đếm xỉa gì nữa, động tác càng nhanh càng mạnh hơn, nhưng dường như Giang Tử Mặc có thể đoán được đường đi nước bước của cậu ta, khóa chặt mọi động tác. Lúc bóng về trong tay Tiêu Trình lần cuối, Tiêu Trình lạnh lùng nhìn thẳng vào Giang Tử Mặc, hiện giờ tỉ số của đội Quý Hoài còn kém đội Tiêu Trình 2 điểm, cho dù cuối cùng không ném trúng, nhưng chỉ cần cản được Quý Hoài ném bóng vào thì trận này bọn họ sẽ thắng.

Tiêu Trình tính toán khổng chế bóng trong tay để câu giờ nốt một phút cuối, đợi đến lúc thắng sẽ đi thưởng thức vẻ mặt của Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc nhìn ra ý định của cậu ta, cười khê một tiếng, sau đó đột nhiên vươn tay ra cướp bóng của Tiêu Trình, nhanh như chớp chuyển sang chỗ Quý Hoài.

Quý Hoài nhảy lên đón được, nhưng lúc này chỉ còn 3 giây.

“Ném.” Giang Tử Mặc nói.

Quý Hoài nhìn hai người đang kèm mình, cậu không còn thời gian lướt qua bọn họ tới dưới rổ nữa. Quý Hoài cắn chặt răng, nhảy mạnh lên ném bóng từ ngoài vạch 3 điểm.

“Rầm!” Vào!

Tiếng còi hết trận vang lên, thời gian kết thúc.

Cú ném của Quý Hoài mang về 3 điểm, hiện tại đội bọn họ thắng đội Tiêu Trình với chênh lệch 1 điểm.

“A A A A! Quý Hoài!”

“Quý Hoài! Quý Hoài!.....”

Cổ động viên kích động reo hò, đừng trách các cô gái quá phần khích, bởi vì trận trước Quý Hoài không có cơ hội thể hiện, bị Tiêu Trình lấn áp, trận này đảo ngược tình thế, Quý Hoài ném bóng liên tục, mà cú chốt lại là một pha ném 3 điểm vô cùng đẹp mắt.

Các cô gái kích động hoan hô, mỗi người đều thầm nghĩ: Nhìn đi, đây là nam thần lớp chúng tôi, không chỉ học giỏi mà chơi bóng rổ còn hay nữa! Là lớp chúng tôi đấy!

Phát bóng 3 điểm cuối cùng, Giang Tử Mặc cười, sau đó quay ra nói với Tiêu Trình: “Đây là đứa nhỏ nhà tôi, lợi hại không?”

Sắc mặt Tiêu Trình tái đi, không nói gì cả.

Bởi vì quá kích động, Quý Hoài vội chạy tới ôm cổ Giang Tử Mặc, “Á!!! Chú Mặc!!! Chúng ta thắng rồi!”

Giang Tử Mặc cười cười vỗ lưng Quý Hoài, em muốn gì tôi cũng có thể cho em, không phải chỉ là bóng rổ thôi sao? Tôi đưa đến tận tay em để em ghi điểm, em xem, tất cả những tràng pháo tay xung quanh đều dành cho em.

Bạn trai nhỏ của tôi, giỏi như vậy, chói mắt như vậy, giờ phút này tạm thời thuộc về các bạn.

- _____

Chú tôi soft quá ;~;;

Nay 2 chương, mai không có vì cô Dờ bận đi chơi =))))))))

103. Chương 103: Cậu Mang Người Đi Luôn Đi

Edit: Dép

Quý Hoài xuống khỏi người Giang Tử Mặc, có hơi ngại ngùng, xung quanh toàn là bạn cùng lớp thể mà cậu lại bỏ nhào vào Giang Tử Mặc một cách rớt hết liêm sỉ, nhưng khi quay đầu ra nhìn thấy Lục Thất cũng bỏ lên người Vương Văn Bản, lòng cậu cân bằng trở lại.

“Người toàn mồ hôi, chúng ta trở về đi.” Quý Hoài nhìn Giang Tử Mặc, áo sơ mi ướt dính sát vào người hắn, trán cũng ướt mồ hôi.

“Về nhà thôi, hôm nay cô Thúy làm món cá em thích ăn.” Giang Tử Mặc cười nói.

Quý Hoài vui vẻ gật đầu, sau đó vẫy vẫy tay với mấy bạn học cùng đánh bóng rổ, “Tôi về trước, mai lại gặp.”

Quý Hoài quay đầu lại hỏi: “Chú Mặc, sao hôm nay lại trở trời đi đón cháu thế?”

“Đi đón em còn không vui à?”

“Đâu có, vui lắm luôn ấy.”

“Cũng đâu phải là lần đầu đi đón em...”

Hai người cùng nhau đi ra ngoài, giọng ngày càng xa, vai kề vai, khoảng cách gần thật gần. Tiêu Trình kinh ngạc nhìn theo, Quý Hoài khẽ ngẩng đầu lên vừa cười vừa nói với Giang Tử Mặc, khóe mắt đuôi mày đều lộ ra sự vui sướng, một Quý Hoài như vậy, Tiêu Trình chưa từng thấy.

“Nhìn gì đấy?” Thành viên ban thể dục khoác vai Tiêu Trình, nhìn về phía Quý Hoài và Giang Tử Mặc đi song song với nhau, nhớ tới lúc Quý Hoài vừa tới Nhạc Vinh đã có một chút lời đồn đại, thuận miệng nói: “Nhìn không giống như lời đồn lắm, đối xử với Quý Hoài tốt phết mà.”

Tiêu Trình im lặng thật lâu, nội tâm cảm thấy vô lực, Giang Tử Mặc là người thế nào, cậu ta biết rất rõ. Nhưng người xung quanh, kể cả Quý Hoài đều bị bộ dạng giả dối của anh ta đánh lừa.

Còn cậu ta, cho dù có làm gì thì Quý Hoài vẫn không hề cảm kích.

Lục Thất lên xe trước lái xe, Giang Tử Mặc ngồi cùng Quý Hoài ở ghế sau, Lục Thất thấy hai người lên xe thì lập tức khóa cửa xe lại.

Vương Văn Bản kéo cửa nhưng không kéo ra, Lục Thất hạ cửa kính xuống, nhẹ nhàng nói: “Mày giỏi thì tự về đi.”

Sau đó nâng cửa kính xe lên, khởi động máy. Nhưng xe vừa lăn bánh chưa bao xa, Vương Văn Bản đứng ra trước mũi xe chặn lại, Lục Thất vội đạp phanh, chửi: “Tổ sư thẳng diên!”

Vương Văn Bản cười, nhướn mày nhìn Lục Thất, Lục Thất đành đen mặt mở cửa để Vương Văn Bản lên xe.

Lục Thất lại khởi động xe, Vương Văn Bản bỗng nhiên nghiêng người qua ấn đầu Lục Thất, hung hăng cắn lên môi anh, sau đó liền buông ra. Lục Thất nóng máu, tháo dây đai an toàn rồi định chồm qua liều mạng với Vương Văn Bản, Giang Tử Mặc mất kiên nhẫn, lạnh lùng nói: “Cả hai đều cút xuống xe.”

Lục Thất có giận cũng cố phải nhịn lại, miệng bị Vương Văn Bản cắn rách, anh liếm một chút thấy vị tanh mới biết hóa ra chảy máu rồi.

Anh tức giận đến nghiến răng, nếu không có thiếu gia và Hoài thiếu gia trên xe, anh đã lái xe tông thẳng vào gốc cây cho chết luôn thằng ôn con kia rồi.

Wương Văn Bản xoa xoa vết máu dính trên môi, sung sướng cười.

Quý Hoài nhìn mà cũng muốn cười, nhưng sợ Lục Thất ngại nên cố nín lại, Giang Tử Mặc nghiêng đầu nhìn cậu, Quý Hoài nháy mắt, bảo Giang Tử Mặc nhìn sắc mặt tức giận của Lục Thất.

Giang Tử Mặc căn bản không cần nhìn cũng biết Lục Thất đang mang vẻ mặt gì, hẩn mím môi, nhớ tới vết thương trên môi Lục Thất, mắt hẩn chột tới lại, hẩn kéo Quý Hoài vào trong ngực, cúi đầu hôn lên môi Quý Hoài.

Quý Hoài dường như có thể cảm nhận được hai cặp mắt phía trước đang nhìn mình, cậu xấu hổ muốn né tránh. Nhưng bàn tay của Giang Tử Mặc ấn xuống gáy cậu, trấn an xoa xoa một chút, sau đó mới buông ra.

Quý Hoài đỏ bừng mặt, không dám nhìn mặt Vương Văn Bản và Lục Thất, cậu mím môi, muốn ngồi cách Giang Tử Mặc xa xa một chút. Giang Tử Mặc lại nhướn mi nhìn phía trước, tiếp tục cúi đầu xuống bắt lấy cánh môi Quý Hoài, cắn nhẹ.

“Chú Mặc, đợi đã...” Môi dưới của Quý Hoài bị răng nanh của Giang Tử Mặc cắn rách, Giang Tử Mặc vươn lưỡi liếm, hiện giờ vẻ mặt của hẩn giống Vương Văn Bản y như đúc, hai người nhướn mày nhìn nhau qua kính chiếu hậu.

Mặt Quý Hoài nóng muốn bốc cháy, vừa rồi cậu còn cười Lục Thất, bây giờ liền tới phiên cậu!

Đây là gì vậy? Hai con công đực ra oai với nhau sao? Trẻ con không chịu được!

Cho tới khi xuống xe, mặt Quý Hoài vẫn chưa hết đỏ, Lục Thất nhìn nhìn vết thương trên miệng Quý Hoài, cười hề hề, “Hoài thiếu gia, hồi trước anh không biết vì sao cậu lại bị thương trên miệng, hóa ra là như thế, ha ha...”

Sắc mặt Quý Hoài khó tả, cậu nhìn Lục Thất vô tâm vô phẩy, rõ ràng miệng Lục Thất cũng có vết thương y hệt, thế mà lại còn cười cậu!

Vương Văn Bản đi phía trước, lúc này lại vòng về ôm lấy cổ Lục Thất kéo đi, sau đó cáo lỗi với Quý Hoài: “Hoài thiếu gia, ngại quá, để tôi dắt người đi.”

Quý Hoài gật gật đầu, nhìn Lục Thất phản kháng Vương Văn Bản, cậu không hề thấy đồng tình nữa, người vô tâm vô phế như thế bị Vương Văn Bản hái cúc là chuyện không sớm thì muộn.

Lúc ăn cơm, Quý Hoài ăn hai miếng cá sốt cà chua rồi thôi, cậu ngẩng đầu lên nhìn Lục Thất ăn vô cùng vui vẻ, lại càng khô cạn mọi thể loại ngôn từ.

“Ừây, chân giò này ngon thật đấy, cá cũng không tồi.” Lục Thất vừa ăn vừa nói, một lúc lâu sau mới cảm thấy đau, “shhh” một tiếng, chửi: “Đệch! Vương Văn Bản! Lần sau mà mày còn dám cắn anh trước bữa cơm, anh sống mái với mày đấy!”

“Được, không cắn trước khi ăn cơm.” Vương Văn Bản không nhịn được cười.

Giang Tử Mặc dùng ánh mắt nhìn thiếu năng để nhìn Lục Thất, khinh bỉ nói: “Lục Thất, lần sau mà còn khóc lóc tới tìm tôi, mẹ kiếp, tôi đánh chết cậu thật sự đấy.”

“Hả?” Lục Thất nhai thịt đầy miệng, khó hiểu nhìn hắn.

Vương Văn Bản nói: “Anh ấy chỉ khóc lóc cầu xin tôi thôi, sao lại khóc lóc cầu xin anh được.”

“Được, quà tôi đã chuẩn bị rồi, còn người...” Giang Tử Mặc thoáng nhìn Lục Thất một chút, liền không muốn nhìn nữa, “Thôi, cậu mang đi luôn đi.”

104. Chương 104: Công Ty Gặp Chuyện

Edit: Dê

Chưa ăn xong cơm, di động của Vương Văn Bản réo vang, cậu ta liếc một cái rồi đưa mắt nhìn Giang Tử Mặc, thấp giọng nói: “Có chuyện rồi.”

Mặt Giang Tử Mặc trầm xuống như đã hiểu ra cái gì, hắn lập tức đứng lên, “Đi, đến công ty.”

Quý Hoài sững sốt, cũng đứng lên theo, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Giang Tử Mặc nghiêng đầu nói: “Tối nay đi ngủ sớm đi, không cần chờ tôi về.”

“Chú...” Quý Hoài muốn nói lại thôi.

Giang Tử Mặc đi ra tới cửa lại quay đầu lại, nói: “Cùng nhau đi.”

Quý Hoài lập tức vui vẻ chạy theo, lần này Vương Văn Bản lái xe, cậu ta lái rất nhanh, suốt dọc đường ai cũng cũng mang vẻ mặt nghiêm trọng. Xe dừng trước một tòa nhà, văn phòng này trông vô cùng rách nát, kiến trúc xập xệ như mấy ngôi nhà trong khu phố cổ.

Quý Hoài vừa nhìn suýt nữa còn tưởng đây là một tòa nhà sắp bị phá, nếu cậu không lầm, bên cạnh tòa nhà này có một cái vết nứt to đùng.

Giang Tử Mặc đi vào, ngay chính giữa lầu một là một cái thang máy, hai bên đều giống nhau, đặt các loại dụng cụ tập thể hình.

Lục Thất giải thích cho Quý Hoài: “Đây là phòng gym của công ty bọn anh, thiết bị gì cũng có, nhìn được chứ?”

Giang Tử Mặc liếc mắt, “Dùng được bao nhiêu lần? Một đám trạch nam không buồn xuống lầu một, mai tôi sẽ cho phá hủy chỗ này.”

“Dùng mà, gần đây tôi chăm luyện lắm đấy.”

“Cậu luyện thì có tác dụng gì?” Giang Tử Mặc lạnh tanh nói.

“Thế thì anh không hiểu rồi, có thể luyện dẻo dai.” Vương Văn Bản cười nhe răng, “Tôi hy vọng anh ấy có thể luyện tập nhiều một chút.”

Lục Thất hiểu ý Vương Văn Bản, huých cùi chỏ vào ngực cậu ta, “Mây mơ đẹp quá.”

Quý Hoài cũng bị bọn họ chọc cười, cậu nghĩ nếu bọn họ vẫn có thể đùa giỡn như vậy thì chắc cũng không có chuyện gì nghiêm trọng lắm.

Tòa văn phòng có 10 tầng, các tầng lầu khác là gì cậu vẫn chưa biết, nhưng đã lên tới lầu 10 rồi mà Quý Hoài chỉ thấy mấy cái bàn làm việc, không có quầy lễ tân, ngay cả nhân viên cũng chỉ có vài ba người.

“Hợp.” Giang Tử Mặc nói một tiếng rồi đi vào phòng họp ở gian phòng bên trái, vài người khó nhọc dứt mắt ra khỏi máy tính sau đó lết vào trong.

Quý Hoài tò mò nhìn bọn họ, Giang Tử Mặc đưa tay túm cậu ngồi xuống bên cạnh hắn.

Đám người kia nhìn thấy Quý Hoài thì phần chân tinh thần hẳn lên, ánh mắt tỏa sáng lập lòe. Bọn họ nhìn Lục Thất, Lục Thất cúi đầu ho vài tiếng, sau đó gật gật đầu.

Đám người kia lập tức đứng lên cùng đồng thanh hô: “Chào chị dâu!”

Quý Hoài hoảng sợ, cũng đứng phắt lên. Giang Tử Mặc vẫn bình thản, nhìn lướt qua đám người kia sau đó kéo Quý Hoài ngồi xuống, nói: “Không cần để ý tới bọn họ.”

Một người đàn ông mập mạp trong nhóm lên tiếng: “Lão đại, cậu rút cuộc cũng mang chị dâu tới, cứ tưởng cậu giấu cả đời không cho bọn tôi nhìn cơ đấy.”

“Lần đầu gặp không kịp chuẩn bị quà cáp! Thôi thì để em tặng chị dâu con chuột bảo bối của em.” Một thanh niên cao gầy đứng lên móc từ trong túi ra một con chuột máy tính, dùng hai tay đưa tới trước mặt Quý Hoài.

Quý Hoài ngậy người nhìn anh ta rồi lại quay ra nhìn Giang Tử Mặc, không biết có nên nhận hay không.

“Được rồi, xéo đi.” Giang Tử Mặc nhú mày, lạnh lùng nói.

“Haiz.” Người thanh niên cao gầy khom người ngồi xuống, nhưng vẫn để lại con chuột trước mặt Quý Hoài.

“Nói chuyện nghiêm túc.” Giang Tử Mặc gõ bàn, người đàn ông mập mạp nói: “Vấn đề, hệ thống của chúng ta vừa bị người lạ xâm nhập, chúng chỉ vào được đến tầng bảo vệ đầu tiên, không ảnh hưởng tới số liệu ở tầng trung tâm, nhưng mấy công ty ở tầng bảo vệ thứ nhất thì có chịu ảnh hưởng.”

Giang Tử Mặc gật gật đầu, hỏi: “Kết quả mới nhất thì sao?”

Mấy tên nhìn nhau, tiếc nuối nói: “Vẫn chưa bắt được thủ phạm.”

“Lại để chạy mất?” Lục Thất tức giận đấm mạnh xuống bàn.

Vương Văn Bản mở laptop, nhấn vài cái, chiếu giao diện laptop của cậu ta lên màn hình lớn, “Có thể xác định đó là đám người Hoa Cẩm Lăng mang về từ nước ngoài, cụ thể là ai thì cũng không khó đoán, vẫn là mấy tên luôn theo dõi chúng ta thôi, lần này chúng không dùng IP nước ngoài nữa mà dùng dark web, không thể theo dõi chính xác dấu vết, nhưng tôi nghĩ bọn chúng ở ngay tại Kim Thành thôi.”

Giang Tử Mặc trầm ngâm, hỏi: “Có tra ra hành tung của Hoa Cẩm Lăng không?”

“Tra rồi, tất cả những hệ thống phía bên hắc đã được gia cố thêm nhiều tầng bảo vệ, tạm thời chưa phá được.” Thanh niên cao gầy áy náy nói.

“Hoa Cầm Lãng giao cho Văn Bản, trong vòng 3 ngày phải phá được tất cả các lớp bảo vệ.”

“Được.” Vương Văn Bản gật đầu.

Thảo luận xong, Giang Tử Mặc bảo bọn họ ra ngoài, đám người kia lập tức trở lại bộ dạng mệt mỏi, kéo lê kéo lết đi ra khỏi phòng họp.

Trước khi đi, mấy người đó đều móc từ trong túi ra vài món đồ đặt trước mặt Quý Hoài, xem như là quà gặp mặt. Quý Hoài nhìn đồng hồ trước mặt: chuột máy tính, bảng vi mạch, tay cầm chơi game, còn có một đồng hồ vỏ kẹo.

Quà gặp mặt này hơi khó hiểu.

Giang Tử Mặc về văn phòng của mình, tập trung tinh thần xử lý công việc. Quý Hoài cảm thấy hơi mới lạ, không dám làm loạn quấy rầy Giang Tử Mặc, cậu ngồi im ở đối diện Giang Tử Mặc, chờ hần.

Qua một lúc lâu, Giang Tử Mặc xoa mí mắt, lúc nhìn về phía Quý Hoài thì nở nụ cười, vẫy tay gọi cậu: “Lại đây để tôi ôm một chút.”

Quý Hoài đứng lên đi qua đó, Giang Tử Mặc ôm cậu vào trong ngực. Nháy mắt, tất cả sự mệt mỏi như tan biến hết.

Giang Tử Mặc cảm thấy sau này nên dẫn Quý Hoài đến công ty nhiều hơn mới được, lúc nào mệt chỉ cần ôm một cái là tiêu trừ hết uể oải mệt nhọc, có tác dụng hơn nhiều so với một ly cà phê.

Hoặc là, có thể làm một số thứ khác nữa...

“Chú Mặc, đang ở công ty đấy.” Quý Hoài đỏ mặt, dè cái tay Giang Tử Mặc đang vén áo cậu lên.

“Em đừng lên tiếng, xong ngay bây giờ đây.” Giang Tử Mặc vén áo cậu lên tới ngực, sau đó ngậm điếm nhỏ phía bên phải vào miệng.

“Ừm...” Quý Hoài cắn môi, thân thể run rẩy.

Hai tay cậu đẩy đầu Giang Tử Mặc ra, lại phát hiện ra tay mình đang run rẩy kịch liệt, cậu rên khe một tiếng, thấp giọng cầu xin, “Chú Mặc, về nhà rồi làm, nhé?”

Giang Tử Mặc đen mặt buông ra, lúc này cửa thành linh bật mở, người đàn ông mập mạp khi nãy bước vào, “Lão đại, tôi nói với cậu...”

Quý Hoài lập tức kéo mạnh áo xuống, mặt đỏ bừng xuống khỏi người Giang Tử Mặc.

“Bần tăng chưa thấy gì cả, chưa thấy gì cả.” Ánh mắt của người đàn ông mập mạp lập tức trở nên trống rỗng, sau đó xoay người lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Giang Tử Mặc đen mặt, đám người này thiếu tầm nhìn y như Lục Thất, hay là tìm người giải quyết từng tên một?

Giống như Vương Văn Bản giải quyết Lục Thất vậy, bọn họ sẽ không còn thời gian thì thầm to nhỏ sau lưng lẫn nữa.

Giải quyết chuyện nhân sinh đại sự giùm nhân viên, Giang Tử Mặc là ông chủ đầu tiên làm như thế.

105. Chương 105: Mảnh Ghép Hoa Hồng

Edit: Dờ

Quý Hoài không dám lượn lơ trước mặt Giang Tử Mặc nữa, cậu sợ hai người không nhìn được lại làm loạn ngay ở văn phòng. Cậu ngồi vào sofa, tùy tiện rút một cuốn sách trên giá sách ra đọc.

Cậu vội vàng tới đây nên không mang theo cặp sách, bây giờ muốn viết chữ đọc sách cũng không được, nhưng cậu muốn ở cùng Giang Tử Mặc cho nên lấy bừa một cuốn sách trên giá xuống.

Trí tuệ nhân tạo: Bản chất và tương lai. Quý Hoài rút bừa một cuốn, dù sao trên giá toàn là loại sách như thế này, chọn cuốn nào cũng như nhau. Có điều, Quý Hoài quay đầu nhìn Giang Tử Mặc, lúc trước cậu không biết Giang Tử Mặc làm về cái gì, giờ biết rồi cũng không thấy ngạc nhiên.

**Trí tuệ nhân tạo: Bản chất và tương lai (AI: Its Nature and Future), sách của Margaret A. Boden.*

Chú Mặc lúc nghiêm túc làm việc hơi khác với bình thường, nhưng cũng có chút giống với tưởng tượng của cậu. Mí mắt rũ xuống, khóe môi khẽ nhếch lên, thỉnh thoảng sẽ nhíu mày lại.

Quý Hoài dựa vào sofa ngắm Giang Tử Mặc mà miệng cứ tùm tùm, tình ý hiện lên trên mặt không thể giấu nổi. Cậu nhìn một lúc rồi tự thấy ngượng ngùng, dùng cuốn sách che lên mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt cong cong ngập tràn ý cười. Cuối cùng Quý Hoài chịu không nổi chính mình nữa, cắn môi che sách lên cả mặt, sau đó trượt người xuống nằm ra sofa.

Sách che trên mặt, Quý Hoài cảm thấy toàn thân thả lỏng, thoải mái từ thể xác tới tinh thần, chốc lát sau dần dần thiếp đi.

Đêm dần về khuya, Giang Tử Mặc rời mắt khỏi máy tính rồi ngẩng đầu lên nhìn xung quanh tìm người.

Lúc nhìn tới sofa, bởi vì bị che nên Giang Tử Mặc chỉ nhìn thấy đôi chân của Quý Hoài đang xỏ đôi giày skate mà hần mua cho, lên chút nữa chính là mắt cá chân xinh xắn, tuy nhìn không rõ, nhưng hần nhớ rằng tối hôm qua mình có để lại dấu hôn trên đó.

Dù sao hần cũng rất thích chỗ ấy, mỗi khi Quý Hoài nằm dưới thân thì sẽ vắt cả hai chân lên vai hần, Giang Tử Mặc sẽ nghiêng đầu qua cắn lên mắt cá chân trắng mềm của Quý Hoài.

Mỗi lần hần làm như thế, Quý Hoài sẽ cuộn ngón chân lại, chân cậu siết chặt hơn.

Giang Tử Mặc mới nghĩ vậy mà bụng dưới đã nóng lên, hần chửi thề một tiếng, đứng dậy.

Giang Tử Mặc tới bên người Quý Hoài, lấy cuốn sách trên mặt cậu ra. Quý Hoài ngủ rất ngon lành, bởi vì che sách nên hơi bí không khí, mặt hơi đỏ lên. Khi thấy gương mặt say sưa ngủ này, tất cả ý nghĩ cảm thú trong đầu Giang Tử Mặc đều chìm xuống, hần ngồi xuống bế Quý Hoài lên đi tới gần giá sách, nhẹ trượt giá sách sang một bên, một căn phòng ngủ lộ ra.

Giang Tử Mặc ôm cậu đặt lên giường, Quý Hoài mơ màng mở mắt, Giang Tử Mặc vừa cởi giày cho cậu vừa nói: “Ngủ tiếp đi, tôi ngủ cùng em.”

Quý Hoài “ừm” một tiếng rồi ôm chần ngủ tiếp, Giang Tử Mặc cũng lên giường nằm cạnh cậu, nhắm hai mắt lại.

Bên ngoài, Vương Văn Bản vẫn đang chăm chú nhìn màn hình máy tính đầy những chuỗi code, vì tóc quá dài nên cậu ta dùng bút gài tóc lên. Lục Thất không có gì làm nên định ra ngoài chém gió với mấy tên lập trình viên, nhưng ai cũng ngại Lục Thất vướng chân vướng tay nên lại đuổi anh về chỗ Vương Văn Bản.

Lục Thất chửi thề mấy câu, Vương Văn Bản vẫn không hề ảnh hưởng. Anh đành ngồi trên ghế lấy điện thoại ra chơi.

Lục Thất chơi xong mấy ván, cổ hơi nhức mỏi, liền ngẩng đầu lên nhìn Vương Văn Bản, cậu ta vẫn ngồi tư thế vừa nãy không xê dịch tí gì, Lục Thất đứng lên vòng ra sau lưng Vương Văn Bản nhìn thử, không hiểu một chữ nào.

Trừ mảng kỹ thuật ra thì việc gì trong công ty cũng do Lục Thất làm, kể cả bưng trà rót nước gọi shipper, tới việc đổ rác...

Trước kia Lục Thất cảm thấy mình là bà mẹ già của thiếu gia, nhưng từ khi thiếu gia lập công ty, Lục Thất thấy mình trở thành bà mẹ già của cả đám người ở đây.

Thế mà tụi này còn dám chê anh ồn ào!

Anh cầm giận cào càu giật tóc Vương Văn Bản, thầm nghĩ: Hình như chỉ có thằng nhãi thần kinh này không chê anh phiền phức.

Lục Thất bắt đầu cào càu giật nhéo đủ thể loại, cảm thấy cảm xúc trên tay rất tốt, anh chợt ngạc nhiên hỏi Vương Văn Bản: “Sao mày để tóc dài thế? Muốn nuôi dài để buộc lên à?”

“Ở châu Phi không tiện cắt tóc nên cứ để nó dài như thế.” Vương Văn Bản đáp.

Lục Thất phẫn nộ buông tay, chuyển chủ đề, anh nhanh trí nói: “Để anh buộc lên cho mày nhé.”

Thế là Lục Thất chạy vào kho chứa đồ lấy vài cuộn dây thun, anh túm tóc Vương Văn Bản lên đỉnh đầu rồi buộc một cái dùm tóc xiêu vẹo.

Lục Thất lén liếc mắt nhìn Vương Văn Bản, thấy cậu ta vẫn chăm chú nhìn máy tính thì lặng lẽ rời đi.

Thanh niên cao gầy đeo kính khát nước quá không chịu được mới nhấc mông đi rót nước, lúc đi qua chỗ Vương Văn Bản, cậu ta kinh ngạc nói: “Anh Bản, style Hồ Lô Oa à?”

Wương Văn Bản quay đầu lại nhìn cậu ta, sau đó lấy di động ra soi gương, mặt cậu ta đen lại, nghiêng răng nghiêng lợi kéo dây thun xuống, hỏi: “Lục Thất đâu?”

“Bên kia.” Thanh niên cao gầy chỉ tay về phía bàn làm việc góc trong cùng.

Wương Văn Bản đứng dậy đi qua đó, Lục Thất đang ghé vào bàn chèn filter cho mấy tấm hình anh chụp quả đầu đầy bím tóc của Vương Văn Bản khi nãy, cười tắt thở.

Wương Văn Bản đi đến bên cạnh anh giật lấy điện thoại, vừa nhìn thấy đồng hình chụp thì tức điên cả người.

Lục Thất thấy không ổn liền lui về phía sau, nói: “Anh chèn cho mày cái váy hồng.... cũng... cũng đẹp phết còn gì.”

Wương Văn Bản đen mặt xóa hết ảnh, nhưng lỡ tay trượt về hai cái ảnh phía trước, cậu ta sững sốt ngẩng đầu lên.

Lục Thất nghĩ Vương Văn Bản còn đang tức, liền giơ ngón tay lên thề, “Chỉ có mấy tấm này thôi, hết rồi.”

Sắc mặt Vương Văn Bản bình thường trở lại, động tác quen thuộc của Lục Thất làm cậu ta nhớ tới lúc còn nhỏ, cậu ta là một thằng nhóc quê mùa, chẳng biết một thứ gì, làm trò cười trước mặt Lục Thất bao nhiêu lần. Cậu ta không nói nhiều nhưng lòng tự trọng lại rất cao, có một lần phát hiện Lục Thất chụp ảnh dìm mình, Vương Văn Bản tức giận xanh cả mặt.

Khí đó Lục Thất cũng đứng trước mặt cậu ta thề rằng đó là tấm cuối cùng, đã xóa hết sạch ảnh rồi.

Vậy bây giờ cậu ta đang xem tấm ảnh gì đây???!!

“Lục Thất!” Vương Văn Bản nghiêng rằng, giờ di động lên nói với Lục Thất, “Xóa hết rồi? Thế đây là cái gì?!”

“Á!” Lục Thất xấu hổ, lại sợ Vương Văn Bản xóa mất tấm ảnh, nhanh chóng giải thích, “Anh giữ giùm mày, về sau già rồi lôi ra xem, mày nhìn đi, hồi nhỏ mày đáng yêu biết bao nhiêu.”

Ảnh chụp Lục Thất lần đầu dẫn Vương Văn Bản đi ăn cơm ở nhà hàng, Lục Thất tay nắm tay dạy Vương Văn Bản dùng dao nĩa, Vương Văn Bản học một lúc nhưng mãi không học được, bèn cầm cả tảng thịt bò lên cắn một ngum mất nửa miếng thịt.

Lục Thất chụp hình đúng lúc Vương Văn Bản đang cầm thịt bò lên cắn, anh kinh hồn táng đảm nhìn Vương Văn Bản, chỉ sợ cậu ta thẹn quá mà xóa mất tấm ảnh quý giá đó.

Nhưng Vương Văn Bản lại không làm vậy, chẳng biết Lục Thất đã nói câu nào xuôi lòng cậu ta, cậu ta đưa di động lại cho Lục Thất, anh nhanh chóng nhận lại, Vương Văn Bản nói: “Vậy giữ lại tấm ấy đi, về sau già rồi chúng ta cùng nhau xem.”

Lục Thất vội vã gật đầu như bở củi, chỉ cần không xóa ảnh là được, dù sao lúc về già, anh không tin là mình vẫn không đánh lại Vương Văn Bản.

Đương nhiên, một lần nữa Lục Thất lại bắt sai trọng điểm.

Rạng sáng, máy tính trong phạm vi cả 10 tầng đều vang lên, màn hình tự bật, phát ra báo động đỏ. Đám người bọn họ đang vạ vật nằm ngủ trên ghế hoặc sofa, lúc này lập tức tỉnh dậy.

Wương Văn Bản lấy sợi dây thun ở bên cạnh buộc tóc lên, phấn khích nói: “Lại tới nữa rồi?”

Đồng hồ của Giang Tử Mặc cũng kêu, hần lập tức tỉnh lại, nghiêng đầu nhìn Quý Hoài, thấy cậu vẫn ngủ say thì liền nhẹ nhàng xuống giường.

Hần đi ra đứng cạnh Vương Văn Bản, hỏi: “Sao rồi?”

“Chờ đi, cho tôi một chút thời gian, nhất định sẽ bắt được.” Vương Văn Bản lướt phím như bay, mười ngón tay tung bay gõ ra những ký tự Latin, mấy lập trình viên khác đều đứng chờ phía sau Vương Văn Bản.

Chỉ chốc lát sau, báo động đỏ đã hết, tất cả yên tĩnh trở lại.

Vương Văn Bản nhú mày, người này còn gian xảo hơn cậu ta nghĩ, cậu ta định lên bắt lấy hắn, nhưng người kia giống như nhận ra có điều gì không đúng nên lập tức lui về.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Vương Văn Bản nhanh chóng gõ ra một chuỗi ký tự, lần theo dấu vết của đối phương.

“Tôi có thể khẳng định chắc chắn tên này chúng ta chưa từng gặp bao giờ.” Tên lập trình viên mập ú trầm mặt, Giang Tử Mặc cũng gật đầu, tiếp tục nhìn Vương Văn Bản thao tác.

“Từ từ, đây là cái gì?” Vương Văn Bản kinh ngạc ngừng tay lại, Giang Tử Mặc nhìn vào, chỉ thấy trên màn hình máy tính xuất hiện vô số những mảnh ghép, từng mảnh ghép tản ra bốn phía rồi lại hợp lại, cuối cùng dần dần hình thành một bức tranh.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc nheo mắt nhìn bức tranh trên màn hình.

Bức hình có hai bé trai, cả hai đều mặc tây trang tinh xảo, chúng nắm tay nhau, sau lưng là một khóm hoa hồng đỏ rực mơ hồ xếp thành hình trái tim. Diện mạo của đứa trẻ bên trái không rõ lắm, nhưng bên phải thì chính là phiên bản thu nhỏ của Giang Tử Mặc.

“Thiếu gia, hoa hồng này...” Lục Thất khiếp sợ nhìn Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc đẩy Vương Văn Bản ra tự mình ngồi vào máy tính, sau đó nhanh chóng gõ ra một hàng chữ.

“Chơi đủ chưa?”

Bên kia không đáp lại, bức hình ghép nháy mắt tan ra rồi dần dần biến mất, màn hình cũng trở lại thành màu đen.

Vương Văn Bản nhìn nhìn, nói: “Lão đại, anh quen người này à?”

Giang Tử Mặc gật đầu, mặt mày trở nên lạnh lẽo, Lục Thất dò xét sắc mặt hắn, muốn nói nhưng cuối cùng lại thôi.

Giang Tử Mặc nói: “Tôi biết người này, chuyện này để tôi giải quyết, các cậu không cần bận tâm nữa.”

Nói xong Giang Tử Mặc rời công ty, trước khi đi còn dặn Lục Thất kêu Quý Hoài dậy, đưa cậu tới trường.

Cho nên khi Quý Hoài vừa tỉnh lại đã thấy khuôn mặt của tên lập trình viên mập ú, “Chị dâu, để em nói cho chị biết một chuyện, vừa rồi có người tặng hoa hồng tỏ tình từ xa với lão đại đấy....”

“Quý Hoài: ”

- _____

“Tất cả những từ ngữ liên quan tới lập trình trong truyện này là do tôi bịa.” - Anh Dờ, người suýt phải đóng tiền học lại môn web design căn bản cho biết.

106. Chương 106: Đe Dọa

Edit: Dép

“Thiếu gia.” Lục Thất đuổi theo Giang Tử Mặc xuống dưới lầu, Giang Tử Mặc không cho anh đi theo, bảo anh quay về.

Lục Thất đứng ở cửa nhìn Giang Tử Mặc lạnh mặt không nói một lời, lái xe đi. Lúc nhìn thấy bức tranh ghép, Lục Thất đoán ra được một ít. Hai mươi năm trước, khóm hoa hồng đỏ rực hình trái tim kia nằm ở bên trái sơn trang Hoa gia hiện giờ.

Hai mươi năm trước, giữa đám hoa tươi khoe sắc trong vườn, có một khóm hoa hồng đỏ hình trái tim.

Lãng mạn của người Giang gia đều thể hiện ở đây, Giang Bản xây cả một vườn hoa tặng Đào Uyển, hoa thơm bốn mùa khoe sắc. Lúc nhỏ, Lục Thất nhìn thấy mà ngây cả người, anh cảm thấy vườn hoa vốn đã đẹp, mà Đào Uyển ngồi giữa vườn hoa lại càng đẹp hơn, giống như tiên nữ giáng trần vậy.

Cho nên sau đó anh thường theo ba mình tới nơi ấy, lúc được đề nghị cùng đi học và sinh hoạt với Giang Tử Mặc, anh đồng ý ngay không do dự. Giang Tử Mặc di truyền bảy tám phần diện mạo của mẹ hần, lúc nhỏ Lục Thất chỉ biết là rất đẹp, cả ngày theo sau đuôi Giang Tử Mặc. Người khác chỉ trỏ ché cười Lục Thất là người hầu của Giang Tử Mặc, bảo anh thử gọi một tiếng thiếu gia coi, ấy thế mà Lục Thất cũng ngốc nghếch gọi theo.

Lần đầu tiên Lục Thất đi vào vườn hoa đẹp như tiên cảnh kia là do Giang Tử Mặc kéo anh đi vào. Bởi vì lúc đó Lục Thất cứ quanh quẩn mãi không dám vào, chỉ sợ đi vào sẽ giẫm hỏng mất nhưng đóa hoa đẹp đẽ ấy.

Giang Tử Mặc nhìn Lục Thất vài cái, ghét bỏ kéo tay anh vào trong vườn hoa. Lần đầu tiên bước vào đây

Lục Thất đã cảm thấy thích nơi này rồi.

Từ đó về sau, vườn hoa là địa điểm chơi trốn tìm ưa thích của Lục Thất. Đa số thời gian toàn là Lục Thất tự chơi một mình, nhưng cũng có Giang Tử Mặc rỗng tới nhà tôm, đi ra chơi với anh một lúc, lúc nhỏ, ánh mắt Giang Tử Mặc nhìn anh luôn làm Lục Thất cảm thấy mình hơi ngu.

Đa số chuyện ở Giang gia Lục Thất còn nhớ rất rõ, trong đó có một người tên là Tiêu Đồng thường xuyên đến chơi, y giống như một người không thuộc về nơi này nhưng cứ cố chấp muốn xông vào vậy. Y không giống với Lục Thất, y lớn hơn Giang Tử Mặc và Lục Thất khoảng 5 - 6 tuổi, cho nên y biết rất nhiều thứ, sách mà Giang Tử Mặc thường xem, Tiêu Đồng cũng có thể đọc hiểu. Thậm chí Tiêu Đồng còn dạy Giang Tử Mặc ráp máy tính, bọn họ thường chơi tới hổng một dàn máy tính, sau đó lại đổi dàn khác chơi tiếp. Lục Thất khi đó đứng bên cạnh xem bọn họ nghịch, đương nhiên cũng bởi vì Lục Thất không biết chơi.

Lúc nhỏ Lục Thất rất ghen tỵ với Tiêu Đồng, Tiêu Đồng và Tiểu Tử Mặc mới đúng là bạn bè có đề tài chung, mà Lục Thất - một tên thiếu năng não rớt từ khi mới đẻ, chỉ biết chơi trốn tìm, súng cao su và xe đồ chơi.

Tiêu Đồng tới thường xuyên hơn, tới là ở cả ngày luôn, thỉnh thoảng còn ở lại qua đêm. Y và Giang Tử Mặc sẽ cùng xem thứ chữ nòng nọc mà Lục Thất nhìn không hiểu, sau đó cùng nhau dỡ hết linh kiện máy tính ra rồi ráp lại, cũng sẽ cùng nhau ra vườn hoa tản bộ.

Hồi nhỏ Lục Thất không biết Tiêu Đồng có âm mưu gì, nhưng sau khi Tiêu Đồng làm ra chuyện như vậy với Giang Tử Mặc thì Lục Thất mới chân chính hận Tiêu Đồng. Nếu không phải vì tâm tư xấu xa của Tiêu Đồng, thiếu gia sẽ không bị bắt, sẽ không bị người ta nhận định là kẻ giết người, sẽ không phải ở trong trại cải tạo 2 năm.

Tiêu Đồng là một tên điên, ai cũng không biết y sẽ làm ra chuyện gì, y đột nhiên tập kích hệ thống bên này, cuối cùng để lại một manh mối rõ ràng chỉ về phía y.

Giang Tử Mặc lái xe ra vùng ngoại ô, ra khỏi đường quốc lộ sau đó lái đi vào một khu rừng yên tĩnh.

Hắn dừng xe, mắt nhìn khu mộ bên trong rừng. Giang Tử Mặc nhú mày, nhưng vẫn tiếp tục đi vào.

Đi qua mấy hàng bia đá, cuối cùng dừng lại trước một ngôi mộ.

Tiêu Đồng quay đầu lại nhìn hắn, cười: “Em tới rồi?”

“Anh dẫn tôi ra chỗ này làm gì?” Sắc mặt Giang Tử Mặc trở nên âm trầm.

“Em chưa tới nơi này bao giờ đúng không?” Tiêu Đồng nói, “Cũng đúng, em sẽ không tới nơi này đâu.” Nói xong, y đi ra chỗ khác, ảnh chụp trên bia mộ lộ ra.

Đồng tử Giang Tử Mặc co lại, sắc mặt hoàn toàn trầm xuống.

Tiêu Đồng nhìn ảnh chụp nói: “Mười lăm năm, năm ấy cậu ta vừa mới 20 tuổi, chắc hẳn em rất hận cậu ta, đương nhiên em cũng rất hận anh, anh mới là ngọn nguồn của mọi sự việc.”

Giọng nói của Giang Tử Mặc lạnh như băng: “Anh muốn ôn chuyện mà cũng phải tìm thời cơ. Anh nên biết rằng, ở trước bia mộ của hắn, tôi lại càng muốn đào hắn từ dưới đất lên, nghiền xương thành tro vụn một lần nữa.”

“Sao anh lại muốn tìm em ôn chuyện?” Nụ cười của Tiêu Đồng trở nên quái dị, “Anh đang đe dọa em đấy chứ.”

“Anh dọa được tôi sao?” Giang Tử Mặc cười lạnh.

“Quá khứ mà em muốn giấu, anh đoán Quý Hoài vẫn chưa biết đâu nhỉ.”

Sắc mặt Giang Tử Mặc khê thay đổi, Tiêu Đồng tiếp tục nói: “Anh đoán đúng rồi? Dựa theo tính cách của em, em ước gì cả đời này Quý Hoài không biết, sao có thể chủ động nói ra cho nó chứ.”

Giang Tử Mặc đi lên bóp cổ Tiêu Đồng, nhấc cả người y lên. Trong chốc lát, mặt Tiêu Đồng nghẹn đỏ lên, y càng giãy giụa, Giang Tử Mặc càng đánh mặt siết chặt tay.

“Em... em...” Mặt mũi Tiêu Đồng đều đỏ lên, khó nhọc kêu hai tiếng, khi y sắp trợn trắng mắt không còn sức giãy giụa nữa thì Giang Tử Mặc buông tay ra.

“Khụ khụ...” Tiêu Đồng vịn vào tấm bia mộ ho khan, giọng nói đã khàn nay càng thêm khàn đặc.

Giang Tử Mặc nhìn bộ dạng chật vật của y, cười nhạt: “Bây giờ anh không động vào tôi được đâu, về cái đe dọa mà anh nói, tôi sẽ có cách khiến anh không thể nói ra.”

“Em... khụ khụ... em sợ đúng không.” Tiêu Đồng ngẩng đầu lên, khuôn mặt chỉ còn lại một con mắt nhìn thẳng vào Giang Tử Mặc, nụ cười quái dị hiện ra trên khuôn mặt y, cảnh tượng này làm Giang Tử Mặc nhớ lại lúc bị nhốt trong căn phòng tối tăm ẩm ướt năm 15 tuổi.

Mắt Giang Tử Mặc hiện lên sát ý, hắn phải cực lực nhin lại mới không ra tay với Tiêu Đồng.

“Đây là điều hồng bét khi em lựa chọn một thằng nhóc con, nó sẽ sợ, nó sẽ dao động, thậm chí nó sẽ rời bỏ em. Nhưng anh thì không, anh biết em là dạng người gì, anh có thể chấp nhận tất cả của em...” Y mê luyến nhìn Giang Tử Mặc, thấp giọng râm rì.

Giang Tử Mặc mất kiên nhẫn, xoay người rời đi.

Tiêu Đồng đỏ mặt lên, y cười càng lúc càng to, thanh âm điên dại quanh quẩn trong khu mộ, “Giang Tử Mặc, nếu anh nói tất cả cho Quý Hoài, em sẽ mất hết mọi thứ, cuối cùng em lại trở về bên anh, bởi vì anh mới là người hiểu em nhất... Ha ha ha...”

Giang Tử Mặc xoay người trở lại, Tiêu Đồng vịn vào tấm bia mộ cười không dừng được, “Em trở lại? Em nguyện ý ở lại bên anh rồi sao?”

Giang Tử Mặc không nói một lời, đi đến bên cạnh Tiêu Đồng, nhấc y lên rồi vung một đấm qua. Tiêu Đồng ngã người, chưa kịp tránh đã bị Giang Tử Mặc thụi một đấm nữa vào mặt.

“Lúc trước tôi đã cảnh cáo anh, bảo anh tránh xa Quý Hoài ra. Nhưng anh cố tình hết lần này tới lần khác đụng vào vẫy ngược của tôi.” Giang Tử Mặc cong chân, lên gối thật mạnh vào bụng Tiêu Đồng, Tiêu Đồng rít lên một tiếng đau đớn, khóe miệng trào máu tươi.

Giang Tử Mặc đánh cho tới khi y nằm úp sấp trên đất không đứng dậy nổi nữa, hắn mới xoay người rời đi.

Giang Tử Mặc đi rồi, Tiêu Đồng lau máu trên khóe miệng sau đó vịn vào bia mộ để đứng dậy. Ngón tay y vuốt ve tấm bia, khóe miệng cong lên cười.

“Anh không tin Quý Hoài nghe xong chuyện này mà còn có thể thờ ơ. Tử Mặc, 15 tuổi mà em đã có thể ra tay sát hại một mạng người dã man đến thế, em ở bên anh mới là xứng đôi.” Y cười cười nói với tấm bia mộ, “Nếu đã phải trả giá bằng mạng của cậu rồi, tôi nhất định phải có được Tử Mặc, A Nguyên, cậu có ủng hộ tôi không?”

Một trận gió lạnh thổi qua, khu mộ hoang vắng không một tiếng động, nhưng Tiêu Đồng biết, A Nguyên đồng ý rồi.

Tới giờ đi học, Quý Hoài phải đi rồi. Mấy tên lập trình viên nghe nói Quý Hoài sắp sửa thi đại học thì ai ai cũng hứa mua thực phẩm dinh dưỡng tặng cậu. Đối với đám người dám tặng người khác chuột máy tính và vỏ kẹo, Quý Hoài không dám nhận quà của họ.

Quý Hoài đành nói là trong nhà có rồi, không cần phí tiền tặng cậu nữa đâu.

“Đâu có giống nhau, lão đại mua là để tắm bồ chỗ ấy ấy, chị dâu còn nhỏ nên không hiểu đâu, kiểu người như lão đại, tắm bồ thân thể cho chị dâu chắc chắn là để buổi tối có thể lăn giường kịch liệt hơn.”

Quý Hoài: “...”

“Để bọn em mua cho, bọn em có tiền, hơn nữa là quà này mang theo lòng thành!” Thanh niên mập ú vỗ ngực cam đoan.

“Được rồi được rồi, chờ lão đại về lột da mấy người.” Lục Thất đuổi đám bọn họ đi, sau đó mới mở cửa để Quý Hoài lên xe.

Quý Hoài thở phào một hơi, một đám trạch nam lớn tuổi ở chung một chỗ thực sự là bậy bạ không tả nổi. Câu trước câu sau, câu nào cũng nói về chuyện 18+, Quý Hoài bị xoay vòng vòng toát cả mồ hôi.

Lục Thất đưa Quý Hoài tới cổng trường, nghĩ một lát, nói: “Hoài thiếu gia, nếu cậu muốn biết cái gì thì cứ hỏi thẳng thiếu gia, thiếu gia sẽ nói cho cậu biết.”

Quý Hoài kinh ngạc, không biết Lục Thất có ý gì, cậu chưa kịp nghĩ ra thì Lục Thất đã lái xe đi rồi.

Cậu đi vào lớp, chỉ thấy vài người đang xúm lại bàn cuối tuần đi đâu chơi, Quý Hoài không tham dự, ngồi về chỗ của mình. Nhưng lát sau, thành viên ban thể dục tới chỗ Quý Hoài, hỏi ý kiến cậu.

“Các cậu cứ đi đi, tôi không đi đâu.”

“Chỉ có người trong lớp thôi, sắp thi đại học rồi nên mọi người muốn đi thư giãn đầu óc, cậu đi đi mà.” Thành viên ban thể dục năn nỉ ỉ ôi.

Quý Hoài khó xử, nghĩ bụng cũng không thấy Giang Tử Mặc nói cuối tuần sẽ làm gì, thế là cậu đành gật đầu.

Thành viên ban thể dục vui vẻ vỗ vai cậu, nói: “Đợi lát nữa Tiêu Trình đến, cậu nhớ bảo cậu ta dành chút thời gian rảnh đi chơi với cả hội nhé.”

Quý Hoài gật gật đầu, nghĩ thầm cũng chỉ là một câu rủ thôi, thế là đồng ý. Nhưng tới cuối tuần cũng không thấy Tiêu Trình tới trường, Quý Hoài gọi điện thoại thử cho cậu ta nhưng không ai nghe máy.

Đời người có rất nhiều thời khắc quan trọng, rất nhiều ký ức không thể nào quên, có những ký ức khiến người ta vĩnh viễn không thể xóa bỏ nó khỏi trí nhớ, nếu Quý Hoài sớm biết trước, cuối tuần ấy cậu đã không ra ngoài.

Nhưng cậu chẳng biết gì hết, cậu hận chết chính mình vì chẳng biết một cái gì hết.

107. Chương 107: Tụ Tập

Edit: (học máu)

Cuối tuần, thành viên ban thể dục gửi một tin nhắn cho Quý Hoài, Quý Hoài ngồi ăn cơm trên bàn ăn, di động đặt bên cạnh cứ vang lên không ngừng.

Quý Hoài trả lời hai tin liền không kiên nhẫn nổi nữa, chỉnh về chế độ im lặng. Vừa ngẩng đầu lên, cậu nhìn thấy vẻ mặt không vui của Giang Tử Mặc.

Đã nhiều ngày, Giang Tử Mặc vẫn mang vẻ mặt mất hứng như thế, lần lúc cậu nhìn mà thấy phát run.

Quý Hoài ăn hai miếng rồi buông bát, trầm nghĩ định đi sớm về sớm.

“Em đi một lát rồi về.” Quý Hoài đi ra cửa thay giày.

Giang Tử Mặc nhú mày nhìn cậu, buồn bực nói: “Đi thay bộ quần áo khác đi.”

“Á? Quần áo này làm sao?” Quý Hoài cúi đầu nhìn, cậu đang mặc một cái áo trắng với quần thể thao màu đen, bình thường tới không thể bình thường hơn.

Giang Tử Mặc không cho cậu ra ngoài, Quý Hoài đành phải đi vào thay một cái quần bò lửng và áo phông trắng. Giang Tử Mặc nhìn nhìn, lại nhú mày.

“Quần áo của em đều là do anh mua hết còn gì? Trong tủ toàn là mấy bộ thể này thôi.” Quý Hoài cạ lời rồi.

Giang Tử Mặc nhú chặt mi. Thiếu niên 18 tuổi sắp trở thành một thanh niên tuần tú, đây là cái tuổi mà mặc gì cũng đẹp. Bóng dáng cậu cao ráo nhẹ nhàng đứng bên kia, Giang Tử Mặc không cần nghĩ cũng biết, Quý Hoài sẽ hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Quý Hoài thấy Giang Tử Mặc vẫn còn nhăn nhó thì lại vào trong nhà, đi đến bên cạnh Giang Tử Mặc, cong thắt lưng cúi xuống hôn lên môi hắn.

“Em sẽ về sớm, anh cứ ở nhà chờ đi, đừng tức giận.”

Giang Tử Mặc nhướn mi, túm cậu vào trong lồng ngực, lạnh mặt nói: “Bây giờ dám chỉ đạo tôi rồi đấy?”

Quý Hoài nghiêng đầu cười: “Lần trước anh Lục nói với em, lúc em đi học, anh ở nhà đen mặt cả một ngày, cô Thúy và Lục Thất đều bị anh giáo huấn.”

“Bà chủ nhỏ.” Giang Tử Mặc ôm cậu vào ngực vuốt ve, thầm ghi sổ với Lục Thất ở trong lòng.

Lúc Quý Hoài ra khỏi nhà, cậu phát hiện ra di động có vài cuộc gọi nhỡ. Cậu vừa định gọi lại thì cậu thành viên ban thể dục kia gọi điện thoại tới.

“Quý Hoài, cậu ở đâu rồi? Để bọn tôi tới đón.” Bên kia điện thoại có tiếng gió thổi vù vù và tiếng động cơ xe thể thao.

Quý Hoài sợ cậu ta không nghe thấy, lớn tiếng nói: “Không cần, để tôi tự đi, cậu nói cho tôi địa chỉ là được.”

“Bọn tôi tới đón cậu đấy, mau nói đi, cậu đang ở đâu? Ha ha ha... nhanh lên...”

Quý Hoài kêu to thêm mấy lần mà bên kia có vẻ vẫn không nghe thấy, Quý Hoài đành phải nói địa chỉ ra. Chỉ chốc lát sau, tiếng xe thể thao từ xa truyền đến, nháy mắt đã đỗ trước mặt Quý Hoài.

“Quý Hoài, lên xe.”

Quý Hoài nhìn thoáng qua, Lâu Việt đang lái xe. Lâu Việt ngại ngần gật đầu cười với cậu, Quý Hoài bắt đầu lên xe, “Các cậu đi đón cả hội luôn đấy à?”

“Đương nhiên là không, bọn tôi chỉ tới đón cậu thôi.” Thành viên ban thể dục vỗ vai Quý Hoài, bảo Lâu Việt khởi động xe.

Xe vừa chạy, thành viên ban thể dục kinh ngạc nhìn một người đứng trong sơn trang, “Đây là Hoa Cẩm Tú?”

Quý Hoài quay đầu lại, thấy Hoa Cẩm Tú đang đi ra cùng Hạ Dật. Hoa Cẩm Tú nhìn thấy đám bọn họ thì ngẩn người, sau đó lạnh mặt xuống. Hạ Dật thì lịch sự cười chào hỏi.

Thành viên ban thể dục là một cậu trai rất nhiệt tình, bình thường nhân duyên trong lớp rất tốt, nhưng bây giờ nhìn thấy Hoa Cẩm Tú thì cũng hơi ngại. Sau khi mẹ Hoa Cẩm Tú xảy ra chuyện, bọn họ đương nhiên có nghe phong thanh. Mà sau đó Tề Nguyệt lại còn mở họp báo tuyên bố sự tồn tại của Hoa Cẩm Tú là một sai lầm, trong giới không ai là không biết. Hoa Cẩm Tú sau đó tạm nghỉ học, bọn họ cũng chưa từng gặp lại.

Nhưng cậu ta vẫn đánh tiếng khách sáo một câu: “Hoa Cẩm Tú, bọn tôi ra ngoài chơi, cậu đi cùng không?” Nói xong cậu ta chỉ muốn cắn lưỡi chính mình, nuốt lại lời vừa nói.

Hoa Cẩm Tú vẫn rất bình tĩnh, vừa định mở miệng từ chối thì Hạ Dật thay cô ta lên tiếng: “Cẩm Tú, không phải em bảo đạo này ở nhà chán quá hay sao? Vừa lúc bạn học của em ra ngoài chơi, em trai Quý

Hoài của em cũng ở đây, em nên ra ngoài giải sầu chút đi.”

Hoa Cẩm Tú nhăn mày, buồn bực nhìn Quý Hoài, ánh mắt Hạ Dật chợt lóe lên: “Đi chơi đi, anh đi cùng em.”

Hoa Cẩm Tú không từ chối nữa, cô ả cũng không muốn Hạ Dật biết quan hệ của mình và bạn học không tốt, thế là Hoa Cẩm Tú gật đầu coi như đồng ý.

Thành viên ban thể dục lờ miệng, mà người ta cũng đồng ý rồi, cậu ta không thể nuốt lời. đành phải để họ lên xe. Quý Hoài vốn định ngồi ghế trước để thành viên ban thể dục và hai người kia ngồi ghế sau, nhưng Hạ Dật lại nói: “Để con gái ngồi phía trước đi, con trai tội mình ngồi phía sau, các em thấy sao?”

Quý Hoài và thành viên ban thể dục chỉ có thể gật đầu. Sau khi hai người lên xe, cả xe chìm vào yên lặng. Sắc mặt Quý Hoài vẫn bình tĩnh, bên trái cậu là thành viên ban thể dục, bên phải là Hạ Dật. Không biết có phải do ảo giác hay không, Quý Hoài cảm thấy chân của Hạ Dật cứ cố ý dấn vào chân cậu.

Cậu mất kiên nhẫn, giả bộ nhắm mắt ngủ. Thành viên ban thể dục đã hồi hận xanh ruột, cậu ta quay đầu nhìn Quý Hoài đang chớp mắt, hận không thể đâm mình vài phát.

Tới nơi, Quý Hoài mở mắt ra, thấy Hạ Dật xuống xe trước mở cửa cho Hoa Cẩm Tú, Hoa Cẩm Tú cười cảm ơn anh ta, khoác tay để anh ta dẫn đi. Về mặt Quý Hoài lạnh nhạt, thành viên ban thể dục nhẹ giọng thì thầm: “Tôi không nghĩ bọn họ lại đồng ý, khó xử quá đi mất.”

“Đến cũng đến rồi, mọi người cùng nhau chơi, với lại Hoa Cẩm Tú chẳng phải bạn học của cậu hay sao?” Quý Hoài liếc mắt nhìn cậu ta, nói.

“Thì đúng là như thế, nhưng cậu nhìn Hoa Cẩm Tú đi, mắt mọc ở trên đầu, bọn tôi đâu dám trèo cao.” Thành viên ban thể dục bĩu môi nhìn Hoa Cẩm Tú, Quý Hoài nghĩ cùng đúng, liền mím miệng cười.

“Nhắc mới nhớ, trước đây tôi cũng nghĩ cậu là dạng mắt mọc trên đầu đấy Quý Hoài.” Cậu ta mơ hồ có cảm giác ấy, vì Quý Hoài không bao giờ tham gia hoạt động chung của lớp, cũng chưa từng để ý lời bàn tán sau lưng. Chính vì vậy, thành viên ban thể dục cảm thấy Quý Hoài không dễ ở chung, thuộc loại mặt vênh lên song song với trần nhà.

“Vậy bây giờ thì sao?”

“Bây giờ á, cũng vẫn là mắt mọc trên đầu, nhưng mà là do cậu tự tin, ai bảo thành tích của cậu tốt quá mức như vậy chứ.” Thành viên ban thể dục chua chua nói.

Quý Hoài bị bộ dạng của cậu ta làm cho buồn cười, cậu ta lại đùa thêm mấy câu, hai người đi phía sau cười lớn tiếng.

Hạ Dật quay đầu lại nhìn, nói: “Xem ra nhân duyên của Quý Hoài trong lớp rất tốt.”

Hoa Cẩm Tú hừ lạnh: “Nó thì có thân phận quái gì? Bị bao dưỡng mà còn vênh váo, không biết ngượng.”

Hạ Dật không nói gì nữa, vẻ mặt anh ta trở nên lạnh lùng. Nhưng chỉ trong chốc lát, Hạ Dật trở về dáng vẻ như cũ.

Bọn họ đi vào club mới mở của nhà một nam sinh tên là Diêu Ngụy, club có 8 tầng, bọn họ lên tầng 5.

Vào phòng, đa số đã có mặt đông đủ. Có lẽ là do thành viên ban thể dục đã phím trước, nhìn thấy Hoa Cẩm Tú và Hạ Dật đến nhưng không ai tỏ ra ngạc nhiên.

“Quý Hoài, lại đây lại đây, vất vả lắm mới hẹn được cậu ra ngoài, hôm nay không tha cho cậu đâu.” Đó là Diêu Ngụy trong lớp, cậu ta đi lên kéo Quý Hoài ngồi vào giữa.

Quý Hoài nhìn rượu xếp đầy một bàn, da đầu hơi run lên. Quý Hoài muốn rời khỏi đám người đang vây quanh này, cậu không thể tin được, nói: “Các cậu có bao nhiêu người thế này mà lại bắt nạt tôi à?”

“Ai bảo điểm của cậu xuất sắc như thế, làm cho bọn tôi khổ sở lắm biết không, rốt cuộc cũng chờ được cơ hội này.”

“Nào, cậu đến muộn, phạt một chai.”

“Quý Hoài, đừng nhát gan, trăm phần trăm đi.”

“Có phải đàn ông hay không, uống cạn đây nhé.”

Quý Hoài bị bọn họ léo nhéo mãi, đành phải ngửa cổ uống hết.

“Còn chai của tôi đây này.”

“Của tôi nữa.”

Quý Hoài bị bọn họ thay nhau ép rượu, nam sinh uống rượu, nữ sinh đứng một bên cổ vũ. So với đám ồn ào náo nhiệt bên này, Hoa Cẩm Tú và Hạ Dật ở bên kia có vẻ rất yên tĩnh.

Hạ Dật dường như cố tình không nhận ra là đang bị mọi người cô lập, anh ta bưng hoa quả tới chỗ Hoa Cẩm Tú, cười hỏi: “Có muốn ăn không?”

Hoa Cẩm Tú lạnh mặt nhìn đám trong lớp bỗng nhiên thay đổi thái độ với Quý Hoài, cô ta tức giận nghiêng rằng phần nộ cùng cực, chỉ có thể trừng mắt nhìn, nếu không phải có Hạ Dật ở đây thì cô ta sớm đã bỏ về rồi.

Nhưng cô ta không muốn để lại ấn tượng không tốt cho Hạ Dật, liền miễn cưỡng thu lại thái độ tức giận, nói: “Em không muốn ăn lắm.”

Hạ Dật gạt đầu, không ép Hoa Cẩm Tú ăn nữa. Sau đó anh ta lại nhìn Quý Hoài đứng trong đám đông bị ép uống thêm mấy chai, sắc mặt đỏ bừng, liền tiếp xin tha nhưng vẫn bị bắt lại, cả đám thay nhau tiến lên mời rượu. Thành viên ban thể dục không nhìn nổi nữa, kéo Quý Hoài đi ra.

Quý Hoài nhanh chóng vơ lấy chai nước lọc tu ừng ực, ép xuống một bụng đầy rượu, “Bọn họ muốn gì đây? Nếu còn uống tiếp chắc chết quá.”

Thành viên ban thể dục cười, vui sướng khi người khác gặp họa, “Ha ha, bình thường tan học cậu toàn về luôn, bọn nó chờ cậu mà chờ không được, bọn nó không chụp bao tải úp sọt cậu trên đường về nhà đã là tốt lắm rồi.”

“Bởi vì điểm của tôi cao à?” Quý Hoài không hiểu.

“Đâu chỉ là cao, quả thực quá là tra tấn người khác cậu biết không? Cậu cũng không nhìn xem, điểm của cậu bỏ xa bọn tôi mười tám con phố, đại ca ơi, đây là Nhạc Vinh đấy ạ, không phải trường bình thường đâu. Cậu thi đạt điểm cao như thế, bảo bọn tôi sống kiểu gì đây?”

Quý Hoài vẫn không hiểu, nhưng thành viên ban thể dục thì thừa biết đám kia nghĩ gì. Trước khi Quý Hoài tới, cho dù tụi nó không được hạng nhất nhưng cũng chỉ kém hạng nhất vài điểm, coi như đồng hạng. Nhưng khi Quý Hoài tới thì tình hình thay đổi, bọn họ cũng là thiên chi kiêu tử, ai cũng là số một hai quen rồi, bị Quý Hoài chèn ép như thế, cho dù có tâm phục khẩu phục thì vẫn rất là uất ức, rốt cuộc chờ được tới ngày hôm nay.

Quý Hoài bị chuốc rất nhiều rượu, đầu óc hơi quay cuồng ngơ ngác ngồi ở một bên. Đám học sinh ăn uống xong mới bắt đầu chơi, Quý Hoài ngồi im như thóc, bị bọn họ kéo mạnh qua, ấn ngồi xuống.

“Tôi không biết chơi.” Quý Hoài bất đắc dĩ nói.

“Không biết cũng không sao, tôi dạy cậu.” Diêu Ngự ra hiệu cho dealer bắt đầu chia bài.

Quý Hoài thực sự không biết chơi, chơi hai ván đã thua thê thảm. Diêu Ngự thấy Quý Hoài thua hết sạch chip, liền nói với dealer: “Tiền của cậu ta cứ tính cho tôi.”

Quý Hoài vội nói: “Tôi có tiền.” Sau đó cậu ném ra tấm thẻ chú Mặc cho cậu, mọi người nhìn thấy thì sững sờ.

Thành viên ban thể dục ngu người hỏi: “Thẻ này của cậu à?”

Quý Hoài giờ mới nhớ ra, tấm thẻ Giang Tử Mặc cho cậu là thẻ đen do ngân hàng Kim Thành phát hành, cả Kim Thành chỉ có 3 tấm. Một tấm thẻ của Hạ phu nhân, một tấm khác ở trên thị trường, tấm cuối cùng trong tay Quý Hoài.

Tất cả mọi người lấp bắp kinh hãi, bây giờ Quý Hoài thu thẻ về cũng không còn kịp nữa, đành phải đưa thẻ cho dealer đi quẹt thanh toán.

Bọn Diêu Ngụy nhìn thấy thẻ của Quý Hoài thì không nường tay nữa, định bụng phải làm cho Quý Hoài thua sạch bách mới thả cậu về, như vậy mới thỏa nỗi hận bấy lâu. Nhưng tới ván thứ ba, Quý Hoài suýt chút nữa thắng, ván thứ tư thì trực tiếp thắng đậm. Kế tiếp, không cần nghĩ cũng biết, người thua thê thảm sẽ lại là bọn họ.

Bởi vì bà chủ nhỏ đi vắng, Giang Tử Mặc ngồi đen mặt ở nhà. Hắn thấy di động liên tục nhận được tin nhắn, đều là tin nhắn thông báo có tiền được chuyển vào tài khoản.

Ban đầu chỉ là một vạn hai vạn, cuối cùng lên tới mười vạn, hai mươi vạn, năm mươi vạn.....

Giang Tử Mặc lại càng không vui, hắn cho Quý Hoài thẻ là để cậu ra ngoài tiêu tiền của hắn, nhưng bây giờ Quý Hoài trái lại còn kiếm thêm tiền về.

Không được trở thành kim chủ, Giang Tử Mặc cực kỳ buồn bực.

108. Chương 108: Say Rượu

Edit: Dép

Cả buổi chiều đám học sinh ngồi chơi bài, Quý Hoài kiếm tiền tới nhũn cả tay, mà mấy người ngồi đối diện cậu thì sắc mặt tái lợt đi, chỉ có thể cầm giận nghiêng răng nghiêng lợi thu tay lại. Quý Hoài không ngồi nổi nữa, đi ra khỏi đám người.

Rượu xông lên não, giờ cậu vẫn thấy hơi bay, Quý Hoài mơ màng đi vào toilet. Cậu chống tay lên bồn rửa, dùng nước vỗ lên mặt cho tỉnh táo.

Cậu duỗi tay lấy khăn giấy lau mặt nhưng chỉ tóm được không khí, cậu lắc đầu, lại rút lần nữa. Khăn giấy xoa lên mặt, Quý Hoài nhìn vào gương, thấy mặt mình đỏ bừng.

Tửu lượng của cậu không cao lắm, thế mà có thể chống đỡ cả buổi chiều, thậm chí còn thắng tiền, ngẫm lại cũng thấy hơi vui.

Cậu tựa vào bồn rửa mặt lấy điện thoại ra, nhấn vào số điện thoại đầu tiên trong danh bạ.

Chốc lát sau, bên kia bắt máy, khoe miệng Quý Hoài không nhận được cong lên, “Chú Mặc.” Âm cuối hơi lên cao, run run vô cùng thân mật.

“Sao? Sắp về chưa?”

“Chưa.” Quý Hoài nói, “Em nói cho anh cái này vui lắm nhé, hôm nay em thắng được nhiều tiền cực luôn, thắng sạch tiền của tụi nó.”

Giang Tử Mặc sầm mặt, buồn bực nói, “Biết rồi, khi nào em về?”

“Chắc một lát nữa.” Quý Hoài cũng không biết khi vào thì giải tán, nhưng bây giờ cậu đã muốn về rồi, nghe giọng Giang Tử Mặc là thấy nhớ không chịu nổi.

“Lát nữa em về, anh chờ em nha.”

Giang Tử Mặc ở đầu bên kia nhú mày nói: “Em uống rượu đúng không?”

Quý Hoài nhìn chính mình ở trong gương, trừ khuôn mặt hơi đỏ thì không có gì khác thường, Giang Tử Mặc làm sao mà biết được?

Quý Hoài cắn môi lui về phía sau tựa vào tường, cúi đầu nhìn chân mình cười nói: “Có uống một chút xiu thôi, em vẫn chưa say.”

Giang Tử Mặc lạnh mặt đứng dậy cầm lấy áo choàng, vừa đi ra cửa vừa nói: “Ồ đó chờ tôi, tôi đến bây giờ đây.”

“Anh đến đón em á? Vậy em ra ngoài chờ anh.” Quý Hoài đứng thẳng người lên, vội vàng đi ra ngoài.

“....”

Quý Hoài đụng phải một người khi ra khỏi toilet, suýt làm rơi điện thoại, nhưng trước khi cậu kịp vươn tay ra đón thì cánh tay kia đã đỡ được điện thoại giúp cậu rồi.

“....” Quý Hoài ngẩng đầu, khựng lại.

Hạ Dật đặt di động vào tay Quý Hoài, Quý Hoài thấy cuộc gọi vẫn chưa ngắt thì nhanh chóng cầm lấy. Giang Tử Mặc ở đầu bên kia giận dữ quát: “Quý Tiểu Hoài! Em ở đó chờ tôi, không được đi đâu

hết, tôi tới đó tìm em.”

“Ừm.” Quý Hoài gật gật đầu.

Sau khi cúp máy, Quý Hoài cất di động đi, định đẩy Hạ Dật để ra cửa. Hạ Dật ngăn cậu lại, cười: “Em không cảm ơn anh một tiếng sao?”

Quý Hoài thản nhiên nói một tiếng “cảm ơn” sau đó đi ra ngoài. Hạ Dật chụp lấy cổ tay cậu, Quý Hoài muốn giãy ra nhưng không được.

“Anh làm gì vậy?” Quý Hoài lạnh lùng hỏi.

“Quý Hoài, hình như em rất thù địch anh đúng không? Nhưng mà chúng ta chưa từng gặp mặt, anh đắc tội em ở đâu vậy?”

“Hạ tiên sinh cũng nói rồi đấy thôi, chúng ta là người xa lạ, thù địch cái gì chứ.”

Hạ Dật đánh giá nhìn nhìn cậu, Quý Hoài không sợ, chỉ là mặt hơi đỏ lên vì rượu. Hạ Dật bỗng nhiên siết chặt tay, Quý Hoài nhú mày lại, hơi đau.

“Nếu không phải vì...” Hạ Dật nhẩn nhện, nói, “... thì em là kiểu anh thích nhất.”

“Hạ Dật!” Quý Hoài xanh mặt, cậu mạnh mẽ giằng cánh tay phải của Hạ Dật đang tóm lấy cổ tay cậu, nhưng Hạ Dật lại đưa tay trái ra cản lại Quý Hoài.

Anh ta cười cười, vuốt ve cổ tay Quý Hoài, mập mờ nói: “Tính cách này anh cũng thích.”

Quý Hoài rất phù hợp với khẩu vị của anh ta, nếu không phải vì Giang Tử Mặc, anh ta nhất định đã ra tay. Cho dù là bây giờ, nhìn thấy Quý Hoài là anh ta đã thấy động tâm. Hai má hơi đỏ lên, giọng điệu nhẹ nhàng làm nũng khi nói chuyện điện thoại với người kia, Hạ Dật chỉ nghe thôi mà bụng nóng lên, không nhịn được nữa.

Sắc mặt Quý Hoài tái xanh, cong chân lên gối vào bụng Hạ Dật nhưng anh ta dễ dàng tránh thoát. Hạ Dật đẩy cậu vào tường, cúi xuống hôn cậu. Quý Hoài tức giận đỏ bừng mặt, cậu dứt khoát xoay đầu tránh đi, ghé tồm nói: “Anh rút ra cho tôi!”

Hạ Dật lại đang mê đắm hít cổ Quý Hoài, cười khê: “Cái thằng dặt dẹo Giang Tử Mặc kia làm sao thỏa mãn em được? Thắt lưng em nhỏ như vậy, chân thẳng như này, mỏng...”

“Muốn chết phải không!” Tiêu Trình từ bên ngoài vọt vào, vung đấm thẳng vào Hạ Dật, Hạ Dật không kịp

đề phòng, bị Tiêu Trình đâm cho lui về phía sau.

“Cậu có sao không?” Tiêu Trình xoay đầu lo lắng nhìn Quý Hoài, Quý Hoài lắc lắc cổ tay nhìn Hạ Dật, lạnh lùng nói: “Tôi không sao.”

Tiêu Trình lại phẫn nộ nhào lên, cậu ta đánh nhau rất có kinh nghiệm, chiêu nào cũng tấn công vào điểm yếu, Hạ Dật tránh vài lần, bị đánh cho chật vật.

Quý Hoài kéo tay Tiêu Trình lại, Tiêu Trình nắm áo Hạ Dật, quay đầu lại khó tin nhìn Quý Hoài: “Cậu còn định xin tha cho thằng này á?”

“Tôi muốn nói là, cậu để tôi đánh với.”

Tiêu Trình sưng sốt bị Quý Hoài kéo ra, sau đó Quý Hoài đi lên tấn cho Hạ Dật một trận.

Cho dù đời trước Hạ Dật phản bội cậu, nhưng Quý Hoài vẫn phải công nhận tên Hạ Dật này rất là tâm cơ, vì cái mục đích kia mà lừa gạt cậu lâu đến thế. Trừ chuyện đó ra, Quý Hoài vẫn khá là hiểu con người Hạ Dật.

Nhưng sự thật đã tát cậu một phát đau điếng, cậu nghĩ Hạ Dật dịu dàng ấm áp ấy chỉ đổi một thân phận khác tới gặp cậu thôi, nhưng cuối cùng anh ta lại lộ ra bản chất xấu xí, làm cho cậu ghê tởm, chán ghét.

Thế mà đời trước cậu còn đối xử thật lòng với anh ta, ngẫm lại cũng cảm thấy kinh tởm, cậu chán ghét Hạ Dật, chán ghét luôn cả bản thân mình.

“Được rồi được rồi, Quý Hoài, dừng tay đi, đánh nữa sẽ chết người đấy.” Tiêu Trình nhìn vẻ mặt của Quý Hoài không đúng lắm, lập tức đi lên can cậu lại.

Quý Hoài đấm một phát cuối, sau đó nặng nề thở, thu tay lại.

Tiêu Trình thấy thế thì bật cười, Quý Hoài thấy cậu ta cười, khó hiểu hỏi: “Có cái gì buồn cười?”

“Không ngờ cậu cũng biết đánh đấm dã man thế. Giỏi, quá giỏi.” Tiêu Trình giơ ngón tay cái lên.

Quý Hoài ngẫm lại cũng thấy cũng buồn cười, đánh một trận xong cảm giác thoải mái hơn nhiều, giống như cậu đã đánh tan tất cả sự uất ức buồn khổ của đời trước vậy.

Quý Hoài và Tiêu Trình liếc mắt nhìn nhau, sau đó không buồn nhìn Hạ Dật, trực tiếp đi ra ngoài.

Cậu mới đi ra thì di động trong túi vang lên, cậu lấy ra xem thì là tin nhắn của Giang Tử Mặc: “Tôi tới muộn một chút, ngoan ngoãn chờ tôi tới, không được đi đâu hết.”

Không thể về nhà ngay, Quý Hoài hơi hụt hẫng. Có điều cậu chỉ cần chờ ở đây một lát thôi rồi chú Mặc sẽ tới đón cậu, như thế cũng tốt.

Tiêu Trình vào phòng là cả lớp lại náo loạn hết lên, vừa lúc tới giờ cơm tối, cả đám chuyển sang một phòng lớn ở tầng 3.

Tiêu Trình mặc một cái sơ mi trắng đơn giản, cổ áo cởi nút, tay áo xắn lên, trông đáng vẻ khá là phóng khoáng. Ở đây toàn dân chơi nhà giàu, không ai nhường ai, rượu khui hết chai này tới chai khác.

Quý Hoài không chống đỡ nổi nữa, Tiêu Trình lại rất là thành thực, còn cầm rượu giúp Quý Hoài vài lần.

“Tiêu Trình cậu đừng có như thế chứ, cậu có biết Quý Hoài tra tấn bọn tôi khổ sở thế nào không? Trong trường thì dùng thành tích đè chết bọn tôi, ra ngoài thì chơi bài thắng sạch tiền, cậu có thấy tức không?”

“Tức phết đấy.” Tiêu Trình gật gật đầu, hòa theo mọi người cùng nhau phạt Quý Hoài.

Quý Hoài không nói gì, cũng không biết vì sao đám nam sinh này cứ phải đòi lại công bằng làm gì, trên chiếu bạc không đòi được thì lại đổi sang ép rượu. Quý Hoài rất muốn vỗ ngực chuốc say cả đám, nhưng mà thứ duy nhất cậu không dám huênh hoang đó chính là rượu. Vả lại, lát nữa chú Mặc tới đón mà thấy cậu uống nhiều, nhất định sẽ dạy dỗ cậu một trận.

Nghĩ tới chuyện bị Giang Tử Mặc dạy dỗ mà Quý Hoài phát run.

Quý Hoài có trốn thế nào thì vẫn bị ép uống thêm mấy ly, cậu đang quay cuồng thì lại thấy Diêu Ngụy khui chai mới, “Đây là rượu quý của ông già, hôm nay lên mang đến đây cho các cậu nếm thử một chút.”

Là rượu gì, Quý Hoài chẳng thấy rõ nữa, Diêu Ngụy đã rót một ly đầy cho Quý Hoài, cậu ngơ ngẩn nhìn, không muốn uống. Tiêu Trình ngồi bên cạnh định lên tráo rượu cho Quý Hoài, lại bị thành viên ban thể dục phát hiện ra, lập tức ngăn Tiêu Trình lại.

Quý Hoài ngơ ngác nâng ly rượu lên, uống hết một nửa trong tiếng cổ vũ của Diêu Ngụy và đám nam sinh.

“Quý Hoài, thế này mới gọi là sảng khoái, nửa ly còn lại tôi uống với cậu!” Là ai đang nói Quý Hoài cũng chẳng biết, cậu lại máy móc cầm ly rượu lên uống cạn.

Quý Hoài uống hết một ly thì không động đậy nổi. Hai mắt mờ đi, dần dần không thấy gì nữa.

Tiêu Trình nhanh tay đỡ lấy Quý Hoài đang ngã xuống, kêu mấy lần mà Quý Hoài không tỉnh. Diêu Ngụy và mấy nam sinh khác thấy Quý Hoài cuối cùng cũng gục thì phần khích. Tiêu Trình nhìn xung quanh, không có chỗ nào sạch sẽ cả, cậu ta nghĩ nghĩ, nói với Diêu Ngụy: “Cho tôi một cái thẻ phòng tầng trên, tôi đưa Quý Hoài lên nghỉ ngơi.”

Diêu Ngụy cho người đem thẻ tới, Tiêu Trình nhận lấy rồi đỡ Quý Hoài đứng lên. Cậu ta dìu Quý Hoài lên căn phòng ở tầng 8, quẹt thẻ, đỡ Quý Hoài nằm lên giường.

Sắp xếp xong cho Quý Hoài rồi, Tiêu Trình ngồi ở cạnh giường chăm chăm nhìn Quý Hoài. Cậu ta cũng uống hơi nhiều, nhất là lúc cuối, Diêu Ngụy lôi chai rượu quý kia ra, độ cồn rất mạnh, uống xong ngay cả Tiêu Trình cũng thấy hơi chậm người.

Cậu ta ngồi một lúc, bỗng nhiên trong thân thể cảm thấy khác thường, Tiêu Trình nhú mày lắc mạnh đầu. Cảm giác như lửa cháy thiêu đốt đang lan tràn trong thân thể.

Cậu ta lập tức nhận ra có điều không đúng, thân thể đang phản ứng mãnh liệt, đây không phải là say rượu bình thường.

Cậu ta nhìn về phía Quý Hoài, chỉ thấy hai má Quý Hoài đỏ hây, giống như cậu ta vậy. Tiêu Trình không kiên nhẫn, muốn cởi áo ra, mắt đỏ quạch, hạ thân đã dấy lên dục vọng, khiến cho cậu ta thiếu chút nữa thì nhào vào Quý Hoài.

Nhưng cậu ta cực lực nhịn lại, hai tay cào vào lòng bàn tay chính mình để duy trì bình tĩnh.

Tiêu Trình, bình tĩnh! Bình tĩnh! Nếu mày nghe theo dục vọng thì khác gì cầm thú? Nếu mày lợi dụng Quý Hoài lúc khó khăn, cậu ấy sẽ hận mày cả đời.

Tiêu Trình! Đừng để tao coi thường mày!

Tiêu Trình đấu tranh tâm lý dữ dội, dục vọng đang quần nhau với lý trí, hốc mắt cậu ta đỏ bừng, hung hăng tóm chặt lấy tay mình, sau đó xoay người đưa lưng về phía Quý Hoài.

Cứ vậy đi, không nhìn thấy Quý Hoài nữa, Tiêu Trình thở phào nhẹ nhõm. cậu ta bước nhanh ra ngoài, lấy điện thoại ra gọi cho Diêu Ngụy: “Diêu Ngụy, các cậu có sao không? Rượu kia có vấn đề...”

Tiêu Trình bước ra cửa, không dám quay đầu lại nhìn Quý Hoài. Cậu ta vội vã xuống lầu dưới xem bọn Diêu Ngụy.

Tiêu Trình vừa chờ được thang máy thì thang máy bên cạnh mở ra.

Người đó lập tức đi tới trước căn phòng mà Tiêu Trình vừa bước ra, lấy một tấm thẻ màu trắng trơn quẹt

lên cửa một cái, cửa mở.

Người đó cười lạnh một tiếng, đi vào trong đồng thời đóng cửa lại.

109. Chương 109: Cõi Như Tôi Nhìn Lầm Em

Edit: Anh Dờ đã suy tim nhưng vẫn cố edit qua đoạn ngược để bảo vệ sức khỏe cộng đồng.

Lúc Tiêu Trình gọi điện thoại, bình rượu trên tay Diêu Ngụy đã vơi hơn nửa, nghe thấy Tiêu Trình cảnh báo, cậu ta lập tức tỉnh cả người, lúc này mới cảm giác hình như hơi quá hưng phấn... lại nhìn sang mấy thằng bạn, sắc mặt đứa nào cũng sai sai.

Cậu ta lập tức gọi điện thoại kêu quản lý lên, sắp xếp cho mỗi thằng một căn phòng và vài tiểu thư sạch sẽ, sau đó mới sai người đi điều tra xem ai đã bỏ thuốc vào rượu.

Nhưng tới tận 12 giờ đêm, cả club đều nháo nhào lên mà vẫn chưa biết thêm tin tức gì, Diêu Ngụy tức giận ra mặt, quát tháo đám nhân viên: “Một lũ ăn hại! Rượu ở trong hầm hết, lại còn được giám sát, thế mà không ai tra ra cái gì à!”

Lúc thành viên ban thể dục và Lâu Việt bước vào, chỉ thấy Diêu Ngụy đang chửi ầm lên. Thành viên ban thể dục tiến lên nói: “Được rồi, may mà không phải thuốc độc chết người, thuốc không mạnh lắm, tôi với mấy thằng kia đều không sao cả.”

Vốn dĩ Diêu Ngụy làm căng để cho đám bạn xem, dù sao xảy ra chuyện như vậy ở địa bàn của cậu ta, cuối cùng lại còn không bắt được người, liên quan đến chuyện thể diện, thành viên ban thể dục đã bắc thang cho cậu ta xuống, Diêu Ngụy liền thuận theo mắng mỏ mấy câu rồi cho quản lý đi.

Diêu Ngụy lo lắng hỏi: “Tụi nó sao rồi? Thân thể có bị gì không?”

Thành viên ban thể dục trả lời: “Không sao đâu, giờ còn đang hăng máu bảo chơi tiếp kia kìa.”

“Thế thì tốt, hoạt động buổi tối bây giờ mới bắt đầu, ai còn chơi được thì cùng đi hết đi.”

Vì thế, đám nam sinh lại theo Diêu Ngụy xuống tầng ngầm, tất cả hoạt động ăn chơi bí mật đều ở dưới đó. Hôm nay xảy ra chuyện nên Diêu Ngụy muốn bồi thường cho mọi người, trực tiếp dẫn người đi xuống.

Thành viên ban thể dục muốn đi cùng Tiêu Trình và Quý Hoài, quay đầu tìm hai bọn họ. Lúc ra tới thang máy thì thấy Tiêu Trình, trên mặt còn có vết bầm tím.

“Làm sao thế này? Đánh nhau với ai? Cái ditme nó dám bắt nạt anh em.” Thành viên ban thể dục xắn tay áo lên, nổi giận đùng đùng định đi đánh nhau ngay lập tức.

Tiêu Trình nhú mào nói: “Không có gì, chuyện vặt vãnh thôi.”

Tiêu Trình không muốn nói, thành viên ban thể dục cũng đành thôi, “Thôi được, về sau nếu cần cứ gọi tôi, à đúng rồi, Quý Hoài đâu?”

Sắc mặt Tiêu Trình hơi khác thường, sau đó lạnh lùng nói: “Cậu lên tầng 8 tìm Quý Hoài đi, tôi ra ngoài một chuyến.”

Nói xong Tiêu Trình vội vã đi, thành viên ban thể dục chưa kịp gọi mấy tiếng thì Tiêu Trình đã mất dạng. Cậu ta sờ sờ đầu, đành lên tầng tìm Quý Hoài theo lời Tiêu Trình.

Cậu ta gõ cửa một hồi lâu cũng chưa thấy ai ra mở. Cậu ta cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ Quý Hoài không ở trong? Vì thế cậu ta lại tiếp tục gõ cửa, lên tiếng gọi: “Quý Hoài, cậu có ở trong đây không? Quý Hoài, là tôi đây, mở cửa đi, Quý Hoài, cậu...”

“Kẹt” một tiếng, cửa mở ra, thành viên ban thể dục sững người lại.

“Sao, sao thế?” Trong phòng không bật đèn, cửa chỉ mở hé ra một khe nhỏ, đủ để thấy bóng dáng Quý Hoài, cậu dường như vừa mới tỉnh, tóc tai tán loạn, quần áo trên người nhăn nhúm lại, giọng nói hơi khàn.

Thành viên ban thể dục sững sốt, thấp giọng nói, “Tụi nó ở dưới tầng hết rồi, chờ cậu xuống chơi cùng đây.”

“Tôi không đi đâu, cậu giúp tôi nói với tụi nó một tiếng.” Quý Hoài dường như muốn đóng cửa, bỗng nhiên nhớ ra cái gì, cậu hỏi: “Tiêu Trình đâu?”

“Nó vừa mới ra ngoài, chắc tỵ về ngay.”

Quý Hoài gật gật đầu. Thành viên ban thể dục nhớ tới bình rượu kia, cậu ta nhớ là lúc ấy Quý Hoài cũng uống, thế là hỏi thăm một câu: “Cậu có sao không? Thuốc trong cái bình rượu kia...” Có nghiêm trọng không vậy?

Cậu còn chưa dứt lời, chỉ thấy sắc mặt Quý Hoài trắng bệch đi, môi không còn sắc máu. Quý Hoài miễn cưỡng lắc đầu, nói: “Tôi không sao.”

“Ồ ồ, thế thì tốt rồi.” Thành viên ban thể dục vỗ vai cậu.

Cậu ta không rủ được Quý Hoài cùng đi, mà thấy sắc mặt Quý Hoài không tốt lắm thì không quấy rầy nữa,

bảo Quý Hoài tiếp tục nghỉ ngơi. Nhưng cậu ta vừa chuẩn bị từ tầng 8 đi xuống thì nhận được tin nhắn của Tiêu Trình.

“Đừng để Quý Hoài một mình!”

Thành viên ban thể dục nhìn nửa ngày, lại quay về phòng Quý Hoài. Quý Hoài thấy cậu ta trở lại, đành phải để cậu ta đi vào.

“Hay là cậu cứ đi xuống chơi cùng cả hội cho vui đi? Diêu Ngụy quen nơi này mà, chơi một lúc rồi về.”

Quý Hoài không đáp, hỏi ngược lại: “Bây giờ là mấy giờ?”

“Hơn 11 giờ.” Thành viên ban thể dục đáp.

Quý Hoài muốn tìm di động, cậu sợ chú Mặc gọi điện hoặc nhắn tin mà cậu lại không thấy, cậu tìm một vòng quanh phòng, sau đó thấy di động dưới chân bàn ở đầu giường.

Cậu sốt ruột mở di động ra, không có cuộc gọi hay tin nhắn nào cả. Cậu cảm thấy rất hụt hẫng, nghĩ một lúc đành đi xuống chơi với bọn Diêu Ngụy.

Chú Mặc bảo cậu ở đây chờ, vậy cậu sẽ không đi đâu hết, nhưng cậu lại không muốn ở trong căn phòng này, tốt hơn hết là ra ngoài chơi với đám kia. Dù sao bây giờ đầu óc cậu rất hỗn loạn, nếu ở một mình cậu sẽ lại nghĩ ngợi lung tung, tay chân lạnh toát.

Thành viên ban thể dục dẫn cậu xuống tầng ngầm, vừa đi vừa nói: “Tất cả trò vui đều ở dưới tầng ngầm, bên trên là để khách ngoài chơi, người có thân phận mới được đi xuống. Cậu nhìn mấy phòng bao này đi, từ trong phòng có thể nhìn ra đại sảnh, nhưng từ ngoài nhìn vào lại không thấy, tính bảo mật rất cao.... Quý Hoài, Quý Hoài, cậu có đang nghe không đấy?”

Thành viên ban thể dục kéo tay Quý Hoài, Quý Hoài mới hồi thần, sắc mặt cậu vẫn rất xấu, đi một hồi bắt đầu lơ đãng hoảng hốt. Thành viên ban thể dục có hơi lo lắng, không nói nữa.

Tới phòng, Quý Hoài nhú chặt mi. Dưới này toàn là nam sinh, đám nữ sinh đã về từ sớm. Nhưng chính bởi vì toàn con trai, tụi nó chơi càng hăng, bên người mỗi thằng đều có một tay vịn.

“Quý Hoài, sao bây giờ mới đến, màn biểu diễn sắp bắt đầu rồi.” Diêu Ngụy vỗ tay.

Thành viên ban thể dục và Quý Hoài cùng đi qua, tìm một chỗ ngồi xuống. Diêu Ngụy vỗ tay, một đôi nam nữ xinh đẹp ngồi xuống bên cạnh bọn họ. Quý Hoài lập tức nhăn mày, bên cạnh cậu là một cậu trai trắng trẻo xinh xắn, có khi còn nhỏ tuổi hơn bọn cậu, thể mà lại bạo dạn dán vào người cậu.

Cậu nhớ lại sự hỗn loạn bất an khi nãy của mình, sự đụng chạm của thằng nhóc kia làm cậu thấy chán ghét. Thành viên ban thể dục cười nói: “Quý Hoài, chẳng phải cậu thấy không thoải mái sao? Ngồi vào trong ngủ một lúc đi.”

Quý Hoài thuận theo đi vào trong ngồi xuống, thành viên ban thể dục ngồi ngoài, chắn đôi trai gái kia giúp Quý Hoài. Quý Hoài rất cảm kích, bây giờ đầu óc của cậu rất loạn, chỉ có thể miễn cưỡng cười cảm ơn thành viên ban thể dục.

Thành viên ban thể dục vội quay đi, thầm nghĩ: Má ơi, Quý Hoài cười lên còn đẹp hơn thằng nhóc kia.

Quý Hoài không tham dự vào cuộc vui của đám nam sinh, ánh mắt cậu cứ vô định nhìn mãi một chỗ trên đại sảnh, cậu lại dần dần hồi tưởng về cái cảnh lúc mới tỉnh lại khi nãy. Đến bây giờ tay chân cậu vẫn lạnh toát, cậu lấy di động ra, nhìn chăm chú vào dãy số quen thuộc kia nhưng không dám gọi.

Bất an trong lòng cậu lại càng dâng trào, mắt không nhìn được đã đỏ bừng.

Cậu không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng khi cậu tỉnh lại thì thấy mình đang trần truồng nằm trên giường, đầu óc trống rỗng. Nếu như... nếu như cậu có thể tìm một cái cớ, có thể viện một lý do, thì cậu sẽ làm như tất cả không tồn tại.

Nhưng trở trêu rằng cậu có thể cảm giác được có người đã cởi quần áo của cậu, còn nghe rõ tiếng sột soạt, cậu thậm chí còn cảm nhận được có người sờ soạng thân thể cậu, bàn tay vừa ướt vừa dính lướt trên người cậu...

Cậu càng nghĩ càng thấy ghê tởm, thân thể run rẩy mãnh liệt. Chính bởi vì không biết đã xảy ra chuyện gì nên cậu mới càng lo lắng... hoặc nói là sợ hãi, cậu phải đối mặt với chú Mặc như thế nào đây.

Chẳng lẽ nói là trong lúc đầu óc trống tuếch không biết đã bị ai đó làm gì rồi, sao cậu có thể nói như vậy với chú Mặc chứ.

Cậu nhắm mắt lại, lông mi run lên. Cậu sợ, cậu rất sợ, thậm chí cậu muốn đánh chính bản thân mình. Cho dù đang ngồi giữa đám đông náo nhiệt, cậu vẫn thấy rét run, từ nay về sau Giang Tử Mặc sẽ dùng ánh mắt chán ghét nhìn cậu, cậu không chịu được.

Nếu như vậy, cậu sẽ điên mất.

“Các vị khách đáng mến, bữa tiệc đêm nay sắp khai màn, xin mời King.”

Đèn trên sân khấu tụ lại một chỗ, một người đàn ông mặc quần áo da đi lên, trên mặt đeo chiếc mặt nạ bạc, không thấy diện mạo, nhưng hắn vừa đi lên thì phía dưới vỗ tay âm ỉm.

Hắn đặt tay trên ngực, khom lưng cúi chào, “Đêm nay, hãy để King mang đến cho mọi người một màn trình diễn đầy kích thích, người đầu tiên hợp tác cùng tôi là một vị luật sư.”

Luật sư mà hắn nói không phải diễn viên đóng vai luật sư, mà là luật sư chân chính, đương nhiên ai cũng hiểu điều ấy nên lại càng thấy phấn khích.

Thử nghĩ mà xem, một luật sư tây trang giày da nghiêm túc đứng đắn bên ngoài, tới nơi này thì lại trở thành đồ chơi dưới đũng quần của bọn hắn, sự kích thích và hưng phấn ấy chính là nguyên nhân họ tới nơi này, cũng là lý do tăng ngần không mở cho người ngoài.

Diêu Nguyện đã đưa cả đám đến đây thì không lo lắng gì cả, cái loại hình ăn chơi này ở Kim Thành có rất nhiều, những kẻ quyền thế ban ngày vẫn công tác bình thường, ban đêm sẽ trở thành những kẻ phóng túng nhất. Dù sao cũng chỉ người có quyền có tiền mới dám mở loại club này, bằng không ai mà lại dám làm thế.

Những “sủng vật” tới đây đa số đều có máu M, nửa còn lại thì là người do club cung cấp. Đối với loại club miễn cưỡng xem như hợp pháp này, bọn họ sẽ không ép mua ép bán, nhưng dù sao nơi sạch sẽ nhất cũng sẽ có chỗ dơ bẩn.

Luật sư kia vừa đến, mọi người liền phấn khích cả lên, bởi vì trên mặt anh ta cũng đeo mặt nạ, ý là đây là người bên ngoài, không phải là người của club, như vậy sẽ càng thêm phản ứng ngây ngô, càng làm dấy lên dục vọng của khán giả bên dưới.

Quý Hoài tròn mắt, lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này, cậu ghét bỏ nhú chặt mày, lấy di động ra đọc lịch sử tin nhắn của cậu và Giang Tử Mặc, cậu từ chối mọi âm thanh bên ngoài, chỉ chăm chú nhìn di động.

Chú Mặc rất ít khi gửi tin nhắn cho cậu, thường thường chỉ trả lời vài chữ “ừ”, “được” hoặc là “biết rồi”. Bây giờ Quý Hoài đọc lại, cảm giác từng câu chữ đều tỏa ra sự ảm áp. Nếu cậu không giữ được sự ảm áp này, vậy cậu còn có thể giữ được cái gì đây?

Cậu nắm chặt điện thoại, ngây ngốc nhìn lịch sử chat. Màn biểu diễn trên sân khấu đã sắp xong, King đợi một lát để khán giả khôi phục tinh thần, sau đó mới cười nói: “Đêm nay tôi còn chuẩn bị một tiết mục nữa, chuyện xảy ra vào 15 năm trước, nhân vật chính của chúng ta khi đó mới 15 tuổi.”

King nhìn khán giả bên dưới đều tỏ ra hứng thú, sau đó hắn búng tay cái tách, màn hình lớn bỗng bừng sáng lên, mọi người đều tập trung nhìn lên đó.

Video trên màn hình có độ phân giải không cao như bây giờ, nhưng được chiếu lên đây chắc chắn chỉ có hàng thượng đẳng, cho nên dù mở đầu hơi im lặng nhưng ai cũng chăm chú theo dõi.

Chốc lát sau, màn hình hiển thị một gian phòng tối tăm, bốn phía không hề có cửa sổ, chỉ có ánh sáng từ một chiếc đèn bàn le lói. Cảnh quay dần tiến lại gần, trên giường là một đứa trẻ, thật sự chỉ là một đứa trẻ, gầy nhẳng, tay chân đều bị trói nên càng có cảm giác nó rất gầy, làn da lại trắng trẻo đến chói mắt. Video đã che nửa mặt đứa trẻ, chỉ lộ ra cằm và đôi môi.

Mọi người tiếp tục chờ đợi, khoảng 10 phút sau, trên video mới có động tĩnh. Một người đàn ông bưng hộp cơm đi vào, mặt của người đó không bị che, chính là một người đàn ông bình thường tầm trên dưới 20 tuổi. Hắn ta đi đến bên giường kéo thẳng nhóc lên, sau đó dứt cơm cho nó ăn.

Thằng nhóc xoay mạnh đầu đi không chịu ăn, người đàn ông kia lập tức tát nó một phát: “Đừng có mà cứng đầu, ba mẹ mày đã chết rồi, đéo có ai xót mày đâu.”

Người đàn ông kia nhổ một bãi nước bọt lên thẳng nhóc, sau đó lại giận dữ vả mấy phát, thằng nhóc kia rõ ràng là một thiếu gia nhà giàu, bị đánh một lúc là đỏ ửng cả da.

Người đàn ông kia thấy thằng nhóc còn không chịu cúi đầu, cười lạnh một tiếng: “Cho dù thiếu gia thương mày thì tao cũng đéch đau lòng cho mày đâu. Tao không biết vì sao thiếu gia cứ cố chấp chiếm lấy mày, nhưng thiếu gia đã dặn thì tao phải làm. Không phải mày không thích con trai, để tao khiến mày quen, quen rồi sẽ không từ chối thiếu gia nữa.”

Người đàn ông kia buộc chặt hai tay thằng nhóc lên đầu giường, sau đó cởi quần áo nó ra. Thằng nhóc giãy giụa thật mạnh nhưng sao mà địch lại nổi một tên thanh niên trưởng thành. Cuối cùng, nó bị lột sạch quần áo, thân thể bị ép mở ra đặt trên giường, người đàn ông kia đưa tay sờ khắp người nó.

Thằng nhóc cắn chặt môi, khóe miệng dần thấm máu, chảy xuống cằm, cho dù đã bị che mặt, nhưng ai cũng biết rằng hiện giờ khuôn mặt thằng nhóc ấy đang tuyệt vọng phần nộ thế nào.

Người ngồi dưới đều nhìn chăm chú, người nào biết nhìn hàng thì dựa vào lực giãy giụa của thằng nhóc kia là đã đạt được một loại thỏa mãn.

“Đây là cái quái gì thế?” Thành viên ban thể dục không chịu nổi nữa, rốt cuộc vẫn chỉ là một đám học sinh mà thôi. Đối với người trưởng thành, video kia chính là một viên thuốc kích thích, nhưng đối với những cậu trai 18 19 ngồi dưới thì hơi quá đà rồi.

Quý Hoài cũng nhìn chăm chăm lên màn hình, mắt cậu dần đỏ lên, cũng giống như đứa trẻ trong video, cậu đã cắn rách môi đến bật máu vì phần nộ.

“Ấy, Quý Hoài... cậu sao thế?” Thành viên ban thể dục bị Quý Hoài làm cho sợ hãi.

Bỗng nhiên, cửa phòng “rầm” một cái bị đá văng. Giang Tử Mặc xuất hiện ở cửa, dường như hắn vừa chạy tới đây, hơi thở gấp gáp, ánh mắt hắn sắc lẹm đảo qua khắp phòng, rồi nhìn thẳng vào Quý Hoài.

Nhưng Quý Hoài không nhúc nhích, Quý Hoài nắm chặt tay ngồi ở đó, thậm chí còn không quay đầu lại nhìn Giang Tử Mặc.

Hình ảnh trên màn hình đang chạy thì bị cưỡng chế ngừng lại, vào khoảnh khắc màn hình tắt, King sửng sốt, hắn là không biết vì sao. Nhưng Quý Hoài vẫn gắt gao nhìn màn hình, không rời ánh mắt.

Giang Tử Mặc thấy bóng dáng Quý Hoài, mắt hắn lộ ra một chút hoảng hốt, nhưng rất nhanh đã trấn định lại, hắn đi tới bên cạnh Quý Hoài, kéo tay cậu, “Theo tôi về...”

Quý Hoài rút tay lại, Giang Tử Mặc tóm được khoảng không.

Trong phút chốc, sự bất ngờ tràn ra khắp ánh mắt Giang Tử Mặc, rất nhanh hắn đã hiểu ra, hắn nhìn vào mắt Quý Hoài, giọng nói hơi run: “Em đang trốn tránh tôi?”

Quý Hoài cắn chặt môi, muốn mở miệng nói chuyện nhưng không phát ra tiếng, cổ họng cậu đã nghẹn lại.

Nháy mắt, vẻ mặt Giang Tử Mặc hiện lên rất nhiều loại cảm xúc, cuối cùng hắn nhắm mắt lại, từ từ mở ra, nói: “Coi như tôi nhìn lầm em.”

Nói xong, hắn xoay người rời đi, Quý Hoài lập tức bật dậy định đuổi theo nhưng lại bị vấp vào cạnh bàn, té nhào xuống đất.

Tới khi cậu ngẩng đầu lên thì đã không còn bóng dáng người kia nữa.

110. Chương 110: Hối Hận Không Kịp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Hãy gọi tôi là Dờ try hard

“Quý Hoài, cậu... không sao chứ?” Thành viên ban thể dục lo lắng cúi xuống kéo Quý Hoài dậy, Quý Hoài chống tay lên đất, bủn rủn chưa thể đứng lên.

Toàn thân cậu run rẩy, cậu sợ hãi. Dường như cậu đang chìm vào một cơn ác mộng, ngón tay vô thức muốn bắt lấy cái gì đó.

Thành viên ban thể dục chấn kinh, lập tức kéo Quý Hoài đứng lên, “Quý Hoài, sao tay cậu đầy máu vậy?” Quý Hoài cào lòng bàn tay, dựa vào thành viên ban thể dục mới đứng lên được.

Cậu hoảng hốt đi ra ngoài, thành viên ban thể dục vẫn theo sau, bỗng nhiên Quý Hoài dừng lại, thành viên ban thể dục cũng phanh gấp. Quý Hoài xoay lại nhìn về phía Diêu Ngụy.

Cả phòng im lặng nhìn Quý Hoài. Lúc Quý Hoài quay đầu lại nhìn, Diêu Ngụy kinh hãi vì sự tàn nhẫn hiện lên trong mắt cậu. Nhưng chỉ chốc lát sau Quý Hoài đã đè cảm xúc ấy xuống, giọng nói cậu có chút khàn đặc, khó nhọc lên tiếng: “Diêu Ngụy, tôi muốn nhờ cậu một việc.”

Diêu Ngụy nhìn ánh mắt Quý Hoài, gật gật đầu: “Cậu cứ nói đi.”

“Video vừa nãy không được phát ở đây nữa, không được phát ở bất kỳ đâu khác, cũng không được lên tiết lộ ra ngoài. Cậu gửi video cho tôi, sau đó xóa toàn bộ file gốc của video, chuyện này coi như tôi nợ cậu một lần.”

Về mặt Diêu Ngụy trở nên khôn khéo, Quý Hoài nhìn thẳng vào Diêu Ngụy, cậu ta thấy được sự quyết đoán và tàn nhẫn trong mắt Quý Hoài, cuối cùng đành nói: “Được, để tôi đưa cho cậu, tôi ghi nợ đấy nhé.”

“Cảm ơn.” Quý Hoài gật đầu, sau đó xoay người đi ra ngoài, bước chân càng lúc càng nhanh, chốc lát sau đã mất dạng.

Quý Hoài vọt ra cửa, Giang Tử Mặc đã sớm không còn ở đó nữa. Cậu lấy di động ra gọi cho Giang Tử Mặc, bên kia không nghe máy. Mắt Quý Hoài đỏ lên, cậu đi ra ven đường bắt taxi về nhà, chỉ có về nhà mới có thể đuổi kịp chú Mặc, chỉ có về nhà mới có thể nói cho rõ ràng, rằng không phải cậu đang trốn tránh hắn.

Chú Mặc nhất định đã hiểu lầm rồi, cậu nhận ra sự thống khổ thất vọng trong mắt Giang Tử Mặc, điều đó khiến cậu rất đau lòng. Cậu trốn không phải vì chuyện cái video, thậm chí cậu còn cảm thấy phần nỗ và xót lòng. Video vừa phát là cậu đã nhận ra ngay là ai, cho dù là Giang Tử Mặc của năm 15 tuổi, cậu liếc mắt là nhận ra.

Nhưng, nhưng! Mười lăm năm trước Giang Tử Mặc sao lại có thể bị đối xử như vậy, cậu muốn nhào lên giết chết cái tên đã đối xử với Giang Tử Mặc như thế. Cậu muốn chặt từng ngón tay, sau đó móc mắt hắn ra, phải tra tấn hắn đến chết!!!

Cậu phần nộ muốn giết tên đó, bằng mọi giá phải giết chết tên đó!

Cậu đau lòng, cậu khổ sở, nháy mắt toàn thân cậu run rẩy, lòng bàn tay bị siết cào chảy máu, cậu không không chết được cảm xúc phần nộ ấy nên lúc Giang Tử Mặc tới, cậu không dám quay đầu lại nhìn, cậu sợ rằng giây phút mình quay ra, vẻ đau khổ trên mặt mình sẽ làm Giang Tử Mặc tổn thương.

Người như chú Mặc có bao nhiêu kiêu ngạo? Kiêu ngạo đến độ tự gánh vác một mình chứ không bao giờ muốn để lộ sự yếu đuối trước mặt người khác. Tựa như cái lần phải vào cục cảnh sát, từ đầu đến cuối, Giang Tử Mặc không hề cho Quý Hoài biết chuyện. Tựa như mỗi lần trời đổ mưa, Giang Tử Mặc sẽ tự nhốt mình trong phòng không cho ai đi vào. Tựa như ban đêm ngồi xem Cừu Vui Vẻ, hắn sẽ chỉnh về chế độ yên lặng. Tựa như vết sẹo trên lưng hắn, hắn không muốn kể cho người nào khác.

Cho dù Quý Hoài chỉ nghe kể lại, nhưng cậu cảm nhận được sự đau khổ toát lên trong từng câu chữ.

Một Giang Tử Mặc như vậy, lại khuất nhục bị chiếu lên màn hình lớn cho tất cả mọi người xem. Cho dù họ không biết đứa trẻ đó là ai, nhưng Quý Hoài biết, chú Mặc cũng biết là Quý Hoài biết.

Cho nên lúc hắn đến, hắn muốn mang Quý Hoài đi cùng hắn.

Nhưng Quý Hoài thì sao? Cậu giận dữ tự tát mình một phát, một cái tát này cũng chẳng bù đắp được sự đau lòng mà cậu đã gây ra cho Giang Tử Mặc, cậu cũng đáng chết, giống như tên kia vậy!

Nếu cậu không tự suy diễn, cậu sẽ không trốn tránh đi như vậy. Nếu cậu không tự cho rằng mình đã bị người khác chạm vào không còn mặt mũi nhìn Giang Tử Mặc nữa, cậu sẽ không trốn tránh đi như vậy. Điều là do cậu tự cho mình là đúng. Thời điểm đó, cậu nên không nói gì cả, sau đó đứng lên đi cùng chú Mặc mới đúng.

Cậu trốn tránh, sau đó lập tức đuổi theo, nhưng cũng không tài nào bù đắp được tổn thương nữa rồi. Cậu cắn chặt răng, đến nói chuyện còn không nói nên lời, lại còn muốn giữ chú Mặc lại.

Quý Hoài, mày vẫn là tên ngu xuẩn yếu đuối như thế, thậm chí mày chẳng thể làm chú Mặc yên tâm.

Mày thực sự là nên chết quách đi cho rồi!

Quý Hoài lại hung hăng tát mạnh mình một cái, cậu đứng ở cạnh đường, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Không có chiếc xe nào dừng lại, Quý Hoài liền xoay người chạy về nhà, cậu muốn mau chóng trở về nhà.

“Quý Hoài!” Tiêu Trình chạy từ phía sau đến bắt lấy cánh tay Quý Hoài: “Cậu đang làm gì vậy?” Ánh mắt Tiêu Trình nhìn xuống hai bàn tay Quý Hoài, trên mặt còn in hai dấu tát, vừa rồi cậu ta ở bên kia đường nhìn thấy hết thấy hành động của Quý Hoài.

“Tiêu Trình?” Quý Hoài hồi thần, lập tức đảo ngược lại bắt lấy tay Tiêu Trình, “Lúc tôi ngủ đã xảy ra chuyện gì??”

Ánh mắt Tiêu Trình lóe lên, tránh né Quý Hoài, bình tĩnh nói: “Không có chuyện gì cả.”

“Không có chuyện gì cả? Vậy quần áo của tôi là do ai cởi? Dấu vết trên người là do ai để lại!??”

Tiêu Trình nghe Quý Hoài nói vậy, trên mặt hiện lên sự phẫn nộ, nhưng cậu ta vẫn nhin xuống, nói: “Thật sự không có chuyện gì, cậu coi như là không có chuyện gì xảy ra đi.”

“Sao tôi có thể coi như không có chuyện gì xảy ra! Tôi... tôi đối mặt với chú Mặc thế nào đây, cậu nói cho tôi biết đi, rốt cuộc có chuyện gì? Là ai? Hay chính là cậu?”

Tiêu Trình hất tay Quý Hoài ra, lớn tiếng nói: “Giang Tử Mặc! Giang Tử Mặc! Trong lòng cậu chỉ có Giang Tử Mặc thôi đúng không? Tôi nói tôi làm đấy, cậu không biết tôi mơ ước cậu từ lâu rồi à?!”

“Bốp!”

Quý Hoài tát mạnh Tiêu Trình một cái, sau đó vươn tay ra bốp cổ cậu ta, ả Tiêu Trình lên gốc cây ven đường, cậu lạnh lùng nói: “Nếu thật sự là cậu, tôi sẽ giết cậu.”

Tiêu Trình cười khở một tiếng, không nói gì nữa. Quý Hoài siết chặt tay, Tiêu Trình nhìn thẳng vào mắt Quý Hoài, thời khắc ấy, Tiêu Trình thật sự cảm nhận được Quý Hoài muốn giết mình.

Cậu ta không thở nổi, sắc mặt dần tái đi, Quý Hoài đã đánh mất lý trí không thể nào khống chế chính mình. Có lẽ thời khắc này Tiêu Trình sẽ chết trong tay Quý Hoài, mà Tiêu Trình thì không hề phản kháng.

Đem lòng yêu say đắm mãi không chịu chết tâm, mà tới giây phút cuối kia tất cả sự kiên trì trước đó của Tiêu Trình đều tan biến, bay theo cát bụi.

Tiêu Trình nhắm mắt lại, tâm tàn ý lạnh.

Đột nhiên một người xông lên kéo Quý Hoài và Tiêu Trình ra. Lâu Việt đỡ Tiêu Trình, thét lên với Quý Hoài: “Quý Hoài cậu điên rồi, Tiêu Trình suýt chút nữa đã bị cậu...”

Quý Hoài đứng đó lạnh lùng nhìn hai người bọn họ, Tiêu Trình sờ cổ, ho khan kịch liệt, Lâu Việt lo lắng vỗ vỗ lưng cậu ta, “Anh có sao không? Có nghiêm trọng không? Em... em đưa anh đi viện.”

Tiêu Trình khoát tay, lại ho một lúc lâu mới khôi phục bình thường. Cậu ta hất tay Lâu Việt ra, nhìn Quý Hoài nói: “Không phải tôi, là Hạ Dật.”

Quý Hoài trừng mắt lên, Tiêu Trình lại tiếp tục nói: “Tôi đưa cậu về phòng rồi xuống tìm đám Diêu Ngụy, lúc tôi lên thì thấy Hạ Dật đang... nhưng mà hần ta đang làm dở thì tôi cản lại, cho nên cậu không sao cả, không việc gì mà không dám đối mặt với Giang Tử Mặc.”

Quý Hoài chán ghét nhú mày lại, Là Hạ Dật thì độ kinh tởm còn cao hơn. Hạ Dật, xem ra trận đòn đó vẫn còn nhẹ lắm, cậu sẽ không bỏ qua cho hần nữa. Quý Hoài xoa xoa mí mắt dần bình tĩnh lại, cậu nhìn vết ứ trên cổ Tiêu Trình, có chút tự trách, “Xin lỗi, tôi hơi kích động.”

Tiêu Trình lại khoát tay, bình thần rồi đi. Lâu Việt nhìn theo bóng dáng Tiêu Trình, lại nhìn Quý Hoài, sau đó xoay người đuổi theo Tiêu Trình. Cậu chạy tới bên cạnh Tiêu Trình, sốt ruột nói: “Tiêu Trình, anh nên đi bệnh viện xem sao đi.”

“Không đi.”

“Đi bệnh viện đi, tím bầm hết cả rồi...”

“Đm nói nữa là ăn đấm.”

Lâu Việt ngậm miệng, Tiêu Trình liếc cậu một cái, nhú mày: “Đừng đi theo anh, về đi.”

“Anh về nhà thì em cũng về nhà, nhà chúng ta ở cùng một hướng còn gì.” Lâu Việt giải thích.

“Muốn ăn đấm đúng không? Anh không về nhà, em về đi.”

“Thế anh đi đâu?”

Tiêu Trình dừng bước, quay đầu ảo não nhìn Lâu Việt: “Nếu em còn không ngậm mồm vào...”

“Em im.” Lâu Việt lập tức đưa tay lên bịt miệng, mở đôi mắt to tròn vô tội nhìn Tiêu Trình.

Tiêu Trình lại trừng mắt nhìn cậu, tiếp tục đi, Lâu Việt đứng im chẳng được bao lâu, lại bám theo Tiêu Trình. Lần này cậu đi cách Tiêu Trình cả mét, Tiêu Trình đi nhanh thì cậu đi nhanh, Tiêu Trình đi chậm cậu liền đi chậm.

Tiêu Trình đang nẫu ruột muốn chết lại còn bị Lâu Việt quấy rầy, cậu ta xoay người lại bước về phía Lâu Việt. Lâu Việt cả kinh, lùi về phía sau. Tiêu Trình đưa tay quàng lấy cổ Lâu Việt kéo vào trong ngực.

Lâu Việt vội nhấc tay đầu hàng: “Em không theo nữa, không đi theo nữa, anh đừng đánh em mà, em...”

“Về nhà mách chứ gì?” Tiêu Trình ác ý vỗ vỗ mặt Lâu Việt.

Lâu Việt tủi thân, lí nhí nói: “Em đã bảo là về mách đâu.”

“Từ nhỏ tới lớn toàn tố cáo anh, anh còn lạ quá cơ.”

Lâu Việt nóng nảy: “Anh nhớ kỹ như thế làm gì nhờ? Đều là chuyện hồi bé tí, bây... bây giờ em có mách nữa đâu.”

“Thế thì ngoan ngoãn trở về dê, đừng có bám đuôi anh nữa, anh bực lên là em ăn đấm đấy.” Tiêu Trình dứ dứ nắm đấm, sau đó buông Lâu Việt ra.

“Cũng có phải lần đầu tiên anh đánh em đâu.” Lâu Việt rầm rì.

Tiêu Trình quắc mắt liếc Lâu Việt, không so đo nữa. Vừa lúc đi tới cửa một quán bar, Tiêu Trình bước vào trong, Lâu Việt do dự một lúc rồi cũng theo vào.

Quý Hoài vừa đi vừa đón xe ven đường, vất vả lắm mới gọi được xe, sau khi lên xe cậu liền báo địa chỉ. Cậu cầm di động lên gọi thử cho Giang Tử Mặc, hắn không nghe, cậu vẫn gọi tiếp.

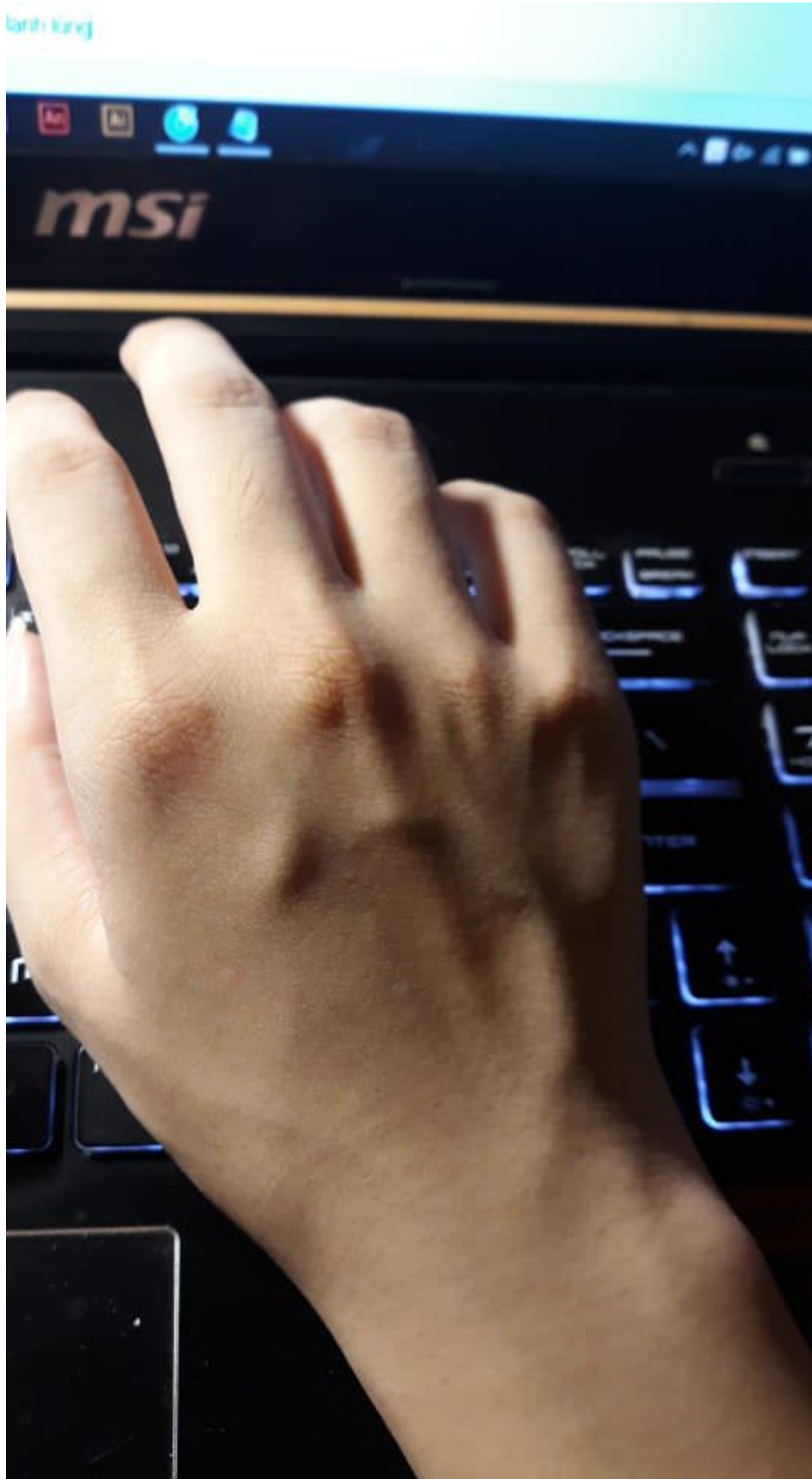
Cậu tập trung nhìn di động không để ý tới bên ngoài, chờ lúc cậu ngẩng đầu lên thì phát hiện ra có điều không đúng.

“Đây đâu phải đường về nhà...”

“Ừm...” Cậu kêu lên một tiếng, sau đó ngất đi.

- _____

Bàn tay gõ chữ vì cộng đồng của anh Dờ đã nổi càn nổi củ thế này rồi đây, mai lại đăng tiếp vậy =))) các cô thương chú thương em thì nhân tiện thương anh Dờ với =))))

111. Chương 111: Bị Nhốt

Edit: Dờ

Gần sáng, bên ngoài nổi sấm chớp đùng đùng, trên nền trời tối đen hiện ra từng vệt sáng lóa. Lục Thất bình tĩnh như phản xạ có điều kiện, định đến tìm Giang Tử Mặc, nhưng sức nhớ ra là giờ Giang Tử Mặc đã có Hoài thiếu gia bên cạnh, nững nịu mềm mại an ủi tốt hơn so với sự quan tâm của anh nhiều.

Nghĩ vậy, Lục Thất an tâm đắp chăn ngủ tiếp, ngay cả khi Vương Văn Bản lén bò lên giường cũng không biết.

Sáng ra trời đổ mưa âm âm, bầu trời u ám đầy mây đen kịt, tiếng sấm vang rền, mưa như trút nước, cả thế giới bị bao phủ bởi sự âm u.

Quý Hoài bị tiếng sấm đánh thức, tỉnh lại thì thấy tay chân đã bị trói lại, cậu đang nằm trong một căn hầm dưới đất, bốn phía đều là rương chứa đồ, chỉ có một cái cửa sổ nhỏ trên nóc, miễn cưỡng có thể nhìn thấy một chút ánh sáng. Tầng hầm ẩm ướt lạnh lẽo, chân tay cậu bị trói chặt nên không thông máu, giờ đã lạnh ngắt.

Cậu ngẩng đầu lên nhìn màn mưa dày đặc ngoài cửa sổ, lòng thầm lo lắng. Nếu chú Mặc ở nhà một mình, thời tiết thế này sẽ lại khóa mình trong phòng. Quý Hoài lo Giang Tử Mặc không khống chế được cảm xúc, có khi nào sẽ tự làm mình bị thương hay không.

Cậu lo lắng như ngồi trên đồng lửa, nhưng chẳng có cách nào thoát ra, cậu không biết đây là nơi nào, không biết là ai đã bắt cậu tới đây. Cậu ngồi đợi ước chừng khoảng một ngày, nhưng không có ai đến.

Vừa lạnh vừa đói, thân thể dần trở nên thoát lực, mí mắt cũng dần nặng nề.

Không biết qua bao lâu, cửa “két” một tiếng mở ra, Quý Hoài mở mắt ra thì thấy Tiêu Đồng, cậu không hề bất ngờ.

“Tôi đưa đồ ăn cho cậu, cậu chết đói thì không hay cho lắm.” Tiêu Đồng đặt đồ ăn trước mặt Quý Hoài, Quý Hoài cúi đầu, giờ hai tay bị trói dây thừng lên.

Tiêu Đồng không nhúc nhích, nói: “Tôi có thể dứt cậu ăn.”

Quý Hoài thản nhiên nói: “Tôi sợ tôi bị ghê tởm tới mức sẽ nôn ra đầy người anh.”

Tiêu Đồng cười khế, lạnh giọng nói: “Nếu cậu nôn lên người tôi, tôi sẽ bỏ đói cậu thêm mấy ngày, xem mạng cậu có dai hay không.”

“Nếu tôi vẫn không xuất hiện, chú Mặc sẽ nghi ngờ.”

“Ha ha ha, Quý Hoài à, bây giờ cậu còn ảo tưởng cái gì thế? Cậu nghĩ Giang Tử Mặc sẽ tìm cậu sao?” Tiêu Đồng cười nhạo, “Bây giờ em ấy chỉ biết là cậu ghét bỏ em ấy, không bao giờ trở về, hơn nữa...” Tiêu Đồng chỉ sầm chớp bên ngoài, “Thời tiết như thế này là thời điểm đầu óc em ấy không tỉnh táo nhất, em ấy sẽ càng suy nghĩ nhiều, cậu không quay về em ấy sẽ nhận định rằng cậu bỏ rơi em ấy, cho nên cậu có mất tích bao lâu cũng không có ai để ý đâu.”

Quý Hoài trầm mặt xuống, cậu lạnh lùng nhìn Tiêu Đồng, nói: “Vậy ra đó là mục đích anh bắt tôi tới đây?”

“Chỉ là một phần thôi, tôi bắt cậu đơn giản là vì tôi ngứa mắt.” Tiêu Đồng nắm tóc Quý Hoài, hung hăng động đầu cậu lên tường.

Sắc mặt y trở nên lạnh lẽo, “Mày thì là cái thá gì? Tao quen Giang Tử Mặc thì mày còn chưa sinh ra, người mà tao bảo hộ bao nhiêu năm mà bây giờ bị mày cướp đi hay sao? Mày nghĩ tao sẽ buông tha cho mày?”

Cho dù Giang Tử Mặc không có tình cảm với y, nhưng y không chịu được khi có người ở bên Giang Tử Mặc. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Giang Tử Mặc, y đã thích hẳn rồi. Trải qua bao năm, sự yêu thích ấy đã khảm vào trong xương cốt biến thành một chấp niệm méo mó. Y đã nhận định Giang Tử Mặc là của mình thì bất cứ kẻ nào cũng đừng hòng tơ tưởng.

Cho nên khi Quý Hoài xuất hiện, y không cam lòng, y ghen ghét. Bảo bối quý giá bao nhiêu năm bị cướp đi, do vậy, mục đích lớn nhất khiến y bắt Quý Hoài về chính là vì hận.

Một khi y đã lên cơn thì chẳng đếm xỉa gì nữa, bây giờ là lúc xả cơn giận.

Y nắm đầu Quý Hoài đập mạnh lên tường, “Quý Hoài, mày nên sớm tỉnh ra mới phải, sự tồn tại của tao trong lòng Giang Tử Mặc là độc nhất vô nhị, tốt nhất là mày nên biến mất, biến mất khỏi tầm mắt Giang Tử Mặc, biến mất khỏi tầm mắt tao.”

Y lại dùng chân đạp mạnh vào Quý Hoài, sau đó chậm rãi thu tay chân lại, chỉnh quần áo, ngồi xuống bên người Quý Hoài nói: “Không dậy ăn thì đồ ăn không còn nữa đâu đấy, bữa tiếp theo không biết phải đợi tới khi nào.”

Quý Hoài chống hai bàn tay bị trói xuống đất, chậm rãi ngồi dậy, sắc mặt cậu trắng bệch, khóe miệng trào ra tơ máu. Cậu suy yếu nâng mí mắt lên, kiên quyết nói: “Tôi ăn, mang tới đây.”

Tiêu Đồng hừ lạnh một tiếng, lúc này mới cởi trói tay cậu ra, Quý Hoài bưng bát lên, gian nan nuốt từng miếng.

Tiêu Đồng châm chọc nói: “Tiếc mạng như vậy sao?”

Quý Hoài nuốt xuống một miếng, nói: “Tôi còn muốn sống để quay về.”

Tiêu Đồng lại lạnh mặt, giật lấy cái bát trong tay Quý Hoài, “Muốn sống quay về à, thế thì phải nhìn xem mày có cái điểm phúc ấy hay không?” Sau đó y lại trói tay Quý Hoài lại, lạnh lùng đi ra ngoài.

Tiêu Đồng đi rồi, Quý Hoài nhắm mắt ngồi tựa vào tường, đầu đau nhức từng cơn, thân thể cũng vừa đau vừa xót, mà khi này cậu mới ăn được mấy miếng, giờ lại càng đói.

Cậu mở mắt ra nhìn cửa sổ trên nóc phòng, một ngày lại qua đi, ngoài trời vẫn mưa liên miên không có dấu hiệu ngừng lại.

Cậu nghĩ về trạng thái của Giang Tử Mặc lúc này, cảm thấy rất đau lòng, dường như những vết thương trên thân thể cậu lúc này chẳng thấm vào đâu so với sự đau lòng ấy. Cậu không nhìn được nghĩ, chứ Mặc không thấy cậu về thì sẽ nghĩ thế nào, có phải sẽ giống như Tiêu Đồng nói hay không, thật sự nghĩ cậu sẽ bỏ hân mà đi.

Nghĩ tới đây, lòng cậu thất lại, cậu không sợ gì cả, chỉ sợ Giang Tử Mặc sẽ thất vọng, đóng cửa trái tim với cậu, thậm chí sẽ không tha thứ cho cậu. Nếu cậu thoát được ra ngoài đi tìm chú Mặc, có khi nào chú Mặc sẽ đuổi cậu ra khỏi cửa, không cho cậu vào hay không.

Vậy trước tiên cậu sẽ đi mua một phần bánh ngọt mang về, liệu Giang Tử Mặc có tha thứ cho cậu hay không? Nếu cậu mặt dày đeo bám, chú Mặc sẽ tiếp nhận cậu một lần nữa chứ? Nếu cậu tự giác thất nơ chính mình nằm lên giường chú Mặc, chú Mặc sẽ đuổi cậu xuống giường chẳng?

Quý Hoài cười khổ, có lẽ, ngay cả cửa cậu cũng chẳng vào nổi, nói gì tới chuyện dỗ dành chú Mặc.

Đó là ngày đầu tiên, Quý Hoài thầm ghi nhớ trong lòng.

112. Chương 112: Con Mắt Còn Lại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Dờ

Ngày thứ hai Tiêu Đồng lại tới, lần này y chỉ mang cho Quý Hoài một chén cháo, không còn gì khác nữa. Quý Hoài lần này một câu cũng không nói, uống cháo trước đã. Một chén cháo vào bụng, sắc mặt cậu mới bình thường hơn một chút.

Tiêu Đồng phấn khích mang vào một cái máy chiếu rồi kết nối tới laptop, ác độc nói: “Cho cậu xem cái này hay lắm.”

Sau đó y chiếu hình lên tường, tăng âm u ám nên video chiếu ra nhìn rất rõ ràng. Video vừa phát, Quý Hoài liền cắn chặt răng quay đầu hận thù nhìn Tiêu Đồng, “Video này ở trong tay anh?”

Tiêu Đồng thấy vẻ mặt của Quý Hoài, nở nụ cười: “Không chỉ ở trong tay tôi, video này là do tôi quay.”

Trong nháy mắt, Quý Hoài lồng lên, tay không được, chân không được, vậy dùng miệng! Phải xông lên cắn đứt cổ Tiêu Đồng!

Tiêu Đồng cười nhạo đá văng cậu, sau đó từ trên cao nhìn xuống, khinh bỉ nói: “Quý Hoài, đừng phí sức nữa, đã rơi vào tay tôi thì đừng hòng thoát.”

Quý Hoài phần nộ tới mức cắn chặt muốn gãy răng, cậu vừa đau vừa giận dữ, gào lên: “Tiêu Đồng, sao anh lại có thể đối xử với chú Mặc như thế? Tôi sẽ giết anh, tôi nhất định sẽ giết anh!”

Hai mắt cậu đỏ quạch, phần nộ tới mức mất đi lý trí. Tiêu Đồng kéo xềnh xệch cậu ra giữa phòng, sau đó túm đầu cậu ngẩng lên ép cậu phải xem.

Y nhìn màn hình, cười quái dị một tiếng: “Thật ra tôi rất hy vọng người đàn ông trong video kia là tôi, đáng tiếc là... năm đó Giang Tử Mặc yếu ớt bất lực, tôi lúc ấy...”

Sắc mặt y trở nên khác thường, phảng phất như rơi vào cơn nghiện, y thì thào, cắn răng nói: “Lúc ấy tôi không nên mềm lòng với em ấy, lẽ ra phải trực tiếp trói em ấy ở bên người, nhốt ở bên cạnh mình, không cho em ấy đi đâu hết, em ấy là của tôi! Tử Mặc chính là của tôi!”

Lửa giận trong mắt như muốn biến thành thật, thừa lúc Tiêu Đồng đang thất thần, Quý Hoài vươn hai tay tấn công vào miếng vải đen bịt mắt của y. Tiêu Đồng đau đớn kêu to, nháy mắt tỉnh lại. Y giận dữ dùng đũa, túm lấy Quý Hoài định đánh đập cậu một trận, lại bị Quý Hoài cắn nát một mảng da trên tay. Tiêu Đồng cũng mất đi lý trí, tát Quý Hoài một phát. Quý Hoài học ra toàn máu, ánh mắt thù hận nhìn Tiêu Đồng.

Tiêu Đồng thở hổn hển, cười lạnh: “Mày hận tao thì sao? Ngay cả Tử Mặc hận tao nhưng cũng chỉ giết người kia thôi, Tử Mặc nó luyện tiếu, không nỡ ra tay với tao, tình cảm bao năm của bọn tao vẫn còn đó! Ha ha ha, em ấy vẫn luôn là của tao, mày không đoạt nổi đâu.”

“Tiêu Đồng, anh điên rồi!” Quý Hoài cắn răng, trừng mắt nhìn Tiêu Đồng, “Cho dù chú Mặc có tha thứ cho anh, nhưng tôi sẽ không bao giờ làm thế. Chú Mặc chỉ lấy một con mắt của anh, tôi thì muốn mạng!”

“Muốn mạng của tao ư? Tử Mặc sẽ đau lòng đấy ha ha ha...” Y điên cuồng cười to, giống như đã bị ma nhập.

Quý Hoài mãnh liệt nhắm mắt lại, tất cả phần nộ đều nghẹn ứ trong ngực, cậu lại nôn ra một ngụm máu. Cậu cực lực giãy giụa muốn đứng lên xé xác Tiêu Đồng, nhưng vết thương trên người quá nặng, cậu không động đậy nổi nữa.

Video tự động chuyển, trên màn hình bây giờ bỗng phụt ra một vết máu lớn, Giang Tử Mặc cầm dao gọt hoa quả hung hăng đâm vào bụng của tên đàn ông kia, máu tóe lên mặt Giang Tử Mặc, hắn không chớp mắt lấy một cái, tiếp tục đâm.

Quý Hoài ngây người nhìn, bỗng nhiên mất đi khả năng ngôn ngữ.

Sau khi bị đâm dao liên tiếp, người đàn ông kia khó tin ngã ra đất run rẩy, bàn tay chỉ vào Giang Tử Mặc. Giang Tử Mặc bình thần cầm dao ngồi xổm xuống, sau đó cắt đứt lìa ngón tay cái của người đàn ông đó.

“.....” Tên kia đau đớn kêu la, máu trong miệng tung tóe.

“Mười ngón tay mày chạm vào tao, tao sẽ cắt đứt từng ngón một.” Giang Tử Mặc cầm dao cắt đứt từng ngón tay sau đó xếp thành một hàng ra nền đất.

Người đàn ông đã sớm không còn thở nữa, nhưng tra tấn hắn ta đến chết đã khiến Giang Tử Mặc cảm thấy vui sướng. Hắn hồn nhiên không để ý tên kia đã chết hay chưa, hắn nhìn miệng tên kia, hừ lạnh nói: “Còn có cái miệng này...” Đã chạm vào thân thể hắn một cách kinh tởm, hắn nhất định cũng sẽ rách nát. Giang Tử Mặc cầm dao vào miệng người đàn ông kia hung hăng rạch mấy nhát, sau đó vung một nhát chém bay môi, máu thịt lẫn lộn, máu tươi không ngừng chảy xuống từ hai bên khóe miệng.

Giang Tử Mặc cầm dao cười lớn, trên người hắn toàn là vết máu bắn lên, sự thống hận và chán ghét trong mắt gần như biến thành thực thể. Dường như còn chưa hả dạ, hắn lại hung hăng đâm thêm mấy nhát.

Bỗng nhiên cửa mở ra, Tiêu Đồng lúc thiếu niên chạy tới, “Tử Mặc, em dừng tay lại!”

Giang Tử Mặc ngẩng mạnh đầu lên, lạnh lùng trừng trừng nhìn Tiêu Đồng. Tiêu Đồng khựng lại một chút, y hoảng sợ nhìn tên vệ sĩ đã không còn nhìn ra hình dạng, lòng run lấy bầy: “Tử Mặc, em... em bình tĩnh lại đi.”

Giang Tử Mặc đứng lên bước về phía Tiêu Đồng, Tiêu Đồng cắn răng sợ hãi, lui về phía sau. Giang Tử Mặc đi đến bên cạnh y, lạnh lùng nói: “Là do anh giết đây?”

“Anh... anh chỉ bảo cậu ta đến trông em, thay... thay anh nhìn em, anh vẫn luôn mềm lòng với em... chỉ bảo cậu ta dạy dỗ em một chút.”

“Vậy anh biết hẳn đối xử với tôi như thế nào không?”

“Anh... anh không biết.” Tiêu Đồng né tránh ánh mắt của Giang Tử Mặc, sau đó lắc đầu nguầy nguậy.

Giang Tử Mặc kề dao vào cổ y, Tiêu Đồng không nhịn được run như cây sậy, y thành thật nói: “Anh thật sự không biết, anh chỉ là thích em, nhưng em lại thấy anh ghê tởm, không cho anh chạm vào, anh giận quá nên mới bảo cậu ta tới dạy dỗ em... Mấy ngày nay, anh...”

Tiêu Đồng nhìn ánh mắt lạnh như băng của Giang Tử Mặc thì không dám nói nữa, tất cả âm thanh đều nghẹn ở cổ, Giang Tử Mặc sắc bén nhìn y, qua một lúc lâu, hần lên tiếng: “Tôi không thích ánh mắt anh nhìn tôi.”

“A!!!!” Tiêu Đồng thét lên, Giang Tử Mặc rút dao từ mắt phải của Tiêu Đồng ra, Tiêu Đồng khuyu xuống bưng mắt kêu gào. Giang Tử Mặc nhìn Tiêu Đồng đau đớn lăn lộn trên đất, vẻ mặt vẫn không dao động.

Quý Hoài run rẩy, Giang Tử Mặc lạnh lùng quyết tuyệt trên video khiến cậu đau đớn cõi lòng, cậu cắn môi, hai hàng nước mắt rơi xuống.

Tiêu Đồng cũng nhìn Giang Tử Mặc trong video, đột nhiên tiến lên vuốt ve mặt Giang Tử Mặc, “Em móc một con mắt của anh, anh vẫn không hận em, anh chỉ càng yêu em hơn... Tử Mặc... Tử...”

Quý Hoài nhìn Tiêu Đồng mà buồn nôn, cậu phẫn nộ, cậu sao có thể để người như vậy rình rập bên cạnh Giang Tử Mặc. Y đã tổn thương Giang Tử Mặc nhiều đến thế, một con mắt là không đủ!

“Anh, anh ở trong đó à?” Bỗng nhiên ngoài cửa có tiếng đập thình thịch, Quý Hoài sửng sốt, sau đó nhận ra đó là Tiêu Trình.

Tiêu Đồng dường như hoàn toàn chìm trong cơn điên dại, y không để ý tới xung quanh nữa, chỉ chăm chú vuốt ve Giang Tử Mặc trên video, y dán lên tường, như là làm vậy thì có thể ôm được Giang Tử Mặc.

Quý Hoài lập tức gào ra bên ngoài: “Tiêu Trình, là tôi, Quý Hoài đây, vào cứu tôi mau lên!”

Chốc lát sau cửa đã bị đá vỡ, Tiêu Trình xông vào thấy Quý Hoài đang bị trói hấp hối trên mặt đất. Cậu ta khiếp sợ cởi trói cho Quý Hoài, sau đó đỡ cậu đứng lên.

Quý Hoài dựa vào tay Tiêu Trình, hít sâu mấy hơi, sau đó chậm rãi lấy lại thể lực. Tiêu Trình nhìn Quý Hoài rồi nhìn Tiêu Đồng, lập tức hiểu ra, “Anh, anh bắt Quý Hoài lại đây để làm gì? Lại còn làm Quý Hoài bị thương ra nông nổi này?”

Đang nói thì Tiêu Trình cảm thấy ở bên sườn túi quần hơi lạnh, cậu ta còn chưa kịp phản ứng thì Quý Hoài đã lấy ra con dao xếp Thụy Sĩ*. Trong túi quần của Tiêu Trình có một con dao xếp, Quý Hoài biết, bởi vì có một lần Tiêu Trình đã khoe ra ở lớp rằng đây là vật tùy thân của cậu ta.

*Dao xếp quân dụng Thụy Sĩ (Swiss Army Knife):

Quý Hoài lấy dao ra, bước hai bước xông về phía Tiêu Đồng, cậu kéo bả vai của Tiêu Đồng xoay lại, sau đó vung một nhát dao đâm thẳng vào con mắt trái lành lặn của Tiêu Đồng.

“A!!!!!!”

“Quý Hoài!” Tiêu Trình kinh hãi xông lên ôm Quý Hoài kéo ra, Quý Hoài cầm dao, không nhận được run rẩy, ánh mắt hận thù nhìn Tiêu Đồng.

Tiêu Trình giận dữ đoạt lấy dao trong tay Quý Hoài, “Quý Hoài! Cậu... cậu...” Cậu ta vừa tức vừa sợ, nhìn Quý Hoài vết thương đầy mình, rồi nhìn con mắt máu thịt lẫn lộn của Tiêu Đồng, Tiêu Trình không biết nên nói gì nữa.

Quý Hoài đâm xong nhát dao đó, miễn cưỡng chống đỡ thân thể, cầm thù tới tận xương tủy, nói: “Lần này không phải vì chính tôi mà là vì chú Mặc, chuyện năm đó, trừ đôi mắt này ra thì vẫn còn nợ một cái mạng.”

Tiêu Trình đứng trước mặt Tiêu Đồng, vẻ mặt vừa phức tạp vừa giận dữ: “Tôi sẽ không để cậu làm tổn thương anh tôi nữa đâu.”

“Khụ....” Quý Hoài ôm ngực ho hai tiếng, sau đó cười lạnh, “Vậy thì cậu phải bảo vệ anh ta kỹ vào.”

Nói xong, Quý Hoài chống đỡ đi tới chỗ laptop xóa bỏ toàn bộ file video. Cậu đi ra ngoài, Tiêu Trình lại kéo cậu lại, “Quý Hoài, cậu không được đi, một con mắt của anh tôi...”

Quý Hoài ngẩng đầu nhìn cậu ta, “Đáng đời anh ta, mười lăm năm trước anh ta thiếu nợ chú Mặc.”

Tiêu Trình nhú mày, cậu ta chỉ biết rằng năm ấy Giang Tử Mặc tàn nhẫn sát hại một tên vệ sĩ của nhà cậu ta, còn đâm hỏng một bên mắt của anh trai cậu ta, ngoài ra thì không biết thêm gì cả. Nghe Quý Hoài nói xong, cậu ta khựng lại, Quý Hoài lạnh lùng hất tay Tiêu Trình ra, cậu không còn sức lực để lấy mạng Tiêu Đồng nữa.

Cậu muốn về nhà, cậu muốn về nhà ôm chú Mặc một cái.

Cậu tập tễnh đi ra ngoài, tầng hầm dẫn lên vườn hoa Tiêu gia, trên đường cậu gặp phải hai người hầu, các cô kinh hãi nhìn Quý Hoài toàn thân đầy máu.

Quý Hoài lạnh lùng bước đi, mỗi bước đều khó nhọc vô cùng. Mắt cậu hoa lên, thể lực cạn kiệt, nếu không có ý niệm muốn về nhà chống đỡ lấy thân thể cậu, Quý Hoài đã sớm ngã xuống.

Nhưng cậu không được ngã xuống, chú Mặc còn đang chờ cậu.

Cậu mơ hồ cản lại một người, mượn di động của cô để gọi cho chú Mặc, nhưng cậu gọi mãi mà không có người bắt máy, gọi mấy lần đều máy bận. Cậu hơi sốt ruột, thân thể cậu đã thế này chắc chắn không lết nổi được về nhà rồi, chú Mặc, mau nghe điện thoại!

Cậu gọi liền 4 5 cuộc không được, nữ sinh cho cậu mượn điện thoại thấy trên người Quý Hoài đầy máu, lo lắng hỏi: “Có cần tôi đưa cậu đi viện không?”

Quý Hoài lắc đầu, bây giờ cậu chỉ muốn về nhà.

Cậu bất đắc dĩ, dùng chút sức lực cuối cùng gọi cho Lục Thất, “Anh L...”

“Hoài thiếu gia?” Lục Thất kinh sợ, “Cậu đi đâu thế? Cậu không về nữa sao?”

Quý Hoài đã không nghe rõ Lục Thất nói gì nữa, cậu chỉ nói một câu: “Em muốn nhìn chú Mặc, em nhớ chú lắm...” Chưa dứt lời cậu liền ngất đi, cô gái kia hoảng sợ không kịp đỡ lấy Quý Hoài, Quý Hoài ngã ra đất.

Đầu bên kia, Lục Thất sốt ruột gọi: “Hoài thiếu gia cậu làm sao vậy?? Hoài thiếu gia?”

Cô gái kia đã gấp tới muốn khóc, lấy di động nói với Lục Thất: “Cậu ấy... cậu ấy té xỉu rồi, ngất ở trên đường... trên người toàn là....”

113. Chương 113: Em Muốn Ôm Anh

Edit: “Hết ngược rồi...” - Dờ vật ra chết.

“Khụ khụ khụ...” Quý Hoài nằm trên giường bệnh không ngừng ho khan, dường như muốn ho ra cả phổi. Cậu vẫn luôn hôn mê, giờ vì ho mà sắc mặt đỏ lên.

Giang Tử Mặc sốt ruột lo lắng, hần đứng lên, không biết làm gì bây giờ, hần cầm lấy tay Quý Hoài sau đó kêu Lục Thất: “Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?!! Bác sĩ đều vô dụng hết hay sao? Sao vẫn chưa khỏe lại?!!”

Lục Thất cúi đầu không nói chuyện, Giang Tử Mặc nhìn sắc mặt tái nhợt của Quý Hoài, càng thêm phát

hỏa, “Gọi bác sĩ đến đây, nội trong hôm nay phải làm Quý Hoài khỏe lên.”

Lục Thất khó xử, Vương Văn Bản ở bên cạnh lời anh chạy ra cửa.

“Lão đại bây giờ đang tức giận, anh đừng có lượn lờ trước mắt anh ta.” Vương Văn Bản nói.

“Để anh đi gọi bác sĩ.” Lục Thất gật đầu chạy đi kêu bác sĩ lại bị Vương Văn Bản cản lại, “Thiếu gia nhà anh đang tức nên mới quát tháo vậy thôi, anh lại còn tưởng là thật à? Buổi sáng bác sĩ đã nói rồi, trong vòng hai ngày nữa Quý Hoài sẽ tỉnh.”

Lục Thất ảo não nói: “Đã bốn năm ngày rồi, cảnh sát còn chờ ở bên ngoài.”

“Anh lo lắng cái gì, hừ, tôi khá là phục Quý Hoài lần này đấy, hử con mắt còn lại của Tiêu Đồng, giờ thì xem hắn ta làm ăn được gì. Tiêu gia không cam lòng thì có sao? Chẳng lẽ cảnh sát thật sự làm gì Quý Hoài được?”

Lục Thất nghĩ cũng đúng, thiếu gia sẽ bảo vệ Quý Hoài bình an vô sự. Anh nhớ lại mấy ngày nay mà đồ mồ hôi lạnh, Quý Hoài biến mất, thiếu gia nhà anh như thể lại phát điên một lần nữa. Một ngày một đêm Quý Hoài không về, thiếu gia đập hết đồ đạc trong nhà, miệng liên tục thì thào: Quý Hoài... sẽ không bao giờ quay về nữa.

Lục Thất sốt sắng mấy ngày nhưng vẫn không tìm được Quý Hoài, lại bị Giang Tử Mặc đang nổi cơn làm cho chính anh cũng nghĩ Quý Hoài sẽ không về, thế là không đi tìm Quý Hoài nữa. Giờ nghĩ lại mà sợ, lúc Quý Hoài không trở về, hóa ra cậu lại đang bị người ta bắt đi hành hạ suýt mất mạng.

Anh còn thấy hối hận, đừng nói Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc ngồi ở cạnh giường, chốc lại sờ trán Quý Hoài xem có nóng hay không, chốc lại đút Quý Hoài uống nước. Mấy ngày nay hắn gần như không chớp mắt. Mấy ngày trước là vì nghĩ Quý Hoài sẽ không về, hắn suy đoán lung tung, tinh thần trở nên không rõ ràng. Mà sau khi Quý Hoài về rồi, hắn lại tự trách, vừa phẫn nộ vừa lo lắng.

Nếu như ngày đó hắn quyết đoán kéo Quý Hoài đi về thì có lẽ Quý Hoài sẽ không phải chịu tội như vậy. Quý Hoài trốn hắn thì có làm sao, hắn kiên quyết đem người đi là được rồi. Cho dù Quý Hoài có ghét bỏ hắn vì cái video kia, hắn... hắn cũng sẽ đem cậu về nhà, không nên để cậu lại ở club hỗn loạn đó.

Lúc Lục Thất nói cho hắn biết Quý Hoài toàn thân đều bị thương, thời điểm hắn tới nơi, gần như hắn đã sụp đổ tinh thần, hối hận không thể đâm mình một nhát dao. Cảm xúc của Giang Tử Mặc kịch liệt dao động, vừa hối hận vừa đau lòng, nhẹ nhàng nắm lấy tay Quý Hoài.

Quý Hoài sốt bừng bừng hai ngày liền, ngày thứ ba mới đỡ hơn nhưng sắc mặt vẫn chưa tốt lên chút nào, trên người cậu, trừ vết thương ngoài da thì còn bị thương bên trong, ngoài da thì dễ chữa nhưng nội thương

thì phải từ từ chăm sóc mới khỏe lại được.

Tối buổi tối ngày thứ ba, thấy Quý Hoài vẫn chưa tỉnh lại, Giang Tử Mặc lại nổi trận lôi đình. Lục Thất ra ngoài kêu y tá đổi bình truyền nước, vừa lúc đụng phải Giang Tử Mặc đang lên cơn, bị dọa cho suýt khóc.

“Khụ khụ, chú Mặc.” Quý Hoài yếu ớt tỉnh lại, nhìn về phía Giang Tử Mặc.

Quý Hoài gọi một lần, Giang Tử Mặc đáp một lần, cuối cùng cậu không nhận được nở nụ cười, mắt đã ướn nhẹp. Có rất nhiều lời muốn nói, nhưng không biết nên nói từ đâu.

Cậu chỉ biết là hiện giờ cậu rất nhớ chú Mặc.

Cơn giận của Giang Tử Mặc tiêu tan, hần lập tức đi đến bên cạnh Quý Hoài nhìn cậu, ánh mắt hơi đỏ lên.

Quý Hoài vươn tay muốn chạm vào Giang Tử Mặc, cậu cắn môi, mắt cũng đỏ lên: “Em... em muốn ôm anh.”

Mắt Giang Tử Mặc nóng lên, hần cúi người xuống ôm cậu. Một tay Quý Hoài đang cầm kim truyền nước, tay kia thì suy yếu khoác lên lưng Giang Tử Mặc, cậu khẽ siết tay, muốn ôm chú Mặc chặt thêm một chút nữa.

“Chú Mặc.” Giọng cậu hơi khàn, nhưng không nhận được lại bắt đầu tủi tủi làm nũng: “Em nhớ anh.”

“Ừ.” Giang Tử Mặc vui đầu lên vai Quý Hoài, hần nhắm mắt lại, đôi môi run rẩy hôn lên cổ Quý Hoài.

“Chú Mặc.”

“Ừ.”

“Chú Mặc.”

“Ừ.”

- _____

Cuối cùng cũng tới lúc để em Hoài xưng hô chú/anh - em =))))))

114. Chương 114: Không Làm Trọn Gối Được Thì Làm Một Nửa

Edit: Dếp

Ngay sau đó Giang Tử Mặc lạnh mặt xuống, Quý Hoài cũng thu lại tươi cười, cẩn thận hỏi: “Sao... sao vậy?”

“Quý Tiểu Hoài, nếu lần sau còn dám đến mấy club hỗn loạn như thế, xem tôi dạy dỗ em thế nào.”

“Sẽ không đâu.” Quý Hoài lắc lắc đầu.

Về mặt Giang Tử Mặc trở nên lạnh lùng, Quý Hoài nghĩ rằng hấn mắt húng vì cậu đã tới club kia, liền chống người ngồi dậy kéo tay Giang Tử Mặc, chưa cầm được vào tay hấn thì lại động đến vết thương trên người, cậu “á” một tiếng, đau tới nhẩn mày.

Giang Tử Mặc trầm mặt, Quý Hoài vừa đau vừa lên nhìn hấn. Cậu lại vươn tay ra, Giang Tử Mặc nhúu mày bắt lấy tay cậu. Quý Hoài lắc tay Giang Tử Mặc, không nhẽo nói: “Đừng giận mà, về sau em không tới những chỗ như thế nữa.”

Ánh mắt Giang Tử Mặc nặng nề nhìn cậu, cuối cùng hấn khẽ thở dài, hấn xoa đầu Quý Hoài, nhẹ giọng nói: “Tôi đi gọi bác sĩ tới khám cho em.”

Quý Hoài gật gật đầu, mắt vẫn nhìn theo Giang Tử Mặc khi hấn ra cửa.

Cậu rụt vào trong chăn, xương sườn bị gãy nên ngực rất đau, cử động hơi mạnh là sẽ tác động vào vết thương. Cậu chậm rãi thở ra một hơi sau đó nằm nhìn trần nhà. Cậu biết ánh mắt nặng nề vừa rồi của Giang Tử Mặc là có ý gì, chú Mặc thấy có lỗi với cậu, bao gồm cả chuyện cái video, hay khi hấn kiên quyết xoay người bỏ đi, và cả những vết thương trên người cậu.

Nhưng Quý Hoài chỉ cần nghĩ tới Giang Tử Mặc thời niên thiếu trong video kia là tim cậu lại nhói lên, thời điểm Giang Tử Mặc bùng nổ, cảnh tượng máu thịt lẫn lộn đó làm cậu càng thêm đau khổ.

Một lát sau Giang Tử Mặc dẫn theo hai bác sĩ về, hấn bước tới bên Quý Hoài, Quý Hoài quay đầu ra cười nhìn hấn.

Về lạnh lùng trên mặt Giang Tử Mặc dịu đi, hấn phát tay với hai bác sĩ: “Mau khám cho em ấy đi, em ấy cứ kêu đau suốt.”

“Em không...” Quý Hoài bị Giang Tử Mặc trừng mắt liền ngậm miệng.

Hai bác sĩ già khám sơ qua, xem miệng vết thương của Quý Hoài, Giang Tử Mặc ở một bên nhúu mày nói:

“Các ông nhẹ tay thôi, em ấy sợ đau.”

Bác sĩ già nhìn Quý Hoài, Quý Hoài nhú mi, sau đó cố ý “hmm” kêu đau một chút. Vị bác sĩ già lắc đầu cảm thán: “Giới trẻ bây giờ...”

Quý Hoài đỏ mặt nhìn Giang Tử Mặc, thấy hắn vẫn chăm chú nhìn động tác tay của bác sĩ. Cho tới khi vị bác sĩ già bỏ tay khỏi người Quý Hoài, Giang Tử Mặc lập tức đi lên kéo chăn đắp kín cho Quý Hoài.

“Cứ dưỡng thương cho tốt là được, bây giờ không được cử động quá mạnh, sẽ ảnh hưởng đến miệng vết thương, đồ ăn cũng cần chú ý kiêng khem.”

Giang Tử Mặc còn thật sự chăm chú nghe, sau đó tiễn bác sĩ ra cửa. Sau khi trở về, Quý Hoài xụ mặt uể oải, Giang Tử Mặc hỏi: “Làm sao?”

“Ý của bác sĩ có phải là... bảo bây giờ chúng ta không được.... ha?”

“Cái gì?” Giang Tử Mặc nhú mày, ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Không được cử động quá mạnh đó.” Quý Hoài đỏ mặt, không dám nhìn vào mắt Giang Tử Mặc, “Vậy là không được làm chuyện trên giường nữa đúng không?”

Giang Tử Mặc vẫn luôn lo lắng cho vết thương của Quý Hoài nên không hề nghĩ tới chuyện này, bây giờ nghe giọng điệu buồn rầu tiếc nuối của Quý Hoài, hắn nhin không được nở nụ cười.

Hắn đứng dậy cúi xuống hôn lên môi Quý Hoài, sau đó đem tay luồn vào chăn nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng cậu.

“Quý Tiểu Hoài, em muốn?”

“Em...” Quý Hoài vốn không quan tâm lắm, nhưng khi nghe Giang Tử Mặc dùng giọng trầm trầm nói thế, thắt lưng cậu liền mềm nhũn, hơi nhát gan, “Không phải là muốn lắm, chỉ một chút xíu thôi, một xíu.”

Giang Tử Mặc lại hôn lên mắt Quý Hoài, Quý Hoài run rẩy hàng mi, kéo ống tay áo Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc đè giọng nói: “Đừng dâm như thế. ”

Quý Hoài lập tức đỏ bừng từ mặt xuống cổ, Giang Tử Mặc cắn môi dưới của cậu, dứt khoát kéo cổ áo Quý Hoài để cậu nằm xuống.

“Đừng nghịch, em còn bị thương.” Giang Tử Mặc không cần thận suýt nữa đè vào vết thương của cậu.

“Em... em không cử động sẽ không động tới vết thương.” Quý Hoài xấu hổ tới mức mắt ứa hơi nước, cậu cắn môi, không chịu buông Giang Tử Mặc ra.

“Sao hôm nay lại chủ động như vậy? Không sợ đau nữa à?”

“Em không sợ đau, em sẽ ngoan mà, không đụng tới miệng vết thương đâu.” Quý Hoài nói một hồi mà Giang Tử Mặc vẫn không nhúc nhích, giọng cậu ngày càng nhỏ, mắt cũng ngày càng đỏ lên, “Nhé?”

Giang Tử Mặc vừa xót vừa thương, chỉ cảm thấy Quý Hoài nói gì hắn cũng sẽ đồng ý. Hắn hung hăng hôn lên môi cậu, nhẹ răng nanh, làm loạn bên trong miệng Quý Hoài. Quý Hoài thả lỏng thân thể, ngẩng đầu lên nghênh đón nụ hôn của Giang Tử Mặc.

Nhưng chỉ chốc lát sau Quý Hoài bắt đầu khó thở, ngực đau muốn vỡ tung, Giang Tử Mặc phát hiện ra không đúng liền buông cậu ra, Quý Hoài ho dữ dội.

Giang Tử Mặc vừa giận vừa thương, giận chính mình sao lại đồng ý làm liều với Quý Hoài.

Hắn rót một ly nước cho Quý Hoài, vỗ vỗ lưng cậu dứt cậu uống nước. Uống xong sắc mặt Quý Hoài tốt hơn hẳn, hắn mới bắt đầu tỏ ra hung dữ: “Quý Tiểu Hoài, bây giờ không phải lúc, nếu muốn thì về nhà rồi sẽ cho em.”

Hắn ngẫm nghĩ rồi bồi thêm một câu: “Bây giờ muốn cũng phải nhịn lại.”

Quý Hoài tựa vào lồng ngực Giang Tử Mặc ho sù sụ, không dám làm loạn nữa. Cậu bỗng dừng hơi tủi thân, thấp giọng nói: “Trước kia anh bảo là muốn làm ở bệnh viện một lần mà? Nói là muốn đặt em lên giường bệnh, không cho em kêu cũng sẽ không cho em động đây, còn nói muốn em mặc đồ y tá...”

Giang Tử Mặc bị Quý Hoài làm cho trán nảy gân xanh, hình ảnh mà Quý Hoài vẽ ra rất là đẹp, nhưng Quý Hoài còn thương trên người, Giang Tử Mặc đành áp chế ý tưởng đó xuống.

Hắn lạnh giọng giáo huấn: “Nháo loạn cái gì đó? Bây giờ là lúc làm mấy chuyện ấy sao? Vết thương còn chưa khỏi, lại... lại còn câu dẫn tôi. Nếu tôi làm liều với em, em không cần thân thể này nữa đúng không? Dâm thành như thế là học từ ai?”

Sau khi nghe Giang Tử Mặc nói thì Quý Hoài lại sắc ho, cậu vừa then vừa xấu hổ, định rời khỏi lồng ngực Giang Tử Mặc rụt vào trong chăn, nhưng Giang Tử Mặc không cho cậu đẩy ra, tức giận nói: “Vẫn còn giận lấy được? Đừng tưởng bị bệnh thì có thể uy hiếp được tôi. Làm trọn gói là không thể nào đâu.”

Quý Hoài cũng không biết vì sao mà có thể bắt ngay được một ý nghĩa khác trong lời nói của Giang Tử Mặc, cậu mở miệng nói: “Vậy... làm một nửa thì được chứ?”

Giang Tử Mặc lại nổi giận ăn Quý Hoài xuống giường đắp kín chăn cho cậu, cuối cùng dạy dỗ: “Cũng không được, chờ em khỏe lại rồi muốn làm ở đâu tôi cũng chiều em.”

Quý Hoài kéo chăn lên che mặt, vốn dĩ cậu muốn làm cho Giang Tử Mặc vui vẻ nên mới cố ý lấy hết dũng khí mở miệng nói muốn làm ở phòng bệnh một lần, nhưng Giang Tử Mặc thế mà lại nghĩ cậu đang thêm muốn, còn bị hấn mắng là “dâm”??

Cậu... cậu sao có thể dâm được chứ???!! Cậu chỉ thuận theo sở thích của chú Mặc thôi mà???!!

Dường như Giang Tử Mặc đấu tranh nội tâm rất lâu, nhưng thật ra chỉ có nửa phút, hấn kéo chăn xuống, bắt đắc dĩ thỏa hiệp: “Được rồi, nếu em đã muốn vậy thì chúng ta làm một nửa, em có muốn nữa cũng chỉ được làm một nửa thôi.”

Quý Hoài: “.....”

115. Chương 115: Nguyện Cho Đôi Ta Dững Cầm Hơn

Edit: Dếp

“Đừng nhúc nhích, Tiểu Hoài ngoan, đừng cử động.” Giang Tử Mặc cắn môi Quý Hoài, thấp giọng dỗ dành.

Quý Hoài gật gật đầu, há miệng thở dốc. Tay Giang Tử Mặc trườn lên tay Quý Hoài, vừa hôn vừa dỗ cậu, nửa tâm trí đặt ở nơi lửa nóng phía dưới hai người, nửa còn lại tập trung để ý tới động tác của Quý Hoài để không bị đụng tới vết thương của cậu.

Quý Hoài bám chặt lấy tay Giang Tử Mặc, cậu cắn môi, thật sự chịu không nổi nhưng thân thể lại không dám cử động mạnh, liền nghẹn ngào cầu xin: “Chú Mặc, em không chịu được nữa, chú Mặc...”

“Xong ngay đây.” Giang Tử Mặc trườn mền hôn lên mắt Quý Hoài, sau đó tăng nhanh động tác tay, hai người cùng ra.

Quý Hoài khụ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Giang Tử Mặc, hấn thấp giọng hỏi: “Có đụng đến vết thương không? Có bị đau không?”

Vết thương trên người Quý Hoài còn khá nghiêm trọng, bây giờ thực sự không phải là lúc làm mấy chuyện thân mật, cho dù Giang Tử Mặc vẫn còn muốn nhưng bây giờ cũng ráng nhịn lại, bởi vì hấn không muốn làm Quý Hoài thương nặng thêm. Nhưng Quý Hoài vẫn cứ rầm rì kêu muốn nữa, tiếng rên ngọt tới mức khiến Giang Tử Mặc mềm cả cõi lòng, Quý Hoài như vậy thật sự khiến người ta thương, hấn nhần nhịn rồi chỉ dùng tay giải quyết.

“Không đau, không bị đụng tới vết thương.” Quý Hoài lắc lắc đầu, đỏ mắt nhìn hấn.

Giang Tử Mặc hôn lên khóe môi cậu, lau rửa sạch dấu vết trên cả hai người rồi mới nằm xuống bên cạnh Quý Hoài.

“Chú Mặc, vài ngày chưa ngủ rồi đúng không?” Quý Hoài vươn tay sờ lên quầng thâm hiện ra sự mỏi mệt và ủ rũ trên mắt Giang Tử Mặc.

“Em không tỉnh lại, sao tôi có thể ngủ ngon.”

Quý Hoài cúi đầu xuống nghịch một chiếc cúc áo của Giang Tử Mặc, cậu chơi một lát, bỗng nhiên hỏi: “Có phải anh nghĩ là em sẽ không quay về nữa không?”

Giang Tử Mặc không lên tiếng, tay Quý Hoài khựng lại, “Anh không nghe điện thoại của em, em chỉ muốn nói cho rõ ràng, ngày hôm ấy em tránh anh không phải là vì cái video kia đâu.”

“Tôi biết.” Ánh mắt Giang Tử Mặc hơi đỏ lên, hấn lại tự trách, hôn lên trán Quý Hoài.

Quý Hoài được hôn như thế thì lại càng thấy đau lòng, rõ ràng lúc trước Tiêu Đồng hành hạ cậu đến vậy nhưng cậu vẫn không hề rơi một giọt nước mắt. Nhưng bây giờ Giang Tử Mặc ôm cậu vào lồng ngực mà hôn, cậu liền thấy đau đớn.

“Anh không biết! Nếu em không quay lại tìm anh, anh thật sự sẽ cho rằng em không về nữa? Sau đó em xảy ra chuyện gì cũng không liên quan tới anh nữa đúng không? Anh... không nghe em giải thích, không bắt điện thoại của em, nếu em không thoát được ra ngoài, có phải chúng ta cứ thế mà chia tay hay không?”

Giang Tử Mặc bỗng dưng rơi lệ, nước mắt từ trên khóe mắt hấn nhỏ xuống khuôn mặt Quý Hoài. Quý Hoài sững sốt, vừa định ngẩng đầu lên nhìn thì bị Giang Tử Mặc giữ đầu lại. Giang Tử Mặc ôm cậu vào ngực, nhắm mắt lại.

“Tiểu Hoài, trong chuyện tình cảm tôi vẫn luôn là kẻ yếu đuối. Tôi đã quen trắng tay rồi, đã mất đi quá nhiều thứ tới mức quen rồi, sau khi nhà tôi xảy ra chuyện, mọi thứ đều biến hóa nghiêng trời lệch đất, tôi... tôi không nhận ra chính mình nữa. Gặp được em là một niềm bất ngờ tôi chưa bao giờ nghĩ tới, sự bất ngờ này lại quá đối tốt đẹp, tôi muốn giữ lấy nó. Nhưng tôi phát hiện ra rằng, càng muốn nắm giữ thì càng dễ hoảng loạn, càng dễ mất đi không chế.”

“Chú Mặc.” Quý Hoài lo lắng gọi.

Giang Tử Mặc mở mắt ra, không nhìn vào mắt cậu, “Em cũng thấy trong video rồi đấy, người như tôi...”

“Chú Mặc.” Quý Hoài sốt ruột, cậu đẩy tay Giang Tử Mặc ra, nhìn lên mắt hấn. Tất cả những lời an ủi cậu

định nói đều nghẹn lại khi nhìn thấy ánh mắt mát mát đau đớn của Giang Tử Mặc, cậu thấy rất đau, như là có người cầm dao đâm nát bấy cả trái tim cậu.

“Em yêu anh, vẫn luôn luôn yêu anh, sau này cũng sẽ tiếp tục yêu anh. Em không muốn bỏ qua một giây một phút nào bên anh, tất cả thời gian sau này của anh hãy dành hết cho em nhé? Em rất tham lam, em muốn toàn bộ.” Mắt Quý Hoài ướt nhep, cậu rất tiếc vì không thể có mặt trong quá khứ của Giang Tử Mặc, không thể ngăn cản những chuyện mà hắn đã gặp phải, cậu chỉ cầu mong sau này mỗi ngày mỗi phút mỗi giây, đều có thể ở bên cạnh Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc thất thần nhìn cậu, khoảnh khắc ấy, ánh mắt và cả môi hắn đều run rẩy.

Quý Hoài hôn lên khóe môi hắn, nói một lần nữa: “Em thật sự nghiêm túc yêu anh, thân thể này của em, trái tim này của em sẽ gửi gắm hết vào cả cuộc đời của anh, được không? Anh... anh đồng ý đi.”

“Tôi đồng ý.” Giang Tử Mặc nghẹn ngào nói ra, “Tôi đã nhận rồi, vậy trái tim này của tôi, thân xác này của tôi, em có muốn tiếp nhận hay không?”

“Muốn muốn.” Quý Hoài gật mạnh đầu.

Ánh mắt của Giang Tử Mặc tràn ngập ý cười, nụ cười của hắn tỏa sáng như một ngôi sao băng bỗng vút qua bầu trời u ám, chói sáng mà xinh đẹp. Hắn hôn mũi Quý Hoài rồi lại hôn môi cậu, hứa hẹn: “Sau này tôi sẽ dùng cảm xúc bước bên em, không cho phép em kéo tôi đi nữa.”

“Ừm.” Quý Hoài mỉm cười gật đầu.

“Ngủ đi.” Giang Tử Mặc kéo chăn lên, nhẹ giọng nói.

Quý Hoài vừa mới tỉnh lại không lâu, hai người dính nhau một hồi, lại còn vừa mới giải bày tâm sự với Giang Tử Mặc, hiện giờ tinh thần thể lực đều đi xuống, Quý Hoài buồn ngủ díp mắt, cậu vừa nhắm mắt là ngủ ngay.

Giang Tử Mặc cúi đầu dịu dàng nhìn cậu, sự ấm áp bao trùm thân thể và trái tim hắn. Giang Tử Mặc chưa bao giờ thấy mình may mắn, nhưng sau khi gặp được Quý Hoài, may mắn đã tới gặp hắn rồi.

Quý Hoài có vẻ rất dễ tính, lại hơi nhát gan, nhưng trong chuyện tình cảm thì cậu là một dũng sĩ, mà Giang Tử Mặc trái lại chính là kẻ yếu.

Thật lâu sau Giang Tử Mặc vẫn không ngủ được, hắn vẫn luôn nhìn Quý Hoài, nhìn cậu làm lòng hắn ấm áp.

Quý Hoài có khả năng khiến hắn dốc hết sự dịu dàng từ trong xương tủy.

Ngày hôm sau, Quý Hoài dậy rất muộn, cậu vừa dậy bụng liền réo vang. Lục Thất không ở đây, Giang Tử Mặc tự mình chạy ra ngoài mua đồ ăn cho cậu.

Quý Hoài nằm trên giường chờ, bác sĩ tới một lần dặn dò cậu vài câu rồi đi.

Thời điểm của mở ra, Quý Hoài còn tưởng là Giang Tử Mặc về, nhưng không nghĩ lại là hai sĩ quan cảnh sát bước vào.

“Quý Hoài, chào cậu, chúng tôi là cảnh sát thuộc cục cảnh sát thành phố Kim Thành.”

Quý Hoài liếc mắt liền hiểu ra, cậu chậm rãi chống người ngồi dậy, sau đó tựa vào đầu giường nhìn hai viên cảnh sát, thản nhiên hỏi: “Dương cảnh quan, các anh tới bắt tôi?”

Đội trưởng Dương bước hai bước tới cạnh Quý Hoài, nhìn cậu từ trên xuống dưới, mặt không cảm xúc, chỉ nói: “Quý Hoài, Tiêu gia cáo buộc cậu tội cố ý gây thương tích, cậu có biết không?”

Quý Hoài hiện tại bị thương không thể rời khỏi bệnh viện, vụ này cũng không phải do đội trưởng Dương phụ trách, anh ta cố ý chủ động xin tới gặp Quý Hoài. Nguyên nhân rất dễ hiểu, Quý Hoài gây thương tích cho mắt trái của Tiêu Đồng, cách ra tay giống y đúc nhất dao của Giang Tử Mặc năm đó. Mà đội trưởng Dương đã gặp cả hai người Quý Hoài và Giang Tử Mặc, đặc biệt là dưới tình huống đội trưởng Dương đã theo vụ án của Giang Tử Mặc từ lâu.

Quý Hoài cười nhạt: “Đội trưởng Dương, cảnh sát phá án tùy tiện như vậy sao?”

Đội trưởng Dương nhíu mày, trước kia anh ta cảm thấy Quý Hoài mềm lòng dễ tính nhưng rất khó cạy miệng cậu, Một năm sau, cảm giác này càng mãnh liệt hơn, anh ta ngầm cảm nhận được Quý Hoài bây giờ có hơi giảo hoạt giống Giang Tử Mặc.

“Chuyện này rất đơn giản, chúng tôi đã điều tra rồi, vết thương trên người cậu và cả chuyện cậu bị bắt nhốt là thật, chúng tôi cũng đã có kết luận rồi, nhưng bên Tiêu gia thì không nghĩ vậy, trừ vết thương trên người, cậu còn chứng cứ nào khác không?”

“Cảnh quan, anh ngồi đi.” Quý Hoài mời anh ta ngồi xuống, bây giờ cậu vẫn hơi thiếu máu, ngẩng đầu lên một lúc lâu thấy không thoải mái.

Mặt Quý Hoài vốn nhỏ, giờ mặc quần áo bệnh nhân lại càng thêm bé xú, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhất thời, đội trưởng Dương không nỡ nhìn tâm hởi Quý Hoài nữa.

Quý Hoài nằm vào chăn nhắm hai mắt lại, đội trưởng Dương lạnh lùng nói: “Quý Hoài, nếu cậu không phối hợp, chúng tôi đành đưa cậu về cảnh cục để xử lý theo quy trình.”

“Đội trưởng Dương, bạn trai tôi đi mua cơm chưa về, chờ anh ấy về để tôi cơm nước xong rồi anh lại hỏi, được chứ?” Đội trưởng Dương nghẹn họng, sau đó liền hiểu ngay bạn trai mà Quý Hoài nói là ai. Hai người bọn họ lựa lúc Giang Tử Mặc không có ở đây mới đi vào, nếu Giang Tử Mặc ở đây căn bản sẽ không cho họ vào.

Nếu Giang Tử Mặc nhúng tay vào vụ này thì hẳn hoàn toàn có thể xử lý y như sự kiện năm xưa, có lẽ sẽ tính là tự vệ chính đáng. Nhưng Tiêu gia luôn tạo sức ép với phía cảnh sát, nếu bọn họ không làm, bên trên sẽ không tha cho bọn họ.

Đội trưởng Dương chủ động nhận vụ này cũng là để điều tra thêm về Giang Tử Mặc, mà Quý Hoài chính là mấu chốt để điều tra hắn.

Có điều, anh ta còn chưa kịp hỏi gì thì Giang Tử Mặc đã bước vào, phía sau là một gương mặt luật sư rất quen thuộc.

Giang Tử Mặc lạnh lùng nhìn đội trưởng Dương, sau đó đặt đồ ăn lên bàn. Hắn mở túi đồ ra, hỏi Quý Hoài: “Muốn ăn gì, tôi mua nhiều lắm.”

Quý Hoài nhìn nhìn, nhú mi hỏi: “Sao toàn là cháo vậy? Không có cái khác sao?”

“Có thì em cũng không ăn được, cố nhịn vài ngày đi.” Giang Tử Mặc đỡ cậu ngồi dậy sau đó chậm rãi đút cậu ăn.

Quý Hoài dò xét sắc mặt Giang Tử Mặc, thấy mặt hắn cứ lạnh tanh như thể không vui, liền duỗi tay ra kéo vạt áo Giang Tử Mặc.

Lúc này sắc mặt hắn mới tốt lên một chút, ăn hơn nửa chén cháo Quý Hoài không ăn nổi nữa, hắn mới ngừng đút. Hắn thu dọn xong xuôi mới quay ra nhìn đội trưởng Dương.

“Dương cảnh quan về đi thì hơn, nơi này là phòng bệnh, nếu cậu bị lây bệnh thì bọn tôi không chịu trách nhiệm được.”

Đội trưởng Dương nhăn mày, Giang Tử Mặc là điển hình của cứng mềm không chơi, anh ta đã sớm biết. Có điều Tiêu gia đã náo loạn cả cục cảnh sát mấy ngày liền, cấp trên cũng tạo áp lực, hôm nay dù là chất vấn hay bắt giữ luôn, anh ta chẳng có quyền lựa chọn.

“Giang Tử Mặc, chuyện Quý Hoài dùng dao gây thương tích là thật, không thể trốn tránh pháp luật được đâu...”

Giang Tử Mặc ngắt lời anh ta: “Đừng có nói với tôi mấy thứ ấy, nếu pháp luật tồn tại thì Tiêu Đồng đã không mất cả hai mắt. Năm đó tôi mềm lòng nên mới để hắn còn lành lặn một mắt, hiện giờ chỉ là báo ứng mà thôi, vết thương trên người Quý Hoài tôi còn chưa tìm hắn tính sổ, trái lại còn trách tội bên tôi sao?”

Vẻ mặt Giang Tử Mặc âm trầm, gọi một cú điện thoại ngay trước mặt đội trưởng Dương. Hắn xoay người nói với bên kia mấy câu, hay nói đúng hơn là sai bảo mấy câu, sau đó di động của đội trưởng Dương lập tức vang lên.

Đội trưởng Dương nghe điện thoại xong thì vẻ mặt rất phức tạp, anh ta e dè nhìn Giang Tử Mặc, sau đó khoát tay mang người đi về.

Quý Hoài tò mò hỏi: “Anh gọi cho ai mà đội trưởng Dương đi ngay tức khắc vậy?”

“Tiêu gia quen người ở bên trên, tôi cũng thế.” Sau đó ánh mắt Giang Tử Mặc trở nên mãnh liệt, “Lần này tôi sẽ không mềm lòng với Tiêu Đồng nữa.”

116. Chương 116: Chuẩn Bị Thi Đại Học

Edit: Dép

“Hoài thiếu gia, cậu tỉnh rồi à.” Giữa trưa Lục Thất tới, còn đem cả sách vở tới cho Quý Hoài.

“Là tôi bảo cậu ta đem tới.” Giang Tử Mặc giải thích, “Nửa tháng nữa là thi đại học rồi, đến lúc đó chưa chắc em đã khỏi hẳn, mấy ngày nay cứ xem sách đi, đừng để chậm tiến độ học hành.”

“Đúng vậy, thi đại học là chuyện quan trọng, suýt thì bị thằng chó đẻ Tiêu Đồng kia làm hỏng chuyện.” Lục Thất tức giận bất bình.

Quý Hoài định nói là không cần đọc sách cậu vẫn có thể thi tốt, nhưng thấy chú Mặc với Lục Thất ra sức lo lắng như thế, cậu đành phải thôi.

Nhưng cậu không ngờ vừa ăn cơm xong, đang định chìm chuột với chú Mặc một chút thì Quý Hoài thấy Giang Tử Mặc lấy ra một quyển sách Vật lý, mở ra đặt trước mặt cậu.

Quý Hoài: “.....”

Giang Tử Mặc: “Xem một lát đi, tôi giám sát em.”

Quý Hoài thở dài, yên lặng cầm sách giả bộ chăm chú đọc. Giang Tử Mặc ngồi một bên giám sát cậu, thấy Quý Hoài cứ nhìn mãi một trang, hắn liền hỏi ngay về nội dung trên trang đó: “Chuyển động ném ngang của quả bóng xuống sườn dốc tới điểm A, vận tốc thay đổi ra sao?”

Quý Hoài im lặng, Giang Tử Mặc lặp lại một lần.

Bây giờ trong phòng chỉ có hai người, làm gì cũng được, sao lại đi làm chuyện tẻ nhạt như chuyển động ném ngang, hai quả bóng tác động lên nhau.

“Hửm?”

Quý Hoài thở dài thườn thượt, nói ra đáp án, Giang Tử Mặc gật gù sau đó cầm lại quyển sách, bắt đầu hỏi Quý Hoài từng câu một.

Một buổi trưa, bọn họ ôn tập lại tất cả kiến thức vật lý trung học, thậm chí Giang Tử Mặc còn hỏi vài câu nâng cao không có trong sách.

Quý Hoài tức tối nổi muốn quăng luôn quyển sách, cứ cách một lúc Giang Tử Mặc lại để cậu nghỉ ngơi, thấy mặt Quý Hoài bí xị, hần liền ngừng lại.

“Không muốn xem nữa?”

“Ừm.” Quý Hoài chớp mắt tủi thân nói.

“Nửa tháng tới em không thể tới trường, vậy thì ở nhà đi, tôi phụ đạo cho em.”

Quý Hoài bỗng nhiên hơi tò mò, hỏi: “Anh đọc hết tất cả chỗ sách này rồi à? Sách trung học, cả sách đại học nữa.”

“Đọc lướt một lúc là xong, chẳng phải chuyện gì to tát.” Giang Tử Mặc thản nhiên nói.

Chú, nói ra lời này cẩn thận kéo bị những học sinh học tập gian khổ ngày đêm đánh cho nhừ tử.

“Vậy tại sao không tới trường?”

Giang Tử Mặc ngừng một chút, “Không cần thiết.” Hần nhăn mày lại như thể không biết nói thế nào, do dự một lúc rồi mới nói tiếp: “Chờ tới lúc được đi học thì đã bỏ lỡ quá nhiều năm rồi, sau khi vào trại thì rất hiếm trường học muốn nhận.”

Hần không nói, là từ khi hần mới từ trại cải tạo ra, hết thấy đều không giống với lúc ở Giang gia nữa. Khi Giang gia vừa xảy ra chuyện thì vẫn có vài người tới hỏi thăm thăm câu, nhưng sau khi Giang Tử Mặc phải vào trại thì bên ngoài đồn hần ngang ngược khó dạy, tâm ngoan thủ lạt. Hoa Chính Diệu lúc ấy chỉ cần gặp người khác là tỏ vẻ hổ thẹn với vợ chồng Giang Bân vì đã dạy dỗ Giang Tử Mặc không đến nơi đến chốn.

Mà trường học trước kia hần theo học đã xóa tên hần rồi, hần trở thành “tội phạm giết người” trong miệng thiên hạ, bọn họ tiếc mạng như vậy, sao có thể ngồi cùng bàn cùng lớp với một tên sát nhân.

Nhưng thế thì đã sao, không tới trường mà hần vẫn có thể học được toàn bộ tri thức, hần muốn học gì thì học vậy, không có gì có thể làm khó hần.

Quý Hoài không nói gì, rút quyển sách Vật lý trong tay Giang Tử Mặc ra, nói: “VẬY... lần này em nên thi vào trường nào đây, anh muốn em thi trường nào cũng được, em chắc chắn sẽ đỗ.”

Giang Tử Mặc cười: “Tự tin vậy luôn?”

“Ừm.” Quý Hoài gật đầu, “Anh muốn thử trúng tuyển của trường nào em cũng có thể giành được tuốt.”

Đây có lẽ là món quà trịnh trọng quý giá nhất mà Quý Hoài có thể lấy ra tặng Giang Tử Mặc trong thời điểm này.

Giang Tử Mặc không nhịn được cười, vẻ mặt tràn đầy dịu dàng, “Thi vào Kinh Đại đi.”

“Được.” Quý Hoài đồng ý ngay tắp lự.

Ngày thi đang tới gần, hôm nào Quý Hoài cũng luyện đề trong phòng bệnh, thời gian làm bài cũng không quá lâu, Giang Tử Mặc mà nhìn thấy cậu đang học thì sẽ xoa lưng cho cậu. Mấy ngày liền không thấy đám cảnh sát tới thăm nữa.

Hạ phu nhân và Viện Viện có đến một lần, cho cậu bao nhiêu là thực phẩm dinh dưỡng, dặn dò cậu không cần lo lắng, cứ dưỡng thương cho tốt, bình tĩnh tự tin chiến thắng. Lâu Việt cũng có tới thăm, nhưng cậu chàng có vẻ hơi buồn rầu, ở một lúc rồi đi, trước khi đi còn đưa cho Quý Hoài vở để chép.

Dường như ai cũng đang sốt ruột vì chuyện Quý Hoài thi đại học, Quý Hoài vốn dĩ không lo, nhưng bị người khác nói mãi nên tự dưng cậu cứ thấy hồi hộp lạ thường.

Có khi công ty bận việc, Giang Tử Mặc sẽ bảo Lục Thất qua chăm sóc Quý Hoài, giống như thiết lập một rào chắn ở trước phòng bệnh để không ai quấy rầy Quý Hoài vậy.

Bên kia, cả nhà họ Tiêu nháo loạn.

Mặt ông Tiêu âm trầm, muốn nhịn cơn tức giận nhưng khi nhìn thấy Tiêu Đồng quần vải trắng kín mít nằm trên giường bệnh, liền nổi cơn tam bành: “Một lần hai lần, lần nào cũng là vì Giang Tử Mặc, bây giờ mất cả hai mắt rồi đấy, mày còn muốn mất luôn mạng mới vừa lòng à?”

Tiêu Đồng gầy gò ốm yếu nằm trên giường, mặt tái nhợt đi, môi cũng bắt đầu tróc da. Dường như y không nghe thấy ông Tiêu nói, nằm im không động đậy.

“Tao nói mày có nghe không? Năm đó mày làm chứng cho Giang Tử Mặc, bây giờ vẫn còn tính bao che cho nó? Nó muốn cái mạng mày đấy con ơi! Không chỉ mạng mày, còn muốn mạng của toàn bộ Tiêu gia!!”

Tiêu Đồng chậm rãi xoay đầu lại, đôi mắt trống trơn, “Ông đang sợ?”

Ông Tiêu giận dữ: “Tiêu Đồng!!!”

“Ông đang sợ em ấy? Bởi vì em ấy không còn là người mà ông có thể động vào, bây giờ em ấy có thể hốt ồ các người bất cứ lúc nào, ha ha ha, một đám bỏ đá xuống giếng năm ấy, có nghĩ tới ngày hôm nay không? Tôi không ra tay thì Tử Mặc cũng sẽ xử lý các người.” Tiêu Đồng cười, chốc lát sau lại khóc, cứ như phát điên phát dại.

Ông Tiêu tức xanh mặt, quay qua nhìn Tiêu Trình, mắng như tát nước, “Quý Hoài ngay trước mắt mày mà mày để nó đi? Nó làm anh mày bị thương ra nông nỗi này, mày mù rồi hay sao mà không thấy? Có phải trong mắt tui mày không còn Tiêu gia nữa hay không, nếu mai ba chúng mày chết, chúng mày lại mở tiệc ăn mừng đấy!!!”

“Ba!” Tiêu Trình nhú mày, “Là do anh cả bắt Quý Hoài trước...”

“Thế một con mắt của anh mày thì sao? Anh mày nó đã điên, mày cũng điên theo à? Quý Hoài chẳng qua chỉ là món đồ chơi Giang Tử Mặc nuôi bên người, chuyện nó làm chắc chắn là do Giang Tử Mặc sai khiến.” Ông Tiêu lửa giận ngút trời, “Không thể tha cho Quý Hoài, càng không thể tha cho Giang Tử Mặc. Nếu năm ấy có thể đưa chuyện Giang Tử Mặc làm ra trước công lý thì có xảy ra chuyện thế này không? Tiêu Đồng, sớm muộn gì mày cũng chết trong tay Giang Tử Mặc!”

Tiêu Đồng nghe xong lại càng cười tươi hơn, hai tay y cào loạn lên giường, miệng thét lớn: “Tôi đã chờ từ lâu rồi, bảo Tử Mặc tới đây đi, chỉ cần em ấy tới đây, cái gì tôi cũng sẽ cho em ấy. Muốn mạng tôi cũng được, chỉ cần em ấy tới đây..... Tử Mặc...”

Ông Tiêu bị Tiêu Đồng làm cho tức muốn nhồi máu, ông ta hung hăng phát tay đi ra khỏi cửa.

Tiêu Đồng còn đang nói năng loạn xạ, Tiêu Trình thấy thế càng thêm phiền lòng. Nếu không phải tại anh cậu ta cứ mãi dây dưa với Giang Tử Mặc thì đã không thành ra thế này, cho dù Tiêu Trình có hận Giang Tử Mặc đi chăng nữa thì cũng phải thừa nhận, chuyện này chủ yếu là do Tiêu Đồng tự làm tự chịu.

Tiêu Trình càng nghĩ càng phiền, cậu bước ra khỏi phòng bệnh, vừa định rút một điếu thuốc ra hút thì thấy Lâu Việt đang ngồi chồm hổm ngoài cửa.

“Em tới đây làm gì? Anh đã cảnh cáo là không được đi theo cơ mà?”

“Em có đi theo anh đâu.” Lâu Việt lắc đầu, giơ túi hoa quả trong tay ra, “Em đến thăm Tiêu đại ca.”

Tiêu Trình nhú mảy tròng Lâu Việt, một lúc sau mới nói: “Bây giờ đi vào đúng lúc anh ấy đang nổi điên đấy, em thấp bé nhẹ cân thể này kiểu gì cũng bị anh ấy đánh trúng.” Tiêu Trình châm điếu thuốc, đang định đưa lên miệng thì Lâu Việt nói: “Anh bắt đầu hút thuốc rồi á?”

“Ồ.”

Tiêu Trình rít một hơi thuốc, đặt mông ngồi xuống bồn hoa, Lâu Việt tò mò nhìn, sau đó ngồi xuống bên trái Tiêu Trình.

“Cho em hút thử một hơi được không?” Lâu Việt nói.

Tiêu Trình móc hộp thuốc lá trong túi quần ném qua, lại móc ra cái bật lửa ở túi quần bên kia cũng ném cho Lâu Việt. Lâu Việt rút một điếu ra, châm lửa, sau đó học theo dáng vẻ hút thuốc của Tiêu Trình.

Qua nửa ngày, cậu nghi ngờ hỏi: “Sao chả có cái gì vậy?”

Tiêu Trình quay qua nhìn, lập tức vung tay chụp tóc Lâu Việt, “Em muốn thế nào, hút thuốc phải nhả khói ra, ai bảo em nuốt!”

Lâu Việt hút hai hơi vẫn chưa được, trái lại còn nuốt một mồm toàn khói. Tiêu Trình giành lấy điếu thuốc trên tay Lâu Việt đưa lên miệng mình, “Được rồi, không học được thì đừng học, bị chú Lâu biết được thì lại đánh anh mất.”

Lâu Việt nhìn chằm chằm điếu thuốc mình vừa ngậm giờ đang nằm trong miệng Tiêu Trình, cậu nhìn một lúc lâu, không nghe lọt tai lời Tiêu Trình nói.

Tiêu Trình thấy Lâu Việt không đáp lại, liếc mắt nhìn cậu thì thấy Lâu Việt đang ngẩn người. Hai người im lặng một lúc lâu, Lâu Việt thu lại ánh mắt nói: “Hôm nay em... đi gặp Quý Hoài.”

Tiêu Trình khựng lại, Lâu Việt tiếp tục nói: “Vết thương của cậu ấy vẫn chưa khỏi, nhưng đã khỏe hơn nhiều rồi, anh cũng đừng lo lắng nữa.”

“Cậu ta cần anh lo sao?” Tiêu Trình buồn bực.

“Nhưng mà em lo, sắp thi đại học rồi, thành tích của Quý Hoài tốt như vậy, không thể chậm trễ.”

Tiêu Trình đứng dậy phui tàn thuốc, lại thấy hình như Lâu Việt còn muốn nói gì đó, liền đứng đợi.

Lâu Việt bỗng nhiên không nói nữa, Tiêu Trình thấy thế liền hỏi: “Vậy cậu ta có nói gì khác không?”

“Cậu ấy bảo anh ôn tập cho tử tế, thành tích của anh cũng rất tốt, chúc anh thi cử thuận lợi.”

“Ồ.” Tiêu Trình gật đầu, định hút một hơi thuốc nữa nhưng phát hiện ra thuốc trong tay đã hết rồi, Lâu Việt đứng lúc rút ra một điếu cho cậu ta.

Tiêu Trình cầm lấy, không châm lửa, khoát tay với Lâu Việt: “Em về đi, đừng chạy lung tung nữa. Cũng... đừng tới chỗ Quý Hoài, để yên cho cậu ta học.”

“Được, vậy em về đây.”

Lâu Việt đứng lên, muốn nói tiếp mà không biết nên nói gì, liền đưa túi hoa quả ra, “Cậu cầm hoa quả về mà ăn, môi khô tróc hết rồi kìa.”

“Biết rồi.” Tiêu Trình nhận lấy, phất phất tay.

Lâu Việt xoay người rời đi, nhưng cậu đi tới góc khuất thì lại quay đầu lại, Tiêu Trình đã không còn đứng ở cổng bệnh viện nữa.

- - - - -

Ừ chắc Trình Việt là CP thứ 2 đấy, còn cặp nào khác nữa không thì tôi không nhớ ha ha..... (nào cá chết đi.)

Đừng quên cảnh báo của tôi, cả Bàn Lục với Trình Việt đều vật vờ dai dẳng:(

117. Chương 117: Chỉ Cần Chú Mặc Thấy Vui

Edit: Dép

Lúc Quý Hoài gặp lại cảnh sát thì đã là một tuần sau đó.

Sĩ quan cảnh sát tới gặp cậu không phải là đội trưởng Dương, mà là một viên cảnh sát hơi béo phì tầm hơn 30 tuổi. Anh ta cười ha ha đi vào, đầu tiên chào hỏi Giang Tử Mặc, sau đó quay qua hỏi Quý Hoài: “Vết thương đã đỡ hơn chưa? Có còn đau không?”

“Đã tốt hơn nhiều rồi.” Quý Hoài hơi mông lung, vì thế cậu nghiêng đầu qua hỏi Giang Tử Mặc.

“Tôi họ Trương, cảnh cục bảo tôi tới đây điều tra cụ thể chi tiết vụ án của cậu, chỉ hỏi mấy câu theo quy

trình thôi, cậu không cần lo lắng.” Cảnh quan tự mình kéo ghế ngồi xuống, sau đó mở sổ tay ra chuẩn bị ghi chép.

“Hắn đã bắt cóc cậu thế nào? Sao lại bị đánh thành ra thế này?” Trương cảnh quan hỏi mấy câu, Quý Hoài liền hiểu ngay, rõ ràng phía cảnh sát chỉ muốn biết chuyện Tiêu Đồng bắt cóc cậu, chứ không hề đề cập tới chuyện cậu đâm hỏng mắt Tiêu Đồng.

“Lúc đó tôi từ club chạy ra, chuẩn bị đi tìm chú....”

Quý Hoài vừa mở miệng, tay Giang Tử Mặc liền siết chặt, Quý Hoài nhận ra điều ấy liền duỗi tay ra đặt lên bàn tay của Giang Tử Mặc. Giang Tử Mặc ngẩn người, đảo lại nắm lấy tay Quý Hoài.

Quý Hoài lúc này mới tiếp tục nói: “Tôi đón một chiếc xe ven đường, sốt ruột trở về nên không ngờ rằng người lái xe lại là Tiêu Đồng...”

Quý Hoài không hề nói quá, cậu không đề cập một chút gì tới Giang Tử Mặc, chỉ khách quan thuật lại sự việc. Trương cảnh quan vừa nghe vừa viết vài chữ, Quý Hoài nhìn lướt qua, phát hiện ra anh ta không ghi gì nhiều, chỉ viết dăm ba câu. Lúc ghi tới đoạn Quý Hoài gây thương tích cho Tiêu Đồng, anh ta chỉ viết ngắn gọn: Người bị hại Quý Hoài chịu mấy đòn hiểm từ nghi phạm Tiêu Đồng, khiến xương sườn cùng nhiều vị trí yếu hại trên cơ thể bị thương, bởi vậy người bị hại nhất thời sẩy tay gây thương tích cho nghi phạm Tiêu Đồng.

Quý Hoài nhìn mấy chữ “người bị hại”, “nghi phạm”, không nói gì.

Trương cảnh quan không hỏi chuyện khác, chỉ làm cho có lệ. Anh ta cười ha ha dặn dò Quý Hoài dưỡng thương cho tốt, cảnh sát sẽ tìm lại công bằng cho cậu, sau đó liền đi luôn.

“Thế là xong rồi?” Quý Hoài quay qua hỏi Giang Tử Mặc.

“Hỏi theo quy trình thôi, em không cần bận tâm, tập trung xem sách đi.” Giang Tử Mặc đáp.

“Anh có làm gì ở phía sau không đấy? Sao dám cảnh sát tự đứng quay ngoắt 180 độ vậy, đội trưởng Dương lúc trước gắt lắm cơ mà.” Quý Hoài tò mò, thật sự chú Mặc có thể nhúng tay cả vào cục cảnh sát sao, cậu tò mò muốn chết.

Giang Tử Mặc trầm ngâm, nói: “Chờ em thi đỗ vào Kinh Đại rồi tôi nói cho em biết.”

Quý Hoài buồn bực, ngón tay gãi lòng bàn tay Giang Tử Mặc, “Là sao? Anh đang khích lệ đấy à? Em không cần anh khích lệ vẫn thi đỗ được. Anh nói cho em biết đi mà.”

Giang Tử Mặc nhấc tay cậu ra, Quý Hoài lại nắm chặt không buông, Giang Tử Mặc bất đắc dĩ bật cười,

Quý Hoài lắc lắc tay hắn, “Thật sự không thể nói sao? Hôm đó anh gọi điện cho ai?”

Giang Tử Mặc xốc chăn lên ngồi lên giường với Quý Hoài, ôm cậu vào trong ngực, cười nói: “Người trong Bộ Công an, có thể coi như đối tác làm ăn lớn nhất của công ty chúng ta.”

“Cái gì cơ?” Quý Hoài khiếp sợ.

“Phòng thông tin bên Bộ Công an thuê A Uyển tạo firewall, hồi trước từng hợp tác nên bây giờ nể mặt nhau ấy mà.”

“Vây á?”

“Hiện tại, dự án chủ yếu của A Uyển là hợp tác với Bộ Công an, coi như A Uyển là phòng kỹ thuật của bên đó luôn.” Dù sao bây giờ tội phạm internet bùng nổ, công nghệ thông tin biến chuyển từng ngày, A Uyển có đội kỹ thuật giỏi nhất, thậm chí năng lực của Giang Tử Mặc và Vương Văn Bản đã đuổi kịp và vượt qua hàng top thế giới, người của Bộ Công an nhìn mà đỏ mắt, cũng công nhận năng lực của A Uyển, cho nên mới hợp tác hết lần này tới lần khác.

Nếu Giang Tử Mặc không có năng lực kỹ thuật, chỉ bằng xuất thân từ trại cải tạo của hắn thì khó có thể hợp tác với bên Công an.

“Hóa ra là vậy.” Quý Hoài dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Giang Tử Mặc, “Chú Mặc, anh thực sự lợi hại lắm luôn.”

Môi Giang Tử Mặc giật giật, như thể hơi xấu hổ lại rất vui sướng, hắn nắm tay đưa lên che miệng khụ một tiếng, nhưng vẫn không nhịn được mà cong khóe môi.

“Em hy vọng sau này có thể trở thành người như anh, có được không? Bắt đầu với việc thi đỗ vào Kinh Đại.”

Giang Tử Mặc nhéo tay cậu, nói: “Không cần em phải giống tôi, em chính là em.” Tôi mới là người hy vọng có thể dũng cảm được như em.

Quý Hoài cười híp mắt, ngẩng đầu lên hôn môi Giang Tử Mặc, tay luôn vào trong chăn.

“Quý Tiểu Hoài, bây giờ em càng lúc càng lớn gan.” Giang Tử Mặc đè tay cậu lại, Quý Hoài cọ lên người Giang Tử Mặc, chốc lát sau Giang Tử Mặc đã buông lỏng tay ra.

“Vết thương còn chưa khỏi hẳn, chỉ biết làm vậy là giỏi.” Giang Tử Mặc nhần nhịn, bây giờ Quý Hoài vừa làm nũng vừa khấn cầu cọ xát vào hắn, Giang Tử Mặc tức giận mà không có chỗ xả, “Chờ em khỏi hẳn xem tôi làm em thế nào.”

“Đã sắp khỏi rồi mà, với lại em không động đây là được.” Quý Hoài cắn môi, mặt đỏ như nhũ máu, “Em không động đây, anh làm nhẹ một chút.”

Giang Tử Mặc neho mắt, từ lúc Quý Hoài bị thương hấn đã nhin thật lâu, mấy ngày nay ôm người trong ngực, không phải là không muốn, chỉ là không nỡ làm Quý Hoài bị đau nặng thêm. Càng trân trọng thì lại càng không dám làm liều.

Nhưng Quý Hoài cứ cố tình cọ vào người hấn, hấn cũng không phải sắt thép, sớm đã bị lửa đốt người rồi. Hôm nay Quý Hoài thể mà lại ngồi hấn vào trong lòng hấn, chỉ thiếu nói ra hai chữ “Làm em”.

Giang Tử Mặc nào có thể nhin được nữa, hấn nắm thất lưng Quý Hoài, xoay người đặt cậu xuống dưới thân, sau đó hôn từ mũi Quý Hoài hôn xuống, Quý Hoài vươn tay muốn ôm Giang Tử Mặc, bị Giang Tử Mặc đánh một cái rụt lại.

“Đừng lộn xộn! Sẽ đụng tới vết thương!”

Quý Hoài uể oải, hai tay đành đặt bên người, muốn ôm Giang Tử Mặc mà lại sợ bị nói.

Động tác của Giang Tử Mặc vừa gấp gáp lại vừa cẩn thận, hấn đã bị lửa thiêu rùng rục, trên trán nổi gân xanh, nhưng động tác lại rất nhẹ nhàng. Hấn cúi xuống hôn Quý Hoài, không dám làm quá nhanh.

Quý Hoài rên rỉ thành tiếng, cậu nâng một chân cọ lên thất lưng Giang Tử Mặc.

“Quý Tiểu Hoài! Tôi nói em đừng có nhúc nhích!” Giang Tử Mặc đã sắp không nhin được nữa, gân trên trán giật lên.

“Ồ.” Quý Hoài chậm rãi bỏ chân xuống, ngón chân cuộn lấy drap giường.

Giang Tử Mặc cảm thấy như có quả bom sắp nổ thiêu rụi lý trí hấn. Hấn nắm lấy hai chân Quý Hoài, rút ngón tay ra, chậm chậm đổi thành thứ khác đi vào.

“Ừm.... ừ....” Quý Hoài chịu không nổi, khẽ rên rỉ.

Mắt Giang Tử Mặc đỏ lên, thái dương mướt mồ hôi. Hấn cực lực chịu đựng mới không đẩy nhanh động tác, mà sau đợt chuyển động đầu tiên, Quý Hoài thở phập phồng, ngón tay siết chặt lấy gối đầu, mặt đỏ bừng.

“Bác sĩ làm đau em quá...”

Giang Tử Mặc: “.....”

“Quý Tiểu Hoài!!!” Gân trên trán Giang Tử Mặc nảy lên, vật ở trong thân thể Quý Hoài cũng giật mạnh một cái.

“A.....” Quý Hoài bị vật đó làm cho rên rỉ thành tiếng, giờ cậu mới thấy hình như mình không nên nói ra lời vừa này.

“Học từ ai hả?!” Giang Tử Mặc mạnh mẽ đẩy vào, “Lục Thất lại cho em xem ba thứ lằng nhằng đúng không?!”

“Không... không.... em, ư..... ưm....” Quý Hoài cắn môi muốn giải thích, Mắt Giang Tử Mặc đỏ lên, ép Quý Hoài nói. Quý Hoài vừa khóc vừa kêu, cuối cùng bật khóc thành tiếng.

“Là... là em tự xem trên mạng...” Quý Hoài dứt quãng khóc, “Không phải anh.... trước kia bảo, muốn em.... đóng... đóng vai bệnh nhân sao... ưm, chậm một chút, hu hu.. còn anh thì làm bác sĩ...”

Mắt Giang Tử Mặc run lên, nhớ tới lần đó ở nhà, Giang Tử Mặc đùa giỡn đặt Quý Hoài ở cửa phòng bếp làm một trận, bắt cậu gọi “chủ nhân”. Tới lúc Quý Hoài mềm giọng cúi đầu khóc kêu hần một tiếng “chủ nhân”, hần còn không buông tha, trái lại càng hung hăng làm Quý Hoài.

Lúc ấy vừa mới làm xong nên chưa tận hứng, Giang Tử Mặc buột miệng nói: “Về sau cho em đóng vai bác sĩ bệnh nhân, thầy giáo học sinh.... cái gì cũng sẽ thử một lần.”

Khi đó Quý Hoài đỏ lựng cả mặt không chịu đồng ý, thực ra Giang Tử Mặc chỉ nói vậy thôi chứ không hề ép Quý Hoài, cho nên khoảng thời gian trong bệnh viện, Quý Hoài vẫn luôn muốn làm, Giang Tử Mặc đều từ chối thẳng.

Nào ngờ Quý Hoài luôn nhớ mãi lời hần nói trong lúc hoan ái ấy, thậm chí ngay cả khi trên người còn bị thương, cậu vẫn muốn thỏa mãn nguyện vọng của Giang Tử Mặc.

Mắt Giang Tử Mặc nóng lên, cúi đầu hôn môi Quý Hoài.

Nhóc ngực, đó không phải là nguyện vọng của tôi, nguyện vọng của tôi cho tới giờ chỉ có một, đó chính là em ở bên tôi, tôi ở bên em, chúng ta bên nhau cả đời mà thôi.

Quý Hoài nhịn không được, thâm nghĩ chú Mặc mắng thì cứ để ổng mắng, cậu muốn ôm Giang Tử Mặc. Cậu vươn tay lên ôm lấy cổ hần, thâm tình hôn đáp trả.

Lúc cậu nhìn thấy Giang Tử Mặc năm 15 tuổi bên trong căn phòng u ám ấy, cậu đã nghĩ, giá như cậu có thể làm chút gì đó để chú Mặc thấy vui vẻ, chỉ một chút thôi cũng được.

Cậu chẳng sở hữu thứ gì, chỉ có trái tim này, nếu chú Mặc coi trọng thì có nghĩa là nó đáng giá. Cậu rất

may mắn khi cậu trao đi trái tim mình, Giang Tử Mặc trân trọng nhận lấy, đặt vào nơi sâu thẳm nhất trong lồng ngực.

Cậu muốn Giang Tử Mặc vui vẻ hơn nữa, cậu không muốn hắt lộ ra ánh mắt u ám lạnh lùng năm xưa, cậu muốn cho Giang Tử Mặc biết rằng, cậu sẽ luôn ở bên hắn. Thân thể thân mật tiếp xúc, nói lên rằng cậu có thể trao đi tất cả của mình, chỉ cần chú Mặc được vui vẻ.

118. Chương 118: Tiêu Đồng Điên Rồi

Edit: () () Dờ x2

“Ai đó?” Tiêu Đồng cất cao giọng.

Cửa bật mở, có tiếng bước chân đi tới bên giường bệnh. Bây giờ Tiêu Đồng đang trong trạng thái tỉnh táo, y lập tức đề cao cảnh giác.

“Ai? Rốt cuộc là ai?”

Người đó đi tới bên giường rồi dừng lại, Tiêu Đồng chống tay ngồi dậy. Y vừa định mở miệng hỏi thì chợt nhận ra.

“Có... có phải Tử Mặc đấy không?”

“Phải, tôi đến thăm anh.” Giang Tử Mặc đứng cạnh giường, thản nhiên đáp.

“Tử Mặc, cuối cùng em cũng đến gặp anh.” Tiêu Đồng vui vẻ nở nụ cười, y vươn tay ra muốn bắt lấy Giang Tử Mặc, lại vì không nhìn thấy nên chỉ túm được khoảng không. Y hơi kích động: “Tử Mặc, bây giờ anh không nhìn thấy em... anh không nhìn thấy...”

Hai tay Tiêu Đồng quơ quào trước mắt Giang Tử Mặc, nửa ngày Giang Tử Mặc cũng không buồn nhúc nhích, hắn chỉ lạnh lùng nhìn, ánh mắt không hề dao động.

“Tử Mặc, Tử...” Tiêu Đồng sốt ruột vươn tay ra tìm, Giang Tử Mặc nghiêng người tránh đi.

“Tôi tới xem có phải anh mù thật hay không.” Giang Tử Mặc lạnh tanh, “Năm đó tôi không nên mềm lòng với anh, để anh năm lần bảy lượt động đến Quý Hoài.”

“Là nó! Là nó đã đâm mù mắt anh! Nó đáng chết!” Tiêu Đồng rống lên, “Vốn dĩ anh có thể nhìn thấy em, vốn dĩ người ở bên cạnh em là anh! Là anh!”

“Xem ra anh thật sự điên rồi.”

“Anh không điên!” Tiêu Đồng túm loạn chiếc chăn ném xuống giường, y chồm ra ngoài định bắt lấy Giang Tử Mặc, nhưng hắn lại nghiêng người né đi, Tiêu Đồng liền ngã thẳng xuống đất.

“Tôi vẫn luôn nghĩ, phải cho anh một kết cục như thế nào mới xứng đáng. Dù sao nếu nhẹ nhàng quá thì tôi không cam lòng.” Giang Tử Mặc ngồi xuống nhìn đáng vẻ chật vật của Tiêu Đồng, “Một con mắt làm sao mà đủ được.”

Con người của Giang Tử Mặc trở nên lạnh như băng, khóe miệng nhếch lên cười lạnh, sau đó hắn đứng lên cúi xuống nhìn Tiêu Đồng, đưa chân nghiền lên ngón tay y: “Là ngón tay nào?”

“A!!!!”

“Là ngón tay nào làm Quý Hoài bị thương?”

Giang Tử Mặc dừng sức nghiền, chỉ nghe thấy âm thanh “rắc rắc” vang lên, hai ngón tay Tiêu Đồng gãy đứt đoạn.

“Tử Mặc, Tử Mặc... A.....” Toàn thân Tiêu Đồng run lên, tay kia liều mạng đẩy chân Giang Tử Mặc ra, “Em không thể đối xử với anh như vậy, anh yêu em, chỉ có anh là yêu em thôi!”

“Tình yêu của anh làm tôi thấy kinh tởm, trước kia niệm tình cảm ngày xưa nên tôi có thể tha thứ cho anh một lần, nhưng anh không nên động vào Quý Hoài.” Giang Tử Mặc lại nghiền gãy ba ngón còn lại.

Tiêu Đồng kêu la dữ dội, đau tới mức toát mồ hôi, sau khi Giang Tử Mặc bỏ chân ra, y vô lực nằm trên mặt đất, một bàn tay đã bị biến dạng cong queo tím đỏ sưng vù.

“Đừng nóng vội, còn một bàn tay nữa mà.”

Tiêu Đồng nghe xong, đột nhiên bật cười: “Tử Mặc, em thật sự rất tàn nhẫn...” Y cười, cười tới mức chảy nước mắt.

Thời điểm Giang Tử Mặc nghiền gãy bàn tay kia của y, y vẫn thấp giọng thì thào: “Anh yêu em.”

Phé xong toàn bộ hai tay của Tiêu Đồng, Giang Tử Mặc mới bỏ chân ra.

“Thứ tôi muốn là tình yêu của Quý Hoài, không liên quan gì đến anh hết.” Hắn nói.

“Không liên quan? Anh lớn lên cùng em, luôn luôn bảo vệ em, em là của anh mới phải!” Tiêu Đồng lại lên cơn kích động như một người già trúng gió, toàn thân cứng đờ run rẩy trên mặt đất.

“Là của anh!” Y ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt đã không còn thấy gì nữa nhìn về hướng Giang Tử Mặc.

“Chưa bao giờ có chuyện đó, chỉ là ảo tưởng của anh mà thôi. Trong tưởng tượng của anh, anh vì yêu tôi nên trả giá rất nhiều thứ, nhưng cuối cùng tôi vẫn không yêu anh cho nên anh không cam lòng, anh không chấp nhận. Nhưng thực tế thì rất khác đấy, anh chỉ gây ra tổn thương cho tôi, anh tổn thương tôi, lại còn tổn thương người tôi yêu.” Giang Tử Mặc nói: “Vậy mà anh còn cảm thấy tôi thiếu nợ anh?”

“Không! Không phải!” Tiêu Đồng lắc đầu, y ngồi dậy, thì thào nói: “Anh chỉ là quá yêu em thôi, vô cùng vô cùng yêu em.”

“Nhưng tôi không yêu anh, thậm chí...” Giang Tử Mặc không muốn nhìn Tiêu Đồng nữa, “Ghê tởm anh.”

“Ha ha ha, ghê tởm? Ghê tởm? Anh yêu em như vậy...” Tiêu Đồng run rẩy, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt càng ngày càng điên dại.

Giang Tử Mặc mở túi trong tay, lấy ra một cái khăn choàng cổ. Một tay hắn cầm chiếc khăn, tay kia châm lửa đốt, lửa nhanh chóng lan ra thiêu cháy chiếc khăn choàng, “Đồ của mẹ tôi nhưng anh đã chạm vào làm tôi thấy ghê tởm, chiếc khăn này mà tôi còn giữ thì lại liên tưởng đến anh, càng làm tôi thấy kinh tởm hơn, cho nên tốt nhất là đốt đi.”

Tiêu Đồng sững sốt, điên cuồng rống to: “Đến cả vật này em cũng không cho anh? Giang Tử Mặc! Em... em quá tàn nhẫn!!!”

Giang Tử Mặc thiêu rụi chiếc khăn, phúi tay, không nhìn Tiêu Đồng mà xoay người đi luôn.

Tiêu Đồng nghe thấy bước chân Giang Tử Mặc càng lúc càng xa, cuối cùng hoàn toàn biến mất. Y lớn tiếng cười, càng cười càng điên cuồng, “Ha ha ha...”

Hai hàng lệ máu chảy ra sau tấm vải trắng bịt mắt, phòng bệnh vốn lạnh lẽo nay càng thêm lạnh.

Từ sau lúc đó, Tiêu Đồng đã phát điên, đây là Lâu Việt nói cho Quý Hoài biết, Quý Hoài chỉ nghe thoáng qua, cậu không để tâm lắm.

Giang Tử Mặc quay về bệnh viện nơi Quý Hoài đang ở, chưa bước vào phòng đã nghe thấy giọng Lục Thất.

“Hoài thiếu gia, cậu đừng cười, lại đây giúp tôi đi. Thằng thần kinh Vương Văn Bản kia bỏ tay ra! Anh cắn mày đấy!”

Giang Tử Mặc đi vào, thấy Vương Văn Bản bẻ quặt tay Lục Thất đè xuống giường, Lục Thất tức giận vừa la vừa cắn vào tay Vương Văn Bản.

“Lục Thất, tiền đồ.”

“Thiếu gia, cậu mau tới cứu tôi với, thằng chó Vương Văn Bản này nó... nó muốn chịch tôi!”

Wương Văn Bản tức tới bật cười, nhéo mông Lục Thất: “Bà mẹ nó, tôi chịch anh là chuyện không sớm thì muộn, anh có chạy đằng trời.”

Giang Tử Mặc không để ý nữa, đi tới bên Quý Hoài hỏi cậu: “Đã thu dọn hết đồ đạc chưa?”

“Xong hết rồi, bây giờ về cũng được.” Quý Hoài đã đóng gói hết đồ đạc, chỉ chờ Giang Tử Mặc quay lại.

“Miệng vết thương còn đau không?” Giang Tử Mặc hỏi.

“Không đau.”

“Thật sự không đau? Tối hôm qua có bị thương hay không? Sáng nay tôi nhìn thấy hơi sưng.”

Quý Hoài giờ mới hiểu Giang Tử Mặc đang nói đến miệng vết thương nào, cậu quay ra nhìn Vương Văn Bản và Lục Thất, thấy hai người kia đang ngẩng đầu nhìn mình, Quý Hoài vô cùng xấu hổ.

“Thiếu gia, cậu là cầm thú đấy à? Hoài thiếu gia còn chưa xuất viện... cậu...” Lục Thất không đẩy được Vương Văn Bản ra liền buông xuôi, khiếp sợ nói.

Giang Tử Mặc lạnh lùng liếc mắt trừng Lục Thất một cái, sau đó chúc Vương Văn Bản một câu: “Phòng giao lại cho cậu, cứ từ từ mà chơi.”

Sau đó Giang Tử Mặc kéo Quý Hoài đi ra cửa, còn đóng cửa giùm.

Wương Văn Bản nhìn người dưới thân mình, lòng bắt đầu ngứa ngáy, Lục Thất kinh hãi kêu to: “Wương Văn Bản, nếu mày dám làm thế, anh mày liều mạng với mày!”

“Sao tôi lại không dám?” Vương Văn Bản thấy bộ dạng sống chết không thuận theo của Lục Thất, tức mà không có chỗ xả, hung hăng đánh lên mông Lục Thất một phát: “Anh xem Quý Hoài ngoan ngoãn bao nhiêu, sao anh không thể ngoan một chút cho tôi nhờ?”

Lục Thất trợn trắng mắt: “Ng ngoan ngoan cho mày chịch à thằng ôn con? Mơ đẹp đấy.”

Vương Văn Bản cắn răng: “Anh không ngoan thì tôi vẫn có thể làm anh, nếu anh không muốn máu chảy thành sông trên giường thì bớt giấy giữa đi.”

“Tổ sư, tao liều mạng với mày!” Lục Thất cực lực giấy giữa, giấy tới gân cổ đỏ mặt mà vẫn không thoát khỏi Vương Văn Bản.

Vương Văn Bản thật sự muốn làm Lục Thất ngay ở đây, mặc kệ anh ta ồn ào kêu gào. Cậu ta nghĩ gì làm vậy, một tay tụt quần Lục Thất xuống tận chân.

“”Vương Văn Bản mày làm thật à, nếu mày dám, anh mày...” Lục Thất gấp tới đỏ cả mặt, kích động tới nỗi không biết nên đe dọa thế nào.

“Tôi cứ dám đấy.” Vương Văn Bản oán hận nói, nhìn xuống mông Lục Thất, cậu ta lại càng giận, cúi đầu xuống cắn lên đó một miếng.

“Á! Đm mày dám cắn anh!?”

Vương Văn Bản buông ra để lại một dấu răng rỉ máu, Lục Thất ăn đau khóc lóc kêu gào, Vương Văn Bản không hề đau lòng vì lần này là cậu ta cố ý làm vậy.

Lúc Vương Văn Bản buông ra nhìn dấu răng đó, tâm tình tốt hơn một ít. Cậu ta kéo quần của Lục Thất lên, thấp giọng nói vào tai anh: “Tiểu Thất, mông anh trắng thật đấy.”

“Mẹ mày!!!” Lục Thất chửi đồng, mặt đỏ bừng lên.

Vương Văn Bản đi phía trước, Lục Thất theo sau. Lúc lên xe, Lục Thất ngồi đúng chỗ bị cắn khi nãy, liền gào lên kêu đau. Giang Tử Mặc liếc nhìn Vương Văn Bản, thản nhiên nói: “Các cậu hơi nhanh đấy, Lục Thất nếu bị thương thì ra ghế sau mà ngồi, không cần lái xe.”

“Tôi không sao.” Lục Thất tức giận trừng Vương Văn Bản, sau đó giật dây đai an toàn xuống, khởi động xe.

Vương Văn Bản bị Giang Tử Mặc móc mĩa thì sắc mặt cũng không tốt lắm, trong lòng bắt đầu hối hận, vừa rồi nên làm Lục Thất luôn mới phải.

Lục Thất xuống xe, vô thức sờ mông, lại thấy mất tự nhiên quá nên buông tay ra.

Giang Tử Mặc lướt qua người Lục Thất, nói một câu: “Đợi tý nữa Quý Hoài lấy cho ít thuốc về mà bôi, không bị nổi lổ là tốt rồi.”

Lục Thất: “.....”

Lục Thất tức tới tái mặt, sớm muộn gì anh cũng làm ra chuyện kiểu như giết chủ mắt, giết thiếu gia nhà anh.

Quý Hoài không nín được cười, đi phía sau Giang Tử Mặc thì thầm: “Chú Mặc, chú cố ý đúng không?” Giang Tử Mặc ngừng bước chân, nắm lấy tay Quý Hoài, cười nói: “Lục Thất quá ngu độn, phải có người đẩy thì mới dám đi.”

“Anh Lục có tình cảm với anh Bản không vậy?”

“Chắc là có.” Lúc bình thường Lục Thất vẫn đối xử cực kỳ tốt với Vương Văn Bản, chỉ là chính Lục Thất không ý thức được điều đó.

Lục Thất thực sự thật lòng thật dạ đem lại mọi điều tốt nhất cho Vương Văn Bản, giống như Quý Hoài đối với Giang Tử Mặc vậy.

Wương Văn Bản sớm xiêu lòng là chuyện Giang Tử Mặc đã đoán trước được, nhưng cả hắn và Vương Văn Bản không nghĩ Lục Thất sẽ phản đối mạnh như thế, cuối cùng Giang Tử Mặc đành phải ra tay giúp Lục Thất lừa Vương Văn Bản đi.

Mà Vương Văn Bản khi không có Lục Thất bên cạnh, cậu ta trống vắng và cô độc đến lạ, Giang Tử Mặc nhìn ra điều ấy.

Nếu Lục Thất không có ý đó thì Giang Tử Mặc đã không giao anh cho Vương Văn Bản, nhưng nếu Lục Thất có, mà chính anh lại không tự biết, thì Giang Tử Mặc nhất định phải giúp một tay.

Dù sao chính mình đang yêu, cũng muốn giúp người bên cạnh nối sợi tơ hồng.

119. Chương 119: Hồi ức của Vương Văn Bản

Edit: Dép

Hai năm trước.

Sinh nhật 26 tuổi của Vương Văn Bản.

Lục Thất uống say đến bất tỉnh nhân sự, từ quán bar đi ra gục xuống nôn bên cột điện. Vương Văn Bản bắt đắ dĩ ở phía sau đỡ Lục Thất.

“Anh Thất?”

Lục Thất không đáp lại, khoác tay lên vai Vương Văn Bản, nếu Vương Văn Bản không dìu anh, anh đã trực tiếp ngã sấp mặt. Vương Văn Bản gọi vài lần Lục Thất vẫn không phản ứng, cậu đành dìu Lục Thất lên xe.

Cậu lái xe đưa Lục Thất về nhà, Vương Văn Bản cũng có chìa khóa nhà của Lục Thất, cậu vẫn luôn mang theo bên mình, giờ dùng nó để mở cửa.

Tới nhà, Vương Văn Bản đỡ Lục Thất vào phòng tắm, cởi hết quần áo của anh chỉ trừ lại quần lót, cậu do dự một hồi rồi cũng cởi nốt ra.

Căn hộ một người ở không có bồn tắm, bây giờ Vương Văn Bản chỉ có thể một tay đỡ Lục Thất, tay kia mở vòi sen.

Nước ấm chảy xuống, Vương Văn Bản đỡ lưng Lục Thất, tay kia cầm khăn mặt lau mặt cho anh. Vừa rồi lúc cởi quần áo của Lục Thất, không khí có chút kiều diễm, nhưng sau một hồi vật lộn vã mồ hôi với người say xỉn, không khí kia đã không còn.

“Anh Thất, xong ngay bây giờ đây.” Vương Văn Bản bị Lục Thất đánh trúng mũi, đau tới mức chảy nước mắt.

Cậu vừa đau vừa nghĩ thầm: Nếu bị gãy thật, không biết anh Thất có chịu trách nhiệm hay không.

“Khó chịu, khó chịu quá.” Lục Thất nhắm mắt rên rỉ.

“Sắp xong rồi, sắp xong rồi.” Vương Văn Bản luống cuống quấn khăn tắm vòng qua hông Lục Thất, đỡ Lục Thất đi ra ngoài, vừa đi được hai bước thì Lục Thất đứng bất động.

“Anh Thất, tối nay không cần đánh răng.” Vương Văn Bản toát mồ hôi, bây giờ chỉ muốn đỡ Lục Thất đi ngủ.

Lục Thất vẫn đứng im, híp mắt râm rì: “Phải... đánh răng.”

“Thôi được rồi, nào thì đánh răng.” Vương Văn Bản bó tay, đành đỡ Lục Thất tới bồn rửa mặt, Lục Thất say khướt tựa vào vai cậu, Vương Văn Bản chỉ có thể vươn tay ra lấy kem đánh răng, sau đó vặn vòi lấy nước.

“Anh Thất, há miệng ra, chúng ta đánh răng.” Vương Văn Bản xoay mặt Lục Thất qua, dỗ dành anh.

Lục Thất nghe thấy “đánh răng” thì mở miệng ra, Vương Văn Bản ôm anh, chỉ có thể dùng một tay đánh răng cho Lục Thất, Lục Thất ngoan ngoãn há miệng đánh răng, Vương Văn Bản nhìn mà không giận nổi.

Từ nhỏ Lục Thất đã được mẹ huấn luyện thành thói quen, buổi tối trước khi đi ngủ nhất định phải đánh răng, nhiều năm như vậy mà vẫn duy trì, ngay cả khi say rượu cũng không quên.

Vương Văn Bản rửa sạch sẽ rồi đỡ Lục Thất vào giường. Lúc Lục Thất gục trên giường, anh vô thức ôm chần lẩn một vòng, chân thò ra ngoài chần.

Vương Văn Bản đứng bên giường, cảm thấy kích thích hơi lớn, lúc tắm không để ý, giờ nhìn thân thể trần trụi của Lục Thất ở trên giường, cậu hơi không chịu nổi.

Cậu muốn mặc áo ngủ vào cho Lục Thất, sau khi mặc xong đã toát cả mồ hôi, liền đi vào tắm rửa một lúc. Tắm xong, Vương Văn Bản đi tới bên bồn rửa mặt bắt đầu đánh răng.

Trước kia cậu không có thói quen đó, trước năm 18 tuổi cậu còn không biết là buổi tối phải đánh răng, mẹ chết sớm không nói cho cậu biết, người ba nát rượu kia cũng chẳng nói cho cậu hay. Ngay cả đánh răng buổi sáng Vương Văn Bản còn làm cho có, nói gì tới đánh răng buổi tối.

Nhưng Lục Thất vẫn luôn nói là phải đánh răng vào buổi tối, hơn mười năm qua, cậu gần như đã ghi nhớ cái thói quen này vào xương tủy, giống như Lục Thất vậy.

Vương Văn Bản rửa mặt xong đi ra nằm lên giường. Cho tới giờ cậu toàn ngủ cùng Lục Thất, Lục Thất chưa bao giờ bảo cậu ra sofa nằm cả, anh chưa từng khách khí với cậu.

Vương Văn Bản nhắm mắt, đắp một góc chăn lên ngang bụng, còn lại đã bị Lục Thất chiếm hết.

Hôm nay là sinh nhật 26 tuổi của cậu, Lục Thất bao một phòng ở quán bar, cùng mấy tên trạch nam ở A Uyển đi chúc mừng sinh nhật Vương Văn Bản. Lục Thất sắp xếp từ trước nên Vương Văn Bản không hề biết, lúc đi vào quán, cậu bị người phía sau bịt mắt đẩy đi vào.

Trong nháy mắt, tiếng vỗ tay vang lên, đèn rực sáng, Lục Thất cầm micro đứng ở chỗ cao nhất trên sân khấu hát chúc mừng sinh nhật cậu.

“Happy birthday to you, happy birthday to you...”

Tiếng hát và điệu nhạc quen thuộc cứ quanh quẩn thật lâu trong tâm trí Vương Văn Bản, ngay cả Giang Tử Mặc lạnh lùng nay cũng đứng phía sau đám người vỗ tay hát chúc mừng sinh nhật cậu.

Đây không phải là lần sinh nhật bất ngờ nhất mà Lục Thất tổ chức cho cậu, trước kia, cứ mỗi năm Lục Thất lại bày ra một trò mới, năm ngoái là tặng một chiếc xe thể thao hàng limited, năm kia tặng một căn nhà cạnh bờ biển.... Sau đó Vương Văn Bản nói không thích, năm nay Lục Thất đổi thành tổ chức sinh nhật kiểu này.

Giống như lần đầu tiên Lục Thất tổ chức một sinh nhật vô cùng đơn giản cho Vương Văn Bản, có bánh ngọt, có hát mừng, có những lời chúc, vậy là đủ.

Wương Văn Bản dường như cảm động rồi, ý tưởng vốn rục rịch trong lòng giờ lại nhảy ra.

“Văn Bản, sinh nhật vui vẻ.” Lục Thất nói xong, thật nhiều những băng vải màu sắc phụt ra trên sân khấu, rơi xuống khắp nơi, rơi cả lên người Vương Văn Bản.

Lúc bánh ngọt được đưa lên, Lục Thất giành quyền ước của Vương Văn Bản, “Năm nay anh thay mây ước nhé, trước kia không biết mây đã ước cái gì, có thực hiện được hay không, năm nay để anh ước cho, tuyệt đối sẽ thành sự thật.”

“Được, anh ước gì em đi.” Vương Văn Bản cười.

“Năm nay mây 26 rồi, vậy thì ước trong vòng 2 năm tới sẽ kết hôn, năm nay kết hôn, sang năm có tin vui, anh làm đàn anh sẽ cho mây một cái bao lì xì, anh đã đợi bao nhiêu năm rồi đấy nhé.”

Về mặt Vương Văn Bản lập tức lạnh xuống, xung quanh mọi người cười nói, mà cậu lại chẳng nhếch nổi khóe môi.

Wương Văn Bản nằm yên lặng nhìn trần nhà, rồi nghiêng đầu nhìn Lục Thất đang ngủ. Lục Thất ngủ rất sâu, nửa khuôn mặt vùi trong chăn, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt đỏ ửng.

Wương Văn Bản càng nhìn càng tuyệt vọng, cậu đã đợi mười năm, cậu nghĩ mình vẫn có thể chờ đợi tiếp, vẫn có thể ở bên cạnh Lục Thất với thân phận một người em trai.

Nhưng, Lục Thất mong cậu kết hôn sinh con, liệu một ngày nào đó Lục Thất cũng sẽ dẫn người về, sau đó bảo cậu gọi một tiếng chị dâu hay không?

Đến lúc ấy cậu sẽ chịu đựng như thế nào?

Lục Thất xoay người, gác chân lên bụng Vương Văn Bản.

Dòng suy nghĩ của Vương Văn Bản đứt đoạn, cậu nhìn Lục Thất thật lâu. Anh Thất, anh đối xử với em tốt như thế, phải chăng em làm gì thì anh cũng không tức giận? Nếu như em... có ý nghĩ như thế, anh cũng sẽ không tức giận chứ?

Anh đối tốt với em như vậy, sao có thể giận em được.

Wương Văn Bản ngồi dậy, con người trầm xuống, dục vọng trong lòng ngày càng mãnh liệt như thể thiêu

rụi cậu thành một đồng tro tàn.

Qua một lúc lâu, Vương Văn Bản ghé vào dán lên khoe môi Lục Thất, không động đây.

Cậu cứ như vậy hồi lâu, cẩn thận nhìn Lục Thất, sợ Lục Thất bỗng dưng tỉnh lại. Cậu buông ra rồi lại cúi đầu hôn lên môi Lục Thất, sau đó có tật giật mình sợ hãi lui về.

“Anh Thất, anh Thất...” Cậu nhỏ giọng gọi, càng tới gần càng khó nhận, con mãnh thú trong người có thể nhảy ra bất kỳ lúc nào.

Cậu thấp thỏm kêu “anh Thất”, sợ hãi không biết phải làm sao, “Anh Thất, anh đừng giận em, anh sẽ không giận đâu đúng không?”

Lục Thất vẫn nhắm mắt không hề phản ứng.

Vương Văn Bản ngồi lên người Lục Thất, nhưng cậu không dám đè hẳn xuống mà vẫn hơi nhấc người lên. Bàn tay run rẩy của Vương Văn Bản cởi áo ngủ của Lục Thất, cậu mặc quần áo cho Lục Thất cho nên cậu biết dưới lớp quần áo này chẳng có gì cả.

Vương Văn Bản do dự một lát, đứng dậy cởi quần áo của chính mình, sau đó lại khóa ngồi trên người Lục Thất, ngón tay liên tục chà xát, nắm lấy thứ kia của anh.

Lòng cậu run rẩy, cắn răng ngồi xuống.

Cậu không hề làm theo trình tự, lần đầu tiên bị chệch ra ngoài. Cậu muốn gạo nấu thành cơm trước khi Lục Thất tỉnh lại nên hơi vội vàng, lại cho vào một lần nữa. Lần này vào được một chút, cậu không có kinh nghiệm, liền ngồi thẳng xuống.

Cậu chậm rãi đẩy vào, không biết là do đau hay vì chịu đựng, trán đã mướt mồ hôi. Lục Thất khó chịu hừ một tiếng, cậu lập tức ngừng lại. Chờ tới khi Lục Thất không phát ra âm thanh gì nữa, cậu mới tiếp tục ngồi xuống, trước đó cậu không hề chuẩn bị, cho nên không chỉ cậu đau mà Lục Thất cũng đau, anh đau tới nhúm mày.

Vương Văn Bản mới chỉ đi vào một nửa, bây giờ còn đang hoảng hốt, cậu có thể cảm nhận được dòng máu đang chảy xuống. Hai đùi cậu run rẩy kịch liệt, sự sợ hãi và bối rối tràn ngập cõi lòng.

“Anh Thất, anh sẽ không giận em đúng không? Sẽ không chứ?” Cậu thấp giọng hỏi, nhưng không dám nghe đáp án từ Lục Thất.

Lúc cậu đang hoảng hốt bối rối muốn tiến hành bước tiếp theo, Lục Thất mở mắt ra.

“Cái đm, Văn Bản mày đang.... làm gì vậy?” Lục Thất sợ hãi hoảng hồn nhìn cậu.

“Em...” Vương Văn Bản bối rối, toàn bộ sự kiên quyết khi nãy đã sụp đổ, “Anh Thất, anh nghe em nói đã, em....”

“Mày cút xuống!” Lục Thất tức giận rống lớn, chán ghét nhứ chặt mày lại.

Wương Văn Bản chưa xót, không dám nhìn thẳng vào Lục Thất. Lục Thất nổi giận đẩy Vương Văn Bản ra. Cậu bất ngờ không kịp đề phòng, bị đẩy lăn xuống đất. Cậu kinh hoàng ngẩng đầu lên thấy Lục Thất đang kéo quần áo, ánh mắt tức giận nhìn cậu.

“Từ khi nào thì có ý nghĩ đó?”

“Anh Thất, anh đừng giận...” Vương Văn Bản bối rối đứng lên, có chút không biết phải làm gì, cậu định chạm vào Lục Thất nhưng bị Lục Thất tránh đi.

“Mày đừng gọi anh Thất nữa, tao không có thằng em mơ ước anh trai như thế, Vương Văn Bản, thật sự không nghĩ mày lại có suy nghĩ như vậy trong đầu. Nếu biết sớm...”

“Anh Thất...” Vương Văn Bản gọi một tiếng ngắt lời Lục Thất, “Từ lần đầu tiên gặp anh vào mười năm về trước.”

Lục Thất khiếp sợ mở to mắt, sau đó giận run người, anh đi đến trước mặt Vương Văn Bản đánh cậu một phát, Vương Văn Bản không kêu một tiếng.

“Cút đi! Bây giờ nhìn thấy mày là đm tao muốn giết người!” Lục Thất chỉ ra cửa rống to, “Ra ngoài!”

“Cút đi Vương Văn Bản, đừng làm tao thấy ghê tởm.”

“Tao không có thằng em trai như mày, về sau đừng kêu anh nữa.”

“Tao hối hận vì lúc trước đã quan tâm đến mày.”

Đêm.

Wương Văn Bản bình tĩnh, sau lưng ướt mồ hôi lạnh, sau đó càng sợ vì Lục Thất đang đứng ở bên giường.

“Anh...” Cậu ta ngồi dậy, “Anh đang làm gì vậy?”

“Không có gì, đi WC không được à.” Lục Thất kéo kéo quần, mắt tự nhiên dời ánh mắt đi, sau đó lên giường nằm tít tận cạnh giường bên kia, kéo chăn ngủ.

Vương Văn Bản sợ hãi hồi lâu vẫn chưa động dậy, sau đó Lục Thất xốc chăn gào lên: “Rốt cuộc mày có định đi ngủ không thì bảo???”

“...Ngủ.” Vương Văn Bản lại nằm xuống.

Một lát sau, Lục Thất bỗng nhiên lên tiếng: “Anh mới vừa nghe thấy... trong mơ mày gọi anh là ”anh Thất“.”

- _____

Thấy mọi người hay gọi Lục Thất là 67 nên tôi muốn đính chính chút, thật ra là anh Bảy thôi nha =)) vì Lục trong lục địa có nghĩa là đất liền (đầu đất) chứ không phải Lục sáu, học theo cậu Bản gọi anh 7 đi =))))))

120. Chương 120: Vẫn Ngốc Như Trước Kia

Edit: Dép

Ba ngày trước kỳ thi đại học, trường cho nghỉ học. Đã lâu rồi Quý Hoài không tới trường, bây giờ trở về trường thu dọn sách vở. Khối 12 trong trường không còn ai, vì thế Giang Tử Mặc cũng theo Quý Hoài vào lớp học.

Quý Hoài đi đến bàn của cậu lôi hết sách vở trong học bàn ra, vốn không có nhiều cho nên rất nhanh đã thu dọn xong.

Giang Tử Mặc nhìn bốn phía, thấy đồng sách cạnh chỗ ngồi của Quý Hoài vẫn chưa được thu dọn liền thuận miệng hỏi một câu: “Chỗ này ai ngồi?”

“Chỗ này? Tiêu Trình đó.”

“Hừ.” Giang Tử Mặc buồn bực hừ một tiếng, thấy Quý Hoài đang thu dọn sách thì ép cậu lùi vào trong, sau đó ngồi xuống vị trí của Quý Hoài.

“Sao vậy?”

Giang Tử Mặc nhìn trái nhìn phải, hơi phiền muộn: “Nếu như tôi có thể đi học cùng em, học cùng lớp, ngồi cùng bàn...”

“Thì sẽ thế nào?” Quý Hoài cũng ngồi xuống bên cạnh Giang Tử Mặc, giống như bọn họ thật sự là một đôi bạn học ngồi cùng bàn.

“..... Thì tuyệt đối sẽ bắt nạt em tới khi em khóc.” Giang Tử Mặc không cam lòng, hung dữ tưởng tượng một chút.

“Ha ha...” Quý Hoài bật cười, sau đó cũng không nhịn được tưởng tượng một chút, chính cậu chịu không nổi luôn. Mặt Quý Hoài hơi đỏ lên, nhìn xuống đôi chân của Giang Tử Mặc.

“Quý Tiểu Hoài, nghĩ đi đâu vậy?” Giang Tử Mặc nghiêng đầu nhìn hai tai đỏ ửng của Quý Hoài, tim hần đập mạnh một cái, con người trở nên sâu thẳm, hai tay Giang Tử Mặc khoác lên bàn trước và bàn sau, vậy Quý Hoài ở trong lòng ngực.

“Quý Tiểu Hoài, muốn tôi bắt nạt em thế nào?” Giang Tử Mặc dùng chân cọ vào chân Quý Hoài, Quý Hoài run bắn cả người, ánh mắt mất tự nhiên đảo qua đảo lại.

“Tôi bảo bắt nạt nghĩa là bắt em chép bài tập, bắt em đi mua cơm, ngoan ngoãn làm đàn em của tôi, em nghĩ đi đâu vậy? Hừm?” Giang Tử Mặc ghé sát vào Quý Hoài, cọ lên chân cậu.

Quý Hoài tránh né lui về phía sau dựa đến tận tường, mặt cậu ngày càng đỏ, ánh mắt trốn tránh Giang Tử Mặc, giống như thật sự đang bị bắt nạt vậy.

“Hừm? Tôi bắt nạt em kiểu gì?” Giang Tử Mặc cười xấu xa tới gần, Quý Hoài không thể trốn, hai chân dán vào chân Giang Tử Mặc.

Quý Hoài đỏ mặt, thấp giọng nói: “Bây giờ anh đang bắt nạt em đây còn gì.”

“Em nói đấy nhé.” Giang Tử Mặc cúi đầu hôn lên môi Quý Hoài, giam cậu trong vòng tay hần, ép cậu sát vào tường. Giang Tử Mặc triền miên ác ý cắn môi Quý Hoài, Quý Hoài khẽ nhếch môi lên, đầu lưỡi không ngừng bị Giang Tử Mặc trêu đùa, chỉ chốc lát sau cậu đã không thở nổi.

“Bạn học Quý Hoài, thầy giáo giao bài tập, bạn làm giúp tôi được không?” Mũi Giang Tử Mặc cọ lên mũi Quý Hoài, áp sát hỏi.

“.....Được.” Mất Quý Hoài ánh hơi nước, môi bị cắn đỏ lên, không biết là đang thẹn thùng hay sợ hãi.

“Bạn học Quý Hoài...” Giang Tử Mặc nổi ý xấu, hần cố ý sờ lên thắt lưng Quý Hoài, đang định bắt nạt một chút nữa thì có tiếng mở cửa.

Bởi vì khối 12 đã không còn ai nên lúc đi vào bọn họ không đóng cửa, Giang Tử Mặc cũng vì thế mới yên tâm bắt nạt Quý Hoài, ai ngờ giờ lại có người đi vào.

Giang Tử Mặc quay đầu nhìn thì thấy Tiêu Trình đang lạnh mặt đứng ở cửa, bên cạnh cậu ta là Lâu Việt đang mang vẻ mặt xấu hổ.

Giang Tử Mặc thu tầm mắt lại, lau môi cho Quý Hoài rồi kéo cậu đứng lên. Quý Hoài hơi ngượng, thân mật với Giang Tử Mặc ở trong lớp lại còn bị bạn học nhìn thấy, Quý Hoài da mặt đã mỏng nay càng thêm ngượng.

Giang Tử Mặc lấy sách trên bàn, kéo Quý Hoài ra ngoài. Tiêu Trình vẫn còn đang hậm hực, lúc Giang Tử Mặc đi qua người cậu ta, cậu ta chặn Giang Tử Mặc lại.

“Ngón tay của anh tôi là do anh phế bỏ?” Ngày đó bọn họ trở về thì thấy mười ngón tay của Tiêu Đồng gãy đứt đoạn, Tiêu Đồng cũng hoàn toàn phát điên. Ông Tiêu rất tức giận, muốn tra nhưng không tra ra tin tức gì, camera ở phạm vi xung quanh đều bị phá hủy, hỏi Tiêu Đồng thì chẳng nhận được câu trả lời.

Tuy không tra được tin tức, nhưng ai cũng biết ngay là Giang Tử Mặc làm, bởi vì chỉ có Giang Tử Mặc mới có thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn như thế. Đây không phải lần đầu tiên.

Giang Tử Mặc căn bản không để ý tới Tiêu Trình, đi thẳng về phía trước, Tiêu Trình nổi giận vươn tay ra cản lại, Giang Tử Mặc tránh đi sau đó đạp một cước vào giữa bụng Tiêu Trình.

Tiêu Trình lùi về phía sau mấy bước, được Lâu Việt đỡ lại. Tiêu Trình hoàn toàn xanh mặt, vung tay đẩy Lâu Việt ra, Lâu Việt liều mạng giữ lại.

“Tiêu Trình, anh bình tĩnh lại đi mà....”

“Cút!” Tiêu Trình đẩy Lâu Việt ra, vung nắm đấm qua, Quý Hoài vốn đang kéo Giang Tử Mặc đi, thấy Tiêu Trình vẫn tiếp tục đánh thì liền dùng một tay bắt lấy cổ tay Tiêu Trình: “Tiêu Trình!”

“Nếu cậu cản tôi, tôi đánh cả cậu đấy.” Tiêu Trình gằn giọng.

Quý Hoài nhú mào, đẩy tay của Tiêu Trình ra, che trước người Giang Tử Mặc đồng thời lạnh lùng nói: “Trước kia tôi đã nói rồi, nếu cậu gây bất lợi cho chú Mặc, tôi sẽ không tha cho cậu.”

Tiêu Trình tức giận tới bật cười, siết chặt nắm tay, chỉ vào Quý Hoài nói: “Anh tôi đã phát điên rồi, hoàn toàn điên rồi, không nhận đứa em trai này nữa. Mà hết thấy đều do Giang Tử Mặc ban tặng!”

Giang Tử Mặc không buồn nhìn Tiêu Trình, trái lại còn cười vui sướng khi thấy Quý Hoài che chắn trước mặt.

“Tiêu Đồng tự rước họa, nếu cậu muốn giúp hần ta thì cứ việc làm đi.”

“Cậu nghĩ tôi không dám sao?”

Lâu Việt sốt ruột xoa chỗ bị đập lúc nãy cho Tiêu Trình, khuyên can: “Hai người đừng đánh nhau, Quý Hoài, cậu nói gì đi chứ.”

Quý Hoài liếc mắt nhìn Lâu Việt, vẻ mặt khê thay đổi. Suy cho cùng, chuyện Tiêu Đồng làm ra không liên quan gì đến Tiêu Trình, thậm chí lúc ở tầng hầm kia cũng là do Tiêu Trình thả cậu đi, nếu không cậu đã chẳng gặp được chú Mặc.

Quý Hoài thở dài nói: “Tiêu Trình, tôi không để cậu xúc phạm tới chú Mặc đâu, không có chứng cứ thì đừng nói bậy.”

Giang Tử Mặc ở phía sau cười híp mắt, hần vươn tay nắm lấy tay Quý Hoài, Quý Hoài giật mình nắm lại.

Tiêu Trình vẫn nhìn Quý Hoài, vẻ mặt càng lạnh, Lâu Việt sợ Tiêu Trình sẽ đánh nhau với Quý Hoài, liền duỗi tay ra túm chặt lấy cánh tay Tiêu Trình: “Tiêu Trình, anh bình tĩnh đi...”

Quý Hoài thấy Tiêu Trình đã bị Lâu Việt giữ chặt thì nắm tay Giang Tử Mặc đi ra ngoài. Đi được một lúc, Giang Tử Mặc lại cúi đầu nở nụ cười.

Quý Hoài quay đầu lại tức giận hỏi: “Cười cái gì mà cười?”

“Tiểu Hoài nhà ta thật lợi hại.” Giang Tử Mặc cười nói.

Quý Hoài ngượng ngùng rồi cũng cười theo, ngón tay Giang Tử Mặc đan vào tay Quý Hoài, hai người nắm tay nhau chậm rãi đi trên sân trường, tâm trạng dường như rất tốt.

Bên này, Tiêu Trình giãy khỏi tay Lâu Việt, hung hăng đâm lên tường.

“Ui anh ngốc đấy à, đau lắm đấy!” Lâu Việt nhìn thôi cũng thấy đau.

“Im mồm!” Tiêu Trình nổi giận trừng mắt nhìn Lâu Việt.

Lâu Việt im lặng không nói nữa, Tiêu Trình nổi giận đùng đùng đi vào phòng học, càng nghĩ càng giận, đưa chân đạp văng bàn ghế. Lâu Việt kinh hãi nhìn, chỉ sợ Tiêu Trình nổi giận sẽ đánh cả cậu mất.

Một lát sau, Tiêu Trình nguôi giận, nói với Lâu Việt: “Lấy sách về cho anh mau!”

“Được.” Lâu Việt chạy ra thu dọn sách cho Tiêu Trình, sau đó cẩn thận nhìn cậu ta. Người ngoài có thể không biết rằng tính tình Tiêu Trình rất xấu, nhưng Lâu Việt thì biết rõ.

Hồi còn đi nhà trẻ, Tiêu Trình đánh không lại người ta thì sẽ trở về mắng Lâu Việt, mắng cậu ở phía sau vướng chân vướng tay.

Cho đến khi học cấp 2, Tiêu Trình không mang theo Lâu Việt đi mọi nơi nữa, cho nên Lâu Việt không biết Tiêu Trình đánh nhau thắng hay thua, hai người càng ngày càng xa cách, ngoại trừ lễ mừng năm mới gặp nhau, lúc ở trường dù có chạm mặt cũng chẳng buồn chào hỏi.

Cậu biết Tiêu Trình ghét cậu, ghét cậu cứ mặt dày đeo bám cậu ta, ghét cậu luôn lải nhải bên tai không ngừng. Cho nên Tiêu Trình mới không mang cậu đi mọi nơi nữa, lại càng không đứng ra bảo vệ cậu mỗi khi bị bắt nạt.

Từ cấp 2 lên cấp 3, Lâu Việt đã sớm quen với điều ấy. Nhưng khi nhìn thấy thái độ khác thường của Tiêu Trình với Quý Hoài, cậu không thể thờ ơ được nữa. Nhờ Quý Hoài, Lâu Việt lại đến gần Tiêu Trình, nhưng mà qua bao năm như vậy, tính tình Tiêu Trình vẫn cứ là không tốt.

Lâu Việt mím môi, đứng một bên nhìn Tiêu Trình nổi giận, không dám lên tiếng.

“Ngẩn ngơ cái gì đấy! Về!” Tiêu Trình đi ra khỏi phòng trước, Lâu Việt vội vàng đuổi theo, lại bị vấp phải một cái ghế, nặng nề ngã nhào ra đất.

“A... đau quá...” Lâu Việt bị đụng đầu vào cạnh bàn, đau tới ứa nước mắt.

Cậu nằm úp sấp trên đất chờ cơn đau giảm bớt, đang định đứng lên đuổi theo Tiêu Trình thì thấy cậu ta quay lại.

“Sao em vẫn ngốc y hệt hồi trước vậy, đi đường mà cũng ngã được.”

Lâu Việt túm lấy tay Tiêu Trình, trầm nghĩ: Nếu cậu không đá bàn ghế lung tung thì tôi đâu có ngã.

Cậu oán thầm chứ không nói ra miệng, bởi vì cậu rất vui, Tiêu Trình thế mà lại quay lại đỡ cậu dậy.

“Đứng lên, còn ngồi đấy làm gì?” Tiêu Trình đen mặt.

“Chân cũng đau quá.” Lâu Việt tủi thân rên rỉ.

Tiêu Trình nhướn mày, bế thẳng Lâu Việt lên, “Bao nhiêu năm vẫn thế, không tiến bộ chút nào cả.”

Lâu Việt cười tới mức trong lòng nở hoa, một tay khoác lên vai Tiêu Trình, ngoan ngoãn không cãi lại.

121. Chương 121: Đêm Trước Thi

Edit: Dép

Ngày mai sẽ bước vào kỳ thi đại học, Quý Hoài vốn đang ngồi trong nhà xem sách, nhưng tới trưa thì Lục Thất và Vương Văn Bản tới, sau đó cả Hạ phu nhân và Viện Viện cũng đến.

“Mai thi rồi, tối nay ăn gì nhất định phải chú ý.” Hạ phu nhân dặn dò cô Thúy.

“Thiếu gia, tối nay cậu nhất định phải kiểm chế, mai là ngày thi đại học rất quan trọng, cậu không thể vì vui sướng nhất thời mà làm lỡ chuyện tốt của Hoài thiếu gia.” Lục Thất chính là điển hình của họa từ miệng mà ra.

“Quý Hoài, ngày mai không có gì phải lo lắng cả, thi đại học là cuộc chiến của cậu, cứ giải phóng hết năng lượng đi.” Vương Văn Bản nói.

“Anh Hoài, ngày mai anh phải cố lên nha.” Viện Viện giơ nắm tay cổ vũ.

Quý Hoài muốn xem sách thêm một lúc nữa nhưng bị bọn họ thi nhau tới an ủi không cần lo lắng không cần hồi hộp, khiến Quý Hoài không tập trung xem nổi nữa. Hạ phu nhân thu xếp bữa tối, mọi người cùng ăn cơm.

“Quý Hoài, đừng lo lắng nghe chưa? Thành tích của cháu tốt lắm, cứ thi như bình thường là được, thi xong cô sẽ có quà.” Tối đến, Hạ phu nhân nắm tay Quý Hoài nói.

Quý Hoài gật đầu, “Cháu biết mà, Hạ phu nhân.”

Hạ phu nhân dặn dò đủ thứ mới yên tâm đi, mà Lục Thất vẫn lo lắng sợ thiếu gia mất kiểm chế nên không chịu đi. Giang Tử Mặc bị Lục Thất lải nhải cả ngày, sớm bốc hỏa rồi.

“Mẹ kiếp cút hết ra ngoài cho tôi!”

“Thiếu gia, đêm nay tôi sẽ ở đây, sáng mai lái xe đưa Hoài thiếu gia đi thi.” Lục Thất không đi, sợ Giang Tử Mặc đuổi nên trốn ra phía sau Quý Hoài.

“Anh Lục, ngày mai em không đi muộn đâu.” Thấy sắc mặt Giang Tử Mặc không tốt, Quý Hoài lên tiếng.

“Hoài thiếu gia à, đêm nay cậu đừng ngoan ngoãn để thiếu gia bắt ép, nếu mai không dậy nổi thì sao, nếu ngày mai bị tiêu chảy thì sao...”

“Lục Thất!” Giang Tử Mặc ném cái chén trên bàn, Lục Thất vội né.

“Hoài thiếu gia cậu nghe tôi nói đi mà, đêm nay nhất định phải kiềm chế, tốt nhất là phân phòng ngủ với thiếu gia.” Lục Thất nhảy ra sau Quý Hoài, nhỏ giọng thì thầm.

“Không cần đâu, em, không sao đâu mà.” Quý Hoài đỏ mặt lên, liếc nhìn Giang Tử Mặc.

Mặt Giang Tử Mặc đã đen kịt, hùng hổ xông về phía này, Lục Thất kêu gào chạy vòng quanh nhà. Giang Tử Mặc đau đầu, chỉ ra cửa, “Vương Văn Bản, dẫn cậu ta ra ngoài đi.”

Vương Văn Bản muốn nói là mình cũng chẳng quản nổi đâu, Giang Tử Mặc đe dọa, “Hôm nay mà cậu không dẫn Lục Thất đi, về sau tôi sẽ không giúp chuyện của hai người nữa.”

Vương Văn Bản nghiêm mặt vội đuổi theo Lục Thất. Lục Thất chạy vòng vòng sau đó bị Vương Văn Bản tóm được.

“Thằng ngu Vương Văn Bản này!” Lục Thất hung dữ giãy giụa, bị Vương Văn Bản dắt ra ngoài.

Giang Tử Mặc lạnh lùng, không nói không rằng đi lên lầu.

Quý Hoài bảo cô Thúy đi về sau đó thu dọn một chút mới lên lầu. Cậu vào phòng thì thấy Giang Tử Mặc đang nằm mặt ngửa cạnh giường, Quý Hoài đi qua cười hỏi: “Sao vẫn còn hậm hực thế này? Bọn họ đều đi cả rồi, chỉ còn hai chúng ta thôi.”

Giang Tử Mặc liếc mắt nhìn cậu, buồn bực nói: “Em cũng nghĩ tôi cảm thú như vậy sao? Đêm nay sẽ bắt nạt em không xuống được giường?”

“Nào có.” Quý Hoài vội vàng phủ nhận, cậu ghé sát vào người Giang Tử Mặc, nắm tay hắn đỡ dành: “Vẫn còn sớm mà, ngày mai 9 giờ mới thi, còn nhiều thời gian như vậy, chúng ta làm một lần.”

“Không làm, tôi đi ngủ sớm.” Giang Tử Mặc kéo chăn lên.

Quý Hoài kéo hắn không cho hắn nằm xuống, Giang Tử Mặc liền lạnh lùng nạt: “Đi ngủ mau!”

“Một lần thôi, một lần nhanh lắm.”

“Em đang nghi ngờ năng lực của tôi đấy à?” Giang Tử Mặc giận.

Quý Hoài lắc mạnh đầu: “Không không không, thời gian lâu một chút cũng không sao.”

“Quý Tiểu Hoài, lên ngủ đi.” Giang Tử Mặc túm cậu lên giường, đè cậu xuống dưới thân, Quý Hoài đang chờ động tác tiếp theo của Giang Tử Mặc thì hắn đắp chăn cho cậu.

“.....Không làm à?”

“Không làm.” Giang Tử Mặc tắt đèn.

Quý Hoài nhớ lúc nãy trước khi lên lầu cậu có xem đồng hồ, còn chưa tới 9 giờ, thật sự quá sớm. Cậu nằm nhắm mắt nửa ngày vẫn chưa ngủ được.

Ngày mai 9 giờ mới thi, còn 12 tiếng nữa, trừ đi 1 tiếng thời gian chuẩn bị và ăn sáng ngày mai thì còn những 11 tiếng. Cho dù đêm nay làm 2 tiếng thì vẫn còn 9 tiếng, quá dư dả.

Cậu lại nhớ tới lời Lục Thất nói cái gì mà dậy không nổi rồi bị tiêu chảy, cậu không cho là đúng. Cậu nghiêng người, chú Mặc đang đưa lưng về phía cậu, cậu dịch người qua bên đó ôm lấy Giang Tử Mặc từ phía sau.

“Chú Mặc?”

Giang Tử Mặc đẩy tay cậu ra nhưng Quý Hoài lại dán lên: “Chú Mặc, mai đưa em tới trường à?”

“Không thì ai?” Giang Tử Mặc không đẩy nữa, để cho Quý Hoài ôm.

“Trước kia em thấy người khác thi đại học đều là có cha mẹ đứng ngoài chờ, chờ con em đi ra thì sẽ đón, anh cũng sẽ đứng ngoài chờ em sao?”

Giang Tử Mặc lật người đối mặt với cậu: “Tôi chẳng phải phụ huynh của em thì gì.”

“Phụ huynh kiểu nào?”

“Người đàn ông của em.” Giang Tử Mặc đáp.

Quý Hoài không nhịn được mỉm cười, trong lòng vừa ngọt ngào vừa ấm áp, cậu dụi vào ngực Giang Tử Mặc, nghĩ một lát rồi thấp giọng nói: “Người ta đều có cha mẹ phụ huynh tới đón, sao đổi thành em lại...”

“Người khác có phụ huynh thương, em có tôi thương, không cần phải hăm dọa.”

Lòng Quý Hoài tràn đầy vị ngọt, cậu ôm thắt lưng Giang Tử Mặc, trượt xuống dưới.

“Quý Tiểu Hoài!” Giang Tử Mặc lớn tiếng, túm cậu từ trong chăn ra, “Đừng nghịch.”

Quý Hoài đỏ mặt bừng bừng không nhéo nói, “Một lần thôi, anh ra rồi chúng ta đi ngủ được không?”

Giang Tử Mặc đau đầu, từ sau lần nhập viện kia, Quý Hoài rất ham thích chuyện này, buổi tối không chỉ phối hợp các tư thế với hắn, mà còn nghĩ ra các cách chơi mới mẻ, thật sự là ngoan ngoãn tới mức làm người ta thấy thương.

Nhưng đêm nay thật sự không được, không nói tới chuyện Lục Thất kêu hắn cầm thú, chính hắn cũng không chấp nhận được.

Thật ra hắn vô cùng lo lắng, ngày mai nhóc con nhà hắn sẽ thi vào đại học, hắn cũng giống như những bậc cha mẹ có con em thi đại học khác, lo lắng từ mấy ngày trước rồi. Tuy nhóc con nhà hắn rất giỏi, thi vào đại học Kinh Đô dễ như trở bàn tay, nhưng hắn vẫn thấy hồi hộp.

Lúc Quý Hoài chưa vào phòng, Giang Tử Mặc đã đặt đồng hồ báo thức, đặt mấy lần liên để đảm bảo Quý Hoài dậy đúng giờ, đến trường đúng giờ, không xảy ra sai sót gì.

“Chú Mặc.” Quý Hoài lại dụi vào ngực hắn làm nũng, Giang Tử Mặc đành phải bắt lấy hai tay Quý Hoài, hôn lên mũi và môi cậu, nhẹ giọng nói: “Bảo bối, đêm nay chúng ta ngủ sớm được không? Chờ em thi xong rồi lại làm.”

“Bảo bối, đừng giằng vò tôi nữa.” Giang Tử Mặc nhẫn nhịn, đè giọng nặng nề nói một câu.

- _____

Trưng cầu dân ý: Nên để em Hoài gọi chồng hay lão công?

122. Chương 122: Nhẫn

Edit: Cô Cờ giấu tên có danh tính là Cáo - từ hôm nay sẽ về giúp anh Dờ trong công cuộc gõ chữ vì cộng đồng. Anh Dờ khóc vì mừng. Thật sự.

Sáng hôm sau Quý Hoài được Giang Tử Mặc gọi dậy. Quý Hoài không biết bây giờ là mấy giờ, nhìn vẻ mặt của Giang Tử Mặc còn tưởng là muộn đến nơi rồi.

“Nhanh dậy mặc quần áo, đồ ăn sáng cô Thúy làm xong rồi.”

Giang Tử Mặc kéo Quý Hoài ngồi dậy, cầm quần áo trên đầu giường mặc lên đầu cậu.

“Bây giờ mấy giờ rồi?” - Quý Hoài nhấc tay xỏ tay áo vào, mơ mơ màng màng hỏi.

“Đã bảy giờ rồi.” - Giang Tử Mặc mặc áo cho cậu xong lại cầm đến cái quần. Quý Hoài mơ hồ “ừ” một tiếng rồi mới giật mình tỉnh - “Mới bảy giờ thôi á?”

“Cũng không còn sớm nữa, chút nữa em còn phải ăn sáng, khéo còn bị tắc đường nữa.”

“Thế thì cũng đâu cần dậy sớm hử hai tiếng đâu.” - Quý Hoài cam chịu số phận, mặc quần áo tử tế. Lúc cậu đánh răng nhớ đến cảnh tối qua chú Mặc cắn răng đè giọng gọi cậu “bảo bối”, nghĩ nghĩ một lúc liền vui vẻ.

“Chú Mặc, chú Mặc?” - Quý Hoài cắn bàn chải, mở cửa toilet gọi ra ngoài.

“Sao vậy?” - Giang Tử Mặc đang chuẩn bị cặp sách cho cậu.

“Lời anh nói hôm qua vẫn còn tính chứ?” - Quý Hoài cắn bàn chải, cười.

“Tôi nói cái gì?”

“Haiz, anh không thể nói chuyện mà không giữ lời thế chứ.” - Quý Hoài sốt ruột ngậm kem đánh răng đi ra, nói không rõ tiếng - “Chờ em thi xong.”

“Chờ em thi xong thì nói sau.” - Giang Tử Mặc ngắt lời, thấy Quý Hoài đang đánh răng còn đi đến trước mặt hửn thì nhú mày lại.

“Em đi ngay đây, đi ngay đây.” - Quý Hoài ngậm kem vội vàng chạy đi.

Trong lúc Quý Hoài ăn sáng, Giang Tử Mặc vẫn luôn xem giờ. Quý Hoài cố ý ăn chậm, quả nhiên chú Mặc lại nhú mày. Cậu nhìn vẻ khẩn trương của chú Mặc mà len lén vui vẻ trong lòng.

“Còn ăn nữa không?” - Giang Tử Mặc hỏi cậu.

“Không ăn nữa.” - Quý Hoài lắc đầu.

Giang Tử Mặc cầm cặp sách của cậu lên, lại nhét thêm một hộp sữa bò vào. Quý Hoài nhìn cặp sách căng phồng của mình, hơi cạ lời: “Chú Mặc, anh nhét những cái gì vào thế?”

“Giấy dự thi, bút, giấy, nước, còn có một ít kẹo chua, thuốc tôi cũng chuẩn bị một ít, sữa bò để tỹ lên xe uống, nước thì để vào chỗ ngồi thi.”

Quý Hoài im lặng không lên tiếng, Giang Tử Mặc đợi cậu ngồi lên xe rồi nói: “Lúc ở trường thi, bút phải chuẩn bị mấy cái. Nếu khát thì lúc uống nước nhất định phải chú ý không được làm ướt bài thi.”

Lúc xe đang đi trên đường thì Hạ phu nhân gọi điện tới, Giang Tử Mặc nghe máy: “Đã lên đường rồi, đồ cũng mang theo. Ủ, không cần mọi người tới đón, tôi chờ em ấy ở ngay ngoài trường thi. Buổi trưa cũng không ăn ở chỗ mọi người. Ủ, về nhà ăn còn nghỉ ngơi được một lúc.”

Quý Hoài ngồi ở ghế phụ lái vừa uống sữa vừa nghe chú Mặc gọi điện thoại. Sáng nay chú Mặc có vẻ hơi lo lắng, đến cả nói chuyện cũng nói nhiều hơn bình thường nhiều. Xe lái rất chậm, từ từ chạy về phía trước theo dòng xe cộ. Cho dù phía trước có rất nhiều khoảng trống để vượt xe, chú Mặc cũng không hề vội vàng. Xe vô cùng ổn định chạy đến cổng trường.

Cậu thi ngay ở trường mình nên không cần đi làm quen trường. Họ mới vừa xuống xe đã nhìn thấy Lục Thất cùng Vương Văn Bản đứng ở cửa.

“Các anh đến làm gì?” - Quý Hoài kinh ngạc.

“Đương nhiên là bọn tôi muốn tới. Hôm nay là ngày thiếu gia cậu thi vào đại học, chuyện trọng đại cả đời.”
- Lục Thất nói. “Thời điểm quan trọng như vậy tất nhiên là muốn tới cổ vũ cho cậu.”

“Em cảm ơn.”

Đời trước lúc cậu thi vào đại học cẩn thận hơn đời này nhiều. Trước khi lên đường kiểm tra đi kiểm tra lại đồ đạc, buổi sáng sợ ăn cái gì không tiêu hóa được nên cũng chỉ ăn một ổ bánh mì. Lúc đi ra khỏi nhà, Hoa gia không có ai nhớ đó là ngày thi đại học của cậu, chỉ có chú Cốc lúc tiễn cậu ra cửa buổi sáng là nói một câu “Cố gắng lên”.

Khi nhìn thấy phụ huynh đứng vây quanh trường thi, cậu còn ngây người hồi lâu, sau đó chỉ có thể cúi đầu tránh đi những khuôn mặt chứa đầy tình yêu thương và niềm mong đợi này, nhanh chóng đi qua đám đông.

Thi hai ngày xong cậu liền ốm một trận, lúc khỏi bệnh cả người liền gầy đi một vòng. Thế nhưng lúc đó cậu không để ý gì, chỉ một mực chờ đến khi có kết quả thi đại học, để Hoa Chính Diệu có thể nhìn cậu bằng cặp mắt khác xưa.

Thế nhưng mà đời này, đến tận lúc chuông reo rồi, Quý Hoài vẫn không vào cổng trường. Giang Tử Mặc sốt ruột, thúc giục cậu: “Mau vào đi, bọn tôi ở ngay bên ngoài chờ em.”

Phía ngoài cổng trường cũng chỉ còn lại các phụ huynh đang ngẩng đầu ngóng vào, Quý Hoài không thể làm gì khác hơn là đi vào. Lúc vào cổng trường cậu quay đầu nhìn một cái, thấy chú Mặc, Lục Thất cùng Vương Văn Bản cũng khấn trương nhìn về phía bên này.

Quý Hoài cười, thả lỏng toàn thân mà ngồi vào phòng thi.

Đời này cậu không hoảng hốt cũng không sốt ruột, tâm trạng bình tĩnh tham gia kỳ thi đại học, chỉ nhờ có người đang đợi cậu bên ngoài cổng trường.

Mặt trời tháng sáu rực rỡ tỏa nắng ở trên cao, đến buổi trưa thì nóng cháy da cháy thịt. Quý Hoài đi ra cổng trường, nhìn thấy chú Mặc, Lục Thất cùng Vương Văn Bản ở chỗ dễ thấy nhất.

“Ah, buổi đầu tiên cuối cùng cũng thi xong rồi, cũng chỉ còn ba buổi thôi.” - Lục Thất thở phào nhẹ nhõm, “Nhanh đi về ăn cơm.”

“Vâng.” - Quý Hoài cười, gật đầu.

Buổi chiều lúc thi Toán xong, cậu vừa đi tới bên cạnh chú Mặc thì ở trước mặt cậu có một cô gái nhào vào ngực mẹ khóc lớn. Lục Thất nhìn một chút, lại thấy mấy người đi ra ánh mắt đều đỏ hoe thì sốt ruột: “Đây là thế nào thế? Không thi tốt à?”

“Về nhà ăn cơm.” - Chú Mặc cũng không hỏi, kéo cậu lên xe. Lục Thất cứ vừa lái xe vừa quay đầu nhìn Quý Hoài, bộ dáng muốn hỏi mà không dám hỏi.

Quý Hoài nhếch miệng, một mực không lên tiếng. Lúc về nhà ăn cơm, bầu không khí cũng rất trầm mặc, ai cũng sợ bắt đầu nói chuyện gì cũng sẽ đụng chạm tới Quý Hoài. Quý Hoài nhìn đến bây giờ thì không nhìn nổi nữa, bật cười.

“Mọi người lo lắng cái gì? Lo em không thi được hả?”

“Anh nghe cô bé kia nói đề Toán lần này cực kỳ khó.” - Lục Thất dè dặt quan sát nét mặt Quý Hoài.

“À, khó hả? Thì cũng đúng là hơi khó thật.” - Quý Hoài cố ý hắt mặt, khề hừ một tiếng.

Giang Tử Mặc nhìn không được néo mặt cậu một cái, cười khê: “Tôi thấy em không phải muốn thi Kinh Đại mà là muốn thi Trung hí (*Học viện Hí kịch Trung ương*).”

“Thi cái gì em cũng thi được.” - Quý Hoài tránh tay Giang Tử Mặc, xoa xoa mặt mình.

“Quý Hoài có lòng tin như vậy thì bọn tôi sẽ chờ uống rượu mừng của cậu.” - Vương Văn Bản ở một bên

cười nói.

Thi xong môn cuối cùng, Quý Hoài không kịp chờ đợt liền chạy vọt ra khỏi trường thi. Mọi người bên ngoài trường dù có thi tốt hay kém cũng đều cười vui vẻ. Vài người đã chuẩn bị đi chơi qua đêm. Quý Hoài đứng phải một bạn cùng lớp, người nọ gọi cậu cùng đi nhưng bị Quý Hoài từ chối.

Cậu đi ra, thấy chú Mặc vẫn đứng ở vị trí cũ chờ cậu. Hai ngày này, chỉ cần cậu đi ra khỏi trường thi liền thấy chú Mặc dựa người vào tượng sư tử đá bên cạnh cổng trường. Hai chân hằn vừa dài lại vừa thẳng, dáng người cao ngất, mặt mũi anh tuấn, đi đến đâu đều trở thành một cảnh đẹp.

“Phụ huynh” thế này hấp dẫn cái nhìn của rất nhiều người, đặc biệt là mấy nữ sinh vừa thi xong đang thả lỏng, từng ánh mắt không chút ngại ngùng dán lên trên người chú Mặc.

Quý Hoài đi nhanh hơn, đứng chắn trước mặt Giang Tử Mặc, chặn lại những ánh mắt phía sau lưng.

“Chúng ta về nhà.” - Giang Tử Mặc nói.

“Được.”

Lúc lên xe, Quý Hoài tự nhiên nghĩ đến Lục Thất cùng Vương Văn Bản, thắc mắc sao hôm nay hai người họ không đến. Giang Tử Mặc lãnh đạm nói: “Bọn họ về có việc rồi.”

“Vâng.” - Quý Hoài không suy nghĩ nhiều.

Lúc vừa mới về đến nhà, cậu không phản ứng kịp liền bị Giang Tử Mặc ấn lên sau cửa hôn. Giang Tử Mặc hôn vừa mạnh mẽ vừa vội vàng, giống như muốn đem sự dồn nén mấy ngày nay hôn bù lại.

Quý Hoài ngửa mặt ôm cổ chú Mặc, hai người càng hôn càng nồng nhiệt. Tay Giang Tử Mặc vuốt lên theo sống lưng Quý Hoài, cởi áo cậu ra.

“Tiểu Hoài, cởi giúp tôi.” - Hai tay Giang Tử Mặc giữ lấy eo cậu, môi theo cần cổ hôn dọc xuống.

Quý Hoài vừa thở gấp vừa run run cởi quần áo của chú Mặc, cậu cởi rất chậm, vừa cởi được một cái nút áo, chú Mặc đã ném quần cậu xuống dưới chân, giẫm lên.

Ngón tay Giang Tử Mặc theo đường eo ra vào phía dưới hai cái rồi rút ra: “Đứng, đừng động!”

Giang Tử Mặc xoay người đi mở ngăn kéo bàn uống trà nhỏ trong phòng khách. Quý Hoài trần truồng dựa vào cửa, vừa thở dốc vừa nói: “Trong phòng khách dùng hết rồi, phòng, trong phòng có...”

Giang Tử Mặc chột đá xuống bàn uống trà nhỏ, xoay người lại đi vào phòng ngủ, chỉ lát sau đã quay trở lại. Quý Hoài nhìn vật trong tay hắn, miệng lưỡi càng ngày càng khô, không nhin được nuốt một cái.

“Quý Tiểu Hoài, có phải là muốn trả nợ mấy hôm trước không?”

Thân thể Quý Hoài run rẩy, cậu biết chú Mặc có ý gì. Trước kỳ thi tốt nghiệp trung học hai ngày chú Mặc không đụng vào cậu, cậu lại càng trêu chọc, thường xuyên châm lửa trên người chú Mặc, mà cuối cùng chú sợ ảnh hưởng cậu nên cũng chỉ có thể đem lửa đè nén xuống, nén đến tận hôm nay.

Giang Tử Mặc bóp bắp chân Quý Hoài, đem chân cậu đặt lên trên cái tủ giày bên cạnh. Biểu tình của hắn tàn bạo như muốn ăn thịt Quý Hoài, động tác bóc vỏ bao rất gấp gáp.

Hắn sốt ruột đeo hai lần đều không vào được, hất tay ném đi. “Không đeo nữa, em chịu một chút.”

“Ừm.... Hừ... chú...chú Mặc...” - Quý Hoài nắm bả vai Giang Tử Mặc hừ nhỏ đứng lên. Giang Tử Mặc kiên nhẫn đẩy tới chỗ sâu rồi mới mãnh liệt đâm rút.

Một cái chân của Quý Hoài vừa đặt lên đất đã tê rần, Giang Tử Mặc liền ôm cậu đặt trên sofa, chính diện ôm cậu vừa hôn vừa làm tình.

Quý Hoài cảm giác mình bị đâm đến hồn phi phách tán. Cậu vịn bả vai chú Mặc, há miệng không ra tiếng ở những cú thúc cuối cùng. Linh hồn bị đưa lên đỉnh sau đó lại rơi xuống.

Giang Tử Mặc sờ lưng cậu, ôm cậu trong ngực. Quý Hoài còn chưa phục hồi lại tinh thần từ dư âm thì bỗng nhiên cảm giác tay mình thật lạnh. Cậu cúi đầu xuống nhìn, trên ngón áp út tay phải đeo một cái nhẫn màu trắng bạc.

Quý Hoài cố sức nhảy xuống khỏi người Giang Tử Mặc, nhìn cái nhẫn trên tay mình khóc không ra nước mắt. “Sao anh không hỏi han gì trước thế?”

Giang Tử Mặc nhíu mày: “Em không thích?”

“Em cũng mua rồi, vốn định đặt trong giấy báo trúng tuyển Kinh Đại rồi đưa cho anh.” - Quý Hoài buồn rầu, cả người tỏa ra sự buồn bực. Cậu không chú ý đến con người Giang Tử Mặc tối sầm lại. Hắn kéo cậu vào ngực mình, đè eo Quý Hoài để cậu ngồi xuống.

“Tôi là người đàn ông của em.” - Giang Tử Mặc trở nên mãnh liệt, trầm giọng nói, “Loại chuyện này phải để tôi làm, bảo bối.”

Hai người lại chìm đắm trong cơn say tình tiếp theo, từ sofa chuyển tới giường. Đến tận đêm, Quý Hoài nặng nề chìm vào giấc ngủ. Giang Tử Mặc từ phía sau ôm lấy cậu, kéo tay Quý Hoài rồi hôn lên trên chiếc

nhấn.

“Ngủ ngon, bảo bối.”

123. Chương 123: Tạ Chi

Edit: Cáo

Thi đại học xong, Quý Hoài cực rảnh, ngoại trừ một lần đến nhà Hạ phu nhân ăn cơm thì cũng không ra ngoài nữa. Giang Tử Mặc mỗi ngày sẽ đến công ty một lần, nếu không có việc gì thì hắn sẽ về nhà rất sớm. Hay người làm tổ trong nhà, cũng chẳng có gì để làm nên chỉ có thể xem phim rồi ấy ấy.

Ngày tháng đẹp đẽ trôi qua khiến người ta trở nên lười biếng. Không được mấy ngày, Quý Hoài đã đau hông đau chân không chịu nổi. Cả một kỳ nghỉ hè cũng không thể trôi qua như thế được. Mặc dù hạnh phúc thì hạnh phúc thật, nhưng cũng phải để lại đường lui chứ, cuộc sống như thế này quá mức không biết xấu hổ rồi.

Trong thời gian rảnh rỗi, Quý Hoài chọn mấy địa danh du lịch, liền xúi chú Mặc cùng đi ra ngoài chơi một chuyến. Không ngờ Lục Thất lại biết, âm ỉ đòi đi cùng. Thế là từ chuyến du lịch hai người ngọt ngào biến thành chuyến đi bốn người.

Bọn họ đi tới bờ biển, nắng hè chói chang cùng bãi cát rộng lớn và biển khơi mênh mông. Một chuyến đi rất đáng hưởng thụ.

Bọn họ đi tầm một tuần, đến lúc quay về đã có kết quả thi của Quý Hoài. Ngày tra cứu điểm thi, Giang Tử Mặc không ra ngoài cả buổi sáng, một mực chờ ở nhà.

Lục Thất tạo một cái group chat từ trước, add hết mấy người bọn họ vào, có cả Hạ Phủ Hiên với Hạ phu nhân, từ sáng đã đầy tin nhắn. Quý Hoài nhìn lướt qua, phát hiện tất cả mọi người đều hỏi chuyện bao giờ có kết quả thi của cậu.

Nôn nóng hỏi han quá lại sợ Quý Hoài bị áp lực lớn, mọi người liền đổi giọng an ủi cậu: Thi được bao nhiêu cũng không quan trọng, Quý Hoài của chúng ta ưu tú như thế thì ở trường nào cũng sẽ phát huy xuất sắc.

Giang Tử Mặc vốn cũng khá sốt ruột, mặc dù hắn đã làm bộ bình tĩnh xem TV nhưng cứ một tí lại liếc nhìn đồng hồ, ghét nhóm chat ồn ào quá nên hắn bỏ qua tin nhắn nhóm luôn.

Một lúc sau Lục Thất nhắn cho Giang Tử Mặc: “Thiếu gia, hay là chúng ta hack hệ thống bộ giáo dục đi, như vậy thì có thể biết điểm của Quý Hoài thiếu gia sớm hơn một chút.”

Giang Tử Mặc nhìn nhìn tin nhắn, hơi ngứa tay, nhưng hấn vẫn giữ mình được. Thấy Quý Hoài ngồi một bên vừa ăn quà vặt vừa xem TV không để ý gì, hấn hơi không vui.

“Sắp có điểm rồi, sao em chẳng sốt ruột gì thế?”

“Hả?” - Quý Hoài hơi quay đầu lại, thờ ơ nói, “Dù thế nào em cũng đỗ được vào Kinh Đại mà, không cần lo lắng, điểm cũng là một con số thôi.”

Giang Tử Mặc ngứa tay, thuận tiện nhéo nhéo người trong ngực mình. Quý Hoài bị hấn làm cho mềm nhũn cả người, chỉ đành thấp giọng xin tha: “Em sai rồi, em sai rồi, ah, ưm...”

Giang Tử Mặc dạy dỗ cậu một hồi, bỗng nhiên liếc về phía đồng hồ báo thức, sắc mặt lạnh đi. Hấn cầm điện thoại ra bắt đầu vào web tra cứu điểm. Quý Hoài duỗi đầu, trong lòng thờ ơ nghĩ, đời trước cậu đỗ Kinh đại với điểm cao nhất tỉnh, thế nên lần này cũng không có gì bất ngờ.

Giang Tử Mặc nhìn chăm chăm mấy giây, trong lòng cực kỳ nôn nóng, hấn nhìn giao diện web không chớp mắt. Thời gian đếm ngược kết thúc, điểm hiện lên.

Một lát sau, Quý Hoài thấy hấn bất động, liền hỏi: “Bao nhiêu điểm?”

Giang Tử Mặc không đáp, bây giờ trong group chat cũng rất sốt ruột, liên tục nhắn tin hỏi điểm. Quý Hoài định nhắn lại là đang tra thì thấy chú Mặc gửi một cái ảnh chụp màn hình trong nhóm. Quý Hoài mở ra, phát hiện điểm của mình là 730. Số điểm này Quý Hoài cũng đoán được trước rồi, mặc dù cao hơn đời trước 10 điểm nhưng cậu cũng không kinh ngạc. Ngay sau đó điện thoại lại vang lên, chú Mặc gửi một tin nhắn.

Ở ngay phía dưới ảnh chụp màn hình là tin nhắn của chú Mặc: Nhóc con nhà tôi. [icon mặt cười]

Quý Hoài nhìn chăm chăm cái icon mỉm cười này một lúc lâu, cứ cảm giác cái icon “”Không biết chọn icon nào nên chọn một cái vừa đúng đắn lại không thất lễ“” sao mà tràn đầy vẻ kiêu ngạo. Quý Hoài ngẩng đầu nhìn về phía chú Mặc, phát hiện hấn vẫn nhìn điện thoại, dường như đang chờ bọn họ rep tin.

Quý Hoài trả lời bằng một cái icon thẹn thùng. Giang Tử Mặc nhìn cậu một cái rồi lại nhìn về màn hình di động chờ tiếp.

Từ lúc chú Mặc gửi ảnh với cái tin nhắn kia xong, cả group chat liền im lặng. Qua một lúc lâu, Giang Tử Mặc nhíu mày, nói: “Bọn họ đều không nhìn thấy à?”

“Chắc phải một lúc nữa mới tiếp thu được, dù sao điểm số này cũng có thể làm họ chấn động.” - Quý Hoài không thể làm gì khác hơn là an ủi hấn như vậy. Một lúc lâu sau Lục Thất mới gửi vào một tin.

“Hoài thiếu gia đúng là lợi hại, giỏi quá!”

Giang Tử Mặc cười, trả lời lại “ừ”. Ngay sau đó Vương Văn Bản và Hạ phu nhân cũng nhần tin chúc mừng, Giang Tử Mặc mím môi, cười một cái rep một tin “ừ”.

Mãi sau cùng Hạ Phủ Hiên mới gửi một câu: “Không cần phải khoe, Viện Viện nhà tôi sau này cũng có thể thi được điểm cao như vậy.”

“Đây là Quý Hoài nhà tôi chỉ thi chơi chơi mà thôi, đâu có muốn thi tốt đến như vậy.” - Giang Tử Mặc lập tức đáp lại.

Quý Hoài: “....”

Hạ Phủ Hiên bên kia không nhần nữa. Giang Tử Mặc có vẻ đang muốn làm tan nát con tim đối phương nên khi thấy bên kia ngừng liền không vui, lại gửi một câu: “Thế nào? Không phục à? Cũng đúng thôi, cậu năm đó thi đại học còn không được 600 điểm, giờ chỉ có thể trông cậy vào đời con.”

“Cậu chỉ có bằng cấp 2, còn không nộp được hồ sơ thi đại học, đừng có lấy thành tích tốt của người khác dán lên mặt mình.”

“Không phải người khác, đây là người của tôi, không chỉ dán lên mặt mà tôi còn muốn dán lên cả người ấy chứ.”

“Sao mặt cậu vẫn dày thế nhỉ.”

“So với thiếu tướng thì chỉ là múa rìu qua mắt thợ thôi.”

Giang Tử Mặc cùng Hạ Phủ Hiên chửi nhau qua lại. Quý Hoài cùng những người khác đều trầm mặc, cuối cùng vẫn là Hạ phu nhân nói một câu: “Hai người đủ rồi đấy! Không học hành hành đàn hoàng mà còn lấy ra làm thành tích để khoe nữa hả!”

Giang Tử Mặc ngậm miệng không cãi.

Một lúc sau Hạ phu nhân lại nói trong nhóm: “Chúng ta tổ chức cho Tiểu Quý Hoài một bữa tiệc chúc mừng đi, mời vài người đến chung vui.”

Giang Tử Mặc nhìn về phía Quý Hoài hỏi: “Thấy thế nào?”

“Không cần đâu, cũng chỉ là một lần thi thôi, không cần long trọng thế làm gì.” - Quý Hoài thật sự không cảm thấy đây là chuyện lớn lao gì. Đời trước cậu thi được điểm cao, người Hoa gia chẳng nói năng gì, tiệc

chúc mừng đương nhiên là không có, vì vậy cậu cũng không coi trọng.

Đời này mặc dù điểm cao hơn đời trước một chút, nhưng cũng chỉ là một lần thi mà thôi. Thế nhưng Giang Tử Mặc không hề nghĩ như vậy, hẳn quyết định làm một bữa tiệc chúc mừng ở nhà.

Thành tích của Quý Hoài lập tức truyền ra ngoài, bạn cùng lớp cũng gửi cho cậu mấy tin nhắn chúc mừng. Lâu Việt cũng nhắn tin cho cậu, Quý Hoài liền hỏi thăm một câu, Lâu Việt đáp, “Tôi hả, tôi không đồ Kinh đại, nhưng cũng ở thủ đô, đến lúc đó vẫn có thể tìm cậu chơi mà.”

“Thế thì tốt.” - Quý Hoài cười gật đầu một cái, suy nghĩ một chút, hỏi thêm, “Tiêu Trình thì sao?”

“Cậu ta hả, cũng ở Kinh đại đấy.” - Lâu Việt rất vui vẻ nói.

Thành tích của Tiêu Trình vốn cũng không kém, vào Kinh đại là chuyện đương nhiên. Lâu Việt cùng cậu nói mấy câu, Lâu Việt biết rất nhiều tin tức về việc ai đỗ trường nào. Nói một hồi, chủ đề chuyển tới Hoa Cẩm Tú.

“Tôi cũng chỉ nghe người khác nói thôi, lần này cô ta thi quá kém, chưa bao giờ lớp chọn ở Nhạc Vinh lại có học sinh thi kém như vậy.” - Lâu Việt than thở không dứt.

Quý Hoài cảm thấy đó là chuyện đương nhiên. Dù sao từ sau vụ Tề Nguyệt với Hoa Duẩn Hòa, Hoa Cẩm Tú vẫn không tới trường học, đến tận lần thi đại học này mới ra ngoài thi thì làm sao có thành tích tốt được.

Thế nhưng đời trước Hoa Cẩm Tú thi lại cực tốt, thi vào Hoa đại (đại học Thanh Hoa) có danh tiếng ngang ngửa Kinh đại. Hoa gia từ già đến trẻ đều rất vui mừng, mở tiệc chúc mừng tận ba ngày.

Quý Hoài vốn nghĩ tiệc chúc mừng của chú Mặc chỉ là mời mấy người quen ăn một bữa cơm. Đến tận hôm đó, cậu mới phát hiện là không phải, tiệc to không kém gì đại thọ bảy mươi tuổi của Hoa Chính Diệu.

Căn biệt thự họ ở này tuy không to bằng đại trạch của Hoa gia, nhưng diện tích cũng không hề nhỏ, hơn nữa Giang Tử Mặc đã thông một con đường từ phía sau ra ngoài. Cho nên bây giờ đã hoàn toàn tách rời ra khỏi Hoa gia phía trước.

Nay mở tiệc chúc mừng, bạn cùng lớp Quý Hoài phần lớn đều đến, người trong công ty Giang Tử Mặc cũng tới. May là Lục Thất đã sắp xếp nhân viên từ trước, nếu không thì sẽ bận kinh khủng.

Giang Tử Mặc cho Quý Hoài mặc một bộ âu phục trắng thoải mái, không quá nghiêm trang. Ngược lại nhờ có khuôn mặt trắng nõn non nớt của Quý Hoài làm tăng thêm mấy phần sức sống và tinh thần phấn chấn. Giang Tử Mặc mặc một bộ âu phục đen cùng kiểu. Hai người đứng cạnh nhau thì không cần nói cũng biết là một đôi.

Hạ phu nhân thấy Giang Tử Mặc cùng Quý Hoài đứng cạnh nhau liền nhú mày, khiển trách: “Các cậu quá rêu rao rồi, dù gì hôm nay ở đây vẫn có bạn học của Quý Hoài.”

“Cháu không vấn đề gì đâu.” - Quý Hoài khua khua tay.

“Cháu cũng đừng có suốt ngày bảo vệ cậu ta thế.” - Hạ phu nhân trách cậu một câu, “Quý Hoài sau này còn phải học đại học ở thủ đô. Nếu cho tất cả mọi người biết quan hệ của hai cậu, cậu nghĩ liệu Quý Hoài ở trường còn yên bình được không?”

“Thế thì sao?” - Giang Tử Mặc nhướn mày, “Chúng tôi quang minh chính đại, xem ai dám nói gì.”

Hạ phu nhân thấy không nói được hần, tức giận không để ý đến nữa. Quý Hoài kéo sau lưng Giang Tử Mặc một chút, Giang Tử Mặc mới chịu xuống nước.

Viện Viện nhớ mãi không quên lần khiêu vũ cùng Quý Hoài, kéo Quý Hoài khiêu vũ mở màn. Mọi người vỗ tay làm Viện Viện vui vẻ đến đỏ rần cả mặt. Giang Tử Mặc không vui, kéo cậu từ sàn nhảy xuống.

“Sao thế?” - Giang Tử Mặc kéo cậu đến chỗ yên tĩnh ngoài cửa, Quý Hoài gầy gầy lòng bàn tay hần, hỏi.

“Em quan tâm con gái Hạ Phủ Hiên thế làm gì?”

Quý Hoài phì cười, cảm thấy lời này của chú Mặc thật vô lý. “Đó cũng là con gái của Hạ phu nhân mà.”

Giang Tử Mặc đen mặt cắn môi cậu. Quý Hoài vẫn không nhin được cười, chọc chọc ngực hần, “Aiz, có phải là anh ghen rồi không? Ghen với cô bé mười mấy tuổi?”

“Hừ, em cũng mới có mười mấy tuổi.”

Quý Hoài nghe thấy thế lại buồn cười. Giang Tử Mặc hôn môi không cho cậu cười. Quý Hoài ở trong ngực Giang Tử Mặc vui không chịu nổi, Giang Tử Mặc tức giận nắm hai tay cậu, đè lên cây hung hăng hôn.

“Ừm. Anh chính là.... Không để cho em nói, haha” - Quý Hoài cười được hai tiếng lại bị Giang Tử Mặc hôn, trừng phạt xóc áo của Quý Hoài lên.

Nơi này là vườn hoa trước biệt thự, phía sau nhà Hoa gia, căn bản không có người tới, cho nên Quý Hoài cũng có chút động tình, ngẩng đầu sát gần Giang Tử Mặc: “Chú Mặc, anh muốn làm ở chỗ này à? Em... em... Ừm.” - Quý Hoài bị hần bóp eo, quần đã bị cởi ra.

Hai người vẫn luôn ôm nhau thắm thiết nên không chú ý đến có người đang đi vào. Lúc họ đi vào, Giang Tử Mặc phát hiện trước tiên, lập tức buông quần áo Quý Hoài xuống, đứng chắn trước mặt cậu.

“Cậu đến đây làm gì?” - Giang Tử Mặc cau mày nhìn Hoa Cẩm Lăng.

Về mặt Hoa Cẩm Lăng bình thường, giống như không nhìn thấy cảnh hai người họ vừa thân thiết, nói: “Hôm nay là tiệc chúc mừng của Quý Hoài, cháu đến chúc mừng một câu.” - Giang Tử Mặc nhìn kỹ, sau đó ánh mắt rơi vào người phụ nữ sau lưng anh ta.

Dáng vẻ người phụ nữ kia chừng ba mươi tuổi, mặt mũi mềm mại diễm lệ, thần sắc trong trẻo, lạnh lùng lại cao ngạo. Bà nhìn Giang Tử Mặc, sau đó chuyển hướng nhìn tới bàn tay đang nắm lấy tay Quý Hoài.

Bà hung dữ nhú mày, trong ánh mắt thoáng qua vẻ tức giận.

“Còn chưa giới thiệu với thím.” - Hoa Cẩm Lăng nói, “Đây là...”

“Quý Hoài đúng không? Đi ra để ta nhìn một chút.” - Người kia bỗng nhiên lên tiếng cắt lời Hoa Cẩm Lăng.

Quý Hoài sửng sốt một chút, cậu vừa chỉnh trang lại đứng cạnh chú Mặc, ngờ vực liếc nhìn người phụ nữ này. Ban đêm thiếu ánh sáng, Quý Hoài chỉ cảm thấy chân mày, đuôi mắt có chút quen thuộc.

“Nhìn con có ra thể thống gì không! Bao nhiêu năm qua chỉ học được cách dùng thân thể lấy lòng người khác?”

Quý Hoài không vui nhú mày. Giọng điệu dạy dỗ của người đàn bà này khiến cậu vô cùng khó chịu. Một người lạ chẳng hiểu sao lại chạy đến trước mặt chỉ trích cậu. Cậu lạnh mặt xuống, nói: “Phu nhân, bà quản hơi quá tay rồi, tôi liên quan gì đến bà sao?”

“Quý Hoài.” - Hoa Cẩm Lăng a một tiếng, “Đây là Tạ Chi, mẹ cậu.”

“Cái gì cơ?” - Quý Hoài kinh ngạc mở to mắt, không tin nổi mà nhìn người phụ nữ trước mắt, lần này nhìn mới phát hiện ra sự quen thuộc giữa chân mày đuôi mắt kia là bởi vì nhìn giống cậu, do di truyền nên đương nhiên giống nhau.

“Làm sao?” Đến mẹ ruột mình cũng không nhận ra?” - Tạ Chi lạnh lùng nói.

124. Chương 124: Con Đang Trách Ta?

Edit: anh Dờ

Quý Hoài thật lâu không lên tiếng, cậu im lặng ngồi.

Tạ Chi nghiêm mặt hừ lạnh, ánh mắt sắc lẹm liếc nhìn Giang Tử Mặc. Về mặt Giang Tử Mặc hơi cứng nhắc, sau đó nở nụ cười: “Nếu là mẹ của Quý Hoài thì đúng lúc hôm nay tổ chức lễ chúc mừng cho Quý Hoài, phu nhân cũng cùng chung vui đi.”

Tạ Chi nhìn Quý Hoài, Quý Hoài há miệng lại không biết nên nói gì, cậu quay qua Giang Tử Mặc tìm kiếm sự giúp đỡ. Tạ Chi lại hừ lạnh.

Tạ Chi theo bọn họ về hội trường bữa tiệc, bà đi một vòng rồi ngồi xuống đối diện Quý Hoài. Quý Hoài xấu hổ lại không biết phải làm sao, đứng dậy rót nước cho bà.

“Điểm thế nào?”

“Hơn 700.” Quý Hoài Quý Hoài đáp.

“Cụ thể là bao nhiêu?” Tạ Chi có hơi hậm hực vì cậu nói không rõ ràng, nhíu mày hỏi lại.

“Vừa đúng 730.”

Tạ Chi nghe xong thì không có cảm xúc gì, chỉ nói: “Miễn cưỡng xem như được, không làm mất mặt ta.”

Giang Tử Mặc nghe xong thì không vui, lạnh giọng nói: “Phu nhân e là không biết ý nghĩa của 730 điểm? Quý Hoài đứng đầu toàn tỉnh, cao hơn hạng hai 20 điểm.”

“À.” Tạ Chi cười khế, chế nhạo nói, “Đứng đầu toàn tỉnh thì sao? Con trai của Tạ Chi tôi đứng đầu tỉnh là chuyện bình thường.”

Về mặt Giang Tử Mặc hoàn toàn trở nên lạnh lùng, “Bao nhiêu năm, bây giờ phu nhân trở về nói những lời này, bà coi Quý Hoài là gì?”

Tạ Chi nhíu chặt mày, Giang Tử Mặc liếc nhìn Hoa Cẩm Lăng, cười: “Phu nhân quay về là vì cái gì?”

Tạ Chi đứng dậy, vỗ mạnh lên bàn một phát, cả giận nói: “Cậu nói thế là có ý gì? Tôi đi tìm con trai mà cần lý do sao? Nơi này không tới lượt cậu nói chuyện!”

“Phu nhân.” Quý Hoài bỗng đứng lên tiếng, cậu bình tĩnh nhìn Tạ Chi, “Chú Mặc là người vô cùng quan trọng của tôi, phu nhân là khách, xin hãy chú ý lựa lời cho đúng mực.”

Tạ Chi lạnh lùng nhìn Quý Hoài, sau đó đột nhiên thu lại vẻ tức giận trên mặt, ngồi xuống nói, “Trưởng thành rồi, dám tranh luận rồi đấy.”

“Hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp phu nhân, trước đó tôi không hề biết phu nhân, Quý Hoài sống gần hai mươi năm rồi, chưa từng biết có mẹ là cảm giác thế nào.”

“Con đang trách ta?”

Quý Hoài mím môi nhìn bà, Tạ Chi thấy vẻ mặt của cậu thì cười lạnh, “Từ lúc ta quyết định sinh ra con, không bóp chết đã là may rồi, không có nợ nần gì con hết. Bây giờ đủ lòng đủ cánh rồi, dám trách ta?”

“Tôi... cũng không có ý trách móc gì phu nhân, tôi...” Hai đời cậu vẫn luôn tự hỏi, vì sao mình không có mẹ? Cả hai đời cậu đều hâm mộ người khác có mẹ, từ đó tới giờ ngay cả dáng vẻ mẹ mình như thế nào cậu cũng không hề biết. Đời trước, con có trách tất cả người trong Hoa gia nhưng cũng chưa từng trách mẹ, đơn giản là vì trước lúc lâm chung, bà nội đã nói: “Hoài Hoài à, mẹ cháu là cô gái đẹp nhất bà từng thấy, mùa xuân năm ấy không chỉ nhặt được cháu, mà còn nhặt được mẹ cháu. Một cô gái tuổi còn trẻ mà lại đắm trong máu nằm giữa bụi cỏ. Bà tiện đường đi qua, mẹ cháu bắt lấy chân bà cầu xin bà cứu cháu, lúc ấy cháu nhỏ xíu lọt thỏm trong lòng mẹ, trên người không có một vết thương. Ài... sớm biết thế ta nên cứu cả hai, nên cứu cả hai...”

Bà nội chỉ mang cậu về, cậu muốn hỏi thêm nhưng bà đã không còn thở nữa.

Ở Hoa gia bao nhiêu năm, nhờ vào câu nói “lọt thỏm trong lòng mẹ không một vết thương” của bà nội mà Quý Hoài mới có thể kiên trì sống tiếp. Đời trước chưa từng trách móc, đời này cậu lại có được hạnh phúc mỹ mãn, sao có thể trách Tạ Chi.

Nhưng, mẹ thật sự là mẹ con sao?

Cho dù có trưởng thành bao nhiêu, trải qua hai đời, đối với người mẹ này, Quý Hoài vẫn theo bản năng mà muốn tới gần, muốn nắm giữ phần ấm áp ấy.

Nhưng khi nhìn thấy Tạ Chi rồi, lòng Quý Hoài rất dao động, lại không tới gần Tạ Chi nửa bước.

”Phu nhân, phu nhân trở về tìm tôi sao?”

“Tiện đường thôi, chỉ là tiện đường.” Tạ Chi đứng lên, liếc mắt nhìn Giang Tử Mặc. “Thấy được con bây giờ thật sự là có tiền đồ.”

Quý Hoài nhìn ánh mắt bà lóe lên ý cười, cậu kéo Giang Tử Mặc đang ngồi cạnh mình đứng lên, “Chú Mặc, chúng ta cùng tiễn phu nhân.”

Giang Tử Mặc nở nụ cười, đưa tay ra nói: “Phu nhân, mời?”

Tạ Chi trầm mặt không vui đi ra ngoài. Hoa Cẩm Lăng cũng đứng lên, “Quý Hoài, đây là quà của anh

tặng cậu, chúc mừng cậu.”

“Cảm ơn, đi thông thả không tiến.” Giang Tử Mặc trả lời thay Quý Hoài.

Hai người kia đi rồi, Giang Tử Mặc kéo Quý Hoài đi lên lầu, Quý Hoài cả kinh nói: “Khách khứa còn chưa đi hết mà.”

“Có Lục Thất ở dưới rồi.” Giang Tử Mặc đáp rồi kéo cậu vào phòng.

“Chú Mặc.” Quý Hoài nắm cánh tay Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc liền nắm cả hai tay cậu khóa lên đỉnh đầu.

“Vừa rồi chưa làm xong, giờ bù lại.” Giang Tử Mặc nôn nóng hôn cậu, hôn tới mức Quý Hoài sắp nả thở thì đưa tay cởi quần áo cậu.

“Chú Mặc khoan đã, còn chưa tiễn hết khách, chúng ta phải... a...” Quý Hoài cắn môi dưới, đau tới mức thân thể run lên.

Động tác của Giang Tử Mặc rất gấp gáp, bàn tay lớn khóa cả hai tay Quý Hoài không cho cậu giãy giụa, Quý Hoài không biết hẳn làm sao, chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Giang Tử Mặc làm xong xuôi mới dần tỉnh táo trở lại.

“Tiểu Hoài? Tiểu Hoài?” Giang Tử Mặc lấy lại tâm trí thì thấy mình đã làm Quý Hoài bị thương, hẳn đau lòng muốn chết, giận chính mình đã đánh mất lý trí, lần đầu tiên làm bị thương cậu.

“Tiểu Hoài, bảo bối?” Giang Tử Mặc ôm cậu vào trong ngực, đau lòng hôn lên mi mắt Quý Hoài, Quý Hoài vẫn nhắm mắt không tỉnh lại.

Giang Tử Mặc cẩn thận bế Quý Hoài lên, lúc vào tới phòng tắm thì Quý Hoài mới hơi tỉnh lại, mở mắt nhìn hẳn.

“Tiểu Hoài, chúng ta tắm rửa một chút rồi tôi đưa em đi viện.”

“Không đi.” Quý Hoài lắc đầu.

“Đừng bướng, tôi đưa em đi.” Giang Tử Mặc vừa vội vừa tức, lúc này chỉ có thể dè giọng lại, “Tiểu Hoài, là tôi không tốt, đừng ngang bướng, chúng ta đi viện trước đã.”

“Không sao đâu, bôi thuốc là được rồi.”

“Không được!”

“Chú Mặc!” Quý Hoài gọi to một tiếng, trừng mắt nhìn hấn.

Giang Tử Mặc im lặng nhìn cậu, sau đó thỏa hiệp: “Để tôi bảo Lục Thất đi mua thuốc.”

Giang Tử Mặc ôm cậu vào bồn tắm cẩn thận rửa sạch cho cậu. Quý Hoài đang nổi nóng, thấy Giang Tử Mặc im lặng cúi đầu tắm rửa cho cậu, mí mắt rũ xuống hơi đỏ lên, Quý Hoài vốn đan giện cũng chẳng giận nổi nữa.

“Em không sao, không đau chút nào... Á.. sshh...” Giang Tử Mặc hơi đụng tới miệng vết thương, Quý Hoài không kịp đề phòng nên bị đau tới rứt cả người.

“Đau không?” Giang Tử Mặc không dám động vào.

“Hơi đau.” Quý Hoài đành phải nói.

Vì thế Giang Tử Mặc lại càng cẩn thận lấy thứ bên trong ra, sau đó quấn khăn tắm bế Quý Hoài lên giường.

“Trong nhà vẫn còn thuốc.” Quý Hoài kéo tay Giang Tử Mặc không cho hấn đi ra ngoài.

Giang Tử Mặc nghi hoặc hỏi: “Thuốc ở đâu ra?” Hấn chưa bao giờ làm Quý Hoài bị thương ở trên giường, lúc trước chế nhạo Lục Thất nói là bảo Quý Hoài đưa thuốc cho anh cũng chỉ là giỡn chơi. Dù hấn có làm thô bạo thế nào thì vẫn sẽ chú ý đúng mực.

Nhưng hôm nay hấn đã phạm sai lầm. Tạ Chi không giống với những người khác, bà là mẹ của Quý Hoài, thân phận này rất đặc biệt, Giang Tử Mặc không thể không lo lắng.

Mắt Quý Hoài lúng liếng đảo quanh, cậu muốn nói là do Lục Thất đưa nhưng nếu nói thế có khi chú Mặc giết Lục Thất mất. Cơ mà nếu bảo là cậu tự mua thì cậu lại ngượng. Thuốc này đã mua từ lần đầu tiên lên giường, phòng trường hợp Giang Tử Mặc không có kinh nghiệm. Nếu lần đầu đã máu chảy thành sông thì sợ Giang Tử Mặc sẽ khó xử, cho nên cậu mới chuẩn bị sẵn. Không ngờ lúc ấy không cần, giờ lại phải dùng tới.

“Lúc trước mua mấy bộ kia nó kèm theo đó, chưa dùng đến.” Quý Hoài chột dạ.

Giang Tử Mặc không hỏi nhiều, lấy thuốc ra bôi cho cậu. Bôi thuốc xong, hấn ôm cậu vào lòng.

Quý Hoài nghĩ một lát rồi hỏi: “Chú Mặc, anh không vui vì Tạ Chi à?”

“Em có quen bà ấy không?” Giang Tử Mặc vỗ về lưng Quý Hoài, làm bộ thờ ơ hỏi.

“Em còn chưa biết.... em không quen bà ấy.”

Giang Tử Mặc chậm rãi trầm mặt xuống, như là đã đoán trước được. Quý Hoài cũng im lặng, chốc lát sau thở dài nói: “Em không ngờ có thể gặp được bà ấy, trước kia ngày nào em cũng nghĩ, rốt cuộc mẹ mình trông như thế nào, nếu gặp được mẹ thì mình có vui không. Nhưng mà đã rất lâu rồi em không còn mong đợi nữa, vả lại, bây giờ em có anh.”

Quý Hoài ngẩng đầu nhìn hấn, “Em có thể không có mọi thứ, nhưng không thể không có anh.”

Giang Tử Mặc vốn đang buồn phiền giờ cũng hết sạch, hấn không biết vì sao vừa rồi mình phải tức giận như vậy, có lẽ hấn đã nhận định Quý Hoài và hấn đã trói buộc sinh mệnh với nhau, là người thân cận nhất của nhau, giờ bỗng nhiên lại xuất hiện một người thân thiết với Quý Hoài hơn hấn, điều đó khiến hấn cảm thấy bất an và phẫn nộ.

Hấn thấy được Quý Hoài vẫn có một chút tình cảm với Tạ Chi, phần tình cảm này rất phức tạp, chính Quý Hoài có thể không hiểu rõ, nhưng hấn thì hiểu.

Quý Hoài sẽ không chỉ có hấn là duy nhất nữa. Hấn có thể ngăn tất cả mọi người tới gần Quý Hoài, nhưng không thể ngăn được tình thân máu mủ.

Hấn muốn Quý Hoài chỉ có duy nhất hấn, nhưng đồng thời Giang Tử Mặc lại không hề muốn Quý Hoài tứ cố vô thân như mình.

Giang Tử Mặc cúi đầu hôn môi Quý Hoài, nhẹ giọng nói: “Quý Tiểu Hoài, cho dù em làm chuyện gì, tôi cũng sẽ ở bên em.”

“Được.” Quý Hoài cong mắt cười.

Sau lần đó, một thời gian dài Tạ Chi không xuất hiện nữa, Quý Hoài không quá để tâm, chú Mặc thì bận việc công ty. Ngày thường Quý Hoài không có gì làm sẽ theo Giang Tử Mặc tới công ty, buổi tối tan làm cùng nhau trở về.

Buổi tan tầm hôm ấy, bọn họ lái xe về nhà. Lúc đi qua một tiệm cà phê thì thấy Tạ Chi đang ngồi cùng Hoa Cẩm Lăng, Quý Hoài không biết hai người đó nói chuyện gì, nhưng cậu thấy sắc mặt Tạ Chi không tốt lắm. Đèn xanh sáng lên, Giang Tử Mặc lái xe đi, Quý Hoài thấy Tạ Chi phẫn nộ đứng lên sau đó bỏ đi.

“Muốn gặp bà ấy không?” Giang Tử Mặc hỏi.

“Thôi.” Quý Hoài lắc đầu, thoải mái tựa vào ghế ngồi, “Nếu bà ấy muốn gặp em thì sẽ tự tới thôi.”

Quý Hoài lại nhú mày, “Mà bà ấy ở cùng Hoa Cẩm Lăng, em cảm thấy có gì đó không tốt.”

Giang Tử Mặc cũng chau mày, Hoa Cẩm Lăng đã yên tĩnh một thời gian, Giang Tử Mặc còn nghĩ cậu ta tự biết khó mà lui, không ngờ lại còn ngấm ngầm ra tay trong tối.

Giang Tử Mặc gõ ngón tay lên vô lăng, đột nhiên hỏi: “Hoa Duẫn Quan luôn đi tìm Tạ Chi đúng không? Tạ Chi tránh anh ta bao năm như thế sao giờ lại quay về?”

Quý Hoài lắc đầu, nức cười làm sao, đó chính là hai người thân thiết nhất của cậu nhưng cậu lại chẳng hề biết gì về bọn họ.

125. Chương 125: Đánh Cuộc

Edit: Cáo

Chạng vạng chiều tối chủ nhật, Lục Thất bỗng nhiên gọi điện tới bảo là muốn dẫn người đến ăn cơm. Quý Hoài và Giang Tử Mặc tưởng là Vương Văn Bản nên không bảo cô Thúy chuẩn bị gì nhiều, chỉ nấu thêm ba món.

Không ngờ người đến cùng Lục Thất lại là một cô gái. Quý Hoài ngăn người rồi mới mời họ đi vào. Con người thâm thúy của Giang Tử Mặc hơi khê động khi thấy hai người họ.

“Thiếu gia, Hoài thiếu gia, giới thiệu với hai người một chút, đây là Tiểu Nhã.”

“Chào mọi người.” - Tiểu Nhã cười ngọt ngào với họ.

Lục Thất kéo Tiểu Nhã ngồi xuống đối diện họ, sau đó dường như hơi xấu hổ, nói: “Trước giờ vẫn luôn muốn giới thiệu với hai người nhưng mãi không tìm được cơ hội. Tôi với Tiểu Nhã đã tìm hiểu nhau được nửa tháng rồi. Qua một thời gian ngắn nữa sẽ chuẩn bị về gặp gia đình. Trước đó tôi muốn đưa cô ấy đến gặp gỡ hai người trước.”

Quý Hoài không biết nói gì. Giang Tử Mặc bên cạnh gật đầu một cái, hỏi: ” Sao lại quen biết nhau?”

“Ông già tôi cứ luôn lải nhải muốn giới thiệu cho tôi một người bạn gái, vừa khéo bác gái đồng nghiệp của ông cũng rất nhiệt tình, nói chuyện một chút thì giới thiệu cháu gái bác ấy là Tiểu Nhã cho tôi. Tôi vừa gặp đã thích rồi, tính Tiểu Nhã rất tốt, không chê tôi già tí nào.”

“Anh dâu có già? Đừng nói luyên thuyên, em thích anh thế này.” - Tiểu Nhã mắt húng phản bác lại.

“Hai người xem, Lục Thất tôi vẫn có sức hút chứ. Tiểu Nhã tốt thế này mà cũng bị tôi thu hút.” - Lục Thất cười nhướn nhướn mày.

Tiểu Nhã cũng rất tự nhiên, liên tục đùa giỡn với Lục Thất, có thể thấy được là Lục Thất rất cưng chiều cô. Tiểu Nhã mặc dù hoạt bát tinh nghịch nhưng cũng thích Lục Thất thật lòng.

Trên bàn ăn, Lục Thất thường xuyên gấp thức ăn cho Tiểu Nhã, anh vừa ăn vừa nói đùa chọc cười cho cô vui. Tiểu Nhã cười run người, thấy ngại nên phải xin lỗi hai người Quý Hoài.

“Không có gì.” - Quý Hoài lắc đầu.

Lúc ăn được nửa bữa cơm rồi, điện thoại Lục Thất reo, rút ra nhìn một cái rồi nhấn từ chối. “Lại là mấy công ty cho vay vốn, dai như đũa.” - Anh ngẩng đầu nhìn Giang Tử Mặc cùng Quý Hoài, sau đó lẩm bẩm.

Một lát sau, điện thoại di động của Lục Thất lại vang lên, Lục Thất vẫn ngồi im. Tiểu Nhã đẩy đẩy anh nói: “Lại là bọn cho vay vốn à? Em nghe hộ anh, em có biện pháp đối phó với bọn họ.”

“Không có gì, không để ý đến là được, càng để ý họ còn càng làm phiền em.” - Lục Thất không đáp ứng.

Tiểu Nhã không cưỡng ép, nói với Lục Thất: “Mấy người này cũng như nhau cả, em cũng thường xuyên nhận được mấy cuộc điện thoại như thế, phiền muốn chết.”

Lục Thất cùng Tiểu Nhã lại nói chuyện theo cái đề tài này. Điện thoại Lục Thất reo mấy lần rồi im lặng. Nhưng một lát sau, điện thoại Quý Hoài lại vang lên.

Cậu ngẩng đầu nhìn Lục Thất, Lục Thất nhạy cảm hướng tầm mắt đến gần.

Quý Hoài thấy điện thoại vang lên liên tục, nhấn nhận. “Anh Bên ạ.”

Lục Thất chột xua tay về phía Quý Hoài. Quý Hoài ngó ra, chỉ thấy bên đầu kia điện thoại Vương Văn Bên gấp gấp hỏi: “Lục Thất có ở chỗ hai người không thế? Hoặc là có gọi điện thoại cho hai người không?”

Quý Hoài nhìn Lục Thất, Lục Thất dùng hết sức xua tay ra hiệu. Sau đó Quý Hoài rũ mắt xuống, nói: “Vẫn chưa gặp anh ấy, có chuyện gì không anh?”

“Nếu em thấy anh ta nhất định phải nói cho anh biết, đm.” - Cậu ta chửi thề một tiếng rồi cúp điện thoại.

Lục Thất thở ra, ngó người một lúc rồi cầm đũa lên.

Tiểu Nhã nghi ngờ nhìn một lúc, nghiêng đầu hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì à?”

“Không sao, không sao.” - Lục Thất lắc đầu, lại cười lên: “Ăn xong anh dẫn em đi xem phim.”

“Được ạ.” - Tiểu Nhã cười, đồng ý.

Lục Thất đưa Tiểu Nhã đi rồi, Quý Hoài hơi lo lắng nói: “Anh Lục thế này...”

Quý Hoài không biết nên nói như thế nào, nhưng cậu luôn cảm thấy không nên như thế. Tình cảm của Vương Văn Bản với Lục Thất, mấy người họ đều thấy rõ ràng, trong lòng Lục Thất cũng biết rõ. Trước chú Mặc cũng nói là anh Lục có cảm tình với Vương Văn Bản, thế nhưng hôm nay anh Lục tìm một cô bạn gái, lại còn có vẻ rất thích.

Ánh mắt Giang Tử Mặc bình tĩnh, suy nghĩ một lúc mới nói: “Chắc là vì Văn Bản ép quá đáng rồi.”

“Nhưng không phải Lục Thất cũng có cảm tình với anh Bản hả?”

“Nếu như đã nắm chắc được mười trên mười phần cảm tình thì Lục Thất đã không bước vào đường cùng thế này.”

“Làm gì có tình cảm nào mười phân vẹn mười.” - Quý Hoài thở dài một cái.

Lục Thất đi chơi với Tiểu Nhã một tối, đưa cô về rồi mới về nhà. Lúc cậu ta mở cửa còn dè dặt nhón chân đi vào, nhưng nhớ đến việc hôm qua mình đã đòi hết chìa khóa trong tay Vương Văn Bản về liền thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Anh mở đèn ở cửa, đổi giày đi vào nhà, vừa quay đầu đã thấy Vương Văn Bản đứng ngay sau lưng mình.

“Mày, mày, mày vào bằng cách nào?!”

“Anh đi đâu? Sao không nghe điện thoại của tôi?” - Vương Văn Bản mặt lạnh chất vấn, Lục Thất mở cửa, lờ đi câu hỏi của Văn Bản, nói vọng lại, “Tao không cho mày vào, bây giờ biến ra ngoài.”

“Lục Thất!” - Sắc mặt Vương Văn Bản cực xấu, hung ác trợn mắt nhìn Lục Thất.

Lục Thất bực mình, chỉ chỉ ra cửa, “Đi ra ngoài đi.”

“Một lần hai lần anh vẫn luôn đuổi tôi đi, anh có phải là hận không thể khiến tôi vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt anh? Mặc kệ làm cái gì cũng không liên quan đúng không?!”

Lục Thất bỗng nhiên mở miệng nói: “Hôm nay tao mang Tiểu Nhã đi gặp thiếu gia.”

Vương Văn Bản sững sốt, sau đó siết chặt nắm đấm, cắn răng nói: “Đừng có lấy cô kia ra bịp tôi, anh mà tìm được bạn gái thì đã tìm từ lâu rồi.”

“Trước kia không tìm không phải vì không muốn, mà là không có người thích. Bây giờ thật may mắn gặp được Tiểu Nhã, đương nhiên tao muốn đối xử tốt với cô ấy thật lòng.”

“Nói vậy, cô kia chẳng qua là người anh tạm thời lôi kéo vào.”

“Không phải, ngày mai bọn tao chuẩn bị đi gặp người nhà rồi.” - Lục Thất nói, “Bố tao đã gặp cô ấy, thấy rất hài lòng. Nếu không có gì ngoài dự tính thì cuối năm sẽ kết hôn.”

Vương Văn Bản rống to: “Anh kết hôn cái gì? Tôi đồng ý à?! Tôi sẽ không cho anh kết hôn!”

“Tôi không đồng ý.” - Vương Văn Bản ôm chặt Lục Thất, hôn lên môi Lục Thất: “Tôi tuyệt đối không đồng ý.”

“Vương Văn Bản! Ừm...Mày... Địt mẹ mày buông tao ra.” - Lục Thất giận dữ, cắn vào đầu lưỡi Vương Văn Bản, hung hãn đẩy người ra.

“Tao kết hôn liên quan mẹ gì đến mày?” - Lục Thất ra sức lau vết máu trên môi, “Mày đồng ý hay không thì quan trọng lắm à? Tao sẽ không mời mày, mày cút đi càng xa càng tốt cho tao!”

“Lục Thất! Nếu anh dám kết hôn, tôi chắc chắn sẽ đến phá, anh cứ thử xem?”

Lục Thất tức giận, trong ngực khó chịu, hận không thể đánh Vương Văn Bản một trận thật đau, nhìn nhìn xung quanh một chút, không tìm được đồ gì cầm thuận tay, liền đánh bằng tay không.

Vương Văn Bản không động đậy, để Lục Thất đánh một quyền lên mặt mình.

Vương Văn Bản giật giật khóe miệng, cả má trái xanh tím. Lục Thất vẫn căm tức nhìn cậu, cậu há miệng, bỗng nhiên gọi một tiếng: “Anh Thất.”

Quả đấm đang nắm chặt của Lục Thất chậm rãi buông xuống.

Vương Văn Bản nhìn Lục Thất, hỏi: “Anh Thất, anh định sau này không bao giờ quan tâm em nữa à?”

“Mày trưởng thành rồi, tao không có cái nghĩa vụ đấy.”

“Không có nghĩa vụ? À...” - Vương Văn Bản cười nhẹ một tiếng, lùi về phía sau một bước, “Quả nhiên người mà đến cả bố mẹ ruột cũng muốn bóp chết thì làm gì có người nào yêu. Ngay từ đầu, việc gì anh phải quan tâm em chứ?”

Lục Thất nhíu mày, nhìn vẻ mặt của Vương Văn Bản mà trong lòng cũng không chịu nổi. “Đừng nói như thế, kiểu người như cha mẹ mày chỉ chiếm số ít, không phải tất cả cha mẹ trên thế giới đều như thế. Anh mày lúc đầu chẳng qua cũng chỉ coi mày là em trai, chẳng qua tự mày...”

“Là em tự suy nghĩ nhiều, là em tự cho là người ta cũng yêu mình, là em mặt dày mày dạn theo anh không từ bỏ, anh nên chán ghét em từ lâu rồi mới phải.” - Vương Văn Bản lại lùi về sau một bước, đi tới cạnh cửa.

Lục Thất kinh ngạc nhìn, nhìn cậu ta từng bước từng bước một lùi ra phía cửa, chính mình lại không vui chút nào, thậm chí trong lòng còn có cảm giác nhói lên một cái không rõ vì sao.

“Được rồi.” - Vương Văn Bản cười giấu cợt một tiếng, móc mấy cái chìa khóa trong túi ra. “Tất cả chìa khóa đánh từ trước đều ở đây, lần này thật sự em không giữ lại cái nào đâu. Sau này... sẽ không trở lại nữa.”

Cậu ta lui đến cửa, sờ lên chốt nắm cửa, ánh mắt đỏ quạch ngẩng đầu nhìn về phía Lục Thất. Cậu ta dừng lại một chút, có vẻ vô cùng khó khăn mới nói được một câu: “Lúc anh kết hôn em sẽ không đến, thôi thì chúc phúc hai anh chị. Kết hôn vui vẻ.”

Nói xong, tay cậu đẩy cửa, cửa chậm rãi đóng lại. Lục Thất nhìn Vương Văn Bản dần dần biến mất khỏi tầm mắt mình, tự nhiên trong lòng có cảm giác gì đó không đúng. Anh lao về phía cửa, nhưng cửa đã bị đóng lại.

Wương Văn Bản từ từ rời khỏi chỗ Lục Thất, lúc đi xuống dưới tầng thì điện thoại reo, cậu ta nhìn một cái rồi nhấc nghe.

“Cậu ở chỗ Lục Thất à?” - Giang Tử Mặc hỏi.

Wương Văn Bản ngẩng đầu nhìn ô cửa sổ nhà Lục Thất, chỉ thấy có ánh sáng. “Việc gì đến cũng đến rồi, chính tôi tự rút lui, còn chúc phúc cho họ nữa...”

“Được đấy, vẫn tự chủ được bản thân.” - Giang Tử Mặc cười khê ở đầu bên kia.

Wương Văn Bản cắn răng nói: “Hy vọng cách anh nói có ích, tôi không nguyên rửa bọn họ là còn may đấy, chúc phúc cái củ cọt.”

“Có ích hay không sao tôi quyết định được, phải xem Lục Thất có bao nhiêu tình cảm với cậu. Đến cuối cùng mà vẫn vô dụng thì cậu nên chết tâm đi, đừng tiếp tục dây dưa nữa. Nếu Lục Thất không có tình cảm với cậu thì tôi cũng không cho cậu dây dưa tiếp đâu.”

“Tôi biết rồi.” - Vương Văn Bản nghiêng răng, cắn giận nói.

Giang Tử Mặc còn nói: “Tôi giúp cậu cũng là vì Lục Thất.”

“Tôi biết ngay mà, đang dưng làm gì có chuyện anh tốt đến thế.”

“Được rồi, chúc cậu thuận lợi.” - Giang Tử Mặc ở đầu kia nói.

Vương Văn Bản nhìn cánh cửa sổ phía trên kia, “ừ” một tiếng. Thực tế trong lòng cậu không chắc chắn một chút nào, cậu không dám lấy tình cảm của Lục Thất với mình ra để đánh cuộc. Nhưng hôm nay đã đi đến nước này, cậu không thể không làm vậy.

Nếu thắng, Lục Thất sẽ mãi mãi ở bên cậu. Thua? Kết quả đó cậu không dám nghĩ đến. Nếu như đã từng cảm nhận được sự ấm áp thì sẽ không muốn quay trở lại tình cảnh rét lạnh đến thấu xương của một người cô độc. Vào cái giây phút cậu nhận ra mình thích Lục Thất, cậu đã biết, cuộc sống như trước sẽ không bao giờ trở lại được nữa, không bao giờ. Mà nếu như thua cuộc, cậu cũng sẽ không quay lại.

Đến lúc đó, Vương Văn Bản cũng không biết chuyện gì sẽ đến với mình. Nhưng nếu đã không có Lục Thất bên cạnh, bất kể có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa cũng chẳng đáng bận tâm.

126. Chương 126: Lục Thất Đang Trốn Tránh

Edit: Anh Dờ

Buổi sáng, Lục Thất đeo đôi mắt thâm quầng đi ra cửa, bây giờ anh không muốn đến công ty, sợ đến đó thì lại gặp Vương Văn Bản. Về mặt của Vương Văn Bản lúc bỏ về tối hôm qua khiến Lục Thất mất ngủ cả đêm.

Những lời nói ấy của Vương Văn Bản làm Lục Thất khó chịu hơn cả chuyện cậu ta cứ sống chết bám lấy anh, Lục Thất cảm thấy rất không thoải mái, càng khó chịu thì càng suy nghĩ, cả đêm chẳng ngủ được là bao.

Lục Thất tới công ty nhưng phải đứng do dự một lúc mới đi vào, lúc vào trong thì mới chỉ có vài người đến, ngồi gõ máy tính lạch cạch. Anh ngẩng đầu nhìn bàn của Vương Văn Bản, vẫn chưa có người đến.

Anh đi về chỗ của mình, ngẩng mặt lên thì thấy Quý Hoài đang bưng một tách cà phê.

“Anh Lục? Anh đang làm gì thế?”

“Không có gì, không có gì.” Lục Thất đứng thẳng lên, lắc đầu lia lịa, “Pha cà phê cho thiếu gia hả? Thật là đức hạnh, thiếu gia không thương nhảm người. Đi đi đi, tới văn phòng thiếu gia.”

Quý Hoài bị Lục Thất đẩy đi vào văn phòng của Giang Tử Mặc, sau đó Lục Thất đóng cửa lại.

Quý Hoài đặt tách cà phê xuống trước mặt Giang Tử Mặc rồi ngồi xuống bên cạnh hắn, cầm tập tài liệu chưa xem xong lên tiếp tục xem. Giang Tử Mặc thấy Quý Hoài nghỉ hè rảnh rỗi nên lấy một số tài liệu về mảng đầu tư của A Uyển đưa cho Quý Hoài xem, Quý Hoài không từ chối, đã xem được mấy ngày rồi.

“Không có việc gì thì đi ra.” Giang Tử Mặc lên tiếng.

“À thì... tôi không quấy rầy hai người đâu, hai người có chuyện gì cứ giao cho tôi làm đi, tôi làm được tuốt. Hoài thiếu gia muốn uống gì không, tôi đi pha cho cậu.”

“Hai người có việc gì cho tôi làm đi mà?”

“Đi ra ngoài.” Giang Tử Mặc ngẩng đầu từ máy tính lên, quắc mắt nhìn Lục Thất.

“Tôi không quấy rầy đâu, tôi đứng ở cửa thôi, có chuyện gì cứ ới một tiếng, tôi nhắm mắt lại ha.” Lục Thất chỉ còn thiếu nước giơ tay lên thề.

Đột nhiên Giang Tử Mặc nở nụ cười, hắn kéo Quý Hoài vào lòng, liếc mắt nhìn Lục Thất, “Cậu thật sự muốn nhìn tiếp?”

“Ha ha...” Lục Thất khó xử, nhưng vẫn không muốn đi, đấu tranh tâm lý tìm một lý do để ở lại.

Giang Tử Mặc cúi đầu, Quý Hoài nghĩ hắn định làm thật, liền đưa tay chặn lại, “Chú Mặc!”

Giang Tử Mặc buồn cười bắt lấy tay Quý Hoài, hôn lên tay cậu một cái sau đó quay ra nói với Lục Thất, “Sáng nay đi cùng với lão Ngũ và Hoa Gia* lên thủ đô rồi, thời gian này không ở công ty đâu.”

**Hoa Gia này là chỉ người họ Hoa và hậu tố là gia (/yé/) chứ không phải nhà họ Hoa (Hoa gia /hua jià/).*

“Ai.. ai cơ?” Lục Thất khẽ thở phào, giờ vờ giả vịt hỏi một câu.

Giang Tử Mặc thấy dáng vẻ của Lục Thất, tiện tay quăng cuốn tạp chí qua, “Cút đi ra ngoài, không thì tôi gọi điện kêu trở về ngay bây giờ đấy.”

“Tôi đi, tôi đi!” Lục Thất nhảy lên để tránh cuốn tạp chí, sau đó không nhiều lời nữa, xoay người đi ra luôn.

Quý Hoài cười, “Anh Lục sợ anh Bàn thật đấy.”

“Mặc kệ bọn họ, cứ để bọn họ giày vò nhau đi.” Giang Tử Mặc ôm cậu chặt hơn, sau đó nắm cầm Quý Hoài hôn cậu. Quý Hoài khóa ngồi trên người Giang Tử Mặc, ngược cổ lên nghênh đón nụ hôn, cậu để Giang Tử Mặc ôm như vậy, chỉ một lát sau đã sụp đổ nghị lực, lười biếng rồi.

Quý Hoài ôm cổ Giang Tử Mặc, biếng nhác không nhéo: “Em không muốn xem nữa.”

“Vậy em muốn làm gì?” Giang Tử Mặc cắn cắn cằm cậu, hỏi.

“Cũng không hẳn là muốn làm gì, chỉ là.. đã xem cả buổi sáng rồi.” Hơn nữa cậu ngồi xem tài liệu bên cạnh chú Mặc suốt buổi sáng nhưng hẳn không liếc nhìn cậu lấy một cái, Quý Hoài chỉ có thể khẽ cắn môi, áp chế tạp niệm tiếp tục ngồi xem.

“Phải không? Cả buổi sáng ngồi nhìn tôi mới đúng chứ nhỉ?”

“Không có.” Quý Hoài đỏ bừng mặt cãi lại.

Giang Tử Mặc cười, nhéo eo cậu, cảm thán: “Ấm no sinh dâm dục đấy, Quý Tiểu Hoài.”

Quý Hoài bị nhéo thắt lưng thì cảm thấy ngứa ngứa, mặt cậu vừa nóng vừa đỏ, không dám nhìn Giang Tử Mặc. Giang Tử Mặc đột nhiên thấy đáng yêu, đôi mắt sâu thẳm lóe lên ý cười.

Quý Hoài quay đầu đi không nhìn Giang Tử Mặc, khóe mắt lại liếc nhìn vẻ tươi cười của hắn, nhất thời cậu thấy giật mình. Chính là như thế, cho dù chỉ là một biểu cảm của chú Mặc thôi cũng có thể khiến tim cậu đập thình thịch, trong lòng tràn ngập vị ấm áp ngọt ngào của tình yêu.

Mỗi lần nhìn Giang Tử Mặc sẽ cảm thấy yêu hắn nhiều hơn một ít, từng ngày từng chút một tích lũy dần lên, tình yêu trong tim ngày càng sâu nặng, ngày càng không thể thoát ra.

Mở đầu cả hai đời đều là những nỗi bất hạnh, nhưng cuối cùng lại may mắn vô cùng, gặp gỡ Giang Tử Mặc là thời khắc lãng mạn nhất trong đời Quý Hoài. Dường như thần tiên trong đất trời đã trao đi hết vận may để cậu có cơ hội thể yêu Giang Tử Mặc, mỗi ngày nhìn một ít, mỗi ngày yêu nhiều hơn một ít.

“Quý Tiểu Hoài, em rất yêu rất yêu tôi đúng không?” Giang Tử Mặc nắm cầm cậu hỏi.

Quý Hoài cắn môi, ái tình rừng rực trong đôi mắt cậu, không cần nói cũng đã rõ ràng. Giang Tử Mặc chỉ muốn cậu chính miệng nói ra mà thôi, hắn hôn lên mắt, lên mũi, lên môi Quý Hoài, tiếp tục hỏi: “Quý Tiểu

Hoài, mau nói đi.”

Lông mi Quý Hoài rung động, môi bị Giang Tử Mặc cắn hôn tới mức đỏ lên, cậu chăm chú nhìn vào mắt Giang Tử Mặc, thâm tình không hối hận mà khẳng định: “Em yêu anh.”

Bình thường Quý Hoài hay nói những câu tình thoại sến súa hơn nhiều, dù Giang Tử Mặc có giận thế nào thì cậu chỉ cần nói mấy câu là lại đầu vào đấy, dần dần Quý Hoài có thói quen nói tình thoại đổ Giang Tử Mặc. Nhưng mà ba chữ đơn giản “Em yêu anh” thì lại thật khó mở lời. Thời khắc nói ra, cả trái tim cậu như được ngâm trong nước ấm, vừa chua xót lại trưởng đau nhưng đồng thời ấm áp đến lạ, bao nhiêu loại cảm xúc cuối cùng hòa quyện trở thành một hương vị ngọt ngào nhất là “em yêu anh”.

“Ừm.” Giang Tử Mặc cười đáp.

Hắn lại nắm cầm cậu tiếp tục hôn, ý cười vẫn chưa tan, lại tiếp tục đáp lời, “Ừm.”

“Ừm, tôi nghe thấy rồi.” Hắn hôn lên mũi Quý Hoài.

“Tôi nghe rồi, Quý Tiểu Hoài.” Lại hôn lên môi cậu, “Nghe được toàn bộ.”

Quý Hoài ngược lên để Giang Tử Mặc hôn, mặt cậu ngày càng đỏ, lông mi đã rướm nước mắt.

Giang Tử Mặc một tay ôm Quý Hoài nhắc cậu đặt lên bàn làm việc trước mặt, Quý Hoài sợ hãi nắm chặt cánh tay hắn, “Chú Mặc.”

“Tiểu Hoài, ngoan, tôi giúp em.”

Khóe mắt Giang Tử Mặc hơi nhếch lên, nụ cười như làn gió thoảng qua khiến Quý Hoài quay cuồng tâm trí, quần đã bị Giang Tử Mặc kéo xuống.

Giang Tử Mặc cúi đầu ngậm lấy, toàn thân Quý Hoài cứng lên, tiếng rên rỉ ngân nga phát ra từ cổ họng.

Hai tay Quý Hoài chống trên mặt bàn, thân thể ngửa về phía sau, mắt thất thần nhìn trần nhà, “Ha.... ưm... chú, chú Mặc...”

Cậu chịu không nổi nữa, vươn tay nắm lấy tóc Giang Tử Mặc, ngón tay cứng nhắc kéo tóc hắn, mặt Quý Hoài đã đỏ ửng lên.

Qua hồi lâu, đầu lưỡi Giang Tử Mặc di chuyển, Quý Hoài không nhịn được muốn đẩy hắn ra, Giang Tử Mặc vẫn bất động.

“Chú Mặc...” Quý Hoài mắt đỏ, mũi cũng phớt hồng nhìn hẩn.

Giang Tử Mặc dùng giấy lau đi, sau đó lại ôm cậu vào lòng, cười nói: “Thế nào? Có phải kỹ thuật tốt hơn em không?”

“Á?” Quý Hoài xấu hổ, cậu cũng từng làm cho Giang Tử Mặc nhưng tại cậu ngốc quá, cứ liên tục cắn trúng hẩn. Sau hai lần thì Giang Tử Mặc không cho cậu làm nữa. Quý Hoài hồi tưởng lại, kỹ thuật của chú Mặc thực sự rất tốt, vừa rồi cậu thoải mái muốn chết đi sống lại.

“Sau này từ từ dạy em.” Giang Tử Mặc cười xấu xa nói.

Thân thể Quý Hoài như nhũn ra, trong lòng hơi chờ mong. Học cùng Giang Tử Mặc luôn luôn có hiệu quả hơn so với giáo trình mà Lục Thất cho cậu xem. Cậu có lén xem qua vài lần, nhưng chẳng những không học được mà lần nào cũng mặt đỏ tim đập.

Lần sau nên bảo anh Lục tự đi mà xem, miễn cho anh chỉ giải lý thuyết.

Mấy ngày này Lục Thất không cần trốn tránh nữa, tâm tình thoải mái hơn nhiều. Mỗi ngày ngoại trừ đi làm thì tan ca xong sẽ hẹn Tiểu Nhã đi ăn cơm hoặc xem phim, cảm tình của hai người ngày càng tăng lên.

Lúc Tiểu Nhã đề nghị tới gặp người nhà, Lục Thất đồng ý luôn. Sau khi đồng ý, bỗng dưng Lục Thất cảm thấy trong lòng mất đi một thứ gì đó, nhưng cũng không biết đó là gì, anh không nghĩ nhiều nữa.

Hôm đi gặp cha mẹ Tiểu Nhã, Lục Thất chỉnh đốn bản thân, mặc một bộ âu phục đặt may, tóc trên trán cũng vuốt hết về phía sau, cả người trở nên tràn trề sức sống, đẹp trai sáng láng, đồng thời không làm mất đi sự bình tĩnh và ổn trọng.

Tiểu Nhã nhìn thấy dáng vẻ của Lục Thất thì mắt sáng lên, khen ngợi từ trên xuống dưới. Lục Thất vui vẻ vào trong nhà Tiểu Nhã, cha mẹ cô là dân làm ăn ở vùng ngoại ô Kim Thành, cuộc sống không tính là dư dả nhưng rất hạnh phúc. Hai bác đều là người hòa ái sáng suốt, bữa cơm diễn ra trong bầu không khí vui vẻ hòa thuận.

Trước lúc về, cha mẹ Tiểu Nhã cứ luôn miệng bảo Lục Thất lần sau lại tới chơi. Tiểu Nhã thấy cha mẹ mình vừa lòng với Lục Thất thì cũng rất vui, cô cũng muốn tới nhà Lục Thất xem, Lục Thất đồng ý.

Lúc hai người đi tới cửa nhà Lục Thất, đèn cảm ứng tự động sáng lên, Lục Thất đang nói cười với Tiểu Nhã thì ngừng bật.

Bên cạnh cửa đang có người ngồi, gần đó là mấy vỏ chai rượu nằm lổn lổn. Lục Thất ngửi thấy mùi rượu nồng đậm trong không khí.

Vương Văn Bản chậm rãi ngẩng đầu lên, tóc tai cậu ta tán loạn, thế mà dài tới bả vai rồi, nhưng nhìn vào thì tuyệt đối sẽ không bị nhận nhầm thành con gái, bởi vì khuôn mặt Vương Văn Bản góc cạnh rất rõ ràng, đôi khi khiến Lục Thất phải ghen tỵ.

Vương Văn Bản ngẩn người, đứng phắt dậy ngập ngừng nói: “Anh về rồi?”

“Sao mà lại ở đây?”

“Em... em...” Cậu ta nhìn chai rượu còn thừa một nửa trong tay, không biết nên nói gì, quanh co lòng vòng một lúc. Vương Văn Bản thấy Tiểu Nhã phía sau Lục Thất thì vẻ mặt trở nên đau xót, cúi đầu xuống nhặt hết vỏ chai lên ôm vào lòng.

“Em thuận đường nên đến thôi, em... em đi đây.” Cậu ta ôm vỏ chai vội vàng rời đi. Đi được một đoạn đi lại đưa chai rượu lên uống, bước chân lảo đảo, đóng vỏ chai trong tay lại rơi xuống đất, phát ra tiếng “leng keng” chói tai.

Cậu ta lại bối rối ngồi xuống nhặt hết lên, sau đó bước đi.

“Này.” Lục Thất bỗng nhiên gọi cậu ta lại, Vương Văn Bản ngẩn ra, sau đó xoay người lại.

Lục Thất nhìn cậu ta mà thấy khó xử, anh muốn tự vả miệng mình, anh chỉ là bỗng dưng thấy hơi đau lòng. Nếu như là lúc trước thì anh sẽ giữ Vương Văn Bản ở lại, nhưng hôm nay không được, hôm nay Tiểu Nhã sẽ ở đây.

“Mày đi đi, sau đừng tới đây nữa.” Lục Thất phát tay.

“Em biết rồi.” Vương Văn Bản buồn bã bước vào thang máy.

Tiểu Nhã kéo tay Lục Thất hỏi: “Đó là ai thế?”

“Một tên bạn nhậu thôi.” Lục Thất nói.

“Ồ.”

Tiểu Nhã không hỏi thêm nữa, Lục Thất mở cửa mời cô vào. Bọn họ đi vào trong nhà chưa được bao lâu thì thang máy lại mở.

Vương Văn Bản lạnh lùng bước từ trong ra, cậu ta lại gần cửa, nghiêng răng nói: “Lục Thất, nếu buổi tối nay anh dám động vào cô ta, cho dù khiến anh hận cả đời thì tôi cũng phải tiên hạ thủ vi cường, cường gian anh trước.”

Sau đó cậu ta đứng sừng sững trước cửa căn hộ, dỏng tai nghe suốt một đêm.

127. Chương 127: Phát Sốt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Cáo

Buổi tối Lục Thất ngủ trên ghế sofa, cả đêm ngủ không yên. Sáng tỉnh dậy, phát hiện chăn trên người rơi xuống đất gần hết, chỉ còn một ít bị chân đè lên.

Bỗng nhiên anh “hắt xì” một cái thật mạnh, ngồi dậy từ ghế sofa. Nhiệt độ điều hòa trong nhà bật hơi thấp, anh xoa xoa cánh tay nổi da gà, vội vàng tắt điều hòa âm trần đi.

Anh chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Vừa mới đánh răng rửa mặt xong đi ra thì nhìn thấy Tiểu Nhã đẩy cửa phòng ngủ ra.

“Dậy rồi hả?”

“Nóng quá, sao anh lại tắt điều hòa đi thế, em nóng đến nổi tỉnh cả ngủ.” - Tiểu Nhã đứng ở cửa than phiền.

“Hả, nóng à, anh bật lại ngay đây.” - Lục Thất lại vội vàng bật điều hòa lên. Điều hòa vừa mới tắt chưa được mấy phút, khí lạnh trên người Lục Thất vẫn còn, bây giờ cảm thấy hơi lạnh.

“Em vẫn muốn ngủ.” - Tiểu Nhã dựa vào bên cạnh cửa phòng hí hóp nói. Lục Thất chỉ đành đáp: “Thế em ngủ thêm lát nữa đi, anh mua đồ ăn sáng cho.”

Tiểu Nhã vui vẻ nhảy cẫng lên, “Lục Thất anh tốt quá, em muốn ăn bánh bao gạch cua, mua được ở quán trên đường Hoài Ninh thì tốt.”

“Được, anh đi mua đây.” Lục Thất gật đầu.

“Anh tốt với em quá.” - Tiểu Nhã chạy tới, ôm Lục Thất, vui vẻ hôn lên mặt anh một cái, rồi quay người chạy về phòng ngủ tiếp.

Lục Thất sững sờ một lúc lâu mới cầm chìa khóa ra cửa.

Lúc anh mở cửa thấy có bóng người vọt qua, anh chạy vội ra ngoài nhìn nhưng chẳng thấy gì. Chẳng lẽ là trộm? Anh nghĩ trong đầu. Lúc chuẩn bị quay vào thì lại nhìn thấy ở cạnh cửa phía dưới chân mình có mấy mẩu tàn thuốc.

Buổi sáng Lục Thất đến công ty trễ, lúc anh bước vào cửa công ty còn hắt xì hơi mấy cái. Đúng lúc lão Ngủ đi qua, neho mắt nhìn anh một cái rồi vội tránh đi như sợ bị anh lây cho không bằng.

Lục Thất phẫn nộ trợn mắt nhìn cậu ta, sau đó lại hắt xì một cái, nghiêng đầu liền nhìn thấy Vương Văn Bản quay lưng về phía anh ngồi ở bàn làm việc của mình.

Anh hậm hực, vội vàng chuồn vào văn phòng của Giang Tử Mặc. Trong phòng chỉ có mình Giang Tử Mặc, sợ bị đuổi ra nên Lục Thất hỏi vội: “Hoài thiếu gia đâu rồi? Sao hôm nay lại không đến?”

Giang Tử Mặc tiếp tục làm việc của mình, mặc kệ anh. Lục Thất kéo cái ghế ngồi trước mặt Giang Tử Mặc, thở dài một cái: “Tôi thấy Hoài thiếu gia chắc là xấu hổ rồi. Mỗi lần ra khỏi văn phòng là môi đỏ, mắt cũng đỏ, hê hê, tôi chưa nói gì đâu nhé. Hai người trong phòng muốn làm cái gì thì làm cái đó, sao giờ lại không tới?”

Giang Tử Mặc gõ ngón tay lên bàn, liếc Lục Thất một cái cảnh cáo. Lục Thất tự bịt miệng mình tỏ vẻ ngậm mồm im lặng, chưa được bao lâu anh lại không nhịn được, bắt đầu cãi nhai với Giang Tử Mặc.

“Hôm qua tôi đi gặp cha mẹ Tiểu Nhã, họ có vẻ hài lòng. Rể hiền như tôi có phải dễ kiếm đâu. Hắt xì!” - Lục Thất hắt xì thật mạnh. Lần này Giang Tử Mặc hết ngồi yên nổi, đạp dưới chân một cái, ghế của Lục Thất trượt về phía sau một đoạn dài.

“Úi úi, quá đáng thế! Hắt xì...” - Lục Thất liên tục hắt xì mấy cái, đến nỗi nước mắt cũng chảy ra.

“Được rồi được rồi, về nghỉ ngơi đi, hôm nay cho cậu nghỉ.” - Giang Tử Mặc phát tay về phía Lục Thất.

Lục Thất ngửa đầu ra sau để nước mũi không chảy ra, nói: “Tôi về nhà không có gì làm, mà cũng chẳng nghiêm trọng đâu, uống mấy viên thuốc là khỏi.”

“Đừng có ở lại chỗ này, biến.”

Lục Thất mất hứng, lì lợm không đi. “Sao? Tôi ở lại cũng không được hả? Thiếu gia, cậu thay đổi rồi. Lục Thất ở trong lòng cậu chẳng lẽ đến cả tư cách ở bên cạnh cậu cũng không có sao?”

“Thôi cậu im mẹ mồm đi.” - Giang Tử Mặc bực mình, “Lây cảm cho tôi thì buổi tối làm sao tôi ôm Tiểu Quý Hoài đi ngủ được, biết điều thì cút nhanh.”

“Rồi rồi.” - Lục Thất lại hê hê cười đều, “Tôi đi là được chứ gì, thiếu gia cậu xem, Hoài thiếu gia không đến công ty với cậu có phải vì buổi tối cậu quá cảm thú không?”

“Rốt cuộc có cút đi không?” - Giang Tử Mặc lạnh mặt.

“Hắt xì, tôi đi tôi đi.” - Bấy giờ Lục Thất mới ra ngoài, anh xoa xoa mũi, mũi đã tắc nghẹt, trán cũng hơi đau đau.

Anh đi về chỗ của mình, ngồi xuống rút một tờ giấy nhét vào trong lỗ mũi. Anh không có chút sức sống nào, bật máy tính lên xong bắt giấc ngủ người ra.

Một lát sau, bỗng nhiên có một ly nước đã pha sẵn Cẩm Mạo Linh* đặt trên cạnh bàn anh. Lục Thất ngẩng đầu chỉ thấy Vương Văn Bản lướt qua người anh đi thẳng về chỗ ngồi của cậu ta, không quay đầu lại một lần.

*Cẩm Mạo Linh:

Lục Thất cầm ly thuốc trong tay, vẻ mặt phức tạp. Bây giờ không phải là anh trốn tránh Vương Văn Bản nữa, mà là Vương Văn Bản một mực tránh né anh. Từ sau đêm Vương Văn Bản chúc anh hạnh phúc cũng không chủ động đến trước mặt anh nữa rồi.

Lục Thất nhất thời không quen, luôn vô thức đi tìm Vương Văn Bản, phát hiện ra Vương Văn Bản đã không còn bám lấy mình như trước nữa.

Nhưng đây không phải hy vọng của anh à? Bây giờ Vương Văn Bản đã buông tay, cuộc sống của hai người họ có thể trở về bình thường. Anh có thể kết hôn sinh con như dự định, sau đó Vương Văn Bản cũng sẽ gặp được người mình thích.

“Aiz, anh Lục xuống tầng lấy hàng ship hộ em với, giờ em không đi được.” - Hoa Gia, một thanh niên gần hai mươi tuổi trong công ty họ, dáng dấp cũng ổn, mỗi tội mặt đầy mụn rỗ, nhất là lúc ăn cơm khá ảnh hưởng đến khẩu vị người khác.

“Được, anh xuống lấy cho.” - Lục Thất vốn là người phụ trách nội vụ, việc vặt trong công ty toàn là do anh

làm. Những người khác lúc nhận dự án thì sẽ bộn bề nhiều việc, chỉ có anh làm mấy việc chạy vặt linh tinh này.

Lục Thất còn chưa đứng lên, Vương Văn Bản đã đi đến cửa, nói với Hoa Gia: “Chú có hàng ship gì cơ? Anh định đi xuống hút thuốc, tiện lấy hộ luôn cho.”

“Thế em cảm ơn anh Bản.” - Hoa gia cười nói tên món hàng cho Vương Văn Bản rồi lại cắm mặt vào máy tính.

Lục Thất lại không có việc gì làm, anh ngồi trên ghế, cả đầu bây giờ nặng trĩu như đổ chì, cả người anh nặng nề, híp mắt mơ màng nhòai người nằm lên bàn.

Wương Văn Bản lấy hàng xong đưa cho Hoa Gia trước, sau đó đi tới bên cạnh Lục Thất, nhìn trán anh một lúc rồi xoay người bước vào văn phòng của Giang Tử Mặc.

“Tôi đến xin nghỉ cho Lục Thất.”

Giang Tử Mặc không có gì ngạc nhiên, chỉ nói: “Được, cậu mang cậu ta đi viện khám xem.”

“Vâng.”

Wương Văn Bản đi ra vỗ vai Lục Thất, Lục Thất không nói năng gì, Vương Văn Bản liền kéo anh lên, đỡ lên vai. Lục Thất hừ một tiếng mở mắt.

“Tôi đưa anh đi viện.”

Lục Thất không phản ứng, ngơ ngác nhìn cậu. Vương Văn Bản không đợi anh trả lời đã đưa ra ngoài. Đợi đến lúc ngồi lên xe, Lục Thất mới ngơ ngác xụi xụi mũi, lẩm bẩm: “Anh mà không đi viện, muốn về nhà ngủ.”

Wương Văn Bản không để ý đến, trực tiếp mang người đến bệnh viện. Bác sĩ nhìn một lúc liền cúi đầu loẹt xoẹt viết mấy hàng chữ, xong đưa tờ đơn cho Vương Văn Bản: “Đàn ông lớn như thế, trúng gió cảm mạo là chuyện nhỏ, về nhà uống thuốc là được.”

Wương Văn Bản nổi giận: “Ông không nhìn thấy người ta bị sốt à? Sốt đến nổi mặt đỏ bừng, mê man cả đầu óc mà lại bảo không bị làm sao?!”

“Thế chữa như nào cậu nói đi?” - Bác sĩ bị hét vào mặt, sắc mặt không tốt lắm.

Wương Văn Bản nhìn Lục Thất bị sốt đến đỏ bừng mặt, đau lòng lại không biết nên làm gì, lúc này mới xuống nước mà nhờ vả bác sĩ. “Bác sĩ xem hộ với ạ, làm thế nào để anh ấy nhanh khỏe một chút.”

Bác sĩ nhăn mặt, viết lại một cái đơn khác. “Vị thiếu gia này, hay là các cậu nằm viện một ngày đi? Không thì hai ngày cũng được.”

Wương Văn Bản không để ý đến câu nói trào phúng của bác sĩ, vội vàng nhận lấy đơn thuốc, sau đó đưa người vào phòng vip đơn.

Lục Thất nằm truyền nước trên giường, Vương Văn Bản ngồi ở bên cạnh chăm sóc. Thừa dịp Lục Thất ngủ cậu mới dám nhìn Lục Thất một cách quang minh chính đại. Tối qua cậu ngồi ngoài cửa nhà Lục Thất mà ngủ, dán tai vào vách tường lắng tai nghe cả một đêm. Mặc dù không nghe được âm thanh nào nhưng cậu vẫn không thể thả lỏng.

Vì vậy cậu liền lén lén lút lút đứng dậy, nhẹ nhàng cởi quần áo Lục Thất, nhìn từ trên xuống. Tốt, ngực không có vết gì, cậu lại cẩn thận lật Lục Thất lại để nhìn lên lưng, quét mắt một vòng thấy trên người anh không có vết tích nào cả cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra cậu còn muốn kiểm tra ở dưới nữa, nhưng cậu cũng không phải là Giang Tử Mặc mà ở chỗ nào cũng dè người ta ra làm được. Cậu vô cùng nghiêm túc nghĩ đến hoàn cảnh trong bệnh viện bây giờ, thở dài một cái rồi thôi.

Lục Thất chỉ truyền một bình, ngủ hai ba tiếng, đến chiều cả người ra mồ hôi hết sốt mới tỉnh lại.

Vương Văn Bản lập tức thu hồi ánh mắt đứng lên. Lục Thất mở mắt ra, sững sốt một lúc mới nói: “Sao anh mày lại ở bệnh viện?”

“Anh sốt mơ màng nên tôi đưa anh đến bệnh viện.”

“Ừm, thế sao lại nằm viện?”

Vương Văn Bản không dám nói là mình uy hiếp bác sĩ nên mới được ở lại, cậu cố sức giữ bình tĩnh nói: “Anh tỉnh rồi thì tôi về công ty đây. Anh vừa hết sốt, cứ tiếp tục nằm nghỉ ngơi đi, gọi điện cho bạn gái đến mà chăm sóc.”

“À, không cần.” - Lục Thất có chút lúng túng, “Cô ấy giờ đang đi làm, chắc sẽ không tới được. Anh mày chỉ cảm vặt thôi, không cần làm cô ấy lo lắng.”

Vương Văn Bản nhú mày một cái, không nói tiếp. Trước khi đi còn dặn dò: “Mấy ngày nay trời nóng nhưng buổi tối đừng có ham máy lạnh, vẫn phải đắp chăn.”

“Biết rồi.” - Lục Thất có chút chột dạ, đột nhiên nhớ ra có thể vì mình tối qua không đắp gì nên bị lạnh người, hôm nay mới sốt. Nếu Vương Văn Bản biết, không biết chừng còn khinh bỉ anh mấy câu. Bởi vì trước kia lúc ngủ chung, Lục Thất luôn đá chăn xuống, cả đêm Vương Văn Bản phải đắp chăn lại cho anh mấy lần.

Vương Văn Bản còn muốn nói thêm mấy câu nhưng cũng chẳng biết nói gì. Lục Thất không muốn nhìn thấy cậu, cậu đứng ở đây có thể sẽ làm anh ấy chướng mắt. Cậu cười khổ trong lòng, cần gì phải đến trước mặt người ta để tự làm khổ mình chứ, không phải đã quyết định sẽ cố gắng kiềm chế rồi à?

Vương Văn Bản âm thầm cảnh cáo mình trong lòng. Không thể vì tham lam nhất thời mà bỏ đi hạnh phúc sau này có thể hàng ngày ở chung với Lục Thất, cho nên phải nhẫn nhịn tự chủ.

“Tôi về đây, anh nghỉ ngơi cho khỏe.” - Vương Văn Bản nói xong câu cuối liền rời đi không lưu luyến.

Sau khi Vương Văn Bản đi, Lục Thất nằm một mình trên giường bệnh, thật là nhàm chán, anh lướt lướt điện thoại di động mãi cũng không biết tìm ai trò chuyện tâm sự mấy câu. Tiểu Nhã càng không thể, bây giờ cô ấy đang làm việc, không có thời gian nói chuyện, mà làm sao anh lại có thể nói là vì tối qua ngủ ghế sofa lạnh cóng nên mới phát sốt chứ?

Lục Thất cảm thấy sau khi Vương Văn Bản rời đi, phòng bệnh chợt im lặng rất nhiều, chính anh cũng cảm thấy giống như thiếu mất cái gì, cả người trống vắng chân tay rảnh rỗi không có chuyện gì làm.

128. Chương 128: Nó Không Nhận Người Anh Trai Này

Edit: anh Dờ

Sáng sớm nay Quý Hoài không cùng Giang Tử Mặc tới công ty mà ngủ thẳng tới gần trưa mới dậy. Đêm qua tới gần sáng chú Mặc mới tha cho cậu, khiến cho sáng nay Giang Tử Mặc rời giường rồi mà Quý Hoài vẫn chưa nhắc nổi người.

Cậu ở nhà ăn một bữa cơm trưa đơn giản, cậu nghĩ nếu mình ở nhà thì thôi không cần gọi cô Thúy tới làm cơm. Cậu tự ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn, chú Mặc không thích nhà có người lạ nên cô Thúy chỉ tới dọn dẹp vệ sinh và làm cơm xong rồi về. Bây giờ Quý Hoài đã học được cách làm mấy món ăn, nếu đơn giản thì không cần gọi cô Thúy tới nữa.

Trong gara còn một chiếc xe nữa nên Quý Hoài lái nó ra ngoài, nghỉ hè năm nay cậu đã lấy được bằng lái. Đời trước cậu vốn đã biết lái xe rồi, đời này chỉ là thi lại cho có lệ để lấy bằng thôi.

Cậu vừa mới lái không được bao xa thì gặp một người ở đang ngồi ở đoạn dốc sườn núi.

Quý Hoài hạ kính xe xuống, lẳng lặng nhìn người kia.

Hoa Cẩm Niên thấy Quý Hoài thì cũng sửng sốt, sau đó nhìn nhìn cái xe hồng của mình, liền mở cửa xe Quý Hoài bước lên.

“Cho anh đi nhờ một đoạn, xe anh hồng rồi.” Hoa Cẩm Niên nói.

“Đi đâu?”

“Xuống núi rồi thả anh ở đâu cũng được.”

Quý Hoài không hỏi nhiều, lái xe đưa Hoa Cẩm Niên xuống núi. Nơi ở của Hoa gia ở giữa một khu rừng núi, nơi này vào 30 năm trước chính là đất sở hữu của Giang gia, giá nhà đất lúc ấy rất rẻ, chính phủ lại không có ý định khai phá nên Giang Bản đã cho xây liền luôn mấy tòa biệt thự.

Mấy năm gần đây Kim Thành dần mở rộng nhiều khu vực mới, việc kinh doanh buôn bán phát triển mạnh mẽ, hiện giờ đã trở thành một thành phố phồn hoa. Năm đó, sau khi vợ chồng Giang Bản qua đời thì Hoa gia đã tiếp nhận mảnh đất này, lúc bấy giờ chính phủ muốn khai phá cũng đã muộn, cả khu biệt thự giữa núi rừng không có người nào khác.

Dưới chân núi là các khu nhà ở và business park, nghiêm nhiên vây quanh cả ngọn núi ấy.

Sau khi lên xe Hoa Cẩm Niên cứ luôn mặt ủ mày chau, Quý Hoài liếc mắt là biết ngay Hoa Cẩm Niên vừa cãi nhau với ai đó. Lúc dừng đèn đỏ, Quý Hoài mở radio lên, chọn một bài hát tiếng Anh nhẹ nhàng, sau đó sắc mặt Hoa Cẩm Niên dần trở nên thoải mái hơn.

“Cậu cũng thích nghe bài này à?” Hoa Cẩm Niên nghiêng đầu hỏi.

Quý Hoài gật gật đầu, “Ừm.”

Hoa Cẩm Niên rất bất ngờ, nhìn Quý Hoài một lúc lâu mới thu lại ánh mắt, mở miệng hỏi: “Ông nội bệnh nặng như vậy mà cậu không tính đến thăm sao? Huống hồ cậu ở ngay gần đây.” Tuy nói là vậy nhưng Hoa Cẩm Niên không hề có ý tứ trách móc.

Quý Hoài kinh ngạc, Hoa Chính Diệu sắp không xong rồi hả? Nhưng thời gian này ở đời trước Hoa Chính Diệu vẫn còn rất khỏe mạnh, quyền hành của Hoa gia vẫn nằm trên tay Hoa Chính Diệu, cho tới khi chết cậu cũng không nghe thấy tin tức gì bảo rằng thân thể Hoa Chính Diệu không tốt.

“Em không phải người Hoa gia, không có nghĩa vụ ấy.”

“Phì...” Hoa Cẩm Niên cười khẽ, châm chọc nói, “Chú ba sao lại có đứa con trai như cậu được nhỉ, đúng là kỳ quái.”

“Chuyện kỳ quái của Hoa gia còn ít sao, có nhiều chuyện kỳ quái hơn nữa cũng chẳng lạ.”

“Cũng đúng.” Hoa Cẩm Niên dường như nhớ tới cái gì, nhú mày cười lạnh, “Ngay cả em gái họ cũng có thể trở thành em gái ruột cùng cha khác mẹ, còn gì có thể kỳ quái hơn chứ? Trái lại như cậu thì hóa ra mới là bình thường.”

Quý Hoài biết Hoa Cẩm Niên rất phản cảm với chuyện của Tề Nguyệt và Hoa Duẫn Hòa, đời trước Hoa Cẩm Niên cũng như thế, anh chưa bao giờ hài lòng với tác phong của Hoa gia, anh cũng không có hứng thú với Hoa thị, về được vài năm lại chạy ra nước ngoài.

Quý Hoài bỗng nhiên có chút buồn vô cớ, đời trước Hoa Cẩm Niên không biết chuyện của Tề Nguyệt và Hoa Duẫn Hòa mà còn không chịu được phải rời Hoa gia, đời này xảy ra chuyện như thế, anh lại càng không muốn ở lại.

Đời này thật sự không còn giống đời trước nữa, dường như mỗi người đều đi vào một ngã rẽ khác. Hoa Chính Diệu bệnh nặng quần thân, Hoa Duẫn Giang hăm sâu trong lao ngục, Hoa Cẩm Tú sụp đổ tự tôn. Cậu nghĩ nghĩ rồi không nhịn được cong khóe miệng, quan trọng nhất là, quỹ đạo cuộc sống của cậu và Giang Tử Mặc đã đan vào với nhau, chứ không phải là hai đường thẳng song song như đời trước.

“Cậu cười gì đấy? Có gì buồn cười?” Hoa Cẩm Niên khó hiểu hỏi, đột nhiên di động vang lên, anh không hỏi Quý Hoài nữa, quay ra nghe điện thoại, “Hạ Dật?”

Quý Hoài ngẩn người, sau đó sắc mặt trầm hẳn xuống.

Đầu bên kia nói vài câu gì đó, Hoa Cẩm Niên không kiên nhẫn, “Kệ ông có đem Hoa Cẩm Tú đi cùng hay không, tôi không quan tâm, bây giờ tôi không có tâm trạng. Hả? Còn chuyện gì được nữa, về bên này cãi nhau một trận, lúc về được nửa đường thì xe chết con mẹ nó máy, đang ngồi bên đường vật vờ như thằng ăn xin thì có xe đi qua, ầy ầy Quý Hoài nhìn đường đi chứ...”

Hoa Cẩm Niên nghe điện thoại, thấy Quý Hoài lái xe suýt nữa thì đánh lái vào đuôi xe phía trước thì vội vàng nhắc nhở. Quý Hoài giảm tốc độ, thầm thở phào trong lòng.

“Không sao, không bị đụng diếc gì cả, Quý Hoài? Ông hỏi Quý Hoài nào á?” Hoa Cẩm Niên tiếp tục nghe điện thoại, nói với đầu kia, “Chú ba tôi chỉ có một đứa con, ừ đúng, đứa nhỏ này còn chẳng chịu nhận chú ba làm cha, chắc...”

Đời trước Hoa Cẩm Niên và Hạ Dật là bạn tốt, chơi với nhau từ nhỏ tới lớn. Người đầu tiên và duy nhất

trong Hoa gia đối xử tốt với Quý Hoài chính là Hoa Cẩm Niên, do đó cậu thật tình coi Hoa Cẩm Niên như anh trai, cũng xem Hạ Dật như bạn tốt. Cậu có tình cảm với Hạ Dật cũng là điều dễ hiểu. Nhưng giờ ngẫm lại thấy thật ngu ngốc, Hạ Dật chỉ tỏ ra tốt bụng một chút thôi mà Quý Hoài cũng trân quý đặt ở trong lòng. Cuối cùng tình cảm biến chất, hủy hoại chính mình mà không hay biết.

“Dẫn nó tới á hả? Dẫn nó tới làm gì? Tôi có phải anh trai nó đâu, ngay cả ông nội nó còn không nhận, đừng nói tôi.” Hoa Cẩm Niên nói chuyện với bên kia, đầu kia nói gì đó, Hoa Cẩm Niên mất kiên nhẫn ngắt lời, “Được rồi, tỳ nữa tôi tới.”

Hoa Cẩm Niên cúp máy, cầm di động trong tay nghịch, Quý Hoài nhìn ven đường, “Anh muốn xuống chỗ nào?”

“Không xuống nữa, cậu đưa anh tới một chỗ này đi.”

Quý Hoài không đồng ý, ngừng xe ở ven đường, “Xuống xe đi, em không hơi đâu mà đưa anh tới đó.”

Hoa Cẩm Niên bất động, hỏi ngược lại: “Vậy cậu muốn đi đâu? Anh nhớ đây là xe của chú Mặc mà? Người khác nói anh còn không tin, hôm nay được tận mắt thấy.”

“Thì sao?” Quý Hoài không vui nhú mày.

“Thì anh vẫn không tin chứ sao.” Hoa Cẩm Niên nắm di động trong tay không nghịch nữa, giọng điệu đột nhiên đanh lại, “Anh không quan tâm cậu với chú Mặc có quan hệ gì đâu, so với ông bà nhà này thì hai người còn phải gọi bằng cụ.”

Quý Hoài nghe ra được, Hoa Cẩm Niên căm thù chuyện của Hoa Duẫn Hòa và Tề Nguyệt tới tận xương tủy, coi đây là một sự sỉ nhục. Xem ra hôm nay tâm trạng Hoa Cẩm Niên không tốt là vì quay về cãi nhau với Hoa Duẫn Hòa một trận. Nếu anh không vui thì sẽ thể hiện hết lên mặt, Hoa Cẩm Niên là người dễ đọc vị nhất Hoa gia.

Quý Hoài thở dài hỏi: “Anh định đi đâu?”

Quý Hoài đưa Hoa Cẩm Niên tới tận cửa, Hoa Cẩm Niên nói cảm ơn sau đó mới xuống xe, “Vào chơi cùng không?”

“Không.” Quý Hoài từ chối.

Hoa Cẩm Niên vừa xuống thì thấy Hạ Dật đứng chờ, “Sao ông lại ra đây?”

“Nghĩ ông sắp đến nên ra đón.” Hạ Dật cười, ánh mắt lại nhìn Quý Hoài, “Quý Hoài, vào chơi cùng đi.”

Quý Hoài không hề liếc mắt nhìn Hạ Dật, cậu kéo cửa kính xe lên, chào hỏi cũng không buồn chào, chuẩn bị khởi động xe lái đi. Bỗng nhiên khóe mắt cậu nhìn thấy bóng dáng Tạ Chi ở trong quán, cậu ngẩn người, nghĩ là mình nhìn lầm.

“Em là em trai của Cẩm Niên thì đương nhiên cũng là em trai anh, toàn đám bạn bè thân quen thôi mà, mọi người xấp xỉ tuổi nhau không có gì khó xử cả đâu.”

Hoa Cẩm Niên đứng một bên cười mỉa: “Này, đừng có mà nhận vợ, nhận em trai dễ dàng thế à? Đến cả tôi đây người ta cũng không nhận đâu, ông thì là cái đỉnh gì mà nó phải nhận.”

Hạ Dật bất đắc dĩ cười nói: “Lúc trước bà trẻ có nói, ở bên ngoài phải quan tâm chăm sóc cho Quý Hoài, tôi nghĩ Quý Hoài nhỏ tuổi hơn nên coi em ấy như em trai. Cho dù không quen biết ông thì tôi vẫn coi em ấy như em trai thôi.”

Hoa Cẩm Niên nói: “Ông thật là biết chiếm hời.”

Hạ Dật cười, quay đầu nhìn Quý Hoài.

Quý Hoài do dự một lúc rồi xuống xe, Hạ Dật cười vui vẻ, “Quý Hoài có thể tham gia thì anh vui lắm.”

Quý Hoài lướt qua người anh ta đi vào, mặt lạnh lùng không hề để ý tới Hạ Dật.

Hoa Cẩm Niên nhìn ra một chút, cụng vào bả vai Hạ Dật, “Đắc tội nó rồi phải không? Chứ sao thái độ của nó với ông lại kém như thế được?”

Hạ Dật hỏi lại: “Thế thái độ của em ấy với ông tốt lắm à?”

“Đương nhiên, dù sao thì tôi cũng là...” Hoa Cẩm Niên nói một chút thì ngừng lại.

Trước kia anh thích nhất là chú ba, chú ba là người thông minh tài trí nhất Hoa gia, là người mà cả Hoa gia không ai có thể bắt ép chú ấy. Từ nhỏ Hoa Cẩm Niên đã không có cảm tình với bố mình, trái lại luôn ngưỡng mộ Hoa Duẫn Quan.

Hoa Duẫn Quan khinh thường tài sản của Hoa gia, đi theo tiếng gọi của trái tim mà lưu lạc khắp nơi để tìm người con gái mình yêu, Hoa Cẩm Niên cũng rất ngưỡng mộ chuyện này. Trong Hoa gia thì chỉ có Hoa Duẫn Quan là tấm gương mà Hoa Cẩm Niên hướng tới.

Cho nên đối với đứa con trai của chú ba, Hoa Cẩm Niên thấy rất có thiện cảm. Cho dù Quý Hoài không giống như chú ba, anh vẫn sẽ đối xử với Quý Hoài như em trai ruột thịt.

- _____
Bù chương cái gì, anh Dờ quyết định đi chơi =))))))

129. Chương 129: Sự Thay Đổi Trong Hai Năm Của Quý Hoài

Edit: Cáo

Bọn họ vào một club tư nhân, trong tòa nhà rất yên tĩnh, phòng riêng nào cũng đều được đặt ở các vị trí kín đáo. Quý Hoài nhìn xung quanh, phòng khuất kín bưng nên cậu gần như không thể biết Tạ Chi ở đâu.

Cậu suy nghĩ một lát, cần gì phải vậy nhỉ, cứ cho là Tạ Chi ở đây thì cậu cũng không cần phải đi vào. Nghĩ thế, cậu hơi muốn quay về. Bây giờ cậu nên đi mua đồ ăn xong về nấu cơm cho chú Mặc mới đúng, chứ không phải là ở cùng với một đám còn chả biết xưng hô như thế nào.

Phục vụ đưa họ đến một gian phòng tối và kín rồi ra ngoài. Trong phòng đều là mấy đứa con nhà giàu ở Kim thành. Quý Hoài nhìn một vòng thấy toàn các gương mặt thân quen, nhưng bọn họ hầu như không biết cậu.

Hoa Cẩm Niên cũng không giới thiệu nhiều về cậu, chỉ bảo là một người bạn đến chơi. Bọn họ đã đánh mấy ván bài rồi, Quý Hoài chưa ngồi được bao lâu đã không chịu được.

Cậu nhìn điện thoại di động, đã bốn giờ chiều, chú Mặc cũng sắp tan làm rồi nhỉ? Cậu bây giờ đến thức ăn còn chưa mua.

“Quý Hoài vào chơi một ván đi.”

Quý Hoài ngẩng đầu lên khỏi điện thoại, thấy Hoa Cẩm Niên gọi thì lắc đầu.

“Chú Mặc không cho em tiền à?”

“Cho rồi, nhưng em không thích chơi cái trò này.”

Hạ Dật ngồi cạnh cười: “Quý Hoài biết chơi đấy, lần trước tôi thấy em ấy lột sạch ví tiền mọi người rồi mới đi.”

“Thế hả? Nhìn có vẻ không giống vậy lắm.”

“Em về trước.” - Quý Hoài đứng lên nói với Hoa Cẩm Niên, “Mấy người cứ tiếp tục.”

“Sao đã đi rồi?” - Hoa Cẩm Niên hỏi, thấy cậu vừa nhìn điện thoại, còn tưởng là Giang Tử Mặc gọi về, “Chẹp, bây giờ mới mấy giờ mà đã tới giờ giới nghiêm rồi?”

“Không phải.” - Quý Hoài không muốn nói nhiều với anh, liền đi ra ngoài. Cậu không chú ý đến Hạ Dật cũng đi theo mình, lúc Quý Hoài vào thang máy mới phát hiện ra.

Hạ Dật cười dịu dàng, hỏi: “Quý Hoài, em đang tránh anh à? Lâu rồi không gặp, dạo này em có khỏe không?”

Kể từ lúc Quý Hoài biết bộ mặt thật của Hạ Dật đã cực kỳ chán ghét vẻ mặt ôn nhu dịu dàng này của hắn. Chính cậu cũng không hiểu sao đời trước mình lại say đắm khuôn mặt này, đúng là bị mở lộn làm mờ mắt.

“Chuyện lần trước là anh sai, anh nhận lỗi với em. Anh... anh cũng không biết là tại làm sao. Cứ thấy em là anh lại muốn gần gũi với em. Thật xin lỗi, Quý Hoài, anh thật lòng xin lỗi em.” - Hạ Dật nói, vẻ mặt thành khẩn, tình chân ý thật. Quý Hoài nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu cũng không nhìn ra một chút sơ hở nào.

Quý Hoài giấu cợt từ đáy lòng, mở miệng hỏi: “Tôi nhớ là anh với Hoa Cẩm Tú hẳn là quan hệ người yêu chứ?”

“Haiz...” - Hắn thở dài một cái, hơi có vẻ bất đắc dĩ, “Lúc trước Cẩm Tú xảy ra chuyện như thế, anh không đành lòng nên đã an ủi cô ấy, cô ấy lại dựa vào anh. Mà anh thấy cô ấy là một cô bé, không nỡ rời đi nên vẫn luôn săn sóc cô ấy, chứ anh chỉ coi Cẩm Tú là em gái thôi.”

“Em gái? Hạ Dật, lời này mà anh cũng nói ra được.” - Quý Hoài cười nhạt.

“Quý Hoài em không tin anh à?” - Hạ Dật đi về phía trước một bước, “Có lẽ là anh thích em mất rồi, mặc dù có thể em không tin, nhưng những ngày qua anh vẫn luôn nhớ về em, muốn xin lỗi, cũng muốn gặp em.”

“Thôi đi, càng nói tôi càng buồn nôn.”

“Quý Hoài.”

Hạ Dật có vẻ rất đau lòng, lại nhích tới gần một bước, Quý Hoài cau mày, lạnh giọng: “Đứng tránh ra!”

Hạ Dật không động đậy, thang máy chậm rãi đi xuống, đã từ tầng 8 xuống tầng trệt. Quý Hoài bước chân muốn đi ra ngoài, lại bị Hạ Dật nắm cổ tay.

Quý Hoài nghiêm mặt: “Hạ Dật, anh muốn làm cái gì?”

Hạ Dật nheo mắt, lại tiến đến gần một bước. “Quý Hoài, em đi với anh đi, anh sẽ không để em chịu khổ.”

“Mẹ kiếp, anh bị bệnh à? Món nợ trước kia tôi còn chưa đòi anh trả đâu, thế mà anh còn dám đến?” - Quý Hoài giận dữ nhắc chân đá, Hạ Dật cười liền tránh ra.

Hạ Dật nhanh chóng bắt chéo hai tay cậu ra sau lưng, sau đó đè cậu và thang máy không cho động đậy, sau đó bấm nút tầng 4, thang máy lại chậm rãi đi lên.

“Anh cút ngay.” - Quý Hoài giãy giụa, Hạ Dật lại cười, ghì chặt lấy cậu không cho giãy nữa.

Quý Hoài bỗng nhiên có chút hối hận, sớm biết thế đã học mấy chiêu cùng chú Mặc, lần sau mà đối mặt với thằng khốn Hạ Dật thì cậu có thể bùng nổ, hung ác đánh hấn một trận.

“Ding.”, thang máy đã đến tầng 4, cửa thang máy từ từ mở ra, Hạ Dật kéo cậu đi ra ngoài.

“Buông tay ra! Con mẹ mày Hạ Dật!” - Hai tay bị vịn của Quý Hoài vừa đau vừa mỗi, không có chút sức lực nào.

Hạ Dật vừa lôi cậu đến cửa thang máy đã thấy Tạ Chi với Hoa Cẩm Lăng đứng chờ ở một cái thang máy khác. Hạ Dật không biết Tạ Chi nhưng biết Hoa Cẩm Lăng, lúc thấy hấn thì sửng sốt một chút, nhưng vẫn nắm tay Quý Hoài không buông.

Tạ Chi nhíu mày lại khi thấy dáng vẻ hung hăng của Quý Hoài. Hoa Cẩm Lăng nhìn Tạ Chi một cái, hỏi: “Hạ Dật cậu làm cái gì thế?”

“Đại ca, em chơi với Quý Hoài.” - Hấn gọi Hoa Cẩm Lăng là đại ca giống Hoa Cẩm Niên, hấn nói xong cũng không buông tay, ngược lại còn muốn kéo Quý Hoài về phía trước.

Quý Hoài cắn chặt răng, dùng lực chân giẫm thật mạnh lên chân Hạ Dật. Hạ Dật bực bội hừ một tiếng, càng vịn tay cậu chặt hơn.

“Á!” - Quý Hoài kêu đau.

Tạ Chi bỗng nhiên đi tới, đá giày cao gót vào ngang hông Hạ Dật khiến hấn không kịp phòng bị, đau đến nổi lập tức buông lỏng tay. Quý Hoài đứng lên vẫy vẫy tay, đá một cước vào ngực Hạ Dật.

“Quý Hoài, em đừng nóng giận.” - Hạ Dật vội kêu lên, nghiêng đầu nhìn Hoa Cẩm Lăng một cái rồi vội quay lại. Hấn đưa tay muốn bắt Quý Hoài, bị Tạ Chi ở cạnh ngăn lại.

Quý Hoài nhìn Tạ Chi, không lên tiếng, lại cho Hạ Dật một quyền. Phục vụ bưng hai chai rượu đi ngang qua, Quý Hoài thấy thế vội túm lấy, cầm một chai rượu quay lại.

“Quý Hoài...” - Hạ Dật từ từ lui về phía sau, lui đến chân tường.

Quý Hoài giận dữ nắm chai rượu vung lên. Hạ Dật nghiêng mặt tránh ra, chai rượu đập vào tường vỡ tan tành. Mảnh vụn thủy tinh và rượu văng lên mặt Hạ Dật, rạch một nhát trên mặt hắn. Tay và mặt Quý Hoài cũng bị rách mấy chỗ.

Quý Hoài lạnh mặt, toàn thân đều là sát khí, cậu cầm nửa chai rượu còn lại đâm vào bả vai không kịp né đi của Hạ Dật.

“AAA!!!!” - Hạ Dật bị đau, hét lên.

Quý Hoài lại hung ác đâm cái chai vỡ sâu vào thêm một chút, lạnh lùng nói: “Chuyện lần trước tao còn không đến đòi nợ mày, làm thế chỉ tổ phiền phức, thế mà mày lại dám đến tìm tao, Hạ Dật mày coi tao là thằng ngu thật đấy à?”

Quý Hoài lại rút chai rượu ra, lúc này Hạ Dật kịp phản ứng, lùi về sau một bước, bị mảnh vụn thủy tinh của chai rượu dưới chân làm cho trượt một phát, ngã oạch xuống đất.

Quý Hoài ngồi xổm xuống, đè tay Hạ Dật xuống đất, hung hãn đâm chai rượu vỡ vào.

“Lần sau mày mà còn dám động đến tao, lúc đó tao không chỉ phế cái tay này thôi đâu.” - Quý Hoài nói, sau đó xoay chai rượu vỡ về hai bên, tay Hạ Dật lập tức máu thịt lẫn lộn.

Hạ Dật đau đớn hét toáng lên, phục vụ bên cạnh sợ ngây người, muốn chạy đi gọi người lại bị Tạ Chi ngăn cản.

Hoa Cẩm Lăng hỏi: “Bà không sợ Quý Hoài giết người à?”

“Nó mà dám giết người thì tôi cũng phải phục nó rồi.” - Tạ Chi nhìn bóng lưng Quý Hoài, nói.

Suy nghĩ một lúc, bà nhíu mày hỏi: “Sao tôi thấy nó khác trước nhỉ?”

Nhìn bóng lưng tàn bạo lại quyết đoán của Quý Hoài, bà có chút hoài nghi. Lần trước ở bữa tiệc chúc mừng của Quý Hoài, bà thấy cậu vẫn luôn đứng cạnh Giang Tử Mặc, làm chuyện gì cũng phải hỏi hắn, thậm chí ngay cả lúc nói chuyện với bà cũng vô thức nhìn sắc mặt Giang Tử Mặc. Điều này khiến cho bà cảm thấy rất tức giận, con trai của mình không thể mềm yếu vô dụng như thế được, Tạ Chi bà không có đứa con trai như thế.

Cho nên khoảng thời gian này bà không hề nghĩ đến việc gặp cậu, bà sợ chính mình sẽ càng ngày càng thất vọng với Quý Hoài, sợ Quý Hoài thật sự trở thành vật lệ thuộc vào đàn ông, thậm chí còn hối hận về việc năm đó đã cố hết sức sinh ra cậu.

Nhưng nhìn sự việc ngày hôm nay, bà bỗng nhiên lại thay đổi cái nhìn.

Hoa Cẩm Lăng cũng ngơ ra, sau đó nói: “So với lần đầu tiên tôi thấy cậu ta thì đúng là khác xa.”

Năm trước hẳn từ Thục Nam trở về gặp Quý Hoài lần đầu tiên, Quý Hoài lúc nào cũng cúi gầm mặt, chỉ mong cách hẳn càng xa càng tốt, ăn cơm cũng ngồi ở góc bàn yên lặng ăn. Lúc đó không có ai chú ý đến cậu, chính cậu cũng chỉ mong có người lại vào trong góc, không có ai nhìn thấy càng tốt.

Thế mà chỉ trong hai năm ngắn ngủi, Quý Hoài lại thay đổi nhiều đến như vậy.

- _____

Cáo: Edit đoạn em Hoài đánh thằng Hạ Dật sướng cả tay:)))

130. Chương 130: Đánh Nhau Thua Mất Rồi

Edit: anh Dờ trốn việc ngồi gõ chữ

Mặt Hạ Dật đau tới mức nhắm nhúm vặn vẹo, hẳn ta cắn chặt răng hung ác nhìn Quý Hoài.

“Đây là mày nợ tao.” Quý Hoài nói, sau đó cậu đứng lên dùng chân nghiền lên ngón tay bị thương của Hạ Dật, “răng rắc” một tiếng, xương ngón tay gãy vỡ vụn.

Hoa Cẩm Lăng nheo mắt nhìn, anh ta cảm thấy hơi kinh ngạc. Anh ta nhớ là lúc trước nhìn thấy tình trạng của Tiêu Đồng cũng là bị người ta nghiền gãy toàn bộ mười ngón tay như thế, giống y đúc Hạ Dật bây giờ.

Nhân viên phục vụ rút cuộc không đứng nhìn được nữa, vừa run rẩy vừa nói: “Tiên sinh, chỗ này là nơi công cộng, xin tiên sinh đừng làm chúng tôi khó xử.”

Quý Hoài nhấc chân ra, lùi về phía sau túm lấy chai rượu trên bàn, ném vỡ tan trên đất, “Tôi sẽ không để các người phải khó xử đâu, gọi cứu thương đi.”

Nhân viên phục vụ nhìn Quý Hoài, lại nhìn Hạ Dật đang nằm kêu la trên đất, lập tức chạy đi gọi quản lý. Chốc lát sau nhân viên đó và một người đàn ông đeo thẻ quản lý chạy lại.

“Tiên sinh, cậu không thể đi được, Hạ tiên sinh là khách quý của chỗ chúng tôi, để khách bị thương ở chỗ của chúng tôi mà cậu lại đi mất, chúng tôi biết ăn nói ra sao.” Quản lý không trực tiếp lôi người đi nhưng lại chắn trước mặt Quý Hoài, mấy tên vệ sĩ bắt đầu xông ra từ phía sau.

“Bắt nó lại đừng để nó chạy!” Hạ Dật cố gắng siết chặt lấy bàn tay đã gãy rời, chống người đứng dậy.

Hạ Dật là khách quen của nơi này, đã đạt tới tiêu chuẩn hội viên kim cương, đương nhiên đám người ở đây phải đối xử với hắn ở cấp bậc khác. Huống hồ tên quản lý cũng đã thử đánh giá Quý Hoài, anh ta xác định mình không quen cậu.

Nếu có thể đi vào những nơi đắt tiền như thế này thì toàn người không giàu thì sang, đáng về Quý Hoài cứ như học sinh, anh ta chưa từng gặp mặt, cũng không nhớ ra là công tử nhà ai ở Kim Thành, vì vậy có chút coi thường cậu.

“Tiên sinh đừng làm chúng tôi khó xử.” Quản lý ra hiệu cho đám vệ sĩ, bọn chúng từng bước tiến lại gần bao vây Quý Hoài.

Quý Hoài đứng im không nhúc nhích, cậu thầm tính toán trong lòng, nếu mà đánh nhau thật thì cậu phải một chọi năm. Cậu siết chặt nắm tay, tuy có chút nóng lòng muốn đánh, nhưng cuối cùng vẫn đành thôi. Cậu có thể thừa dịp khiến Hạ Dật bị thương vì hắn chỉ có một người, cũng bởi vì cậu ra tay đột ngột nên hắn không kịp đề phòng.

Nhưng trước mắt bây giờ là bốn tên vệ sĩ và một tên quản lý, cậu không tự tin đến mức nghĩ rằng mình có thể đánh được tất cả.

Hạ Dật liếc nhìn Hoa Cẩm Lăng, thấy Hoa Cẩm Lăng vẫn im lặng đứng một bên thì liền tức giận quát bọn quản lý: “Còn đứng đực ra đấy làm gì? Bắt lấy nó!”

Quản lý gật đầu ra hiệu cho đám vệ sĩ, bốn tên đồng thời xông lên. Quý Hoài đành mặt lại, né tránh một cú đâm chính diện, sau đó đảo ngược lại chụp lấy cổ tay tên đó, ghì lại thật chặt, cánh tay tên vệ sĩ trở nên tê rần, lực tay cũng hoàn toàn biến mất.

Quý Hoài nhanh chóng xoay người đá một cước lên mu bàn tay tên đó, lúc quay người một lần nữa thì bị một tên phía sau đánh lén túm lấy bả vai. Quý Hoài cắn răng nhún vai xuống để giảm bớt lực tác động, tay phải chụp lấy cổ tay hắn lôi mạnh về phía trước nhưng bị trượt mất, cậu đành bỏ lỡ cơ hội.

Tới lúc Quý Hoài lùi lại thì ngực bị thụi một quyền.

Quý Hoài kêu lên một tiếng đau đớn, sức lực của cậu không thể bì nổi với đám vệ sĩ vai u thịt bắp này, cậu chỉ có thể cố gắng tránh đòn hoặc là mượn lực đánh lại, chỉ chốc lát sau, trên người Quý Hoài đã xuất hiện những vết thương, đau tới mức làm Quý Hoài nhúm mày, chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

Hoa Cẩm Lăng liếc mắt nhìn Tạ Chi, thản nhiên mở miệng hỏi: “Phu nhân không định giúp à?”

Tạ Chi lạnh lạnh liếc nhìn anh ta, “Tôi đàn bà con gái giúp kiểu gì.”

Hoa Cẩm Lăng cười khẽ, “Chỉ cần một câu nói của phu nhân là được mà.”

Đột nhiên sắc mặt Tạ Chi trầm xuống, quắc mắt lườm Hoa Cẩm Lăng, “Cậu thông minh lắm, nhưng quá thông minh thì không tốt đâu.”

Hoa Cẩm Lăng vẫn bình tĩnh, tiếp tục cười nói: “Nếu tôi không thông minh thì phu nhân đâu có đồng ý hợp tác, không phải sao?”

Tạ Chi cười lạnh, sau đó không nhìn Hoa Cẩm Lăng, tiếp tục nhìn Quý Hoài.

Trên người Quý Hoài đã có không ít vết thương, đám vệ sĩ đó không biết nương tay, xuống tay vừa hiểm vừa độc. Quý Hoài vừa nhìn đã biết là sức lực không đủ, tuyệt đối không có khả năng đánh bại cả đám.

Tạ Chi ngay từ đầu đã đoán được rồi, chính bà cũng không biết vì sao mình lại đứng xem nữa, bà nghĩ có lẽ Quý Hoài sẽ cầu xin bà giúp đỡ, bởi vì trong này chỉ có bà là người thân thiết nhất với Quý Hoài.

Nhưng từ đầu tới cuối Quý Hoài không hề liếc mắt nhìn Tạ Chi, trong lòng Tạ Chi bây giờ không rõ là cảm giác gì, rất đè nén, rất bất ngờ. Đứa con trai mà bà chưa bao giờ kỳ vọng này, giờ đây lại làm bà kinh ngạc.

Cách đây 18 năm, bà thậm chí còn không muốn nhìn đứa trẻ nằm trong tã lót ấy, nếu không phải còn một chút lương tâm thì Tạ Chi đã sớm vứt đứa trẻ ấy đi rồi.

Cho dù lúc đó Quý Hoài được bà lão nuôi dưỡng, nhưng trong thâm tâm Tạ Chi, Quý Hoài vẫn là đứa trẻ mà mình muốn vứt đi năm nào.

Nhưng mà bây giờ, Tạ Chi kinh ngạc nhìn Quý Hoài kiên quyết quật cường, chịu đau cũng không kêu một tiếng. Lòng Tạ Chi như bị dao đâm một nhát, vừa đau vừa xót.

“Dừng tay!” Bỗng dưng Tạ Chi lên tiếng.

Mấy tên vệ sĩ ngập ngừng một chút, nhìn về phía quản lý. Quản lý nghi ngờ nhìn Tạ Chi, đang định bảo bọn vệ sĩ cứ tiếp tục thì Tạ Chi nói: “Gọi Tôn tổng ra đây, anh ta là bạn cũ của tôi.”

Quản lý vẫn do dự, nhưng thấy tư thái đoan trang và khí chất bình thản của Tạ Chi, anh ta biết đây là người không thể đắc tội.

Tên quản lý chần chừ một lát rồi đi gọi Tôn tổng tới, trên đường đi anh ta còn oán thầm trong lòng, không biết người phụ nữ này có thân phận gì, bà ta nói là bạn cũ của Tôn tổng, nhưng Tôn tổng của bọn hắn là người có máu mặt trong Kim Thành, club này làm ăn bao năm kiếm biết bao nhiêu tiền, người khác nhìn vào mà ghen tỵ đỏ mắt. Nhiều năm như vậy mà vẫn có thể duy trì kinh doanh, chắc chắn có thể lực đằng sau.

Không ngờ Tôn tổng vừa đi ra nhìn thấy Tạ Chi thì lập tức niềm nở cung kính chào hỏi: “Phu nhân, sao tới đây mà không nói một tiếng?”

“Ông chủ Tôn trăm công ngàn việc, tôi nào dám quấy rầy. Nhưng mà chuyện này thì vẫn phải phiền đến ông, ông chủ Tôn, ông xem chuyện này nên giải quyết thế nào?”

Tôn tổng nhìn về phía Hạ Dật và mấy tên vệ sĩ, sau đó nhìn Quý Hoài, lập tức hiểu ra vấn đề, “Đây là... con trai của phu nhân đúng không? Giống quá!”

Tạ Chi ngẩn người, cười cười không nói gì.

Tôn tổng tiếp tục nói: “Chuyện gì thế này? Sao lại thành ra như vậy?”

Quản lý đã sớm phát hiện ra có gì đó không đúng, lúc này cũng chỉ có thể kể lại sự việc một cách đơn giản, Tôn tổng giận tái mặt, mắng tên quản lý một chút rồi cho người đưa Hạ Dật đi viện.

Trước khi đi, Hạ Dật lạnh lùng nhìn Quý Hoài, ánh mắt hắn không che giấu vẻ hiểm độc, Quý Hoài chẳng thèm để ý, đáp lại hắn một tiếng cười lạnh.

“Phu nhân với tiểu công tử đi nghỉ ngơi chút đi, để tôi gọi bác sĩ tới xem vết thương cho tiểu công tử.” Tôn tổng nói.

Tạ Chi gật đầu, nhìn về phía Quý Hoài. Quý Hoài lắc đầu, lấy chiếc điện thoại đã vỡ nát màn hình ra, nói: “Tôi tự đi về.”

Tạ Chi nhú mày, “Còn ra về ta đây cái gì? Theo ta đi gặp bác sĩ.”

“Không được, cảm ơn phu nhân.” Quý Hoài nhếch khóe miệng nở nụ cười nhạt, sau đó xoay người rời đi.

Tạ Chi tức giận quát: “Quý Hoài!” Bà vút hết thể diện, giọng điệu vừa vội vàng vừa nghiêm khắc: “Quay lại cho ta, ai cho con về?”

Vết thương trên khóe miệng Quý Hoài còn hơi đau, bây giờ ngay cả lễ phép cười xã giao cậu cũng lười, cậu không hề nể mặt Tạ Chi, không nói một lời đi thẳng ra ngoài.

Sắc mặt Tạ Chi ngày càng trầm xuống, Tôn tổng thấy thế cũng không tiện nhiều lời. Hoa Cẩm Lăng ở phía sau cười một cách thâm sâu.

Lúc Quý Hoài ngồi lên xe, đau tới mức khê kêu một tiếng, cậu vẫn chưa biết nên ăn nói như thế nào với Giang Tử Mặc, nếu để chú Mặc biết chuyện này, ổng mà nổi giận lên thì có khi cậu cũng chẳng đỡ nổi.

Cậu cầm lấy di động gửi tin nhắn cho Lục Thất, hỏi chú Mặc đã từ công ty về hay chưa. Lục Thất lập tức trả lời: “Hoài thiếu gia, cậu nhớ thiếu gia rồi à? Cho dù nhớ cũng phải gắng mà kìm lại, đừng tỏ ra quá vồn vã, đàn ông không thích bị trói buộc đâu.”

Quý Hoài: “.....”

Cậu không hiểu, trong đầu anh Lục có một lô xích xông những bộ phim tình yêu thần tượng bảy tám chục tập, tại sao chuyện tình cảm của chính mình thì lại ngu độn đến thế?

Quý Hoài thở dài không nói tiếp nữa, cậu soi vào kính chiếu hậu, quả nhiên thấy mặt đã bầm tím hết.

Giải thích kiểu gì bây giờ?

Nếu để chú Mặc biết hôm nay cậu không cùng ổng tới công ty, lại chạy ra ngoài đánh nhau, cố tình ra vẻ ta đây xong rồi còn đánh thua, ổng nhất định sẽ rất tức giận.

Haiz... Cậu lại thở dài thườn thượt, đưa tay vuốt vuốt tóc mái xuống để che đi vết bầm.

Trước khi về nhà Quý Hoài ghé qua siêu thị một chuyến, mua đầy đủ nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối rồi mới rón rén đi vào nhà.

Cậu nhìn bốn phía không thấy Giang Tử Mặc đâu, thăm thở phào nhẹ nhõm. Quý Hoài để hết đồ dưới bếp rồi vội chạy vào trong phòng đứng trước gương cởi hết quần áo ra xem. Quả nhiên trên người toàn vết xanh xanh tím tím, cậu thử ấn vào vết thương, đau tới mức kêu thành tiếng.

Xong luôn, mấy vết này thì che kiểu gì đây?

Cậu lấy thuốc mỡ trị bầm ra bôi lên vết thương trên ngực, lại quay lưng về phía gương, tiếp tục bôi thuốc lên sau lưng.

May mà chỉ toàn là vết thương ngoài da, tuy đụng vào rất đau, nhưng không tổn thương tới xương cốt.

Sau lưng không dễ bôi thuốc, bôi xong ngẩng đầu lên thì Quý Hoài mới phát hiện ra Giang Tử Mặc đang đứng ở cửa phòng tắm.

“Chú... chú Mặc?” Quý Hoài sợ thông tim, muốn che vết thương lại nhưng không kịp nữa rồi.

Trong mắt Giang Tử Mặc như nổi lên gió bão, sắc mặt hần rất xấu, hần là vô cùng tức giận. Quý Hoài run rẩy cả cõi lòng, bối rối cầm quần áo mặc vào.

Lửa giận trong mắt Giang Tử Mặc ngày càng bùng cháy, hần dường như sắp không khống chế được chính mình, hung hăng nhắm mắt lại. Quý Hoài mặc quần áo xong, đang định mở miệng nói ngọt thì Giang Tử Mặc xoay người đi thẳng ra ngoài.

“Hả?” Quý Hoài ngẩn người.

Quý Hoài cũng theo ra, thấy Giang Tử Mặc đi vào thư phòng, “cách” một cái khóa cửa lại.

Quý Hoài giờ lại càng cuống, tuy rằng đánh nhau không phải do cậu muốn thế, nhưng dù sao thì cậu cũng đã thật sự đánh nhau trở về, lại còn bị thương, chú Mặc nhất định rất giận. Vốn cậu đã chuẩn bị tâm lý ăn mắng, nhưng Giang Tử Mặc chưa nói gì đã bỏ đi.

Quý Hoài càng thêm bối rối, cậu do dự một lát rồi đi tới trước cửa thư phòng. Chưa đứng được bao lâu thì nghe thấy tiếng loảng xoảng rầm rầm phát ra từ trong phòng, như là đồ vật va chạm mạnh với nhau. Quý Hoài kinh hãi vịn tay nắm cửa, sức nhớ ra cửa đã bị khóa.

“Chú Mặc, chú Mặc, sao lại...”

Bên trong trở nên yên tĩnh, một hồi lâu không có tiếng động gì nữa, Quý Hoài càng thêm bất an, lại gõ cửa.

“Chú Mặc, chú...” Cậu ấp úng nửa ngày cũng chưa nói được gì, đột nhiên một ý tưởng lóe lên, lại dùng thủ đoạn cũ, “Chú Mặc, em không bơi được thuốc lên lưng, giúp em bơi thuốc được không? Chú Mặc, bây giờ người em đau lắm, giúp em nhìn thử xem có phải đi viện không nhé?”

Chỉ chốc lát sau, lạch cạch một tiếng, cửa mở ra.

Quý Hoài không nhịn được cười, lập tức dính lại gần bắt đầu làm nũng cầu xin: “Em thật sự đau lắm, anh nhìn thử một chút xúu thôi, đi mà.”

131. Chương 131: Sự Thật

Edit: Cáo

Giang Tử Mặc hung hăng cào nát lòng bàn tay mới có thể áp chế những dòng cảm xúc đang bùng nổ trong

lồng ngực xuống.

Hắn nhìn Quý Hoài trước mặt mình, mới cau mày nói: “Cởi quần áo ra trước đã.”

“Vâng.” - Quý Hoài trở tay cởi áo, cánh tay vừa nhấc lên liền xé rách vết thương trên vai. Lúc này chỉ để ý xem chú Mặc có tức giận hay không, bây giờ tinh thần thả lỏng, cảm giác đau đớn lan ra toàn thân, vừa rất vừa đau lại còn sưng phồng lên. Quý Hoài liếc chú Mặc một cái, quả nhiên thấy sắc mặt chú lại trầm xuống.

Giang Tử Mặc sa sầm mặt kéo cậu vào ngực mình, cẩn thận vén áo quần lên, thấy trên lưng Quý Hoài trái một vết, phải một vết, vết thương đã rỉ máu, hắn suýt nữa không khống chế được mình.

Quý Hoài cúi đầu cố hết sức giảm bớt cảm giác tồn tại của mình. Qua hồi lâu, Quý Hoài cảm giác được khí chất tàn ác trên người chú Mặc càng ngày càng nặng, lúc cậu tưởng chú Mặc sẽ tức giận mà đánh mình một trận thì Giang Tử Mặc cử động. Hắn đưa hai ngón tay ra để thoa thuốc lên vết thương cho Quý Hoài, sau đó từ từ bóp thuốc.

“Á!” - Quý Hoài đau suýt nữa nhảy lên, cậu cắn răng mới nhịn được.

“Đau cũng phải chịu đựng.” - Sắc mặt Giang Tử Mặc không vui, nhưng động tác trên tay lại rất nhẹ nhàng.

Giang Tử Mặc vừa thoa thuốc vừa lạnh giọng hỏi: “Đánh nhau với ai?”

Quý Hoài biết sẽ không che giấu được, nhưng cậu cũng không muốn chú Mặc quá tức giận, chỉ kể lại câu chuyện một cách nhẹ nhàng. Không ngờ chú Mặc lập tức bắt được điểm quan trọng.

”Hạ Dật? Sao nó lại động tay động chân với em?

“Không phải động tay động chân, chỉ là, chỉ là... Á!” - Giang Tử Mặc ấn xuống vết bầm đen ở ngang hông cậu. Quý Hoài đau đến nỗi suýt nữa tự cắn phải đầu lưỡi mình.

“Nói thật.” - Giang Tử Mặc nói.

“Vâng.” - Quý Hoài buồn rầu, lại kể chuyện Hạ Dật thêm một lần, nói xong cậu muốn quay đầu nhìn chú Mặc, lại bị chú Mặc đè bả vai xuống.

“Chú Mặc?” - Cậu bất an gọi một tiếng.

Qua một lúc lâu, Giang Tử Mặc mới buông tay ra, cầm thuốc, kéo quần áo cậu xuống: “Tối nay đừng tắm, cứ ngủ thế đi.”

Quý Hoài đứng dậy từ trong lòng Giang Tử Mặc, thấy vẻ mặt chú Mặc không có gì khác thường, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Buổi tối, Quý Hoài chỉ có thể nằm nghiêng ngủ, cậu động đậy một cái là đè vào vết thương, bắt buộc cậu chỉ có thể giữ một tư thế. Giang Tử Mặc nằm xuống cạnh cậu. Quý Hoài dịch lại một chút, kéo tay Giang tử Mặc vào ngực mình.

“Chú Mặc, dạy em mấy chiêu được không? Như vậy thì sau này sẽ không lo đánh thua người ta nữa.”

Giang Tử Mặc nghiêm giọng: “Em vẫn còn muốn ra ngoài đánh nhau?”

“Không, không phải, em chỉ phòng ngừa lỡ như thôi.” - Quý Hoài hậm hực nói.

“Sau này sẽ không có lỡ như nữa.” - Giang Tử Mặc trầm giọng, nói: “Sau này mỗi ngày tôi đều mở định vị của điện thoại, đi đến chỗ nào cũng phải báo cáo cho tôi biết.”

“Yes, sir!”

Giang Tử Mặc nhắm mắt, Quý Hoài cười, xích lại gần nói: “Không thì anh lấy xích buộc em lại đi, đi đến đâu mang em theo đó, em sẽ không đi đâu cả, chỉ ở bên anh thôi.”

Về mặt Giang Tử Mặc có vẻ hơi động lòng, rõ ràng rất vừa ý với đề nghị này. Nếu như có thể, hẳn còn muốn trói chặt Quý Hoài bên người cả đời, kể cả khi già đi cũng không thay đổi, vẫn luôn là để hắn tiến đến nắm tay che chở cho Quý Hoài.

Quý Hoài nói nhỏ: “VẬY... liệu anh có thể... Khụ, làm một số chuyện khác với em không?”

“Làm cái gì?”

Quý Hoài nhìn thấy vẻ mặt của Giang Tử Mặc, lời đến khóe miệng rồi lại bị phanh lại. “Thì là, liệu có thể... cưỡng bức em gì gì đó không?”

“Em thấy thế nào?” - Giang Tử Mặc nhéo mặt cậu một cái, khề bật cười.

Những lời còn lại Quý Hoài quá ngại mở miệng, đề nghị này không chỉ khiến chú Mặc vừa lòng mà cậu cũng rất thích thú. Nếu mỗi giờ mỗi phút đều được ở cạnh chú Mặc... Mới nghĩ đến đó thôi cậu liền kích động.

Này này, Quý Tiểu Hoài, mày càng ngày càng không biết xấu hổ.

Liêm sĩ đi đâu mất rồi?

Quý Hoài lại ngược mắt nhìn chú Mặc, trong đầu nghĩ, thôi ở cạnh chú Mặc thì còn cần Liêm sĩ làm méo gì nữa.

Này này này!!!

“Quý Tiểu Hoài, mai tôi đánh cho em một cái dây xích vàng ròng, buộc trên cổ ấy, lúc ra đường ai nhìn vào cũng biết là có chủ, sẽ không ai dám làm gì em nữa.” - Nói đến đoạn sau, nụ cười trên khóe miệng Giang Tử Mặc lạnh xuống.

“Đúng thật là... bây giờ ai cũng dám động vào người của ta.” - Giang Tử Mặc cười thâm độc, đã lâu rồi không thấy vẻ mặt rét lạnh, hung ác này trên mặt Giang Tử Mặc, giống y như lúc Quý Hoài lần đầu nhìn thấy vẻ mặt đó, cũng là lúc không ai có gan chọc đến Giang Tử Mặc.

Quý Hoài tựa lên vai Giang Tử Mặc, chỉ một chốc đã ngủ. Giang Tử Mặc lẳng lặng nhìn cậu một lúc lâu mới từ từ rời giường.

Hắn mặc quần áo tử tế lại lần nữa, cầm lấy cây baton đặt ở chân giường. Cây baton này là vật tùy thân của hắn sau khi bố mẹ qua đời. Cha hắn - Giang Bản, vào thời điểm chưa làm ăn phát đạt, trong một lần vào Myanmar nhập hàng đã vô tình gặp phải bọn đánh bom liều chết ở địa phương, ông bị thương chân phải. Từ sau đó trở đi, ông vẫn luôn phải chống gậy. Sau này, người ta nhìn vào chiếc gậy này liền nghĩ tới Giang Bản của Giang gia. Cây gậy này đã cùng cha hắn quản lý cơ nghiệp nhiều năm, chưa từng rời xa, nhiều năm trôi qua như vậy đã gắn liền với tên tuổi Giang Bản.

Mà cây baton này được gửi về cùng với tin tức cha mẹ hắn qua đời. Giang Tử Mặc cầm cây gậy này trong tay từ năm mười hai tuổi đến giờ, những năm qua hắn cũng dần hình thành thói quen cầm gậy. Chỉ khi nắm chặt nó, hắn mới có thể chịu đựng tất cả.

Giang Tử Mặc đứng ở mép giường, nhìn Quý Hoài đang ngủ say, dừng lại một chút rồi ra ngoài.

Hắn ngồi trên xe, mở máy tính ra, ngón tay nhanh chóng gõ xuống một dãy mật mã. Chỉ gõ hai chữ “Hạ Dật”, trong chốc lát hắn đã tra ra được tất cả tin tức về cậu ta.

Hạ Dật, con riêng Hạ Gia, năm nay hai mươi mốt. Lúc cậu ta ba tuổi được ông Hạ đón về nhà, bị mẹ kế ghét lạnh. Nhưng những năm này cậu ta thuận buồm xuôi gió lớn lên, thậm chí không để cho vợ cả của ông Hạ chiếm được tí hơi nào. Mấy năm gần đây, cậu ta kết thân với một người bà bên cậu mình, cũng chính là bà cô của Quý Hoài, thế là như hổ mọc thêm cánh, vị trí ở Hạ gia cũng càng vững vàng hơn.

Hạ gia chẳng qua cũng chỉ là một gia đình kinh doanh nhỏ, không thể so được với Hoa gia và nhà bà cô của Quý Hoài là Lý gia. Nhưng Hạ Dật bám víu lấy người bà đó để trở thành anh em tốt với Hoa Cẩm Niên, vì vậy trong đám thiếu gia Kim thành cũng có tên cậu ta.

Giang Tử Mặc nhìn những tin tức này, bao gồm cả thu chi của Hạ Dật, các loại thông tin, chỉ cần là liên quan đến tên Hạ Dật, kể cả số điện thoại, vân tay, khuôn mặt, Giang Tử Mặc cũng lấy được, nhanh chóng lướt qua. Tên Hạ Dật này không có cách nào trốn tránh trước mắt hắn, ngay cả những thứ Hạ Dật che giấu cũng bị hắn tra được.

Vì thế khi nhìn thấy những tin tức liên quan đến Quý Hoài, chỉ nhìn lướt qua đã khiến hắn nổi cơn thịnh nộ.

Giang Tử Mặc vừa giận vừa sợ, ngọn lửa trong mắt gần như bùng cháy.

Hắn làm sao nghĩ ra được, lần đó trong buổi liên hoan lớp, Quý Hoài suýt nữa thì bị Hạ Dật làm nhục.

Nếu như hắn biết...Nếu như hắn biết... Trong lòng Giang Tử Mặc quặn đau, nhớ tới lần đó vốn hắn phải đi đón Quý Hoài, thế nhưng nửa đường lại nhận được một tấm ảnh quan trọng.

Khi đó Tiêu Đồng gửi cho hắn một bức ảnh, sau đó gọi điện cho hắn: "Tử Mặc, anh biết những năm này em luôn tìm bác trai bác gái, anh ở đây bây giờ có chút tin tức, em có muốn đến xem xét không?"

Trong lòng Giang Tử Mặc rung động, nhìn tấm ảnh Tiêu Đồng gửi lần cuối cha mẹ hắn lộ diện ở Myanmar bị chụp hình, chấn động thật lâu mới hoàn hồn lại: "Anh đang ở đâu?"

Hắn không thể không đi, bởi vì hắn đã tìm cha mẹ mình nhiều năm như vậy, cứ cho là người báo tang nói thật thì hắn cũng phải tìm được di thể của cha mẹ. Những năm này hắn không có được bất kỳ một tin tức nào liên quan đến cha mẹ mình, tấm hình Tiêu Đồng gửi tới là một tia hy vọng.

Hắn đến chỗ Tiêu Đồng. Tiêu Đồng không nói nhảm mà trực tiếp nói cho hắn biết nguồn gốc bức ảnh, đây là do một phóng viên nhỏ chụp được tại Myanmar, tên phóng viên cũng không nhận ra vợ chồng họ Giang, chẳng qua là ngoài ý muốn nhìn thấy vợ chồng họ trong chợ đen. Hắn cảm giác hai người này khí chất bất phàm, sợ là ông to bà lớn nào nên bám theo sau chụp ảnh, nhưng sau đó liền quên mất.

Lần này không ngờ một người bạn phóng viên của Tiêu Đồng ở Myanmar vô tình làm quen với vị phóng viên nhỏ kia trên mạng xã hội, nhìn thấy bức ảnh mới chia sẻ sang cho Tiêu Đồng.

Giang Tử Mặc nắm lấy đầu mối này vội vàng tiếp tục điều tra, tra được cái gì thì tra, thế nhưng manh mối lại bị cắt đứt. Tiêu Đồng ở bên cạnh an ủi hắn: "Có một chút tin tức thì vẫn hơn là không có."

Giang Tử Mặc thất vọng, nhưng cũng biết là hắn đã tìm nhiều năm như vậy vẫn không tìm được thì không thể nào trong một tối lại tìm được ngay, hắn chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm tiếp. Mặc dù manh mối bị cắt đứt nhưng hắn vẫn phải cảm ơn Tiêu Đồng.

Giang Tử Mặc vội vã đi đón Quý Hoài, Tiêu Đồng biết, liền đi cùng hắn. "Anh đi cùng với em nhé, Tiêu Trình hôm nay cũng đi, không biết có uống say không, đúng lúc đi đón nó về."

Giang Tử Mặc vừa nhận sự giúp đỡ của Tiêu Đồng, không nói gì nhiều. Lúc hắn và Tiêu Đồng đến club, không thấy Quý Hoài đâu. Hắn đang muốn mở định vị trong máy Quý Hoài, liền bị Tiêu Đồng ngăn cản.

“Tử Mặc, thật ra hôm nay còn có một chuyện khác, anh nói, em đừng giận.” - Tiêu Đồng nói, “Quý Hoài bây giờ hắn là ở dưới tầng ngầm, ừ, em nghĩ đúng rồi đấy, club này có một chỗ hay ho dưới đó.”

Mặt Giang Tử Mặc lập tức trầm xuống, ánh mắt Tiêu Đồng nhanh chóng lóe lên một tia sáng, tiếp tục bình tĩnh nói: “Tử Mặc, em có đồng ý đánh cuộc với anh không?”

“Tôi không có hứng thú.” - Giang Tử Mặc lạnh giọng không để ý đến Tiêu Đồng, hắn bây giờ nôn nóng muốn đi xuống tìm Quý Hoài.

Dù Giang Tử Mặc không đồng ý nhưng Tiêu Đồng cũng chẳng thèm để ý. Hắn theo Giang Tử Mặc đi xuống một tầng. Nhưng vào lúc bọn họ đi xuống, tên MC King đã phát đoạn video kia rồi. Giang Tử Mặc tức giận, “Video này có phải anh đưa ra không?”

Tiêu Đồng cũng chẳng muốn lừa hắn, tự nhiên trả lời: “Là anh để phát ra đấy, em đoán xem Quý Hoài có đang ngồi xem ở căn phòng nhỏ kia không?”

Sắc mặt Giang Tử Mặc lập tức thay đổi, trong nháy mắt đó mặt hắn thoáng qua vẻ bối rối. Tiêu Đồng bắt được, cười: “Ván này anh thắng rồi đúng không? Em đoán xem Quý Hoài sẽ phản ứng thế nào khi thấy em?”

Hắn thấp giọng cười khế, sau đó lại áy náy nói: “Tử Mặc, anh biết em hận anh đã phát những thứ này. Nhưng anh muốn cho em thấy rằng Quý Hoài vốn chẳng hề đối xử thật lòng với em, một khi biết những thứ này thì cậu ta sẽ bỏ em mà đi...Em!” - Tiêu Đồng rên lên một tiếng, che chỗ bị Giang Tử Mặc đánh một quyền trên mặt, cười: “Anh sẽ cho em thấy rõ, em sẽ thấy rõ.”

Sắc mặt Giang Tử Mặc chìm xuống, hắn theo tác trên mặt đồng hồ, GPS xác định vị trí điện thoại Quý Hoài cho thấy cậu ở trong căn phòng chệch về phía đối diện.

Khi đó sự tức giận của hắn với Tiêu Đồng cũng gạt qua một bên, hắn chỉ nghĩ tới Quý Hoài, nghĩ Quý Hoài sẽ phản ứng như thế nào. Mặc dù hắn đã tự nhủ rằng Quý Hoài sẽ không giống như lời Tiêu Đồng, nhưng hắn vẫn lo lắng.

Giang Tử Mặc đã rất lâu rồi không cảm thấy sợ hãi, nhưng lúc này hắn sợ, vừa sợ vừa cuống. Hắn chạy càng lúc càng nhanh, sau đó chạy tới cửa phòng của Quý Hoài. Hắn thành linh đẩy cửa ra. Lúc thấy Quý Hoài, tim hắn gần như ngừng đập trong phút chốc.

Những bất an cùng sự hốt hoảng trong lòng hắn không thể kể ra được, sợ lại càng sợ, nỗi sợ lên đến đỉnh điểm khi Quý Hoài né tránh tay hắn.

Giang Tử Mặc siết chặt lòng bàn tay, thấp giọng cười. Trái tim quặn đau khiến cho lục phủ ngũ tạng cũng đau đến nỗi không muốn sống nữa. Hắn không cần nghĩ cũng biết vì sao lúc đó Quý Hoài lại tránh hắn, hắn không hề nói một câu nào với Quý Hoài đã xoay người bỏ đi.

Cho nên mới... mới để Quý Hoài bị tổn thương lớn đến thế!

Mà bây giờ hắn mới biết trong chuyện này có sự tham gia của Tiêu Đồng, còn có cả Hạ Dật. Nếu không phải Hạ Dật rắc tâm làm nhục Quý Hoài thì lúc ấy giữa họ sao có thể sinh ra hiểu lầm lớn như vậy được.

Tiêu Đồng đã điên rồi, Hạ Dật cũng không thể kém.

Giang Tử Mặc buông máy tính xuống, khởi động xe. Ánh mắt hắn xa xôi trầm lặng nhìn về phía trước, trong mắt cuộn cuộn khí thế tàn độc, hòa cùng đêm tối u ám đen kịt, khiến cho hắn thoát nhìn như vừa bò ra từ trong vực sâu tử thần, bất cứ lúc nào cũng có thể chấm dứt mạng người.

Cáo: Ahuhu thương chú quá, ôm ôm chú:"<< khóc một dòng sông.

132. Chương 132: Không Bắt Được Người

Edit: anh Dờ có nguy cơ bị đuổi việc nếu còn trốn việc thế này

Hạ Dật nhập viện thì Hoa Cẩm Lăng một mình tới thăm hắn. Lúc Hoa Cẩm Niên tới thì Hạ Dật mới được đẩy từ phòng phẫu thuật ra.

Lúc đụng mặt Hoa Cẩm Lăng ở club, Hạ Dật sửng sốt, hắn biết Hoa Cẩm Lăng sẽ không ngăn cản hắn, cho dù hắn có làm gì Quý Hoài thì Hoa Cẩm Lăng cũng không quan tâm.

Lúc nhỏ hắn có thể trở thành anh em bạn bè tốt với Hoa Cẩm Niên, nhưng lại không thể tiếp cận Hoa Cẩm Lăng. Từ nhỏ Hoa Cẩm Lăng đã tỏ ra trầm ổn, Hạ Dật mỗi lần nhìn anh ta đều có cảm giác bị nhìn thấu.

Hắn có thể nghĩ mọi cách để khiến Hoa Cẩm Niên phải đưa mình vào giới công tử của Kim Thành, lại duy độc không dám tới gần Hoa Cẩm Lăng, mỗi khi có mặt Hoa Cẩm Lăng, Hạ Dật cảm thấy không được tự nhiên, có phần chột dạ.

Hoa Cẩm Lăng đứng bên giường bệnh, hỏi: “Vết thương thế nào rồi?”

“Không sao, cảm ơn đại ca hỏi thăm.” Hắn theo Hoa Cẩm Niên gọi Hoa Cẩm Lăng là đại ca.

“Cứ dưỡng thương cho tốt, để bác sĩ khám rồi từ từ điều trị, đừng để biến thành giống như Tiêu Đồng.”

Hạ Dật cũng biết chuyện Tiêu Đồng bị phế hoàn toàn mười ngón tay, chỉ tưởng tượng thôi cũng thấy sợ, sợ mình cũng giống như Tiêu Đồng.

Hoa Cẩm Lăng không nói gì nữa, lẳng lặng nhìn Hạ Dật, cuối cùng nói: “Cậu giao dịch gì với Tiêu Đồng tôi biết hết, bây giờ Tiêu Đồng không giúp được cậu nữa, nhưng tôi thì có thể.”

Hạ Dật giật mình, Hoa Cẩm Lăng tiếp tục cười nói: “Cậu muốn nắm giữ hoàn toàn Hạ gia, việc này tôi có thể giúp được. Cậu muốn nổi bật ở Kim Thành, được người người xem trọng, tôi cũng có thể giúp cậu. Thậm chí cậu muốn Quý Hoài, tôi cũng có thể giúp.”

Tất cả mong muốn của Hạ Dật bị Hoa Cẩm Lăng nói sạch ra, giấu cũng không giấu được, tâm tư của hắn bị Hoa Cẩm Lăng nhìn thấu rõ ràng. Hạ Dật tức giận nhưng không dám chống lại ánh mắt bình thản của Hoa Cẩm Lăng, đành ngậm miệng không nói.

Lời Hoa Cẩm Lăng là sự thật, hắn muốn Hạ gia, muốn trở nên nổi bật ở Kim Thành, muốn Quý Hoài ngoan ngoãn ở bên hắn. Mà chỉ Hoa Cẩm Lăng là có khả năng giúp hắn thực hiện mong muốn.

Hạ Dật suy nghĩ không bao lâu liền gật đầu, nhưng vẫn hỏi thêm, “Anh giúp tôi như vậy, mục đích của anh là gì?”

“Cậu không cần quan tâm tôi muốn gì, nếu chúng ta đã hợp tác thì tôi nhất định sẽ giúp cậu. Bây giờ cậu ở đây không an toàn, để tôi cho người đưa cậu đi.”

“Sao lại không an toàn? Ai dám...” Hạ Dật nghĩ không ra.

Hoa Cẩm Lăng cười khê đáp: “Chẳng lẽ cậu nghĩ chuyện cậu ra tay với Quý Hoài sẽ giấu được hay sao?”

“Thì sao? Tôi sẽ không để Quý Hoài có cơ hội ra tay lần nữa.”

“Cậu lầm rồi.” Hoa Cẩm Lăng tội nghiệp nhìn Hạ Dật, “Quý Hoài thế nào không quan trọng, sợ là sợ Giang Tử Mặc.”

Hạ Dật nhú mày: “Giang Tử Mặc?”

“Tiêu Đồng và Giang Tử Mặc cùng nhau lớn lên, nhưng vì Quý Hoài mà Giang Tử Mặc khiến Tiêu Đồng phát điên phát dại, bây giờ vẫn còn đang giam ở viện tâm thần. Chuyện này Tiêu gia biết rõ là do Giang Tử Mặc làm nhưng không làm gì được. Không có chứng cứ nào chỉ rõ là Giang Tử Mặc ra tay. Nếu Giang Tử Mặc tìm tới cậu, chắc chắn cũng sẽ ra tay trót lọt không để người khác nắm thóp.”

Hoa Cẩm Lăng bình thản nói tiếp: “Tiêu gia còn không làm gì được hần, cậu có thể làm gì?”

Hạ Dật nắm chặt quyền, quả thật Hạ gia kém Tiêu gia rất nhiều, người mà Tiêu gia không động vào được, hần càng không thể làm gì.

Nghĩ tới đây Hạ Dật hơi hối hận, hần lẽ ra không nên động vào Quý Hoài, trước kia hần cũng có nghe phong thanh về Giang Tử Mặc, nhưng chưa từng ngờ rằng một mình Giang Tử Mặc lại có thể khiến cho những gia tộc đứng đầu kim tự tháp Kim Thành như Tiêu gia, Hoa gia phải kiêng kị e dè.

“Vậy bây giờ tôi đi thế nào, đi đâu?” Hạ Dật chỉ có thể xin sự giúp đỡ của Hoa Cẩm Lăng.

Giang Tử Mặc chạy xe suốt đêm đến bệnh viện, hần chống baton đi xuống xe, sau đó lên tầng phòng của Hạ Dật.

Lúc Giang Tử Mặc đi ra khỏi thang máy thì liếc nhìn một cái camera trước mặt. Sau đó hần đi về phía phòng bệnh của Hạ Dật, dọc đường đi, Giang Tử Mặc ghi nhớ tất cả vị trí của các camera. Máy chiếu camera này sẽ giống như camera ngoài phòng bệnh của Tiêu Đồng lúc trước, chúng sẽ đột nhiên mất đi hình ảnh trong một khoảng thời gian, nếu không kiểm tra thì sẽ chẳng ai chú ý tới việc này.

Giang Tử Mặc mở cửa phòng bệnh của Hạ Dật bước vào.

Nhưng phòng bệnh không có một ai, hần quét mắt nhìn một lúc, xác định vừa rồi có người nằm đây, trên giường còn lưu lại độ ẩm, rồi đi chưa lâu. Hần đi ra hỏi một y tá, cô y tá còn kinh ngạc hơn cả hần: “Vừa ở đây cơ mà? Sao giờ lại đi đâu mất rồi?”

Giang Tử Mặc nhíu mày nhìn thoáng xung quanh, tầm mắt lại nhìn mấy cái camera. Hần mĩa mai nở nụ cười, sau đó rời đi.

Lúc trở lại xe, hần mở laptop ra xâm nhập vào hệ thống mạng của bệnh viện để xem dữ liệu trong mấy chiếc camera, Giang Tử Mặc tra theo thời gian, lập tức đã nhìn thấy.

Hoa Cẩm Lăng?

Ngón tay hần gõ gõ trên laptop, cười lạnh một tiếng.

Trên video, thời điểm Hoa Cẩm Lăng đi vào phòng bệnh thì hình ảnh trên camera hoàn toàn trống không, cho dù là có người đã cắt mất đoạn ghi hình này... Không, không phải cắt mất, mà là trong khoảng thời gian này căn bản không ghi hình, bởi vì giây phút Hoa Cẩm Lăng bước vào phòng bệnh, tất cả camera đều ngừng hoạt động, cho nên trong khoảng thời gian ấy đã không ghi hình.

Hoa Cẩm Lăng ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó ngẩng đầu lên cười với chiếc camera ở

gần nhất.

Giang Tử Mặc biết rằng nụ cười này là dành riêng cho hắn, Hoa Cẩm Lăng đã sớm biết Giang Tử Mặc sẽ xem hệ thống camera nên cố ý làm như vậy.

Giang Tử Mặc kéo thanh tiến trình đến giữa video, cửa phòng bệnh của Hạ Dật vẫn không mở ra.

Như vậy là tại thời điểm camera ngừng hoạt động, Hoa Cẩm Lăng đã mang Hạ Dật đi.

Giang Tử Mặc nhướn mày, vô cùng khó chịu. Trong mắt hắn, Hạ Dật đã là một tên phế vật, nhưng cố tình lúc Giang Tử Mặc định tới xử lý Hạ Dật thì Hoa Cẩm Lăng lại ngăn cản.

Trước kia Giang Tử Mặc đã từng nói với Quý Hoài, Hoa Cẩm Lăng là người thông minh nhất Hoa gia, mấy người hắn cài cắm vào trong Hoa thị hai năm nay đã bị Hoa Cẩm Lăng nhổ sạch từ khi cậu ta nhậm chức.

Giang Tử Mặc không biết Hoa Cẩm Lăng có rõ về thân phận của những người đó hay không, nhưng hắn đoán chắc tám phần là biết, nếu không thì sao có thể bắt gặp chính xác người của hắn được.

Nếu trùng hợp quá thì không phải là trùng hợp nữa.

Những người khác trong Hoa gia không có gan đấu với hắn, Hoa Cẩm Lăng trái lại dám ngầm ngầm tranh chấp với hắn trong tối.

Giang Tử Mặc mỉa mai nghĩ: Trước kia hắn không động vào Hoa thị là bởi muốn chơi trò dẫu tằm nhả tơ, chờ tới khi Hoa gia nhận ra thì hắn đã quang minh chính đại nắm giữ Hoa thị trong tay rồi, khiến cho cả Hoa gia phải tâng gia bại sản.

Nhưng bây giờ rõ ràng Hoa Cẩm Lăng đã nhận ra ý đồ của hắn, Hoa Cẩm Lăng không giống những người trong Hoa gia, anh ta lập tức phản kích.

Lúc trước Tiêu Đồng tấn công hệ thống của bọn họ, Giang Tử Mặc vẫn còn nghi ngờ, tuy rằng manh mối mảnh ghép chỉ thẳng vào Tiêu Đồng, nhưng những đợt tấn công lúc đó không chỉ có một mình y, còn có người khác, thủ đoạn còn cao hơn Tiêu Đồng.

Hơn nữa lúc này Hoa Cẩm Lăng xem chừng đã muốn ngửa bài.

Nếu đã như vậy, tôi làm sao để cậu thất vọng được. Giang Tử Mặc đóng laptop lại, sau đó lái xe về nhà ôm Quý Hoài đi ngủ.

Hắn cũng chẳng thêm bận tâm tới sự khiêu khích của Hoa Cẩm Lăng, muốn động vào hắn, không thể!

Về nhà đã là rạng sáng, lúc thay quần áo để lên giường đi ngủ, Giang Tử Mặc kiểm tra một chút xem Quý Hoài có bị thương thêm chỗ nào không, sau đó mới yên tâm ôm cậu đi ngủ.

Ban đêm, có lẽ là do nóng, miệng vết thương cứ ngứa ngáy không yên, Quý Hoài nằm trong lòng Giang Tử Mặc trở mình một cái, Giang Tử Mặc mở mắt bắt lấy tay cậu. Quý Hoài đang ngái ngủ, cau mày nhúc nhích trong lòng hần khe rầm rì vài tiếng, Giang Tử Mặc cầm lấy tay Quý Hoài không cho cậu lộn xộn. Sau đó, có lẽ là do quá ngứa, Quý Hoài khó chịu mở mắt ra.

Giang Tử Mặc hôn lên mi mắt cậu, nói: “Không được gãi vết thương, khó chịu cũng không được.”

Quý Hoài mím môi, buồn bực nói: “Vừa đau vừa ngứa, không gãi thì khó chịu lắm.”

Giang Tử Mặc kéo cậu vào trong lồng ngực, đưa tay đè lại tay Quý Hoài, tay còn lại thì vòng ra sau lưng cậu, “Để tôi gãi cho, em đừng nhúc nhích.”

Giang Tử Mặc cũng chỉ chạm nhẹ vào vết thương, như vậy càng làm Quý Hoài ngứa thêm, cậu không biết mình bị làm sao nữa, chắc là do vừa đánh nhau xong nên não bị chập cheng, cậu mất hứng cắn một phát lên tay Giang Tử Mặc.

“Em mấy tuổi rồi?” Giang Tử Mặc hỏi.

“Lớn hơn anh một tuổi là được.” Quý Hoài oán hận nói, dù sao nếu cộng gộp tuổi hai đời vào thì không chỉ lớn hơn một tuổi.

Giang Tử Mặc nghĩ nghĩ, bỗng dưng nói: “Có phải thời kỳ phản nghịch tới rồi hay không, tôi nhớ là trẻ con nhà khác đến tuổi này sẽ có thời kỳ phản nghịch.”

“Em đâu phải con anh.” Quý Hoài tức giận.

Giang Tử Mặc thở dài, nhéo mặt Quý Hoài nói: “Dâu nuôi từ bé, lúc nhỏ là con trai, sau lớn lên rồi thì làm vợ.”

“Ba ba.”

“Ơi.”

Quý Hoài cười khê: “Liêm sỉ chú ơi.”

Giang Tử Mặc cũng cười: “Vậy gọi kiểu khác đi, tướng công hay là chồng?”

Quý Hoài mỉm cười không nói, Giang Tử Mặc túm lấy cậu không buông, “Gọi một tiếng nghe thử.”

“Không gọi.” Quý Hoài cảm thấy rất ngượng, dù là “tướng công” hay “chồng” thì cũng mắc trên đầu môi chót lưỡi, không thể nói ra khỏi miệng.

“Gọi ba thì nhanh, gọi chồng lại không được?”

“Em không rớt liêm sỉ như anh.”

“Quý Tiểu Hoài!” Giang Tử Mặc nheo mắt nhìn.

“Anh xem đi, anh nói không lại em thì bắt đầu hung dữ với em.”

Giang Tử Mặc cảm thấy rất bất đắc dĩ, muốn hung dữ cũng chẳng nổi nữa, trái lại còn bật cười.

Hai ba giờ sáng, hai người thuần khiết đắp chăn nói chuyện phiếm.

Có điều lúc Giang Tử Mặc tắt đèn mơ màng ngủ thiếp đi rồi, hắn cảm thấy Quý Hoài ở bên cạnh lén hôn một cái lên cằm hắn, sau đó khe khẽ gọi một tiếng như thể phát ra từ ảo giác.

“Chồng ơ.”

- _____

xin lỗi team lão công, tôi thích gọi chồng hơn =)))

133. Chương 134: Bảo Bối Của Tôi

Edit: anh Dờ

Hôm sau Quý Hoài vẫn theo Giang Tử Mặc ra ngoài đi mua mấy đồ dùng hàng ngày trong trường học. Quý Hoài cố gắng vực dậy tinh thần, cậu nhìn Giang Tử Mặc cẩn thận chọn lựa từng món đồ, sau đó quyết định mua cái đắt tiền nhất.

Quý Hoài: “.....”

Mua xong Giang Tử Mặc dẫn cậu đi ăn.

Bọn họ đi vào một nhà hàng hải sản, cảnh đẹp lại yên tĩnh, Quý Hoài cầm cùi ăn cua, tâm trạng tốt lên một chút.

“Tôi đã bảo Lục Thất đặt vé rồi, tới trường sớm một chút làm quen hoàn cảnh.”

Quý Hoài khựng lại, không nói gì.

“Mấy ngày này tranh thủ xem còn cần mang theo cái gì không, đến lúc đó nhớ đừng quên.”

Tâm trạng Quý Hoài lại tụt dốc, không còn khẩu vị ăn chiếc càng cua trong tay nữa.

Cậu nhai thịt cua như nhai sáp, không nhịn được nên cuối cùng nói ra: “Chú Mặc, nếu em tới trường rồi, một mình anh...”

“Hửm?” Giang Tử Mặc vừa lấy thịt cua cho Quý Hoài vừa nghe cậu nói.

Quý Hoài nghĩ có lẽ là cậu lo lắng thái quá, cho dù là vợ chồng cũng không thể ngày nào cũng ở cạnh nhau, huống hồ bọn họ là hai người đàn ông, hai người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, cậu có suy nghĩ như vậy cũng quá hạn hẹp rồi đi.

Nhưng đời trước cậu có giả bộ làm công to việc lớn thì cũng chẳng làm nên trò trống gì, đời này cậu không cần tiền đồ, chỉ muốn ở bên chú Mặc đây thì đã làm sao?

Quý Tiểu Hoài, mày nhìn lại mày đi, nhìn đi.

Cậu chọc chọc thịt cua, bất mãn với chính mình.

Giang Tử Mặc vui vẻ dùng đũa gõ vào tay cậu, “Quý Tiểu Hoài, ăn nữa không?”

Quý Hoài thấy Giang Tử Mặc đã lột hết thịt cua bỏ vào đĩa cậu, gật gật đầu nói: “Ăn.”

Quý Hoài tạm thời không nghĩ nữa, tập trung ăn cua. Cậu ăn khá nhiều, còn chú Mặc thì không động đũa mấy. Giang Tử Mặc vẫn đều đặn rèn luyện thân thể, nhưng dù sao cơ địa vốn đã không tốt, bác sĩ nói phải kiêng bớt đồ lạnh.

Hôm nay vì thấy Quý Hoài không vui nên Giang Tử Mặc mới dẫn cậu đi ăn món cậu thích nhất.

Bọn họ ngồi ở bàn trong góc, lúc sắp ăn xong thì có hai vị khách bước vào, ngồi bàn trong cùng.

Giang Tử Mặc vốn không để ý, nhưng vì bọn họ ngồi ngay đối diện nên vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tạ Chi đang cười nói ngồi xuống.

Tạ Chi cũng thấy hần, lập tức nhú mày, Giang Tử Mặc xem như bà không tồn tại, rời ánh mắt đi.

Hần nhìn Quý Hoài cúi đầu cắm cúi ăn thịt cua mà hần vừa lột, Giang Tử Mặc rất thỏa mãn, gọi phục vụ ra tính tiền.

Có điều phục vụ lại nói: “Tiên sinh, bàn của ngài đã được thanh toán rồi ạ.”

Quý Hoài sững sốt quay ra nhìn Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc cũng ngạc nhiên: “Ai thanh toán hộ chúng tôi?”

“Là Trương tiên sinh.” Phục vụ cười nâng tay chỉ về người ngồi đối diện Tạ Chi.

Vị Trương tiên sinh kia cũng quay qua cười chào hỏi, Quý Hoài không biết ông ta, lại thấy Tạ Chi ngồi ở đối diện.

Giang Tử Mặc đi qua đó, đi được hai bước thì quay lại kéo Quý Hoài cùng đi.

Hần đi qua cười chào hỏi Trương tổng: “Hóa ra là Trương tổng, tôi còn đang thắc mắc không biết người tốt phương nào lại thanh toán hộ bọn tôi.”

Trương tổng cười ha ha đứng lên bắt tay, “Tôi cũng không hần là giúp cậu đâu, tôi giúp bạn nhỏ nhà cậu thôi. Giỏi lắm cháu, trạng nguyên tỉnh, thật sự rất giỏi.”

Không biết do câu “bạn nhỏ nhà cậu” hay là “giỏi lắm” của Trương tổng khiến cho mát lòng mát dạ, Giang Tử Mặc cười kiêu hãnh lại cố gắng kiềm lại, gật gật đầu, “Trương tổng khách khí rồi.”

“Một bữa cơm thôi mà, bạn nhỏ Quý Hoài giỏi như thế, tôi cũng muốn hưởng ké một tý phúc khí chứ. Giang huynh đệ cũng đừng giấu kỹ cháu nó ở nhà cả ngày, nếu cậu không đăng lên vòng bạn bè thì bọn tôi còn không biết đâu đấy.”

Giang Tử Mặc sung sướng, bỏ qua luôn chuyện bị giành thanh toán hóa đơn. Vị họ Trương này cũng là phó tổng một công ty internet, làm người rất thức thời lại có tầm nhìn rộng, add wechat của Giang Tử Mặc lúc nào, hần cũng không nhớ nữa.

Nhưng nếu đã add được wechat của Giang Tử Mặc thì chắc chắn là quen biết hần, biết Giang Tử Mặc tuy rằng không nổi bật nhưng chính là bậc đế vương ngầm ở Kim Thành. Những chương trình do hần viết đã được áp dụng trong phạm vi toàn quốc, ở Kim Thành thì lại càng là độc chiếm một cõi riêng.

Người trong bộ máy bên trên đều phải nể mặt Giang Tử Mặc, đừng nói là bọn họ.

Trương tổng vừa cười vừa khen Quý Hoài, khen tới mức cậu ngượng đỏ mặt. Trương tổng nói: “Giang huynh đệ, bạn nhỏ Quý Hoài, để tôi giới thiệu một chút, đây là Tạ phu nhân, vừa từ thủ đô về đây.”

“Là phu nhân nhà ai?” Giang Tử Mặc tươi cười hỏi.

“Đại phu nhân của Vinh gia ở thủ đô, khoảng thời gian này sẽ ở Kim Thành, Giang huynh đệ không biết cũng dễ hiểu. Phu nhân, đây là thanh niên tuổi trẻ tài cao của Kim Thành chúng tôi, phu nhân thấy nhiều nhân tài ở thủ đô rồi, cũng nên xem thử Kim Thành chúng tôi cũng có rất nhiều người xuất sắc.” Trương tổng cười nói, giới thiệu cho đôi bên.

Giang Tử Mặc cong khóe miệng, nói: “Vậy phải xưng hô là Vinh phu nhân mới đúng chứ nhỉ.”

Trương tổng sững sốt, lập tức thấy hơi khó xử. Lão đại Vinh gia đoán mệnh mất sớm là chuyện ai trong cái vòng luẩn quẩn này cũng biết, cho dù là ở Kim Thành thì bọn họ cũng biết khá là tường tận.

Đại thiếu gia Vinh gia bạc mệnh, lúc nhỏ có thầy phán ông ta sống không quá 40 tuổi, vì vậy nên không nhà nào muốn gả con gái vào. Nhưng nếu không môn đăng hộ đối thì Vinh gia lại không chịu. Chậm trễ kéo dài bao nhiêu năm, mắt thấy đại thiếu gia không sống được bao lâu nữa thì lại bỗng dưng muốn kết hôn.

Hôn lễ tổ chức hẹp nên không nhiều người biết, nhưng chẳng chuyện gì mà giữ bí mật được mãi, trong giới nhà giàu dần dần ai cũng biết đại thiếu gia Vinh gia cưới một vị phu nhân rất lợi hại.

Vinh gia đại thiếu cưới vợ được nửa năm, tới đúng 40 tuổi thì qua đời. Nhưng không ai ngờ rằng, tất cả tài sản của ông ta đều giao hết cho vị phu nhân thần bí kia.

Mọi người vốn đã tò mò, lần này đại phu nhân Vinh gia lại tới đây, Trương tổng biết tin liền thử mời Tạ Chi một bữa. Nghe nói vị Vinh phu nhân này rất khó hẹn, không ngờ lại hẹn thành công.

Nhưng cũng may mà biết trước, dù là ở thủ đô thì ai cũng gọi Tạ Chi là “Tạ phu nhân”, Trương tổng hỏi thăm qua, mới biết vị phu nhân này rất cao tay, thu phục hoàn toàn những người không hài lòng về bà sau khi Vinh đại thiếu qua đời.

Trương tổng sẽ không sơ suất phạm kiêng kị, ông ta gọi Tạ Chi là “Tạ phu nhân”, về phần kiêng kị cái gì, Trương tổng nghĩ rằng có thể do Tạ Chi không muốn nhắc tới người chồng đã chết kia của bà.

Dù sao Vinh đại thiếu kia vừa đoán mệnh lại vừa vô dụng. Những người biết nội tình đều gọi là “Tạ phu nhân”, cũng không nhắc về chuyện cũ.

Nhưng thấy Giang Tử Mặc nói vậy, Trương tổng khó xử cười ha ha, “Đều giống nhau cả. Tà phu nhân lần này tới đây hợp tác cùng Sở Giáo dục Kim Thành, tặng rất nhiều bộ sách cho trường học trên phạm vi thành phố, phải biết rằng, sách là bậc thang tri thức của con trẻ.”

Trương tổng nói một hồi, đề tài chuyển tới Quý Hoài, “Nếu đã gặp nhau rồi thì ngồi xuống nói chuyện đi, gần đây công ty bọn tôi cũng làm công tác từ thiện, vừa lúc có Tà phu nhân đi đầu, chúng tôi cũng cố gắng hiến một chút sức lực. Bạn nhỏ Quý Hoài có thể đến chia sẻ kinh nghiệm với học sinh trong trường, để các cháu nhìn xem trạng nguyên tỉnh học như thế nào.”

“Phương pháp học tập của cháu là do cháu tự mình điều chỉnh, có thể không phù hợp với người khác đâu.” Quý Hoài nói.

Trương tổng cười xoa tay, “Không sao cả, học hỏi lẫn nhau thôi mà.”

Nhưng Quý Hoài lại không ngờ Giang Tử Mặc lại kéo cậu ngồi xuống nói chuyện thật. Ngồi bên trái cậu là Tà Chi, khoảng cách chỉ gần bằng một chiếc đĩa.

Tà Chi vẫn thản nhiên cười, thoát nhìn không dễ nói chuyện. Giang Tử Mặc căn bản không hề chú ý đến Tà Chi, bốn người ngồi một bàn nhưng chỉ có Giang Tử Mặc nói chuyện với Trương tổng về việc học hành của con trẻ.

Vị Trương tổng này có một đứa con trai sắp lên cấp 3, nghịch ngợm như quỷ, ông quản không nổi. Hàn huyền với Giang Tử Mặc một lúc liền kể khổ.

“Thằng con giỏi đánh kìa nhà tôi nếu thông minh được như Quý Hoài, tôi đi ngủ cũng sẽ cười tỉnh.” Trương tổng đau khổ thở dài.

Giang Tử Mặc khiêm tốn nói: “Quý Hoài nhà tôi không phải là thông minh mà là chăm chỉ học hành hơn so với những đứa trẻ khác. Ngày nào cũng học từ tối tới tận một hai giờ sáng, bảo đi nghỉ ngơi cũng không chịu.”

Trương tổng kinh ngạc cảm thán: “Trẻ con tự giác như thế bây giờ hiếm lắm.”

Giang Tử Mặc thản nhiên nói: “Quý Hoài lúc nhỏ quá khổ, sau này biết là có học hành mới có thể trở nên nổi bật, thế là liều mạng học. Em ấy không cha không mẹ, không ai thương, chịu khổ nhiều năm như thế, bây giờ trái lại thấy học tập là một việc nhẹ nhàng.”

Trương tổng nghe xong lại thở dài: “Cha mẹ nào mà lại đáng hận thế, đứa nhỏ ngoan thế này mà... Nhưng bây giờ đã có Giang huynh đệ thương rồi, tôi thấy bạn nhỏ Quý Hoài trông có da có thịt hơn trước đây.”

Câu này của Trương tổng làm tâm trạng Giang Tử Mặc như nở hoa, hắn quay đầu nhìn Quý Hoài nói: “Đúng là như thế, nhưng mà tôi còn muốn nuôi cho béo thêm chút nữa, trước kia không ai thương, giờ có

tôi rồi, tôi đương nhiên sẽ không để em ấy chịu khổ.”

Giang Tử Mặc vốn là đang nhìn Quý Hoài, tầm mắt lại lơ đãng khẽ liếc đến người kia.

Sắc mặt Tạ Chi không tốt lắm, bà đột nhiên đứng dậy: “Thật có lỗi, tôi đi toilet một chút.”

Tạ Chi đi rồi, Trương tổng lại gọi phục vụ đem thêm đồ ăn lên, thừa lúc Trương tổng đang gọi món, Quý Hoài kéo áo Giang Tử Mặc, nhỏ giọng nói: “Em đâu phải con anh, anh nói như kiểu em là con trai anh ý.”

“Vừa lúc trước gọi ba ba cơ mà?” Giang Tử Mặc quay đầu khẽ nói.

Quý Hoài tức giận nghiêng răng, “Đó là bởi vì ở trên giường, mà em đâu chỉ kêu anh là ba, em còn gọi là...”
Câu sau Quý Hoài không nói nữa.

Giang Tử Mặc nhướn mi, cố ý gặng hỏi: “Em còn gọi là gì?”

“...Chú.” Quý Hoài thở dài.

Quý Hoài rũ mắt, tay đặt lên đùi Giang Tử Mặc, cong ngón tay khều khều hấn, Giang Tử Mặc cầm tay cậu, thấp giọng nói: “Dù em có muốn nhận bà ấy hay không, hoặc là bà ấy muốn nhận em, nhưng bà ta đã bỏ mặc nhiều năm như vậy rồi, bây giờ quay về muốn ngồi mát ăn bát vàng năng mát bảo bối mà tôi vất vả lắm mới nuôi được, không có chuyện đó đâu.”

Quý Hoài âm lòng, cào cào lòng bàn tay Giang Tử Mặc, cười hỏi: “Anh nuôi em á?”

Giang Tử Mặc cười xấu xa: “Tôi không chỉ nuôi cái miệng phía trên, mà còn phải nuôi cái miệng nhỏ phía dưới của em nữa, hai cái miệng cái nào cũng phải đút ăn no.”

Quý Hoài ngượng chín mặt, cậu cắn cắn môi sợ Trương tổng nghe thấy, bèn nhỏ giọng thăm thì: “Lão dê già này.”

Tạ Chi đi ra đúng lúc thấy được vẻ mặt tràn đầy xuân tình của Quý Hoài, ánh mắt cậu tránh tránh né né, đuôi mày khoe mắt đều đỏ bừng cả lên.

Dáng vẻ này rất giống với Tạ Chi khi còn trẻ, quá giống, phẳng phất như bà nhìn thấy chính mình năm ấy trong Quý Hoài. Bà sững sốt hồi lâu mới ngồi xuống. Quý Hoài thấy hơi ngại, bèn rút tay khỏi tay Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc cười khẽ, mắt nhìn Tạ Chi mang theo một chút khiêu khích.

Nhìn đi, đây là bảo bối của tôi, rõ ràng thân thiết với tôi hơn.

134. Chương 135: Vì Sao Không Thể Cho Cậu Thứ Tình Cảm Mà Cậu Muốn

Edit: anh Dờ

Trước kia Lục Thất từng nói Giang Tử Mặc rất độc tài, Giang Tử Mặc không cho là đúng, thứ gì của hắn thì chỉ có thể thuộc về hắn, người khác đừng hòng động. Cho nên lúc nhỏ, đồ đạc của Giang Tử Mặc không ai dám tùy tiện động vào, cô giúp việc phải hỏi ý hắn rồi mới dám đi vào quét dọn phòng, ngay cả ba mẹ, nếu không có sự đồng ý của hắn thì cũng không được đi vào.

Sau khi có Quý Hoài ở bên cạnh, cái tính nết này của Giang Tử Mặc càng phát huy thuần thực. Nhưng mà Quý Hoài chưa bao giờ cảm thấy bất mãn, chỉ có Lục Thất là hay lải nhải mấy câu, bảo hắn quản Quý Hoài quá nghiêm, khiến cho Quý Hoài không có nhiều bạn bè.

Nhưng Giang Tử Mặc chính là không muốn Quý Hoài có quá nhiều người bên cạnh, người thân hay bạn bè đều không cần quá nhiều. Quý Hoài chỉ cần có hắn là đủ.

Loại tâm lý độc chiếm này thực ra rất ngây thơ, giống như một đứa trẻ sống chết muốn giữ lấy món đồ chơi yêu thích vậy.

Cho dù Giang Tử Mặc nhận thức được điều này thì hắn cũng sẽ không thay đổi, hắn sẽ cảm thấy khó chịu nếu ai đó không phải là hắn ở bên Quý Hoài. Tạ Chi bỗng nhiên trở lại, tạm thời Giang Tử Mặc chưa đoán ra mục đích của bà ta. Nếu bà ta trở lại vì Quý Hoài, đừng mơ hắn sẽ buông tay.

Giang Tử Mặc hơi lo lắng về Tạ Chi, hắn đã tra xét về Vinh gia và Tạ Chi, nhưng chỉ có thể tra được chuyện một tháng trước khi Vinh gia đại thiếu qua đời, Tạ Chi đột nhiên xuất hiện, đại thiếu gia đoán mệnh kia cưới người vào cửa, mà sau khi cưới Tạ Chi đúng một tháng thì Vinh gia đại thiếu mất.

Sau đó tra được việc Tạ Chi tiếp nhận tất cả cổ phần trong tay Vinh gia đại thiếu, chiếm một ghế trong hội đồng quản trị.

Giang Tử Mặc chau mày, thuận theo nguồn tin tức này tra ra chuyện hai mươi năm về trước.

Khi đó không đăng ký thông tin phổ biến như bây giờ, Giang Tử Mặc chỉ có thể tra được những hồ sơ tại trường học của Tạ Chi. Điều khiến hắn kinh ngạc chính là thành tích ở trường năm đó của Tạ Chi cũng vô cùng xuất sắc, nhiều lần giành hạng nhất, thời điểm thi vào đại học cũng là trạng nguyên tỉnh.

Bảo sao Tạ Chi không hề kinh ngạc với thành tích của Quý Hoài, bởi vì năm ấy bà cũng là người ưu tú, chuyện Quý Hoài thi được trạng nguyên tỉnh trong mắt Tạ Chi chính là bình thường.

Nhưng mà Giang Tử Mặc vẫn khó chịu, Tiểu Hoài nhà hắn học tập tốt như vậy là dựa vào chính cậu nỗ lực cố gắng, có liên quan gì đến Tạ Chi đâu.

Hắn tiếp tục tra xét hồ sơ, năm đó Tạ Chi thi được trạng nguyên tỉnh rồi lên thủ đô học, nhưng sau khi lên thủ đô thì không có nhiều thông tin về bà nữa. Kỳ quái hơn là khi học đại học năm thứ ba, bởi vì có quan hệ tình cảm với giáo viên, Tạ Chi bị trường học khai trừ, xóa tên khỏi danh sách học sinh trong trường.

Chuyện như vậy đặt tại bối cảnh hiện tại e cũng sẽ là một vụ bê bối lớn, vị giáo viên bị khai trừ cùng với Tạ Chi kia, Giang Tử Mặc tra ra đó là một thầy giáo đại học bình thường, từ hình chụp có thể thấy được đó là một người cứng nhắc nhưng thành thật, nhìn thế nào cũng không giống người sẽ có quan hệ tình cảm với học sinh.

Hơn nữa Hoa Duẫn Quan đâu? Hoa Duẫn Quan - cha của Quý Hoài đảm nhận vai trò gì trong này? Những người khác của Hoa gia thì sao?

Giang Tử Mặc càng tra thì càng nghi ngờ, điểm đáng ngờ nhất là ai trong Hoa gia cũng nói Quý Hoài là con trai của Hoa Duẫn Quan, Quý Hoài cũng tự cho là như thế. Nhưng vào lần đầu tiên hắn gặp Quý Hoài, thái độ của Hoa Duẫn Quan khi đó không giống quan hệ cha con nên có.

Hoa Duẫn Quan thích Tạ Chi như vậy, nhưng lại không thích đứa con trai của hai người họ sao? Vậy thầy giáo kia và Tạ Chi có quan hệ gì?

Nghi ngờ càng ngày càng sâu, trước kia không mấy để tâm, giờ nghĩ lại thấy có rất nhiều điểm bất hợp lý.

Hắn không tiếp tục xem nữa, căn bản không cần phải biết thêm. Mặc kệ cha mẹ Quý Hoài là ai, hiện tại cậu có hắn ở bên là đủ rồi. Quý Hoài chỉ cần một mình hắn thôi, những người khác có hay không cũng không quan trọng.

Nhưng hắn lại không đành lòng để Quý Hoài luôn nhớ mong cha mẹ, dù sao trên đời này, chỉ có cha mẹ là không thể thay thế được.

Tra xong, Giang Tử Mặc không nói chuyện này cho Quý Hoài, hắn giao cho Vương Văn Bản một nhiệm vụ.

“Truyền tin tức Tạ Chi đang ở Kim Thành cho Hoa Duẫn Quan.”

Wang Wen Ban nói: “Hoa Duẫn Quan? Người Hoa gia cũng không tìm được ông ta, giờ chẳng ai biết là đang ở đâu.”

Giang Tử Mặc cười nói: “Nhưng nếu biết Tạ Chi đang ở đây thì chắc chắn ông ta sẽ quay về.”

“Cũng đúng.” Vương Văn Bản gật gù đầu, sau đó bắt tay vào thực hiện ngay.

Giang Tử Mặc bỗng dưng nhớ ra một chuyện, kêu Vương Văn Bản lại, “Lục Thất đang làm gì? Mấy ngày nay chẳng thấy bóng dáng đâu.”

Wương Văn Bản lắc đầu, “Tôi cũng không biết.”

“Cậu không biết?” Giang Tử Mặc kinh ngạc, “Mấy ngày trước cậu ta bị ốm, cậu còn đưa đi viện còn gì?”

Wương Văn Bản ảm đạm nói: “Thì có đưa đi thật, nhưng mà sau đó...” Vương Văn Bản dừng một lát, vẻ mặt càng thêm chán chường, “Bạn gái anh ta đến chăm sóc nên tôi phải đi.”

“Phải đi? Cậu cảm thấy cậu cần phải đi?” Giang Tử Mặc cười, “Xem ra tôi không cần tặng đại lễ cho các cậu nữa.”

Trong chốc lát, vẻ ảm đạm trên mặt Vương Văn Bản tan biến, cậu ta cười, “Chẳng qua là tạm thời buông tay thôi, anh vẫn nên chuẩn bị đại lễ sớm sớm một chút đi.”

Giang Tử Mặc cười gật đầu, “Được, để tôi chuẩn bị cho các cậu.”

Đúng là Vương Văn Bản đã ba ngày chưa liên lạc với Lục Thất, mà Lục Thất thì xin nghỉ phép ba ngày không tới công ty. Vương Văn Bản cảm thấy Lục Thất đang trốn tránh, hoặc là do có bạn gái ở bên nên vui tới quên trời quên đất.

Vui quên trời quên đất!

Hừ!

Wương Văn Bản nhần nhện không đi tìm Lục Thất, cũng không nghĩ tới Lục Thất nữa. Nhưng mà Giang Tử Mặc nhắc tới, giờ lại không nhin nổi rồi.

Cậu có thể viện cớ bảo rằng Giang Tử Mặc kêu cậu qua thăm Lục Thất, cậu chỉ là tuân lệnh ông chủ thôi, Lục Thất có lẽ sẽ phải nghe lời thiếu gia nhà anh chứ nhỉ.

Tan tầm, Vương Văn Bản lái xe tới dưới lầu nhà Lục Thất, không biết là đang nghĩ gì, lúc đi lên cậu ta chẳng nói chẳng rằng, cũng không gõ cửa, chìa khóa đều trả hết cho Lục Thất vào ngày hôm đó rồi, nhưng điều đó cũng không ngăn cản được Vương Văn Bản.

Cậu ta lấy một con dao gấp ở trong túi, rút từ chuôi dao ra một cây kim nhỏ. Con dao này cậu ta mua ở châu Phi, trong hai năm ấy Vương Văn Bản mua rất nhiều đồ linh tinh, bình thường không dùng đến nhưng lúc quan trọng thì có tác dụng bảo vệ tính mạng.

Cậu ta cảm thấy mấy thứ đồ đó rất hữu dụng nên mang hết về, không ngờ rằng lần đầu tiên dùng sau khi trở về lại là để mở cửa nhà Lục Thất.

Chắc, nếu giờ Lục Thất nhìn thấy cậu chắc hẳn sẽ rất không vui, nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, động tác trên tay Vương Văn Bản vẫn không dừng lại.

Cậu rất nhớ Lục Thất. Ba ngày không gặp như cách ba thu, cậu không muốn lừa dối bản thân nữa. Hai năm trước ở châu Phi chưa từng cảm thấy như vậy, nhưng bây giờ mỗi ngày đều nhìn thấy người kia, đột nhiên không gặp nữa sẽ cảm thấy rất nhớ.

Cảm xúc như vậy mà để Lục Thất biết được thì sẽ lại chửi cậu là kẻ cớm quái đản, nhưng thế thì sao, hôm nay cậu muốn làm kẻ xấu.

Cậu vừa mới đẩy cửa ra thì nghe thấy tiếng cười khúc khích, Vương Văn Bản sững sốt, nghe thấy giọng nói của Lục Thất, “Bà cô của tôi ơi đừng làm loạn nữa, thuốc sắp nguội rồi, không uống thì chút nữa sẽ càng đắng.”

“Dù sao cũng là anh lấy ôm cho em, anh phải dỗ em uống đi chứ.” Giọng nói ngây thơ của con gái vang lên, Lục Thất lập tức hạ giọng dỗ dành.

“Tiểu Nhã, là do anh không tốt, anh sai rồi, tha thứ cho anh đi cưng à.”

Wang Wen Ban vừa nghe xong lời này thì như bị sét đánh, một luồng khí lạnh lẽo bao vây toàn thân xông thẳng vào cõi lòng.

Lục Thất lại dỗ mấy câu nữa, Tiểu Nhã cười vui vẻ sau đó mới chịu uống thuốc.

Wang Wen Ban vô thức đóng cửa lại, lòng rối như tơ vò, không dám nghĩ gì nhiều, chỉ biết là có một chỗ nào đó trong tim đã lạnh lẽo đi rồi.

Như là bị người ta hắt một xô nước đá, độ ấm của trái tim đang đập cũng không đập tắt nổi cảm giác rét lạnh ấy.

Cậu tựa người cạnh cửa, tay run run lấy ra một liều thuốc. Khói thuốc bay lên, trong lòng tê tái, đau tó mắt không thở nổi.

Cho dù là hai năm qua Lục Thất luôn xua đuổi cậu, cho dù Lục Thất lừa gạt cậu đi châu Phi, cho dù là Lục Thất nói có bạn gái, Vương Văn Bản chưa bao giờ cảm thấy hoảng sợ.

Bởi vì cậu tin chắc rằng Lục Thất cuối cùng cũng sẽ là của cậu, người có thể khiến Lục Thất hạ giọng dỗ dành như vậy chỉ có cậu, Vương Văn Bản không tin nếu đổi thành người khác, Lục Thất có thể đối xử với

người ta tốt hơn với cậu.

Nhưng bây giờ thì cậu không chắc nữa.

Lục Thất cũng sẽ gọi người khác là cục cưng.

Lục Thất cũng sẽ dỗ người khác uống thuốc.

Lục Thất cũng sẽ cưng chiều người khác vô điều kiện.

Sao có thể như vậy chứ?

Cậu bỗng nhiên cảm thấy phẫn nộ, như thể bị phản bội, hoặc có lẽ là uất ức, Vương Văn Bản cắn chặt răng, không biết làm sao để có thể xua tan đi cảm xúc trong lòng.

Có lẽ vừa rồi cậu nên xông vào, nhưng sau đó thì sao?

Sau đó bóp chết đôi cẩu nam nữ kia, không, bóp chết cái cô kia là được rồi.

Rồi sao nữa?

Lục Thất sẽ mắng chửi cậu, sẽ đuổi cậu đi, vĩnh viễn không gặp cậu.

Chớp mắt, tất cả sự tự tin của Vương Văn Bản đã mất sạch, ván cược với Giang Tử Mặc có lẽ không thắng nổi rồi. Giang Tử Mặc nói, cuối cùng phải xem tình cảm của Lục Thất đối với cậu thế nào, nhưng Lục Thất đâu có cảm tình gì với cậu đâu.

Em trai, bạn bè, huynh đệ. Duy độc không hề có loại quan hệ mà Vương Văn Bản mong muốn.

Nhưng Vương Văn Bản lại chỉ cần duy nhất loại quan hệ ấy mà thôi.

Những thứ mà hồi nhỏ cậu không có được, hồi nhỏ không dám mong ước, khi lớn lên, cậu cần gì là Lục Thất cho cái đó.

Cái gì Lục Thất cũng có thể cho cậu, nhưng vì sao lại không thể cho cậu thứ tình cảm mà cậu muốn.

Cậu rít một hơi thuốc, không dám nghĩ tiếp nữa, nếu còn tiếp tục cậu sợ mình sẽ trực tiếp xông vào, cái gì cũng không quan tâm, mặc kệ Lục Thất có đồng ý hay không, mặc kệ Lục Thất có phản kháng hay không,

trực tiếp, trực tiếp... làm anh.

135. Chương 136: Hoa Duẩn Quan Trở Về

Edit: anh Dờ

Mấy ngày nay, tâm trạng của Vương Văn Bản không được tốt, đây là điều mà cả công ty A Uyển đều nhìn ra. Hai ngày sau Lục Thất đi làm trở lại, Vương Văn Bản không nói với Lục Thất một lời nào.

Lục Thất nghĩ cậu ta còn đang trốn tránh cho nên cũng không hỏi nhiều.

Quý Hoài cảm thấy không đúng, nói với Giang Tử Mặc về chuyện này, Giang Tử Mặc bảo cậu đừng quan tâm. Quý Hoài sắp khai giảng rồi, chuyện của chính cậu còn chưa giải quyết được, hơi đâu đi lo chuyện bao đồng.

Điều khiến Quý Hoài bức chính là cậu thì vừa vội vừa lo sốt vó, còn chú Mặc thì cứ như chẳng sao cả, hoàn toàn không có vẻ gì là lo nghĩ tới chuyện hai người sắp phải chia xa.

Chú Mặc, Tiểu Hoài nhà chú mấy ngày nữa nhập học mất rồi, hai người sẽ phải cách xa nhau đó!

Giang Tử Mặc thấy Quý Hoài cứ nhìn mình thì phát phát tay trước mặt cậu, “Làm sao vậy? Nhớ nhưng cái gì?”

“Nhớ anh.” Quý Hoài thở dài.

Giang Tử Mặc nở nụ cười, thấy cửa văn phòng đang mở thì đứng lên đi ra đóng lại, còn thuận tay khóa luôn. Hắn trở về ngồi xuống bên cạnh Quý Hoài, ôm cậu vào trong lòng mà hôn.

“Ngày nào cũng gặp mà còn nhớ tôi?”

Quý Hoài ôm chặt thắt lưng hắn, ngửa đầu lên hôn tới lúc không thở nổi. Lúc buông ra, Quý Hoài lại lập tức ngẩng đầu lên hôn môi Giang Tử Mặc, cậu chậm rãi chuyển thành đứng thẳng lên, toàn thân dựa vào người Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc ôm eo cậu, kéo chân Quý Hoài để cậu ngồi lên đùi hắn, sau đó ấn đầu Quý Hoài xuống tiếp tục hôn.

Hai người càng hôn càng hăng say, hơi thở đan xen, môi lưỡi giao hòa, Quý Hoài cảm thấy linh hồn mình như bị hút đi. Cậu sắp thăng thiên mất rồi, lại còn là tốc độ ngồi tên lửa.

Qua hồi lâu Giang Tử Mặc mới buông ra, Quý Hoài thở hổn hển tựa vào vai Giang Tử Mặc mà lấy sức.

Giang Tử Mặc thì vẫn ổn, đây là kết quả của việc hần kiên trì rèn luyện thân thể hằng ngày.

Tuy rằng Quý Hoài có da có thịt hơn trước nhưng mà thực tế cậu vẫn rất gầy, ôm vào trong lòng nhẹ tênh, thất lưng vừa nhỏ vừa mềm, nằm trong lòng Giang Tử Mặc thở dốc, Giang Tử Mặc liền cảm lòng không nổi.

Hần xốc áo Quý Hoài lên sờ vào trong.

“Á!” Quý Hoài sợ hãi kêu lên một tiếng, bụng co rút lại một cái, Quý Hoài không hay vận động nên bụng phẳng mềm mềm, sờ vào rất thích.

Quý Hoài ôm cổ Giang Tử Mặc, thở càng gấp gấp hơn.

Giang Tử Mặc cười khê, kéo áo Quý Hoài lên cổ rồi cúi xuống hôn ngực cậu, thân thể Quý Hoài run rẩy, cảm thấy không nên làm loạn trong văn phòng, nhưng mà cậu không nỡ đẩy chú Mặc ra.

Làm được lần nào hay lần nấy, về sau tới trường rồi đâu có làm thường xuyên được nữa.

Quý Hoài lại kêu khê một tiếng, bởi vì Giang Tử Mặc đã sờ tới phía sau. Hần luồn ngón tay vào rồi không động nữa, vẫn duy trì tư thế như trước.

“Hôm nay em ở trên.” Giang Tử Mặc nói.

Quý Hoài xấu hổ đỏ bừng mặt, Tiểu Tiểu Hoài phía trước đã sớm đứng lên, Giang Tử Mặc không động vào nó, cũng không cho Quý Hoài động đây, Quý Hoài bị ép không còn cách nào khác, cắn răng một cái rồi ngồi xuống.

Ha... Quý Hoài cảm thấy hô hấp cũng ngừng lại mất rồi, cậu không dám nhìn thẳng Giang Tử Mặc, liền quay đầu tựa vào bên vai hần, eo bắt đầu dùng lực.

Cậu sắp điên rồi!

Quý Hoài trầm nghĩ.

Cậu mơ hồ thấy bóng hình của mình in trên cửa kính thủy tinh, từ trên xuống dưới vô cùng xấu hổ.

Quý Hoài không dám nhìn đáng vẻ hiện tại của chính mình nữa, cũng không muốn Giang Tử Mặc nhìn

thấy, liền vươn tay che kín mắt hắn, “Đừng... đừng nhìn.”

“Tiểu Hoài.” Giang Tử Mặc cười, lòng bàn tay Quý Hoài cảm nhận được lông mi của hắn đang chớp, “Không nhìn thấy thì tôi lại càng nghĩ nhiều.”

“Anh đừng nghĩ, ưm... gì cả...” Quý Hoài che kín mắt Giang Tử Mặc, lúc này mới dám nhìn hắn.

Chú Mặc thực sự rất là đẹp trai, che mắt đi thì còn lại đôi lông mày, chiếc mũi, môi, cằm, chỗ nào cũng đẹp. Cậu nhìn mãi không chán, nhìn kiểu gì cũng thấy mình quá lời rồi.

Đây chính là bạn trai mình đó.

Quý Hoài cúi đầu hôn môi Giang Tử Mặc, môi chú Mặc cũng rất quyến rũ, cậu hôn theo hình dáng đôi môi ấy, sóng tình trong lòng càng lúc càng cuộn trào.

“Chú Mặc, em... em.... hửm..” Cậu rên một tiếng, ngón chân cuộn lại. Cao trào đi qua, Quý Hoài thoát lực thả lỏng người xuống.

Giang Tử Mặc kéo tay cậu vòng qua thắt lưng hắn, đặt cậu xuống sofa, “Em thì thoải mái rồi, vậy còn tôi?”

Bây giờ toàn thân Quý Hoài như nhũn ra, không hề có chút sức lực nào, Cậu ôm một cái gối ở bên cạnh vào trong ngực, sau đó nghiêng đầu nói: “Vậy anh tới đi.”

“Tôi...” Giang Tử Mặc tức giận vỗ một phát vào mông Quý Hoài, sau đó nắm eo cậu bắt đầu động.

Bọn họ không tốn quá nhiều thời gian, chú Mặc lần này không cố chấp phá kỷ lục Guinness nữa, dù sao đây cũng là ở văn phòng, vẫn phải cẩn thận mặt mũi.

Quý Hoài làm xong thì không hề muốn nhúc nhích, cậu nằm trên sofa ôm gối chơi điện thoại, Giang Tử Mặc lại ngồi vào bàn tiếp tục làm việc. Quý Hoài chơi một lát, đột nhiên hỏi: “Có mở cửa sổ ra không? Sợ có mùi á.”

“Có thể có mùi gì được?”

“Hai người thì chắc chắn có mùi đó.” Quý Hoài nhảy khỏi sofa chạy ra mở cửa sổ. Nhưng nghĩ ngợi một lát lại đóng vào, nếu như lúc nãy có người đến mà lại thấy khóa cửa thì chắc chắn là biết hết rồi.

Tuy không mấy để tâm nhưng Quý Hoài không muốn bọn họ nghĩ rằng cậu tới văn phòng chỉ để làm việc đó, cho dù bọn họ có thể chấp nhận, nhưng cậu cũng đâu phải thèm khát cả ngày như vậy, ở nhà còn chưa đủ, còn theo tới công ty.

Giang Tử Mặc sẽ không quản cậu, chú Mặc lúc làm việc rất tập trung, không có gì phân tâm cả.

Quý Hoài nằm trên sofa tính toán, còn hơn một tuần nữa, cậu nên tranh thủ thời gian cuối cùng này như thế nào đây. Đúng rồi, sinh nhật Giang Tử Mặc đúng hai ngày trước khai giảng, cậu phải cùng chú Mặc tổ chức buổi sinh nhật này mới được.

Năm trước cậu tặng chú Mặc một chiếc đồng hồ, không phải lấy tiền của hắn mua mà dùng tiền học bổng. Không phải là hãng cao cấp gì cả, nhưng Giang Tử Mặc vẫn luôn đeo.

Năm nay nên tặng cái gì, Quý Hoài đã sớm nghĩ xong rồi. Chú Mặc thích đồ ngọt, cậu sẽ tự mình làm bánh sinh nhật, vì thế cậu lén đi học ở chỗ thợ làm bánh.

Vì chuyện lén đi học làm bánh này mà hôm nay Quý Hoài sẽ không tới công ty cùng Giang Tử Mặc, lý do đương nhiên là vì tối qua mệt quá, hôm nay không muốn đi. Chỉ cần cậu nói vậy, Giang Tử Mặc sẽ để cậu ở nhà nghỉ ngơi.

Chú Mặc đi rồi, cậu liền rời giường, thu dọn một chút rồi tới tiệm bánh, nhưng còn chưa ra cửa thì Hoa Cẩm Niên tới.

Cậu rất ngạc nhiên, Hoa Cẩm Niên về bên Tiêu gia rồi, anh rất khi về Hoa gia, sao giờ lại tới đây.

“Không cần ngạc nhiên, anh tới tìm cậu.”

Quý Hoài nói: “Ồ, vậy ngồi đi, anh uống gì không để em đi lấy.”

“Thôi, anh về ngay bây giờ đây, lần này về xem ông nội.” Hoa Cẩm Niên nói: “Quý Hoài, có phải hôm trước em tần Hạ Dật một trận đúng không?”

“Ừm.”

Hoa Cẩm Niên nhú mày, Quý Hoài dường như đoán được Hoa Cẩm Niên sẽ nói gì, dù sao Hạ Dật là bạn tốt bao nhiêu năm của Hoa Cẩm Niên, mà cậu thì chỉ là một người em họ không gặp mấy lần, một người em họ không hề thân thiết.

Có điều Hoa Cẩm Niên lại nói: “Anh đi hỏi một chút mới biết chuyện, chuyện này là do Hạ Dật sai, là anh khiến cậu phải tới đó, cậu gặp chuyện như thế cũng là do anh, anh muốn xin lỗi cậu.”

“Ài... không cần đâu.” Quý Hoài bất đắc dĩ xua tay, đời trước hay đời này, tính cách của Hoa Cẩm Niên vẫn không hề thay đổi.

“Hạ Dật sai, anh sẽ khiến nó phải nhận lỗi với cậu. Hôm nay anh tới đây còn một chuyện khác, cậu có biết Hạ Dật đang ở đâu không?”

“Sao em biết được?”

Hoa Cẩm Niên thấy Quý Hoài không giống đang giả vờ, liền nói: “Sau khi Hạ Dật được đưa đi viện thì không thấy tăm hơi, Hạ gia đi tìm mãi mà không thấy.”

Quý Hoài nhú mi, cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng dù sao cũng chẳng liên quan gì đến cậu. Đời này cậu không có quan hệ gì với Hạ Dật hết, thậm chí còn thù nhau.

Nếu lần sau gặp lại không chừng lại đánh nhau một trận nữa, không cần lấy mạng hắn cũng được, nhưng sẽ khiến hắn sống không bằng chết.

Hoa Cẩm Niên im lặng một lát, không hỏi tiếp nữa, “Nếu cậu không biết thì thôi, để anh tìm thử.”

“Vâng.”

Quý Hoài tiễn anh ra cửa, Hoa Cẩm Niên bỗng nhiên hỏi: “Haiz... cậu thật sự không tính nhận người anh trai này đấy hả? Vừa đẹp trai vừa có tiền như này, suy nghĩ một chút thử xem?”

Quý Hoài bắt đắc dĩ đỡ trán, “Anh hai, liêm sỉ.”

Hoa Cẩm Niên sững sốt, sau đó nở nụ cười, “Về sau nếu chú Mặc bắt nạt cậu, anh sẽ giúp cậu.”

“Ừm.” Quý Hoài cũng cười,

Hoa Cẩm Niên cười chào rồi đi, đi được một đoạn lại quay về.

“Chú ba về rồi, cậu biết chưa?”

“Ai cơ?” Quý Hoài sững sốt, không kịp phản ứng.

“Chú ba về Kim Thành rồi nhưng không về Hoa gia, hôm nay anh vừa nghe ông nội nói.”

Quý Hoài gật gật đầu, không biết tâm trạng hiện tại là gì. Đời trước lúc chết đi rồi cậu vẫn không gặp lại cha mẹ, hiện giờ cả hai người đều quay về. Không biết vì sao, cậu tự dưng thấy tức cười.

Trở về thì sao, đời trước cậu không cha không mẹ, đời này lại còn có thể thay đổi sao?

Huống hồ cậu cũng chẳng cần nữa, hiện tại cậu là người có bạn trai rồi!

136. Chương 137: Hoa Duẩn Quan Không Hiểu Được

Edit: anh Dờ

Hiện tại Quý Hoài không còn tâm tư nghĩ tới chuyện khác. Cuối tuần sau là sinh nhật chú Mặc, bây giờ cậu còn chưa học được cách làm hoa cơ bản trên bánh, cậu muốn làm Cừu Vui Vẻ.

Thợ dạy làm bánh thấy cậu muốn làm hình Cừu Vui Vẻ, liền hỏi: “Nhà có trẻ con sắp sinh nhật hả?”

“Hả?” Quý Hoài run tay, sừng bên phải của con cừu bị lệch đi.

Cậu không nhịn được cười, “À vâng ạ, trong nhà có một bạn nhỏ sắp đón sinh nhật.”

Thợ dạy làm bánh hướng dẫn cậu: “Cậu có thể thử làm biểu cảm cho chú cừu phong phú một chút, như thế nhìn thật hơn, cũng nên cân nhắc làm cho thật thú vị, trẻ nhỏ mà, đều thích như vậy.”

Quý Hoài gật gù đầu, quyết định sẽ cố gắng hơn nữa vì “bạn nhỏ” ở nhà.

Bình thường Quý Hoài sẽ học tới tầm bốn giờ chiều, sau đó mua thức ăn rồi về nhà chờ chú Mặc. Lúc cậu đang vui vẻ xách túi to túi nhỏ vào nhà, chợt nghe thấy tiếng cãi nhau vọng tới từ nhà trước Hoa gia.

Tiếng cãi nhau chói chói, còn có tiếng đồ vật rơi vỡ.

Quý Hoài đi vào đóng cửa lại, che bớt đi tiếng ồn bên ngoài. Hôm nay cậu định làm một bữa thịnh soạn: thịt kho tàu, cậu đã mua đủ nguyên liệu và gia vị để nấu ăn rồi.

Cậu rửa tay, mặc tạp dề vào sau đó mở di động ra làm theo từng bước trên đó.

Kỳ nghỉ hè này, ngày nào cậu cũng làm vài món ăn như thế, làm xong sẽ chờ Giang Tử Mặc trở về. Hơn một tháng sau Giang Tử Mặc mới đánh giá một câu: “Đồ ăn hôm nay khá vừa miệng.”

Quý Hoài buồn bực càng cố gắng hơn nữa, hiện giờ cậu đã làm ra được món ăn mặn nhạt vừa phải, màu sắc tươi ngon, thoạt nhìn rất kích thích vị giác.

Chuông cửa vang lên, Quý Hoài vẫn đang canh lửa cho nồi thịt.

Chuông cửa tiếp tục réo, lúc này Quý Hoài mới giảm lửa đi, xoa xoa tay đi ra mở cửa, đột nhiên nhớ ra mình còn đang mặc tạp dề, thế là cậu lại cởi ra.

Cậu mở cửa thì thấy chú Cốc đang đứng đó, hơi cúi người nói: “Hoài thiếu gia, lão gia mời cậu qua bên kia.”

“Mời?”

Chú Cốc cười: “Lão gia mời cậu qua.”

“Bây giờ cháu không tiện đi.” Nồi còn đang đun thịt, chốc nữa chú Mặc còn trở về ăn.

“Hoài thiếu gia, Tam thiếu gia về rồi, Tà phu nhân cũng ở đó.” Chú Cốc nói.

“Ồ.” Quý Hoài gật đầu, “Bọn họ ở đây thì sao?”

Chú Cốc cười một tiếng, đây là lần đầu tiên Quý Hoài thấy chú Cốc cười thành tiếng, chú Cốc gần 50, khoe mắt đã xuất hiện vết chân chim. Nhưng giữa những nếp nhăn ấy vẫn có thể nhìn ra được hồi trẻ chú Cốc rất là anh tuấn.

Mấy năm nay Hoa gia đã sớm quen với một chú Cốc khiêm nhường kính cẩn. Chú luôn nấp sau người Hoa gia, không nói lời nào, chỉ làm việc nên làm.

Quý Hoài bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, đời trước ở buổi đính hôn hoang đường kia, cậu thấy chú Cốc có thì thầm gì đó vào tai chú Mặc. Nhưng trí nhớ rất mơ hồ, nếu hôm nay không thấy chú Cốc cười thì chắc cậu cũng chẳng nhớ ra. Dù sao cũng là chuyện đời trước, hơn nữa lúc đó quả thực rất hỗn loạn, cậu không nhớ rõ rất nhiều thứ, có thể là do cậu nhớ lầm cũng nên.

Chú Cốc nói: “Hoài thiếu gia, cậu trưởng thành hơn rất nhiều.”

Bả vai của chú Cốc thẳng tắp, không khom lưng như trước nữa, chú nhìn vào trong nhà hỏi, “Mặc thiếu gia chưa về?”

“Chưa ạ.” Quý Hoài lắc đầu.

“Vậy qua bên kia một chuyến đi, có một số việc cháu cần được biết.”

Quý Hoài hơi nhú mảy, không hiểu ý chú Cốc nói cho lắm. Chú Cốc cũng không giải thích gì nhiều, đứng ở dưới bậc tam cấp chờ cậu.

Quý Hoài không muốn đi, nhưng mà chú Cốc đang đợi cậu, chú Cốc xem như là người đối xử với cậu hai đời y hệt nhau, cho tới giờ chưa từng khinh thường cậu, chỉ tập trung làm việc của mình, tôn trọng cậu như những người bình thường khác.

Ở Hoa gia thì thái độ của chú Cốc đã là quá tôn trọng rồi, cho nên Quý Hoài cũng rất kính trọng chú Cốc, dù sao cũng là người lớn tuổi.

Quý Hoài nghĩ nghĩ, quay về tắt bếp rồi nhắn tin cho Giang Tử Mặc.

Em tới Hoa gia một chuyến, về nhanh thôi, anh về rồi chúng ta cùng ăn cơm.

Vừa gửi tin nhắn đi thì chú Mặc gọi điện thoại tới, nghe giọng điệu của hắn không được vui vẻ cho lắm, “Em đi làm gì? Đừng đi, chờ tôi về.”

Quý Hoài nhìn chú Cốc đang đứng cách cậu nửa bước, cậu hơi ngượng ngùng, thấp giọng nói: “Em đi một xíu thôi, anh cứ về nhà là thấy em ở nhà. Hôm nay em làm thịt kho ngon lắm, đợi anh về phải ăn nhiều nhiều đấy nhé.”

Giang Tử Mặc thở dài, “Bây giờ tôi muốn về rồi đây.”

“Dù sao cũng là ông chủ, không thể ngày nào cũng về trước nhân viên vậy chứ.”

“Trong nhà có bảo bối, tôi ngồi ở công ty không yên lòng.”

Quý Hoài cười khê, dường như cậu có thể thấy được khuôn mặt hờn giận của Giang Tử Mặc, “Mai em đi làm với anh được không?”

Giang Tử Mặc miễn cưỡng đồng ý, Quý Hoài liền theo chú Cốc ra đại trạch Hoa gia phía trước.

“Chú Mặc, em cúp nhé, em phải qua đó rồi.” Quý Hoài nói xong thì vừa lúc đụng phải Tạ Chi ở cửa, thấy cậu đi về phía này thì bà lạnh mặt nhìn cậu,

Bên kia, Giang Tử Mặc lại dặn dò thêm dăm câu, Quý Hoài “ừm” một tiếng đáp lại.

Giang Tử Mặc cúp điện thoại liền đứng lên nhanh chóng lấy áo rồi đi ra ngoài. Vương Văn Bản thấy dáng vẻ vội vã của hắn thì đi theo sau hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Hoa Duẩn Quan về Hoa gia rồi đúng không?”

Vương Văn Bản kinh ngạc: “Không phải ở khách sạn sao? Hoa Chính Diệu réo mấy lần mà ông ta có chịu về đâu.”

Giang Tử Mặc ngừng bước chân một lát, tiếp tục đi ra, “Tôi phải mau đến xem Tạ Chi muốn giở trò gì.”

- -

“Sao con lại tới đây?” Tạ Chi nhíu mày nhìn cậu.

Quý Hoài nghiêng đầu nhìn chú Cốc, chú Cốc bước lên nói, “Tạ phu nhân, lão gia cho mời Quý Hoài tới.”

Tạ Chi cười lạnh một tiếng, ánh mắt bà hơi đỏ lên, Quý Hoài thoáng nhìn thấy liền giật mình,

Tạ Chi ôm lấy cánh tay như thể đang rét run, bà đưa tay lên khụ một tiếng, trong phòng vang lên tiếng loảng xoảng của đồ vật bị quăng quật rơi vỡ.

Quý Hoài lên bậc thêm đi vào trong, Tạ Chi gọi cậu lại, “Chuyện không liên quan gì đến con, trẻ nít tới nơi này hóng chuyện cái gì, đi về đi.”

Quý Hoài nhìn Tạ Chi, cười nhạt nói: “Người ở trong đó có phải cha tôi không?”

Tạ Chi nhíu mày, ánh mắt né tránh, Quý Hoài cười rồi đi vào trong.

Trong phòng, Hoa Cẩm Tú và Hoa Cẩm Lăng đang đứng cạnh tường, Hoa Chính Diệu chống gậy đứng giữa phòng, lão tức giận thở hồng hộc, tuổi già sức yếu thấy rõ, mà đứng trước mặt lão ta chính là Hoa Duẩn Quan lạnh lùng hằn học trừng mắt nhìn Hoa Chính Diệu.

Hoa Chính Diệu tức tới run người, tay run rẩy chỉ vào mặt Hoa Duẩn Quan, muốn mắng hai câu thì lại lên cơn ho. Quý Hoài đã lâu không thấy Hoa Chính Diệu, giờ phát hiện ra lão thật sự già cõi mục nát rồi.

Hoa Cẩm Lăng đi lên đỡ lấy Hoa Chính Diệu, chậm rãi vuốt lưng cho lão, nói: “Ông nội, đừng tức giận quá hại sức khỏe.”

Hoa Duẩn Quan nghiêng đầu nhìn Quý Hoài, khựng lại một chút rồi bước tới.

Quý Hoài không hiểu gì cả, đã lâu cậu không cảm thấy sợ hãi như thế này, trước khi tới đây cậu không hề nghĩ tới việc sau khi gặp Hoa Duẩn Quan rồi sẽ thế nào, người này với cậu mà nói, cả hai đời đều như

người xa lạ.

Nhưng hiện tại nhìn thấy Hoa Duẩn Quan trước mặt, Quý Hoài bỗng dưng thấy sợ hãi vô cớ, giống như là cậu sẽ không chạy thoát khỏi vận mệnh được nữa vậy.

Đời trước là Hoa Duẩn Quan dẫn cậu vào Hoa gia, cho cậu một hy vọng rồi lại đẩy xuống vực sâu. Đời này cũng bắt đầu như thế, vào lúc Quý Hoài sắp thoát ra khỏi bánh xe vận mệnh thì lại là Hoa Duẩn Quan bắt cậu trở về.

Từ nhỏ cậu không có mẹ, cho nên khi Tạ Chi đứng trước mặt, Quý Hoài cảm thấy rất phức tạp, tuy không có khát vọng muốn thân thiết, phần cảm tình này sớm đã vượt qua những gì cậu mong đợi.

Cậu cắn chặt môi, lùi về phía sau từng bước, Hoa Duẩn Quan đi tới trước mặt cậu, túm lấy tay cậu.

Quý Hoài không nhúc nhích, Hoa Duẩn Quan nhíu mày lạnh lùng nhìn cậu: “Đã lâu không gặp, to gan ra rồi đấy.”

Quý Hoài cắn môi không nói.

“Lại đây.” Hoa Duẩn Quan siết chặt hơn, túm cậu tới trước mặt Hoa Chính Diệu.

“Mày làm trò gì vậy? Nhà thì không về, con cũng không cần, mày muốn làm gì!” Hoa Chính Diệu rống giận.

“Đứa con này từ đâu ra, ông lại còn không biết chắc? Phải, là do tôi ngu, nhiều năm như vậy đến hôm nay mới biết được, là ông chuốc thuốc Tạ Chi!” Hoa Duẩn Quan siết cánh tay Quý Hoài chặt hơn, Quý Hoài chau mày lại không thoát được.

Mặt Hoa Duẩn Quan đanh lại, gân xanh trên thái dương nẩy lên, ông ta thấy bi phần khổ sở, ánh mắt trừng lớn, trong mắt toàn tơ máu: “Người con gái tôi yêu nhất, đến tôi còn chưa dám làm gì cô ấy, nhưng vì muốn tôi bỏ cuộc, ông thế mà lại chuốc thuốc cô ấy!”

“Vậy thì đã sao!” Hoa Chính Diệu giận dữ, “Tao muốn tốt cho mày thôi! Loại đàn bà như Tạ Chi làm sao xứng được với mày.”

“Thôi ông im mẹ mồm đi! Là do tôi... do tôi...” Hoa Duẩn Quan đỏ mắt, yết hầu nghẹn lại không nói nên lời, “Là tôi không xứng với cô ấy! Ông dùng thủ đoạn bẩn thỉu như vậy, tôi còn mặt mũi nào mà gặp cô ấy!”

Tạ Chi đứng ngoài cửa tựa vào cột, im lặng nhìn ra bên ngoài. Chạng vạng, sắc trời dần tối đen, bà thấy hơi lạnh liền ôm cánh tay chặt thêm một chút.

Qua nhiều năm như thế, bà đã không còn giận dữ khi nghe thấy chuyện này nữa, đã sớm chấp nhận rồi. Có gì mà không thể chấp nhận, người luôn tiến về phía trước, mắt luôn nhìn về tương lai, chỉ có thù hận mới cần phải quay lại để báo thù.

Nhưng Hoa Duẫn Quan không hiểu được điểm này, ông ta còn đang giận dữ, phần nộ, kêu gào. Từ lúc Tạ Chi biết mình bị chuốc thuốc, tỉnh lại ở trên giường thầy giáo, tất cả những khờ dại ngây thơ trong lòng bà đều tan biến, tình yêu sâu đậm không đổi thay kia cũng mất đi rồi.

Chính là, Hoa Duẫn Quan không hiểu được điểm này.

137. Chương 138: Ai Là Cha?

Edit: anh Dờ không lén lút trốn việc nữa mà quang minh chính đại trốn việc.

“Cho nên tôi không phải con của ông đúng không?” Quý Hoài đột nhiên lên tiếng, nhìn về phía Hoa Duẫn Quan.

Hoa Duẫn Quan siết cánh tay cậu càng chặt thêm, ông ta chán ghét nhìn Quý Hoài, hừ lạnh một tiếng, “Con ta? Đương nhiên là con của ta rồi, chỉ cần là A Chi sinh thì chính là con ta.”

Quý Hoài im lặng, đột nhiên tỉnh ngộ ra.

Hóa ra cậu không phải là người Hoa gia, cậu đã đi lầm hướng ngay từ đầu rồi, cậu căn bản không có cha, nơi này không có ai là người thân của cậu hết.

Bảo sao cậu và người Hoa gia không hợp nhau, bảo sao cả hai đời Hoa Duẫn Quan đều đối xử lạnh lùng với cậu, cậu thế mà còn lừa gạt chính mình rằng Hoa Duẫn Quan dù gì cũng có tình cha con với cậu.

Quý Hoài cúi đầu cười. Tạ Chi đi vào, đánh mặt hô một tiếng: “Hoa Duẫn Quan!”

Hoa Duẫn Quan cắn răng buông tay Quý Hoài ra: “A Chi, để anh đưa em về.”

“Sau này...” Quý Hoài nhìn một lượt Tạ Chi, Hoa Duẫn Quan, Hoa Chính Diệu, sau đó lạnh lùng nói: “Sau này có chuyện gì cũng đừng tới tìm tôi, chúng ta không hề có quan hệ gì cả.”

Tạ Chi nhú mày, Hoa Chính Diệu thì đang tức Hoa Duẫn Quan, nghe thấy giọng điệu lạnh tanh của Quý Hoài như thế thì càng giận dữ, “Mất dạy! Đứa nào cũng không coi Hoa gia ra gì! Quý Hoài, nếu mày giống ba mày, ta sẽ đánh gãy chân mày cho chữa!”

“Ba tôi? Tôi có ba từ bao giờ vậy?” Quý Hoài bình tĩnh hỏi lại.

Hoa Chính Diệu nện gậy quát: “Hoa Duẩn Quan chính là ba mày, kết quả xét nghiệm đã rõ ràng rồi.”

“Ba à.” Hoa Duẩn Quan cười nhạo, “Cái xét nghiệm ADN con đưa cho ba là giả đó.”

“Cái gì giả?” Hoa Chính Diệu nghi ngờ, sau đó kinh hãi, “Sao lại giả được? Quý Hoài... Quý Hoài không phải sinh mừng 6 tháng 12 sao?”

Lời này vừa nói ra, Hoa Duẩn Quan lập tức sầm mặt: “Ông nhớ rõ nhỉ, ông nhớ rõ như vậy làm gì? Quý Hoài từ đâu ra, ông thao túng từ đâu tới cuối ông còn không rõ sao?!!”

“Ta làm sao mà biết được?” Hoa Chính Diệu giận dữ, “Mày luôn miệng bảo đứa trẻ trong bụng Tạ Chi là của mày, lẽ nào năm ấy mày nói dối?”

“Không nói như thế thì làm sao ông để tôi cưới A Chi? Nhưng tôi nói vậy rồi ông cũng đâu có đồng ý, trong mắt ông chỉ có ích lợi, chỉ có tiền quyền. Nếu ông thật sự coi tôi như con để thì đã chẳng chia rẽ tôi với A Chi.”

“Được rồi!” Tạ Chi ngắt lời Hoa Duẩn Quan, “Hôm nay tôi tới đây không phải để nghe hai cha con các người nói nhảm, Hoa lão gia, ngài mời tôi đến để bàn chuyện hợp tác đúng chứ?”

Nếp nhăn trên mặt Hoa Chính Diệu run lên, sau đó chỉ có thể áp lửa giận xuống. Tạ Chi là do lão mời tới, nếu sớm biết Đại phu nhân của Vinh Gia là Tạ Chi, lão ta còn lâu mới mời về làm khách.

Nhưng bây giờ lão không thể đuổi Tạ Chi ra khỏi cửa giống như năm ấy nữa, hiện tại không thể động vào Tạ Chi. Nghĩ vậy, Hoa Chính Diệu nghẹn tức, ngực phát đau.

Hai năm nay sức khỏe lão ngày càng suy yếu, nếu không phải lần này công ty gặp chuyện cần xoay vòng vốn, lão cũng sẽ không đánh chủ ý tới Vinh gia. Hết bị Hoa Duẩn Quan tới Tạ Chi xoay vòng vòng, lão ôm ngực ho mạnh một tiếng rồi ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

“Ông nội!” Hoa Cẩm Lăng đỡ lấy từ phía sau, sốt ruột nói với chú Cốc, “Mau mời bác sĩ tới đây.”

Người Hoa gia vội vã rồi tung rối mù, Quý Hoài nhìn nhìn rồi đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Tạ Chi, ánh mắt cậu chẳng hề liếc lấy một cái.

Tạ Chi dùng ánh mắt phức tạp nhìn theo Quý Hoài, bà do dự một lát rồi đuổi theo.

“Quý Hoài.”

Quý Hoài không dừng lại, đi thẳng về phía trước.

“Quý Hoài, ta có chuyện muốn nói với con, Quý Hoài...” Tạ Chi xỏ giày cao gót đi theo sau Quý Hoài, Quý Hoài càng chạy càng nhanh, Tạ Chi không đuổi kịp, suýt nữa vấp ngã.

Hoa Duẫn Quan đi ra thấy cảnh này liền nổi giận. Ông ta bước nhanh đuổi tới chỗ Quý Hoài, túm lấy cổ cậu áp xuống đất.

“Gọi mày đây, có nghe thấy không?”

Tạ Chi nóng nảy, “Hoa Duẫn Quan, anh buông tay thằng bé ra.”

“A Chi, anh sẽ dạy dỗ nó, cho nó biết phép tắc.” Hoa Duẫn Quan dịu dàng nhìn Tạ Chi.

Quý Hoài thừa lúc Hoa Duẫn Quan nhìn Tạ Chi, một cước quét ngang chân ông ta, sau đó chống khuỷu tay thúi ngược vào ngực Hoa Duẫn Quan, ông ta ngã văng trên đất. Quý Hoài đứng lên, chưa kịp đứng vững thì Hoa Duẫn Quan cũng đã đứng dậy vùng một quyền qua.

“Urgh...” Quý Hoài không nhúc nhích, còn Hoa Duẫn Quan thì ôm bụng lui về phía sau hai bước.

Giang Tử Mặc lạnh lùng nhìn ông ta: “Bây giờ Quý Hoài là người của tôi, anh không có tư cách động vào em ấy.”

“Chú Mặc.” Quý Hoài thầm thở phào trong lòng, những cảm xúc phẫn nộ vừa rồi cũng đã chìm xuống khi nhìn thấy Giang Tử Mặc.

“Có bị thương chỗ nào không?” Giang Tử Mặc nghiêng đầu hỏi cậu.

Quý Hoài lắc đầu cười: “Không có, anh tới rất đúng lúc.”

Hoa Duẫn Quan nhú mày cắn chặt răng, quát vào mặt Giang Tử Mặc: “Tôi dạy dỗ con tôi, cậu có tư cách gì mà xem vào? Tử Mặc, chuyện này không liên quan tới cậu, tránh ra đi.”

“Anh ba, thật ngại quá, nếu anh muốn động vào Quý Hoài thì phải bước qua xác tôi trước đã.”

Hoa Duẫn Quan nghiêm mặt siết chặt nắm tay, Tạ Chi đứng bên cạnh tức giận quát: “Hoa Duẫn Quan anh đủ rồi đấy, ở nơi này ai cũng có tư cách, trừ anh!”

“Sao anh lại không có tư cách, năm ấy anh đã nói rồi, dù cha Quý Hoài là ai, chỉ cần là do em sinh thì chính

là con anh.”

Tạ Chi cười khẽ một tiếng, mĩa mai: “Nếu anh muốn nhận nó thì đã sớm nhận rồi, cần gì phải giả vờ giả vệt. Anh đối xử với Quý Hoài như thế nào anh tự biết, Quý Hoài và anh không có chút quan hệ nào hết.”

“A Chi.” Hoa Duẩn Quan không biết làm sao, muốn nắm tay Tạ Chi lại bị bà né tránh, “A Chi, anh không thích nó, chỉ cần nhìn nó là anh nhớ tới...” Ông ta cắn chặt răng, nổi hân không thể che giấu.

Lần đầu tiên gặp Quý Hoài, Hoa Duẩn Quan rất khiếp sợ vì cậu giống Tạ Chi như đúc. Nhưng tính cách của Quý Hoài và Tạ Chi không giống nhau. Quý Hoài sợ ông ta. Cậu nhát như cáy, yếu đuối vô dụng, đáng về sợ sệt, khiến Hoa Duẩn Quan nhớ tới tên thầy giáo kia. Đến bây giờ Hoa Duẩn Quan vẫn còn nhớ như in bộ dạng đeo kính mắt, thậm thà thậm thụt, nói năng không nên hồn của tên đàn ông đó.

Cho tới hiện tại Hoa Duẩn Quan chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một người trở thành đối tượng mà ông ta ghét nhất trên đời này.

Sự tồn tại của Quý Hoài từng giây từng phút nhắc nhở Hoa Duẩn Quan về sai lầm năm ấy. Ngoài miệng thì bảo là con trai, nhưng trong lòng ghét cay ghét đắng. Bởi vì đứa trẻ ấy không nên tồn tại, nếu có tồn tại thì cũng phải là dòng máu của ông ta, chứ không phải là con của một tên đàn ông vô dụng.

Tạ Chi thấy Quý Hoài căm hận thấu xương với người “ba” là Hoa Duẩn Quan, ánh mắt bà hơi rũ xuống, không nói gì nữa.

“A Chi, bây giờ em về rồi sẽ không đi nữa phải không?”

Tạ Chi thu lại cảm xúc, bình thản nói: “Hoa thiếu gia đừng tùy tiện gọi tên tôi, gọi tôi là Tạ phu nhân như những người khác là được.”

Hoa Duẩn Quan đau xót, nhớ tới thân phận hiện tại của Tạ Chi mà lòng ông ta đau như cắt. Ông ta tìm Tạ Chi nhiều năm như vậy chính là muốn Tạ Chi quay về, sau đó quang minh chính đại cưới vào cửa. Nhưng mà hiện tại thì trước tên của Tạ Chi đã treo họ của một người đàn ông khác.

So với chuyện năm đó Tạ Chi mang bầu con trai của người khác còn khó chịu hơn.

“Anh ba, Tạ phu nhân, hai người tiếp tục ôn chuyện, tôi với Tiểu Hoài còn chưa cơm nước gì, chúng tôi xin phép về ăn cơm.” Giang Tử Mặc nói.

Tạ Chi nhìn Quý Hoài, cậu không hề nhìn hai người kia, sau khi Giang Tử Mặc đến đây, ánh mắt của Quý Hoài cứ dán chặt lên người hắn.

“Ừ.” Tạ Chi còn muốn nói gì đó nhưng lại thôi, gật đầu.

Giang Tử Mặc kéo Quý Hoài đi về, Hoa Duẩn Quan khó hiểu: “Sao nó lại ở cùng với Giang Tử Mặc vậy?”

Tạ Chi không để ý tới ông ta, xoay người đi ra cửa, Hoa Duẩn Quan chạy đuổi theo, tài xế thấy Tạ Chi đến nên mở sẵn cửa xe, bà ngồi vào trong, Hoa Duẩn Quan chặn cửa lại không cho đóng.

“A Chi, mấy năm nay em có khỏe không?”

“Tôi sống rất tốt.” Tạ Chi gật đầu, ý bảo Hoa Duẩn Quan tránh ra.

Hoa Duẩn Quan thở dài, đóng cửa lại cho Tạ Chi, bà sưng sốt một lát rồi ra hiệu cho tài xế lái xe.

Xe khởi động, Tạ Chi thoáng ngoái lại nhìn Hoa Duẩn Quan vẫn đứng ở ven đường nhìn theo. Qua mấy năm nay, bọn họ đều già cả rồi, sớm đã không phải thời tuổi trẻ bông bột nữa. Nhưng Hoa Duẩn Quan dường như không hề thay đổi, vẫn là dáng vẻ năm xưa, trừ dấu vết năm tháng in trên khóe mắt, chẳng có gì thay đổi cả.

Hoa Duẩn Quan vẫn như vậy, năm đó bà phải lòng sự phóng khoáng và thuần túy khi yêu của ông ta, Hoa Duẩn Quan không giống như phường công tử bột bước ra từ phú quý nhưng lụa, trái lại càng giống một hiệp khách.

Năm đó vì Hoa Duẩn Quan mà bà sống chết cố chấp bước vào Hoa gia, chống lại Hoa gia, chống lại tất cả mọi người. Bà chưa từng hối hận vì đã từng một thời coi tình yêu lớn hơn trời như thế, mà khi tình yêu nhuốm màu thù hận, bà cũng quyết đoán từ bỏ nó.

Bà không giống như Hoa Duẩn Quan, bà không thể sống được bao nhiêu năm chỉ trông vào yêu mãi một người.

Xe dần xuống núi, chậm rãi hòa vào trong dòng xe cộ tấp nập, Tạ Chi thở dài xoa xoa mi mắt.

Quý Hoài vừa bước vào cửa thì nhớ ra hình như cậu chỉ làm mỗi món thịt kho, còn bao nhiêu nguyên liệu nấu ăn chưa đụng đến, buổi tối ăn cái gì đây. Nhưng vào tới nhà thì thấy Vương Văn Bản ở đó, lại còn đã chuẩn bị nguyên một bàn đồ ăn.

“Anh làm hết chỗ này á?” Quý Hoài kinh ngạc.

“Đúng thế, không tôi thì còn ai vào đây?” Vương Văn Bản xới cơm ra, thúc giục mau tới dùng bữa, “Mau lên đồ ăn nguội mất.”

Giang Tử Mặc nói với Quý Hoài, “Bây giờ cậu ta không có chỗ để đi, chỉ có thể tới ăn chực nhà chúng ta.”

“Xí, tôi cơm nước xong rồi đi ngay, không quấy rầy hai người.”

Giang Tử Mặc cười không nói gì, quả nhiên Vương Văn Bản ăn cơm xong liền đi. Giang Tử Mặc gọi với theo phía sau cậu ta: “Rửa bát xong rồi đi.”

“Lười chết các người đi, rửa bát xong rồi làm cũng không muộn.”

Quý Hoài đờ ra chưa kịp phản ứng, lúc hiểu ra rồi thì mặt liền đỏ rần lên. Cậu đứng lên thu dọn bát đĩa, Giang Tử Mặc kéo cậu lại, “Làm xong rồi thu dọn vẫn kịp.”

Nhưng đương nhiên là làm xong rồi thì bát đĩa quần áo để cả đêm không ai dọn.

Tắm rửa xong Quý Hoài thoải mái nằm trên giường ôm Giang Tử Mặc. Giang Tử Mặc xoa tóc Quý Hoài, cậu ghé vào ngực hắn nói: “Xoa nữa hói mất bây giờ.”

“Hói tôi cũng không chê.”

Quý Hoài bĩu môi, cứ nhàn rỗi thoải mái thế cũng tốt, cậu mặc kệ cho hắn nghịch tóc.

Hai người không nói chuyện, hưởng thụ sự thoải mái hậu sếp. Một lúc lâu sau, Giang Tử Mặc lên tiếng: “Quý Hoài, có muốn biết cha em là ai không?”

Quý Hoài sững sốt sau đó lắc lắc đầu, “Không, là ai cũng không quan trọng.”

Giang Tử Mặc cũng đoán được là cậu sẽ trả lời như vậy, hắn cười nói: “Cũng được, về sau để tôi nuôi em đi, nuôi cả đời.”

138. Chương 139: Bạn Trai Khó Dỡ Dành

Edit: anh Dờ

Ngày hôm sau, Giang Tử Mặc muốn Quý Hoài cùng đến công ty, nhưng cậu bám chặt lấy chăn không chịu rời giường.

“Chú Mặc, hôm nay em không muốn đi, eo đau lắm, chân cũng đau.” Quý Hoài cầu xin, cậu còn chưa học được cách trang trí bánh, vài ngày nữa là tới sinh nhật Giang Tử Mặc rồi, cậu phải tranh thủ thời gian.

Mỗi buổi sáng Quý Hoài lại nói y hệt như thế, không phải eo đau thì là chân đau, có một lần còn ngồi

trong toilet nói là bị tiêu chảy. Giang Tử Mặc làm Quý Hoài ra sao hẳn đương nhiên biết, hẳn đã sờ đủ mọi chỗ trên thân thể Quý Hoài rồi, độ phù hợp của hai người ngày càng cao, hôm qua Quý Hoài còn ôm lấy hẳn không chịu buông tay, hôm nay sao lại kêu đau được?

Giang Tử Mặc biết Quý Hoài muốn ở nhà để làm gì đó, mỗi ngày không chịu cùng hẳn tới công ty, Giang Tử Mặc đương nhiên sẽ nghi ngờ. Nếu hẳn đã muốn tra thì Quý Hoài có giấu vào mắt, Giang Tử Mặc tra ra mỗi ngày Quý Hoài đều tới cùng một tiệm bánh ngọt, hẳn liền hiểu ra ngay.

Trong lòng vừa ấm áp vừa ngọt ngào, mỗi ngày ngồi ở văn phòng nhìn chấm đỏ hiển thị vị trí của Quý Hoài trên đồng hồ, Giang Tử Mặc liền không nhịn được mỉm cười.

Lúc không có ai, Giang Tử Mặc cười ngày càng nhiều, có lần hẳn ở trong pantry đựng phải lão Ngũ, lão Ngũ như thể gặp ma, xoa xoa mí mắt rồi lui ra ngoài.

Giang Tử Mặc nhớ tới chuyện đó liền bật cười, nắm tay Quý Hoài, ngồi xuống cạnh giường: “Hôm nay theo tôi tới công ty đi, buổi chiều tan ca sớm một chút rồi cùng đi mua đồ ăn.”

Nếu hôm nay để Quý Hoài ở nhà thì hẳn không yên tâm, Hoa gia ở ngay phía trước, khoảng cách quá gần. Mà nay Hoa Duẩn Quan đã trở về, không biết ông ta sẽ giở trò gì. Quý Hoài dù có muốn hay không thì vẫn bị kẹp giữa bọn họ, nếu không cẩn thận sẽ lại xảy ra tình huống như tối qua. Nếu hẳn tới chậm, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng.

“Vângggg.” Quý Hoài buồn bực tung chăn ra ngồi dậy.

Giang Tử Mặc thấy tính tình của hẳn bây giờ ngày càng tốt, một tuần mà chưa phát hỏa lần nào. Người ta thường nói người yêu ở chung với nhau lâu ngày sẽ trở thành người thân, bạn bè, hoặc là kẻ địch. Nhưng mỗi ngày Giang Tử Mặc nhìn Quý Hoài tiếp đi trong vòng tay mình, hẳn lại thấy mình yêu nhiều thêm một chút.

Quý Hoài mất hứng tựa vào ghế phụ lái không chịu nhìn hẳn, Giang Tử Mặc cảm thấy Quý Hoài như vậy thật đáng yêu.

Tình yêu có sức hấp dẫn kỳ lạ, phép thuật của tình yêu làm cho một người hoàn toàn thay đổi.

“Chú Mặc, mười ngày nữa em khai giảng rồi.”

“Hửm?” Giang Tử Mặc gật đầu, sau đó lái xe vào trong gara.

Chờ hẳn đỗ xe xong, Quý Hoài cũng chưa nói thêm câu gì. Hẳn khó hiểu quay đầu nhìn cậu, Quý Hoài đã xuống xe.

Quý Hoài nhấn thang máy chờ Giang Tử Mặc đi vào, Giang Tử Mặc thấy dáng vẻ cậu rầu rĩ không vui liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Anh thu dọn hết đồ đạc rồi đúng không?”

Giang Tử Mặc gật đầu, hỏi: “Đã chuẩn bị hết rồi, em còn muốn mang theo cái gì không?”

“Em chẳng muốn mang cái gì hết, mang cái gì cũng thế thôi.” Quý Hoài đùa giỡn, “Nếu không thì chú Mặc nằm vào trong vali để em đem theo nhé.”

Giang Tử Mặc ghé sát vào người cậu, nâng cằm cậu lên: “To gan phết nhỉ?”

“Là do chú Mặc nuông chiều thành quen đó.” Nếu Giang Tử Mặc không lo lắng hỏi cậu thì cậu đã định không nói ra, cậu buồn cũng sẽ không bày sắc mặt không tốt cho chú Mặc nhìn.

“Người của tôi đương nhiên tôi phải chiều rồi.” Giang Tử Mặc cúi đầu hôn môi cậu.

Môi Quý Hoài còn lưu lại vị sữa đậu nành ban sáng, Giang Tử Mặc liếm liếm một chút rồi hôn sâu vào, Quý Hoài vươn tay ôm lấy cổ hắn, Giang Tử Mặc liền đè cậu lên tường mà hôn.

“Ding.” Thang máy tới nơi, bọn họ hôn tới mức quên trời quên đất, thang máy chỉ có mười tầng, cửa vừa mở ra, bọn họ trở thành tâm điểm cho người khác vây xem.

Vương Văn Bản đi ngang qua liền huýt gió một cái, thế là tất cả mọi người đổ xô tới nhìn.

“Chú Mặc!” Quý Hoài kinh hãi đẩy hắn ra, Giang Tử Mặc ấn cổ cậu không cho động đậy, tiếp tục hôn một lúc lâu sau mới ngừng lại.

Hoa Gia nhìn đồng hồ trên tay, đếm: “Lão đại, hai phút nhé.”

“Còn có một phút cậu không nhìn thấy.” Giang Tử Mặc thản nhiên đáp, kéo Quý Hoài ra khỏi thang máy.

Quý Hoài đỏ bừng cả mặt, lúc Giang Tử Mặc kéo cậu vào văn phòng mà cậu vẫn còn hoảng hốt, nhiệt độ trên mặt chưa giảm xuống.

Cậu ngồi vào sofa, ngơ ngác một lát mới giật mình hỏi: “Vừa rồi... chúng ta bị vây xem sao?”

“Ừ.” Giang Tử Mặc đáp.

“Bị vây xem hai phút?”

Giang Tử Mặc cười nói: “Vốn có thể lâu hơn, chỉ sợ em ngất xỉu thôi.”

“A~~” Quý Hoài xấu hổ vùi mặt vào sofa, “Bây giờ em muốn ngất rồi đây.”

“Rất một đám trạch nam, nhìn cái gì cũng thấy lạ. Chỉ là hôn thôi cũng kích động thành ra như vậy.”
Giang Tử Mặc thản nhiên nói, giọng điệu mang theo một chút kiêu ngạo.

Một đám ếch ngồi đáy giếng không có bạn gái lẫn bạn trai, nhìn thấy người khác hôn nhau liền kích động hò hét nửa ngày. Hắc và Quý Hoài đâu chỉ hôn môi, còn làm những chuyện khác nữa, còn kịch liệt hơn hôn môi gấp vạn lần.

“A.....” Quý Hoài lăn lộn trên sofa, hôm nay không cần phải ra ngoài nữa, quá mất mặt rồi đi.

Không dưới một lần, đám kia đã từng hỏi thăm chuyện giường chiếu của cậu và chú Mặc. Cũng không biết là sở thích kỳ cục gì nữa, bọn họ vô cùng muốn biết Giang Tử Mặc ở trên giường sẽ như thế nào. Quý Hoài sao có thể nói ra, cậu ấp úng nửa ngày rồi tìm cớ trốn đi. Không ngờ sáng nay lại bị mọi người vây xem, bây giờ đi ra chắc chắn sẽ bị trêu chọc.

Chị dâu, bình thường đến chỗ nào cũng sẽ hôn môi với lão đại sao?

Lần hôn môi dài nhất của lão đại là bao lâu?

Chị dâu, nếu bọn tôi không quấy rầy, có phải hai người định... hê hê hê...

A a a a cậu đã nói là hôm nay không muốn đến mà, Quý Tiểu Hoài! Hôn cái gì mà hôn! Ở nhà hôn không được sao? Lại còn chạy đến thang máy đu cổ chú Mặc mà hôn!

Không biết chỉ có mười tầng sao? Vút một cái là tới nơi rồi!

Không biết đám trạch nam kia đầu óc rất bậy bạ sao? Còn hôn trước mắt bọn họ!

Hôn cái bíp ý! Quý Tiểu Hoài!

“Quý Tiểu Hoài?”

“Dạ.” Quý Hoài rầu rĩ gật đầu.

Giang Tử Mặc bật cười, thấy cậu đã chậm rãi hồi phục tinh thần thì an tâm bắt đầu chuyên chú xử lý công việc. Một chốc sau, hắn gọi một cuộc điện thoại, sau đó thấy Lục Thất tới.

Lục Thất buồn bã ỉu xiu, hai mắt thâm quầng.

Giang Tử Mặc hỏi: “Sao thế?”

“Haiz.. thiếu gia.” Lục Thất thở dài ngồi xuống sofa bên cạnh Quý Hoài, “Đừng nói nữa, từ lúc quen bạn gái tôi bắt đầu nhớ cuộc sống độc thân, a.... độc thân thật là tốt.”

Quý Hoài ngồi thẳng lên, tò mò hỏi: “Tiểu Nhã làm sao ạ?”

Tuy cậu không ủng hộ Lục Thất và Tiểu Nhã nhưng cậu đã từng gặp Tiểu Nhã rồi, cảm giác đó là một cô gái tốt, hoạt bát đáng yêu EQ cao, lúc gặp cậu và Giang Tử Mặc, cô ấy cũng coi như phóng khoáng, không giống một cô gái phiền phức thích gây sự.

“Cô ấy chẳng sao cả, là anh sắp chết rồi đây.” Lục Thất nhụt chí, “Con gái sao mà khó đoán quá, ra ngoài không cầm túi xách giúp cô ấy là anh sai, buổi tối không chúc ngủ ngon là anh sai, không đi dạo phố cùng cô ấy cũng là do anh sai, anh luôn luôn sai, anh sống hơn ba mươi năm giờ mới biết đm hóa ra mình là một sai lầm.”

“Haiz...” Quý Hoài thấy đáng vẻ của Lục Thất thì bật cười, “Anh đừng nói thế, bạn gái thì phải dỗ dành nhiều vào.”

Giang Tử Mặc liếc mắt nhìn Quý Hoài một cái, dường như đang muốn hỏi: em rất có kinh nghiệm?

Quý Hoài không chú ý, tiếp tục nói với Lục Thất: “Anh cứ nhường nhịn cô ấy một chút, đàn ông con trai nhường nhịn phụ nữ là đúng rồi.”

“Đây không phải vấn đề nhường hay không nhường.” Lục Thất phát điên, “Cô ấy bảo anh thần kinh thô, không biết cách quan tâm cô ấy, không biết cô ấy thích cái gì và không thích cái gì. Anh mua đồ gì tặng, cô ấy đều bảo là không thích, anh còn có thể làm gì đây?”

Quý Hoài thật sự không thể trái lương tâm an ủi tiếp nữa, dù sao Lục Thất không chỉ thần kinh thô mà còn không biết đoán ý người khác, có thể sống lâu đến vậy là do chú Mặc tâm Bồ Tát.

Quý Hoài thoáng nhìn Giang Tử Mặc, thấy hắn đã ngừng làm việc, nhìn cậu chăm chăm.

Quý Hoài khó hiểu nhìn qua, Giang Tử Mặc lại càng sầm mặt hơn giận.

“Thôi thì anh thà ở vậy tới già cho xong, yêu đương phiền phức lắm.” Lục Thất buông lỏng người tựa vào sofa, ôm gối vào ngực thở dài một hơi.

Giang Tử Mặc hỏi: “Thế chia tay chưa?”

Lục Thất buồn bực: “Chưa, cô ấy bảo tôi tự suy xét lại đi, hai ngày nay chả thấy liên hệ gì cả.”

Giang Tử Mặc lạnh lạnh nói: “Cậu như này thì đến Đại La Kim Tiên* cũng chẳng cứu nổi.”

**Đại La Kim Tiên ở Đại La Thiên, bất lão bất tử vĩnh sinh bất diệt. Đại La Thiên là tầng cao nhất trong ba mươi sáu tầng trời theo quan niệm Đạo Giáo.*

“A a a~” Lục Thất rầu rĩ kêu lên, Vương Văn Bản vừa đi vào thì thấy Lục Thất, cậu ta khó hiểu nhìn Giang Tử Mặc: “Đây là làm sao vậy?”

“Mau dắt cậu ta đi.” Giang Tử Mặc ghét bỏ xua tay.

Wang Wen Ban khựng lại một chút, đặt tài liệu lên bàn làm việc của Giang Tử Mặc rồi đi đến chỗ Lục Thất, Lục Thất lập tức im bặt.

Lục Thất tưởng Vương Văn Bản định nói gì, ai dè cậu ta lại ngồi xuống bên cạnh anh, Lục Thất liền như kiêu ngạo trên tổ kiến lửa, anh nhảy dựng lên: “Tôi còn có việc, đi trước đây.”

Lục Thất vội vàng chạy ra ngoài, Vương Văn Bản cười khổ một tiếng dựa vào sofa, “Anh xem, tôi chẳng cần nói gì anh ta cũng tự đi.”

Wang Wen Ban ngồi một lúc rồi đi, Quý Hoài rảnh rồi không có gì làm, lại ôm một quyển sách ngồi đọc.

Đến trưa, Lục Thất mua hai phần cơm mang vào văn phòng, Quý Hoài mới để ý Giang Tử Mặc đang không vui. Cậu nghĩ mình có làm gì đâu nhỉ, sao chú Mặc lại giận?

Quý Hoài đặt đồ ăn lên bàn, thấy Giang Tử Mặc không nhúc nhích liền hỏi: “Chú Mặc?”

Giang Tử Mặc bình tĩnh dịch ghế ra, Quý Hoài lập tức chân chó đẩy đôi đĩa qua, “Chú Mặc, có chuyện gì nha? Sao lại giận rồi? Em làm sai ở đâu à?”

Giang Tử Mặc càng nhăn mặt, hậm hực nhìn cậu: “Biết đồ dành người khác đấy nhỉ, học ở đâu?”

“Hả?”

“Bạn gái thì phải dễ dàng, phải nhường nhịn, em có bạn gái lúc nào thế?”

“Ha ha...” Quý Hoài hiểu ra liền không nhịn được mỉm cười, “Bạn gái ấy hả, làm gì có. Nhưng bạn trai thì có một người, rất khó dễ dàng, thường giận dỗi không vì lý do gì, em còn vất vả hơn so với anh Lục ấy chứ.”

“Quý Tiểu Hoài!” Giang Tử Mặc xanh mặt vươn tay định bắt lấy Quý Hoài, cậu cười khúc khích tránh đi.

Giang Tử Mặc cũng không nhịn được liền cười lên.

139. Chương 140: Tránh Xa Tao Ra

Edit: anh Dờ

Ăn trưa xong, Quý Hoài buồn ngủ nằm sấp trên sofa, Giang Tử Mặc nhìn cậu một cái: “Mệt hả?”

“A...” Quý Hoài ngáp một cái, ăn cơm xong cậu muốn chớp mắt, chẳng mấy chốc đã thiếp đi.

“Em ngủ một chút thôi.” Cậu râm rì.

Giang Tử Mặc tăng nhiệt độ điều hòa lên, đắp áo khoác cho Quý Hoài. Tuy rằng đang tháng tám nhưng điều hòa để nhiệt độ thấp vẫn có thể bị cảm lạnh.

Lúc Vương Văn Bản tới, Giang Tử Mặc đưa ngón tay lên môi ra hiệu cho cậu ta đừng to tiếng. Vương Văn Bản nhìn thoáng qua Quý Hoài đang ngủ trên sofa, nhẹ nhàng đi vào đóng cửa lại.

“Không thì sắp xếp một cái phòng nghỉ đi? Không cần rộng quá, đặt cái giường là đủ rồi.”

Giang Tử Mặc gật đầu, đề nghị của Vương Văn Bản rất vừa lòng hắn. Lúc hắn đi làm rất muốn mang Quý Hoài theo, tốt nhất là có thể đặt dưới tầm mắt của hắn, muốn nhìn sẽ nhìn, muốn hôn sẽ hôn, nếu có phòng nghỉ thì tiện hơn.

“Lão đại, đừng có cười dâm dê như thế, anh cười là tôi biết ngay anh đang nghĩ gì rồi.” Vương Văn Bản nói.

Giang Tử Mặc lạnh mặt, cảnh cáo trừng cậu ta một phát.

Wương Văn Bản cười, ngồi xuống đối diện hắn, thấp giọng nói: “Mấy ngày nay Hoa thị bên kia có động tĩnh, Hoa Cẩm Lăng hành động lộ liễu hơn nhiều.”

“Hoa Chính Diệu còn chưa chết mà cậu ta đã vội vã muốn nắm quyền?”

“Cậu ta muốn nắm quyền nhưng chắc gì Hoa Duẩn Hòa đã đồng ý.” Vương Văn Bản nói, “Có điều cậu ta chắc là phát hiện ra người mà anh cài vào rồi.”

“Biết cũng chẳng sao, Hoa Chính Diệu già rồi, Hoa Duẩn Hòa chỉ biết bám riết lấy phòng thiết kế, dù đã tâm Hoa Cẩm Lăng có lớn thế nào cũng khó mà đi tiếp.”

Hoa gia là một xí nghiệp lạc hậu, cảnh rề rần lộn, bên trong toàn là hàng bô lão bảo thủ giữ ghế khư khư ăn lợi nhuận khổng lồ. Nhưng Hoa Cẩm Lăng học quản trị kiểu mới, tốt nghiệp bằng MBA loại xuất sắc, đã tâm anh ta lớn như thế sao có thể cam tâm để mấy lão già chỉ đạo.

Nhưng trong công ty toàn là các bậc chú bác, ai cũng có thể lấy tư cách trưởng bối ra để giáo huấn anh ta. Hoa Cẩm Lăng muốn cải cách Hoa thị tất nhiên phải động dao động súng, máu chảy đầu rơi.

Cho dù Hoa Cẩm Lăng có hất cẳng được người hấn cài vào thì cũng khó có thể động vào gốc rễ, cắt chỗ này thì còn chỗ khác. Trừ khi anh ta có gan thay máu toàn bộ Hoa thị.

Có điều nếu làm vậy thì Hoa Chính Diệu sẽ không để yên, trừ lão ra còn có Hoa Duẩn Hòa, các cô dì chú bác trong Hoa gia, một đám người sẽ đổ xô ra ngăn cản Hoa Cẩm Lăng.

“Cổ phần trong tay Hoa Duẩn Giang đều cho Hoa Cẩm Lăng cả rồi, hơn nữa Hoa Chính Diệu cũng cho cậu ta một ít, hiện tại cổ phần Hoa thị trong tay cậu ta sắp đuổi kịp Hoa Duẩn Hòa.”

Giang Tử Mặc gõ ngón tay lên bàn, suy tư một chốc rồi nói: “Bây giờ chúng ta có bao nhiêu?”

“Gần 11%.” Vương Văn Bản đáp.

“11% chưa đủ, phải thu mua thêm.”

“Tôi còn phải nói với anh chuyện này, Hoa Duẩn Quan có 20% cổ phần, trừ Hoa Chính Diệu ra thì ông ta là người nắm nhiều cổ phần nhất trong Hoa thị.”

Vương Văn Bản vừa nhắc chuyện này, Giang Tử Mặc nheo mắt trầm ngâm nói: “Hoa Cẩm Lăng nắm thêm phần của Hoa Duẩn Giang, tổng cộng là 16%, còn lâu mới có tiếng nói trong hội đồng. Phần trong tay Hoa Duẩn Hòa thì khả năng cao là cậu ta là không lấy được, lão cáo già Hoa Chính Diệu cũng sẽ không cho cháu trai toàn bộ, mấy bô lão trong công ty thì sống chết ôm cổ phần, cho nên...”

“Hoa Duẩn Quan sao có thể đưa cổ phần của mình Hoa Cẩm Lăng?” Vương Văn Bản nghĩ không ra.

Giang Tử Mặc cũng khó hiểu, hần chau mày suy tư, lơ đãng nhìn tới Quý Hoài nằm trên sofa, đôi lông mày càng nhíu chặt hơn.

Hoa Duẫn Quan, Tạ Chi, Quý Hoài.

“Dựa vào đâu mà cậu ta nghĩ Hoa Duẫn Quan sẽ chịu đưa cổ phần?” Vương Văn Bản thay đổi góc độ suy nghĩ, hỏi lại một lần.

Giang Tử Mặc cười khê một tiếng, đáp: “Xem ra chúng ta coi thường Hoa Cẩm Lăng rồi, cậu ta không ngu ngục như người Hoa gia, khôn hơn nhiều.”

“Tôi cứ có cảm giác Hoa Cẩm Lăng sẽ làm gì đó, không được, tôi phải đi tra xem, chúng ta biết quá ít về Hoa Cẩm Lăng.” Vương Văn Bản đứng lên, nghĩ nghĩ lại nói: “Lão đại, tôi biết anh không đặt người Hoa gia ở trong mắt, mấy năm nay anh luôn chơi đùa với bọn họ, nhưng cũng đừng lơ là, phải cẩn thận với Hoa Cẩm Lăng.”

Giang Tử Mặc gật đầu, Vương Văn Bản không biết hần có nghe lọt hay không, cậu ta thấy hơi bất an. Mãi gần đây cậu ta mới biết đến Hoa Cẩm Lăng, bởi vì trước đó Hoa Chính Diệu coi trọng con thứ ba là Hoa Duẫn Quan, sau khi Hoa Duẫn Quan bỏ nhà đi vì một người phụ nữ thì Hoa Chính Diệu mới tập trung bồi dưỡng Hoa Cẩm Lăng.

Mấy năm trước Hoa Cẩm Lăng được gửi ra nước ngoài ăn học, hai năm nay tốt nghiệp rồi mới trở về, vừa về liền tiếp nhận dự án của công ty, dự án thành công rực rỡ khiến cho tất cả những mối nghi ngờ trong Hoa thị đều biến mất.

Bọn họ luôn không đặt Hoa Cẩm Lăng ở trong mắt, nhưng tới lúc phát hiện ra thì Hoa Cẩm Lăng đã có năng lực chống lại.

Mà Hoa Cẩm Lăng đã sử dụng thủ đoạn thế nào, bọn họ không rõ.

Điều này cũng khiến Vương Văn Bản bất an, cậu ta ngầm cảm nhận được phải cảnh giác với Hoa Cẩm Lăng nhiều hơn.

Lục Thất than thở mấy ngày liền, Vương Văn Bản thấy dạo này Lục Thất không vội vã quay về sau khi tan làm thì lòng cậu thoải mái hơn nhiều. Cậu vẫn không nhin được mà xuất hiện trước mắt Lục Thất, tuy không đến gần, nhưng để Lục Thất có thể nhìn thấy cậu cũng tốt.

Tan tầm hôm đó, Lục Thất nhận một cuộc điện thoại, anh vội vàng nói: “Anh xuống ngay bây giờ đây, đang ở thang máy... anh có giận đâu, không phải anh không đi tìm em, em bảo anh tự xem lại bản thân còn gì, anh nghĩ kỹ rồi... Không, anh có bảo không cho em tới đây đâu, ý anh không phải thế, Tiểu Nhã đừng giận...”

Vương Văn Bản đứng đằng sau nhìn Lục Thất, sau đó rũ mắt xuống.

Thang máy mở ra, Lục Thất chạy vội ra ngoài, Vương Văn Bản cũng ra khỏi thang máy.

“Tiểu Nhã.” Lục Thất chạy ra chỗ cạnh bồn hoa.

“Cuối cùng anh cũng xuống.” Tiểu Nhã ném túi xách cho anh, “Em tưởng anh giận nên bơ em, em chỉ có thể tự mình tới đây.”

“Không đâu, sao anh có thể giận em được?” Lục Thất cầm túi xách cho cô, ngập ngừng một lúc rồi nói: “Chúng ta đi ăn cơm nhé?”

“Không thì đi đâu? Đưa em về nhà luôn à?” Tiểu Nhã trừng mắt liếc nhìn Lục Thất.

Lục Thất thâm thở phào, bây giờ phải quan sát kỹ Tiểu Nhã thì mới có thể đoán trúng ý cô.

Vương Văn Bản đi theo sau bọn họ, Tiểu Nhã đã từng gặp cậu nên cười chào hỏi một chút, Vương Văn Bản nhàn nhạt gật đầu.

Tiểu Nhã sững sốt, Vương Văn Bản nói: “Lục Thất, không định giới thiệu bạn gái sao?”

“À...” Lục Thất xấu hổ gãi đầu, “Đây là Tiểu Nhã, Tiểu Nhã, đây là... ờ, bạn của anh.”

“Em gặp một lần rồi mà.” Tiểu Nhã nói, lần đó Vương Văn Bản uống say ngồi trước cửa nhà Lục Thất. Về mặt của Tiểu Nhã không đúng lắm, đều bảo phụ nữ có giác quan thứ sáu, mà giác quan thứ sáu của Tiểu Nhã thường rất chuẩn.

Cô ôm cánh tay Lục Thất, cười hỏi: “Chúng ta ăn gì đây?”

“Em muốn ăn gì? Hay là tới quán beef steak kia nhé?”

“Chúng ta ăn lẩu đi, kêu anh đẹp trai này đi cùng luôn.” Tiểu Nhã quay đầu nhìn Vương Văn Bản, Lục Thất xấu hổ đang định nói không cần thì Vương Văn Bản lại cười đồng ý.

“Được.”

Bọn họ tới một tiệm chuyên lẩu vô cùng nổi tiếng ở tầng 4 khu trung tâm thương mại. Một hàng dài người xếp trước cửa tiệm, lúc Lục Thất tới thì chỉ có thể lấy số thứ tự rồi đi xếp hàng.

Vương Văn Bản tựa vào lan can bên cạnh cúi đầu nhìn phía dưới, cậu vẫn chưa cắt tóc, buộc thành một lọn sau đầu. Chân Vương Văn Bản rất dài, chỉ nhìn vóc dáng này thôi cũng khiến người ta tò mò muốn xem mặt.

Lục Thất nghe thấy âm thanh chụp ảnh tanh tách từ mấy cô gái phía trước, nhất thời anh thấy không vui, mấy cô gái này thậm chí chụp ảnh quang minh chính đại không thêm lén lút.

Anh nhúu mày gọi một tiếng: “Văn Bản.”

Vương Văn Bản quay đầu lại khó hiểu nhìn anh, Lục Thất dừng một chút, không biết nên nói gì.

Vương Văn Bản lại quay đầu tiếp tục nhìn xuống dưới, cho tới khi gần tới lượt họ, Lục Thất mới gọi một tiếng kêu Vương Văn Bản đi vào.

Phục vụ dẫn bọn họ vào chỗ ngồi, Lục Thất và Tiểu Nhã ngồi một bên, Vương Văn Bản ngồi xuống đối diện.

Lục Thất thấy thật xấu hổ, bây giờ anh và Vương Văn Bản không nói chuyện được mấy câu, bình thường hai người toàn tránh mặt, đã lâu rồi chưa cùng ngồi ăn cơm với nhau.

Lúc phục vụ đưa menu, Lục Thất theo thói quen đưa cho Vương Văn Bản trước, đây là thói quen khi bọn họ hay đi ăn với nhau. Lục Thất không thích gọi món, lần nào ăn cơm cũng là do Vương Văn Bản gọi, Lục Thất chỉ cần chờ là xong, dù sao Vương Văn Bản biết rõ anh thích và không thích gì, Lục Thất ăn cơm không cần mang theo não. Cho nên lúc này Lục Thất mới vô thức đẩy việc gọi món này cho Vương Văn Bản.

Vương Văn Bản giật mình, cậu nhận lấy menu sau đó đưa cho Tiểu Nhã, “Ưu tiên phụ nữ.”

“A.” Lục Thất bây giờ mới sực nhớ ra, quay ra thấy Tiểu Nhã không có vẻ gì mất hứng thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Nhã gọi xong thì chuyển menu cho Vương Văn Bản, “Ăn gì gọi nấy, hôm nay Lục Thất mời khách.”

Lục Thất gật đầu, “Đúng vậy, hôm nay anh mời.”

Vương Văn Bản xoay xoay cây bút, sau đó đánh dấu mấy cái, cậu gọi phục vụ tới, “Tôi gọi mấy thứ này nhé.”

“Chờ đã, Lục Thất chưa gọi món.” Tiểu Nhã vội nói.

“Không cần, tôi gọi thay anh ấy rồi.” Vương Văn Bản đáp.

Tiểu Nhã giật mình không nói gì. Suốt lúc ăn cơm, Vương Văn Bản luôn im lặng, Tiểu Nhã và Lục Thất nói chuyện với nhau, sợ Vương Văn Bản buồn chán nên thỉnh thoảng lại quay ra nói chuyện với cậu, Vương Văn Bản trả lời rất lạnh nhạt, chuyên chú ăn thịt.

Ăn xong Lục Thất đi tính tiền, Vương Văn Bản ăn xong cũng đứng lên, Tiểu Nhã cười cười đi cùng cậu ra ngoài, “Quan hệ của cậu và Lục Thất tốt lắm hả? Trước đây không nghe anh ấy nói.”

Wương Văn Bản cảm thấy đậu má hình như mình cũng có giác quan thứ sáu, từ lúc Tiểu Nhã gọi cậu đi ăn cơm cùng là đã thấy sai sai rồi, bây giờ cảm giác ấy còn rõ ràng hơn.

“Bọn tôi quen nhau mười lăm năm rồi, chị thử nói xem?”

“Lâu như vậy rồi sao, nhưng nửa đời sau Lục Thất sẽ ở bên cạnh tôi.”

“Nửa đời sau lâu như vậy sao có thể nói trước được?” Vương Văn Bản cười lạnh.

Tiểu Nhã bật cười, nhìn thấy Lục Thất đi ra rồi thì thấp giọng nói: “Lục Thất khá là ngay thẳng, tâm tư không nhiều, làm người rất đơn thuần, tôi thích anh ấy như thế. Đàn ông như vậy bây giờ rất khó tìm, hơn nữa lại còn có tiền.”

Về mặt Vương Văn Bản lập tức lạnh xuống, trừng mắt nhìn Tiểu Nhã.

Tiểu Nhã ghé sát vào cậu, thấp giọng nói: “Anh ấy không thích nam đâu, cậu đừng có vọng tưởng nữa. Tại sao bên cạnh cậu toàn người như vậy thế? Hết đôi này tới đôi khác, bẻ cong hết người này tới người khác sao? Tôi ghét nhất là loại người như các cậu.”

“Câm mồm.” Vương Văn Bản lạnh lùng, “Đem chị nói chuyện cho tử tế, nếu còn dám...”

“Wương Văn Bản!” Lục Thất chạy ra, “Mắng chửi cái gì đấy?”

“Đit mẹ tôi cứ chửi đấy thì sao, ngu ngốc!” Hai từ sau cùng là nói với Lục Thất, nhưng Lục Thất lại tưởng là Vương Văn Bản nói Tiểu Nhã, vì thế anh nổi giận, vung một quyền qua.

“Wương Văn Bản, tao cảnh cáo mày đấy, tránh xa Tiểu Nhã ra, cũng tránh xa tao ra!”

140. Chương 141: Tôi Thua Rồi

Edit: anh Dờ

Vương Văn Bản đặt chai rượu lên quầy bar, cậu ta nắc một cái, tay chống lên trán nói với Giang Tử Mặc: “Gọi anh tới uống rượu với tôi mà nhập nhằng mãi bây giờ mới tới, mấy giờ rồi, sắp đóng cửa luôn rồi đây.”

Giang Tử Mặc rót một ly nhưng không uống, chậm rãi xoay trong tay. Hắn vừa ăn cơm ở nhà xong, không muốn uống rượu lắm.

“Tôi là người có vợ rồi, nếu không phải là cậu thì tôi còn lâu mới ra ngoài thế này.”

“Xi.” Vương Văn Bản càng thêm hậm hực, cậu ta vẫy tay gọi thêm chai nữa.

“Vết thương trên mặt là sao?” Giang Tử Mặc hỏi.

“Anh ý tứ tý được không, còn hỏi câu đó.”

“Không được.” Giang Tử Mặc lắc đầu cười, “Tôi chỉ muốn biết người nào mà đánh được cậu thôi.”

“À.” Vương Văn Bản cúi đầu ủ rũ.

“Được rồi, trước lạ sau quen, có trách thì trách chính cậu chứ đổ lỗi cho ai được.”

“Mẹ kiếp, là do tôi đáng khinh.” Vương Văn Bản hung tợn chửi chính mình, ngẫm lại thấy vẫn còn tức, lại chửi cả Lục Thất, “Lục Thất cái tên nào lợn kia, đm tôi mù rồi mới thích anh ta.”

“Ồ.”

“Còn bà chị kia thấy anh ta gốc gác lại nhiều tiền nên mới dính chặt lấy, tôi...” Ánh mắt cậu ta lóe lên, nhin lại rồi ngửa cổ tu chai rượu, “Tôi nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, không dám để anh ta chịu một chút uất ức nào, còn anh ta thì lại chạy đi lấy lòng người khác.”

“Hơn ba mươi rồi, lần đầu tiên yêu đương nên như thế cũng dễ hiểu.”

“Ai mà chẳng phải lần đầu? Cái màn này còn phải diễn lại lần nữa sao?” Cậu ta đoạt lấy rượu trong tay Giang Tử Mặc, “Tôi cũng là lần đầu.”

“Tuổi trẻ ai mà không mắc sai lầm? Nhận ra được là tốt rồi.” Giang Tử Mặc nói.

Vương Văn Bản quay đầu hỏi: “Anh đã từng yêu rồi?”

“Chưa, tôi chỉ yêu một lần.” Giang Tử Mặc nói xong liền nở nụ cười.

“Chắc, vẫn là anh tốt số, bao nhiêu người tới tuổi không tìm được thế là đành buông xuôi, tôi cứ nghĩ anh sẽ sống một mình hết đời luôn, không ngờ lại gặp được bảo bối. Nếu tôi thích người như Hoài thiếu gia thì tốt rồi, ngoan ngoãn tốt tính, còn biết thương người ta.”

“Cậu nghĩ cùng đừng nghĩ.” Giang Tử Mặc lạnh mặt, sau đó lại cười, “Mà đúng là ngoan thật.”

“Được rồi, tôi còn đang ở đây này, anh cầm mồm cho tôi nhờ.”

“Được được, tôi không nói nữa.” Giang Tử Mặc bắt đầu uống một hộp rượu, tạm thời ngừng lại ý định khoe khoang.

Vương Văn Bản thấy thà uống một mình còn hơn, sao lại tự đứng kê cái người lúc nào cũng thích khoe vợ này ra ngoài, không phải tự làm mình khó chịu sao?

Huống hồ hắn vừa bị người mình yêu đánh, không muốn nhìn người khác show ân ái chút nào hết, gặp đôi nào muốn chém đôi đó.

Giang Tử Mặc thấy cậu ta uống rượu như nước lã thì cũng không ngăn lại, kêu thêm chai nữa ra cùng cùng chai uống thêm vài ngụm.

Tâm trạng Vương Văn Bản thật sự rất tồi tệ, uống rượu mà như đánh vật, tuy Giang Tử Mặc nói là muốn cùng cậu ta uống rượu nhưng hắn uống không nhiều. Chủ yếu là bởi vì nếu hắn quá chén, buổi tối về không tỉnh táo thì người chịu tội sẽ là Quý Hoài, nghĩ vậy nên hắn khắc chế không uống nhiều.

Nhưng Giang Tử Mặc không nói ra cái lý do này, sợ lại làm Vương Văn Bản đau lòng hơn.

Haiz... hắn quả thật rất muốn nói cho cả thế giới biết rằng hắn có một bảo bối.

Vương Văn Bản uống rất nhiều, lại không ăn gì nên bụng đau quặn lên nằm sấp ra quầy, Giang Tử Mặc vỗ vỗ cậu ta hỏi: “Sao? Đừng uống nữa, tôi đưa cậu về.”

“Tôi về đâu bây giờ? Tôi không có chỗ để về...” Vương Văn Bản gạt tay hắn ra, ôm lấy bụng.

Nếu không phải vì thấy cậu ta đã bị đánh cho đến là tội nghiệp thì Giang Tử Mặc đã sớm tản cho một trận. Lúc này chỉ có thể dìu Vương Văn Bản đứng lên, đưa cậu ta ra khỏi quán bar.

Giang Tử Mặc đưa vào trong xe rồi đóng sầm cửa lại, vào cửa hàng tiện lợi mua một ly sữa đậu nành nóng cho Vương Văn Bản.

Vương Văn Bản ôm ly sữa, ha ha cười không ngừng: “Lão đại tự xưng tri kỷ thế, hay tôi đổi thành yêu anh ok không.”

“Đừng, nhìn mặt cậu tôi không cứng nổi.”

“Wtf, tôi có xấu đâu.” Vương Văn Bản say rồi, hai má đỏ lên, đầu óc như đổ vữa, không muốn liên quan tới người kia nên bắt đầu tìm việc để làm.

Cậu ta chỉnh kính xuống soi mặt mình, than thở: “Mắt ra mắt, mũi ra mũi, đẹp hơn bà chị kia gấp bao nhiêu.”

Nói được hai câu lại nghĩ về người kia mất rồi. Cậu giật mình chửi lên, “Lục Thất tên óc chó này nữa, đã ngu lại còn mù mắt.” Chửi xong lại yên tĩnh tựa đầu vào ghế nhìn ra bên ngoài.

Giang Tử Mặc đưa cậu ta tới cửa tiểu khu, căn hộ trong tiểu khu này là do Lục Thất mua cho Vương Văn Bản. Đồ dùng tiện nghi đầy đủ, loại căn hộ này coi như là có giá cắt cổ nhất nhì Kim Thành. Lục Thất ở trong một căn hộ đơn rẻ bèo, thế mà lại mua cho Vương Văn Bản một căn khác ở chỗ tắc đất tắc vàng thế này.

Mỗi lần Vương Văn Bản nghĩ tới đây, cậu cảm thấy Lục Thất thật tàn nhẫn.

Nếu anh không đối xử tốt quá mức với cậu như vậy thì cậu đã chẳng giao hết tim phổi mà yêu anh, để bây giờ lụi không được tiến không xong.

Giang Tử Mặc dừng xe xuống xe trước, sau đó mở cửa ghế phụ lái, “Xuống đi, tôi đưa cậu lên.”

Vương Văn Bản lẳng lặng nhìn phía trước, Giang Tử Mặc đợi một lúc thấy cậu ta không nhúc nhích, chuẩn bị kéo Vương Văn Bản ra khỏi xe thì nghe thấy cậu ta lên tiếng: “Tôi thua rồi.”

Giang Tử Mặc ngẩn người, nhớ tới vụ cá cược của hắn và Vương Văn Bản. Lần đó khi đồng ý cược với hắn, Vương Văn Bản vô cùng tự tin, ánh mắt lóe lên tia sáng.

“Lão đại, tôi cược thua rồi.” Vương Văn Bản quay đầu, khóe mắt hiện lên một chút gì đó rất khổ sở, “Tôi không nghĩ là tôi sẽ thua, nhưng cuối cùng vẫn thua rồi.”

Giang Tử Mặc vỗ vai cậu ta, Vương Văn Bản khó nhọc nhắm hai mắt lại, thở dài một hơi.

“Xuống xe đi, ngày mai tôi nói chuyện với Lục Thất.”

“Không cần.” Vương Văn Bản xuống xe, xoa xoa bụng, “Cứ vậy đi, không cần miễn cưỡng làm gì, tôi không thể để Lục Thất thấy tội nghiệp cho tôi mãi được.”

Giang Tử Mặc hiểu được ý của Vương Văn Bản rằng sẽ không kiên trì nữa, cậu ta đi được hai bước thì cảm thấy khó chịu bổ vào bồn hoa bên cạnh mà nôn thốc nôn tháo, nôn tới mức nước mắt chảy ra sau đó rơi xuống và biến mất.

Nôn xong thì cậu ta ngồi bệt xuống bồn hoa, cười khổ: “Rượu không thể uống quá nhiều, người không thể yêu quá sâu đậm, sẽ bị tổn thương lúc nào không hay biết.”

“Quá là ngu ngốc.” Cậu ta thấp giọng, “Bây giờ là tôi chửi mình.”

Wang Wen Ben nôn một hồi, bị gió thổi lạnh mới đi lên nhà, Jiang Zimu thấy cậu ta đi vào rồi mới yên tâm về xe, lấy một điếu thuốc ra hút.

“Ra đây đi, đi theo lâu như vậy làm gì.”

“Thiếu gia.” Lục Thất từ bóng cây đi ra.

Giang Tử Mặc đưa cho anh một điếu thuốc, Lục Thất nhận lấy, do dự nói: “Thân thể thiếu gia không tốt, bác sĩ bảo hút ít thuốc thôi.”

“Biết rồi, tám đời mới hút một điếu, cậu không cần nhắc tôi đâu.” Jiang Zimu nói.

“Haiz, thói quen làm bà mẹ già lâu rồi giờ không sửa được.”

Giang Tử Mặc và Lục Thất đều mỉm cười, nhưng chỉ một lát Lục Thất liền không nhếch nổi miệng nữa. Anh rít một hơi thuốc, ngừng một chút rồi nói: “Hôm nay tôi đánh nó.”

“Ừm.” Jiang Zimu gật đầu.

“Đến cả tôi cũng sợ chết khiếp.” Lục Thất nói, qua một lúc lâu lại phiền não đá đá lớp xe, “Nó ép tôi phát điên mất.”

Giang Tử Mặc nhìn về phía trước, “Không phải Vương Văn Bản ép cậu, mà chính cậu đang tự ép bản thân mình.”

Lục Thất sợ run, nửa ngày không nói nên lời.

Giang Tử Mặc hút hết một điếu, mở cửa vào trong xe, “Có về không? Tiểu Hoài còn ở nhà đợi tôi.”

“Haiz...” Lục Thất định châm chọc Giang Tử Mặc mấy câu nhưng nghĩ lại chuyện của chính mình còn đang rối tung lên, nhất thời không có tâm trạng. Anh ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà, lo lắng nói, “Vừa rồi nó nôn hả? Uống nhiều thế không biết có phải đi viện không.”

“Nếu lo lắng thì đi lên mà xem.”

Lục Thất do dự, thở dài thườn thượt rồi lên xe, “Vẫn là thôi vậy.”

“Thiếu gia, tôi qua nhà cậu ngủ được không.”

Giang Tử Mặc lập tức từ chối: “Không có chỗ cho cậu ngủ đâu.”

“Sao lại không có, bao nhiêu phòng cho khách đây còn gì? Nhà lớn như thế, tôi lại không chiếm nhiều chỗ.”

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì?” Giang Tử Mặc nghiêng đầu nhìn, “Không có chỗ về thì lên ngủ với Văn Bân.”

“Ài... Thiếu gia của tôi ơi...” Lục Thất sốt ruột, “Tiểu Nhã đang ở nhà tôi, không muốn về.”

“Ấm đầu.” Giang Tử Mặc đánh giá, nói chuyện yêu đương mà lại còn trốn bạn gái, không phải ấm đầu thì là gì.

“Chắc là tôi ấm đầu thật, lại còn ngu. Lúc mẹ sinh ra tôi chắc bà ấy đau quá không muốn rặn nữa nên tôi bị mắc trong bụng bà ấy nửa ngày, IQ bị kẹt hết trong đấy luôn rồi.” Lục Thất thở dài.

“Không phải IQ bị kẹt mà vốn dĩ cậu đã thiếu mất nó ngay từ trong bụng mẹ.”

“Chắc là thế thật.” Lục Thất ngay cả phản bác cũng không buồn nói, anh ngồi trượt xuống ghế, nếu không có dây an toàn giữ lại thì đã tụt xuống luôn rồi.

Một lúc lâu sau, anh bỗng dưng nói: “Tôi không thích con trai.”

“Nhìn ra được, có bạn gái mà.” Giang Tử Mặc nói, “Nếu không có tình cảm với Văn Bân thì nói rõ ràng ra, cũng chặt đứt mọi ý nghĩ lưu luyến đi. Văn Bân không phải là người thích níu kéo, cậu yên tâm, nó muốn níu kéo tôi cũng sẽ ngăn nó lại.”

“Trước kia cậu còn định tác hợp cơ mà?”

Giang Tử Mặc trả lời: “Khi đó tôi nghĩ cậu có tình cảm với Văn Bản.”

“Ồ...” Lục Thất rầu rĩ gật đầu, anh tựa vào ghế, nằm y hệt Vương Văn Bản khi nãy, cũng quay đầu ra nhìn cửa sổ.

Giang Tử Mặc nói thì nói vậy nhưng thấy Lục Thất không muốn về nhà nên lại lái xe đưa anh về nhà mình. Lúc Lục Thất xuống xe đi theo sau Giang Tử Mặc, anh đi rất chậm mà Giang Tử Mặc lại đi nhanh, hắn đang vội về nhà ôm người nằm trong chăn kia.

“Ầy, thiếu gia.”

Giang Tử Mặc dừng bước quay lại nhìn Lục Thất, “Tốt nhất là cậu nói hết một lần luôn đi.”

“Tôi thích con gái đúng không?”

“Cậu hỏi tôi?”

“Ồ, không thì tôi hỏi ai bây giờ?” Lục Thất thở dài, “Tôi cũng đéch biết tôi bị làm sao nữa, không phải chỉ đấm nó một phát thôi sao.”

Giang Tử Mặc định ngồi giảng đạo cho chàng trai lạc đường này nhưng bây giờ hắn đang rất vội vã, không còn kiên nhẫn, liền nói: “Tự hỏi bản thân đi, nếu Vương Văn Bản biến mất, cậu sẽ thế nào?”

Giang Tử Mặc vội vàng đi vào nhà, hắn không biết những lời hắn vừa nói chính là điềm báo.

Có một số chuyện, không hiểu cũng không ai trách, nhưng sợ là lúc hiểu ra rồi thì đã quá muộn màng.

141. Chương 142: Bị Cướp

Edit: Cáo

Từ lần Hoa Duẫn Quan cãi nhau với Hoa Chính Diệu ở Hoa gia trở đi thì không xuất hiện nữa, cái này là do Hoa Cẩm Niên nói. Hoa Cẩm Niên còn nói, có lẽ Hoa Chính Diệu sắp không trụ nổi nữa rồi.

Về mặt Quý Hoài phức tạp, gật đầu một cái. Đời này cậu không có một chút tình cảm gì với Hoa Chính Diệu, sở dĩ phức tạp là bởi vì đời trước cậu coi ông ta là ông nội mình, là một vị trưởng bối đáng kính.

Trong những năm từ lúc cậu mười sáu tuổi vào Hoa Gia đến năm hai mươi lăm tuổi chết trong biển lửa, cậu sống là bởi vì muốn nhận được sự công nhận của Hoa Chính Diệu. Nhưng đời này, đối với cậu mà nói thì Hoa Chính Diệu là một người xa lạ, nếu thù dai thì có thể coi ông ta là kẻ thù.

Bây giờ kẻ thù đang ở ranh giới sống chết, cậu cũng chẳng thấy vui vẻ, mọi chuyện cũng chỉ đến thế mà thôi.

Hoa Chính Diệu gần đây không khỏe, con trai cả Hoa Duẩn Giang còn đang trong tù, con thứ hai Hoa Duẩn Hòa không ra hôn, không ôm đàn bà thì cũng chỉ khư khư với cái chức vụ giám đốc phòng thiết kế, con thứ ba Hoa Duẩn Quan đã sớm thành kẻ thù. Trong đám cháu trai trừ Hoa Cẩm Lăng bây giờ còn có thể chống đỡ được công việc, còn lại hai đứa không muốn hưởng thụ thì cũng chỉ muốn bỏ đi thật xa.

Người đến cái tuổi gần đất xa trời mới phát hiện chẳng có một ai có thể giao phó công việc về sau. Trong đám con cháu thì bọn vô dụng đã chiếm già nửa. Dã tâm của Hoa Cẩm Lăng thì lớn như thế, chẳng lẽ Hoa Chính Diệu lại không nhìn ra?

Cơ mà mấy thứ này cũng chẳng liên quan gì đến cậu cả, cậu sắp phải đi học rồi.

Nghĩ đến đây cậu bắt đầu thấy buồn bã. Mấy ngày này chú Mặc không bảo thì cậu cũng cùng hẩn đi làm, tranh thủ chút thời gian còn lại mà ở bên nhau vậy.

Buổi sáng chú Mặc với Vương Văn Bản đi ra ngoài một chuyến, hình như là đến công ty nào đó thương lượng chuyện server, Giang Tử Mặc có nói rồi nhưng cậu không nghe tử tế. Buổi trưa hai người vẫn chưa về, Quý Hoài vươn vai bẻ khớp trong phòng làm việc rồi chuẩn bị tự đi mua cơm ăn.

Mấy ngày này Lục Thất im lặng hơn nhiều, Quý Hoài thấy anh bận đến nỗi quay mòng mòng, nếu không có thời gian ăn cơm thì cậu có thể chuẩn bị một phần cơm mang lên. Cậu nói với Lục Thất như vậy, mấy người Hoa Gia với lão Ngũ cũng không khách khí.

“Chị dâu, em muốn ăn thịt, tảng thịt to thế này này.”

“Chị dâu, em muốn ăn cơm thịt kho của tiệm Trần Ký dưới lầu.”

“Chị dâu, mua cho em bát phở ốc với, nhiều ớt tí.”

Quý Hoài nghe thấy câu này lập tức lắc đầu: “Không mua.”

“Lão Ngũ, cậu đừng hòng ăn phở ốc trong văn phòng, bọn tôi phản đối.”

“Mấy người các cậu... haiz.” - Lão Ngũ đau đớn ôm tim.

Quý Hoài ăn cơm xong thì mua cơm cho từng người. Lúc cậu đang đi nhanh qua giao lộ phía dưới công ty thì sau lưng đột nhiên có hai người đàn ông lao ra.

Quý Hoài không phản ứng kịp liền bị bọn họ kéo cổ áo lôi vào ngõ hẻm bên cạnh, cơm hộp nước canh trong tay rơi vãi đầy đất.

“Mấy người là ai?” - Quý Hoài hoảng sợ thở hổn hển mấy cái, dựa vào tường bình tĩnh lại.

“Bọn tao là ăn cướp đây.” - Một tên lùn trong đám vừa cười vừa nói, tên còn đồ bên cạnh cười đen tối tán thành một tiếng.

Quý Hoài nhúu nhẹ mày lại, nhìn con dao trong tay bọn chúng sau đó nói: “Được, tôi đưa cho mấy người.”

Sau đó Quý Hoài móc điện thoại di động với tiền trong túi ra, “Đều ở đây.”

“Nhải con mày cũng thức thời đấy.” - Tên lùn cười xoay xoay con dao, sau đó ra hiệu với tên bên cạnh: “Đi lấy lại đây.”

Tên cao gầy vừa cầm điện thoại di động với ví tiền đến, tên lùn lập tức giật lấy mở ra, thấy bên trong có mấy tấm hóa đơn, hần đếm đếm được chừng mười hai cái.

Tay phải cầm tiền, tay trái cầm dao, hần nhìn Quý Hoài một lượt từ đầu xuống chân: “Nhìn mày mặc toàn đồ hiệu, chỉ có từng này tiền thôi à?”

“Chỉ có từng này tiền.” - Quý Hoài nói.

Tên lùn tiến lên một bước, bị tên cao gầy sau lưng kéo lại: “Lão đại.”

“Ờ ờ.” - Có vẻ như hần nhớ đến cái gì, gật đầu một cái, sau đó ra hiệu cho tên gầy. Tên gầy cầm dao đi lên trước, dí dí vào Quý Hoài, sau đó đá một cú lên bụng Quý Hoài.

“Nhanh cái tay lên.” - Tên lùn nhìn ra ngoài hẻm một cái, sau đó cũng đi lên trước.

Quý Hoài ôm đầu ngồi thụp xuống, không biết ai trong số hai tên kia kề dao lên cổ khiến cậu thấy lạnh rùng mình.

Lưng, eo với chân đều bị đánh, tên lùn càng đánh càng hưng phấn, kéo cậu từ dưới đất lên, đánh một quyền lên mặt cậu.

Hắn nhổ một bãi nước bọt, sau đó nói: “Tao hận nhất là mấy kẻ có tiền chúng mày, cao cao tại thượng thực ra cũng chả có gì đặc biệt hơn người.”

“Lão đại!” - Tên cao gầy kêu lên, tên lùn ngừng tay, hùng hùng hổ hổ nói mấy câu sau đó nắm tóc Quý Hoài. Quý Hoài nhắm hai mắt, tên kia lại đánh cậu một cú, giật mạnh tóc cậu.

“Hự...” - Quý Hoài khó chịu một tiếng, tên kia đẩy cậu ngã xuống đất.

“Đi thôi lão đại.” - Tên cao gầy thúc giục.

Tên lùn do dự một hồi, siết chặt tay sau đó gật đầu.

Sau khi hai tên kia đi, Quý Hoài lê lê một lúc mới đứng lên được. Da đầu cậu bị kéo đau, Quý Hoài cảm thấy chắc là mình ngốc đi một ít rồi. Cậu sờ lên đầu một cái, không thấy máu nhưng tay lại đè vào đúng chỗ bị đau.

Vừa rồi lúc cậu tự vệ khiến sau lưng bị thương nặng, bụng bị đánh mấy cú, mặt cũng bị đập, những chỗ khác vẫn ổn. Cậu ra khỏi con hẻm, thấy cơm trưa mình mua bị rơi tung tóe. Quý Hoài nghĩ nghĩ một chút rồi chạy đi mua thêm một phần.

Ông chủ quán thịt kho thấy cậu mặt mũi sưng vù đi vào, hoảng sợ vội vàng muốn báo cảnh sát, bị Quý Hoài ngăn lại.

“Không sao.” - Quý Hoài cười, bảo ông chủ lại cho một phần cơm thịt kho vào túi cho cậu.

Lúc cậu xách mấy hộp cơm về, Lục Thất với Hoa Gia thấy vết thương trên người cậu liền nhảy dựng lên.

“Ai làm vậy???”

Quý Hoài đặt thức ăn lên bàn, nói: “Đụng phải cướp, bị cướp ít tiền thôi.”

“Cái đét! Ở dưới tầm mắt chúng ta mà lại dám ra tay với chị dâu, chán sống rồi.” – Tính tình Hoa Gia nóng nảy y như mấy cục mận trên mặt anh ta vậy, lập tức giận đùng đùng muốn ra ngoài dạy dỗ mấy tên kia một trận.

Quý Hoài cũng chẳng còn cách nào, đành kéo anh ta lại, “Chạy đi từ lâu rồi, đuổi cũng chẳng đuổi kịp, bọn chúng còn cầm dao.”

“Dao?” - Lục Thất lo lắng nhìn Quý Hoài, “Có bị thương không? Mà dù có bị thương hay không thì lúc thiếu gia về cũng bóp chết tụi mình mất.”

“Không được, em phải tìm ra hai tên này.” - Hoa Gia vỗ bàn một cái ngồi xuống, cơm không ăn đã nhìn chăm chăm vào máy tính.

Lục Thất thấy vậy cũng không can, chỉ nói: “Chú ý đừng để lại dấu vết.”

Hoa gia cùng lão Ngũ cùng ra trận, nhanh chóng xâm nhập vào camera trên đường, rất nhanh đã tìm thấy hai tên cướp kia.

“Có đúng là bọn này không? Bây giờ ông đi xiên chết bọn nó.” - Hoa Gia tức giận chỉ máy tính, Quý Hoài nhìn, đúng là bọn chúng.

Cậu đề bả vai Hoa Gia lại, nhìn trong video thấy hai tên kia sau khi đánh cậu thì đi từ ngõ hẻm ra ven đường, việc đầu tiên là ném điện thoại di động của cậu vào thùng rác.

Ném? Không phải cướp à? Cái điện thoại kia dù đã dùng rồi nhưng vẫn bán được năm sáu ngàn (16 ~20 triệu), còn có giá hơn mấy tờ tiền bọn chúng cướp đi, sao lại ném đi nhỉ?

Quý Hoài nghi hoặc, sau đó thấy hai tên đó chặn một cái taxi, chạy thẳng tới một quán ăn nhỏ.

Quán cơm nhỏ này là do cư dân ở bên ngoài mở vốn nhỏ làm quán ăn, bên trong không thể có camera, cho nên khi hai tên này đi vào thì chẳng thấy gì nữa.

Lục Thất ở bên cạnh nói: “Được rồi, biết đánh đập hai tên này như nào rồi, tiếp theo để anh.”

“Anh Lục cho em đi theo với.” - Hoa Gia tức giận nói.

Lục Thất gật đầu coi như là đồng ý. Quý Hoài không can, cậu đoán là Lục Thất sẽ đánh hai tên kia một trận cho hả giận, nhưng trong lòng cậu vẫn mơ hồ cảm thấy kỳ quái, hai tên này không giống bọn cướp ven đường tùy tiện tóm được ai là cướp luôn mà ngược lại có vẻ như là theo đuôi cậu mà đến.

Hai tên này không muốn điện thoại di động đắt tiền? Lại chỉ cướp một ngàn tiền mặt?

Cao gầy tên là Lý Hâm, tên lùn là Trương Thiên. Đều là mấy tên côn đồ vô danh tiểu tốt chuyện cướp giết trên đường. Bình thường toàn cướp của mấy người già yếu bệnh tật nên nghèo vẫn hoàn nghèo.

Hai tên này hôm nay kiếm một lúc được tận một ngàn (3 triệu), nghĩ nghĩ một chút, cảm thấy có lẽ do hôm nay cầm dao ra cửa nên bọn chúng mới phát tài. Sau khi vào tiệm thì kêu bà chủ mang hai bát mì thịt bò lên, còn vô cùng phóng khoáng gọi thêm mỗi người tận năm tẻ tiền thịt.

“Lão đại.” - Tên cao gầy Lý Hâm cúi đầu nhìn xung quanh, sau đó nhỏ giọng nói, “Sao người còn chưa tới,

sẽ không lừa bọn mình chứ?”

“Chắc là không.” - Trương Thiên vỗ túi mình, nói: “Minh đã mang đồ đến cho hần rồi, hần nhất định sẽ tới lấy.”

Lý Hâm vẫn thấy lo lắng, nhưng mì thịt bò vừa bưng lên hần liền không rảnh để nghĩ tiếp nữa, hai tên sung sướng xì xụp ăn mì. Đang giờ ăn trưa, mặc dù tiệm nhỏ nhưng bàn đều ngồi kín, bà chủ cũng không dám đuổi bọn chúng.

Sau đó ngoài tiệm có một thanh niên đi tới, hần mặc quần áo thường ngày màu đen, đầu đội mũ lưỡi trai. Sau khi đi vào, hần gọi: “Một tô mì thịt bò.” rồi nhìn lướt vào trong tiệm. Thấy mọi người ngồi kín rồi thì đi tới bàn bọn Lý Hâm vừa ăn xong.

“Có phiền tôi ngồi chung không?” - Người kia hỏi.

“Đương nhiên là phiền.” - Trương Thiên tỏ vẻ cón đồ, nhưng lời còn chưa kịp nói xong, thấy người tới lập tức cười cười: “Không ngại không ngại, anh ngồi đi.”

“Cảm ơn.” - Người kia sau khi ngồi xuống cũng không lên tiếng, có vẻ như đang chờ mì bưng lên.

Trương Thiên kích động nhìn người kia, Lý Hâm đá đá dưới chân nháy mắt một cái. Trương Thiên lập tức phản ứng, đứng lên vỗ bụng.

“Ăn no rồi, đi thôi.” - Hần cầm đầu đi ra ngoài, lúc đi qua người kia, nhanh chóng đặt một cái túi nilon nhỏ bên tay hần, người đó lập tức cầm lấy. Lý Hâm sung sướng đi ra ngoài tiệm, nháy mắt với Trương Thiên: “Vừa rồi tôi diễn có đạt không? Chắc không ai nhận ra đâu nhỉ?”

Trương Thiên trả lời trái với lương tâm: “Đạt.”

Sau đó hần đẩy Lý Hâm đi nhanh: “Hần ta không muốn cho chúng ta biết, vậy thì cũng không cần biết, dù sao cũng chỉ là ra mặt làm hộ thôi, tiền cũng đến tay rồi, đi nhanh lên.”

“Đúng đúng.” - Lý Hâm phục hồi tinh thần vội vàng gật đầu, hai người nhanh chóng lẩn vào trong một khu nhỏ.

Camera giám sát chiếu đến hình ảnh nhà bọn chúng, hai tên về nhà ngồi chưa ăm mông đã bị người ta phá cửa xông vào hung hăng đánh cho một trận.

Quý Hoài ngồi trong phòng làm việc của chú Mặc chờ chú về. Lục Thất muốn báo cho chú Mặc nhưng Quý Hoài ngăn lại. Chú Mặc còn phải làm việc, bây giờ cậu không muốn làm phiền.

Cậu ngồi trên sofa, nghi ngờ trong lòng vẫn chưa biến mất. Bọn Lục Thất đều cho là cậu chỉ đơn giản là gặp cướp, nhưng trong lòng cậu vẫn cảm thấy không đúng.

Cậu lại sờ đỉnh đầu một cái, vẫn còn đau, chỗ tóc bị túm giật ra chắc hói luôn rồi quá.

142. Chương 143: Tiết Lộ Bí Mật

Edit: anh Dờ

Giang Tử Mặc trở về nhìn thấy Quý Hoài đầy vết thương thì nổi trận lôi đình, cho tới giờ Quý Hoài chưa từng thấy Giang Tử Mặc giận đến vậy.

“Xảy ra chuyện gì? Lục Thất, lăn ra đây!”

“Thiếu gia.” Lục Thất sợ sệt vô thức nhìn Vương Văn Bản, Vương Văn Bản không nhìn anh, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt.

“Bao nhiêu người như thế mà để Tiểu Hoài bị đánh?!” Giang Tử Mặc nổi thịnh nộ, “Một đám thanh niên đầu hai đầu ba cả rồi, Quý Hoài mới bao tuổi? Mười mấy tuổi! Các cậu lại bảo em ấy ra ngoài mua cơm?”

“Lão đại, chuyện này là do chúng tôi sai.” Lão Ngũ khó xử đứng dậy, “Chị dâu bị thương là do chúng tôi.”

Bây giờ tới lượt Quý Hoài khó xử, cậu duỗi tay kéo kéo Giang Tử Mặc, bị hất trừng lại, “Em đứng sang một bên, tỳ nữa tôi dạy dỗ em sau.”

“Dạ.” Quý Hoài không dám động dậy.

Giang Tử Mặc mắng một trận tới bời, Lục Thất bị hất mắng như tát nước vào mặt không dám ngẩng đầu lên. Giang Tử Mặc giáo huấn bọn họ xong thì lôi Quý Hoài vào văn phòng, “Rầm” một tiếng đóng sầm cửa lại.

Quý Hoài sợ muốn chết, sắc mặt của chú Mặc vô cùng tệ, hất kéo cậu ngồi xuống sofa. Lúc chú Mặc vươn tay ra, Quý Hoài nhắm mắt rụt cổ lại theo bản năng.

“Trốn cái gì?” Giang Tử Mặc trầm giọng, “Dăm hôm ba bữa lại bị thương, tôi vừa rời mắt đi là có chuyện, tôi nên nhốt em lại mới đúng, không cho đi bất kỳ đâu hết!”

“Được.” Quý Hoài hận không thể gặt đầu cái rụp đồng ý luôn, vừa lúc cậu không muốn đến trường để rời xa chú Mặc. Cậu không muốn rời khỏi hân, vậy cứ để chú Mặc nhốt cậu lại đi.

“Bị thương chỗ nào?” Giang Tử Mặc nhìn khoe miệng cậu bị bầm một vết xanh tím, cánh tay cũng bị ứ máu, hần đen mặt, cứ như một giây tiếp theo sẽ rút dây lưng ra quật Quý Hoài vậy.

Í? Tại sao lại là dây lưng?

“Thuốc đâu? Lục Thất không mua thuốc à?!” Giang Tử Mặc quát lên, Lục Thất đứng ngoài cửa sợ run như cây sậy.

“Có có, anh Lục có mua rồi.” Quý Hoài lập tức lấy thuốc ra, Giang Tử Mặc nghiêm mặt xốc áo Quý Hoài lên, mặt lại tối sầm.

Quý Hoài không dám lên tiếng, bây giờ cậu có mở miệng cũng không đỡ nổi, chú Mặc đang nóng, cậu nói gì cũng thành sai, chú Mặc có khi còn giận thêm.

Giang Tử Mặc bôi thuốc xong thì gọi Lục Thất vào. Lục Thất đơn giản thuật lại sự việc một lần, cuối cùng kết thúc bằng việc Lục Thất dẫn theo vài người đi tản cho bọn kia một trận.

“Bọn kia hai tháng nữa chắc cũng chưa xuống giường được.” Lục Thất sợ Giang Tử Mặc kích động quá sẽ làm ra mấy chuyện phải vào tù ngồi, lập tức bổ sung thêm một câu.

Về mặt Giang Tử Mặc trở nên hung ác ngoan độc, bảo Lục Thất lấy video giám sát ra cho hắn xem.

Giang Tử Mặc xem lại đoạn video hai tên cướp kia đi ra từ hẻm, cơm nước xong rồi đi vào tiểu khu. Quý Hoài ngồi ở sofa, cảm thấy chú Mặc đã bớt giận đi một chút thì đi vòng ra phía sau ghế của Giang Tử Mặc.

“Chú Mặc?” Cậu nhìn Giang Tử Mặc vẫn còn xem video, cậu định dỗ dành chú một chút, nhưng làm thế có khiến ông giận thêm không nhỉ?

Cậu vừa định mở miệng thì thấy chú Mặc tua đi tua lại đoạn hai tên côn đồ đi vào quán cơm. Cậu khó hiểu hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Giang Tử Mặc chăm chú nhìn, đáp: “Hai tên kia có gì đó rất kì quái, lúc đi vào thì bình thường, ăn cơm xong đi ra thì lại trở nên vui vẻ?”

Quý Hoài cũng thấy nghi ngờ nhưng không có chứng cứ, cũng không muốn Giang Tử Mặc nghĩ nhiều, đang chuẩn bị chuyển đề tài thì nhìn thấy một người đi vào quán ngay sau khi hai tên kia đi vào, đó là một người đàn ông mặc đồ đen đội mũ lưỡi trai.

Quý Hoài kinh ngạc kêu lên: “Hạ Dật!?”

Giang Tử Mặc quay phắt đầu lại nhìn cậu, Quý Hoài nhìn hẩn, vẻ khiếp sợ trong mắt còn chưa tan hết, Quý Hoài gật đầu khẳng định: “Là Hạ Dật.”

Giang Tử Mặc lại quay ra tua lại nhìn cho thật kỹ, một lúc lâu sau nói với Quý Hoài, “Không thấy mặt, chỉ thấy một người mặc đồ đen, em chắc đó là Hạ Dật?”

Quý Hoài không nghĩ nhiều, cậu chỉ nghĩ tới chuyện có khả năng Hạ Dật đã mượn người tới đánh mình, cho nên trả lời: “Nhất định là Hạ Dật, đây chính là đáng người của anh ta.”

Mắt Giang Tử Mặc lóe lên rồi lập tức thu lại, nhìn chăm chăm vào bóng người màu đen kia. Bất cứ ai nhìn vào cũng không thể nhận ra, vì suốt quá trình hẩn ta luôn cúi đầu, ngay cả một động tác đặc thù nào đó cũng không có.

Nhưng còn một khả năng, nếu là người thân cậu thì chỉ cần liếc mắt là nhận ra.

Nếu là Quý Hoài, cho dù cậu có biến thành dạng gì thì Giang Tử Mặc vẫn nhận ra được.

Nhưng trong video không phải hẩn, Quý Hoài lại có thể nhận ra ngay lập tức. Giang Tử Mặc có rất nhiều suy nghĩ trong đầu, vẻ mặt trở nên khó chịu thấy rõ.

Hẩn nheo mắt nhìn Quý Hoài, cậu liền cảm thấy không ổn. Quý Hoài nhanh chóng nhớ lại lời mình vừa nói, nhận ra ngay là mình đã lỡ miệng rồi.

Cậu bất an nhìn Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc nhìn cậu rất lâu, Quý Hoài đổ mồ hôi lạnh ướt cả lưng áo, dường như trở về những ngày đầu tiên chạm mặt Giang Tử Mặc.

Bầu không khí như ngưng đọng, Giang Tử Mặc lạnh lùng nhìn cậu. Quý Hoài nhớ chú Mặc từng nói một câu: “Đừng để chú phát hiện ra bí mật của cháu nhé.” Cậu cảm thấy chân như mềm oặt, ngón tay lại cứng đờ.

Cậu vươn tay ra ôm lấy cổ Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc đột nhiên nở nụ cười, hẩn kéo Quý Hoài vào trong lòng xoa tóc cậu, nói: “Quý Tiểu Hoài, vẫn sợ tôi như vậy sao?”

“....Không.” Quý Hoài buông lỏng, ngập ngừng nói.

Có đôi khi Giang Tử Mặc vẫn làm cậu sợ, đặc biệt là lúc hẩn không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn cậu. Cho dù

cậu không làm gì sai thì vẫn thấy chột dạ theo bản năng, đừng nói bây giờ cậu quả thực có chuyện giấu giếm.

Sống lại là bí mật lớn nhất mà Quý Hoài giấu sâu trong lòng, nếu chú Mặc biết... thì hình như cũng chẳng sao cả?

Nhưng đời trước xảy ra nhiều chuyện mà chính cậu không muốn nhắc tới, cậu hy vọng có thể chôn vùi cái tội yếu đuối ấy mãi mãi, đời này cậu sẽ trở thành một Quý Hoài đàng hoàng hơn.

Nhưng Quý Hoài vẫn do dự, nếu nói cho chú Mặc thì có sao không?

Chú Mặc sẽ ghét cậu?

Sẽ không đâu nhỉ?

“Chú Mặc, thực ra...” Có những chuyện khi mở miệng nói mới phát hiện ra rằng không hề khó khăn chút nào.

Cậu đã từng nghĩ sẽ bảo vệ bí mật này cả đời, cho dù có ở bên chú Mặc rồi thì cậu cũng không muốn nói. Nhưng bây giờ cậu thật sự muốn nói ra, không che giấu bất cứ chuyện gì nữa.

Cậu dùng những từ ngữ súc tích ngắn gọn nhất thuật lại hai mươi lăm năm cuộc đời mình trong quá khứ. Lúc nói ra khỏi miệng, Quý Hoài mới phát hiện ra những ký ức ấy đã đi rất xa rất xa rồi.

Như đang kể câu chuyện của một người khác, Quý Hoài bình tĩnh lạ thường.

“Chính là như vậy, em cũng không biết vì sao... tự dừng tỉnh lại...” Quý Hoài thấp giọng nói xong thì ngừng lại nhìn Giang Tử Mặc.

Người bình thường sẽ tin câu chuyện như vậy sao?

Chú Mặc sẽ...

“Ừm...” Môi cậu bị ép mở ra, Giang Tử Mặc hung ác hớn hân, môi lưỡi quăn quít, hơi thở giao hòa.

Quý Hoài không rảnh suy nghĩ xem nụ hôn này có ý gì, bây giờ cậu chỉ biết môi lưỡi Giang Tử Mặc thật ấm, sượt ấm cả cõi lòng cậu. Cậu dần trở nên an tâm, trừ ấm áp thì không cảm nhận được gì khác.

Giang Tử Mặc hôn xong buông cậu ra, Quý Hoài thấy toàn thân vô lực. Giang Tử Mặc nắm eo cậu, tiếp

tục cắn môi Quý Hoài, tay luồn vào trong áo.

Giang Tử Mặc tránh đi vết thương của cậu, tay thuận theo thắt lưng chậm chậm đi xuống dưới.

Quý Hoài đỏ mắt, nhỏ giọng nói: “Bây... bây giờ sao?”

“Ừm, bây giờ.” Giang Tử Mặc hôn cậu, tay chặn lại không cho Quý Hoài kéo áo xuống.

Hắn cẩn thận tránh vết thương trên người Quý Hoài sau đó chậm rãi đẩy vào. Chỉ có giờ khắc này tất cả những nỗi chua xót mới trào ra, lòng hắn đau như dao cứa, chỉ muốn tiến vào bên trong Quý Hoài ngay lúc này.

Hắn nhìn Quý Hoài dưới thân mình, trong đầu bỗng dưng nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp cậu. Quý Hoài nhát gan, tính tình mềm mỏng hoặc nói thẳng ra chính là dễ bị bắt nạt, không chỉ hắn thích bắt nạt, người khác cũng thích.

Chưa bao giờ hắn nghĩ người như vậy đã sống qua hai đời, hơn nữa đời trước lại còn... chết thảm như vậy.

Hắn bị Hoa gia chèn ép, hắn liền một lòng ghi thù để sau này sẽ đòi lại tất cả. Lòng hắn tràn đầy thù hận, cả thế giới chính là kẻ địch.

Nhưng Quý Hoài thì sao, trải qua một đời bị phản bội bị ức hiếp cuối cùng chết thảm, sao cậu có thể giữ lại được tâm tư đơn thuần thiện lương như vậy.

Những người từng gặp Quý Hoài đều nói cậu rất “sạch sẽ”, cái sạch này là ở khí chất nhẹ nhàng khoan khoái, ở chung với cậu rất dễ chịu. Không giống với một người đã từng lăn lộn giữa đám người Hoa gia, càng không giống một người trưởng thành đã từng trải qua ngàn ấy tang thương đau xót.

Quý Hoài không có những nỗi lo của người trưởng thành, không có tâm tư mưu toan suy tính, giống như cậu cố ý tránh khỏi những rối loạn, đứng bên cạnh gió bão mà sống một cách tỉnh táo và sạch sẽ gọn gàng.

Giang Tử Mặc bế Quý Hoài không còn sức lực tới sofa, đắp chăn cho cậu, “Ngủ một lúc đi, tan làm sẽ gọi em.”

“Dạ.” Quý Hoài mệt mỏi ngáp một cái sau đó thiếp đi.

Giang Tử Mặc nhìn cậu thêm một lúc rồi đứng lên quay về bàn làm việc. Hắn viết một cái mail, gõ vài chữ rồi gửi cho toàn bộ A Uyển.

Lục Thất đang ảo não ngồi trước cửa thì nghe thấy Hoa Gia gào ầm lên: “Lão đại đây là... cuối cùng cũng

ra tay!??”

“Cái gì? À tôi cũng nhận được rồi.” Lão Ngũ nhìn máy tính cười hê hê, “Tôi đợi ngày này lâu lắm rồi.”

Lục Thất mở mail ra xem, tiêu đề ghi bốn chữ: Thu mua Hoa thị.

Không có nội dung, duy nhất chỉ có bốn chữ tiêu đề này.

143. Chương 144: Hoa Thị Bị Điều Tra

Edit: anh Dờ

Hoa Cẩm Lăng nhú mày nhìn về phía Hoa Chính Diệu.

Hoa Chính Diệu nằm trên giường xem tài liệu trên tay, một lát sau run rẩy nói với Hoa Cẩm Lăng “Nhìn đi, nhìn đi, ta đã nói là thật rồi.”

Hoa Cẩm Lăng lại xoa xoa mí mắt, sau đó đi đến bên người Hoa Chính Diệu, không hề nhìn tờ giấy trong tay lão, chỉ nói: “Ông nội đã biết từ sớm rồi?”

“Ta không biết vì sao ta lại cho nó bước vào nhà chúng ta nữa.” Hoa Chính Diệu hừ lạnh một tiếng, sau đó bắt đầu ho khù khụ.

Hoa Cẩm Lăng an ủi: “Ông nội đừng quan tâm tới chuyện này nữa, tỉnh dưỡng phục hồi sức khỏe mới quan trọng.”

Hoa Chính Diệu nghe xong liền nổi giận: “Ta tỉnh dưỡng kiểu gì đây? Hết đứa này tới đứa khác, không phải muốn tranh quyền đoạt lợi thì chính là sa đọa vào đám đàn bà, cái nhà này còn ra gì nữa không?! Ta còn sống nhăn ra đây này, ai cũng đừng hòng đoạt quyền trong tay ta... khụ khụ khụ...”

Hoa Cẩm Lăng không nói gì, vỗ lưng thuận khí cho Hoa Chính Diệu. Lão thở hồng hộc trong chốc lát rồi nói tiếp, “Hoa Duẩn Quan cứ dính tới đàn bà là y như thằng đàn độn, con của mình mà lại khẳng khẳng không muốn nhận, trong mắt chỉ có con đàn bà kia, ngay cả con ruột của mình cũng không thèm để ý!”

“Chú ba thật sự không biết? Cháu thấy hình như Tạ phu nhân cũng không biết chuyện này, vậy sao ông nội biết được?” Hoa Cẩm Lăng thử thăm dò, giọng điệu bình thản như không hề để tâm.

Hoa Chính Diệu hơi khó xử hừ một tiếng, lão muốn che giấu quá khứ. Mắt Hoa Cẩm Lăng sắc lẹm nhận ra ngay, nhưng cũng không hỏi lại.

Hoa Chính Diệu nói là không thoải mái nên bảo Hoa Cẩm Lăng đi ra, anh ta ra khỏi phòng bệnh, nhìn thấy Hạ Dật đang tựa vào tường đứng hút thuốc. Hoa Cẩm Lăng đi tới cạnh Hạ Dật, hắt ta lập tức dập thuốc.

Hoa Cẩm Lăng nhìn Hạ Dật, bình thản cảm ơn một câu: “Lần này cảm ơn cậu đã hỗ trợ.”

“Không có gì, giúp được đại ca là vui rồi.” Hạ Dật cười.

Hoa Cẩm Lăng gật đầu, vừa đi vừa nói: “Thời gian này muốn về nhà thì cứ về đi, Giang Tử Mặc hẳn là không có rảnh rồi để ý tới cậu đâu.”

“Ừ.” Hạ Dật gật đầu nhưng vẫn đi theo Hoa Cẩm Lăng, “Em vẫn theo đại ca thôi, bây giờ trong nhà loạn lắm, em về cũng chẳng làm gì.” Trong lúc Hạ Dật không xuất hiện, bà mẹ kế của hắn ta cùng với thằng con trai lại bắt đầu tranh gia sản, bây giờ về lại bị cuốn vào trong đó.

Hoa Cẩm Lăng trầm ngâm gật đầu, ánh mắt thâm sâu nhìn phía trước, “Tôi cần cậu hỗ trợ thêm một chút nữa, ảnh chụp lần trước cậu còn giữ không?”

Hạ Dật sững sốt: “Ảnh nào?”

Hoa Cẩm Lăng liếc mắt, thản nhiên đáp: “Ảnh chụp Quý Hoài.”

Hạ Dật sực nhớ ra, gật gật đầu: “Còn.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Hoa Cẩm Lăng đi thẳng tới công ty, hiện giờ Hoa thị do một trưởng bối giữ chức tổng giám đốc quản lý, vừa mới ngồi vào vị trí này chưa bao lâu. Có điều Hoa Cẩm Lăng không mấy để tâm, bởi vì trừ phòng thiết kế chưa làm gì được thì tất cả các phòng ban khác đều đã được cài cắm người của anh ta vào.

Lần này Giang Tử Mặc ra tay khí thế như chẻ tre khiến Hoa Cẩm Lăng trở tay không kịp. Cơ nghiệp Hoa thị tuy lớn nhưng không chịu nổi sâu mọt, bao nhiêu vấn đề tích lũy nhiều năm, Hoa Cẩm Lăng muốn giấu cũng không giấu được.

Đã nhiều ngày, bên Cục Giám sát quản lý thường tới kiểm tra, nói là nhận được báo cáo sai phạm, lập tức tiến hành rà soát kiểm tra tài chính và an toàn phòng cháy chữa cháy. Chuyến kiểm tra này tra xét ra rất nhiều vấn đề, nhỏ hay lớn đều có cả.

Giang Tử Mặc nghĩ Hoa Cẩm Lăng sẽ phản đòn, ít nhất sẽ làm gì đó để cứu vãn, nhưng Hoa Cẩm Lăng chẳng làm gì cả, trái lại mấy lão già trong Hoa thị thì như bị lửa cháy đến mông.

Ngay sau đó vài ngày, Hoa thị bị phát hiện ra có sai phạm trong quản lý tài chính, chuyện giám đốc tài chính biển thủ công quỹ cũng bị đưa ra ánh sáng. Tiếp đó Hoa thị gặp phải vấn đề trả hàng đồng loạt đối với lô hàng nhả phỉ thúy mới đưa ra thị trường. Hoa thị cho kiểm tra thì phát hiện ra những viên phỉ thúy đó đều bị trầy xước, giám đốc sản xuất của Hoa thị cũng dính trấu.

Hoa thị như thể bị nguyên rửa, các tin tức phản đối đều được phát ra, dư luận công chúng bày tỏ thất vọng cùng châm biếm mỉa mai.

Hoa Chính Diệu nằm ở bệnh viện mà tức tới hộc ra máu, còn Hoa Cẩm Lăng vẫn bình chân như vại.

Lục Thất thấy rất lạ nên phái người đi theo dõi Hoa Cẩm Lăng, phát hiện ra anh ta thật sự không làm gì cả, trơ mắt nhìn Hoa thị hủy hoại thanh danh, giá cổ phiếu tụt giảm với tốc độ chóng mặt.

“Thiếu gia, chúng ta phải cảnh giác với Hoa Cẩm Lăng.” Lục Thất lo lắng nói.

Giang Tử Mặc gật đầu, sau đó kêu Vương Văn Bản vào văn phòng để thương lượng. Lục Thất rời đi mà trong lòng vẫn suy nghĩ về sự khác thường của Hoa Cẩm Lăng, anh thấy rất bất an, luôn cảm thấy Hoa thị bị thu phục quá nhanh.

Quý Hoài hôm nay lại ra ngoài làm bánh ngọt, tốn bao nhiêu sức lực Giang Tử Mặc mới cho cậu ra khỏi nhà. Tuy rằng Giang Tử Mặc đồng ý nhưng vẫn giám sát Quý Hoài qua định vị, cho đến khi Quý Hoài an toàn tới tiệm bánh ngọt thì hẳn mới thở phào.

Mấy ngày nữa là sinh nhật Giang Tử Mặc rồi, cậu phải tập trang trí bánh cho thật đẹp. Cậu chăm chú luyện tập tới giữa trưa, cuối cùng cũng làm ra được hình Cừu Vui Vẻ khá là vừa lòng.

Thợ làm bánh cũng khen cậu một câu: “Cừu Vui Vẻ đáng yêu thế này thì bạn nhỏ trong nhà chắc chắn sẽ rất thích.”

“Vâng.” Quý Hoài vui vẻ gật đầu.

Lúc cậu đi ra khỏi tiệm bánh thì trời tối sầm. Cuối mùa hè cơn mưa tới rất nhanh, rào rào đổ xuống như trút nước, Quý Hoài lại quay về tiệm bánh chờ cho mưa tạnh rồi về.

Cậu ra phía sau cửa hàng chuẩn bị luyện thêm một chút nữa. Chưa làm được bao lâu thì có người tới tìm cậu.

“Ai vậy?” Quý Hoài sững sốt đi ra, “Bà tìm tôi?”

“Phải.” Tạ Chi rời mắt khỏi màn mưa ngoài cửa sổ, nhìn thấy Quý Hoài thì cười nói: “Vừa rồi lái xe đi qua thấy con đứng trước cửa nên tới đây xem sao.”

Nói xong Tạ Chi nhíu mày nhìn cậu, lại nhìn tứ phía, “Con... làm thuê ở đây?”

Vẻ mặt kinh ngạc của Tạ Chi lọt vào tầm mắt Quý Hoài, Quý Hoài cười nói: “Không được sao?”

Tạ Chi im lặng, cau mày nói: “Ta nghĩ con có Giang Tử Mặc rồi thì không tới nỗi phải...”

“Không tới nỗi phải làm gì?” Quý Hoài hỏi, không hiểu sao cậu thấy hơi tức giận, “Bây giờ tôi sống bằng sức mình không dựa vào người khác, không tốt sao?”

Tạ Chi nhíu mày, vẻ mặt lạnh lùng: “Hôm nay ta không tới đây để cãi nhau với con, con sắp lên thủ đô rồi đúng không, mấy ngày nữa ta cũng về bên đó, vậy đi cùng nhau đi.”

Giọng nói rất nghiêm như thể đang ra mệnh lệnh. Quý Hoài vốn đã bắt đầu chuyện phải lên thủ đô học, giờ phút này liền bùng nổ, “Tạ phu nhân có lòng thương xót thì hãy hiến tặng cho cô nhi viện hoặc trẻ nghèo vùng sâu vùng xa đi. Từ nhỏ tới lớn, Quý Hoài tôi chưa bao giờ cảm nhận được cho nên thấy phu nhân có lòng tốt nhiệt tình như thế, tôi không quen.”

“Quý Hoài!” Tạ Chi xanh mặt đứng lên, bà tức giận nhìn Quý Hoài, “Quý Hoài, ta không nợ con, nếu không có ta thì con làm gì còn mạng mà sống trên cõi đời này!”

Quý Hoài nhìn bà, nói: “Phu nhân, dù thế nào thì bây giờ chúng ta là người xa lạ.”

Tạ Chi tức giận run người, nếu không phải vì sĩ diện thì bà đã trực tiếp giáo huấn Quý Hoài ngay tại chỗ này.

Quý Hoài thấy trời mưa mãi không tạnh, chạy vào mượn một cái dù rồi vọt vào trong màn mưa.

Tạ Chi cũng đi ra cửa, vẻ mặt lạnh lùng tái đi vì giận.

Trợ lý của bà đứng một bên mở dù, “Phu nhân, cứ từ từ thôi.”

“Từ từ cái gì mà từ từ!” Tạ Chi liếc mắt, lạnh giọng nói: “Chỉ là ta thấy nó một thân một mình lên thủ đô thì tội quá nên mới muốn giúp. Trước kia ta không cần đứa con này, hiện tại cũng cần.”

Trợ lý gật đầu không phản bác. Phu nhân rất khôn khéo khi đối nhân xử thế nhưng cứ đối mặt với con trai thì lại trắc trở, lần nào gặp nhau cũng nói ra những lời trái lòng.

Trợ lý cảm thấy có lẽ về sau nên đối xử với cậu thiếu gia này cẩn thận tử tế hơn một chút.

144. Chương 145: Tại Sao Anh Vẫn Còn Quan Tâm Tôi?

Edit: cô Cáo bận học, anh Dờ lại cu đơn gõ chữ rồi.

Mấy ngày nay Hoa thị liên tục bị bóc phốt. Lúc mọi người tưởng là mình ăn đủ dưa rồi thì bỗng nhiên lại có một tin tức mới.

Nhà thiết kế của Hoa Gia là Lỗ Văn bị dính phốt đạo thiết kế ở cuộc thi thiết kế toàn quốc, ngay sau đó các tin tức về người này bị cuộc thi khai trừ tên liền cần quét cả internet.

Lỗ Văn là nhà thiết kế lão làng của phòng thiết kế Hoa thị, được Hoa Gia coi trọng trong nhiều năm qua, thậm chí còn coi như đại diện cho danh tiếng của Hoa Gia.

Cuộc thi lần này vốn là mời Lỗ Văn đến làm giám khảo, không cần ông ta đem tác phẩm tới dự thi. Nhưng Hoa Gia muốn bù đắp danh dự bị tổn thất hai ngày nay nên mới để Lỗ Văn mang sản phẩm thiết kế mới nhất tới, mục đích cuối cùng là để gây ấn tượng trên sân khấu.

Nhưng vừa gây ấn tượng chưa được một giây đã bị một chuyên gia ở đó chỉ ra là hàng đạo nhái, đạo của quán quân một cuộc thi thiết kế tại New York vào tháng 6 năm nay.

Mọi người vô cùng ngạc nhiên, ban tổ chức thì không chịu nổi áp lực, ban đầu mời Lỗ Văn xuống khỏi sân khấu, sau đó để phải sạch quan hệ và tổ ra công bằng thì lập tức khai trừ tên Lỗ Văn ra khỏi cuộc thi.

Tin tức vừa nổ ra, mọi người rúng động, người Hoa Gia vội vàng áp chế dư luận nhưng cũng không kịp nữa rồi.

Hoa Doãn Hòa hung hãn đóng sầm cửa, sau đó sải bước rời khỏi phòng họp.

Sau khi Hoa Doãn Hòa bỏ đi, phòng họp chỉ im lặng một lúc, bầu không khí nhộn nhịp trở lại khi Hoa Cẩm Lăng mở miệng cười.

“Nhờ có các vị trưởng bối đây, Hoa Cẩm Lăng tôi nếu đã ngồi vào chức vị này thì sẽ tận chức tận trách. Các vị cũng biết hai ngày nay công ty xảy ra rất nhiều chuyện, có lẽ ai cũng sẽ thấy lo lắng, nhưng dù là ông nội tôi hay tôi thì chắc chắn vẫn có thể giữ vững được Hoa thị. Từ hôm nay tôi sẽ tiếp quản phòng thiết kế.”

“Hoa Cẩm Lăng tiếp nhận phòng thiết kế?” Giang Tử Mặc nhướn mày, nghi hoặc hỏi.

Lục Thất gật đầu đáp: “Bây giờ cổ phiếu Hoa thị tụt dốc không phanh, trừ mấy nhà đầu tư cá nhân ra, trong hội đồng cũng có mấy người sắp không giữ nổi ghế nữa rồi.”

“Cũng dễ hiểu.” Giang Tử Mặc nói, bây giờ Hoa thị tràn ngập nguy cơ, trừ một số người không nỡ vứt bỏ đồng cổ phần ít ỏi trong tay thì số còn lại lén lút tìm người bán tổng bán tháo cũng là điều bình thường.

Lục Thất hỏi: “Chúng ta có cần mua về một ít về không?”

Giang Tử Mặc trầm ngâm một lát rồi lắc đầu: “Không cần, chúng ta không ra tay thì vẫn có người hành động thôi.”

Quả nhiên, đêm đó Lục Thất thử điều tra tài khoản của một số cổ đông thì thấy cổ phần trong tay bọn họ đã bị bán ra ngoài. Tiếp tục lần theo đầu mối này tra thêm thì phát hiện ra người mua cổ phần chính là Hoa Cẩm Lăng.

Mà bên ngoài, ngoại trừ việc Hoa Cẩm Lăng tiếp nhận phòng thiết kế thì tất cả vẫn diễn ra bình thường.

“Rốt cuộc cậu ta muốn làm gì?” Lục Thất nhíu mày. Hoa Cẩm Lăng mua hết cổ phần Hoa thị nhưng làm thế cũng đâu đòi lại danh dự cho Hoa thị được, cổ phần trong tay cậu ta vẫn sẽ ngâm nước, thậm chí sẽ biến thành cục nợ không ai muốn gánh.

Quan trọng là thiếu gia còn lâu mới để cho Hoa thị vực dậy, Hoa Cẩm Lăng tự tìm chết sao.

Tan làm, Giang Tử Mặc đứng lên chuẩn bị về còn Lục Thất vẫn ngồi suy tư. Giang Tử Mặc đi tới bên sofa đánh thức Quý Hoài dậy.

“Chúng ta về nhà thôi.”

Quý Hoài vốn chỉ chớp mắt, ngủ không sâu, chú Mặc kêu một tiếng cậu liền tỉnh. Cậu ngồi dậy vươn vai duỗi eo sau đó nói: “Chúng ta về ăn sủi cảo đi.”

“Em định về nhà làm?”

“À, cô Thúy làm rồi để trong tủ lạnh đó.” Quý Hoài xấu hổ nói, tuy cậu cũng đã từng thử gói sủi cảo nhưng mà cứ cho vào nồi là vỡ ra. Vài lần như thế, cậu xấu hổ không muốn làm nữa.

Giang Tử Mặc cười, lúc đi ra cửa thì quay đầu lại nói với Lục Thất và Vương Văn Bân, “Ngày kia tôi tổ chức sinh nhật ở nhà Hạ phu nhân, cùng đến cho vui đi.”

Quý Hoài ngồi trên xe rồi vẫn còn kinh ngạc, quay đầu hỏi Giang Tử Mặc: “Tổ chức ở nhà Hạ phu nhân á?”

“Ừ, hôm nay vừa báo cho tôi là tổ chức ở nhà thôi, toàn người quen thuộc cả.” Giang Tử Mặc nghĩ Quý

Hoài không muốn gặp quá nhiều người nên giải thích.

“Ồ.” Nếu chú Mặc tổ chức sinh nhật ở nhà Hạ phu nhân thì bánh ngọt của cậu phải làm sao đây? Hạ phu nhân nhất định sẽ chuẩn bị bánh ngọt cho chú Mặc, Cừu Vui Vẻ của cậu phải tặng cho ông kiểu gì bây giờ?

“Quý Hoài?” Giang Tử Mặc nghiêng đầu gọi cậu.

“Dạ?” Quý Hoài hồi thần.

Giang Tử Mặc cười nói, “Gọi điện cho cô Thúy trước đi, hỏi trong nhà còn sỏi cỏ không, nếu không thì chúng ta đi mua.”

“Ồ, vâng.” Quý Hoài lấy di động ra gọi điện.

Bên kia, thấy Quý Hoài và Giang Tử Mặc đi rồi thì Vương Văn Bản cũng đứng dậy. Lục Thất thu dọn tài liệu xong xuôi rồi cũng ra khỏi văn phòng, anh đi ra thì thấy Hoa Gia đang ghé vào vai Vương Văn Bản, hai người nhìn máy tính thì thâm to nhỏ.

Lục Thất thất thán nhìn, đột nhiên di động vang lên. Cái tên “Tiểu Nhã” hiển thị trên màn hình khiến anh giật mình, chột dạ đi ra bấm nghe máy.

“Tiểu Nhã, gọi có chuyện gì vậy?”

“Có chuyện gì à, mấy ngày anh không liên lạc với em, công ty chỉ có mình anh làm được việc à, mà khiến anh phải đi sớm về muộn, ngay cả gọi điện thoại cho bạn gái cũng không có thời gian?”

“Không, mấy ngày nay anh tăng ca muộn quá chứ không phải cố ý, aishh...” Lục Thất kêu lên một tiếng, anh mãi nghe điện thoại nên không cẩn thận đụng đầu vào cửa thủy tinh.

“Anh Lục, không sao chứ? Điện thoại của ai mà phấn khích thế, đi cũng không nhìn cửa.” Hoa Gia nghe thấy tiếng thì quay đầu lại nhìn, vừa cười vừa vỗ vai Vương Văn Bản, “Anh Bản nhìn xem, anh Lục có bạn gái mới ghê chứ.”

Wương Văn Bản cũng liếc nhìn một chút rồi thôi, cậu ta cười cười ấn đầu Hoa Gia, “Lắm mồm, hơn ba mươi rồi, có bạn gái quá là bình thường luôn.”

“Vâng bình thường, rất bình thường.” Hoa Gia cười cười gạt tay Vương Văn Bản ra, Vương Văn Bản chỉ cần mạnh tay một chút thì Hoa Gia còn lâu mới đầu lại, nhưng Hoa Gia không phục, thế là hai tên lao vào cẩu xé nhau.

Lục Thất ừ một tiếng với bên đầu kia điện thoại, thấy Vương Văn Bản và Hoa Gia bắt đầu đùa giỡn thì đi ra cửa thoát hiểm đến đầu cầu thang, ngồi xuống ở đó.

“Này, Lục Thất anh có nghe em nói không?”

Lục Thất xoa xoa mi mắt, cố hết sức làm giọng điệu trở nên bình tĩnh: “Có, anh nghe.”

Tiểu Nhã cười nói: “Ngày kia bà ngoại với cậu em sẽ qua đây, bà ngoại muốn gặp anh một chút, lúc đó anh về nhà cùng em đi.”

“Ngày kia?” Lục Thất nói, “Ngày kia không được, anh không...”

Tiểu Nhã tức giận ngắt lời anh: “Không được cái gì, anh báo với thiếu gia nhà anh một tiếng là được rồi, chẳng lẽ nghỉ một ngày cũng không cho?”

“Không phải, hôm đó là sinh nhật thiếu gia.”

“Lục Thất! Anh không coi em ra gì đúng không, bà ngoại em đi một chuyến xa xôi tới tận đây chỉ để gặp anh một lát, anh không bớt ra được ít thời gian chắc? Lúc nào cũng thiếu gia nhà anh! Thiếu gia nhà anh! Chẳng qua chỉ là lớn lên cùng nhau, anh thật sự coi như thiếu gia mà hầu hạ đấy à!”

“Cậu ấy chính là thiếu gia của anh, Tiểu Nhã về sau em đừng nói như vậy.”

Tiểu Nhã ở đầu kia im lặng, Lục Thất nghe thấy tiếng thở thật mạnh truyền qua ống nghe giống như là đang kìm nén cơn giận, Tiểu Nhã nói: “Em không nói nhảm với anh nữa, ngày kia kiểu gì anh cũng phải đến, em đã nói với bà ngoại rồi.”

“Tiểu Nhã.” Lục Thất bất đắc dĩ nói, “Anh cùng thiếu gia vượt qua bao nhiêu cái sinh nhật rồi, năm nay cũng không thể vắng mặt, gặp mặt bà ngoại em để hôm nào khác đi.”

“Không được, Lục Thất, nếu anh còn coi em là người yêu thì ngày kia anh nhất định phải tới.”

Nói xong Tiểu Nhã dập điện thoại.

Lục Thất giật mình, sau đó bực bội đập mạnh vào tường. Anh không biết bị làm sao nữa, giống như tất cả mọi người đều trở nên không đúng, ngay cả anh cũng thấy thật mệt mỏi, nói chuyện với Tiểu Nhã giờ đây biến thành một loại nhiệm vụ.

Đã mấy ngày anh không buồn làm cái nhiệm vụ này rồi, mấy ngày nay luôn phiền não, phăng phất như trong lòng nghẹn bí bách cái gì.

Anh thấy không thoải mái, rất không thoải mái.

Nghĩ đến Tiểu Nhã sẽ khó chịu.

Nghĩ đến... Vương Văn Bản cũng sẽ khó chịu.

Làm gì cũng không đúng, nhưng rõ ràng mọi thứ đang đi theo chiều hướng mà trước kia anh mong muốn.

Đạch!

Anh đá văng cái thùng rác ở góc tường, cảm giác bức bối không giảm bớt mà trái lại còn tăng thêm.

“Sao vậy?”

Lục Thất vừa quay đầu lại thì thấy Vương Văn Bản đứng ở cạnh cửa thoát hiểm, vươn tay đưa cho anh một điều thuốc.

Lục Thất giật mình nhận lấy.

Vương Văn Bản mở bật lửa châm thuốc cho Lục Thất, sau đó hỏi: “Cãi nhau à?”

“Không.” Lục Thất lắc lắc đầu.

Vương Văn Bản không nói chuyện, rít nốt mấy hơi thuốc cuối cùng rồi dập đầu lọc đi, lấy một điều mới ra châm lửa tiếp. Lục Thất nhú mày, không nhịn được hỏi: “Sao giờ nghiện thuốc quá vậy? Hôm nay thấy mày hút mấy điều rồi đấy.”

“Tôi đi ra hút thuốc lúc nào làm sao anh biết được?”

Lục Thất ghen hòng, Vương Văn Bản thấy thế thì cười nhạo một tiếng, khói thuốc trong miệng chẳng còn hương vị gì nữa. Khoảng thời gian này cậu ta cứ luôn thấy hăng hăng, kiểu như bỗng nhiên tâm trạng sẽ cực kỳ xấu. Bởi vì chẳng còn mục tiêu gì để kiên trì nữa.

Từ thời khắc thua ván cược kia, cậu ta đã đánh mất tất cả mục tiêu.

“Bớt hút đi, hút nhiều không tốt đâu....”

Vương Văn Bản bỗng nhiên nhích lại gần, giọng nói của Lục Thất dần nhỏ xuống.

“Vì sao anh còn phải quan tâm đến tôi? Tôi có làm sao đi nữa thì liên quan gì đến anh?” Vương Văn Bản nhìn chằm chằm Lục Thất, “Anh...” Cậu không thể nói ra khỏi miệng mấy lời châm chọc khi nhìn vào đôi mắt này.

Mắt của Lục Thất không thâm sâu như Giang Tử Mặc, cũng không diễm lệ như Quý Hoài, ánh mắt Lục Thất rất phù hợp với khuôn mặt anh, Lục Thất không đẹp trai thu hút ánh nhìn của người khác như Giang Tử Mặc, anh chỉ là một chàng trai bình thường có chút tuấn tú mà thôi.

Khuôn mặt vừa vặn ưa nhìn, chóp mũi có một nốt ruồi nhỏ, ánh mắt Vương Văn Bản dần lướt xuống, dừng trên mũi rồi trên môi Lục Thất.

Cậu ta quay đầu đi rít một hơi thuốc, sau đó xoay người ra kéo đầu Lục Thất hôn lên môi anh. Khói thuốc trắng mịn mờ lơ lửng xung quanh hai người, mùi nicotine lan tràn, như là... rơi vào trong mộng.

Bây giờ đầu óc quay cuồng thế này chắc chắn là do mùi thuốc lá, Lục Thất trầm nghĩ.

145. Chương 146: Chìa Khóa Nhà Mới

Edit: ()

“Quý Hoài.” Hoa Cẩm Niên gọi điện tới, “Ông nội muốn gặp cậu.”

Quý Hoài lập tức nhú mày, Hoa Cẩm Niên bên kia lại nói thêm, “Có thể là lần gặp mặt cuối cùng.”

“Sao có thể chứ?”

“Bởi vì chuyện Hoa thị nên kích động tâm tình nhiều ngày rồi, với lại hai năm trước đã có bệnh sẵn, đến bây giờ thì...”

Quý Hoài im lặng, Hoa Cẩm Niên thở dài một hơi, “Thật sự là lần gặp mặt cuối cùng đó, bệnh viện thông báo rồi.”

Giang Tử Mặc thấy Quý Hoài đồng ý đi, hần không ngăn cả nhưng hần phải cùng đi với cậu, Giang Tử Mặc không yên tâm về đám người Hoa gia kia chút nào, mỗi lần Quý Hoài đụng phải bọn họ là toàn bị thương.

Hoa Cẩm Niên đứng ở cổng bệnh viện đón Quý Hoài, thấy Giang Tử Mặc đi cùng thì chào hỏi một câu: “Chú Mặc.”

“Ừm.” Giang Tử Mặc gật đầu. Năm 12 tuổi hắn bắt đắ dĩ bị Hoa Chính Diệu nhận nuôi, khi đó Hoa Cẩm Niên mới tầm hai ba tuổi. Tiêu Thanh Thanh quản Hoa Cẩm Niên rất nghiêm nên Giang Tử Mặc hầu như không tiếp xúc với anh. Nhưng tính theo vai vế thì vẫn là hàng con cháu, cho nên Hoa Cẩm Niên cũng gọi Giang Tử Mặc là “chú Mặc”.

Giang Tử Mặc vừa đi vừa hỏi: “Sức khỏe chú Hoa sắp không xong rồi?”

Hoa Cẩm Niên gật gù đầu, Giang Tử Mặc hừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Quý Hoài cứ nghĩ tới phòng bệnh sẽ nhìn thấy một Hoa Chính Diệu đang hấp hối, nhưng thực tế thì lão chỉ tái nhợt sắc mặt, ngoài ra không có gì khác thường.

Một đám người vây quanh giường bệnh, Quý Hoài liếc mắt thì thấy toàn người quen. Đời trước vào những buổi tụ họp gia đình nhà họ Hoa, những người này đều có mặt. Hoa Chính Diệu ngồi trên giường, nghe thấy tiếng mở cửa thì quay đầu nhìn ra.

“Quý Hoài.... sao mày lại tới đây!?” Lão nhìn thấy Giang Tử Mặc thì tức phát ngất, tựa vào giường ho dữ dội. Bác sĩ đứng bên cạnh lập tức lấy ống thở oxy để Hoa Chính Diệu thở dễ hơn, một lúc sau mới bình ổn trở lại.

Giang Tử Mặc bước tới bên giường bệnh nhìn Hoa Chính Diệu phập phồng hít từng ngụm khí, hắn cười: “Chú Hoa đây là lao lực quá độ? Chú già cả rồi, cứ nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt, có việc gì cứ bảo tụi Hoa Cẩm Lăng Hoa Cẩm Niên làm, đúng lúc để các cháu nó quen với công việc.”

Vì trận ho vừa rồi mà sắc mặt Hoa Chính Diệu trắng bệch, thoát nhìn như sắp lìa đời đến nơi, ai cũng cảm nhận được Hoa Chính Diệu sắp hết thời gian rồi.

Lão thở hồi lâu mới khôi phục lại một chút, bác sĩ đỡ lão ngồi dậy uống một hớp nước, Hoa Chính Diệu chậm rãi nói: “Hôm nay chúng ta cần nói chuyện riêng của Hoa gia, Tử Mặc có chuyện gì thì hôm nào lại đến.”

Giang Tử Mặc quét mắt nhìn xung quanh, cười khê nói: “Cháu sợ hôm khác tới thì chẳng được gặp chú nữa rồi.”

Hoa Chính Diệu lại tái mặt thở không ra hơi. Quý Hoài nghĩ thầm: Có khi Hoa Chính Diệu chưa nói xong chính sự thì đã bị chú Mặc khiến cho uất quá mà chết trước rồi.

Hoa Cẩm Niên không nhìn nổi nữa, lên tiếng nói: “Chú Mặc, hôm nay ông nội có việc muốn nói, chú vẫn là nên...” Anh nhìn Quý Hoài, Quý Hoài bất động, anh bắt đắ dĩ lại gần Giang Tử Mặc, thấp giọng nói: “Chú Mặc yên tâm, cháu sẽ để ý tới Quý Hoài.”

Giang Tử Mặc trêu tức liếc nhìn một cái, không đáp lời. Hắn lôi Quý Hoài đi ra ngoài, “Quý Hoài nhà tôi

không mang họ Hoa thì không việc gì phải đứng đây nghe, về thôi.”

“Đứng... đứng lại!” Hoa Chính Diệu ngoài miệng trong yếu quát lên: “Giang Tử Mặc mày đừng có càn quấy quá đáng, khụ khụ, Hoa thị không dễ sụp đổ đâu, người nhà họ Hoa chúng ta cũng... khụ khụ, không dễ bị ức hiếp!”

Lão lại ho khụ khụ, thấy Giang Tử Mặc kéo Quý Hoài ra tận cửa thì rống lên: “Quý Hoài là người nhà họ Hoa, là con trai của Hoa Duẫn Quan, hôn nay nó phải ở đây!”

“Con ai cơ?” Quý Hoài còn chưa ra tới cửa thì cửa đã mở ra. Hoa Duẫn Quan khiếp sợ nhìn Quý Hoài, lại nhìn Hoa Chính Diệu, lặp lại một lần: “Ông vừa nói con ai cơ?”

Giang Tử Mặc siết chặt cổ tay Quý Hoài, nghiêng đầu nhìn cậu, Quý Hoài lắc đầu tỏ vẻ mình không sao.

Hoa Chính Diệu thấy Hoa Duẫn Quan đi vào thì nói: “Người đã đông đủ, ta bắt đầu nói đây. Hôm nay mời các vị trưởng bối tới đây là để tuyên bố một việc.”

Mọi người âm thầm nhìn nhau, Giang Tử Mặc kéo Quý Hoài đứng ở cạnh cửa.

“Hoa thị là tâm huyết của tổ tông Hoa gia, không thể để mất trong tay thế hệ chúng ta được. Hoa thị sẽ không sụp đổ, vĩnh viễn không sụp đổ.” Bởi vì kích động, sắc mặt Hoa Chính Diệu hơi đỏ lên như thể hồi quang phản chiếu.

Lão gật đầu ra hiệu cho người đàn ông đứng bên cạnh mở tài liệu ra. Người đàn ông kia rất quen thuộc, chính là luật sư Hoắc.

Luật sư Hoắc mở tài liệu ra nói: “Đây là di chúc của Hoa tiên sinh, bên trong gồm quyền thừa kế Hoa thị và phân chia tài sản.”

Mọi người đều kinh hãi, sắc mặt Hoa Duẫn Hòa thay đổi, Hoa Cẩm Lăng thì rũ mắt che đi ánh mắt mình.

Trừ Quý Hoài và Giang Tử Mặc không có hứng thú với di chúc của Hoa Chính Diệu thì còn hai người nữa cũng như vậy, đó là Hoa Cẩm Niên và Hoa Duẫn Quan. Hoa Duẫn Quan còn đang mãi suy nghĩ về lời nói ban nãy của Hoa Chính Diệu, còn Hoa Cẩm Niên là thật sự không có hứng thú.

Hoa Chính Diệu thều thào nói: “Trừ chỗ cổ phần công ty đứng tên ta và một bộ phận tài sản sẽ chia ra cho mấy đứa, còn lại sẽ để hết vào Quỹ đầu tư Viễn Thần, ai đạt được điều kiện ta đặt ra thì số tiền này sẽ thuộc về người đó.”

“Điều kiện gì?” Hoa Duẫn Hòa vội vàng hỏi.

Hoa Chính Diệu liếc mắt nhìn gã, bây giờ lão không còn hơi sức giáo huấn Hoa Duẩn Hòa nữa, nói tiếp: “Ai có thể tăng giá trị vốn hóa thị trường của Hoa thị lên gấp 5 lần thì tiền sẽ thuộc về người đó.”

Lời này vừa nói ra, tất cả những ai định thử sức đều bỏ cuộc. Hoa thị giống như một con trâu đã già cỗi, cổ thể nào thì cũng không còn được như một con trâu mộng dai sức nữa.

Trừ số tiền đó ra thì nửa còn lại vẫn được chia cho thế hệ con cháu. Luật sư Hoắc nói: “Hoa Duẩn Hòa thừa hưởng 4% cổ phần công ty của Hoa tiên sinh. Hoa Duẩn Quan thừa hưởng 6%, Hoa Cẩm Lăng thừa hưởng 3%, Hoa Cẩm Niên nhận 2%, Quý Hoài là 2%.”

“Vì sao Quý Hoài cũng có phần?” Hoa Duẩn Hòa chỉ vào Quý Hoài, “Cậu ba nói Quý Hoài không phải con trai cậu ấy, ba phải nghĩ cho chính xác rõ ràng chứ!”

Như đã có chuẩn bị trước, luật sư Hoắc lấy tài liệu xét nghiệm ADN ra, “Đây là kết quả giám định ADN của Hoa Duẩn Quan tiên sinh và Quý Hoài tiên sinh, kết quả đã chỉ rõ Hoa Duẩn Quan tiên sinh và Quý Hoài tiên sinh là quan hệ cha con ruột thịt.”

Hoa Duẩn Quan đoạt lấy tờ giấy kết quả, trực tiếp nhìn xuống chỗ cuối giấy ghi kết quả: Xác nhận thân sinh.

Hoa Duẩn Quan cảm giác vô cùng mệt mỏi, “Không thể nào, mấy tờ giấy xét nghiệm này muốn làm giả bao nhiêu chẳng được, trước đây tôi cũng làm giả đưa cho ông đấy thôi? Không ai nhận ra là giả hết.”

“Đó là bởi vì ta vẫn luôn biết rằng Quý Hoài chính là con trai mày, cho nên lúc mày đem Quý Hoài và giấy giám định về ta mới không nghi ngờ thật giả, khụ khụ, dù là giả hay thật, mày và Quý Hoài thật sự có quan hệ huyết thống.” Hoa Chính Diệu nói.

Tay Hoa Duẩn Quan run lên, móng tay sắp đâm rách tờ giấy, “Không thể nào, không thể nào, tôi với A Chi vẫn chưa...” Ông ta thì thào, không thể tin nổi nhìn Hoa Chính Diệu.

Hoa Chính Diệu thở dài, sắc mặt xám ngắt như tro. Hoa Duẩn Quan xoay đầu lại nhìn Quý Hoài, khuôn mặt này giống y đúc Tạ Chi, không tìm ra một chút bóng dáng nào của người cha, hơn nữa tính cách cũng khác xa, sao lại có thể là con trai ông ta được?

Hoa Duẩn Quan gục xuống bên giường Hoa Chính Diệu, túm cánh tay lão lắc mạnh: “Ba, ba, rốt cuộc là có chuyện gì?!”

Hoa Chính Diệu nhắm mắt lại không nói gì cả, Hoa Duẩn Quan sốt ruột muốn biết đáp án, Hoa Duẩn Hòa thì tức giận chất vấn: “Ba, vì sao mà cậu ba được nhiều cổ phần hơn con?”

Hoa Chính Diệu công bố xong di chúc thì như thì bị rút hết sức lực, chỉ còn nằm phập phồng thở trên giường, chú Cốc đi lên ngăn Hoa Duẩn Hòa và Hoa Duẩn Quan lại, “Hai vị thiếu gia có chuyện gì thì chờ

lão gia tỉnh lại hãy nói.”

Sau đó chú Cốc tiễn những trưởng bối đến chứng kiến di chúc ra về, Quý Hoài cũng kéo Giang Tử Mặc về luôn.

Đi ra cửa, Quý Hoài thở dài một hơi, sau đó quay qua hỏi: “Chú Mặc, cuối tuần phải tới trường rồi, đưa em đi nhé?”

“Đương nhiên tôi sẽ đưa em đi, nhiều đồ đạc như thế một mình em làm sao mang hết được.”

“Ồ.” Nhắc tới chuyện này, Quý Hoài lại bắt đầu rầu rĩ.

Ngày mai là sinh nhật chú Mặc, qua sinh nhật hẳn là cậu sẽ phải lên thủ đô đi học.

“Không vui?” Giang Tử Mặc hỏi, “Em không cần bận tâm tới chuyện của Hoa gia, để tôi xử lý là được.”

“À, không phải...” Quý Hoài rầu rĩ không phải vì chuyện đó, “Bọn họ ra sao cũng không quan trọng, dù sao bọn họ nói gì thì em cũng đâu có nghe.”

“Vậy thì là làm sao?”

Quý Hoài trừng mắt nhìn Giang Tử Mặc, hẳn chẳng có vẻ gì là lưu luyến trước lúc chia xa cả, cậu bực rồi. Quý Hoài nhìn bốn phía, ở đây là bãi đỗ xe nên rất vắng người, làm gì cũng tiện.

Cậu đưa tay kéo cà vạt của Giang Tử Mặc xuống hôn lên môi hắn, vừa hôn vừa đẩy Giang Tử Mặc dựa vào tường, cắn môi chú Mặc.

“Em sắp phải đi học rồi đấy anh không biết à? Em ở thủ đô, anh ở Kim Thành cách nhau cả nghìn cây số, buổi tối không được gặp nhau, chỉ có thể tranh thủ cuối tuần về gặp anh một chút, anh không để tâm tý nào hay sao? Một tuần không được gặp em đó!”

Quý Hoài tủi thân đồng thời vô cùng tức giận. Một tuần quá lâu, sao chú Mặc có thể thờ ơ như vậy được chứ!

Giang Tử Mặc “à” một tiếng sau đó cười càng lúc càng tươi, cười vô cùng vui sướng, kiểu như bây giờ mà có thanh kiếm ở đây thì hẳn có thể tiểu ngạo giang hồ.

“Tôi còn nghĩ em không nói cơ đấy, còn đang chờ xem lúc nào thì em chịu nói ra.”

Quý Hoài mở to mắt kinh ngạc nhìn hấn: “Anh cố tình?!”

Giang Tử Mặc thấy cậu bùng bùng lửa giận thì híp mắt cười, “Ừ, tôi cố tình đấy, cố tình nhìn em sốt sắng, nhìn em không nở rời xa.”

Quý Hoài duỗi ngón tay chỉ vào Giang Tử Mặc, giận tới mức không nói nên lời. Cậu nhớ lại khoảng thời gian này lúc nào cũng lo âu nghĩ ngợi, ngày nào cũng lo lắng phải chia xa, còn chú Mặc thì lại ở một bên xem kịch vui, xem cậu như một đứa ngốc vậy.

Quý Hoài hơi đỏ mắt lên xoay người bỏ đi. Giang Tử Mặc thấy thế thì lập tức đuổi theo.

Hấn cảm thấy hơi mới lạ, đây có lẽ là lần đầu tiên Quý Hoài tỏ thái độ giận dữ rõ ràng như vậy. Tuy hấn thích nhìn Quý Hoài tức giận, nhưng nếu giận quá mà hại thân thể thì lại đau lòng.

Giang Tử Mặc chạy lên hai bước, ôm lấy Quý Hoài từ phía sau, “Được rồi, tôi sai rồi, tôi sai rồi.”

Quý Hoài mím miệng, vẫn rất là tức giận muốn giãy tránh ra.

Giang Tử Mặc dỗ mấy câu mà Quý Hoài vẫn còn giận, hấn biết là lần này thật sự chọc giận Quý Hoài rồi. Giang Tử Mặc ôm cậu vào lòng, tay sờ vào trong túi lấy ra một chiếc chìa khóa.

“Tôi đã mua một căn nhà ở thủ đô ngay đối diện trường học của em, sắp xếp xong xuôi cả rồi, chỉ chờ chúng ta qua đó ở.”

Quý Hoài sững sốt, Giang Tử Mặc đặt chìa khóa vào tay cậu, Quý Hoài nắm chặt lấy theo bản năng, sức nặng từ chiếc chìa khóa làm tâm trạng đang vô cùng dao động của cậu dần bình tĩnh xuống.

Cảm giác ấm áp lan tràn khiến Quý Hoài không nhịn được cong khóe môi, Giang Tử Mặc buồn cười nhéo mặt cậu, “Còn giận nữa không?”

“Không giận.”

Quý Hoài cười lắc đầu, nghĩ ngợi một lát rồi lại lắc đầu.

Vốn dĩ không thật sự giận, sao có thể giận anh được chứ?

146. Chương 147: Sinh Nhật

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: anh Dờ

Chìa khóa nhà đã về tới tay, Quý Hoài lập tức gia nhập vào hàng ngũ đóng gói hành lý chuẩn bị lên thủ đô học. Cậu nghĩ, phải học những bốn năm, tốt nghiệp xong có khi sẽ ở lại thủ đô luôn nên có thứ gì là cậu nhét hết vào hành lý mang đi.

Quý Hoài nhìn mấy vali to đùng nhét đầy đồ đạc, cân nhắc nói: “Chúng ta có thể ký gửi trước qua đó, tới bên kia thì mời một người giúp việc, à đúng rồi, nhà có lớn không anh, mấy đồ đạc này đem theo có chỗ để không?”

“Em muốn đặt bao nhiêu thứ cũng được, mời giúp việc rồi, nhà cũng đã dọn dẹp, cứ đến là ở được ngay.”

“Ồ, dạ.” Quý Hoài cười cười gật đầu.

Giang Tử Mặc kéo vạt áo cậu để cậu ngã vào trong lòng mình, hắn ôm Quý Hoài lăn ở trên giường một vòng, Quý Hoài cười khúc khích, tóc mái hất lên trên lộ ra trán.

Giang Tử Mặc vươn tay vuốt tóc cậu, nói: “Hôm nay là sinh nhật tôi, em chuẩn bị quà gì rồi?”

“À.” Quý Hoài trốn tránh ánh mắt, ấp úng nói: “Tiền em tiêu đều là do anh cho, sao anh lại muốn em mua quà chứ?”

Giang Tử Mặc cố ý trầm mặt xuống: “Vậy là không mua?”

“...Mua rồi.” Quý Hoài thở dài một hơi, “Tối nay tặng anh.”

“Tôi chờ.” Giang Tử Mặc cười cúi đầu xuống hôn cậu, Quý Hoài đang bị hôn quay cuồng trời đất thì bỗng nhiên nhớ tới nồi cháo còn đang đun trên bếp, thế là đẩy Giang Tử Mặc ra nhảy xuống giường.

Giang Tử Mặc thấy Quý Hoài vội vàng hấp tấp chạy ra khỏi phòng thì nằm ra giường mà cười. Hắn sờ lên môi, cảm giác mềm mại từ đôi môi của Quý Hoài vẫn còn đó, ngọt ngọt như miếng kẹo ngày ăn kẹo vậy.

Từ lúc Quý Hoài nói muốn thi vào Kinh Đại hắn đã có ý định chuyển lên thủ đô ở. Mấy năm nay hắn vẫn ở Kim Thành là vì không muốn Hoa gia sống thoải mái, vả lại một mình hắn cũng không có nơi nào để đi.

Nhưng bây giờ thì khác, có bà xã rồi, đương nhiên bà xã đi đâu phải chạy theo tới đó, huống hồ hắn không yên tâm khi để Tiểu Hoài ở bên ngoài một mình. Bên ngoài toàn sài lang hổ báo, hắn phải đi theo để trông coi, thường xuyên tuyên bố chủ quyền, quản lý cậu thật chặt thì mới yên tâm.

Giang Tử Mặc ngồi dậy vươn vai.

Nếu hắn đã quyết định đi cùng Quý Hoài thì cũng đã đến lúc xử lý những người nên xử lý rồi.

Giữa trưa cô Thúy đến làm mấy món ăn, Quý Hoài cơm nước xong thì bắt đầu rầu rĩ. Cậu không có việc gì làm nên đành lấy cây lau nhà ra chà chà lau lau một lượt, sau đó định đi giặt quần áo thì phát hiện ra cô Thúy đã giặt rồi. Cậu lượn đi lượn lại trong phòng khách tìm việc làm cho đỡ rảnh rỗi, còn Giang Tử Mặc thì ngồi trên sofa xem TV.

Hai tiếng sau, Quý Hoài không nhin được nữa nên lấy di động và ví tiền, đi đến trước mặt Giang Tử Mặc.

“Chú Mặc, em muốn đi ra ngoài một lát.”

Giang Tử Mặc ngẩng đầu nhìn cậu: “Đi làm gì?”

Quý Hoài âm ừ mãi cũng chưa nói ra được, cậu thở dài thấp giọng nói: “Em đi một tý thôi rồi về ngay, buổi tối... buổi tối có bất ngờ dành cho anh.”

Giang Tử Mặc nở nụ cười, “Bất ngờ?”

“Ừm, bất ngờ.” Quý Hoài cúi xuống hôn lên khóe môi Giang Tử Mặc, “Chờ em về.”

Sau khi Quý Hoài ra ngoài, Giang Tử Mặc mở đồng hồ ra nhìn định vị, thấy cậu đi tới tiệm bánh quen thuộc kia thì hẳn liền giả vờ như chưa biết gì cả, đợi Quý Hoài về.

Quý Hoài tốn gần ba tiếng để làm xong bánh, sau đó gửi nhờ trong tủ lạnh của thợ làm bánh. Cậu vội vàng trở về nên quên bưng không lau đi mấy vệt bột bơ trên người, lúc cậu tới trước mặt Giang Tử Mặc, hẳn gần như ngửi thấy mùi bơ thơm ngọt từ Quý Hoài.

Giang Tử Mặc rất muốn cười nhưng cực lực nhịn lại. Bạn nhỏ nhà mình tốn bao nhiêu thời gian mới học được, tốn không ít tâm huyết, hẳn phải nhịn lại mới được, đợi tới lúc Quý Hoài tự nói ra thì hẳn sẽ thể hiện ra sự kinh ngạc và vui vẻ.

Đến tham dự sinh nhật của Giang Tử Mặc thật sự chỉ có vài người, lúc tới nhà Hạ phu nhân thì thấy Vương Văn Bản đã tới trước.

Wương Văn Bản ngồi trên sofa xem TV, lúc Quý Hoài và Giang Tử Mặc tới thì Vương Văn Bản cũng chỉ hơi ngẩng đầu xem như chào hỏi.

“Anh Lục đâu ạ?” Quý Hoài còn tưởng là cậu và chú Mặc tới muộn nhất rồi, không ngờ Lục Thất vẫn chưa tới.

Wương Văn Bản không lên tiếng, tiếp tục cúi đầu chơi game.

Hạ phu nhân đứng trong phòng bếp lên tiếng chào, Quý Hoài ghé vào nhìn thì thấy Hạ phu nhân đang nấu ăn.

“Hạ phu nhân tự làm?” Quý Hoài thấp giọng hỏi Giang Tử Mặc, cậu nhớ là Hạ Phủ Hiên không thích Hạ phu nhân tự tay làm cơm, lúc này may mà không có Hạ Phủ Hiên ở đây, nếu không để hẳn thấy cảnh Hạ phu nhân vào bếp còn bọn họ đứng ngoài chờ ăn, phỏng chừng sẽ nổi cơn thịnh nộ.

Giang Tử Mặc hừ lạnh: “Mỗi lần tôi tới Hạ phu nhân đều tự mình vào bếp, Hạ Phủ Hiên có thể ngăn được sao?”

Quý Hoài bật cười, “Chắc chắn là không ngăn được rồi, chú Hạ chỉ hung dữ với chúng ta thôi, còn với phu nhân thì nào dám hó hé gì.”

Quý Hoài ngại để Hạ phu nhân bận rộn một mình nên cũng đi vào hỗ trợ, bị Hạ phu nhân đuổi ra, “Đi ra ngoài đi, nơi này không cần giúp đâu, cháu đi ra xem TV với Tử Mặc hoặc là chơi gì đó cũng được. Viện Viện, dẫn anh ra ngoài chơi.”

“Dạ.” Viện Viện kéo tay Quý Hoài ra ngoài, Quý Hoài bất đắc dĩ chỉ có thể đi ra.

Viện Viện kéo tay cậu không buông, “Anh ơi anh xem pháo hoa đi này, tối nay chúng ta cùng nhau phóng lên.”

Quý Hoài liếc mắt nhìn vài ống pháo hoa trong sân vườn, bên cạnh còn một đống những loại pháo hoa nhỏ khác. Viện Viện phấn khích giới thiệu: “Hôm nay mẹ em bảo người ta đi mua đó, mẹ nói là sinh nhật chú Mặc thì phải náo nhiệt một chút, nhưng mà mẹ không cho em sờ vào.” Viện Viện ủ rũ.

“Ăn cơm xong chúng ta sẽ chơi được không?”

“Dạ.” Viện Viện vui vẻ đáp.

Quý Hoài kéo bé vào trong nhà ngồi lên sofa. Vương Văn Bản vừa chơi game vừa chửi: “Địch toàn bọn thiếu năng hay sao ấy? Có biết chơi không vậy? Ngu vãi.” Màn hình hiện lên chữ Game Over, Vương Văn Bản đứng lên, bực bội nói: “Tôi đi ra ngoài hút thuốc.”

Wương Văn Bản đi ra cửa, dọc theo con đường lát đá đi thẳng ra cổng rồi mới rút thuốc lá ra hút. Đạo này cậu cực kỳ nghiện thuốc lá, cũng dễ nổi nóng, động tý là bực dọc nhưng lại không thể phát ra ngoài.

Wương Văn Bản tựa vào tường, cúi đầu châm lửa, tâm trạng rất xấu, không cao không thấp cực khó chịu.

Chiếc xe từ xa dần tới nơi, Vương Văn Bản đứng thẳng người lên. Đèn pha xe chiếu tới làm chói mắt, Vương Văn Bản nheo mắt nhìn, sau đó thấy Hạ Phủ Hiên bước từ trên xe xuống.

“Hút thuốc à?” Hạ Phũ Hiên hỏi.

“Ừ.” Vương Văn Bân gật đầu, lại dựa vào tường. Hạ Phũ Hiên vừa đóng cửa xe vừa hỏi: “Đến đủ cả rồi, chỉ thiếu mỗi tôi sao?”

Vương Văn Bân im lặng một lát, Hạ Phũ Hiên khó hiểu nhìn cậu, cậu mới trả lời: “Đến đủ hết rồi, vào đi.”

Nói xong thì dập thuốc rồi theo Hạ Phũ Hiên vào nhà.

Hạ Phũ Hiên vào nhà, Viện Viện đang nằm trong lòng Quý Hoài xem TV, thấy Hạ Phũ Hiên thì lập tức đứng bật dậy, quỳ củ ngồi xuống sofa.

Hạ Phũ Hiên liếc mắt nhìn Viện Viện không nói gì, hẩn lấy một món đồ trong túi ném cho Giang Tử Mặc: “Quà sinh nhật.”

“Cái gì?” Giang Tử Mặc bắt lấy, thấy trên tay là một con dao gấp*.

* Minh họa.

Giang Tử Mặc cầm con dao cười nhạo: “Lại tiện tay cầm mấy món đồ trong quân đội ra lừa bịp nhau đấy?”

Hạ Phủ Hiên lạnh giọng: “Nhặt ở ven đường đấy, không cần thì vứt đi.”

Giang Tử Mặc cười khê, bỏ dao vào trong túi: “Đem về gọt táo cũng được.”

Hạ Phủ Hiên về phòng thay quân phục ra, sau đó xuống bếp. Hạ phu nhân chê hấn vươngng tay vươngng chân nên đuổi ra, Hạ Phủ Hiên liền đứng ở cửa phòng bếp không nhúc nhích.

Đồ ăn vừa bung lên bàn thì chuông cửa vang lên.

“Còn ai đến nữa nhỉ?” Hạ phu nhân khó hiểu, Vương Văn Bân lại ngăn người ra.

Quý Hoài đi mở cửa, là Lục Thất.

Lục Thất cười ha ha, vừa đi vào vừa nói: “Tôi không tới trễ chứ, có để phần bánh ngọt không đó?”

“Anh Lục Thất, em chưa ăn đâu.” Viện Viện cười nói.

“Xem ra tới vừa đúng lúc nhỉ.” Lục Thất cười ngồi vào bàn, cầm đũa lên gấp đồ ăn, tất cả mọi người đều không nhúc nhích, bởi vì vết bàn tay đỏ ửng trên má trái của anh rất là bắt mắt, vừa nhìn là biết xảy ra chuyện gì.

“Mọi người đừng nhìn tôi nữa, ăn đi chứ.” Lục Thất cười chỉ đồ ăn.

Giang Tử Mặc đi đầu cầm đũa lên, vừa gấp vừa nói: “Lục Thất, tiền đồ của cậu đâu, còn để bị phụ nữ đánh.”

Lục Thất xấu hổ nói: “Tại tôi không kịp đề phòng đó chứ.”

Giang Tử Mặc hừ một tiếng, Hạ phu nhân đi lấy thuốc cho anh bôi. Từ lúc Lục Thất đi vào, Vương Văn Bản không lên tiếng, nhưng mà cậu ta giống như đang giận dữ ai đó vậy, sắc mặt xanh mét.

Cơm nước xong, Hạ phu nhân mang bánh ngọt đã chuẩn bị từ trước ra. Bánh ngọt lớn có ba tầng, hoa trang trí phía trên cũng rất tỉ mỉ, Viện Viện vô cùng phấn khích, cứ giục chú Mặc cắt bánh ngọt.

Quý Hoài nhìn nhìn chiếc bánh, cậu cảm thấy chiếc bánh của mình tuy rằng trông không được đẹp cho lắm, mùi vị cũng kém hơn, nhưng quan trọng là cậu rất dụng tâm, cậu làm hình Cừu Vui Vẻ cũng đẹp lắm chứ.

Ăn bánh ngọt xong, Viện Viện đòi đi phóng pháo hoa, Hạ phu nhân đã cho người đi phóng rồi. Pháo hoa vút lên không trung sau đó lấp lánh nổ ra, một chữ “Sinh” hiện lên, tiếp đó “Nhật”, “Vui”, “Vẻ”, đều tỏa sáng trên nền trời.

Quý Hoài đứng cạnh Giang Tử Mặc, ngẩng đầu nhìn lên cảnh tượng long lẫy phía trên, thấp giọng nói: “Chú Mặc, sinh nhật vui vẻ.”

Giang Tử Mặc dường như là nghe thấy nên quay đầu lại, Quý Hoài thấy cả một bầu trời lấp lánh trong mắt hắn, pháo hoa rực rỡ đầy màu sắc như chứa đựng cả vũ trụ.

“Chú Mặc, sinh nhật vui vẻ!” Lần này cậu lớn tiếng nói, Giang Tử Mặc nghe thấy rồi.

Viện Viện cũng hô theo: “Sinh nhật vui vẻ! Chú Mặc!”

Hạ phu nhân: “Tử Mặc, sinh nhật vui vẻ!”

Lục Thất: “Thiếu gia, sinh nhật vui vẻ!”

“Ừm.” Giang Tử Mặc cười gật đầu, pháo hoa lấp lánh trên trời, còn nụ cười của Giang Tử Mặc thì vẫn treo mãi trên khóe môi.

Pháo hoa đã phóng hết, Quý Hoài thả mấy quả pháo lẻ ở trong sân. Ngòi pháo rất ngắn, chỉ có một đoạn dây nhỏ nhỏ, Viện Viện năn nỉ cậu đốt pháo nên Quý Hoài cầm bật lửa châm ngòi pháo.

Pháo hoa vút lên cao khoảng 3 mét rồi bùng một cái nổ xon. Quý Hoài thấy Viện Viện chơi rất vui nên thả mấy quả nữa cho bé xem, còn lại một quả pháo cuối cùng, Quý Hoài châm lửa vài lần mà không được, lúc cậu còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì ngòi nổ “xì” một tiếng cháy tụt vào bên trong. Quý Hoài thấy không ổn nên liền lui ra xa.

Nhưng cậu vừa mới chạy được hai bước thì quả pháo đã vút lên trời, bắn ra vô số đốm lửa nhỏ. Mọi người hoảng sợ nhanh chóng lui hết ra phía sau. Pháo hoa nổ tung trên không khiến đốm lửa văng ra khắp nơi, rơi vào đám cỏ trong vườn rồi lập tức bắt lửa.

Quý Hoài đột nhiên thấy hoảng hốt, cậu nhìn ngọn lửa dần bùng lên giống như đám cháy lớn đã thiêu sạch mọi thứ không để lại dấu vết ở đời trước.

Ngọn lửa nóng rát bùng cháy in hằn trong đáy mắt cậu, toàn thân Quý Hoài lạnh lẽo, ngón tay cứng đờ không thể cử động.

Cậu không biết vì sao tự dưng lại sợ hãi thế này.

Như là có chuyện gì không may sắp xảy ra vậy.

- - -

Viện Viện gọi anh Bầy là Lục Thất ca ca, trong khi Lục Thất lớn tuổi hơn chú Mặc và bằng tuổi ba ba Hạ Phủ Hiên =)))))))))) bé ơi =))))))))))

147. Chương 148: Sợ Hãi

Edit: anh Dờ

Ngọn lửa do pháo hoa gây ra cũng không lớn, chỉ làm sém mất mấy bông hoa trong vườn, được kịp thời dập lửa nên không có chuyện gì to tát.

Nhưng Quý Hoài lại toát một thân mồ hôi lạnh.

Viện Viện cũng bị dọa sợ, mặt mày trắng bệch, Hạ phu nhân an ủi bé mấy câu rồi kéo bé vào phòng. Lục Thất đi vào, còn kêu muốn ăn bánh ngọt tiếp.

Tất cả mọi người đều vào rồi Giang Tử Mặc mới kéo tay Quý Hoài đi vào, vừa đụng vào tay cậu, Giang Tử Mặc bị cảm giác lạnh lẽo trên tay khiến cho kinh sợ.

“Sao lại lạnh thế này?” Giang Tử Mặc cầm tay cậu xoa xoa.

Quý Hoài bối rối, sắc mặt của cậu còn trắng hơn cả Viện Viện.

“Làm sao vậy?” Giang Tử Mặc cả kinh ôm cậu vào lòng.

Thân thể trong lòng cũng vô cùng lạnh, Giang Tử Mặc run rẩy, sau đó nhớ tới trận lửa vừa rồi.

Đối với bọn họ thì đó chỉ là chuyện nhỏ nhất, nhưng với Quý Hoài thì đó là nỗi đau khắc vào sâu trong xương tủy.

Bị lửa thiêu sống... Giang Tử Mặc chỉ cần nghĩ thôi đã thấy đau lòng đến không thở nổi.

Hắn dùng tay chà xát tay Quý Hoài, “Không sao, không sao, tôi ở đây, Tiểu Hoài, tôi ở đây.”

Quý Hoài vùi trong ngực hắn, qua hồi lâu mới đáp: “Ừm.”

Giang Tử Mặc càng thêm đau lòng, hắn ôm cậu chặt hơn nữa, hôn lên tóc cậu, sau đó nghiêm trang hứa hẹn: “Có tôi ở đây, về sau sẽ không để em xảy ra chuyện như vậy nữa, tôi hứa đấy.”

“Anh cũng không được xảy ra chuyện.” Quý Hoài rầu rĩ nói.

“Ừm, tôi cũng sẽ không sao cả.” Giang Tử Mặc nói, “Ai cũng không sao cả.”

“Được, hứa rồi đấy nhé, không được nuốt lời.” Quý Hoài ngẩng đầu lên nói.

“Tôi hứa.”

Tâm trạng Quý Hoài dần thả lỏng, cậu cho rằng có lẽ là do mình nghĩ quá. Cậu không phải Quý Hoài của đời trước, cậu đã thoát khỏi quá khứ rồi, bây giờ không ai có thể làm gì cậu được.

Nghĩ vậy, Quý Hoài dần thả lỏng tinh thần, nhưng mà chú Mặc ôm ấp quá, cậu không muốn buông ra.

Vậy thì ôm một lúc nữa đi, cậu cũng không việc gì phải chảnh chọe, cậu cứ muốn ôm chú Mặc của cậu đấy thì sao.

Chú Mặc nhà cậu thật sự là chỗ nào cũng tốt, một giây cũng không muốn rời xa.

“Các cậu định ôm tới khi nào.” Đột nhiên có tiếng nói từ phía sau, Quý Hoài sực tỉnh buông Giang Tử Mặc ra.

Hạ Phủ Hiên tựa vào cạnh cửa, khoanh tay đứng như là đã đứng được một lúc lâu rồi. Quý Hoài nóng mặt lên, xấu hổ muốn chết.

Giang Tử Mặc hừ một tiếng, hậm hực nói: “Liên quan gì đến cậu?”

“Cậu ở trong sân nhà tôi.” Hạ Phủ Hiên chỉ chỉ, “Nếu ở nhà của cậu thì cậu làm gì tôi không cần quan tâm.”

Giang Tử Mặc xì một tiếng, ôm Quý Hoài đi vào nhà.

Trong phòng, Lục Thất đang xào bài, Quý Hoài vừa vào đã bị kéo ngồi xuống, “Nào nào, Hoài thiếu gia, tới đánh mấy ván đi.”

Quý Hoài ngồi vào bàn, khiêm tốn nói: “Em không biết chơi đâu, để chú Mặc...”

“Không được.” Lục Thất ngắt lời cậu, “Đề thiếu gia chơi thì bọn anh thắng thế quái nào được? Cậu không biết chơi thì ngồi học một lát là biết, thua tiền cũng không sao, tìm nhân vật chính của hôm nay mà đòi tiền.”

“Vậy sao.” Quý Hoài gật gật đầu, liếc mắt nhìn Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc cười nói: “Chơi với bọn họ đi, thua thắng gì cứ tính cho tôi.”

Quý Hoài vừa xòe bài vừa kinh ngạc hỏi: “Ừa thắng thì tính cho em chứ?”

“Em là của tôi, cuối cùng thắng cũng quy về tôi thôi.”

Hạ Phủ Hiên đứng đằng sau Hạ phu nhân hừ lạnh, Hạ phu nhân cười: “Quan kỳ bắt ngữ chân quân tử*, Tử Mặc à, đứng phía sau nhìn thôi đó, không được mách nước đâu.”

** : người ngoài đứng xem chơi cờ không được lên tiếng (mách nước) thì mới gọi là quân tử.*

“Được, không nói.” Có lẽ cũng chẳng cần hấn nhắc, Tiểu Hoài nhà hấn rất giỏi mấy trò này.

Quý Hoài chậm rãi sắp bài, chờ người khác ra bài. Lục Thất ra bài trước, cười nói: “Ván đầu coi như chúng ta chơi thử đi.”

“Vâng.” Quý Hoài chậm chạp ra quân bài đầu tiên.

Ván đầu Quý Hoài thua, Lục Thất vô cùng hài lòng, Hạ phu nhân cũng hài lòng.

Lần thứ nhất xào bài, Lục Thất hưng phấn nói: “Bây giờ mới là chơi thật, Hoài thiếu gia, bọn anh không nường tay nữa đâu.”

“Không cần anh nường tay đâu.” Quý Hoài nói.

Giang Tử Mặc khoác tay lên vai cậu, nhìn Quý Hoài rõ ràng có bốn quân 2 nhưng lại ra ba quân bài, chỉ để lại một quân còn lại trong tay tới lúc thua cũng không ra bài. Giang Tử Mặc dùng ngón tay gõ gõ vào vai Quý Hoài.

Quý Hoài hiểu, không nói gì chỉ nở nụ cười. Không được, cậu phải nhịn lại.

Màn giả heo ăn thịt hổ của cậu chỉ vừa mới bắt đầu.

Ván thứ hai Quý Hoài thắng sát sao, Lục Thất tiếc nuối cảm thán Quý Hoài vận khí tốt, sau đó lấy lại tinh thần chờ ván thứ ba sẽ lật kèo.

Hạ phu nhân nghi hoặc nhìn Quý Hoài rồi nhìn Giang Tử Mặc, thấy Giang Tử Mặc đang tỏ ra kiêu hãnh không gì sánh được thì liền hiểu ra, cô cố ý thờ dài thườn thượt nói: “Năm nào cũng thế, tôi chỉ có vai trò ngồi tiếp các cậu chơi.”

Vương Văn Bản nở nụ cười, chỉ có Lục Thất chưa biết gì vẫn còn đang giãy giụa chờ mong ván tiếp theo có thể thắng.

Hạ Phủ Hiên đứng thẳng tắp phía sau Hạ phu nhân, nói: “Để tôi giúp em.”

“Thôi thôi.” Hạ phu nhân không chừa mặt mũi cho hắn, “Năm nào anh chơi cũng thua đậm nhất, tiền thua đều vào túi Tử Mặc.”

Giang Tử Mặc khoái trá nhướn mày, Hạ Phủ Hiên sầm mặt, trừng mắt nhìn Giang Tử Mặc một cái.

Giang Tử Mặc không hề ảnh hưởng gì, tiếp tục xem Quý Hoài đánh bài.

Ồ, không, là tiếp tục xem Quý Hoài thắng tiền.

“Không thể nào? Bài của tôi đẹp như thế này sao lại thua được?” Lục Thất phát điên nhìn Quý Hoài thu về một đồng chip.

“Không đúng, mới chơi mà sao... thiếu gia, cậu không động chân động tay gì đấy chứ?”

“Tôi động chân động tay thế nào?”

“Thì lên mách nước Hoài thiếu gia đó, ra quân ba thì viết số 3 lên lưng, ra năm thì viết 5.”

Giang Tử Mặc thâm sâu nhìn anh: “Hóa ra trước giờ cậu toàn thắng như thế.”

“Ấy...” Lục Thất hồi hận xanh cả ruột, anh ngẩng đầu nhìn Vương Văn Bản, Vương Văn Bản một lời khó nói hết nhìn Lục Thất.

“Tiểu Thất cũng không hiền lành gì cho cam.” Hạ phu nhân cười nói, “Bảo sao trước giờ Vương Văn Bản luôn đứng phía sau cậu, hóa ra là chống lưng cho cậu làm bừa.”

“A...” Lục Thất lúc này mới cảm thấy xấu hổ, Vương Văn Bản còn lập tức quay mặt đi không buồn nhìn nữa.

“Nhưng tôi có thắng được mấy lần đâu.” Trước kia cho dù có hợp lực thì cũng không chơi lại thiếu gia. Tỉ

lệ thắng nhỏ xiu, mà tỉ lệ thua thì to đùng.

Mà hiện tại Quý Hoài 100% giành phần thắng, thắng trần bờ trần đê, Quý Hoài vui vẻ thu tiền vào túi sau đó ngẩng đầu lên cầu khen ngợi.

Giang Tử Mặc cười xoa đầu cậu, khen: “Tiểu Hoài nhà ta thật sự ngày càng giỏi, về sau phải nhờ em nuôi tôi rồi.”

“Dạ.” Quý Hoài cười.

Vương Văn Bản “huệ” một tiếng, ghét bỏ chạc lưỡi.

Cuối cùng Lục Thất là người đầu tiên kêu không muốn chơi nữa rồi nhảy ra. Có lẽ là do năm nào cũng thua nên quen rồi, không đau không ngứa.

Hạ phu nhân còn chuẩn bị bữa khuya, bọn họ cao hứng nên khui mấy bình rượu, uống hơi quá chén.

Chỉ có Vương Văn Bản vì đau họng nên không uống rượu, lúc về là do cậu lái xe.

Hôm nay Giang Tử Mặc là nhân vật chính, trước kia không dám uống giờ nhân cơ hội này uống thả ga, hân hơ chênh choáng, ngồi ghế sau tựa vào người Quý Hoài.

Quý Hoài chỉ nhấp một chút cho nên vẫn tỉnh táo. Cậu chỉnh ghế ngả về phía sau để chú Mặc nằm thoải mái hơn.

Lục Thất say quay cuồng đầu óc, ngồi ở ghế phụ lái vừa kêu gào vừa ngêu ngao hát, một lúc lâu sau thấy không ai thèm để ý mới dần im lặng.

Anh sờ mặt, cảm giác đau rát từ cái tát kia đã giảm đi rồi, nhưng dáng vẻ tức giận của Tiểu Nhã thì anh còn nhớ rõ. Tiểu Nhã nói, anh không quan tâm tới cô ấy, luôn xem nhẹ cô ấy, ngay cả ăn cơm cùng người nhà của cô ấy cũng lơ đãng thất thần.

Lục Thất nắc một cái, không phải anh thất thần mà anh cảm thấy không đúng, cho nên anh ăn được một nửa thì xin phép ra về.

Tiểu Nhã đuổi theo ra cãi nhau với anh, còn quảng cho anh một phát tát.

Nhưng hôm nay là sinh nhật thiếu gia, anh không thể vắng mặt. Hướng hồ ngồi nghe Tiểu Nhã nói chuyện với bà ngoại, anh cứ cảm thấy ảo não. Anh không thích nghe những chuyện như vậy, như là đi nhằm chỗ, nghe nhằm câu chuyện của người khác.

Đến bây giờ Lục Thất mới thấy cái ý nghĩ lúc đó thật kỳ cục, Tiểu Nhã mắng là đúng, anh đáng bị mắng.

Lục Thất nghiêng đầu nhìn ngoài cửa xe rồi quay về nhìn Vương Văn Bản. Vương Văn Bản vẫn lạnh mặt nhìn thẳng phía trước, Lục Thất nhìn một hồi lâu mà cậu không quay lại nhìn anh.

Anh không biết đây là cảm giác gì nữa, nhưng dường như trong lòng bỗng dưng tràn ra vô số ý nghĩ, loại cảm giác này khiến anh không tài nào lờ nó đi được.

Anh muốn hút thuốc, lấy một điếu ra chuẩn bị châm lửa, Vương Văn Bản lên tiếng: “Trong xe đừng hút thuốc.”

“Ồ...” Anh chậm chạp mãi mới đáp lại.

Lục Thất cầm điếu thuốc trong tay, nhàm chán chơi đùa với cái bật lửa.

“Tạch.” Bật lửa cháy lên, tới khi lửa làm đầu ngón tay nóng rát mới buông ra, sau đó lại tiếp tục bật lên.

Quý Hoài nhìn thẳng vào đốm lửa nhỏ ấy, thật lâu không nhúc nhích.

Cảm giác sợ hãi khi ở trong sân vườn ban nãy lại xuất hiện, cậu thầm an ủi mình nhưng không có tác dụng.

Tim cậu đập dồn dập, mắt phải máy không ngừng.

Cậu vô thức nắm chặt lấy tay chú Mặc, Giang Tử Mặc thấy vậy liền mở mắt: “Hm?”

Thân thể người bên cạnh trở nên cứng đờ, Giang Tử Mặc ngồi thẳng lên, thấy Lục Thất đang nghịch cái bật lửa thì lớn tiếng nói: “Tắt bật lửa đi.”

“Hả?” Lục Thất bị hấn quát thì giật cả mình, bật lửa rớt xuống dưới chân.

Quý Hoài đột nhiên căng thẳng thần kinh, dường như cậu nhìn thấy đám lửa bùng lên ngay sau đó, cắn nuốt tất cả bọn họ.

“Chú Mặc, anh hứa với em rồi đó.” Quý Hoài vội vàng nhìn Giang Tử Mặc, “Anh hứa với em là sẽ không gặp chuyện không may.”

Giang Tử Mặc thấy cậu sợ hãi run rẩy thì thấy vô cùng xót xa, đau lòng không chịu nổi.

“Tôi hứa với em, chuyện tôi đã hứa thì sẽ không thay đổi.”

“Ừm.” Quý Hoài nhận được lời cam đoan thì hơi thả lỏng một chút, trong lòng cậu vẫn thầm cảm nhận được một cái gì đó đang tới gần, một cái gì đó khiến cậu không thể trốn thoát.

- - - - -

Ngược is coming:”(

148. Chương 149: Lời Chúc

Edit: anh Dờ

Vương Văn Bản chạy xe đến dưới lầu, Lục Thất vội vã mở cửa đi xuống chạy đến cạnh bụi cỏ nôn thốc nôn tháo.

Giang Tử Mặc thì vẫn ổn nhưng vẫn phải tựa vào người Quý Hoài, Quý Hoài mở cửa xe, nói với hắn: “Tôi nhà rồi, chúng ta xuống xe thôi.”

“Ừm.” Giang Tử Mặc nhẹ giọng đáp, sau đó giữ chặt tay Quý Hoài nói: “Hôm nay tôi rất vui.”

Quý Hoài nở nụ cười, đôi mắt đen láy vui vẻ nhìn hắn: “Em cũng vui lắm.”

Giang Tử Mặc cười, nặng nề khoác tay lên vai cậu, hắn cọ vào cổ Quý Hoài nói: “Tôi muốn cứ thế này mãi, sống bình thường mà náo nhiệt vui vẻ, cùng với bạn bè, cùng với em.”

“Ừm.”

Giang Tử Mặc nhắm mắt lại, Quý Hoài nghĩ hắn ngủ mất rồi liền vỗ vỗ mặt hắn, “Chú Mặc, vào nhà rồi ngủ tiếp.”

Giang Tử Mặc lại mở mắt ra, thấy Vương Văn Bản đã xuống xe rồi thì ôm chặt Quý Hoài hôn xuống. Thoáng chốc, mùi rượu nồng và hơi thở nặng nề của chú Mặc xâm chiếm Quý Hoài.

Một lúc lâu, Quý Hoài dường như quên đi mình đang ở nơi nào, tất cả tâm trí chỉ còn lại chú Mặc trước mắt, mùi hương của chú Mặc, độ ẩm thân thể và cả tim tim đập truyền đến.

Vương Văn Bản xuống xe trước nhìn thoáng qua Lục Thất, thấy sắc mặt anh trắng bệch, thất tha thất

thều đứng không vững, lại nhìn vào trong xe thấy hai người kia quần lấy nhau mà hôn, Vương Văn Bản chửi thề một tiếng: “Đệt, cẩu nam nam.”

Cậu ta đi theo sau Lục Thất, Lục Thất đi tới bậc cửa thì vấp, Vương Văn Bản nhanh chóng túm lấy cạnh quần Lục Thất giữ anh lại.

Lục Thất mơ hồ đứng lên, đỡ trán lầm bầm nói: “Vừa rồi không sao, giờ thấy chóng mặt quá.”

“Cung phản xạ của anh dài quá đấy.” Vương Văn Bản chặc lưỡi, thấy Lục Thất ngồi bệt xuống bậc tam cấp.

“Đếch muốn động đây nữa, anh mày không về, đêm nay ở đây.”

Wương Văn Bản nhớ tới hai người kia vẫn còn hôn nhau quần quít trong xe, không biết lão đại có chịu để Lục Thất ở đây đêm nay không. Có điều thấy Lục Thất đỡ trán khó chịu ôm đầu gối ngồi cuộn thành một cục, cậu liền quay ra xe gõ gõ cửa kính.

Giang Tử Mặc bị quấy rầy thì buông Quý Hoài ra, hần hậm hực nhìn mày hỏi: “Cái gì?”

“Chìa khóa nhà đâu? Đưa đây tôi mở cửa vào rót cốc nước cho Lục Thất.” Vương Văn Bản hỏi.

Quý Hoài lấy chìa khóa ra đưa cho Vương Văn Bản. Cậu ta đi rồi, Quý Hoài kéo chú Mặc từ trên xe xuống, sức nặng của hần đặt hết lên người cậu, Quý Hoài chỉ có thể lê lét kéo hần đi.

Lúc gần tới cửa nhà, bỗng nhiên phía sau truyền đến một tiếng nổ mạnh, bùm một tiếng vang dội như có thứ gì đó nổ tung.

Quý Hoài cả kinh, cậu quay đầu lại thì thấy ô cửa sổ lầu hai đại trạch Hoa gia phía trước phát ra luồng khói dày đặc, sau đó là tiếng người hét chói tai.

Đó là Hoa Cẩm Tú?!

“Không có gì đâu, chúng ta vào nhà thôi.” Giang Tử Mặc đưa tay ôm lấy cậu, Quý Hoài khựng lại một chút, quyết định không nghĩ ngợi gì nữa.

Hoa gia bốc cháy, hình như có liên quan tới Hoa Cẩm Tú, nhưng mà chẳng liên quan gì tới cậu cả.

Cậu vẫn ổn, chú Mặc cũng vậy.

Giang Tử Mặc ôm cậu từ phía sau, cùng đi vào trong nhà, “Em bảo có quà tặng tôi mà? Sắp qua 12 giờ rồi mà vẫn chưa thấy đâu.”

Quý Hoài lúc này mới nhớ ra, sốt ruột đỡ chú Mặc ngồi xuống sofa, cúi xuống ghé vào tai hắn nói: “Em đi ra ngoài lấy đồ rồi về ngay.”

“Lấy quà sao?”

“Ừm, đúng rồi, chờ em về nhé.” Quý Hoài rót cho hắn một ly nước, sau đó hôn chụt một cái lên mặt hắn, chạy ào ra ngoài.

Cậu tính lái xe đi đến tiệm bánh ngọt rồi về nhà, lộ trình mất không tới nửa tiếng, chỉ cần cậu đi nhanh một chút là sẽ kịp.

Cậu bảo Vương Văn Bản nhìn Giang Tử Mặc, rồi chạy xe tới tiệm bánh.

Wương Văn Bản tha Lục Thất vào nhà rồi đỡ anh nằm lên giường trong phòng cho khách. Thu dọn cho Lục Thất xong xuôi, cậu ta mới đi ra ngồi xuống trước mặt Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc tựa vào sofa nhắm mắt lại, Vương Văn Bản cười nói: “Lâu lắm không thấy anh uống nhiều như thế.”

Qua một lúc lâu Giang Tử Mặc mới “ừm” một tiếng, chậm rãi ngồi dậy xoa xoa mí mắt, bưng cốc nước lên uống.

Sau đó hắn nói: “Hôm nay tôi vui.”

Wương Văn Bản phì cười, “Tôi biết tổng rồi, trước kia không có Quý Hoài, anh sống ngày nào biết ngày đó, chán chường vô vị, lại còn suốt ngày lạnh lùng. Tôi đi hai năm mà bây giờ về thấy anh thay đổi quá.”

Giang Tử Mặc duỗi chân, thả lỏng tựa vào sofa, cồn xông lên não khiến đầu óc hắn không mấy tỉnh táo, suy nghĩ bắt đầu trở nên rời rạc, cả người lười biếng chậm chạp. Giờ phút này hắn không muốn tỉnh, muốn phóng túng một lần.

Wương Văn Bản nói: “Trận nổ vừa rồi là do anh làm phải không?”

Giang Tử Mặc không đáp, Vương Văn Bản lắc đầu cười, “Trước kia bọn họ đối xử với anh như vậy nhưng anh cũng đâu làm đến mức ấy, anh định bỏ cái nhà bên kia à?”

Tòa nhà phía trước chính là hồi ức còn sót lại về cha mẹ của Giang Tử Mặc, mấy năm nay Giang Tử Mặc

không rời khỏi Kim Thành cũng vì nguyên nhân này. Nhiều năm về trước hắn còn chịu sự cản trở của người Hoa gia, nhưng khi hắn đã đủ năng lực để cắn nuốt ngược trở lại, hắn vẫn không chịu buông tay.

Nguyên nhân lớn nhất chính là Giang Tử Mặc sợ rằng sau khi mình trả thù tất cả những người trong Hoa gia xong thì hắn sẽ sống vô mục đích. Nhưng hiện tại thì khác rồi, hắn bắt đầu chờ mong những ngày tháng về sau, thậm chí là chờ mong bộ dáng bảy tám mươi tuổi của chính mình.

Bởi vì chờ mong, cho nên hắn quyết định không nhẫn nhịn những người đó nữa.

Vương Văn Bản đoán thế, nhưng thực ra không phải vậy.

Về mặt hắn trầm xuống, giọng nói lạnh lùng: “Cũng nên để Hoa Cẩm Tú ném thử cảm giác bị lửa thiêu cháy hết quần áo, tóc tai, da dẻ, xương thịt!” Càng nói hắn càng đánh mặt nghiêng rằng, hận không thể ăn tươi nuốt sống Hoa Cẩm Tú.

Vương Văn Bản khó hiểu, từ khi nào Giang Tử Mặc lại có thâm thù đại hận với Hoa Cẩm Tú? Nhưng cậu cũng chỉ nghi hoặc một chốc, lát sau liền đứng phắt dậy, kinh ngạc nhìn Giang Tử Mặc.

“Trong nhà có người!” Vương Văn Bản nói.

Giang Tử Mặc phút chốc tỉnh rượu, hắn nhìn quanh bốn phía nhưng không phát hiện ra cái gì, cúi đầu nhìn lên đồng hồ cũng không có gì bất thường.

Vương Văn Bản cũng nhìn ngó xung quanh. Cậu ta ở châu Phi rèn giữa hai năm nên rất nhạy cảm với nguy hiểm, cậu cảm giác được có hơi thở khác thường trong nhà.

Đột nhiên, Vương Văn Bản chạy lên lầu trên.

Lục Thất! Lục Thất còn ở trên phòng!

Cậu không kịp suy nghĩ, lao vút lên lầu hai, vừa xông lên thì thấy một bóng người lên vào phòng Lục Thất, Vương Văn Bản tái mặt chạy nhanh tới, nhưng cửa đã khóa trái.

Cậu toát mồ hôi lạnh, nhắc chân đá văng cửa phòng.

Trong phòng tối đen như mực, ánh sáng từ cửa hắt vào vừa vặn chiếu tới chân giường, Vương Văn Bản nhìn thấy trên giường có người nằm, cậu vọt vào trong. Nhưng vừa mới tiến vào thì bị một người nấp phía sau cửa đâm một nhát dao lên bả vai.

Cậu không biết trong phòng hiện tại có bao nhiêu người, nhưng không thể bỏ Lục Thất lại, cậu lui đến bên

giường, thấy Lục Thất đang say giấc thì mới dần thả lỏng.

Giang Tử Mặc cũng đuổi theo tới cửa, hần nhướn mày, nghiêng đầu tránh đòn tấn công của người phía sau.

Bên kia Giang Tử Mặc đang đánh nhau, bên này, tên đứng trước mặt Lục Thất cũng cầm dao xông lên, Vương Văn Bản thấy chỉ có một người thì không e dè nữa, lập tức xông lên.

Nhưng chốc lát sau, ngoài cửa sổ lại nhảy vào thêm hai tên, Vương Văn Bản thấy bọn chúng đều cầm dao trong tay thì lòng liền trầm xuống.

Hai tên kia vòng tới bên giường định tấn công Lục Thất đang nằm ngủ trên giường, Vương Văn Bản thoáng chốc trắng bệch cả mặt, cậu chắn đòn của tên trước mắt rồi chạy tới bên giường cầm góc chắn rữ mạnh khiến Lục Thất ngã xuống đất, mũi dao của hai tên kia liền cắm xuống giường.

Cậu không đề phòng kịp, bị tên đằng sau đâm một nhát dao.

Lục Thất mơ màng chớp mắt tỉnh lại, chỉ thấy Vương Văn Bản bị dao cắm sau lưng, anh hoảng sợ mở to mắt, như thể thế giới đã sụp đổ.

- —

Quý Hoài gọi điện tới tiệm bánh, thợ làm bánh họ Thái mang bánh ngọt ra đứng đợi cậu ở cửa.

Lúc Quý Hoài đến thì rất ngại, liên tục nói xin lỗi: “Xin lỗi ạ, tôi không định tới muộn thế này đâu, muộn như vậy còn bắt anh chờ, ngại quá...”

“Có sao đâu.” Sư phụ Thái cười hào sảng, “Tôi đã nói mà, muộn nhưng mà cậu chắc chắn sẽ tới, cậu tốn bao nhiêu thời gian để học làm bánh, đêm nay kiểu gì cũng phải tặng cho người ta đúng chứ.”

“Dạ, vâng.”

Sư phụ Thái khoát tay: “Mau về đi, bạn nhỏ trong nhà không đợi được nữa rồi phải không, qua 12 giờ thì không may mắn nữa đâu.”

“Dạ, cảm ơn anh ạ.”

Quý Hoài đặt bánh vào ghế phụ lái, sau đó kéo dây an toàn chuẩn bị khởi động xe, sư phụ Thái ở ven đường nói theo một câu: “Gửi lời chúc sinh nhật tới bạn nhỏ ở nhà giùm tôi nhé, hy vọng bé cả đời bình an khỏe mạnh.”

Quý Hoài vui vẻ nở nụ cười, “Cảm ơn ạ, nhất định sẽ chuyển lời giùm anh.”

Quý Hoài vẫy tay, khởi động xe. Lúc chờ đèn đỏ, cậu nhìn thoáng qua chiếc bánh, may mà không bị làm sao cả, Quý Hoài nhẹ nhàng thở phào.

Cừu Vui Vẻ trên bánh rất sống động, phía dưới chân có viết hai chữ “bình an”, phía sau thì viết hai chữ “mãi mãi”.

Ngụ ý là mãi mãi bình an, đây là lời chúc và hy vọng của Quý Hoài, cũng là hứa hẹn của Giang Tử Mặc với cậu.

Quý Hoài lái xe từ đường quốc lộ đi lên núi, đến giữa sườn núi thì nhìn thấy cột khói cuộn cuộn bốc lên từ Hoa gia, ánh lửa nhuộm cả bầu trời. Cậu thấy hơi hoảng sợ, hẳn là do trận nổ khi nãy ở Hoa gia.

Mắt máy không ngừng, cậu thầm an ủi chính mình rằng chú Mặc đã hứa với cậu rồi, không thể xảy ra chuyện được. Vả lại có Lục Thất với Vương Văn Bản ở đó, trong nhà lại có hệ thống an ninh, không có chuyện gì cả đâu.

Ngón tay gõ gõ lên hộp bánh ngọt, quét hết những suy nghĩ lộn xộn trong lòng, cậu bắt đầu tưởng tượng ra cảnh tượng chú Mặc bóc hộp bánh này.

Chú sẽ kinh ngạc? Hay là vui mừng?

Dù sao cậu đã làm hình Cừu Vui Vẻ mà chú Mặc thích nhất.

Còn tặng chú lời chúc phúc cả đời bình an.

Có lẽ là chú Mặc sẽ cười nói gì đó, hoặc là sẽ trực tiếp ôm cậu, hôn cậu.

Có lẽ còn có thể thân mật hơn nữa, Quý Hoài nghĩ tới đây khóe miệng liền nhếch lên.

Xe hơi chạy như bay trên đường núi, gió đêm khuya đột nhiên nổi lên, rõ ràng đang là mùa hè lại cảm thấy lạnh lẽo lạ thường.

- _____

Nếu ít ít thì tôi cố gắng edit một lèo tạo phúc cho cộng đồng được, chứ nồi tiết canh chó này tận gần chục chương cơ, thôi thì cứ từ từ, các thím có thể chờ tới khoảng chương 158 quay về đọc tiếp cũng được ;^;

149. Chương 150: Cháy Lớn

Edit: ded inside

Lúc xe chạy gần tới sơn trang, Quý Hoài đột nhiên hoảng hốt, như là có cái gì đó rơi vào khoảng không, cũng phảng phất như có gì đó bị nhắc lên hẫng một cái, tâm trạng lên lên xuống xuống, hoảng sợ tột cùng.

Ngọn lửa phía trước càng lúc càng lớn, ánh lửa đỏ rực bầu trời, Quý Hoài nghe thấy tiếng rầm rầm đổ sập, chân tay cậu rét run nhưng xương cốt thì lại như bị thiêu trong lò lửa. Đời trước, cậu không biết mình đã ở trong đám lửa đó bao lâu, nhưng loại cảm giác nóng rất đau đớn ấy không thể nào quên đi được. Bàn tay nắm vô lăng đổ mồ hôi, cậu ép chính mình phải nhìn về phía trước.

Không sao cả, chú Mặc đã hứa rồi.

Cậu lại nhìn hộp bánh ngọt. lòng dần bình tĩnh lại.

Chú Mặc còn đang ở nhà chờ cậu, cậu phải mau chóng trở về.

Lòng luôn nghĩ về hắn, sợ hãi và lo âu như thủy triều rút đi, cậu cố lờ đi cảm giác bất an trong lòng, lái xe đi vào.

Nhưng ngọn lửa ngút trời đã che lấp tầm mắt cậu, không chỉ sơn trang Hoa gia, ngay cả biệt thự bên này của bọn họ cũng đã chìm trong biển lửa.

Quý Hoài run rẩy cởi dây an toàn, xuống xe thì chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất.

“Chú Mặc.” Tất cả âm thanh đều nghẹn lại trong cổ họng, Quý Hoài muốn gọi chú một tiếng, nhưng không thể phát ra bất cứ âm thanh gì.

“Bên này! Các cậu qua bên này dập lửa!” Linh cứu hỏa vọt chạy vào, kéo theo vòi nước dập lửa cho biệt thự.

Nhưng lửa quá mạnh, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra hình dạng ngôi nhà, không thể nhìn rõ dáng vẻ của biệt thự nữa.

Không nhìn rõ nữa.

Nhưng chú Mặc đâu?

Quý Hoài đứng dậy vọt về phía trước. Cậu chẳng màng gì nữa, lòng hoảng hốt tột cùng, cậu sợ chú Mặc giống cậu, một mình trong đám cháy nhìn chính mình dần tàn lụi.

Rất đau, thật sự rất đau.

“Ai đó? Làm gì đấy? Địch! Ngăn cậu ta lại!” Đội trưởng lính cứu hỏa liếc nhìn thấy một bóng người xoẹt qua, anh ta liền quát lên không cho Quý Hoài xông vào trong, nhưng không có tác dụng, thế là cũng đuổi theo cậu.

Hai lính cứu hỏa phía trước nghe thấy tiếng đội trưởng thì quay đầu ngăn Quý Hoài lại, Quý Hoài vội vã gào lên: “Buông ra! Buông ra!”

“Cậu không được vào trong, bên trong cháy rụi hết rồi!” Lính cứu hỏa dùng sức kìm cậu lại, khuyên nhủ.

“Buông ra, buông ra!!!” Quý Hoài gào lên gi哑 gi哑 thật mạnh, ngọn lửa ngập trời in trong mắt cậu, nước mắt tuôn rơi lã chã.

Lính cứu hỏa sửng sốt, bất đắc dĩ khuyên: “Cho dù bên trong có người thì bây giờ cũng không còn nữa rồi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức, cậu đừng xúc động quá.”

Quý Hoài gào lên xé gan xé phổi, tuyệt vọng thảm thiết: “Tôi muốn đi vào, chú Mặc còn ở trong đó, tôi muốn đi vào! Các anh đừng cản tôi!”

Lính cứu hỏa không ngăn được Quý Hoài, một người nữa thấy thế cũng đi lên đề cậu lại. Cứu hỏa cấp bách, nhân lực đều tập trung dập lửa bên đại trạch Hoa gia, bên này chỉ có mấy móng mà lại còn tổn mất hai người để ngăn Quý Hoài, nhất thời đội trưởng nổi nóng.

Anh ta chỉ vào Quý Hoài quát: “Lấy dây thừng trói cậu ta lại! Trói vào gốc cây kia!”

Hai lính cứu hỏa không ngăn nổi Quý Hoài gi哑 gi哑 quá mạnh, nghe thấy lệnh của đội trưởng thì thở phào cầm dây thừng trói Quý Hoài lại.

Quý Hoài lắc đầu kịch liệt, thở dốc cầu xin bọn họ: “Đừng... đừng... Chú Mặc còn ở bên trong...”

Lính cứu hỏa không đành lòng, nhưng bọn họ không thể ngồi canh chừng Quý Hoài được, dứt khoát trói cậu vào gốc cây.

“Lính cứu hỏa chúng tôi có trách nhiệm dập lửa cứu người, cứ giao mọi việc cho chúng tôi, cậu cứ yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.” Hai người lính cứu hỏa đề Quý Hoài lại, quấn ba vòng dây trói cậu vào gốc cây, liên tục nói xin lỗi.

Bọn họ không có thời gian canh chừng Quý Hoài, từ lúc nhận được báo cháy thì phải giành giật từng giây, bởi vì chỉ chậm một giây thôi cũng có thể mãi mãi mất đi một sinh mệnh.

Quý Hoài ngồi dưới đất, người bị trói ba vòng dây cột nút lại phía sau gốc cây, cậu có giấy thế nào cũng không thoát được.

Hai người lính cứu hỏa trói cậu có vẻ như đã gặp rất nhiều trường hợp như vậy rồi, họ biết rằng nếu để người ta cứ nhìn đám cháy mà bản thân lại bất lực không thể làm gì, những thân nhân ấy có lẽ sẽ phát điên mất.

Cho nên bọn họ cột Quý Hoài lại ở phía sau gốc cây, không để cậu nhìn thấy đám cháy.

Quý Hoài chỉ có thể nhìn đêm tối bao trùm lấy khu rừng sau núi và ánh lửa cháy hắt về phía này, lá cây ngọn cỏ đều bị ánh lửa chiếu sáng bừng chói mắt.

Quý Hoài vẫn luôn mở to mắt, cho tới khi ánh lửa hắt lại trên cây cỏ không còn nữa, trong không khí bắt đầu bốc lên một mùi tro bụi ghê tởm.

Đó là mùi của đồ vật sau khi cháy rụi, một loại mùi mục nát hỗn loạn, hít thở không thông.

Ngửi thấy loại mùi ấy là biết được rằng chẳng còn lại bất cứ thứ gì sót lại. Cậu sợ rằng giữa thứ mùi ấy lại ngửi được mùi máu thịt bị thiêu rụi, cậu nhắm mắt lại, cắn chặt răng, thân thể run lên từng hồi.

Đội trưởng lệnh cho lính cứu hỏa đeo mặt nạ phòng độc tiến vào trong nhà, hai người báo cáo: “Chỉ phát hiện ra một thi thể, không phát hiện gì nữa.”

“Ừm.” Đội trưởng gật đầu, nhìn thoáng qua thi thể dưới chân, đã bị thiêu rụi toàn bộ không nhìn ra hình thù gì.

“Báo cảnh sát đi, vụ này giao cho bên cảnh sát.” Đội trưởng nói, sau đó đi ra ngoài. Lúc đi ra anh ta đá phải một đồ vật dưới chân, anh ta dừng lại, ngồi xuống dùng bàn tay đeo găng tay cầm lên.

“Một con dao gấp?” Con dao này bị đốt lâu như thế mà không biến đổi hình dạng, trừ lúc cầm lên rất nóng. Con dao này không giống với hàng mua vỉa hè, mà càng giống như đồ vật được phân phối trong cơ quan tổ chức nào đó.

Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy nghi ngờ, thả con dao lại chỗ cũ, tuy rằng đã cháy gần hết mọi thứ nhưng du sao cũng là hiện trường vụ án, bao nhiêu năm kinh nghiệm, anh ta nhìn là biết ngay đây là một vụ phóng hỏa có chủ đích. Bây giờ liên quan đến mạng người thì đã cấu thành án hình sự, phải giao cho phía cảnh sát.

Bọn họ lại kiểm tra một lúc nữa, không phát hiện thêm gì mới rời khỏi hiện trường. Mới ra thì cảnh sát tới, tốc độ làm việc của bên hình sự cũng rất nhanh, đã kiểm tra xung quanh một vòng rồi. Đội trưởng phòng cháy chữa cháy thuật lại đơn giản tình huống bên trong cho cảnh sát, sau đó thấy một người chen từ phía sau đám cảnh sát lên.

“Cảnh quan, người bên trong đâu?” Là Lục Thất, toàn thân đều là tro bụi, trên mặt còn bị thương, anh sốt ruột nhìn bên trong, hoảng sợ lại bối rối nhìn cảnh sát: “Hai người bên trong đâu?”

“Hai người? Chúng tôi chỉ phát hiện ra một thi thể.” Đội trưởng nói.

“Cái gì?!” Lục Thất tối sầm mắt, suýt nữa không đứng được.

“Bây giờ còn chưa điều tra rõ ràng, tình huống trước mắt cũng khó nói được, cho nên cậu cứ bình tĩnh, cảnh sát sẽ toàn lực điều tra.” Cảnh sát cũng là người rất quen thuộc - Đội trưởng Dương.

Đội trưởng Dương cho người trấn an Lục Thất rồi dẫn người đi vào trong thăm dò, đội trưởng phòng cháy chữa cháy đứng bên cạnh vỗ trán: “Đúng rồi, còn một người bị chúng tôi trói.”

“Trói? Là nghi phạm sao?” Đội trưởng Dương cả kinh.

Đội trưởng phòng cháy chữa cháy lắc đầu, “Không không, cậu ta định xông vào đám cháy nên chúng tôi đành phải trói lại.”

“Ai?” Lục Thất hỏi, “Đâu rồi?”

Đội trưởng phòng cháy chữa cháy dẫn tất cả qua đó, chỉ thấy một người đang cúi đầu bị trói chặt ở gốc cây.

“Hoài thiếu gia?” Lục Thất khiếp sợ nhìn cậu, vô cùng đau lòng.

Quý Hoài mặc áo sơ mi, cổ bị trói đều rỉ máu, vừa nhìn đã biết là giấy giụa rất mạnh, Lục Thất vốn đã khổ sở, không biết Hoài thiếu gia biết chuyện thì sẽ ra sao, anh tháo dây thừng ra.

Quý Hoài bất động thật lâu, đủ loại suy nghĩ dâng lên trong đầu Lục Thất, anh không nhìn được, mũi cay cay, “Hoài thiếu gia, cậu nhất định phải bình tĩnh.”

Quý Hoài chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt mất tiêu cự, sau đó đột nhiên run mạnh một cái. Mắt Lục Thất đã ướt nhẹp, anh bắt lấy tay Quý Hoài, lời an ủi không thể ra khỏi miệng, Quý Hoài chốc lát đã hiểu ra.

“Đâu rồi?” Quý Hoài khàn khàn giọng hỏi.

Lục Thất há miệng thở, muốn nói là không còn rồi, muốn nói là bên trong chỉ có một thi thể không biết là thiếu gia hay là Văn Bân, anh không dám nói, dù là ai thì đối với bọn họ đều vô cùng đau xót.

“Quý tiên sinh, Lục tiên sinh, các cậu phải phối hợp với chúng tôi lấy khẩu cung.” Đội trưởng Dương nói.

Lục Thất đỡ Quý Hoài dậy, hai người đều chưa ổn định cảm xúc, thậm chí Quý Hoài như đã mất hồn, Quý Hoài đứng lên, gật gật đầu nhẹ giọng đáp: “Được.”

Sau đó cậu quay đầu nở một nụ cười nhạt: “Anh Lục, anh dìu em đi với, chân em tê quá.”

“Ừ.” Lục Thất đỏ mắt lên, không dám nhìn vào mắt Quý Hoài nữa.

Quý Hoài mới bước một bước liền lão đảo, Lục Thất lập tức đỡ lấy cậu, vừa chạm vào liền nhận ra tay Quý Hoài đã ướt đầm.

“Tay cậu...” Lục Thất nói không ra tiếng, anh nắm tay Quý Hoài nhìn, ngón tay toàn là máu, lật lại thì thấy máu chảy đầm đìa, còn có vài mẫu vụn từ dây thừng trên đó.

“Không sao, dìu em đi một đoạn.” Quý Hoài buông tay xuống, thúc giục Lục Thất.

Lục Thất hít sâu một hơi nhịn lại nước mắt đang trào ra, sau đó dìu Quý Hoài đi. Đi tới cửa Lục Thất vẫn chưa buông tay, bờ vai dưới tay anh đang run rẩy không ngừng.

Anh sợ nếu buông tay thì Quý Hoài sẽ sụp đổ mất, anh cũng sợ Quý Hoài sẽ làm ra chuyện gì không thể cứu vãn.

Bây giờ không có thiếu gia, anh nhất định phải chăm sóc thật tốt cho Quý Hoài.

Quý Hoài đứng yên ở cửa thật lâu, trước mắt chỉ còn đồng đồ nát bị thiêu rụi tới tận khung, còn có một thứ mùi khó chịu truyền tới.

“Em đi lấy bánh ngọt.” Quý Hoài bỗng nhiên mở miệng, “Bánh ngọt, bánh ngọt có hình Cừu Vui Vẻ mà chú Mặc thích nhất, em làm đấy, chú Mặc...”

Yết hầu Lục Thất nghẹn lại, nước mắt lại ứa ra.

“Anh ấy còn chưa ăn thử.” Quý Hoài nói chưa dứt lời liền bắt đầu khóc.

Khóc rất lớn, xé gan xé phổi, như là muốn đào cả trái tim ra ngoài.

Tuyệt vọng, gào thét, kêu khóc.

Tiếng khóc đứt quãng bay trong gió, âm thanh nào cũng tràn ngập vẻ bi thương.

Gió thổi lá cây kêu xào xạc như hòa theo tiếng khóc đau xót của cậu, bay khắp trời đêm.

Đêm nay là sinh nhật 30 tuổi của Giang Tử Mặc, Quý Hoài làm bánh ngọt, nhưng Giang Tử Mặc chưa kịp ăn.

150. Chương 151: Hoa Cẩm Tú Chết Rồi

Edit: anh Dờ

Lúc Hạ phu nhân tới, Quý Hoài và Lục Thất vừa lấy khẩu cung xong. Bên trong đã cháy rụi, cảnh sát kéo dây cách ly không cho ai đi vào, Quý Hoài đi vòng vòng xung quanh căn nhà, Lục Thất thì theo sau.

Hạ phu nhân thấy bọn họ thì ánh mắt đỏ lên, trước đó cô và Hạ Phủ Hiên đã tìm cảnh sát tìm hiểu tình huống, cảnh sát đương nhiên biết Hạ thiếu tướng, thấy hấn vào hiện trường thì không ngăn cản.

Đội trưởng Dương cho người dọn dẹp hiện trường, Hạ Phủ Hiên nhìn quanh bốn phía, sau đó ngồi xổm xuống lật vải trắng đắp thi thể ra nhìn.

Hạ phu nhân sốt ruột hỏi: “Thế nào?”

Hạ Phủ Hiên quan sát một lát rồi lắc đầu, Hạ phu nhân thở phào nhẹ nhõm nói: “Phái người tìm xung quanh, hai người sống sờ sờ, nếu có bị thương thì càng không thể chạy xa.”

“Ừm.” Hạ Phủ Hiên gật đầu.

Đội trưởng Dương thấy thế khó hiểu hỏi: “Có thể nhìn ra là ai không?”

Hạ Phủ Hiên đáp: “Không phải Tử Mặc, hình dạng khung xương không đúng.”

“Đội trưởng Dương, chúng tôi tìm được cái này.” Một gã cảnh sát trẻ tuổi cầm con dao gấp tới, Hạ Phủ Hiên vừa thấy thì khựng lại.

Hạ phu nhân nhú mày: “Đây là quà sinh nhật anh tặng cậu ấy.”

Hạ Phủ Hiên và Hạ phu nhân liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu lo lắng.

Hạ phu nhân bước ra ngoài, thấy Quý Hoài đang đi vòng vòng, Hạ phu nhân thở dài nói: “Em đi xem thẳng nhóc.”

Lục Thất thấy Hạ phu nhân đến thì dừng bước, “Hạ phu nhân.”

Quý Hoài vẫn còn đang đi, Lục Thất lo lắng nhìn cậu, sau đó nói với Hạ phu nhân: “Hạ phu nhân, Quý Hoài như vậy... Tôi cũng không biết khuyên nhủ thế nào nữa.”

“Để tôi xem.” Hạ phu nhân đuổi theo Quý Hoài, cô vốn tưởng cậu sẽ rất đau khổ, nào ngờ ngoại trừ sắc mặt rất xấu, ánh mắt Quý Hoài vô cùng tỉnh táo.

“Hạ phu nhân.” Quý Hoài khàn giọng chào một tiếng.

Hạ phu nhân nói: “Bên trong có một thi thể, Phủ Hiên nói không phải là Tử Mặc, cũng không phải là Văn Bản.”

Quý Hoài run rẩy lông mi, dừng lại một lúc lâu rồi mới đáp, “Ừm, cháu biết.”

“Chỉ cần người không xảy ra chuyện, những chuyện khác đều không đáng nhắc tới. Cháu là đứa trẻ ngoan, Tử Mặc giờ không ở đây, cháu phải tự chăm sóc bản thân cho thật tốt.”

“Cháu biết mà.” Quý Hoài gật gật đầu, “Cháu chỉ muốn làm mình tỉnh táo hơn một chút.”

Vừa rồi sau khi khóc một trận, cậu cố gắng đè xuống tâm trạng đau xót, sau đó dần bình tĩnh lại. Nhưng nghĩ là thế, cậu không thể lờ đi được, chỉ có thể đi hết vòng này tới vòng khác, đi qua những nơi chú Mặc đã từng ở đó trong ký ức để khiến bản thân bình tĩnh lại.

Hạ phu nhân bảo Quý Hoài về ở nhà cô, Quý Hoài không đồng ý, cậu muốn thuê phòng khách sạn để thăm dò tin tức về chú Mặc, Lục Thất cũng không đồng ý, cuối cùng Lục Thất kéo Quý Hoài tới căn hộ của anh.

Lục Thất thu dọn giường để Quý Hoài ngủ, Quý Hoài ngồi ở sofa cầm chén nước lạnh ngắt, lắc đầu, “Em không ngủ được.”

“Không ngủ được cũng phải nghỉ ngơi, bây giờ bốn giờ, sắp sáng mất rồi.”

Quý Hoài vẫn bất động, Lục Thất ngồi xuống đối diện cậu, vừa ngồi xuống mới thấy toàn thân rệu rã, rõ ràng là mệt chết đi được nhưng anh cũng như Quý Hoài, không ngủ được.

Hai người ngồi thật lâu, chân trời dần hửng sáng, mặt trời ló rạng, Lục Thất mới giật mình nhận ra toàn thân cứng nhắc, xương cốt kêu răng rắc.

“Hoài thiếu gia?” Anh thấy Quý Hoài vẫn ngồi bất động như thế, lo lắng gọi.

Quý Hoài run lên như bống đứng bưng tỉnh, mê mang nhìn anh, một lúc lâu sau ánh mắt cậu mới hồi thần, cứng nhắc nhìn đồng hồ trên tường.

“Sáu giờ.” Cậu nói.

Lục Thất lắc đầu ép mình tỉnh táo, nhìn Quý Hoài nói: “Cậu muốn ăn gì để anh đi mua.”

Quý Hoài trắng bệch cả mặt, lạnh lẽo không còn sắc máu, Lục Thất lo lắng không thôi, lại không để ý rằng chính mình cũng mang sắc mặt như thế.

Quý Hoài đứng lên, cứng đờ đi ra ngoài: “Em đi với anh.”

Mua đồ ăn sáng về rồi hai người lại ngồi im lặng.

Đồng hồ quay hết vòng này tới vòng khác, thời gian như bị kéo dài, tiếng tích tắc của đồng hồ khiến người ta hoảng hốt.

Bọn họ ngồi im lặng hai tiếng, Quý Hoài bỗng dưng nói: “Trên lưng bị đâm một dao đúng không?”

Lục Thất một lúc sau mới phản ứng lại, gật gật đầu.

“Đầu thì sao?” Quý Hoài nhớ Lục Thất đã nói khi lấy khẩu cung rằng chú Mặc lăn từ lầu hai xuống, đầu đập vào tường.

Lục Thất tự trách nói: “Lúc Văn Bản kéo anh ra, anh chỉ thấy thiếu gia ngã xuống từ trên lầu...” Lúc ấy bốn phía chìm trong biển lửa, năm tên áo đen đuổi theo, Vương Văn Bản trúng hai dao, còn thiếu gia bị đâm một dao.

Thiếu gia quát kêu Vương Văn Bản dẫn anh ra ngoài trước, Vương Văn Bản chần chừ một lát rồi vác Lục Thất chạy ra. Anh giẫy giụa: “Thiếu gia còn ở trong, anh không thể đi!”

Wương Văn Bản kìm lại hai tay anh, vác Lục Thất chạy vào rừng cây, “Anh đi ra ngoài gọi người lại đây.”

“Anh không đi.” Lục Thất biết mấy người kia đều cầm dao, mà cả thiếu gia và Vương Văn Bản đều bị

thương, không đợi nổi cứu viện. Vương Văn Bản đề anh lại không cho anh giầy giụa, đám cháy phía sau đã cháy lên tận nóc nhà, cắn nuốt mọi thứ.

Wương Văn Bản thâm sâu nhìn anh, Lục Thất sốt ruột vì thiếu gia còn ở trong, suýt chút nữa thì đánh nhau với Vương Văn Bản.

Wương Văn Bản nhìn anh thở dài: “Tôi sẽ vào cứu lão đại, anh ở ngoài này đợi.” Lục Thất nổi giận ngắt lời cậu: “Cậu đi vào thì làm được gì? Không muốn sống nữa sao!?”

Wương Văn Bản che miệng anh lại, Lục Thất “ưm ưm” kêu không ra tiếng. Vương Văn Bản lại gần, Lục Thất ngửi thấy mùi máu từ người cậu.

Wương Văn Bản lại thở dài: “Anh Thất, anh không cần trốn em, em đã buông tay rồi. Nếu... nếu còn sống, em cũng sẽ không gặp anh nữa.”

Lục Thất khiếp sợ nhìn cậu, dùng ánh mắt bảo Vương Văn Bản buông tay ra. Anh bị bưng kín miệng, hai tay cũng bị khóa. Vương Văn Bản đề anh xuống đất, ngồi xuống nhìn Lục Thất.

“Anh Thất.” Cậu dừng lại một chút, cậu tiếp theo lại không nói ra, dường như là không cần phải nói nữa. Cậu ghé vào bàn tay đang bịt miệng Lục Thất của mình, đặt một nụ hôn lên đó. Sau bàn tay cậu chính là đôi môi của anh.

Lục Thất còn chưa kịp kinh ngạc thì đã bị Vương Văn Bản đánh ngất, lúc tỉnh lại thì thấy căn nhà đã cháy rụi, cảnh sát ùn ùn kéo đến.

Anh không dám nghĩ sau khi Vương Văn Bản trở lại trong nhà đã xảy ra chuyện gì, thiếu gia xảy ra chuyện gì. Lúc ấy anh không thể làm gì, bây giờ cũng không thể làm gì.

Quý Hoài im lặng một lúc lâu, đứng lên nói: “Em tới cục cảnh sát hỏi vài chuyện.”

“Anh đi cùng cậu.” Lục Thất nói.

Chưa ra khỏi nhà, bọn họ đã nhận được điện thoại của đội trưởng Dương kêu đến cục cảnh sát một chuyến. Quý Hoài nghĩ vụ án có tiến triển, vội vàng cùng Lục Thất chạy tới.

Nhưng khi tới thì bọn họ bị tách ra hai phòng khác nhau, ngồi trước mặt cậu là đội trưởng Dương.

“Chúng tôi có vài vấn đề cần hỏi cậu, cậu có biết người này không?” Đội trưởng Dương cầm ảnh chụp hỏi cậu, Quý Hoài lắc đầu.

Ảnh chụp một người đàn ông tầm ba mươi bốn mươi tuổi, đầu hói mũi khoằm, bởi vì cúi đầu trông mắt nên nhìn có vẻ rất hung dữ.

Đội trưởng Dương buông ảnh chụp xuống, hai tay đan vào nhau để trên bàn, sau đó nhìn Quý Hoài nói: “Người này phóng hỏa ở Hoa gia, cậu không biết cũng không sao, nhưng cậu hẳn là quen Hoa Cẩm Tú chứ?”

Quý Hoài lạnh giọng đáp: “Quen, nhưng thế thì sao?”

“Đương nhiên là có sao đấy, Hoa Cẩm Tú đêm qua bị bỏng nặng trong đám cháy, đã khẩn cấp đưa đi bệnh viện, sáng nay vừa tắt thở.”

Đồng tử Quý Hoài co rụt, cậu không kịp phản ứng, Hoa Cẩm Tú cứ như vậy mà chết rồi?

“Hoa Cẩm Tú có thù oán với cậu, nhiều lần gây sự với cậu trước mặt người khác, hơn nữa bạn trai cô ấy còn đã từng đánh cậu, cậu còn nhớ rõ chứ?” Đội trưởng Dương tiếp tục nói: “Huống hồ chuyện Tề Nguyệt là mẹ Hoa Cẩm Tú rời khỏi Hoa gia cũng có bàn tay của *“các cậu”* nhúng vào.” Anh ta nhấn mạnh hai chữ.

Quý Hoài bực dọc nhúu mày: “Anh nghi ngờ tôi chủ mưu phóng hỏa? Nghi ngờ tôi tìm người tới phóng hỏa khiến Hoa Cẩm Tú phải chết?” Quý Hoài chỉ chỉ người trong tấm ảnh.

“Không phải hoài nghi mà là khẳng định, tên này đã thừa nhận rồi.” Đội trưởng Dương nói.

Quý Hoài lạnh giọng phản bác: “Không thể nào, tôi không làm.”

Đội trưởng Dương tựa vào lưng ghế, yên lặng nhìn cậu một lúc lâu, Quý Hoài bình tĩnh nhìn lại không hề sợ sệt.

Đột nhiên, đội trưởng Dương nở nụ cười: “Tôi biết không phải cậu, tên này thừa nhận là không phải cậu làm.”

Quý Hoài vừa định thở phào nhẹ nhõm thì lại bắt đầu cảnh giác, sắc mặt còn lạnh hơn khi nãy, lạnh lùng nhìn anh ta: “Cũng không phải chú Mặc, không thể là anh ấy.”

“Hoa Cẩm Tú có thù oán với cậu, thế là hẳn báo thù cho cậu, cũng không phải lần đầu hẳn làm như vậy.”

Quý Hoài ép chính mình phải bình tĩnh, bây giờ còn chưa biết tin tức về chú Mặc, cậu không thể để chú Mặc phải gánh oan.

Cậu siết lòng bàn tay nói: “Đội trưởng Dương đang ăn ốc nói mò hay là phá án vậy? Đây cũng không phải lần đầu anh vô duyên vô cớ nghi ngờ chú Mặc, chẳng lẽ lúc ở học viện cảnh sát anh không học rằng cảnh

sát không được cứng nhắc rập khuôn sao?”

Đội trưởng Dương cười nói: “Một năm trước gặp cậu đâu thấy cậu mồm mép như thế này.”

Quý Hoài hừ một tiếng không nói chuyện, đội trưởng Dương cười, đứng lên mở cửa: “Tâm sự với cậu tỳ thôi, cảnh sát sẽ không bắt oan người.”

“Hy vọng là thế.” Quý Hoài đứng lên đi ra cửa.

Lục Thất đã ra từ trước, sắc mặt cũng rất xấu, đại khái là bị hỏi y như Quý Hoài.

Lục Thất bực dọc: “Hoa Cẩm Tú đã chết thì liên quan gì đến thiếu gia, Hoa gia xảy ra chuyện gì cũng tính hết tội lên đầu thiếu gia sao?”

Quý Hoài không nói gì, bình tĩnh đi về phía trước, vừa rồi cậu hỏi cảnh sát có tìm được chú Mặc hay không, cảnh sát nói không có manh mối. Bây giờ đầu óc cậu rất hỗn loạn nhưng lại vô cùng tỉnh táo, không có chú Mặc ở đây, cậu không thể không lo nghĩ cẩn thận mọi chuyện.

Đêm qua phòng Hoa Cẩm Tú phát nổ sau đó biệt thự bên này cũng bốc cháy, không thể không liên quan. Đầu tiên là phòng Hoa Cẩm Tú nổ mạnh, Hoa gia bốc cháy, ngay sau đó biệt thự bên này cũng liền bốc cháy, hơn nữa còn có năm tên áo đen lén vào. Nếu là Hoa gia làm, vậy sao Hoa Cẩm Tú phải chết? Nếu không phải Hoa gia, vậy thì là ai?

Trừ những việc đó ra, chú Mặc đang ở đâu? Xảy ra chuyện gì? Vết thương trên người có đau hay không?

“Đi đâu vậy??” Lục Thất thấy Quý Hoài cầm chìa khóa khởi động xe.

Quý Hoài bình tĩnh kéo dây an toàn nói: “Đến bệnh viện xem Hoa Cẩm Tú.”

151. Chương 152: Ép Bản Thân Trưởng Thành

Edit: anh Dờ

Lúc tới bệnh viện cũng chưa nhìn thấy Hoa Cẩm Tú, bởi vì Hoa Duẫn Hòa đã ngăn lại.

Bệnh viện chỉ có Hoa Duẫn Hòa và Hoa Cẩm Lăng, Hoa Duẫn Hòa đỏ quạch mắt, thấy Quý Hoài tới thì trực tiếp hô cút, Quý Hoài nghĩ ngợi một lát rồi xoay người rời đi.

Cậu về Hoa gia, đám cháy lớn đã đốt trụi mọi thứ, chỉ còn lại một đồng phế tích. Bây giờ nơi này không thể ở được nữa, đám người hầu đều giải tán, chỉ còn một hai người ở lại thu dọn đồ đạc.

Quý Hoài đi dọc theo căn nhà nhìn một vòng, có thể xác định là đám cháy bắt nguồn từ phòng của Hoa Cẩm Tú sau đó mới lan ra toàn bộ Hoa gia, nếu đám người hầu không phản ứng nhanh thì căn nhà này đã cháy rụi rồi sụp xuống rồi.

Lục Thất nhìn mà thấy tiếc, anh nói: “Trước kia chú Giang với cô Đào ở đây, nhà đẹp lắm, một năm bốn mùa hoa nở đầy vườn, cô Đào rất hay quét tước nhà cửa, trừ bảo mẫu ra thì căn nhà chỉ có mấy người họ ở thôi.”

“Cha mẹ chú Mặc gặp chuyện không may ra sao?” Quý Hoài chỉ nghe phong thanh không biết cụ thể, mà chú Mặc cho tới giờ vẫn không nói ra.

“Lúc ấy công ty Giang gia gặp vấn đề về tài chính, cổ đông lớn thứ hai trong công ty mang tiền chạy trốn, chú Giang vì duy trì công ty nên tìm mấy người dẫn đường cùng cô Đào sang Myanmar thương lượng chuyện làm ăn, đối phương là một thương lái chuyên buôn bán phi thủy người Myanmar, trong tay có rất nhiều nguồn hàng. Vốn dĩ chú Giang định đi một mình, cô Đào cũng không quan tâm chuyện của công ty lắm, nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, cô ấy nguyện ý cùng chú Giang gánh vác. Lần đó đi Myanmar, cô Đào lo lắng không thôi nên mới nhờ Hoa Chính Diệu trông coi thiếu gia.” Lục Thất nói tới Hoa Chính Diệu thì nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng thở dài, “Không ngờ ba ngày sau thì có tin dữ, chú Giang đi xe, tài xe sảy tay lái đâm xuống vách núi, sau đó không có tin tức gì nữa.”

Quý Hoài im lặng, ngẩng đầu lên nhìn căn nhà, nhẹ giọng hỏi: “Cảnh sát không tra ra cái gì sao?”

“Không, thi thể cũng không tìm thấy, chỉ tìm được chiếc gậy của chú Giang ở trên vách núi.” Lục Thất nói.

Quý Hoài nhớ tới chiếc gậy mà Giang Tử Mặc vẫn luôn mang bên người, sau đám cháy kia thì chẳng còn lại gì, người còn chả thấy nói gì tới gậy.

Quý Hoài vòng vòng một lát không tìm thấy gì hữu dụng, cậu sốt ruột muốn làm gì đó. Cậu dọc theo biệt thự đi ra ngoài, ép chính mình phải nghĩ xem là có chuyện gì xảy ra, ai làm, ai phái người tới, nhưng tuyệt nhiên không dám nghĩ tới chú Mặc.

Cậu chỉ cần tưởng tượng thôi là bắt đầu hoảng loạn, sự sợ lo lắng dần biến thành sợ hãi.

Lục Thất đi theo sau, sợ cậu sụp đổ mất. Nhưng chính Quý Hoài cũng biết, giờ không có chú Mặc ở bên, cậu không thể xảy ra chuyện, cậu phải tỉnh táo.

Trước kia cậu yếu đuối nhút nhát, gặp chuyện gì cũng dựa vào chú Mặc, luôn cảm thấy có chú Mặc ở trước mặt rồi thì chẳng cần nghĩ ngợi gì nữa, cũng không cần làm gì hết. Chú Mặc thương yêu cưng chiều cậu, khiến cậu có thể an tâm sống dưới sự che chở của hắn.

Nhưng bây giờ chú Mặc gặp chuyện, cậu phải tự ép chính mình kiên cường lên, chú Mặc không ở đây, cậu không được làm chú lo lắng.

Lục Thất đi tới chỗ mà hôm qua Vương Văn Bản đánh ngất anh, anh đột nhiên đưa tay sờ lên môi, rõ ràng Vương Văn Bản vẫn chưa hôn tới, lại cảm giác như đã chạm vào đôi môi ấm áp của Vương Văn Bản rồi, giống như nụ hôn ấy không hề cách một bàn tay.

Có ghét không? Anh tự hỏi mình một câu.

Không ghét đúng không?

Đột nhiên tim anh đập mạnh, lòng rối như tơ vò.

Từ nhỏ anh không có anh chị em, vẫn luôn muốn có em trai hoặc em gái, thiếu gia tuy nhỏ hơn anh mấy tuổi nhưng không bao giờ cho anh loại cảm giác được làm đàn anh. Sau khi Vương Văn Bản tới, anh phần khích đến không ngủ được. Đi chơi ở đâu cũng mang theo Vương Văn Bản, có cái gì ngon, cái gì vui cũng giữ lại cho cậu một phần.

Nhưng nếu không phải là em trai mà là một thân phận khác thì sao?

Không cần nghĩ, phản ứng đầu tiên của anh là khiếp sợ và phẫn nộ, anh chưa bao giờ nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng như vậy.

Nhưng vài năm sau thiếu gia nhìn trúng một thằng nhóc, anh lại không cảm thấy ngạc nhiên. Rõ ràng trước đây rất tức giận, tới lượt thiếu gia lại trở thành chuyện đương nhiên.

Vậy anh thì sao?

Cũng là chuyện đương nhiên?

“Anh Lục, đây là cái gì vậy?” Quý Hoài đi từ trong rừng cây ra, xòe lòng bàn tay cho Lục Thất xem một món đồ hình ngũ giác màu đỏ.

Bùa?

Lục Thất cầm lấy xem, kinh ngạc nói: “Đây là bùa bình an trong chùa miếu của dân bản xứ Myanmar, hình vẽ bên trên không giống với nước mình.” Lục Thất biết bởi vì trước kia chú Giang ra ngoài bàn chuyện làm ăn, có lần tới Myanmar đem về hai lá bùa như thế này, một cho thiếu gia, cái còn lại thì cho anh.

“Myanmar?” Quý Hoài nhú mày, “Em nhặt ở sau núi.”

“Đúng rồi!” Lục Thất bỗng nhiên ngắt lời cậu, “Hình như... không đúng, năm tên áo đen kia hình như không phải người Trung Quốc!”

“Người Myanmar?” Quý Hoài càng nhíu mày chặt hơn, “Nhập cảnh trái phép?”

Nhập cảnh trái phép vào quốc nội sẽ không có hộ khẩu, nhưng có một số vùng xa xôi không quản lý chặt, có thể làm giả hộ khẩu và giấy tờ.

Nhưng Kim Thành dù gì cũng là thành phố loại hai nổi danh trên cả nước, quản lý nhân khẩu rất nghiêm ngặt, trừ phi những người này cũng không phải người Kim Thành. Gần với Myanmar nhất chính là Thục Nam, dân ngoại lai tới đó rất nhiều, đa số là dân Đông Nam Á, hợp pháp hay phi pháp đều có cả.

Quý Hoài bỗng dưng giật mình, nếu nói vậy thì Hoa Cẩm Lăng ở Thục Nam một thời gian, không chỉ thành lập công ty bên đó mà còn mời về một nhóm người.

Trừ mấy nhà thiết kế trang sức quốc tế thì có lẽ nào còn ẩn núp một nhóm người đằng sau?

Quý Hoài thay đổi sắc mặt, vội vàng đi về phía trước: “Tới A Uyển.”

Người trong A Uyển đã biết Giang Tử Mặc và Vương Văn Bản xảy ra chuyện. Lúc Quý Hoài đi vào, bọn định an ủi mấy câu, nào ngờ cậu trực tiếp ngắt lời, “Các anh có thể tra được tin tức của Hoa Cẩm Lăng không? Tất cả mọi thứ, người bên cạnh anh ta, hoặc là lúc trước ở Thục Nam đã làm gì.”

Hoa Gia và lão Ngũ thấy vẻ mặt Quý Hoài rất nghiêm trọng thì sửng sốt, sau đó gật đầu: “Có thể.”

“Được, vậy bây giờ điều tra luôn đi.”

Quý Hoài đứng phía sau bọn họ, không nói một lời nhìn họ thao tác. Hoa Gia và lão Ngũ mới đầu còn thấy mất tự nhiên, cứ cảm thấy Quý Hoài có một loại khí thế cần nuốt người khác y hệt lão đại khiến bọn họ không dám nhiều lời, nhưng tới lúc bắt tay vào làm, bọn họ không rảnh nghĩ tới chuyện đó nữa.

Không biết là bình thường Hoa Cẩm Lăng đã quen cẩn trọng hay Hoa Cẩm Lăng thật sự không có vấn đề gì, bọn họ không tra ra cái gì dị thường.

Quý Hoài gật đầu bảo bọn họ gửi hết tài liệu tra được cho cậu, sau đó đi vào văn phòng của Giang Tử Mặc.

Cậu ngồi xuống nhưng không dám nghĩ tới người đã từng ngồi ở chỗ này, đầu óc lập tức chìm đắm trong đồng thông tin kia.

Hai năm trước Hoa Cẩm Lăng tới Thục Nam, trừ các hoạt động ngoài sáng, các hoạt động cá nhân hoàn

toàn không tra được.

Thói quen làm việc của Hoa Cẩm Lăng không hề giống người Hoa gia, anh ta rất cẩn thận, luôn đề cao cảnh giác. Quý Hoài còn cho người điều tra trợ lý bên cạnh anh ta nhưng cũng không phát hiện cái gì khác lạ.

Lúc Quý Hoài ngẩng đầu lên, đêm đã về khuya. Màn đêm buông xuống, ngoài cửa sổ lấp lánh đầy ánh sao.

Cậu ngừng lại, cảm thấy bên huyết thái dương đã nảy gân giống như sắp nứt ra rồi. Cậu xoa mi mắt rồi đứng lên, sau đó bỗng dừng khựng lại, khóe mắt vô thức liếc tới ống đựng bút bên phải máy tính, có một tấm ảnh nhỏ gài ở đó.

Quý Hoài cắn răng, thân thể bắt đầu run lên.

Ảnh chụp lần đó cậu làm sủi cỏ, gói bánh nát bét khiến chú Mặc cười nhạo mãi. Trên mặt cậu còn dính bột, tay gờ một cái sủi cỏ hình dạng kỳ cục lên, cười với ống kính.

Cậu nhắm mắt lại, phảng phất như nghe thấy chú Mặc ngồi đối diện cười: “Tôi có nên khen một câu trái lương tâm không đây?”

Lúc đó cậu rất vui vẻ, kiểu gì cũng bắt chú Mặc phải khen, “Anh khen em thì mất gì? Khen mấy câu cũng không được sao?”

Cuối cùng chú Mặc bị cậu năn nỉ đến hết cách, đành tặng cậu một câu: “Ít nhất thì rất có tự tin.”

Quý Hoài đưa tay lên bưng lấy đôi mắt, lòng bàn tay ướt đầm lệ.

152. Chương 153: Em Không Tới Trường Nữa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: anh Dờ

Quý Hoài ở văn phòng hai ngày, có lúc sẽ ghé vào bàn chợ mắt mấy tiếng, Lục Thất nhìn không nổi nữa đành kéo cậu về nhà.

“Hoài thiếu gia, cậu ngủ một lúc đi, mấy ngày không ngủ rồi.” Lục Thất lo lắng nói.

Quý Hoài khoát tay ý bảo mình không sao, nhưng lại nhìn thấy Lục Thất cũng rất mệt mỏi, quảng mắt thâm đen, cũng đã rất lâu không nghỉ ngơi rồi.

“Anh Lục, anh còn nói em, anh cũng không chịu đi nghỉ đấy thôi.”

“Anh không ngủ được.” Lục Thất rũ mắt, âm đạm thờ dãi.

Quý Hoài cũng thở dài nói: “Chúng ta đi về nghỉ ngơi một lát đi.”

Nhưng về tới nhà rồi, bọn họ vẫn không ngủ được. Quý Hoài nhắm mắt nằm, tai cứ vang lên tiếng ong ong khó chịu. Cậu nhủ mày, dòng suy nghĩ lại bắt đầu chuyển động, nhưng cũng giống như là chẳng nghĩ gì cả.

Cậu nhắm mắt lại mới thấy mắt đau xót, thân thể thì mỏi mệt, ngập vài cái nhưng vẫn không ngủ được.

Quý Hoài nằm không nhúc nhích, Lục Thất nằm ngay bên cạnh. Qua nửa giờ, Lục Thất ngồi dậy, Quý Hoài nghe thấy tiếng Lục Thất xuống giường đi ra cửa, sau đó cửa phòng đóng lại, thật lâu vẫn chưa thấy Lục Thất quay về.

Quý Hoài mở mắt ra, chăm chăm nhìn trần nhà, một lát sau cậu cũng ngồi dậy.

Quý Hoài đi ra ngoài thì thấy Lục Thất đang ngồi ở sofa cúi đầu hút thuốc, phòng khách tối om chỉ có đốm lửa từ tàn thuốc cháy le lói. Quý Hoài không thấy rõ mặt Lục Thất, nhưng không cần nghĩ cũng biết anh đang mang vẻ mặt thế nào.

Quý Hoài đến gần rồi ngồi xuống, Lục Thất sững sốt nói: “Cậu đang ngủ cơ mà?”

“Ngủ một lát thì tỉnh.” Thực tế là chưa ngủ, Lục Thất không ngủ được, cậu sao có thể ngủ.

Cậu nghiêng đầu nói: “Anh Lục, cho em một điếu đi.”

“Không được.” Lục Thất từ chối, “Thiếu gia biết sẽ đánh chết anh.”

Quý Hoài buồn bã, “Nếu anh ấy muốn quản em thì bây giờ xuất hiện đi, đừng bắt vô âm tín như vậy.”

Lục Thất chỉ có thể an ủi, “Hoài thiếu gia, thiếu gia sẽ không sao đâu.”

Quý Hoài lại ngẩng đầu lên xin Lục Thất một điếu. Ban đầu Lục Thất sống chết không cho, cuối cùng Quý Hoài tự thọc tay vào túi anh lấy thuốc. Cậu châm thuốc rít một hơi, mùi nicotine tràn ngập khắp khoang miệng. Quý Hoài chậm rãi thở ra, đây là điếu thuốc đầu tiên ở đời này của cậu.

Lục Thất lắc đầu cười khổ, “Nếu thiếu gia biết anh dạy hư cậu thì chắc chắn sẽ đánh anh.”

Quý Hoài cười khê, khuôn mặt thấp thoáng mơ hồ trong đêm tối.

Chú Mặc không hay hút thuốc, cậu chỉ thấy chú hút vài lần. Mà cậu bị chú quản rất chặt, rượu không đụng vào mấy giọt chứ đừng nói là thuốc lá. Nhưng đời trước Quý Hoài nghiện thuốc lá rất nặng, mỗi ngày hút tới mấy bao. Đặc biệt là sau khi học đại học chuyển ra khỏi Hoa gia, cậu càng không thể khống chế.

Trước kia không ai quản cậu, ban đêm không ngủ được sẽ ngồi dậy hút vài điếu, có đôi khi hút xong lại càng không ngủ được.

Vốn tưởng rằng đời này cậu được chú Mặc quản thì sẽ cai thuốc luôn, nhưng bây giờ chú Mặc đang ở đâu?

“Bên Hạ phụ nhân không có tin tức, bọn Hoa Gia lão Ngũ tra xét camera phụ cận cũng không thấy gì, đi đâu được chứ? Liệu có phải...” Đã xảy ra chuyện gì không.

“Không đâu.” Lục Thất lắc đầu, anh muốn an ủi cậu, nhưng chính anh còn không ngăn nổi cảm xúc của bản thân thì khuyên nhủ Quý Hoài kiểu gì đây. Lục Thất nghĩ một lát, bỗng dưng nhớ ra một chuyện: “Hoài thiếu gia, trường học khai giảng rồi đúng không?”

“Chắc vậy.” Quý Hoài không để tâm.

Lục Thất lúc này mới kinh hãi, thuốc cũng không hút nữa, “Mấy ngày nay quên bém mắt, không thể chậm trễ việc học của cậu được, để anh đi đặt vé.”

“Anh Lục.” Quý Hoài chậm rãi thở khói, ngắt lời anh: “Em không đến trường đâu, chú Mặc không về, em không có tâm trạng đến trường.”

“Anh có thể giúp cậu theo dõi tin tức bên này rồi báo cho cậu hàng ngày qua điện thoại. được không? Cậu thi tốt như vậy, thiếu gia rất vui. Không đi là không đi thế nào?” Lục Thất sốt ruột.

Quý Hoài lại châm một điếu thuốc nữa, bật lửa sáng lên, Lục Thất nhìn thấy dòng nước ánh lên trên khuôn mặt cậu, anh không nói gì nữa.

Lục Thất không chịu nổi, xoay đầu đi hút một hơi thuốc.

Quý Hoài gục xuống đầu gối nhìn nền đất, nước mắt rơi xuống, lặng yên không một tiếng động.

Cậu ôm lấy chân chính mình, bưng kín miệng, bả vai đơn bạc không ngừng run rẩy trong bóng đêm.

Lục Thất nghe thấy một chút âm thanh, nhưng anh không quay đầu lại, anh cố gắng mở to mắt để nước mắt không rơi xuống.

Quý Hoài có thể quang minh chính đại lo lắng cho thiếu gia, còn anh lấy tư cách gì mà lo cho Vương Văn Bản?

Sau nửa đêm hai người lại trở về giường, ngủ được hay không thì chỉ có họ biết.

Ngày hôm sau bên cảnh sát truyền đến một tin xấu, cách rừng núi một cây số phát hiện ra hai vết máu khác nhau, thông qua kiểm tra đã xác nhận một trong số đó là của Giang Tử Mặc. Tin tức này khiến Quý Hoài treo ngược tim lên.

Hạ phu nhân rất lo lắng, mỗi ngày tới thăm một lần, Quý Hoài luôn cười cười tán gẫu đôi câu với cô sau đó tiễn cô về. Hạ Phủ Hiên đã tự mình điều tra về đám người Myanmar kia, tốc độ còn nhanh hơn cảnh sát. Mấy ngày sau liền biết được bốn trong số năm tên đã vượt biên về nước.

Một khi ra khỏi quốc nội thì điều tra sẽ khó khăn hơn nhiều, dù là cảnh sát hay Hạ Phủ Hiên cũng rơi vào ngõ cụt.

Mặt Quý Hoài ngày càng tiêu tụy, cậu đã xa chú Mặc nửa tháng rồi.

Hôm đó, Quý Hoài từ A Uyển đi ra, không ngờ lại gặp Hoa Duẫn Quan, hoặc nói đúng hơn là Hoa Duẫn Quan đứng chờ cậu.

Quý Hoài định đi lướt qua ông ta, lại bị Hoa Duẫn Quan cản lại: “Quý Hoài, con... con đã ăn chưa, ta mời con đi ăn cơm.”

Quý Hoài từ chối thẳng thừng: “Không cần.”

Hoa Duẫn Quan ngượng ngùng, thấy Quý Hoài muốn đi thì vội nói: “Quý Hoài, A Chi đã về thủ đô, ta nghe nói con không đến trường, cô ấy đã giúp con bảo lưu rồi, giờ đến trường vẫn kịp.”

Quý Hoài không để ý, tiếp tục đi về phía trước, Hoa Duẫn Quan ở phía sau gọi theo vài tiếng rồi lái xe đi theo cậu. Quý Hoài về xe của mình, mở cửa xe ngồi vào rồi đạp ga đi thẳng.

Ngày hôm sau Hoa Duẫn Quan lại tới, ông ta không đi lên mà chỉ đứng dưới công ty. Quý Hoài thấy ông ta không quấy rầy thì cũng mặc kệ, liền tiếp vài ngày sau, Hoa Duẫn Quan không nhận được lại căn cậu lúc tan tầm.

“Quý Hoài, sắc mặt con kém quá, để ta đưa con đi viện.”

“Không cần.” Quý Hoài lắc đầu, Hoa Duẫn Quan sốt ruột kéo cậu lên xe.

Quý Hoài vô cùng bức mình, nhưng mấy ngày này thân thể cậu quả thật rất yếu, giãy giụa mấy cái liền mất sức. Hoa Duẫn Quan kéo cậu ngồi vào ghế xe, cài dây an toàn rồi khởi động xe.

Trên đường, Hoa Duẫn Quan luôn nghiêng đầu nhìn Quý Hoài, cậu không để ý, từ từ nhắm mắt lại tựa vào cửa sổ, cậu mơ màng rơi vào trong mơ. Trong giấc mơ, máu chảy lênh láng khắp mọi nơi, cậu chạy đến đâu vẫn toàn là máu, cậu gào thét thế nào cũng không ai đáp lại.

Cậu kinh hoàng chạy tiếp, dưới chân toàn là máu nhầy nhụa.

“Quý Hoài! Quý Hoài!”

Quý Hoài bừng tỉnh, toàn thân đều là mồ hôi lạnh, cậu mê mang nhìn phía trước, qua hồi lâu mới dần tỉnh lại.

Hoa Duẫn Quan lo lắng nhìn cậu: “Tới bệnh viện rồi, chúng ta kêu bác sĩ khám thử xem.”

Quý Hoài thở hổn hển mới chậm rãi bình phục lại, sắc mặt cậu tái nhợt, một chút thịt trên mặt giờ hoàn toàn biến mất. Cậu mở cửa xuống xe, nhất thời trời đất đảo lộn, mất ý thức.

Cậu lại mơ.

Trong mơ, chú Mặc đứng ngay phía trước cậu, ngay lúc cậu vươn tay ra bắt lấy thì chỉ bắt được khoảng không.

Bỗng nhiên, trên lưng chú Mặc rách ra một đường máu dài, cậu kinh hoàng nhìn chú Mặc ngã xuống.

“Chú Mặc, chú Mặc... đừng, đừng, chú Mặc!!!” Cậu hoảng sợ kêu gào, tay nắm chặt lấy chân.

Hoa Duẩn Quan đứng bên cạnh, vẻ mặt vừa lo lắng vừa phức tạp.

Khoảng thời gian này ông cũng có điều tra về chuyện của Quý Hoài sau khi tới Hoa gia, còn có chuyện của Giang Tử Mặc. Người Hoa gia đối xử với cậu thế nào, hiện tại Hoa Duẩn Quan đã biết cả, ông hối hận cũng không thể làm gì, ban đầu chính ông sống chết không nhận đứa con này, thậm chí lấy cậu ra để làm lá chắn, một chút cũng không thương xót.

Hoa Duẩn Quan vươn tay muốn nắm tay Quý Hoài, đây là đứa con của ông và A Chi. Trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ, vậy mà ông trời lại nói đây thật sự là con trai ông, là dòng máu chung của ông và A Chi.

Hoa Duẩn Quan kích động, đồng thời áy náy và hối hận. Trước khi ông tìm được Quý Hoài, cậu đã phải chịu nhiều đau khổ, mà sau khi ông tìm ra cậu, ông lại mang đến cho cậu nhiều đau khổ hơn.

Ông muốn bù đắp, nhưng lại không dám tới gần cậu, nếu Quý Hoài vẫn nhút nhát như trước thì ông có thể mang cậu về mà chăm sóc. Nhưng hiện tại Quý Hoài không cần ông, lần này xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không nguyện ý tìm tới ông.

Ông làm cha thật vô dụng, không hề có một chút trách nhiệm nào.

Quý Hoài là do suy nghĩ quá độ, áp lực nặng nề nên mới ngắt đi, bác sĩ bảo truyền hai bình nước sẽ giảm bớt, nào ngờ mấy tiếng sau Quý Hoài sốt cao. Hoa Duẩn Quan lại gọi bác sĩ tới, Quý Hoài sốt mãi không giảm, đến đêm thì càng nghiêm trọng, mặt bị nóng đỏ lên, người càng có vẻ yếu ớt mỏng manh.

Hoa Duẩn Quan vô cùng đau lòng khổ sở, ngồi bên cạnh cậu cả đêm không chợp mắt.

- _____

Tôi khi đọc đoạn Tiểu Hoài bắt đầu hút thuốc trở lại, đau quá em tôi ơi:

XÈO HOÀIIIIII~~

153. Chương 154: Sự Thật Năm Ấy

Edit: anh Dờ

Cổ phiếu Hoa gia đang tụt giá không phanh thì bỗng nhiên chững lại, dưới ánh mắt hiếu kỳ của bao nhiêu người, nội bộ Hoa thị lại một lần nữa thay máu.

Cứ cho là Hoa Duẩn Hòa và Hoa Duẩn Quan nắm cổ phần nhiều hơn Hoa Cẩm Lăng, nhưng danh vọng của Hoa Cẩm Lăng ở công ty thì vượt xa hai người kia, anh ta vừa mới nhậm chức tổng giám đốc điều hành Hoa thị.

Hiện giờ cả Giang Tử Mặc và Vương Văn Bản không ở đây, Lục Thất lại không đặt tâm tư lên đám người Hoa gia này cho nên Hoa thị không còn ai chèn ép. Hoa Cẩm Lăng năng lực hơn người, thủ đoạn quyết đoán, lập tức chấn chỉnh toàn bộ Hoa thị, dưới sự thống trị mạnh mẽ của anh ta, Hoa thị dần đi vào quỹ đạo.

Hoa Duẩn Hòa hiện giờ không còn là giám đốc thiết kế nữa nhưng cổ phần trong tay vẫn khiến gã giữ được một ghế trong hội đồng quản trị, thường thường sẽ dùng một phiếu biểu quyết của mình để bác bỏ đề nghị của Hoa Cẩm Lăng. Tất cả mọi người đều nghĩ Hoa Cẩm Lăng sẽ tức giận đấu tay đôi với Hoa Duẩn Hòa, nhưng Hoa Cẩm Lăng vẫn tươi cười, nhưng anh ta vẫn nói mấy câu trấn an hội đồng, cũng không nhắc về chính sách mới nữa.

Hoa Duẩn Hòa khó chịu, lão già nằm hấp hối trong bệnh viện, công ty thì bị Hoa Cẩm Lăng nắm quyền, con gái bảo bối vừa qua đời, gã vừa giận vừa đau lòng, mỗi ngày ăn chơi bạt mạng ở bên ngoài không về

nhà.

Mỗi ngày, Hoa Cẩm Lăng phái người báo cáo tất cả tin tức về Hoa Duẩn Hòa lên cho anh ta, liên tiếp nhiều ngày, Hoa Cẩm Lăng không có hành động mới.

Nhưng Quý Hoài và Lục Thất không có tâm tư quan tâm những chuyện đó. Đã gần một tháng rồi vẫn không có tin tức.

Tinh thần Quý Hoài rất hỗn loạn, ngay cả ngày ngày bị Hoa Duẩn Quan tới làm phiền mà cậu cũng chẳng thêm để ý. Hôm đó, cậu đi ra từ cục cảnh sát, vẫn không biết thêm tin tức gì, ánh nắng mặt trời giữa trưa chói chang khiến cậu phải nheo mắt lại, xây xẩm mặt mày.

“Quý Hoài.”

Quý Hoài mở mắt ra thì thấy Tạ Chi đứng bên đường, Hoa Duẩn Quan ngồi ở trong xe sau lưng bà, nhìn cậu lo lắng.

Tạ Chi đi lên, nhìn thấy sắc mặt cậu quá xấu, nhíu mày nói: “Chúng ta có việc cần nói chuyện với con.”

“Chuyện gì?”

“Tìm chỗ nào ngồi đi, vừa ăn vừa nói chuyện.” Tạ Chi nói.

Quý Hoài nhướn mi, có vẻ không quá vui. Tạ Chi nghĩ muốn trách móc mấy câu, nhưng thấy sắc mặt trắng bệch dưới nắng của cậu thì đành nuốt lại lời định nói, cố gắng dịu dàng nói: “Không tốn nhiều thời gian của con đâu.”

Quý Hoài cuối cùng cũng gật đầu.

Hoa Duẩn Quan thấy cậu và Tạ Chi cùng lên xe thì tươi cười nói: “Hai người muốn ăn gì? Tôi biết mấy nhà hàng ngon lắm, mang hai người tới ăn thử nhé?”

Tạ Chi không đáp, Quý Hoài cũng im lặng không lên tiếng.

Hoa Duẩn Quan vui vẻ hỏi mấy câu, dù hai người kia không trả lời, ông vẫn cao hứng chạy xe tới một nhà hàng.

Hoa Duẩn Quan đưa menu cho Tạ Chi, Tạ Chi không nhận, lại đưa cho Quý Hoài, Quý Hoài ngồi bất động nói: “Có chuyện gì, hai người mau nói đi.”

“Ăn trước rồi nói.” Hoa Duẩn Quan đáp.

Quý Hoài im lặng nhìn ông ta, Tạ Chi bỗng dưng mở miệng: “Ta tra được một chút tin tức, đám cháy kia là do Hoa Cẩm Lăng nhúng tay, nhưng đám cháy ở Hoa gia thì không liên quan tới cậu ta, là do Giang Tử Mặc.”

Quý Hoài khiếp sợ nhìn bà, vội vã hỏi: “Vậy bây giờ chú Mặc đang ở đâu?”

Tạ Chi dừng lại một chút, sau đó lắc lắc đầu, như an ủi lại như châm chọc, nói: “Giang Tử Mặc bản lĩnh lớn, cậu ta không muốn người khác tìm thấy thì tìm cũng không ra đâu.”

Quý Hoài siết chặt cái chén tổng tay, khớp ngón tay dần trắng bệch lên.

Một lúc lâu sau cậu thu lại ánh mắt, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Hoa Cẩm Lăng nhúng tay!”

Quý Hoài đứng dậy đi ra ngoài, Tạ Chi tức giận xanh mặt, lạnh lùng quát: “Quay lại! Ta còn chưa nói xong con đã bỏ đi?”

Quý Hoài nhẫn nhịn quay lại, Tạ Chi hừ lạnh một tiếng: “Nữ nhi tình trường, không ra dáng đàn ông con trai gì hết.”

Quý Hoài quắc mắt nhìn Tạ Chi, nhưng vẫn không nói gì. Tạ Chi cho cậu biết tin tức này, cậu ghi nhận. Cho nên khi bà nói những lời kia cậu cũng không mấy để tâm.

“Ta từng qua lại với Hoa Cẩm Lăng, bên cạnh cậu ta quả thực có mấy người rất giỏi, cho dù tra được ra cậu ta cũng không chứng minh được là do cậu ta làm.” Tạ Chi nói, “Huống hồ, Hoa Cẩm Lăng cũng đã tra ra chuyện lửa thiêu cháy Hoa gia là do Giang Tử Mặc làm, bên cảnh sát lại truy tìm manh mối theo hướng mà Hoa Cẩm Lăng cung cấp, bây giờ tất cả đều nghi ngờ Giang Tử Mặc.”

Tâm trạng Quý Hoài trầm xuống, lại thấy hơi kỳ quái: “Cho dù là chú Mặc ra tay, nhưng chú sẽ không làm tới mức chết người đâu.”

“Con làm sao biết được là sẽ không giết người? Bây giờ Hoa Cẩm Tú đã chết, vả lại Giang Tử Mặc đâu phải lần đầu giết người.” Hoa Duẩn Quan nói.

“Không phải.” Quý Hoài lạnh lùng cắt ngang Hoa Duẩn Quan, “Chú Mặc muốn xả giận cho tôi, nhưng sẽ không giết người đâu.”

Tạ Chi nghe xong cười nhạo một tiếng, Quý Hoài không muốn đôi co, hỏi: “Hai người còn gì muốn nói không?”

Tạ Chi lạnh lùng nhìn cậu. Mấy năm nay bà tiếp quản Vinh gia, uy nghiêm càng ngày càng thể hiện rõ ràng, đến người Vinh gia cũng chẳng dám hó hé, nay Quý Hoài cứ liên tiếp chọc giận, bà rất bực nhưng vẫn cố đè ép xuống.

Hoa Duẫn Quan thở dài đưa một tập tài liệu cho Quý Hoài: “Con xem đi.”

Quý Hoài khó hiểu thật sự, mở túi tài liệu ra xem. Mới mở ra, sắc mặt cậu liền thay đổi, ngẩng đầu lên nhìn Hoa Duẫn Quan, “Từ đâu ra vậy?”

“Không biết, để trong hòm thư trước cửa nhà ta.”

Quý Hoài xanh mét cả mặt, tay cầm túi tài liệu run lên. Hoa Duẫn Quan cũng đánh mặt lạnh lùng, khuôn mặt tuấn lãng bỗng dưng trầm xuống: “Nếu để ta biết là ai làm, ta sẽ róc xương nó.”

Quý Hoài siết chặt nắm tay ép mình tỉnh táo, “Tôi biết ai làm.”

“Ai?” Hoa Duẫn Quan cùng Tạ Chi đồng thanh.

Vẻ mặt Quý Hoài lạnh như băng, đuôi mắt diễm lệ tràn ngập thù hận, “Là Hạ Dật.”

Trong túi tài liệu toàn là ảnh chụp khỏa thân, chụp vô cùng khó coi, Quý Hoài liếc mắt một cái đã thấy trước mắt tối sầm. Nhưng cậu hiểu ngay ra là chụp vào lúc nào, là lần ở club lúc đó, cậu trúng thuốc nên bị Hạ Dật chụp. Cậu nhớ lại lúc ấy, tưởng là Hạ Dật chỉ nổi lên ý niệm dâm tà trong đầu, lại không ngờ hắn ta còn chụp ảnh.

Tạ Chi và Hoa Duẫn Quan đều lạnh mặt. Cho dù là ai, nhìn thấy con mình bị chụp loại ảnh này thì đều thấy khó chịu tới cùng. Hoa Duẫn Quan biết Hạ Dật, khó hiểu hỏi: “Vậy nó gửi ảnh này đến làm gì? Đe dọa sao? Tống tiền?”

Quý Hoài im lặng chốc lát, nói: “Hắn ta không gửi cho tôi mà gửi đe dọa ông? Trừ khi...” Quý Hoài ngẩng đầu nhìn Hoa Duẫn Quan, trong lòng bỗng dưng muốn cười. Hạ Dật xuất chiêu này chắc chắn có bàn tay của Hoa Cẩm Lăng đằng sau. Gửi ảnh đến cho Hoa Duẫn Quan làm gì? Chẳng lẽ bọn chúng nghĩ Hoa Duẫn Quan là cha cậu, muốn dựa vào quan hệ ấy để đe dọa?

Quá ngu. Chính cậu cũng không tin cái quan hệ huyết thống này, Hoa Cẩm Lăng sẽ tin sao?

Nhưng Quý Hoài đã lầm. Hoa Cẩm Lăng không chỉ có năng lực nghiệp vụ mà còn giỏi tính kế lòng người. Quý Hoài không biết tình cảm của Hoa Duẫn Quan dành cho Tạ Chi sâu đậm thế nào, nhưng Hoa Cẩm Lăng biết. Từ nhỏ, Hoa Cẩm Lăng không ít lần chứng kiến Hoa Duẫn Quan cãi nhau với Hoa Chính Diệu vì Tạ Chi. Bao nhiêu năm, Hoa Duẫn Quan thậm chí không cần tài sản của Hoa gia, một lòng một dạ nghĩ đến Tạ Chi.

Mà Tạ Chi bây giờ là người Vinh gia, phần cảm tình này của Hoa Duẩn Quan không biết đi đâu về đâu nữa. Nhưng nếu Hoa Duẩn Quan biết mình cùng Tạ Chi đã có với nhau một đứa con thì sao? Năm ấy vì Quý Hoài là đứa con mà Tạ Chi sinh với người đàn ông khác cho nên Hoa Duẩn Quan mới hận, hiện tại biết Quý Hoài là con ruột, Hoa Duẩn Quan sẽ sinh ra tâm lý áy náy muốn bù đắp, uy hiếp đe dọa không chừng lại có tác dụng.

Nhưng Quý Hoài không biết điều này, cậu hận Hạ Dật thấu xương, chỉ muốn tìm Hạ Dật dạy dỗ một trận.

Bữa cơm này cuối cùng ba người vẫn ngồi ăn, có điều từ đầu tới cuối Quý Hoài rất ít lên tiếng, Tạ Chi cũng vậy, chỉ có Hoa Duẩn Quan nhiệt tình liên tục nói chuyện, xem ra ông ta thật sự vui vẻ.

Có lẽ trong mắt Hoa Duẩn Quan đây là cảnh gia đình đoàn tụ, nhưng với Quý Hoài và Tạ Chi thì không bao giờ có chuyện này.

Cuối cùng Quý Hoài thanh toán tiền, coi như trả ơn họ đã báo cho cậu tin tức.

Quý Hoài ăn xong thì đi luôn, Hoa Duẩn Quan muốn giữ lại cũng không được, Cậu đi rồi, Hoa Duẩn Quan cười muốn đưa Tạ Chi về, vừa ra cửa lại phát hiện ra có xe đến đón Tạ Chi về.

Hoa Duẩn Quan đứng một bên, nhin không được gọi một tiếng: “A Chi.”

Tạ Chi nhìn ông với đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, đuôi mắt điểm lệ in hằn dấu vết năm tháng lại càng thêm tao nhã khí chất, đẹp thì đúng là đẹp thật, nhưng đã hoàn toàn khác xa với dáng vẻ năm xưa khi lần đầu tiên nhìn thấy bà. Hoa Duẩn Quan hoảng hốt, thấy xe Tạ Chi đã đi xa rồi.

Hoa Duẩn Quan giật mình, tuổi càng lớn, tình yêu sâu đậm năm ấy lại càng khắc vào xương tủy. Lần này trở về không chỉ được gặp lại Tạ Chi mà còn biết được mình có một đứa con, cũng cạy miệng Hoa Chính Diệu nói ra được chân tướng năm đó.

Nhưng thế thì sao?

Mất đã mất rồi, Tạ Chi đã không còn tình cảm với ông nữa, Quý Hoài lại không muốn nhận cha. Uống cho Hoa Duẩn Quan ông sống tùy tâm sở dục nửa đời, cuối cùng lại biến thành như vậy.

Ông sững sờ đứng tại chỗ, mọi loại cảm xúc phức tạp bỗng dâng tràn, áy náy, phẫn nộ, thất vọng, còn có bất lực.

Năm đó Hoa Duẩn Quan là doanh nhân trẻ thành đạt được mời về tọa đàm ở trường đại học cũ, lúc đó gặp được Tạ Chi, gặp được tình kiếp của mình.

Anh truy đuổi vô cùng mãnh liệt mới cửa đổ được nàng, anh mừng rỡ như điên như dại dẫn nàng về nhà,

lại không ngờ Hoa Chính Diệu đã tìm một cô gái môn đăng hộ đối cho mình. Anh không đồng ý, náo loạn với Hoa Chính Diệu một trận, cuối cùng Hoa Chính Diệu cũng đành phải đồng ý.

Khi đó, ngoài mặt thì Hoa Chính Diệu làm như đã tiếp nhận Tạ Chi rồi, vì thế cứ cách một thời gian lại mời Tạ Chi tới nhà chơi, Hoa Duẩn Quan vui vẻ vô cùng, sao có thể nghi ngờ?

Nghỉ hè năm ấy, vị giáo sư Kinh đại trẻ tuổi mà Tạ Chi vẫn luôn ngưỡng mộ dẫn học sinh tới Kim Thành thi đấu, Tạ Chi là học sinh xuất sắc của Kim Thành, đương nhiên sẽ ra mặt đón mừng.

Nhưng có một lần Hoa Chính Diệu lại mượn danh nghĩa Tạ Chi mời vị giáo sư kia tới nhà làm khách, tiếp đón nhiệt tình, đêm đó liền xảy ra tình huống bất gian hai người.

Hoa Duẩn Quan hôm ấy đi xã giao bên ngoài nốc biết bao nhiêu là rượu, về lúc nào anh cũng không biết nữa, vừa về thì gặp cảnh này.

Anh khiếp sợ, anh phẫn nộ, anh gào thét với Tạ Chi. Lúc đó, Tạ Chi chỉ lạnh lùng nhìn tất cả mọi người, không hề lên tiếng.

Mà tới hiện tại Hoa Duẩn Quan mới biết được, Hoa Duẩn Quan khi ấy say rượu thất thủ về phòng. Hoa Chính Diệu hạ thuốc Tạ Chi rồi đuổi cô về phòng, sau đó tiếp tục quay ra chuốc rượu vị giáo sư kia.

Điều mà Hoa Duẩn Quan không ngờ là, anh say rồi cũng vẫn nhớ tới Tạ Chi, lão đảo chạy tới phòng nàng, cái đêm tưởng chỉ có trong giấc mơ của anh kia, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ là thật.

Mà Hoa Chính Diệu sau khi thấy Hoa Duẩn Quan trong phòng Tạ Chi thì sai người dẫn Hoa Duẩn Quan về phòng, sau đó nhét tên giáo sư kia vào.

Trách ai bây giờ? Trách Hoa gia là nơi cắn nuốt người? Trách lão già sắp xuống lỗ kia?

Hoa Duẩn Quan đương nhiên là hận, hận vì mọi thứ đã bị hủy hoại. Cho nên sau khi biết Tạ Chi trở về là muốn báo thù, ông chấp nhận, ông cam chịu.

Nhưng còn Quý Hoài vô tội từ đầu tới cuối thì sao?

Ngay cả sự ra đời cũng là do người khác tính kế, sau đó Hoa gia lại mang đến rất nhiều đau khổ cho cậu. Nghĩ tới đây, Hoa Duẩn Quan bưng kín mặt mà khóc.

154. Chương 155: Đừng Nói Với Quý Hoài Rằng Tôi Ở Đây

Edit: anh Dờ

Vương Văn Bản vào phòng, y tá Bình Nhi sốt ruột xoa tay với cậu ta, Vương Văn Bản đành dập thuốc lá rồi mới vào đi vào.

Bình Nhi còn rất trẻ nhưng vừa mở miệng ra là như bà cô già lắm chuyện, “Vương tiên sinh, trong phòng bệnh không được hút thuốc, thân thể người bệnh vốn đã yếu lại còn ngửi thấy mùi thuốc lá, cho dù khỏi rồi cũng sẽ ngã bệnh trở lại mất. Mà hút thuốc lá không tốt đâu, quảng cáo đều nói hút thuốc lá gây hại cho sức khỏe, tôi nhìn anh hút ngày hai bao, sáng nay nhìn thấy tận bốn cái vỏ trong thùng rác...”

“Bà cô ơi,” Vương Văn Bản ôm quyền nhận thua, “Lần sau không hút nữa, tuyệt đối không hút nữa.”

“Không hút trước mặt tôi chứ gì? Ôi giời, tôi cũng chẳng quản anh được, thôi thì anh chỉ cần đừng hút trong phòng bệnh, kéo Giang tiên sinh ngửi thấy mà chết sặc.”

Vương Văn Bản kéo cái ghế ngồi ở bên giường bệnh, đùa giỡn: “Sặc càng tốt, sặc tỉnh luôn thì hay biết mấy, bao nhiêu ngày rồi chẳng thấy động đậy gì.”

Bình Nhi thở dài nhìn người kia nằm bất động trên giường bệnh sau đó đi ra ngoài.

Vương Văn Bản thấy không có ai nói chuyện thì nhàm chán, tay ngứa ngáy lại muốn rút thuốc, nhưng nhớ ra người đang nằm trên giường kia thì cố nhịn lại.

“Lão đại, một tháng rồi. Nếu anh vẫn không tỉnh thì to chuyện rồi đấy.” Vương Văn Bản ngừng lại một chút, lời đe dọa trong miệng không nói ra nữa. Cậu có thể nói thế nào đây, lúc cậu dìu Giang Tử Mặc bị trọng thương đi ra, phía sau còn vài tên vẫn đuổi theo.

Bọn họ trốn chạy vội vàng, phía sau núi là thôn làng của dân, đường cùng rồi đành phải đi nhờ xe một một hộ nhà nông ra khỏi Kim Thành. Giang Tử Mặc trên đường vẫn luôn mong manh sắp tắt thở, vết thương trên đầu chảy máu ồ ạt, nếu không phải vì Vương Văn Bản có kinh nghiệm hai năm học bằng bó cầm máu, bọn họ có lẽ đã chết giữa đường.

Hai người không hề mang theo thứ gì, phía sau vẫn có người truy đuổi, cuối cùng trốn sang Liêu Thành mới né tránh được. Mà Liêu Thành gần Thục Nam, lúc Vương Văn Bản trở về từ châu Phi thì dừng chân ở đây đầu tiên. Lúc ở châu Phi cậu ta quen biết một bác sĩ mở phòng khám tư tại Liêu Thành, bác sĩ đó là bác sĩ ngoại khoa nổi danh trong nước, làm công việc viện trợ ở châu Phi hai mươi năm. Có một lần, bệnh viện địa phương bị bọn khủng bố tấn công, Vương Văn Bản cứu bác sĩ từ trong đám cháy ra.

Người này trọng tình trọng nghĩa, sau đó cũng cứu Vương Văn Bản mấy lần. Hai người cùng nhau về nước, bác sĩ già bảo muốn dưỡng lão nên mở phòng khám tư ở chỗ này.

Lúc Vương Văn Bản mang Giang Tử Mặc tới, Giang Tử Mặc đã mất ý thức rồi. Hộp sọ nứt, lúc sau bị tác động lực quá mạnh nên bị tụ máu, chèn ép lên dây thần kinh, khiến cho thần kinh suy nhược, ý thức dần bị ăn mòn.

Bác sĩ nói muốn phẫu thuật, nghiêm túc giảng giải cho Vương Văn Bản và Giang Tử Mặc rằng có thể không cần phẫu thuật, sẽ chống đỡ được nhưng ý thức dần xói mòn, một khi hệ thống thần kinh không chịu nổi áp lực nữa thì sẽ vỡ ra dẫn đến tử vong. Điểm tốt là có thể chống đỡ được vài năm. Nhưng nếu làm phẫu thuật thì quá nguy hiểm, ai cũng không dám nói trước.

“Làm đi.” Giang Tử Mặc còn sót lại một chút ý thức, tự mình quyết định.

Trước lúc phẫu thuật, Giang Tử Mặc nói: “Đừng nói với Quý Hoài rằng tôi ở đây, nếu tôi không tỉnh lại, coi như...” Chưa dứt lời, Giang Tử Mặc liền ngất đi, hân được đưa vào phòng mổ. Kết quả phẫu thuật thế nào thì phải xem ý trời, không ai biết được. Vương Văn Bản cũng bị thương không nhẹ, cũng khẩn cấp được đưa vào phòng khác để phẫu thuật.

Ca phẫu thuật kết thúc, Giang Tử Mặc không tỉnh lại, bảo là chết não thì không chính xác lắm. Có điều cũng vô tri vô giác, sống như thực vật.

Lời Giang Tử Mặc nói trước khi phẫu thuật, Vương Văn Bản biết là có ý gì. Không nói cho Quý Hoài biết, nếu để Quý Hoài biết bọn hắn chạy được ra, chạy tới nơi này lại không cứu được người thì cậu lại càng thêm đau lòng.

Lão đại không ở đó, Quý Hoài chắc hẳn rất đau khổ. Bằng không lão đại cũng không cần phải cố gắng nói nốt một câu trước khi mất ý thức như vậy, trong lúc sinh tử nguy nan còn nhớ tới người thương, nhất định là đã trân quý đặt người ấy sâu tận đáy tim.

Nhưng nếu cậu không ở đó thì hình như chẳng sao cả nhỉ? Cho dù cậu có không tỉnh lại trên bàn mổ, lão đại và Quý Hoài biết được có lẽ sẽ đau lòng, Lục Thất cũng sẽ đau lòng. Dù sao cũng có tình nghĩa bao năm.

Nhưng cũng chỉ tới đó mà thôi, người kia có thể đau lòng cho cậu một khoảng thời gian đã là tốt lắm rồi, lại còn đòi hỏi phải khắc cốt ghi tâm, xé gan xé phổi?

Vương Văn Bản bật cười, cần gì phải thế. Lúc cậu mang Lục Thất ra khỏi đám cháy, mấy câu sau cùng là lời biệt ly Lục Thất, nếu đã nói vậy rồi cậu thì cần gì phải tới làm phiền người ta nữa?

Vương Văn Bản lắc đầu, dọn dẹp hết những suy nghĩ ngổn ngang trong lòng, bây giờ một mình cũng tốt.

Lần này cậu tới để thăm Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc nằm bệnh viện này không có gì cần lo lắng, còn cậu thì đi xung quanh tìm một công việc bồi bàn, coi như làm lại từ đầu.

Cậu đứng lên vỗ vỗ ngực Giang Tử Mặc: “Lần sau lại đến thăm anh.”

Nói xong cậu rời đi, việc còn chưa làm xong, sợ bị bà chủ mắng nên tất tả chạy về.

Bên này Quý Hoài hoàn toàn tiếp quản A Uyển, chuyên môn của Hoa Gia và lão Ngũ cậu nhìn không hiểu, nhưng cậu ép mình phải học. Cậu mua rất nhiều sách về máy tính, mỗi ngày ở lì trong văn phòng.

Lục Thất không khuyên được lại không dám ép cậu.

Quý Hoài không chỉ tiếp quản A Uyển mà còn tiếp tục kế hoạch thu mua Hoa thị của chú Mặc. Cậu gọi mấy người lão Ngũ tập trung lại, họp liên ba tiếng đồng hồ.

Họp xong, Hoa Gia đi ra vỗ vỗ ngực, sợ hãi nói: “Bây giờ tôi méo dám nhìn mắt chị dâu nữa luôn, cứ cảm thấy lạnh cả sống lưng.”

“Thôi ngậm mồm vào đi chú em.” Lão Ngũ chụp lấy đầu Hoa Gia, không nhịn được cũng nói: “Từ lúc lão đại đi, chị dâu thay đổi quá, kế hoạch thu mua Hoa thị lần này, chú mày xem, cậu ấy tốn rất nhiều tâm tư.”

Nói tới đây, lão Ngũ rung mình thật mạnh, nhớ tới bản kế hoạch từng bước nuốt trọn Hoa thị của Quý Hoài, trong lòng anh lạnh run.

Quả nhiên không thể đụng vào lão đại, càng không thể coi thường chị dâu, đều là người có thể ăn tươi nuốt sống người ta, bất cứ lúc nào cũng có thể muốn mạng người, lão Ngũ thầm thấp nể cho Hoa thị.

Lục Thất ngồi ở bàn làm việc thật lâu không nhúc nhích, Quý Hoài thu dọn bản kế hoạch trên bàn, lúc này anh mới sực tỉnh. Anh phức tạp nhìn tài liệu trong tay Quý Hoài, lại nhìn cậu: “Hoài thiếu gia, cậu thật sự muốn thu mua Hoa thị?”

“Ừm.” Quý Hoài gật đầu, “Chúng ta không có chứng cứ buộc tội Hoa Cẩm Lăng, vậy chỉ có thể khiến anh ta sống không bằng chết, sau đó anh ta sẽ tự để lộ dấu vết.”

Lục Thất không nói gì, im lặng một lúc mới lên tiếng: “Hoài thiếu gia, cậu làm gì tôi cũng ủng hộ, nhưng... chú ý tự chăm sóc bản thân.”

Quý Hoài sững sốt, sau đó gật gật đầu.

Cậu trở lại văn phòng gọi một cuộc điện thoại cho Hoa Duẩn Quan, giọng nói kinh ngạc truyền tới: “Quý Hoài? là con đúng không? Con... gọi điện thoại cho ta...”

Ông ta cười vô cùng vui vẻ, Quý Hoài chờ ông ta cười xong mới nói: “Trong tay ông có bao nhiêu cổ phần

Hoa gia?”

“19%.” Hoa Duẩn Quan không do dự nói thẳng.

Dương như nghĩ ra điều gì, ông ta nói: “Quý Hoài, ba chuyển cổ phần về dưới tên con được không? Như vậy con có thứ để dựa vào, có thể vô lo vô nghĩ cả đời...”

Quý Hoài không biết là do một tiếng “ba” hay là do ý tưởng của Hoa Duẩn Quan làm cho chấn động, cậu rơi vào im lặng.

Hoa Duẩn Quan thấy Quý Hoài không đáp, cẩn thận hỏi: “Quý Hoài, con xem có được không? Đồng cổ phiếu đó ta cầm cũng vô dụng, ta không quan tâm. Nhưng con thì khác, về sau con công tác hay học tập thì đều cần tiền, sẽ luôn cần có tiền trong tay...”

Thực tế, Hoa Duẩn Quan muốn Quý Hoài dùng tiền từ cổ phần trong tay mình, chứ không muốn cậu dùng tiền của Giang Tử Mặc.

Một lúc lâu sau, Quý Hoài bình tĩnh nói: “Tôi không cần ông tặng, tôi mua theo giá thị trường.”

Hoa Duẩn Quan vội vã nói: “Không cần không cần!”

Quý Hoài ngắt lời: “Hoa Cẩm Lăng đã tìm ông đúng không?”

Hoa Duẩn Quan khựng lại một chút, Quý Hoài cười lạnh, con người lạnh lùng dù cười lên cũng không hề lộ ra sự vui vẻ, “Dù Hoa Cẩm Lăng nói với ông thế nào, đe dọa hay là dụ dỗ, chuyện ảnh chụp ông không cần quan tâm, tôi sẽ xử lý. Còn về chuyện tiền bạc, anh ta ra giá bao nhiêu, tôi sẽ trả giá cao hơn.”

Hoa Duẩn Quan thở dài, “Hoa Cẩm Lăng quả thật tới tìm ta, cậu ta muốn cổ phần. Cổ phần của Hoa Duẩn Hòa đã về tay cậu ta rồi, bây giờ Hoa Cẩm Lăng là cổ đông lớn nhất của Hoa thị, nhưng cậu ta vẫn thèm thuồng nhìn vào cổ phần của ta.”

Hiện giờ Hoa Cẩm Lăng để ý tới cổ phần trong tay Hoa Duẩn Quan, nếu Quý Hoài đoán không sai, Hoa Cẩm Lăng không thể trông cậy vào mấy tấm hình mà có thể đe dọa được Hoa Duẩn Quan, vậy thì khả năng cao là anh ta sẽ chuẩn bị hậu chiêu.

Nhưng kệ xác Hoa Cẩm Lăng muốn làm gì, Quý Hoài đều có thể ngáng đường anh ta. Hoa Cẩm Lăng không phải muốn Hoa thị sao? Vậy nếu cậu khiến anh ta đoạt được một Hoa thị rách nát trăm ngàn chỗ hở thì sẽ thế nào?

“Ra giá đi, bao nhiêu tiền?” Quý Hoài nói.

Hoa Duẫn Quan nghe thế thì buồn bã. Đồ trong tay ông đưa cho con không phải chuyện đương nhiên hay sao, nhưng Quý Hoài không cần, cậu muốn sòng phẳng mua bằng tiền. Quý Hoài dùng tiền, có nghĩa là chặt đứt mọi mối liên hệ không chút lưu tình.

Hoa Duẫn Hòa tự trách trong lòng, áy náy không chịu được, nhưng chỉ cần Quý Hoài muốn thì ông sẽ cho cậu.

“Được, cổ phần công ty đều cho con, tính giá thị trường đi.” Hoa Duẫn Quan đáp.

Quý Hoài nhìn bức ảnh chụp nho nhỏ chỗ ông đựng bút trên bàn làm việc, vẻ mặt không hề dao động, bình thản nói: “Cảm ơn.”

155. Chương 156: Trùng Trị Hạ Dật

Edit: anh Dờ

Đại hội cổ đông Hoa thị.

Trước giờ Hoa Duẫn Quan không quan tâm tới việc kinh doanh của Hoa thị cho nên đại hội cổ đông bao nhiêu năm, ông không hề tham gia. Dù rằng Hoa Duẫn Quan là cổ đông lớn thứ hai trong Hoa thị, trên thực tế không ai nghĩ trên tay ông còn một phiếu quyền lợi phủ quyết.

Hoa Cẩm Lăng hiện giờ là tổng giám đốc điều hành, hơn nữa Hoa Chính Diệu coi như đã rời khỏi hội đồng quản trị, cho nên hội đồng cũng là do Hoa Cẩm Lăng đứng đầu.

Lần này Hoa Cẩm Lăng mở đại hội cổ đông để tái cơ cấu lại Hoa thị, xác lập vị trí của anh ta, nhưng trên danh nghĩa thì là bàn bạc biểu quyết. Cho dù hiện tại chưa thu được cổ phần của Hoa Duẫn Quan về tay, nhưng Hoa Cẩm Lăng đã là cổ đông lớn nhất, các cổ đông khác đều ủng hộ anh ta, không ai có thể ngăn cản Hoa Cẩm Lăng được nữa.

Hoa Cẩm Lăng bình thản bước vào phòng họp, dù là trước kia hay bây giờ, Hoa Cẩm Lăng luôn bình tĩnh trong mọi tình huống. Mới hơn hai mươi tuổi đã tiếp nhận một công ty lớn như vậy, không hoang mang không lóng ngóng, mọi việc sắp xếp chín chu, khiến người ta không thể không phục. Lúc anh ta đi vào phòng họp, tiếng xì xào nói chuyện lập tức im bặt.

Anh ta ngồi vào ghế chủ tọa, mỉm cười nói: “Để các vị đợi lâu rồi.”

“Không sao, chúng tôi cũng vừa tới.”

“Mười phút nữa mới họp, chúng tôi đến sớm.”

Ngồi dưới đều là trưởng bối trong Hoa thị, bối phận hay kinh nghiệm đều dày dặn hơn Hoa Cẩm Lăng, nhưng tất cả lại không dám nói gì nhiều, có vẻ yếu thế thấy rõ.

“Đến đủ chưa?” Hoa Cẩm Lăng hỏi trợ lý, trợ lý gật đầu, “Đủ rồi.”

“Tốt, vậy chúng ta bắt đầu.” Hoa Cẩm Lăng đan hai tay vào nhau đặt trên bàn, mỉm cười nhìn hai hàng người phía dưới.

“Hôm nay tôi triệu tập mọi người đến đây...”

“Đại ca có vẻ sốt ruột quá nhỉ? Còn mười phút nữa mới bắt đầu họp mà.” Cửa đẩy ra, một giọng nói xa lạ vọng vào.

Quý Hoài mặc một thân chính trang, chiếc khuy cài tay áo màu bạc thấp thoáng lóe sáng, cậu bước vào, mắt nhìn thẳng Hoa Cẩm Lăng.

Hoa Cẩm Lăng ngẩn người, trên mặt không biểu hiện ra nhưng lòng đã trầm xuống.

Quý Hoài đi đến bên cạnh bàn hội nghị, nhìn nhìn rồi ngoắc tay kêu thư ký lấy ghế. Cô thư ký nhìn Hoa Cẩm Lăng, Hoa Cẩm Lăng phát tay bảo cô đi lấy.

Ghế được đưa vào, thư ký không biết nên đặt chỗ nào, Quý Hoài đi qua nhận lấy rồi ngồi xuống bên trái Hoa Cẩm Lăng.

“Quý Hoài, nơi này đang họp đại hội đồng cổ đông, cậu đến đùa giỡn gì đó?” Một vị trưởng bối lớn tuổi lên tiếng dạy dỗ.

Quý Hoài cười cười nhìn ông ta, “Nếu là họp đại hội đồng cổ đông thì tôi đến đúng chỗ rồi.”

Đồng tử Hoa Cẩm Lăng co rụt, bỗng dưng nghĩ tới cái gì đó. Quý Hoài liếc mắt nhìn anh ta, sau đó ném tập tài liệu ra, “Đây là 21% cổ phần công ty trong tay tôi, còn có 11% cổ phần dưới tên Giang Tử Mặc tiên sinh, thư ủy quyền đây, các vị có thể xem một chút.”

Mọi người nửa tin nửa ngờ nhận lấy, xem xong thì sắc mặt thay đổi, ai ai cũng nhìn nhau, cuối cùng nhìn về phía Hoa Cẩm Lăng.

Hoa Cẩm Lăng cũng tái mặt, cuối cùng làm như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Đông đủ cả rồi, hội nghị bắt đầu.”

- -

Hội nghị kết thúc, Quý Hoài đuổi thất lừng đi ra khỏi phòng họp đầu tiên, Lục Thất theo phía sau cậu đi tới thang máy ấn lầu 1, Lục Thất không nhìn được dựa vào tường bật cười: “Mặt Hoa Cẩm Lăng tái lạt luôn, chúng ta chính là cố tình khiến hấn ngứa mắt đó.”

Quý Hoài cũng cười, khí thế sắc bén khi nãy giờ hoàn toàn tiêu tan, lại trở về dáng vẻ mềm mỏng vô hại.

Lục Thất rất ngạc nhiên, vừa rồi lúc Quý Hoài đẩy cửa đi vào, khí thế của cậu không hề thua bất kỳ người nào ngồi trong đó, thậm chí còn vững vàng hơn. Nhưng vừa ra khỏi Hoa thị, Quý Hoài lại khôi phục dáng vẻ một thiếu niên vô hại.

Lục Thất vừa lái xe vừa hỏi: “Hoài thiếu gia, sao cậu biết nhiều vậy? Nhìn bản kế hoạch người nào không biết còn tưởng cậu là học sinh xuất sắc tốt nghiệp từ đại học Thương mại.”

“Học chú Mặc đó.” Quý Hoài đáp.

Lục Thất hoàn toàn không nghi ngờ, trước kia quả thật thiếu gia rất thích bảo Hoài thiếu gia cùng nhau xem tài liệu. Lục Thất chỉ nghĩ tới bề nổi vấn đề, anh không bao giờ ngờ được rằng Quý Hoài thật sự từng là học sinh xuất sắc của đại học Thương mại nổi tiếng.

Lục Thất lái xe, Quý Hoài ngồi phía sau. Anh hỏi Quý Hoài có về công ty không, cậu lắc đầu, giọng nói lạnh băng, ánh mắt hằn học: “Kêu thêm vài người đi, chúng ta đi bắt người.”

“Bắt người? Bắt ai cơ?” Lục Thất khó hiểu quay đầu lại nhìn cậu, thấy Quý Hoài đã thu lại vẻ mặt ban nãy.

Bọn họ tới một khu dân cư, Lục Thất kêu người tới. Quý Hoài liếc mắt đánh giá từ đầu tới chân, dáng người cao ráo, cơ thể vững chắc, cậu vừa lòng gật đầu.

Khu dân cư này có hơi cũ, hay nói đúng hơn là vô cùng cũ nát, cơ sở vật chất xuống cấp, bọn họ đi qua một dãy nhà, sau đó đi lên một toà chung cư sáu tầng.

“Có ai biết phá khóa không?” Quý Hoài quay lại hỏi.

“Tôi biết.” Một tên thanh niên cường tráng đứng dậy.

Quý Hoài nhẹ giọng nói: “Phá khóa ra, không được làm kinh động tới người bên trong.”

“Rõ.”

Thanh niên cường tráng kia động tác rất nhanh nhẹn, dùng một cọng dây thép uốn cong, chốc lát đã phá

được khóa. Quý Hoài đi vào, Lục Thất sốt ruột theo sau. Vừa đi vào thì thấy Hạ Dật đang bưng một ly nước đi ra từ phòng bếp, nhìn thấy một đám người thì co cẳng chạy về phòng bếp khóa trái cửa.

Quý Hoài không đổi sắc mặt, đi tới chỗ cạnh phòng bếp, mở ngăn kéo tủ lấy chìa khóa ra mở cửa bếp.

Hạ Dật khiếp sợ nhìn cậu, lại nhìn chìa khóa trong tay Quý Hoài, “Sao cậu biết chìa khóa nhà tôi để ở đâu?”

Quý Hoài không để ý đến hắn ta, trực tiếp nói: “Bắt lại.”

Mấy thanh niên to cao cùng xông lên bắt Hạ Dật lại, hắn ta muốn chạy nhưng bị ấn đè xuống sàn. Quý Hoài giẫm lên cổ tay hắn ta, Hạ Dật kêu rên, không có sức giãy giụa nữa.

Quý Hoài từ trên cao nhìn xuống, nhói: “Ảnh chụp đâu?”

Mắt Hạ Dật đảo như rang lạc, tiếp tục rên rỉ.

Quý Hoài hừ lạnh, khinh thường nói: “Trông chừng đừng để hắn ta chạy mất.”

Sau đó cậu quay ra tìm di động và máy tính của Hạ Dật. Lục Thất thấy Quý Hoài quen thuộc đi vào phòng ngủ tìm máy tính và di động, không thể lý giải nổi.

Quý Hoài mở máy tính lên, thử gõ vài cái pass mà cậu nhớ ở đời trước nhưng đều sai. Cậu cũng không hỏi Hạ Dật, trực tiếp gọi điện kêu Hoa Gia tới. Máy tính và di động của Hạ Dật không có nhiều lớp bảo mật, đối với Hoa Gia mà nói thì dễ như ăn cháo. Lúc chờ Hoa Gia tới, Hạ Dật bỗng đứng lên tiếng: “Nếu muốn thì tôi có thể giao ảnh cho cậu, chỉ cần...”

“Đánh, đừng để hắn mở miệng.” Quý Hoài lạnh lùng ra lệnh.

Mấy thanh niên cùng xông lên đánh, Hạ Dật giãy thế nào thì cũng chỉ có một người, bị đánh cho mặt mũi sưng vù, vẫn còn ra điều kiện với Quý Hoài: “Quý Hoài, tôi đưa ảnh cho cậu, cả phim gốc cũng đưa luôn, chỉ cần cậu bảo bọn họ đừng tay lại.”

Một tên thanh niên dứt khoát cởi áo nhét vào mồm Hạ Dật, lập tức âm thanh im bật, chỉ còn lại tiếng ú ớ.

Không chỉ Hoa Gia mà cả lão Ngũ cũng tới, hai người vọc một lúc đã mở được cả máy tính lẫn di động, xóa toàn bộ dữ liệu hình ảnh.

“Nếu còn phim thì sao?” Lục Thất vẫn lo lắng.

Quý Hoài nhìn Hạ Dật nằm một đống trên đất cầu xin nhìn cậu, Quý Hoài cười: “Vậy thì chúng ta tạo ra một loạt ảnh giống y hệt như vậy.”

“Các chú giữ chặt vào để anh chụp xem nào, đúng rồi, xoay mặt nó về phía ống kính, nâng chân nó lên, cái địt mẹ tởm vãi hàng, không biết tung lên mạng thì thế nào nhè? Chú em, đúng rồi nói chú em đấy, bày mấy cái tư thế nữa cho nó đi, yên tâm điện thoại anh đây còn nhiều bộ nhớ lắm, chụp bao nhiêu cũng được.”

Quý Hoài đứng ngoài cửa tựa vào tường nghe giọng nói của Hoa Gia bên trong mà bật cười. Cậu lấy một điều thuốc ra kẹp ở trong tay, cuối cùng vẫn châm lửa.

Giữa làn khói trắng bay lững lờ, Quý Hoài nghe được tiếng đánh đập thùm thụp bên trong, sau đó lại là giọng của Hoa Gia vang lên bảo nhắc Hạ Dật ra ngoài ban công chụp tiếp.

Quý Hoài nhìn chiếc cầu thang vừa nhỏ vừa cũ nát, ký ức xa xôi của đời trước bỗng ùa về.

Căn hộ này thuộc về người mẹ làm vợ bé cho người khác của Hạ Dật. Lúc nhỏ Hạ Dật ở cùng mẹ ở chỗ này, sau đó tới Hạ gia thì không về đây nữa. Có một lần, chắc là tết âm, Quý Hoài từ trường học về, không biết là chộc giận Hoa Duẩn Hòa hay Hoa Chính Diệu, Hoa Chính Diệu dạy bảo cậu mấy câu rồi đuổi vào hình đường.

Đêm 30 tết, một mình cậu ở trong hình đường, không biết vì sao Hạ Dật lại biết được, Hạ Dật kéo cậu ra khỏi Hoa gia, sau đó đưa cậu tới căn hộ này.

Đời trước Quý Hoài không có chí lớn gì, nhưng cậu không hề đồ tới mức không phân biệt được tốt xấu, duy chỉ có Hạ Dật, cho tới lúc chết cậu vẫn chưa từng hoài nghi. Bởi vì Hạ Dật chỉ dẫn mình cậu tới căn phòng này, thậm chí cậu còn ở đây một quãng thời gian, qua tết âm mới về trường.

Nếu Hạ Dật có ý đùa giỡn cậu thì cần gì phải dẫn cậu tới nhà của mẹ hắn? Hơn nữa người Hạ gia không biết nơi này, vì sao lại dẫn cậu tới nơi bí mật nhất như vậy? Bởi vậy, Quý Hoài không hề hoài nghi, chính vì không hề hoài nghi, trước khi chết mới không thể tin được.

Nhưng đời này rất khác, ví dụ như bây giờ cậu đang dẫn người vào hành hung Hạ Dật trong căn phòng này.

Quý Hoài hút hết một điều, bên trong cũng đã xong, Quý Hoài lúc này mới rời đi.

Cậu đi phía trước nói với Lục Thất phía sau: “Tiết lộ tin tức cho phu nhân Hạ gia biết Hạ Dật đang ở đây, đừng để cha Hạ Dật biết.”

Lục Thất nháy mắt hiểu ra, Quý Hoài không làm đến cùng nhưng sẽ không buông tha dễ dàng cho Hạ Dật. Vị phu nhân kia của Hạ gia đã sớm ngứa mắt thằng con riêng của chồng này, Hạ Dật biến mất, bà ta vui vẻ mang theo đứa con trai của mình tranh giành gia sản. Bây giờ nếu biết Hạ Dật vẫn ở đây, bà ta sao có thể để Hạ Dật lành lặn xuất hiện được.

Nếu Hạ Dật đã định sẵn phải biến mất, vậy thì tốt nhất đừng xuất hiện nữa.

Lục Thất nhìn dáng vẻ của Quý Hoài mà thầm yên tâm. Nếu để thiếu gia nhà anh xử lý chuyện này, hẳn sẽ trực tiếp phế luôn Hạ Dật, cuối cùng mọi tội danh sẽ rơi xuống người thiếu gia. Nhưng Quý Hoài thì khác, cậu mượn đao giết người, cho dù Hạ Dật xảy ra chuyện gì thì cũng không ai tra ra bọn họ được.

156. Chương 157: Hai Năm Sau

Edit: anh Dờ

Tháng chín, mùi hoa mộc thơm ngát tỏa khắp sân trường. Nơi nơi đều là những gương mặt mới, đám học sinh mặc quân phục màu xanh chạy khắp sân thể dục, tạo nên một dải màu tươi mát sáng bừng.

Thân là bí thư của ban học tập, Quý Hoài bị mấy người ban ngoại giao kéo ra sân tập để hỗ trợ học sinh mới. Nghỉ giữa giờ, cậu chuyển một thùng nước khoáng ra sân, đám học sinh mới đang ngồi nghỉ bỗng thì nhau hò hét chói tai.

Bí thư ngoại giao là một người mập mập tròn tròn, giờ phút này hối hận vì tới đây hỗ trợ. Nghe thấy tiếng hò hét, cậu ta nhìn lướt qua đám tân sinh rồi thở dài thườn thượt.

Quý Hoài liếc một cái rồi thôi, không nói gì. Cậu bí thư kia nhỏ giọng oán thăm: “Lần nào tôi cũng đi với cậu để thu hút mỹ nữ, nhưng mà mỹ nữ toàn nhìn cậu hết, anh em tình như cái bình bể, chia một cái móng tay cho tôi cũng được mà.”

“Thế à? Vậy cho cậu hết luôn.” Quý Hoài cười khê liếc mắt nhìn cậu ta, sau đó đi tới chỗ ngồi nghỉ của hội học sinh, đặt thùng nước ở đó.

Cậu bí thư ngoại giao nhìn theo Quý Hoài oán thăm mấy câu, tuy rằng bọn họ đã quen nhau hơn một năm rồi nhưng cậu ta vẫn không hiểu rõ cậu trai này. Rõ ràng ngoài mặt ôn hòa ấm áp, cười cười nói nói, nhưng ở chung lâu mới biết người này lạnh lùng cực kỳ, như thể một cục đá ai cũng không thể làm tan được.

À kìa, lại thêm một người kéo thù hận.

“Đỗ học tỷ.” Bí thư ngoại giao nhìn thấy cô thì gọi một tiếng.

“Đỗ học tỷ” là một cô gái cao gầy, mặc váy liền áo màu trắng, tóc hơi xoăn xõa dài sau lưng, vừa thanh thuần lại vừa xinh đẹp.

“Tôi biết ngay mấy cậu ở đây mà, tới nơi này tìm là trúng phóc.” Đỗ Doanh Doanh cười, ánh mắt đảo một cái liếc sang Quý Hoài, mọi người đều hiểu mà không nói, người đứng cạnh Quý Hoài kéo cậu một chút.

Quý Hoài nhìn Đỗ học tử, lễ phép cười rồi tiếp tục đi phát nước cho tân sinh viên.

“Thần Nữ hữu ý, Tương Vương vô tình~” Mấy người trong hội học sinh thấy thế, thầm thì với nhau.

“Chuyện không sớm thì muộn thôi, Đỗ học tử theo đuổi ghê như thế, Quý Hoài vẫn nhìn được không đồng ý chắc?”

“Cũng đúng.” Mấy người bên cạnh nhỏ giọng bàn tán, Đỗ Doanh Doanh cũng chạy tới cạnh Quý Hoài, giúp cậu phát nước.

Tân sinh đến lĩnh nước xếp thành hàng dài, liếc mắt nhìn toàn là nữ sinh. Đám con gái lĩnh nước từ tay Quý Hoài xong thì cười hí hí không dứt, Đỗ Doanh Doanh thấy thế thì cười: “Em vẫn được hoan nghênh nhỉ.”

Quý Hoài cười không đáp, chờ phát xong nước, cậu thu dọn bàn một chút rồi quay về.

“Quý Hoài, tối nay...” Cô chưa nói xong thì di động Quý Hoài vang lên, Quý Hoài cáo lỗi rồi nhắc máy nghe.

“Tiểu Hoài, giờ có ở trường không?” Hạ phu nhân cười hỏi.

“Có ạ.” Quý Hoài đi ra bên cạnh trả lời.

“Cô với Viện Viện đang dạo quanh trường cháu này, chừng nào tan học, chúng ta cùng nhau về nhà nhé?”

“Bây giờ cháu đang rảnh ạ, cô ở đâu thế?”

“Vậy thì tốt quá, cô ở... bên tòa nhà Dật Phu*.”

**Thiệu Dật Phu (23/11/1907 - 7/1/ 2014) là người sáng lập, cố chủ tịch danh dự của đài TVB, một trong những nhân vật có ảnh hưởng nhất trong ngành công nghiệp giải trí châu Á. Ông thành lập Thiệu thị huynh đệ, phát triển nó trở thành hãng phim nổi tiếng. Công ty truyền hình TVB chiếm ưu thế tại Hồng Kông cũng do ông thành lập.*

Ông cũng là một nhà từ thiện nổi tiếng, từng tặng hàng tỷ đô la Hồng Kông cho các cơ sở giáo dục tại Hồng Kông và Trung Quốc đại lục. Tên ông được đặt cho hơn 5000 tòa nhà tại các khu trường sở đại học của Trung Hoa.

Tòa nhà Dật Phu ngay bên cạnh sân thể dục, từ nơi này cũng nhìn thấy, Quý Hoài bảo Hạ phu nhân đợi cậu qua bên đó.

Quý Hoài gác máy, báo với hội học sinh một tiếng, vừa lúc cũng có vài người có việc phải về, chỉ cần hai người ở lại là đủ. Quý Hoài đi ra khỏi sân thể dục, đi một lúc thì nhìn thấy Hạ phu nhân.

“Phu nhân, Viện Viện.”

“Anh Hoài!” Viện Viện nhìn thấy thì vui vẻ định đu lên người Quý Hoài, nhưng nhìn sang bên cạnh cậu thấy có người khác nên đành dừng bước, cười hì hì nhìn Quý Hoài.

“Hôm nay cô vừa tới nên muốn đến đây xem một lát.” Hạ phu nhân nói.

“Vậy về thôi cô, để cháu đi mua đồ ăn.” Quý Hoài kéo tay Viện Viện, quay đầu tạm biệt mấy người phía sau cậu.

Quý Hoài đi rồi, Đỗ Doanh Doanh vẫn nhìn theo theo bóng dáng Quý Hoài. Mấy tên trong hội học sinh biết ý đã sớm tránh mặt đi, không ngờ Đỗ Doanh Doanh lại gọi bọn họ lại.

Cô nàng nhú mi, vừa chờ mong lại vừa bất an hỏi: “Quý Hoài... có phải có người yêu rồi không?”

“Chắc, chắc là chưa đâu.” Bí thư ngoại giao chần chừ nói.

“Cả ngày không ở hội học sinh thì cũng ở lì trong thư viện, chị nhìn xem nó có thời gian quen bạn gái không? Em để ý đến cả điện thoại nó cũng ít dùng ấy, sao có thể có người yêu được.” Bí thư ban tổ chức nói.

Nghe vậy, Đỗ Doanh Doanh cười vui vẻ. Đỗ Doanh Doanh là mỹ nhân nổi tiếng toàn trường, dù là học thức hay ngoại hình thì đều xuất sắc, đám con trai trong trường hết lớp này tới lớp khác đều không lọt mắt xanh của cô nàng, nào ngờ Đỗ đại mỹ nhân lại đem lòng thích Quý Hoài. Nếu Đỗ Doanh Doanh thích người khác, đoàn sứ giả hộ hoa kia nhất định sẽ khiêu chiến một phen, nhưng đối phương lại là Quý Hoài, chẳng ai dám khiêu chiến nữa. Chồng lại Quý Hoài là tự rước nhục.

Mấy tên bí thư trong hội học sinh tuy rằng không có duyên với học tỷ hoa khôi này, nhưng vẫn khuyên nhủ an ủi mấy câu: “Học tỷ yên tâm, Quý Hoài vẫn còn FA, cho dù là tặng băng thì cũng có lúc phải tan thôi.”

Đỗ Doanh Doanh cười, khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng như nước, cô càng hạ quyết tâm hơn.

Quý Hoài đưa Viện Viện và Hạ phu nhân về nhà, sau đó vào bếp làm cơm. Hạ phu nhân muốn giúp nhưng cậu không cho, cậu thành thạo làm ba bốn món ăn, lại đun một tô canh cá, bây giờ cậu nấu cơm ngày càng thuần tay.

Mỗi lần Quý Hoài làm cơm, Viện Viện ăn được rất nhiều, chỉ chú tâm ngồi nhìn bát xúc cơm. Hạ phu nhân vừa ăn vừa nói: “Lần trước mời giúp việc cho cháu, sao lại không cần nữa rồi?”

“Không cần giúp việc, nhà chỉ có từng đó, cháu tự quét dọn cũng được.”

“Nhưng dù sao cũng là con trai sức dài vai rộng, cháu lại bận học nữa, mấy chuyện vặt trong nhà để giúp việc làm cũng được mà.” Hạ phu nhân khuyên nhủ.

Quý Hoài lắc đầu, “Cháu muốn tự làm.”

Nghe vậy, Hạ phu nhân không khuyên nữa. Quý Hoài bây giờ rất bình thản, vẫn ôn hòa với mọi người như trước, nhưng cậu cười ngày càng ít, cô rất lo, cho nên cứ cách một khoảng thời gian lại đến thăm cậu, nếu không thì nhóc con này sẽ càng ngày càng mờ nhạt hơn người mất.

Hạ phu nhân mang đến rất nhiều đồ ăn, đều là thực phẩm bổ sung dinh dưỡng, nhồi đầy tử lạnh, ngăn tử trong phòng bếp cũng không tha.

Trước khi đi, Hạ phu nhân nói: “Cô nghe nói Hoa Duẫn Quan về dạy học ở trường cháu đúng không?”

“Vâng.” Quý Hoài gật đầu.

Hạ phu nhân thấy vẻ mặt cậu không có gì khác thường thì cũng không nhiều lời, Quý Hoài lý trí và bình tĩnh hơn bất kỳ ai khác. Hạ phu nhân nghĩ hai năm này Quý Hoài sẽ không chống đỡ nổi, đâu ngờ không những có thể chống đỡ được, cậu còn một mình quản lý A Uyển và thu tóm Hoa thị.

Nói tới Hoa thị, Hạ phu nhân bây giờ vẫn thấy rung mình. Quý Hoài dùng một năm để thu mua hoàn toàn Hoa thị, cuối cùng khiến Hoa Cẩm Lăng chỉ có thể rời đi. Lúc Hoa Chính Diệu đang nửa sống nửa chết cao hứng muốn ghi tên Quý Hoài vào gia phả thì cậu lại chia nhỏ Hoa thị ra bán cho mấy nhà đối thủ, Hoa Chính Diệu tức hộc máu mà không thể làm gì, đến nay Hoa thị đã hoàn toàn biến mất.

Hạ phu nhân còn nhớ rõ lần đầu gặp cậu, thiếu niên nhỏ nhắn gầy gò, phẳng phất như bờ vai ấy không thể gánh nổi bất cứ thứ gì. Chỉ cần có Giang Tử Mặc ở bên, cậu lúc nào cũng cười vui vẻ, dịu dàng mềm mại, đáng yêu cực kỳ.

Nhưng bây giờ không có Giang Tử Mặc nữa, Quý Hoài gánh vác tất cả mọi thứ, khiến người ta không thể tin được thiếu niên ấy lại có sức mạnh to lớn đến vậy. Nhưng Hạ phu nhân vẫn rất lo lắng, lưng Quý Hoài thẳng tắp, một chút cũng không nhìn ra cậu đang suy sụp tinh thần, cô sợ Quý Hoài sẽ tổn thương chính mình một ngày nào đó.

Hạ phu nhân muốn nhìn thấy một Quý Hoài vô ưu vô lo mà cười, nhưng bây giờ thì có lẽ là không thể.

Quý Hoài tiễn Hạ phu nhân ra cửa rồi quay trở về dọn dẹp một chút. Chìa khóa căn hộ này là Lục Thất đưa cho cậu, ngay tại tiểu khu sau trường học, từ nhà tới trường cũng chỉ mất mười phút.

Nhà rộng 120 mét vuông, hai phòng ngủ thông nhau làm thành thư phòng, chỉ để lại một gian phòng ngủ. Lục Thất bảo, trang trí nhà đều do chú Mặc đích thân xử lý, đêm ấy Quý Hoài vào nằm phòng đó liền mất ngủ.

Trong phòng toàn đồ vật quen thuộc, chú Mặc dựa theo thói quen của cậu mà bài trí, đồ vật nào cũng có một đôi. Nhưng bây giờ Quý Hoài chỉ dùng một nửa trong số đó, một nửa còn lại vẫn đặt chỗ cũ, chờ một người khác trở về dùng.

Nhưng cậu chờ một lần liền chờ tận hai năm, một ngày đều dài đằng đẳng như vô biên vô hạn.

Cậu ở trong căn nhà mà chú Mặc tự tay bài trí, ăn một mình, ở một mình. Không để cho giúp việc đụng vào, tất cả việc quét dọn đều do Quý Hoài tự làm, cậu còn học được nấu cơm, gói sủi cảo cũng không bị vỡ nữa rồi.

Thường thường cậu sẽ làm một bàn đầy ắp đồ ăn rồi quay đầu lại đòi một câu khen ngợi, lại nhận ra không có một âm thanh nào. Cả một bàn đồ ăn không ai ăn, cuối cùng đổ hết vào thùng rác.

Ngày qua ngày, dây cung trong lòng Quý Hoài đã căng hết mức, không biết sẽ đứt lúc nào nữa. Nhưng trước lúc nó đứt, Quý Hoài vẫn sẽ “bình thản” mà sống.

Thời khắc cuối cùng của mặt trời dần buông xuống, Quý Hoài ngồi trên sofa, trong phòng tối mịt. Cậu đột nhiên đứng dậy, hoảng hốt đi ra cửa.

Phần lớn thời gian Quý Hoài đều ở trường học, chỉ khi đau lòng tột độ mới tới đây nhìn một chút. Cậu không dám ở lâu, cậu rất nhát gan, nếu quanh người toàn những thứ quen thuộc thế này, cậu sẽ đau lòng giống như bị dao đâm xoáy vào lòng ngực vậy, đau tới mức hoảng hốt.

Ban đêm ở nơi này, cậu sẽ mặc quần áo của Giang Tử Mặc để trong ngăn tủ sau đó mới nằm lên giường, nhiều lần đều thức tới khi hừng đông. Chỉ có rất ít khi, cậu cực kỳ mệt mỏi rồi thì mới cọ cọ quần áo trên người, sau đó thiếp đi lúc nào không hay.

Cậu ra ngoài, khóa cửa lại rồi chập vọt quay về trường học. Chỉ có náo nhiệt ồn ào khi ở trường mới có thể khiến cậu quên đi cảm giác đau đớn trong lòng, chỉ có ở nơi đây, cậu mới có thể che giấu con tim đã sớm vỡ nát của mình.

Cậu bước nhanh vào trường học, ánh mắt tĩnh lặng hoang vắng như thể mất đi toàn bộ tia sáng.

- _____

Edit với tốc độ bàn thờ nên ngày hôm nay anh Dờ cứ ngáo ngơ, nãy còn cầm tuýp kem đánh răng định gọi đầu.__.

157. Chương 158: Hội Trưởng Yêu Nghiệt Của Hội Học Sinh

Edit: anh Dờ não cá, 159 chú mới về =))))

Huấn luyện quân sự cho tân sinh viên khoảng nửa tháng đã hoàn tất, hội học sinh bận tối mắt tối mũi chuẩn bị tiệc đón mừng tân sinh viên. Chuyện chiêu sinh cho ban học tập, Quý Hoài có thể bảo phó bí thư đi thay, nhưng nếu là tiệc thì cậu không thể thoát.

Hội trưởng hội học sinh họ Phan, tên đầy đủ là Phan Dư An, là một phú nhị đại nhưng thái độ làm người khá là đàng hoàng, được làm hội trưởng hội học sinh là do mọi người nhất trí bầu ra.

Phan Dư An kéo Quý Hoài đi duyệt tiết mục với anh ta. Sau khi loại mấy tiết mục không đạt yêu cầu, Phan Dư An lâm vào thế bí, bởi vì mấy tiết mục bị anh ta đánh rớt hết rồi thì không có tiết mục thay thế.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu giữ mấy tiết mục này lại thì chẳng khác nào tự đập bảng hiệu của hội học sinh.” Phan Dư An đau khổ.

“Một là gọi hết về, hai là hội trưởng đích thân lên biểu diễn.”

“Biểu diễn cái gì?” Phan Dư An ủ rũ, “Múa thoát y chắc?”

Quả thực đây là tiết mục làm mưa làm gió hai năm nay, có điều đổi thành người múa mang giới tính đực, nhưng thế lại càng tạo tiếng vang, hiệu quả thu hút hơn gấp trăm lần. Tiệc đón tân sinh viên năm trước, có một học đệ vô cùng táo bạo nóng bỏng, thắt đáy lưng ong múa còn dẻo hơn con gái, trên người chỉ mặc một cái quần ngắn, áo hở vai bó sát cộng thêm một cái áo choàng mỏng bên ngoài. Áo choàng nửa cởi, trông như sắp rớt đến rơi, ngón tay của cậu ta mân mê trên bả vai lộ ra, đôi mắt lúng liếng phong tình nhìn dưới khán đài, nhất thời tất cả nam sinh ngồi dưới tim đập như trống dồn, hò hét chói tai vang rầm trời.

Từ lúc đó, diễn đàn trường lập một cái poll bầu chọn xem ai là nam sinh mà mọi người mong được nhìn thấy cậu ấy múa thoát y nhất, toàn bộ trường học đều tham gia bầu chọn. Tới lúc Quý Hoài biết được thì cậu đã chễm chệ ở vị trí thứ nhất, số phiếu bầu gấp mấy lần người đứng thứ hai.

Quý Hoài nhìn kết quả vài cái, lập tức gọi điện cho lão Ngũ. Ngày hôm sau, số phiếu của hạng hai là Phan Dư An bỗng tăng chóng mặt, bây giờ Phan Dư An đang chiếm vị trí nhất bảng.

“Được đấy chứ, nếu hội trưởng lên đài thì chắc phải mời thêm vệ sĩ, đến lúc đó không chỉ có trường mình đâu, mấy trường xung quanh biết tin kiểu gì cũng đến.”

“Thôi các ông ơi.” Phan Dư An ngắt lời, “Vậy thì tôi thà đâm đầu chết xừ cho xong.”

Hội học sinh xét duyệt tiết mục quá nghiêm khắc, mấy tiết mục nhạt như nước ốc đều bị loại hết. Phan Dư An phát sầu, tổ văn nghệ cũng phát sầu, ngày nào cũng ráo riết tìm tiết mục mới.

Quý Hoài không quan tâm mấy chuyện này, nếu hội học sinh không có việc gì quan trọng thì cậu toàn trốn ở thư viện. Thỉnh thoảng sẽ mở cuộc họp từ xa để chỉ đạo A Uyển. Về phương diện máy tính, tri thức và hiểu biết của Quý Hoài đã tăng lên rất nhiều trong hai năm qua. Hiện giờ quản lý A Uyển không cần phải cố gồng gánh nữa, dù cậu ở trường vẫn có thể xử lý được.

Cậu ở thư viện suốt buổi trưa tới chiều, buổi tối ra căng tin ăn cơm thì bị Phan Dư An tóm được.

“Quý Hoài, Quý công tử, Quý nam thần, chú em giúp anh một lần thôi. Năm nay là năm cuối anh đây làm hội trưởng hội học sinh rồi, không thể phá nát tiệc đón tân sinh được.” Phan Dư An kéo tay Quý Hoài, thấy Quý Hoài không để ý thì nhanh tay quẹt thẻ trả tiền cơm giúp cậu.

“Em không hứng thú.” Quý Hoài lướt qua anh ta ngồi xuống bàn.

“Anh sợ chú luôn rồi, anh đây phải múa thoát y đấy, chú đi lên sân khấu vờ vịt chơi đàn tỳ thôi thì mất miếng thịt nào đâu?”

Quý Hoài kinh ngạc, “Anh múa thật?”

“Vì nhiều người chờ mong quá chứ sao, anh đây hiến thân vì nghệ thuật!” Anh ta càng nói càng hùng hồn, vẻ mặt lại vắn vẹo như hận không thể một đao tự đâm chết mình.

“Ừm.” Quý Hoài bật cười, “Em cũng hóng lắm.”

“Đấy, chú xem anh vút hết thể diện rồi, chú đi lên ngồi một chỗ đánh đàn thôi, cũng không chỉ có mình chú, còn có Đỗ học tỷ ở phía trước nữa mà.”

“Anh tìm người khác đi.” Quý Hoài lắc đầu.

“Anh phải lạy lục chú thế nào nữa đây hả? Dời ơi... Tháng sáu năm nay Đỗ học tỷ tốt nghiệp rồi, chú không tính làm gì thật đấy à?”

“Không.” Quý Hoài lại lắc đầu.

Phan Dư An thở dài, nói: “Được rồi, Đỗ học tỷ bảo anh tới mời thử chú em đấy, không ngờ chú mà từ chối thẳng đuột luôn. Anh không hiểu, Đỗ học tỷ vừa xinh vừa có gia thế, chú không vừa mắt vì trong lòng có người khác rồi à?”

Tay Quý Hoài cầm đĩa khựng lại một chút, sau đó “ùm” một tiếng.

Phan Dư An kinh hãi, chống tay lên bàn nhìn cậu: “Thật? Là ai? Sao anh chưa gặp?”

“Ồ bên ngoài, bây giờ... vẫn chưa quay về...” Quý Hoài rũ mắt nói.

“Yêu xa à.” Phan Dư An ngồi xuống, phần khích muốn hỏi thêm mấy câu nhưng Quý Hoài đã bưng khay đi mất, “Haiz, ăn kiểu gì đây? Mới được mấy miếng? Bảo sao chú gầy vờ lờ.”

Bên cạnh căng tin là một vườn trúc nhỏ, xuyên qua vườn trúc là tới thư viện. Quý Hoài bước đi, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, đôi mắt tối đen mông lung mịt mờ, cậu đi như thể chết lặng, có người chào hỏi cũng không nghe thấy mà đáp lại.

Sau hôm Quý Hoài từ chối biểu diễn, Đỗ Doanh Doanh tìm tới cậu, cô nàng dường như hơi giận, cắn răng chặn Quý Hoài lại: “Chị biểu diễn thiếu một người đàn đệm, em thật sự không muốn tham gia sao?”

Quý Hoài âm thầm thở dài, bình tĩnh nói: “Em học piano chưa được mấy năm, chị muốn em lên biểu diễn thì không ổn đâu.” Huống hồ là học từ đời trước, đời này cậu còn chưa chạm vào piano.

Đỗ Doanh Doanh nghe vậy thì nổi giận, “Phan Dư An nói em có bạn gái, có đúng không? Sao tới giờ chị chưa từng thấy? Ba năm đại học mà không tới thăm em sao?”

Quý Hoài nhú mày, dáng vẻ tức giận của Đỗ Doanh Doanh làm cậu hơi bực, nhưng cậu không muốn chấp nhặt, lại càng không muốn người ta thắc mắc vì sao ba năm học rồi mà người kia không tới thăm cậu. Quý Hoài lạnh lùng nói: “Đồ học tử, chuyện này hình như không liên quan đến chị.”

“Quý Hoài...” Đỗ Doanh Doanh trắng bệch cả mặt, không cam tâm ghé sát vào Quý Hoài nói: “Em đã năm ba rồi, năm nay bắt đầu thực tập, chị có thể giới thiệu em đến công ty của ba chị, thực tập tốt thì có thể cộng điểm tốt nghiệp.”

“Không cần.”

Đỗ Doanh Doanh đổi giọng mềm mỏng: “Ba chị là phú hào ở thủ đô, dưới tên ông ấy có rất nhiều sản nghiệp, em muốn làm gì cũng được. Quý Hoài, bây giờ em ở trong trường nên có thể không rõ, những người có tài thật sự thì đã sớm ra ngoài lập nghiệp cả rồi.”

Quý Hoài nhìn Đỗ Doanh Doanh, không nói gì.

“Em xuất sắc thế nào cũng không bì nổi với những người đó. Chị nói thế không phải là khinh thường em, mà là nhắc nhở em rằng những học sinh ở Kinh đại này không có tiền thì có quyền, em không có thể lực, không ai giúp em, một mình muốn xông pha rất khó.”

Đỗ Doanh Doanh biết Quý Hoài là người Kim Thành, không cha không mẹ tự mình đi làm công kiếm tiền, nghỉ hè nghỉ đông năm nào cậu cũng đi làm thêm, nếu không phải vì sợ tổn thương đến lòng tự trọng của Quý Hoài thì Đỗ Doanh Doanh đã sớm giúp cậu.

“Đỗ học tỷ, chị không cần quan tâm, dù là học tập hay công việc, em sẽ thuận theo tự nhiên. Ở trong trường thì đương nhiên phải coi trọng việc học.”

Đỗ Doanh Doanh châm biếm nói: “Quý Hoài, em xem mấy người cầm đầu học thì toàn là nhà không mấy khá giả mới phải vậy, nếu có ý tưởng thì đã sớm ra ngoài gây dựng sự nghiệp rồi. Quý Hoài, chỉ cần em muốn, chị có thể giúp em.”

“Đỗ học tỷ.” Quý Hoài lạnh tanh nhìn cô, “Học tỷ nếu có lòng tốt thì giúp người khác đi, trong trường còn nhiều người muốn chị giúp lắm. Quý Hoài không biết tốt xấu, học tỷ đừng quan tâm nữa thì hơn.”

“Quý Hoài!” Đỗ Doanh Doanh xanh mặt.

Quý Hoài cười nhạt, buông một câu tạm biệt sau đó rời đi.

Cậu chẳng thèm quan tâm tới bữa tiệc tối, nhưng ban học tập vẫn cần cậu tới xem xét, ai ngờ phó bí thư chiêu mộ toàn nữ sinh. Xét duyệt lần hai là do Quý Hoài tự làm, đám nữ sinh kia vẫn nhìn cậu không rời mắt, rõ ràng là đi cửa sau. Quý Hoài không kiên nhẫn đánh rớt hết, chỉ để lại hai người có thành tích thật.

“Vênh vào cái gì, cũng chỉ là thằng nghèo rớt mồng tơi mà thôi, còn thật sự coi mình là bí thư ban học tập.”

Phó bí thư thâm thì, Quý Hoài nghe thấy nhưng không quan tâm, phỏng vấn xong hết thì đi.

Tiệc đón tân sinh tối hôm đó, Quý Hoài vẫn ngồi ở căng tin ăn cơm, Phan Dư An gửi tin nhắn cho cậu.

“Quý Hoài chú tới chưa? Sao anh chưa nhìn thấy chú?”

“Quý Hoài, anh mày hồi hộp vãi, nếu mà xảy ra sai sót thì chú phải cố gắng xử lý giùm anh với nhé.”

“Đệ sao nhiều người tới vậy? Anh đã bảo là không được tiết lộ vụ múa thoát y này ra ngoài cơ mà? Đám người này biết kiểu gì thế?”

Quý Hoài cơm nước xong đi ra, mới thấy tiệc mừng tân sinh viên tổ chức ngay tại sân quảng trường. Chỗ này không cấm học sinh nên hôm nào cũng đông như kiến. Vị trí tốt đã bị chiếm hết rồi, Quý Hoài đành men theo sân khấu đi ra phía sau, thấy Phan Dư An ăn mặc cũng không quá đà lắm, nhưng mắt thì gấn thêm mí giả, còn kẻ cả viền mắt bóng mắt.

Thấy Quý Hoài cứ nhìn mãi mà không nói gì, Phan Dư An sốt ruột: “Chú đừng nhìn anh như thế, anh bỏ gánh giữa đường cho chú xem.”

Mấy nữ sinh ban văn nghệ nghe thấy thế thì gào khóc, an ủi: “Hội trưởng anh tuần tiêu sái, phong lưu hào sảng, đêm nay ngài tỏa sáng chói lóa, ai cũng sẽ biết đến ngài, ngài sẽ để lại dấu ấn sâu đậm trong lịch sử trường ta!”

“Cút.” Phan Dư An càng nghe càng giận.

Quý Hoài không nhịn được cười, khen anh ta mấy câu, bảo anh lên đài đừng hồi hộp quá.

Mở màn, bữa tiệc vô cùng sôi động, tiếng hoan hô và gào thét dậy lên như từng đợt sóng. Quý Hoài đứng bên cạnh sân khấu, có thể nhìn bao quát tất cả.

Không khí rất náo nhiệt, tất cả mọi người đang hưng phấn gào thét.

Bỗng nhiên Quý Hoài hoảng sợ, như là có một cảm giác gì đó mà cậu đã cố tình xem nhẹ nó.

“Quý Hoài, tiếp theo tới lượt anh rồi, chú ở chỗ này đừng đi đâu đấy, nhớ cổ vũ cho anh.”

Quý Hoài thu lại ý nghĩ rối loạn trong đầu, nói: “Cố lên.”

Sân khấu tối lại, mấy nữ sinh ăn mặc nóng bỏng lên đài trước, động tác của mấy nữ sinh này rất hấp dẫn gợi cảm, khơi gợi không khí toàn trường. Phan Dư An đứng bên cánh gà chuẩn bị.

Quý Hoài đột nhiên thất thần không thể tập trung, cậu nhìn xuống phía dưới sân khấu, nhưng ánh đèn hắt ngược khiến cậu lóa mắt, tất cả mọi người như mơ hồ không chân thực.

Chỉ nghe thấy tiếng thét đinh tai nhức óc, Quý Hoài quay đầu lại, thì ra là do Phan Dư An đã lên sân khấu.

Phan Dư An xuất hiện khiến toàn bộ khán giả hét điên cuồng. Lên sân khấu rồi, Phan Dư An không hề thẹn thùng nữa, anh ta đứng ngay ở giữa, xung quanh là vũ công nữ, bàn tay Phan Dư An nhấc lên làm thành một động tác múa đồng nhất với các nữ sinh.

“A A A A!!! Hội trưởng yêu nghiệt vãi!”

Đâu chỉ là yêu nghiệt, anh ta đã biến thành một con hồ ly tu vi ngàn năm, từng động tác đầy quyến rũ như có thể mê hoặc đế vương. Quý Hoài nắm tay che miệng, nhịn cười không nổi.

Mấy nữ sinh ban văn nghệ phía sau dù đã xem tổng duyệt rồi nhưng vẫn phải cảm thán: “Eo ôi hội trưởng mà dâm lên một cái thì chỉ có chếttt~”

Vũ đạo đã diễn được nửa bài, Phan Dư An mặc lại chiếc áo choàng ngoài khi nãy vừa cởi ra, đèn sân khấu lại phụt tắt, mọi người căng mắt chờ mong.

Đúng lúc này, Quý Hoài bị người đẩy từ phía sau, cậu lảo đảo một chút, chưa kịp phản ứng thì hai người tóm hai bên tay cậu đưa lên sân khấu. Quý Hoài nhú mày quát: “Các cậu làm gì vậy?”

“Bí thư, cậu đừng giận, có trách thì trách hội trưởng ấy.”

Quý Hoài chau mày không biết họ muốn làm gì, chỉ thấy một bàn tay vươn đến gần cậu, đèn sân khấu sáng lên.

Sân khấu sáng bừng như ban ngày, Phan Dư An ở đối diện cậu. mấy nữ sinh đi lên vây bọn họ ở giữa.

Quý Hoài nghe được tiếng hò hét điên dại phía dưới khán đài, nam sinh hay nữ sinh đều gân cổ lên phấn khích gào thét.

Bởi vì Phan Dư An đã dính sát vào cậu bắt đầu thoát y, anh ta cởi rất chậm, động tác nhu tình như nước chảy, lời nói mềm mại uyển chuyển trôi ra khỏi bờ môi: “Quan nhân~”

“Đệt!” Quý Hoài hung hăng chửi một tiếng.

158. Chương 159: Tôi Trở Về Rồi

Edit: 3 2 ngày 10 chương, anh Dờ xin phép được hồi mana trong giấy lát.

Quý Hoài bị đám nữ sinh vây ở giữa, còn Phan Dư An thì dính sát vào cậu mà uốn éo, phía dưới hò hét huyết sáo dữ dội.

Phan Dư An không hề để ý tới sắc mặt xanh mét của Quý Hoài, anh ta uốn éo cọ xát vào cậu. Quý Hoài giận đùng đùng, hận không thể giật Phan Dư An ra khỏi người mình ngay lập tức sau đó quăng xuống dưới sân khấu.

“Chú cố chịu tới xong tiết mục rồi có gì từ từ nói.” Phan Dư An chột dạ, đành phải cầu xin Quý Hoài mở lượng hải hà.

Quý Hoài giận đến nghiến răng, cậu neho mắt cảnh cáo Phan Dư An. Bởi vì lúc này Phan Dư An đã cọ

một chân lên đùi cậu, Phan Dư An vừa cọ vừa sợ hãi nhìn Quý Hoài.

Quý Hoài cố giữ bình tĩnh, dù sao bên dưới toàn tân sinh viên, cậu nhẫn nhịn không động thủ.

Hôm nay Quý Hoài mặc một cái áo sơmi trắng đơn giản, phía dưới là quần tây màu đen, cậu đứng giữa sân khấu ngập ánh đèn cứ như là thư sinh lạc vào ổ yêu quái. Đám yêu tinh bày ra vẻ quyến rũ, mà con yêu quái xinh nhất thì dính chặt lấy người cậu không ngừng khiêu khích như thể muốn nhuộm đen linh hồn cậu.

Mặc cho ai nhìn thấy cảnh này đều muốn gỡ Phan Dư An ra, sau đó đổi thành mình.

Quý Hoài tận lực khống chế lửa giận, mắt cậu nặng nề nhìn Phan Dư An. Phan Dư An đã tiết chế không dám làm ra động tác gì quá đáng, nhưng thế này thôi cũng đã đủ điên cuồng.

Tiết mục này làm bùng nổ bữa tiệc, đây là tiết mục biểu diễn hợp khẩu vị quần chúng nhất trong bao nhiêu năm ở Kinh đại. Nhưng có thể hot tới mức độ này là vì Quý Hoài với Phan Dư An đều là nhân vật cấp thần thánh, không chỉ nổi tiếng trong trường mà còn có rất nhiều fan ở bên ngoài.

Qua đêm nay, cả diễn đàn đại học nổi lên vô số bài post, tiêu đề vô cùng chói mắt, nội dung lại càng làm người ta suy đoán thật nhiều.

Quý thần và Phan thần, chuyện không thể kể ở Kinh Đại!

Quý thần và Phan thần, ai trên ai dưới?

Yêu quái, buông thư sinh ra để mị tới!

Đương nhiên chuyện này Quý Hoài không biết, mà lúc sau cậu cũng không biết. Bởi vì có người nào đó đã đọc được những topic này, sau đó hack luôn tài khoản của người đăng, sau đó xóa toàn bộ bài post.

Đèn sân khấu tối dần, Quý Hoài bước nhanh xuống sân khấu, Phan Dư An không dám lại gần cậu, trốn sau lưng mấy nữ sinh. Đám con gái cười: “Hội trưởng vừa rồi bạo thế, còn tưởng anh không sợ Quý học trưởng.”

Phan Dư An khoát tay, nghĩ tới lát nữa sẽ phải hứng cơn giận của Quý Hoài, anh chả còn tâm trạng đùa giỡn nữa.

Quý Hoài dọc theo bậc thang sân khấu đi xuống, đột nhiên trong lòng lại hoảng hốt lạ lùng, cậu nhìn xuống sân khấu theo bản năng, đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đứng sau đám đông.

Khoảng cách quá xa, đám đông lại vẫn còn đang hò hét, Quý Hoài không nhìn rõ được. Nhưng trong nháy

mắt ánh mắt cậu đã buộc chặt lấy người đó, không hề nghĩ ngợi lập tức chạy vụt xuống.

Cậu đẩy đám đông ra, vội vã chạy. Cậu không dám nghĩ người đó có phải là người cậu đang mong hay không, cậu chỉ có duy nhất một ý nghĩ trong đầu là chạy qua đó, sau đó... sau đó thì làm gì?

Nếu thật sự là người ấy... cậu phải làm sao đây? Nếu không phải thì lại làm thế nào?

Cậu chưa kịp nghĩ rõ ràng, tay vẫn rẽ đám đông để chạy tới, nhưng khi cậu chạy đến nơi rồi thì hình bóng kia đã biến mất. Trước mắt là biển người, cậu không nhìn rõ khuôn mặt của mỗi người nữa, cậu chỉ có thể nhìn thấy những cây lightstick phát sáng nối liền thành một biển sao trên tay những cô cậu học sinh.

Tất cả mọi người đang cười nói thật vui, tất cả mọi người đang hò hét, chỉ có Quý Hoài là sững người đứng chết trân tại chỗ.

Tim đập thật mạnh như thể giấy tiếp theo sẽ ngừng đập mà chết, độ ẩm quanh người cậu phút chốc biến mất, cậu thấy lạnh, cái rét lạnh thấu tận tâm can.

“Quý Hoài, sao lại chạy ra đây?” Phan Dư An thấy Quý Hoài vội vã chạy xuống thì đuổi theo.

“Không, không có gì.” Quý Hoài lau khóe mắt, giọng nói nhẹ bẫng như sắp bay đi mất.

Đám học sinh phía trước thấy bọn họ ở cùng nhau thì quay đầu lại nhìn rồi hò hét chói tai. Phan Dư An vẫn còn mặc trang phục biểu diễn vừa nãy, bị vây xem khiến anh rất mất tự nhiên, bèn kéo Quý Hoài đi chỗ khác.

Anh kéo Quý Hoài ra sau sân khấu, hậu đài đều được bao kín, chỉ có nhân viên sân khấu và diễn viên biểu diễn mới vào trong này. Bọn họ tới đứng bên cạnh bồn hoa, Quý Hoài lúc này mới hồi thần, không còn đáng vẻ tuyệt vọng lúc Phan Dư An nhìn thấy cậu nữa.

Phan Dư An cũng không hỏi có chuyện gì, chỉ quay lưng ra rồi nói với cậu: “Còn giận không? Này, cho chú đánh anh hả giận thì thôi.”

Quý Hoài xắn tay áo lên, đang chuẩn bị đấm thì Phan Dư An kêu lên sợ hãi: “Chú đánh thật à...”

“Lại đây.” Quý Hoài đứng ngoắc tay.

Phan Dư An do dự nhìn học sinh và nhân viên hậu trường xung quanh, thấy bọn họ đều nhìn về phía này thì ghé lại gần Quý Hoài, thấp giọng nói: “Chú nể mặt anh tý được không? Chờ xong vụ này, hoặc là chờ lúc không có ai.... Á!!! Quý Hoài chú độc ác lắm chứ!”

Phan Dư An ôm bụng lên án Quý Hoài, cậu không khách khí, đấm mấy cú nữa mới hả giận. Phan Dư An kêu đau đốn, ngồi thụp xuống để cậu đánh, chờ Quý Hoài đánh xong mới dám đứng lên.

Anh lấy một điều thuốc đưa cho Quý Hoài, “Hút không?”

“Cảm ơn.” Quý Hoài nhận lấy, Phan Dư An lại ném bật lửa cho cậu.

Quý Hoài châm thuốc xong thì tựa vào tường đứng hút. Sau sân khấu là tòa nhà lớp học, Quý Hoài đứng dựa tường im lặng hút xong một điều, lại xin Phan Dư An điều nữa.

Phan Dư An cũng im lặng đứng hút thuốc bên cạnh Quý Hoài, không hỏi nhiều, chỉ đứng hút cùng cậu.

Mùi thuốc lá là thứ mùi có chút cảm giác gây tê, khiến cho đầu óc Quý Hoài tỉnh táo hơn nhiều. Bây giờ cậu vẫn còn đang run rẩy, giây phút hy vọng rồi thất vọng kia, vui mừng rồi lại đau đốn, cậu cảm thấy trái tim mình như chết lặng, không còn cảm xúc gì dậy sóng nổi trong lòng được nữa.

Cậu như một người đã bạc trắng mái đầu, nội tâm chỉ còn lại sự hoang vu tiêu điều lạnh lẽo.

Cậu lại nhìn thấy người đàn ông đội mũ lưỡi trai đi về phía này, vành mũ che đi nửa khuôn mặt khiến Quý Hoài không nhìn rõ, nhưng đôi chân thon dài đang bước đi kia, Quý Hoài nhìn một cái là nhận ra.

Trong nháy mắt, tất cả sự tàn lụi của tâm hồn cậu bị một cơn sóng xô tới, nước biển mêh mang tràn khắp cõi lòng cậu thay thế cho cánh đồng hoang vắng, mây đen dần tan đi, ánh sáng cuối cùng cũng lộ ra trong thế giới ấy.

Người kia đi đến bên cạnh Quý Hoài mới ngẩng đầu lên, Quý Hoài đứng sững người, người nọ cười khẽ một tiếng: “Quý Tiểu Hoài, tôi trở về rồi.”

Tàn thuốc trên tay Quý Hoài cháy tới đầu lọc, nóng phồng cả ngón tay, Quý Hoài mới giật mình sức tỉnh, run rẩy ném điều thuốc đi.

“Học hút thuốc rồi?” Giang Tử Mặc cười.

Quý Hoài bóp chặt chỗ tay bị phồng, tất cả những cảm xúc phức tạp đang dâng trào trong nháy mắt liền bình lặng.

Cậu nhìn người trước mắt, nói từng chữ, thông thả mà chứa đựng đầy ghen ngào: “Bởi vì quá nhớ nên chỉ có thể dựa vào mấy thứ này để khiến mình quên đi.”

159. Chương 160: Em Khóc Khiến Lòng Tôi Đau Đớn

Edit: anh Dờ

Mặt Giang Tử Mặc trầm xuống, trong mắt trào ra sự đau xót, Quý Hoài không dám nhìn Giang Tử Mặc, cậu vốn không cảm thấy tủi thân, nhưng nhìn vào vẻ đau lòng trong mắt chú Mặc, mũi cậu tự dưng cay cay.

Cậu cúi đầu cắn chặt môi.

Giang Tử Mặc tiến lên mở vòng tay ra với Quý Hoài. Phía trước bọn họ là đèn neon sáng bừng và đám đông náo nhiệt, mà ở góc tối bên này, Giang Tử Mặc dịu dàng nhìn Quý Hoài, “Tiểu Hoài, tôi thật sự trở về rồi.”

Quý Hoài đỏ mắt lên, giọng khàn đặc. Nhưng đồng thời hai chân cậu như bị đóng băng, cậu muốn bước lên nhưng không thể. Cậu vừa sốt ruột vừa khổ sở, vẻ mặt mịt mờ, kinh ngạc nhìn người trước mắt.

“Tiểu Hoài.” Giang Tử Mặc thấp giọng gọi cậu, vẻ mặt dịu dàng đến vô cùng.

“Quý Hoài, bạn của chú à?” Phan Dư An đứng bên cạnh bỗng lên tiếng hỏi.

Không đợi Quý Hoài trả lời, người của hội học sinh đột nhiên chạy tới, “Hội trưởng! Quý học trưởng! Các anh qua nhìn tỷ đi, Liêu học tỷ té xỉu rồi!”

“Cái gì?” Phan Dư An kinh hãi lập tức chạy ào ra.

Quý Hoài thoáng nhìn Giang Tử Mặc, cũng đi theo Phan Dư An, đi hai bước thì xoay người lại nói: “Anh... chờ em một lát.”

“Được, tôi chờ em.” Giang Tử Mặc cười gật đầu, hắn chỉ chờ một chốc lát, sao có thể so được với hai năm dài đằng đẳng mà Quý Hoài đã phải chờ đợi.

Liêu Văn là thành viên ban học tập, bình thường làm việc rất nghiêm túc, bữa tiệc tối nay cô tất bật chuẩn bị cùng ban tổ chức, không kịp ăn uống gì nên giờ hôn mê bất tỉnh.

Lúc Quý Hoài tới, cô vừa tỉnh lại, sắc mặt tái xanh, môi trắng nhợt. Quý Hoài dìu cô đứng lên, sau đó nói: “Để tôi đưa em ấy xuống phòng y tế, nơi này giao cho các cậu.”

“Được, có gì cứ alô cho anh.” Phan Dư An vỗ vỗ vai Quý Hoài.

Quý Hoài đỡ Liêu Văn đi ra ngoài, Đỗ Doanh Doanh vừa mới biểu diễn xong liền vội lại đây, “Dù sao cũng là con gái, chị đi theo sẽ tiện hơn.”

Quý Hoài không phản đối, cậu quay đầu nhìn về phía góc tối kia, thấy chú Mặc vẫn còn đứng đó nhìn cậu. Cậu do dự muốn nói chuyện với chú một chút, nhưng cậu còn đang dè người, đành thôi.

Bọn họ đưa Liêu Văn tới phòng y tế, bác sĩ bảo là tụt đường huyết, truyền hai bình glucose cho cô. Lúc bác sĩ cầm kim truyền cho Liêu Văn, Quý Hoài vẫn đứng bên cạnh.

Liêu Văn ngại ngùng, “Bí thư cứ về đi ạ, em không sao đâu.”

“Chờ em truyền xong bình này, anh đưa em về ký túc.” Quý Hoài nói.

“Không cần đâu.” Liêu Văn tuy rằng rất muốn giữ Quý Hoài ở lại nhưng mà Đỗ Doanh Doanh cứ đứng bên cạnh, cô đành mở lời giục Quý Hoài đi về.

Đỗ Doanh Doanh cười nói: “Quý Hoài, em cứ về đi, ở đây có chị rồi.”

Quý Hoài vẫn lắc đầu, cậu kéo cái ghế ngồi xuống, “Người của ban học tập bọn em, em ở lại cũng là phải lẽ.”

Đỗ Doanh Doanh cứng miệng không cười nổi nữa, nhưng còn lâu cô mới để Quý Hoài ở đây một mình với đứa con gái khác, cho nên cô cũng ở lại không đi. Chừng nửa giờ sau thì truyền xong cả hai bình, sắc mặt Liêu Văn dần hồng hào trở lại.

Quý Hoài đưa Liêu Văn tới dưới lầu ký túc xá nữ, Đỗ Doanh Doanh muốn nói chuyện nhưng Quý Hoài đã vội vã đi về.

Cho tới giờ, cô chưa từng thấy Quý Hoài sốt sắng vội vã như vậy. Trước kia dù chuyện có to bằng trời thì Quý Hoài vẫn giữ nét mặt bình tĩnh, chuyện gì cũng không lay chuyển được cậu. Nhưng lúc này không biết tại sao, Đỗ Doanh Doanh thấy được Quý Hoài đang sốt ruột, hồi hộp, lo lắng và sợ hãi.

Trong lúc Đỗ Doanh Doanh sững sốt, Quý Hoài đã biến mất không còn bóng dáng.

Thực tế thì Quý Hoài mới đi chưa được bao lâu thì đã bị một bàn tay vươn ra từ trong xe hơi kéo vào. Cậu chưa kịp sợ hãi thì độ ẩm quen thuộc đã bao trùm lấy thân thể.

“Tiểu Hoài.” Giang Tử Mặc ôm cậu vào ngực, tay gắt gao bầu chặt vào lưng cậu, “Tiểu Hoài, để tôi ôm một lát.”

“Được.” Quý Hoài vươn tay ôm hân, gần như hai người đồng thời lên tiếng cùng lúc.

“Em gầy quá.”

“Anh gầy quá.”

Giang Tử Mặc sững sốt, sau đó dịu dàng hôn lên cổ cậu, phải quen thuộc lẫn nhau đến mức nào mới có thể vào khoảnh khắc ôm lấy nhau kia đã lập tức nhận ra người trong ngực gầy đi rất nhiều, hân gầy đi, Quý Hoài cũng vậy.

Không cần nghĩ quá nhiều, hân đoán ra được hai năm nay Quý Hoài đã sống thế nào.

“Về sau sẽ bồi bổ lại cho em.” Giang Tử Mặc xoa cái eo gầy chỉ còn một lớp thịt mỏng của Quý Hoài.

Quý Hoài nở nụ cười, mắt lóe lên tia sáng đã biến mất từ lâu, “Em học nấu ăn rồi, về sau làm nhiều món cho anh ăn.”

“Có ăn được không?”

“Đương nhiên có thể, không ăn được anh cũng phải ăn.” Quý Hoài cười cắn lên vai Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc sờ soạng khắp người Quý Hoài coi như kiểm tra, phát hiện ra đúng là gầy đi nhiều quá, ôm vào không thoải mái như trước. Hân lại càng đau lòng, tay xoa eo cậu, hôn lên môi và tai cậu.

Quý Hoài run lên, khẽ rên rỉ ôm Giang Tử Mặc không buông tay.

“Nài nài nàiii đủ rồi nhá, tâm sự tâm siếc xong rồi đúng không? Thở dốc cái gì đấy?” Vương Văn Bản ngồi trên ghế lái huyết sắc.

Quý Hoài biết là có Vương Văn Bản ở đây nhưng cũng không chịu buông chú Mặc ra, cậu dụi mắt lên vai hân. Giang Tử Mặc trừng mắt nhìn Vương Văn Bản, tay cũng không chịu buông Quý Hoài.

Wương Văn Bản chặc lưỡi, đưa bọn họ tới dưới nhà rồi đi. Quý Hoài hơi choáng váng, đến cả lời tạm biệt cũng chưa nói. Giang Tử Mặc kéo tay cậu, “Chúng ta về nhà.”

Giang Tử Mặc có chìa khóa, hân mở cửa ra sau đó bật đèn, quét mắt một lượt rồi kéo Quý Hoài đang đứng ngoài cửa vào lòng mình.

“Có phải lúc nào nhớ tôi thì sẽ đến đây không?”

Quý Hoài dụi mắt vào ngực hẳn, hít sâu một hơi cảm nhận hơi thở quen thuộc kia, rầu rĩ nói: “Chỉ khi nào không nhớ thì mới dám tới.”

Giang Tử Mặc tê tái cả cõi lòng, giống như bị người ta dùng vô số cây kim đâm vào, mắt hẳn hơi đỏ lên, nghẹn yết hầu nói: “Tôi biết.”

Tôi biết thời thời khắc khắc em đều nhớ đến tôi, cho nên tôi liều cả mạng sống cũng muốn trở về, cho dù mất đi ý thức nằm trên giường bệnh thì vẫn luôn có một giọng nói thúc giục tôi tỉnh lại. Giọng nói ấy nói cho tôi biết, tôi phải trở về, trong nhà còn có người đang đợi tôi.

Nếu tôi không về, người ấy sẽ nhớ tôi phát điên mất.

Hai người cứ ôm nhau như vậy ngồi xuống sofa, hai tay ôm chặt lấy đối phương, một giây cũng không dám buông ra.

Cứ như vậy ôm thật lâu, Giang Tử Mặc mới nâng mặt Quý Hoài từ trong lồng ngực mình lên.

“Cho tôi hôn em được không?”

“Ừm.” Quý Hoài khẽ gật đầu.

Giang Tử Mặc hôn từ mi mắt đi xuống, hôn từng chút một, môi dán lên môi Quý Hoài, ấm áp nồng nàn. Hắn cọ lên chóp mũi cậu rồi hôn xuống cằm.

Quý Hoài cảm thấy như ngã vào một cái nệm bông, ở dưới còn có lò sưởi, sưởi ấm toàn thân cậu, ấm cả vào trong tim. Cậu nhắm mắt lại, toàn thân thả lỏng giao phó cho Giang Tử Mặc.

“Em cứ như vậy tôi không nhịn được nữa đâu.” Giang Tử Mặc nhéo một bên má cậu nói.

Quý Hoài mơ màng nói: “Nhà chỉ có hai người chúng ta, anh... không muốn à?”

Ánh mắt Giang Tử Mặc trầm xuống, tay dường như không thể khống chế khẽ niết mặt cậu, Quý Hoài nhìn hẳn.

“Sao tôi lại không muốn chứ?” Giang Tử Mặc nâng mặt cậu lên, nhìn vào mắt cậu nói: “Tôi vô cùng muốn, giây phút nào cũng muốn, muốn ôm em, muốn em nằm dưới người tôi mà khóc cầu xin tôi, khóc gọi tôi là chồng...”

“Vậy sao anh còn chưa làm?” Quý Hoài tuy thẹn thùng nhưng vẫn nói ra miệng.

“Tôi sợ không khống chế được, sẽ làm em bị thương.” Giang Tử Mặc dịu dàng vuốt ve Quý Hoài, tình dục trong đây mắt bắt đầu dậy sóng, nhưng hắn tận lực khắc chế.

Hắn biết thân thể chính mình đã không được động vào Quý Hoài hai năm rồi, một khi làm thật thì sẽ như quỷ hút máu, hận không thể vắt khô cậu, cắn nuốt sạch sẽ cả máu thịt cậu vào trong thân thể.

“Em không sợ, em không sợ đau.” Quý Hoài dần đỏ bừng mặt lên, nhỏ giọng nói: “Không phải anh muốn em gọi chồng à?”

“Em!” Gân xanh trên trán Giang Tử Mặc nẩy lên, ngón tay siết chặt lấy Quý Hoài.

“Chồng ơi, ”Quý Hoài ngượng ngùng nhìn, ôm lấy cổ Giang Tử Mặc thì thào vào tai hắn, “Em muốn anh đi vào.”

Lông mày Giang Tử Mặc nhảy dựng lên, toàn thân nóng máu không kiềm chế được nữa, đè Quý Hoài xuống dưới thân.

Hết thấy giống như nổ tung, lửa tình nhanh chóng xâm chiếm bao vây lấy cả hai người. Quý Hoài không thấy đau, có lẽ cậu thích cái cảm giác đau đớn này, đau như muốn thiêu đốt linh hồn, nhưng lại làm cậu vui sướng trào nước mắt.

Cậu vui sướng, cậu hưng phấn, cậu kích động, tất cả cuộn trào bùng nổ trong thân thể, cậu ôm chặt lấy hắn, sau đó thuận theo nhịp độ của chú Mặc, chủ động đưa đẩy thân mình.

Giang Tử Mặc nắm eo cậu chửi tục một câu, cuối cùng chỉ còn sự điên cuồng còn sót lại, Quý Hoài kêu rên thật lớn tiếng, chốc lát sau lại bắt đầu khóc.

Cậu cười thật lâu, cũng khóc thật lâu, cuối cùng Giang Tử Mặc hôn lên mắt cậu, cúi đầu nói: “Bảo bối đừng khóc, tôi đã về rồi, tôi sẽ không bao giờ... đi nữa.”

“Anh đừng lừa gạt em.”

“Tôi không lừa em, sao tôi có thể nỡ lòng lừa em được đây, đừng khóc, Tiểu Hoài.” Khóe mắt Giang Tử Mặc cũng bắt đầu ướt, giọt nước mắt trong suốt trào ra, rơi xuống khuôn mặt Quý Hoài, “Em khóc khiến lòng tôi đau.”

Quý Hoài cắn môi khóc thút thít, thân thể không ngừng run rẩy, không biết là khóc vì nỗi đau từ nội tâm hay là vì động tác bên dưới thân thể.

Cho đến khi cậu chậm rãi ngừng khóc, cậu ôm cổ Giang Tử Mặc không buông: “Em muốn nữa, muốn nữa, anh làm tiếp đi, đêm nay không cho phép anh dừng lại.”

Giang Tử Mặc vẫn còn ở trong thân thể Quý Hoài, giờ khắc này nếu có một trận sóng thần dâng lên hay có một trận động đất đột ngột xảy đến, khiến hai người chết cùng một chỗ cũng coi như thỏa lòng.

Như vậy thì có thể thiên trường địa cửu, vĩnh viễn không rời xa nhau.

160. Chương 161: Tôi Là Người Nhà Của Tiểu Hoài

Edit: anh Dờ

Đã lâu rồi Quý Hoài chưa an tâm ngủ như vậy. Ngủ một giấc dậy, phòng đã sáng trưng, có chút chói mắt.

Quý Hoài híp mắt, đầu óc hơi mơ màng, giống như là lặn vào trong một bụi cỏ thơm mềm mại như nhung lụa. Lúc Giang Tử Mặc đi vào, ánh sáng hắt lên người hắn khiến Quý Hoài nhớ tới một đoạn trong Rừng Na Uy nói về sự yêu mến của Watanabe-kun dành cho Midori.

“Tớ thực sự thích cậu, Midori à. Thích lắm.”

“Lắm là bao nhiêu?”

“Là như một chú gấu mùa xuân,” Tôi nói.

“Một chú gấu mùa xuân ư?” Midori lại ngẩng lên.

“Cậu đang bước đi trên một cánh đồng, chỉ có một mình, vào một ngày xuân, chú gấu con bé nhỏ đáng yêu ấy với bộ lông mượt như nhung và cặp mắt nhỏ sáng ngời chạy tới đi cùng với cậu. Và nó nói ”Xin chào tiểu thư. Có muốn lộn nhào với tôi không?” Thế là cậu với chú gấu chơi với nhau cả ngày hôm đó, quần quít trong tay nhau, lặn mình xuống triền đồi phủ đầy hoa cỏ ở đó. Hay chưa nào?”

Giờ phút này, sự rung động của cậu dành cho chú Mặc tựa như nhánh cỏ ba lá mọc lên giữa tiết trời xuân, cũng giống như Midori ôm chú gấu nhỏ lặn lội cả ngày hôm ấy, lòng tràn ngập vui vẻ, quãng đời còn lại vô lo vô nghĩ.

“Chưa tỉnh ngủ sao?” Giang Tử Mặc đi đến bên cạnh, cúi đầu hôn lên môi cậu một cái.

Quý Hoài ngơ ngác nhìn hắn, Giang Tử Mặc bật cười, giọng nói trầm thấp rơi vào tai Quý Hoài khiến cậu run rẩy. Hắn xốc chăn lên, lại nằm về bên cạnh cậu.

Quý Hoài mở đôi mắt mơ màng ra nhìn hắn, đột nhiên hỏi: “Anh gọi đầu?”

“Người thấy à?” Giang Tử Mặc cười, “Dầu gội này có phải là loại hồi trước tôi mua không?”

“Ừm.” Quý Hoài gật gật đầu.

Giang Tử Mặc ôm chặt cậu vào lòng, “Hai năm rồi, vẫn không nở dùng sao? Tôi nhìn trong nhà vẫn còn rất nhiều đồ tôi mua lúc trước, em vẫn luôn... không dùng?”

“Không dám dùng nhiều.” Quý Hoài đáp.

Sự nhớ nhung mong mỏi sẽ ép người ta phát điên, chỉ một chút hơi thở quen thuộc của người kia thôi cũng sợ sinh ra hy vọng xa vời. Khi nỗi nhớ lên đến đỉnh điểm, người ta không biết nên làm sao mới phải, nếu cách xa những thứ quen thuộc kia thì lại không nhận được mà nghĩ tới, nhưng nếu gần chúng thì tim sẽ đau, đau đến không thể hô hấp.

Những tháng ngày ấy dài đằng đẵng lại khó quên, nhưng chú Mặc đã về rồi, cậu có thể quên đi tất cả.

Giang Tử Mặc dịu dàng hôn lên môi cậu: “Vậy em còn ngửi được mùi gì nữa không?”

“Hứm?” Quý Hoài hít mũi, “Dầu gội, sữa tắm?”

Giang Tử Mặc cắn khê lên môi cậu xem như trừng phạt, đùa giỡn nói: “Mùi vị người đàn ông của em.”

“Làm gì có.” Quý Hoài lúng túng, ánh mắt lại sáng ngời lên.

“Tôi còn chưa tính sổ với em đâu đấy.” Giang Tử Mặc sờ xuống eo cậu.

“Cái... cái gì?” Quý Hoài thoải mái khê rên rĩ.

“Tối hôm qua, cậu trai nhảy múa nhiệt tình bên người em là ai?” Tay Giang Tử Mặc siết chặt eo cậu, nhớ tới sáng nay hắn đã xóa hết toàn bộ bài post liên quan trong diễn đàn trường rồi, nhưng vẫn cảm thấy bức mình. Tiểu Hoài nhà hắn lập CP với người khác, em vứt người chồng chân chính này của em ở nơi nào?

“Nói, đó là gì của em?” Giang Tử Mặc đè Quý Hoài xuống, nắm tay cậu không cho nhúc nhích.

“Chỉ là... ừm, bạn học thôi.” Quý Hoài chịu không nổi, muốn trốn cũng không trốn được, mắt đỏ lên, “Anh đừng có bắt nạt em.”

“Ai bắt nạt em? Đây mà là bắt nạt sao?” Giang Tử Mặc tiến vào nơi đã bị mở rộng tối hôm qua, Quý Hoài khó nhịn cong thắt lưng lên, Giang Tử Mặc bóp eo cậu, “Em nhìn đi, rõ ràng em thoải mái muốn chết.”

“.....Anh im đi.”

“Vậy nói cho tôi biết người kia là ai? Còn có nữ sinh mà em đưa xuống phòng y tế, còn Đỗ học tỷ? Quý Hoài, bây giờ em đứng là hoa đào nở khắp chốn mà.” Giang Tử Mặc đẩy mạnh đi vào, khiến Quý Hoài lại nức nở kêu thành tiếng.

Quý Hoài mở to đôi mắt mông lung mịt mờ, vừa vô tội vừa thuần khiết, nhưng miệng lại thấp giọng rầm rì: “Nhưng chỉ có một bông hoa cúc thì cho anh hái rồi.”

Giang Tử Mặc nghiêng răng, tét một cái vào mông cậu, “Dâm.”

Tới khi trận vận động sáng sớm, à không, trận vận động giữa trưa này qua đi, Quý Hoài kêu khàn cả giọng. Lúc được bế vào phòng tắm cậu vẫn còn hải, về sau tốt nhất là ít nói những lời như thế thôi, nói ra cuối cùng cậu lại phải chịu tội.

“Trưa muốn ăn gì? Tôi đi mua.” Giang Tử Mặc mặc quần áo cho cậu rồi ôm cậu ra ban công.

Quý Hoài vốn định tự nấu cơm, nhưng giờ toàn thân cậu bủn rủn cầm không nổi chảo, nghĩ một lát đành thôi. Cuối cùng Giang Tử Mặc cũng không ra ngoài mua, gọi ship đến.

Súp gà hoành thánh, còn có sủi cảo, cháo, đầy ắp một bàn. Quý Hoài ăn được khá nhiều.

Hai người ăn xong thì nằm ở sofa, Quý Hoài tựa vào ngực Giang Tử Mặc, cùng nhau xem phim. Thực ra cũng không có xem, hai người cứ chốc lại hôn một chút, chốc lại ngủ một hồi, dính nhau như keo cứ thế ngồi đến tối.

Quý Hoài nghỉ ngơi một ngày mới thấy thân thể hồi phục, buổi tối nằng nặc đòi nấu cơm. Giang Tử Mặc sợ cậu không đứng vững nên vẫn đứng phía sau cậu, chốc lại hỏi eo có đau không, lát sau lại tựa gần vào sờ sờ xoa xoa nắn nắn.

Hai tiếng đồng hồ mà Quý Hoài mới làm được ba món, cậu vốn dĩ định trở tài bếp núc, nhưng thấy mình làm ra toàn đồ giống kỳ cục, nhất thời giận dỗi dỗi: “Về sau lúc em nấu cơm anh không được đi vào!”

“Được, thế tối nay chúng ta ăn gì?” Giang Tử Mặc không nhịn được bật cười.

Quý Hoài căm tức nói: “Không làm nữa, gọi đồ ship đi.”

Giang Tử Mặc ôm cậu dỗ dành gần hai tiếng mới dỗ được, cuối cùng hai người vẫn là ăn đồ ngoài.

Buổi tối lúc đi ngủ, hai người nằm trên giường nói chuyện, một lát sau đã ngủ thiếp đi, ngủ thẳng một giấc

tới hừng đông.

Hai ngày trôi qua như vậy, Quý Hoài mới nhớ ra mà hỏi: “Anh Bản đâu?”

“Cậu ta đi rồi.”

“Đi rồi?” Quý Hoài kinh ngạc, “Nhưng anh Lục còn đang chờ anh ấy về mà?”

“Cậu ta chắc là không về nữa đâu, hôm qua lo lắng cho tôi nên mới đưa tôi về đây.”

“Vậy anh Lục thì sao?”

“Lần này Vương Văn Bản không muốn về nữa, Lục Thất muốn tìm cũng không được, hai người bọn họ chấm dứt rồi.”

Quý Hoài sợ run, nhất thời không nói rõ cảm xúc này là gì. Sự nản lòng suy sụp hai năm qua của Lục Thất, Quý Hoài có thể nhìn ra rõ ràng. Có rất nhiều lần cậu thấy Lục Thất trốn ở đầu cầu thang hút thuốc, hút rất nhiều, khuôn mặt ẩn trong làn khói trắng, không còn sắc máu.

Nhưng Lục Thất luôn lo cho cậu, sợ cậu quá mức đau buồn nên nhất quyết theo cậu lên thủ đô, báo danh một lần nữa giúp cậu, vì cậu mà chạy ngược chạy xuôi. Lục Thất ở Kim Thành trông coi A Uyển, cứ cách vài ngày lại lên thăm cậu, sợ cậu ở một mình sẽ suy sụp tinh thần nên vẫn thường ngồi nói chuyện cùng cậu.

Lục Thất rốt cuộc là nghĩ thế nào, Quý Hoài không biết, nhưng anh đã từng nói với cậu một câu.

“Anh chia tay với Tiểu Nhã rồi.” Lục Thất cười khê, mắt không hề mang ý cười, “Anh vẫn thích hợp sống độc thân hơn, dù là bạn gái hay... Anh không có điểm phúc ấy, về sau cứ như vậy đi.”

Sau đó anh quay đầu nói với Quý Hoài: “Hoài thiếu gia, chờ thiếu gia về, cậu nhất định phải hạnh phúc bên thiếu gia, Lục Thất chúc phúc cho hai người.”

Quý Hoài nhớ tới những chuyện này, trong lòng hơi khó chịu, cậu hỏi: “Anh đã về rồi, vậy thì báo cho anh Lục một tiếng đi.”

“Mấy ngày nữa chúng ta cùng về báo cho mọi người.”

Nhưng mấy ngày nay vẫn đang mùa khai giảng nên hội học sinh rất bận, Quý Hoài không rút ra được thời gian. Giang Tử Mặc thấy không quan trọng, hẳn khá là tò mò, trường đại học bậc nhất cả nước như thế này mà thành tích học tập Tiểu Hoài nhà hắn vẫn có thể đứng hạng nhất.

Đã là ngọc trai thì đặt đâu cũng tỏa sáng, huống hồ Tiểu Hoài nhà hần đã thuộc cấp bậc ngọc rồng luôn rồi.

Không biết Giang Tử Mặc nghĩ gì, ngày nào Quý Hoài đi học hần cũng đi theo. Nhân duyên của Quý Hoài trong lớp rất tốt, đám nữ sinh ngồi xung quanh xúm vào hỏi han. Quý Hoài không mấy mặn mà, trái lại Giang Tử Mặc lại gật đầu đáp lại mấy câu.

“Tôi là...”

Quý Hoài đang ngồi ghi bài bên cạnh bỗng dừng tai lên nghe ngóng, Giang Tử Mặc vui vẻ nói tiếp: “Tôi là người nhà của Tiểu Hoài.”

“Tiểu Hoài? Người nhà?”

Giang Tử Mặc cười khê không nói nữa, Quý Hoài không nhịn được cười, tay cầm bút rạch ra một cái lỗ trên tờ giấy đang viết.

“Nhưng nghe Quý Hoài gọi anh là chú cơ mà? Trông anh có lớn tuổi lắm đâu, anh bao nhiêu tuổi vậy?”

Ngồi xung quanh Quý Hoài toàn là nữ sinh, thấy Quý Hoài dẫn theo một anh đẹp trai lồng lộn đến dự thánh, các cô gái trở nên phấn khích hơn bao giờ hết.

Giang Tử Mặc sầm mặt, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ mặt bình thường, “Đoán xem tôi bao nhiêu tuổi?”

“Tầm 23-24 tuổi nhỉ? Nhìn giống anh trai của Quý Hoài.”

“Đoán đúng rồi, tôi chính là anh trai của Quý Hoài.” Anh trai nuôi.

Cho đến khi vào tiết, mấy nữ sinh vẫn chưa hết phấn khích quay đầu lên. Thường ngày, Quý Hoài ở trong lớp nói rất ít, các cô gái muốn tán gẫu đôi câu cũng không được, hôm nay có cơ hội đương nhiên phải nói chuyện nhiều một chút.

Giang Tử Mặc thoải mái tựa vào lưng ghế nhìn sườn mặt Quý Hoài, những học sinh xung quanh cũng rất nghiêm túc học. Nơi này là trường học, thật yên bình, trước kia Giang Tử Mặc chưa bao giờ được trải qua cảm giác thoải mái thế này.

Hần ở Hoa gia bao năm, bây giờ nhìn những học sinh ở đây mà thấy hơi hâm mộ.

Tiểu Hoài của hần ở trong trường không chỉ được hoan nghênh mà còn có thành tích học tập làm người

khác phải ngược nhìn, Giang Tử Mặc rất tự hào. Những ân oán hận thù ở Kim Thành kia sao có thể so được với cuộc sống bình lặng của hắn và Quý Hoài nơi đây.

Đương nhiên Giang Tử Mặc chưa biết Hoa gia đã bị Quý Hoài chinh đồn đến giãy chết. Sơn trang Hoa gia cũng được Quý Hoài mua lại, ở thời điểm hắn không hề hay biết, Quý Hoài đã thay hắn quét sạch hết thảy.

Hết tiết, Quý Hoài thu dọn sách vở, sau đó nói: “Em đưa anh tới căng tin.”

Giang Tử Mặc cảm thấy thú vị nên đi theo Quý Hoài, suốt dọc đường có rất nhiều người chào hỏi cậu.

“Bí thư.”

“Quý học trưởng.”

“Là Quý giáo thảo kia.”

Hắn nhướn mày cười cười nhìn Quý Hoài lịch sự chào hỏi đáp lại từng người một.

Dường như chỉ trong chớp mắt, nhóc con bị hắn dọa tới phát khóc năm nào đã trưởng thành, hai bả vai trở nên dày rộng hơn rồi. Đứng trước mặt cậu, Giang Tử Mặc đã phải khẽ ngẩng đầu lên.

“Chú Mặc?”

Nhưng khi quay đầu nhìn Giang Tử Mặc, Quý Hoài lại trở về là một nhóc con, sự bình tĩnh ổn trọng tan biến hết, vẫn ỷ lại vào hắn như trước, trong mắt còn luôn lộ ra một tia sáng ngời.

Hóa ra thời gian thật sự sẽ đối xử tử tế với một số chuyện và một số người sống trên đời, ví như người trước mắt hắn, lại ví như tình yêu của bọn họ dành cho nhau.

- _____

Xảo Hoài cao hơn chú rồi, em dù lớn vẫn là em của chú uwu

161. Chương 162: Hôn Tôi Một Cái

Edit: anh Dờ

Quý Hoài để Giang Tử Mặc ngồi tại chỗ rồi cậu cầm thớt cơm đi lấy cơm, Giang Tử Mặc không vui, một mực đi theo sau cậu. Quý Hoài đành phải để hắn đi theo, Giang Tử Mặc dính như sam, tựa vào vai Quý Hoài, thỉnh thoảng hỏi cậu vài câu.

“Sườn heo ở căng tin ăn cũng được lắm, cá sốt cũng ngon.” Quý Hoài đứng xếp hàng với Giang Tử Mặc.

“Ừm, em cứ chọn đi.” Giang Tử Mặc không chú tâm nghe, ánh mắt liếc về một cô gái đang nhìn chăm chăm bọn họ, hôm đó hắn nghe Quý Hoài gọi người này là “Đồ học tử”.

Giang Tử Mặc trầm ngâm ngẫm ba chữ “Đồ học tử” này, ánh mắt dần trầm xuống.

Tuy chỉ có hai người nhưng Quý Hoài gọi phần ăn cho ba bốn người, cậu thấy cái gì ngon ở căng tin là chọn hết. Cậu hơi phấn khích, bởi vì cậu có thể đưa chú Mặc đi nếm thử những món ăn cậu thích trong trường, đưa chú Mặc lên lớp ngồi nghe giảng cùng cậu, đưa chú Mặc đi trải nghiệm một ngày bình thường của cậu, cảm giác ấy rất tuyệt vời, khiến Quý Hoài không nhịn được cười trộm.

“Bình thường ở trường em toàn ăn mấy thứ này, tuy không ngon bằng đầu bếp bên ngoài nấu, nhưng thế này đã là được lắm rồi, hết tiết học nếu không tranh thủ thời gian thì toàn bị cướp hết.” Quý Hoài cười giới thiệu với Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc cũng cười, gấp thức ăn cho Quý Hoài: “Em ăn nhiều chút, tối hôm qua mệt mỏi rồi.”

Quý Hoài đang thao thao bất tuyệt nghe thấy hắn nói thế thì ghen cả họng, trừng mắt oán hận nhìn Giang Tử Mặc. Giang Tử Mặc đùa giỡn một lúc mới bắt đầu ăn, hai người không nói nhiều, nhưng không khí ấm áp tĩnh lặng vây quanh, ai cũng không chen vào được.

Đỗ Doanh Doanh ăn mấy miếng, không yên lòng nhìn về phía Quý Hoài. Ngồi ăn cùng cô là một bạn nữ cùng phòng, cô bạn kia ngẩng lên thấy Đỗ Doanh Doanh đang nhìn Quý Hoài thì liền hiểu ra.

“Quý Hoài ngồi ăn với ai vậy? Sao chưa từng thấy trong trường nhỉ? Chưa bao giờ thấy Quý Hoài cười tươi như vậy luôn.” Đỗ Doanh Doanh trầm thì mấy câu.

Thấy sắc mặt Đỗ Doanh Doanh không tốt, bạn cùng phòng an ủi, “Có thể là bạn của Quý Hoài, nếu không thì qua đó chào hỏi tí đi?”

Đỗ Doanh Doanh mất hết khẩu vị, cầm đũa chọc chọc thức ăn, nghe thấy thế thì chán chừ một lát, gật đầu đồng ý.

Đỗ Doanh Doanh chờ Quý Hoài ăn xong mới đi ra bắt chuyện, Quý Hoài thấy mấy cô gái lại gần thì thu lại vẻ mặt tươi cười.

Giang Tử Mặc cười nói: “Tiểu Hoài, đây là bạn học của em?”

“Ừm, là đàn chị cùng chuyên ngành.”

“Quý Hoài, đây là bạn em hả?” Cô bạn cùng phòng của Đỗ Doanh Doanh cười hỏi, “Trời ơi, bạn của em đẹp trai y như em vậy đó.”

Giang Tử Mặc nở nụ cười, vỗ bả vai Quý Hoài nói: “Quý Hoài đẹp trai nhất trường đúng không?”

“Đương nhiên rồi, chính là giáo thảo đó.” Cô gái quay ra kéo Đỗ Doanh Doanh, “Còn đây là hoa khôi của trường, cũng rất xinh đẹp đúng không?”

Đỗ Doanh Doanh đỏ mặt, mắt lại liếc nhìn Quý Hoài.

“Đúng là rất xinh.” Giang Tử Mặc nhìn Đỗ Doanh Doanh, hào phóng khen một câu, nhưng bàn tay khoác lên vai Quý Hoài thì âm thầm nhéo cổ cậu một chút.

Quý Hoài rụt rụt cổ, mím môi không nói gì.

Bạn cùng phòng của Đỗ Doanh Doanh rất hoạt bát, ra khỏi căng tin rồi mà cô nàng vẫn còn nói chuyện không ngớt lời. Quý Hoài hơi khó chịu, lại có chút xấu hổ, bởi vì chú Mặc đang tán gẫu với cô nàng về chính cậu.

Cậu không biết tại sao trong mắt bạn cùng trường cậu lại là người cao ngạo? Lạnh lùng? Im lặng ít nói? Lẻ loi một mình? Cô nàng bạn cùng phòng kia tuôn một tràng cái gì mà học bá, nam thần, giáo thảo... Quý Hoài nghe một chút liền thấy mệt, những danh hiệu kì cục gì đây?

Quý Hoài lén nhìn chú Mặc, thấy hắn rất hứng thú với đề tài này.

“Nói vậy, người theo đuổi Quý Hoài nhiều đến nỗi có thể xếp một vòng quanh sân thể dục?”

“Đâu chỉ một vòng, anh quá coi thường sức hút của Quý Hoài rồi.”

“Được rồi.” Quý Hoài nghe mà đỏ cả mặt, người khác nói vậy trước mặt chú Mặc, cậu thấy xấu hổ kinh khủng.

Quý Hoài ngắt lời cô gái, sau đó ngượng ngùng nói: “Chiều em còn có tiết, không tán gẫu với các chị nữa đâu.”

Nói xong cậu kéo Giang Tử Mặc đi, bạn cùng phòng nhìn Đỗ Doanh Doanh, ” Đỗ Doanh Doanh, tui thấy...” Cô nàng không biết có nên nói ra hay không, vừa rồi liên tục tán gẫu với người bạn kia của Quý Hoài, cô cảm thấy không đúng lắm. Nhưng cô nàng chần chừ không muốn nói ra cho Đỗ Doanh Doanh.

Cô nàng thở dài, thôi vậy, lỡ như cảm giác của mình sai thì sao? Nhưng khi cô nàng vừa mới quay đầu lại thì thấy Quý Hoài đi vào một góc khuất, sau đó được người đàn ông kia thân thiết hôn lên má một cái.

Cô nàng khiếp sợ mở to mắt, lập tức quay lại nhìn Đỗ Doanh Doanh, chỉ thấy Đỗ Doanh Doanh cũng sững sốt y như mình, cô không thể tin được, nụ hôn kia cứ như in hằn trong mắt, “Sao lại thế này...”

Quý Hoài gần như là không học năm thứ nhất, gần hết năm học rồi cậu mới đi học. Ngay từ ngày ấy Đỗ Doanh Doanh đã để ý tới cậu, lúc đầu còn tưởng cậu vốn lạnh lùng cao ngạo. Nơi này là Kinh Đại, người nào mà không phải nhân tài xuất chúng, Quý Hoài dựa vào cái gì mà có thể kiêu ngạo khinh người như vậy.

Nhưng rất nhanh sau đó Quý Hoài đã chứng minh bằng thực lực, hội học sinh đặc biệt mời cậu vào tham gia, chưa tới một năm đã lên làm bí thư, thành tích cuối kỳ lại đứng thứ nhất. Qua vài lần tiếp xúc, Đỗ Doanh Doanh mới biết Quý Hoài không hay nói chuyện, hay nói đúng hơn là không muốn nói chuyện, nhưng rất thân sĩ, rất lễ phép, ai có chuyện gì cậu đều ra tay giúp đỡ.

Nếu không phải do Quý Hoài có sức hút mạnh mẽ thì một thiên chi kiêu nữ như Đỗ Doanh Doanh sao có thể để ý tới cậu. Lòng yêu mến này đã ấp ủ hơn một năm, may mà Quý Hoài không có bạn gái, mà cô nàng lại tự nhận là xứng đôi với Quý Hoài.

Nhưng Quý Hoài luôn từ chối cô, từ quanh co lòng vòng tới từ chối thẳng thừng, cô vẫn cố chấp nghĩ mình có thể làm Quý Hoài động lòng nên bám riết không buông.

Nhưng ai mà ngờ được rằng Quý Hoài lại là gay?

“Doanh Doanh.” Bạn cùng phòng muốn khuyên nhưng không biết nên nói thế nào, việc này đã tổn thương đến lòng tự tôn của Đỗ Doanh Doanh Đỗ đại tiểu thư.

“Anh cố tình.” Quý Hoài đáp Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc không vui: “Cố tình thì sao? Chẳng lẽ để yên cho cô ta nhớ thương em?”

“Em đã nói rõ với chị ấy rồi...” Quý Hoài kéo tay Giang Tử Mặc, “Hơn nữa, em đâu có thích con gái.”

“Chỉ thích đàn ông?”

“Chỉ thích anh.” Quý Hoài ngoéo tay hắn, lấy lòng đáp.

Khéo miệng Giang Tử Mặc cong lên, “Nói ngọt cũng vô dụng, hành động thực tế đi.”

Quý Hoài hé môi, nhìn quanh bốn phía xung quanh. Bọn họ đang đứng trước cửa tòa nhà lớp học, giữa trưa ăn cơm xong nên vắng tanh vắng ngắt, nhưng thỉnh thoảng vẫn có người đi qua.

Đang giữa thanh thiên bạch nhật, nếu như...

“Á...” Quý Hoài bị Giang Tử Mặc kéo vào chỗ cầu thang trong tòa nhà.

Giang Tử Mặc đẩy cậu vào bên cạnh một gian lớp học, còn ít phút nữa mới vào tiết, hơn nữa phòng này chưa chắc đã có lớp tối học, cho nên bên trong không hề có học sinh.

“Tiểu Hoài?”

“Ừm?” Quý Hoài sững sốt một chút, sau đó bật cười. Cậu giống như một nhóc con bị nam sinh đầu gấu chặn lại lúc tan học, không thể nhúc nhích, kiểu gì cũng phải nghe lời.

Giang Tử Mặc nhìn môi cậu, lại nhìn vào ánh mắt cậu: “Hôn tôi một cái.”

Quý Hoài cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nhịp thở rối loạn. Nhìn bàn tay Giang Tử Mặc đang đặt bên tai cậu, sau đó nhìn về môi hắn. Vẫn chưa hôn lên nhưng cậu vẫn có thể cảm nhận được cảm giác lạnh lạnh khi chạm vào, nhưng chỉ cần hôn một lát, đôi môi ấy sẽ nóng rực như lửa.

Quý Hoài không nhịn được, ghé lại gần cẩn thận hôn lên. Cậu hôn xuôi từ bên phải mơn trớn sang khoe môi bên trái, chờ tới lúc cậu đảo ngược về, môi chú Mặc đã ấm nóng lên rồi.

Lúc Quý Hoài đang thích thú hôn, Giang Tử Mặc trầm thở dài một hơi, nắm cằm cậu, hung hăng hôn đáp trả.

Hắn thích thô bạo, hôn Quý Hoài giống như đoạt đi hết thấy.

Khiến cho cậu chỉ có thể thuận theo hơi thở của chính hắn, thuận theo sự vui vẻ của chính hắn, khiến cậu không ngừng thở dốc, không ngừng rên rỉ.

Hôn cũng sẽ gây nghiện, giống như nhiễm một chứng bệnh muốn ngừng mà không được, chìm đắm, say mê.

162. Chương 163: Ai Là Sinh Viên Nghèo?

Edit: anh Dờ

Quần áo Giang Tử Mặc mua lúc trước giờ mặc không vừa nữa. Cuối tuần, Quý Hoài không có tiết buổi chiều nên cùng Giang Tử Mặc tới trung tâm thương mại sắm quần áo mới.

“Mua tạm mấy bộ để mặc cũng được.” Giang Tử Mặc nói.

Quý Hoài lắc đầu: “Không được, bây giờ chúng ta mua quần áo mùa thu mấy ngày nữa thời tiết lạnh thì lại mua áo ấm. Cứ mua nhiều đi, về đổi đi đổi lại mặc.”

“Tôi không muốn mặc những thứ quần áo đó, tôi muốn mặc đồ trong tủ.” Giang Tử Mặc cười, ghé lại gần tai Quý Hoài thầm thì, “Mặc những bộ nào em từng mặc.”

“Cái gì cơ?” Quý Hoài khó hiểu, sau đó phản ứng lại, chột dạ thấp giọng lầm bầm: “Em... không có mặc quần áo của anh.”

Trung tâm thương mại người đông như kiến cỏ, Giang Tử Mặc lại còn cố tình trêu cậu, khiến Quý Hoài đỏ bừng cả mặt, “Lúc nhớ đến tôi hoặc là ban đêm khó nhìn, đều không mặc sao?”

Giọng nói trầm thấp từ tính rơi vào tai Quý Hoài, cậu thẹn quá hóa giận, “Em không có mặc!”

“Không mặc thì không mặc, tôi muốn mặc đồ em đã từng mặc rồi, tốt nhất là có mùi của em, làm sao bây giờ?” Giang Tử Mặc vừa nhẹ giọng dỗ dành vừa mỉm cười.

Quý Hoài buồn bực mím môi, mắt nhìn thẳng phía trước nhưng mặt thì đỏ tới tận mang tai, cả đuôi mắt cũng hồng hồng.

Thật là không dễ trêu chọc, Giang Tử Mặc thầm nghĩ.

Nhưng Quý Hoài như vậy rất đáng yêu, hơn nữa một Quý Hoài đáng yêu như thế chỉ thuộc về một mình hắn.

Nghĩ mà trong lòng ngọt như mật đường, hắn không nỡ bắt nạt cậu nữa.

Hai người đi vào một brand-shop mà cả hai đều quen dùng, Giang Tử Mặc chọn vài bộ theo thói quen, ngay cả thử cũng không cần thử, nhưng Quý Hoài sợ bây giờ chú Mặc gầy hơn trước nên kích cỡ sai biệt, cho nên nói ngon nói ngọt dụ hắn đi thử đồ.

Cậu ngồi trên sofa đợi, chú Mặc thử bộ nào đi ra cậu cũng khen một câu, khen tới mức khiến nhân viên trong tiệm rút gân mặt.

“Thật sự đẹp?” Giang Tử Mặc cố ý lấy một cái áo sơmi xanh lét quơ quơ trước mắt Quý Hoài, cậu ghen hòng không nói nên lời.

“Có muốn tôi mặc cái này không?” Giang Tử Mặc lại lấy ra một cái quần bó màu đen.

Ánh mắt Quý Hoài khê liếc nhìn một chút, chật vật nuốt nước miếng.

Giang Tử Mặc thấy thế thì cười thắt cả ruột, không đi thử mà trực tiếp bảo nhân viên gói đồ lại. Lúc Giang Tử Mặc lại đi vào thay đồ, Quý Hoài vẫn còn đỏ bừng mặt, đầu óc không đặt trên cuốn tạp chí mà đang mơ màng nghĩ tới dáng vẻ của chú Mặc khi mặc bộ quần áo kia.

Sẽ như thế nào nhỉ?

Chiếc áo xanh biếc màu ngọc lục bảo, còn đính vài viên ngọc trai, quần màu đen bó sát vào chân, người bình thường nếu mặc như thế thì sẽ trông đồng bóng chết đi được, nhưng nếu là chú Mặc mặc thì sao?

Cậu không nhìn được tưởng tượng một chút, sau đó mặt đỏ tai hồng lắc mạnh đầu.

“Quý Hoài?” Giọng nói kinh ngạc truyền tới từ phía sau, Quý Hoài quay lại thì thấy Đỗ Doanh Doanh đang đi cùng một người đàn ông mà cậu không quen.

Đỗ Doanh Doanh kinh ngạc: “Sao em lại ở đây?”

Quý Hoài đứng lên cười chào hỏi: “Em đến mua quần áo.”

“Em mua quần áo? Ở đây?” Về nghi ngờ hiện rõ trên nét mặt Đỗ Doanh Doanh, cô xấu hổ giải thích, “Ý... ý chị là... sao em lại mua quần áo ở đây...”

Người đàn ông bên cạnh có vẻ như là anh trai của Đỗ Doanh Doanh, anh ta đánh giá Quý Hoài một lượt rồi nghiêng đầu hỏi cô nàng, “Đây là Quý Hoài mà em nói? Từ Kim Thành tới?”

Giọng nói tràn đầy vẻ khinh thường cao cao tại thượng.

“Anh, là người mà lúc trước em nói đó.” Đỗ Doanh Doanh gật đầu.

Quý Hoài không lên tiếng, anh trai Đỗ Doanh Doanh cười nói: “Doanh Doanh thường nhắc về cậu.”

“Anh.” Đỗ Doanh Doanh xấu hổ.

Anh trai xoa đầu cô, nói: “Nếu cậu là bạn học của Đỗ Doanh Doanh thì cảm ơn cậu lâu nay đã quan tâm tới em gái tôi, hôm nay gặp nhau âu cũng là duyên phận, để tôi tặng cậu cái gì đó đi, có nhìn trúng bộ quần áo nào chưa?”

Quý Hoài cười như không cười, thấy chú Mặc đã thử đồ xong đi ra, liền lễ phép nói: “Cảm ơn Đỗ tiên sinh, nhưng tôi không thích cái gì cả, xin lỗi tôi không thể tiếp chuyện.”

Cậu đi tới bên cạnh Giang Tử Mặc, “Xem hết quần áo rồi sao?”

Giang Tử Mặc nhìn sau lưng cậu, nói: “Đều xem cả rồi, mua hết những bộ tôi đã thử đi.”

“Được.” Quý Hoài gật đầu, sau đó kêu nhân viên gói hết đồ mà Giang Tử Mặc thử khi nãy vào.

Đỗ Doanh Doanh đứng cùng anh trai ở một bên, Quý Hoài không hề để ý. Quý Hoài đi ra quẹt thẻ trước, Giang Tử Mặc ngồi trên sofa đợi cậu.

Đỗ Doanh Doanh phức tạp nhìn Quý Hoài và Giang Tử Mặc, cuối cùng ánh mắt rơi xuống mấy túi quần áo to đùng. Anh trai rất hay cùng cô đi mua đồ của hãng này, cho nên cô rất rõ giá cả.

Rẻ nhất đã vài vạn tệ, đồng đồ kia có lẽ phải lên tới cả trăm vạn tệ. Mấy trăm vạn tệ tiền quần áo, Quý Hoài nói mua là mua, lại còn là mua cho gã tình nhân kia của cậu ấy!!!

Đỗ Doanh Doanh khiếp sợ, không dám tin vào mắt mình nữa, đây là Quý Hoài mà cô quen sao?

“Đi thôi, chúng ta về nhà.” Quý Hoài thanh toán xong xuôi quay ra xách túi đồ, Giang Tử Mặc cố ý không xách một túi nào, còn nói: “Chúng ta đi tiệm khác xem tiếp, tôi còn muốn mua nữa.”

Quý Hoài sững sốt một chút, sau đó gật đầu, “Được.”

Cho tới khi Quý Hoài đi rồi, Đỗ Doanh Doanh vẫn chưa hết kinh hãi. Anh trai cô ta không nhận được nói: “Em bảo cậu ta là sinh viên nghèo rớt mồng tơi không cha không mẹ cơ mà?”

Đỗ Doanh Doanh hoảng hốt lắc đầu: “Em cũng không biết nữa.”

Quý Hoài luôn mặc rất đơn giản, ăn cũng đạm bạc, chưa từng thấy cậu vung tiền mua đồ xa xỉ. Ngay cả cô bạn cùng phòng cũng nghe đồn về Quý Hoài y như Đỗ Doanh Doanh, rằng thì Quý Hoài là một học sinh nghèo đến từ nông thôn, không cha không mẹ.

Nhưng làm gì có sinh viên nghèo nào có thể mua liền một lúc cả trăm vạn tiền quần áo, lại còn không hề do dự.

Đỗ Doanh Doanh nghĩ thôi đã thấy khó chịu. Vốn dĩ cô rất cố chấp với Quý Hoài, giờ phát hiện ra cậu có tình nhân là đàn ông, lại còn có không ít tiền, không phải là chàng sinh viên nghèo trong ý nghĩ của cô. Nhất thời Đỗ Doanh Doanh cảm thấy mọi việc mất kiểm soát, trong lòng hậm hực bực bội vô cùng.

- _____

Những bước đi đầu tiên trên con đường được vợ nuôi của chú =))))))))))))))))))))))

163. Chương 164: Anh Trai À Tới Thương Em Đi

Edit: anh Dờ

Tuy giờ chú Mặc đã về nhưng chuyện ở Kim Thành vẫn còn chưa giải quyết xong xuôi. Quý Hoài hơi lo lắng, cậu nói nổi bản khoản này cho Giang Tử Mặc nghe, hần nhúu mày sau đó nói: “Hoa Cẩm Tú chết rồi?”

“Ừm, lúc cháy đó.”

Thấy Giang Tử Mặc trầm ngâm, Quý Hoài lại nói chuyện cảnh sát tóm được tên phóng hỏa, không ngờ Giang Tử Mặc nói thẳng: “Cháy là do tôi làm, người phóng hỏa cũng là do tôi tìm tới.”

Quý Hoài đã sớm đoán trước được, không ngạc nhiên.

Giang Tử Mặc gõ gõ lên tay vịn ghế máy bay, suy tư một lát rồi nói: “Hoa Cẩm Tú chết rồi cũng không quan trọng, em đừng lo lắng, để tôi xử lý là được.”

Quý Hoài gật gật đầu. Máy bay sắp hạ cánh, tâm trạng của Quý Hoài cũng dần bình ổn trở lại.

Kim Thành, Hoa gia, bao nhiêu chuyện đã xảy ra ở cả đời này và đời trước, nhưng khi đáp máy bay về đây, cậu lại sinh ra cảm giác thân thương quen thuộc pha lẫn vui sướng.

Khi Quý Hoài quay đầu nhìn Giang Tử Mặc ở bên cạnh, cậu mới hiểu được, hóa ra niềm vui ấy là do nơi này có một người rất đặc biệt, không chỉ xóa tan hết những nỗi bất hạnh trong đời cậu, mà còn nắm tay cậu mãi không buông.

Bởi vì người ấy, cả thành phố này như sáng bừng rực rỡ hẳn lên.

“Nhìn gì đó?” Giang Tử Mặc quay qua hỏi cậu.

“Anh đẹp trai.” Quý Hoài đáp.

Giang Tử Mặc ngửa tay nhéo má Quý Hoài, nếu không phải vì sân bay cực đông người, hẳn muốn cầm thú một lần ngay chỗ này.

“Kêu một tiếng coi.” Giang Tử Mặc đặt tay lên vai Quý Hoài thân thiết ôm cậu, sau đó ghé vào tai cậu thấp giọng nói.

Quý Hoài run rẩy lông mi, Giang Tử Mặc bật cười, cố tình nói: “Tối hôm qua em mặc quần áo của tôi nằm trên giường, sau đó gọi như thế nào nhỉ?”

Quý Hoài cắn môi, khóe mắt lại khê run lên, vừa xấu hổ vừa bất đắc dĩ nhẹ giọng nói: “Đợi trở về....”

Giang Tử Mặc cười: “Tôi có ép em làm cái gì đâu, chỉ bảo em gọi một câu thôi, sao lại ngượng thành ra thế này?”

“Không giống, tối qua đâu có bật đèn.” Quý Hoài đỏ bừng mặt, mắt lúng liếng đảo quanh không dám nhìn Giang Tử Mặc.

“Phải tối mới được sao?” Giang Tử Mặc ngửa ngáy tròn lòng.

“Ừm.” Quý Hoài trả lời cho có lệ, gật đầu cực nhanh.

Giang Tử Mặc nhìn bốn phía sau đó kéo tay Quý Hoài đi vào toilet, đẩy một buồng vệ sinh ra rồi cả hai cùng đi vào. Hắn cởi áo khoác ngoài ra trùm lên đầu Quý Hoài.

Quý Hoài còn đang ngu ngơ chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, lại thấy Giang Tử Mặc vén góc áo lên cùng chui vào với cậu.

“Bây giờ thì kêu một tiếng nghe thử?”

Trên đỉnh đầu là đèn toilet sáng trưng, hai bên vạt áo không được che kín nên ánh sáng vẫn lọt vào, nhưng cậu không nhìn rõ mặt Giang Tử Mặc, chỉ có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của hắn và cả nhện tim như trống dồn trong lồng ngực.

Cộng gộp tuổi của Giang Tử Mặc và hai đời của Quý Hoài đã quá nửa cái trăm năm, thế nhưng hai người lại vẫn như đám học sinh yêu đương vụng trộm, trốn trong toilet tìm kiếm sự kích thích lãng mạn.

Gian toilet bên cạnh có tiếng nước truyền đến, người đi ra đi vào liên tục. Giang Tử Mặc đợi một lát không thấy Quý Hoài nhúc nhích, liền nắm lấy eo cậu.

“Anh trai à tới thương em đi.” Đột nhiên một giọng nói vừa mềm vừa nhẹ vang lên.

Giang Tử Mặc sửng sốt, cái tay đang siết eo Quý Hoài khẽ run lên một chút. Như là có dòng điện đang truyền trong không khí, từ miệng của Quý Hoài thấm thấu qua làn da của Giang Tử Mặc, sau đó theo mạch máu lan tràn khắp thân thể, khiến toàn thân hắn đều chìm đắm trong cơn tê tái.

Qua nửa ngày, Giang Tử Mặc mới lên tiếng: “Vừa rồi tôi không nghe rõ.”

“Vây thì thôi, em... đã gọi rồi.”

“Không nghe rõ bảo bối à, kêu một lần nữa đi.”

“Bảo bối, kêu một tiếng nghe thử.”

“Anh tr... ưm...” Quý Hoài vừa mới định nói ra thì Giang Tử Mặc đã hôn cậu, hơi thở quen thuộc xâm chiếm Quý Hoài.

Nụ hôn vừa dài vừa ngọt ngào chấm dứt, hai người chậm rãi lấy lại nhịp thở, bỗng nhiên đồng thời bật cười thành tiếng.

Giang Tử Mặc nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi cậu, sau đó bỏ áo choàng ra, ánh sáng chiếu vào, mặt cả hai người đều đỏ bừng lên, đặc biệt là môi Quý Hoài, đỏ ửng nhìn vào biết ngay là vừa bị chà đạp.

Hai người đi ra khỏi sân bay, vẻ ngọt ngào trên mặt còn chưa tan hết.

Trời mùa thu cao vợi vợi, sạch sẽ không một bóng mây, xanh biếc như vừa được gột rửa.

Hai người thuê phòng khách sạn rồi mới tới A Uyển. Vì chưa nói cho mấy người ở đó biết tin Giang Tử Mặc đã về, cho nên Quý Hoài đoán chắc hẳn bọn họ sẽ rất kích động.

Cậu đi vào A Uyển, Giang Tử Mặc còn đứng ngoài chưa vào. Chợt nghe Hoa Gia hô to: “Chị dâuuu!!! Về rồi đấy à? Không có cậu ở đây như thiếu đi chủ chốt, đi làm không còn hứng thú nữa.”

“Chị dâu, tới xem giúp tôi cái này với, đang phát sầu đây, công ty kia gửi ngân sách cho chúng ta là thể nào? Sao bọn thương nhân hay viết một đồng chữ vô nghĩa thế, chả hiểu mẹ gì.” Lão Ngũ chán chường kêu than.

Giang Tử Mặc lui về phía sau, nói với Quý Hoài: “Em vào trước đi, tôi vào sau.”

Quý Hoài gật gật đầu, đi vào giúp lão Ngũ xem tài liệu. Từ khi chú Mặc đi, cậu tiếp nhận A Uyển, lão Ngũ và Hoa Gia rất thích tìm cậu khi gặp vấn đề. Trước kia chú Mặc không quan tâm, toàn để bọn họ tự xử lý, nhưng đoạn thời gian chú Mặc không ở đây, Quý Hoài gánh mọi việc, trừ kỹ thuật chuyên môn thì cậu không rành cho lắm.

Quý Hoài lật nhanh tài liệu, nói trọng điểm cho lão Ngũ, lại hỏi Hoa Gia hai câu, đến khi cậu xử lý xong rồi vẫn chưa thấy Giang Tử Mặc đi vào.

Quý Hoài đi ra ngoài cũng không thấy người đâu, sau đó thì nhận được điện thoại, Giang Tử Mặc kêu mọi người vào văn phòng họp.

Quý Hoài thông báo cho mọi người, bọn họ còn tưởng là Quý Hoài mở cuộc họp, Quý Hoài cũng chưa nói rõ ra.

Cho tới khi nhìn thấy người quen thuộc kia trong văn phòng, bọn họ kinh hãi kêu lên.

“Lão đại!?”

“A a a a, lão đại về rồi!!!”

Lục Thất hơi đỏ mắt lên, nghẹn ngào gọi một tiếng, “Thiếu gia.”

“Báo cáo đi xem nào, lúc tôi không ở đây các cậu làm gì?” Giang Tử Mặc liếc Quý Hoài một chút, “Xem ra các cậu sai bảo người của tôi thuận mồm lắm nhỉ.”

“Không... Lão đại, chị dâu thật sự giỏi lắm, bọn tôi nghĩ cậu ấy chỉ là học sinh thì không biết xử lý công việc, không ngờ cậu ấy rất thạo mấy mảng kinh doanh thị trường, bọn tôi thực sự phục sát đất.”

Giang Tử Mặc hơi bất ngờ nhìn Quý Hoài, Quý Hoài ngại ngùng, không nói chuyện.

“Lão đại, anh biết chị dâu liều mạng thế nào không? Sau khi anh đi rồi, để hiểu rõ A Uyển hơn, cậu ấy ngày ngày đêm đêm đều ở A Uyển, đám người đục nước béo cò kia không có cơ hội chiếm hời luôn.” Lão Ngũ phụ họa.

Giang Tử Mặc im lặng một lúc, cuối cùng cười nói: “Người của tôi, đương nhiên rồi.”

Lão Ngũ và Hoa Gia muốn dè bĩu mấy câu, nhưng chỉ dám tưởng tượng mà thôi, lão đại đã giỏi rồi, ai ngờ bạn trai của lão đại cũng đỉnh cao không kém.

Chú Mặc về rồi, Quý Hoài không cần chủ trì cuộc họp nữa nên nhàn rỗi ngồi ở một bên. Lục Thất báo cáo hoạt động của A Uyển trong hai năm cho Giang Tử Mặc nghe, cuối cùng khi nghe tới chuyện Hoa thị đã sụp đổ, Giang Tử Mặc kinh ngạc nhưn mảy.

Lục Thất nói: “Bây giờ Hoa Chính Diệu nằm trong bệnh viện hấp hối một hơi cuối cùng, Hoa Duẩn Hòa bị bắt vì chơi đá, Hoa Cẩm Tú chết, Hoa Cẩm Lăng trốn chui trốn nhủi, người nhà họ Hoa tán loạn hết, không còn ai nữa rồi.”

Giang Tử Mặc cười thâm sâu nhìn Quý Hoài, nụ cười dần lộ rõ vẻ tự hào kiêu hãnh, sâu trong đáy mắt thì lại là một cảm xúc phức tạp hơn nhiều.

Họp xong, Quý Hoài đã đỏ bừng mặt, cả cuộc họp đều nghe bọn họ khen cậu trước mặt Giang Tử Mặc. Lúc trước cậu thay chú mặc tiếp nhận A Uyển, cậu không nghĩ nhiều đến thế, cậu chỉ muốn cố gánh vác công ty chờ hần trở về.

Khi đó cậu chỉ có một ý niệm duy nhất trong đầu là chờ chú Mặc về, tất cả những gì cậu làm đều phục vụ cho mục tiêu ấy.

Nhưng bây giờ nhìn chú Mặc như cười như không nhìn cậu, cậu hơi không chịu nổi.

Đám người kia ra khỏi văn phòng, Lục Thất chặn chừ một lát rồi quay lại.

“Thiếu gia.”

“Gi?” Giang Tử Mặc sớm đoán được, chờ anh hỏi tiếp.

“Văn Bản... không về cùng cậu à?”

Giang Tử Mặc im lặng nhìn anh, cuối cùng lắc đầu: “Cậu ta nói là không về nữa đâu.”

Lục Thất thấp giọng hỏi: “Không về?”

“Vết thương của cậu ta khỏi hết rồi, cậu cứ yên tâm. Còn về những chuyện khác, cậu ta bảo tôi là: Không cần thiết phải về nữa.”

“Không cần thiết?” Lục Thất lặp lại hỏi.

Một câu “không cần thiết” này đã đánh gãy tất cả lời muốn nói của Lục Thất, ngay cả lo lắng cũng không cần thiết nữa.

“Ồ, tôi biết rồi.” Lục Thất gật đầu.

Lục Thất cố gắng nở nụ cười, Quý Hoài bỗng thấy hoảng hốt. Trước kia Lục Thất rất hay cười, tỏa sáng lại vui vẻ, mà hai năm nay lại hiếm khi thấy anh đùa giỡn như lúc trước.

Lục Thất đi rồi, Giang Tử Mặc thở dài một hơi, vứt hết những chuyện ấy ra sau đầu không nghĩ nữa.

Quý Hoài siết chặt lòng bàn tay, bỗng nhiên hơi chột dạ.

“Bọn họ nói gần hết rồi, còn thiếu một chuyện, em muốn nói thêm.”

“Cái gì?”

“Em đã mua tòa nhà bên Hoa gia kia rồi, sửa chữa trùng tu lại.” Quý Hoài lên nhìn Giang Tử Mặc, “Không tốn nhiều tiền đâu, em đã cho người quảng hết đồ đạc của người nhà họ Hoa ra ngoài, anh xem còn cần căn nhà bên ấy nữa không?”

Giang Tử Mặc nói: “Nếu không cần nữa thì sao?”

“Không cần thì... cứ để đó đi, cũng không thể để người khác phá hỏng được.” Dù sao nơi đó trước kia cũng là nhà của cha mẹ Giang Tử Mặc, lúc ấy cậu mua về cũng là muốn giữ lại nơi đây kỷ niệm ấy cho hẳn.

“Quý Hoài.” Giang Tử Mặc nặng nề thở hắt ra, ôm cậu vào trong ngực, “Tôi phải làm thế nào đây, em tốt như vậy, cả đời này tôi sẽ không buông tay em.”

Gặp được người như vậy là niềm may mắn, nếu có thể cùng cậu nắm tay đi hết cuộc đời, đó chính là vận may tích góp nhiều đời mới thành.

Có lẽ đời trước hẳn đã tích vô số công đức, cũng có thể do hẳn khổ cực tu hành mấy kiếp mới chờ được một người như vậy.

164. Chương 165: Tôi Đi Tìm Cậu Ấy

Edit: anh Dờ

Quý Hoài không ngờ Giang Tử Mặc sau khi tới văn phòng thì đẩy máy tính ra, lười biếng ngồi vào sofa.

Quý Hoài bất đắc dĩ nói: “Trước kia em chỉ quản lý thay anh thôi, em không hiểu ngành này đâu.”

“Không hiểu thế nào?” Giang Tử Mặc cười, “Đám kia tuy nhìn thì rất bình thường, nhưng ai cũng giỏi lắm. Lúc mới bắt đầu bọn họ không hề phục tôi đâu, nếu bọn họ cảm thấy phục em, nghĩa là em ắt phải có điểm nào đó khiến cho bọn họ khâm phục.”

Quý Hoài nóng mặt lên, thấp giọng nói: “Bởi vì em là chị dâu của bọn họ đấy chứ.”

Giang Tử Mặc cong khóe miệng, cười càng lúc càng tươi.

Quý Hoài nói xong thì mắt tự nhiên đảo mắt không dám nhìn thẳng vào hắn.

Giang Tử Mặc nín cười, trêu cậu: “Chị dâu nhà chúng ta là trụ cột gia đình, tiền đều do chị dâu quản lý.”

“Em tiêu tiền của anh hết mà.” Quý Hoài nói.

“Ừ, về sau đưa em thẻ lương luôn, em quản lý tiền bạc trong nhà. Nếu sau này tôi cần tới tiền thì phải hỏi xin em.”

Quý Hoài mím môi, không nhin được cười, “Thế... về sau em nuôi anh à?”

“Ừm, cho em nuôi.” Giang Tử Mặc gật đầu.

Quý Hoài vui vẻ ngồi vào bàn làm việc, cảm thấy hôm nay tăng ca cũng được luôn, bây giờ cậu phải cố gắng kiếm tiền nuôi gia đình rồi.

Lục Thất đặt tài liệu lên bàn làm việc của mình, lúc ngồi xuống phải chống tay lên bàn, nhìn như mất hết sức lực.

“Anh Lục ơi, tài liệu Liêu tổng gửi anh để chỗ nào thế?” Hoa Gia tìm quanh bàn làm việc một vòng mà không thấy, qua hỏi Lục Thất.

Lục Thất buông lỏng bàn tay đang siết chặt ra, tìm tài liệu đưa cho Hoa Gia.

Hoa Gia lấy tài liệu rồi về chỗ, Lục Thất ngồi ngây người một lúc, muốn làm gì đó nhưng không biết nên làm gì, trong lòng cứ trống rỗng như có gì đó không đúng.

Ngồi một lát càng thấy trống vắng lạ thường, càng lúc càng hoang mang, anh đứng phắt dậy, vội vàng ra khỏi văn phòng.

Anh lại ra đầu cầu thang thoát hiểm chỗ mình vẫn hay ngồi, lấy một điều thuốc ra.

Châm lửa xong, điều thuốc đã cháy ra một đoạn tàn thuốc dài nhưng anh vẫn chưa hút. Anh sững sờ ngồi hồi lâu, bỗng nhiên nhớ lại cảnh tượng ngày hôm ấy Vương Văn Bản hôn anh ở chỗ này.

Khi đó anh mê mang mơ hồ, nhưng bây giờ anh lại nhớ rõ độ ẩm trên môi cậu ấy, ẩm nóng mang theo mùi thuốc lá.

Không biết vì sao Lục Thất lại nhớ rõ như vậy nữa, một khi nhớ ra rồi liền không quên được.

“Không cần thiết” sao...

Hai ngón tay kẹp điều thuốc như sắp không cầm nổi, khớp xương trắng bệch cứng ngắc run rẩy.

Không cần thiết nữa rồi.

Anh lấy điện thoại ra, mở danh bạ sau đó nhìn vào cái tên ba chữ quen thuộc kia. Hai năm rồi, dãy số này không hề lưu lại trong nhật ký cuộc gọi, mà trước đó hai năm cũng rất ít khi liên lạc.

Nhưng thực ra Lục Thất đã sớm đặt dãy số này vào danh sách đặc biệt chú ý, chỉ cần có cuộc gọi đến, anh sẽ lập tức bắt máy.

Biết rõ mối quan hệ này đã không còn cứu được, nhưng trong thời gian qua, Lục Thất đã không còn có ý nghĩ phản kháng mãnh liệt như trước nữa.

Mà nghĩ nữa nghĩ mãi cũng chẳng có tác dụng gì, đã không còn cần thiết nữa rồi.

Anh cắn răng cắt điện thoại đi, mắt đỏ bừng lên, tay cầm điều thuốc rít mạnh một hơi. Mùi thuốc lá lập tức tràn đầy khoang miệng, hai ngón tay anh run rẩy, hút đúng một hơi rồi vứt điều thuốc đi.

Hạ phu nhân biết Giang Tử Mặc đã bình an trở lại thì vui lắm, buổi tối gọi điện thoại kêu hấn qua ăn bữa cơm.

Lúc Giang Tử Mặc tới nơi thì thấy Hạ Phủ Hiên đã cố ý xin nghỉ phép để về nhà, lúc gặp lại Giang Tử Mặc, hấn đánh giá Giang Tử Mặc từ trên xuống dưới một lượt.

“Không có chuyện gì cả.” Giang Tử Mặc nói.

“Gầy đi nhiều.” Hạ phu nhân hơi đỏ mắt lên, nén lại sự đau lòng, “Nhưng người không sao là tốt rồi.”

Hạ Phủ Hiên gật đầu, “Trước mắt, cảnh sát bên kia không có chứng cứ xác thực, Hoa Cẩm Lăng thì không

để lộ sơ hở, bây giờ cậu về rồi chắc cậu cũng đã hiểu phải làm gì.”

“Biết rồi.” Về mặt Giang Tử Mặc rét lạnh, hại người của hắn, hắn sao có thể buông tha.

Hoa gia, Hoa Cẩm Lăng. Giang Tử Mặc và Hạ Phủ Hiên đã đoán trước được cảnh sát sẽ tìm được ra, và lại sau đó Hạ Phủ Hiên cũng tới chào hỏi bên cảnh cục, bọn họ không làm khó nữa. Nhưng đám cháy ở Hoa gia thì có nhân chứng chỉ ra Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc không thể bình an vô sự.

Cảnh sát gọi Giang Tử Mặc tới cảnh cục lấy lời khai, Quý Hoài chờ ngoài cửa, râu rì hút một điếu thuốc.

Từ lúc chú Mặc về, cậu ít hút thuốc đi nhiều, nhưng giờ phút này cậu rất phiền lòng, dù cho chú Mặc đã nói không cần lo lắng.

Nhưng cũng may, một giờ sau Giang Tử Mặc đi ra, Quý Hoài liền dập thuốc.

Giang Tử Mặc nhìn thấy: “Hút thuốc?”

“Một điếu thôi.” Quý Hoài không còn cầm thuốc lá trên tay nữa nhưng cậu vẫn chột dạ trốn tránh.

“Trốn cái gì, em nghĩ tôi không nghĩ thấy à?” Giang Tử Mặc bắt đắc dĩ kéo cậu đi, “Đừng lo, bọn họ không có bằng chứng.”

Đúng là hắn đã phóng hỏa trong phòng Hoa Cẩm Tú, nhưng người hắn tìm thì không phải là tên du côn mà bên cảnh sát buộc tội kia.

Năm đó, người có thể ra khỏi trại cải tạo không hề nhiều, nhưng nếu đã ra được thì toàn là người có bản lĩnh. Trừ Vương Văn Bản, Giang Tử Mặc còn quen một người khác, hiện giờ người đó làm cả trong tối ngoài sáng. Giang Tử Mặc chỉ cần nói một tiếng, đám cháy cứ thế mà làm xong.

Cho nên sau khi biết Hoa Cẩm Tú chết thì Giang Tử Mặc tới tìm người kia. Người kia rất kinh ngạc, anh ta cũng không biết chuyện này. Lúc đó, Giang Tử Mặc nói là chỉ muốn cho Hoa Cẩm Tú ném trái cảm giác bị nhốt trong biển lửa, toàn thân đau rất, nhưng không cần lấy mạng.

Nhưng hiện tại Hoa Cẩm Tú chết rồi, vậy thì vấn đề xuất hiện ở người đã tới cứu Hoa Cẩm Tú lúc đó. Quý Hoài hỏi thêm mấy câu, xác định người đó là Hoa Cẩm Lăng.

Ai cũng không nghĩ Hoa Cẩm Lăng lại độc ác đến mức ngay cả em gái của mình cũng có thể lợi dụng.

“Đi xem biệt thự em mua cho tôi đi.” Giang Tử Mặc cười nói.

Bọn họ về tới sơn trang Hoa gia, bây giờ nơi đó rực rỡ hẳn lên.

“Trước kia trên núi có một vườn hoa hồng rất lớn, mỗi lần nở hoa, cả nửa triền núi đều biến thành màu đỏ.”
Giang Tử Mặc nói.

Quý Hoài nói: “Vậy sau này chúng ta cũng trồng một vườn như thế.”

Giang Tử Mặc bật cười, lắc đầu: “Trước kia ba tôi từng nói là: Sau này lớn rồi không cần làm gì cả, để ông ấy kiếm tiền, tôi phá cả đời cũng được.”

Khi ấy hắn được cưng chiều lên tận trời, ông bà Giang chưa từng mong mỗi hắn gây dựng sự nghiệp gì, dù hắn có muốn ăn nằm chờ chết thì hai ông bà cũng vui vẻ đồng ý. Nhưng sau khi cha mẹ đi rồi, tất cả sự hồn nhiên của hắn đã tan biến thành hư không. Không cần làm gì cả, chỉ ăn nằm chờ chết là điều không thể.

Nhưng hình như bây giờ giấc mơ ấy lại thành hiện thực rồi, giờ dù hắn có nằm liệt ở nhà thì cũng có người nguyện ý nuôi.

“Chú Mặc, em có thể nuôi anh cả đời.”

Cả đời cậu còn chề ít, mấy đời mấy kiếp mới đủ.

“Tôi không kén ăn, không tiêu nhiều tiền, chỉ muốn một thứ thôi.” Giang Tử Mặc nói.

“Là gì?” Quý Hoài hỏi.

“Chủ gia đình có cho tôi làm không?” Giang Tử Mặc cười khế, tới gần cậu.

“Đương... đương nhiên rồi.”

Giang Tử Mặc đẩy Quý Hoài xuống sofa bắt đầu lột quần cậu.

Quý Hoài mím môi, mặt hơi đỏ lên. Cậu nâng thất lưng thuận theo Giang Tử Mặc, thậm chí còn chủ động mở chân ra.

“Ngoan quá.” Giang Tử Mặc xoa eo cậu.

Sau một trận điên đảo sung sướng, cả hai người đều nằm ra lấy lại sức lực. Lát sau, Giang Tử Mặc bế Quý Hoài lên đi vào phòng tắm, “Em ở bên ngoài vất vả kiếm tiền vì gia đình rồi, về nhà để tôi hầu hạ em.”

“Hầu hạ lên tận giường à?” Quý Hoài bật cười.

“Trên hay dưới giường cũng để tôi làm.”

“Ừm.” Quý Hoài cười.

Vì chuyện ở Kim Thành mà Quý Hoài đã xin nghỉ học mấy ngày rồi, không nghỉ tiếp được nữa. Nhưng vụ án vẫn chưa kết thúc, phía cảnh sát cần Giang Tử Mặc ở lại Kim Thành, cho nên hẳn không thể cùng Quý Hoài quay về thủ đô.

Quý Hoài vừa mới lên máy bay đã bắt đầu nhớ nhung, nỗi nhớ như khiến cậu mọc thêm một đôi cánh, bay đến bên người chú Mặc, chỉ có thân xác là bay tới thủ đô thôi.

Quý Hoài đi rồi, Giang Tử Mặc mỗi ngày phải tới A Uyển, tan làm xong về nhà mới video call với Quý Hoài giải mỗi tương tư.

Tuy không có Quý Hoài ở bên, nhưng mỗi đêm dự dỗi Quý Hoài kêu vài tiếng chồng hoặc anh trai qua điện thoại, trái lại có một chút cảm giác thú vị mới lạ.

Lúc Lục Thất say khướt về đến nhà thì Giang Tử Mặc vừa mới chào tạm biệt Quý Hoài, đang thỏa lòng mãn ý hồi tưởng về cuộc trò chuyện vừa rồi.

Lục Thất đầy mùi rượu trên người, lúc đi vào tỷ nữa thì ngã sấp mặt. Giang Tử Mặc rót cốc nước cho anh, hỏi: “Có chuyện gì?”

Lục Thất tựa vào bàn, khó chịu lắm bầm vài tiếng. Sắc mặt anh đỏ lựng, ánh mắt mờ mịt, ngây ngẩn nhìn phía trước.

Qua một hồi lâu mới miễn cưỡng ngồi lên, trả lời: “Cậu ấy... chặn tôi rồi.”

“Văn Bản?”

“Ừm. Thiếu gia, tôi không gọi được.” Lục Thất ghen ngào, “Cậu ấy chặn tôi rồi.”

“Cậu gọi số cũ đúng không, cậu ta đổi số rồi.”

“Đổi số rồi?” Lục Thất làm bầm, “Sao lại đổi?”

Giang Tử Mặc thở dài, lấy điện thoại ra gọi cho Vương Văn Bản.

“Lão đại?” Giọng Vương Văn Bản vừa truyền đến, Lục Thất liền ngồi thẳng lên.

Giang Tử Mặc đưa điện thoại cho Lục Thất, Lục Thất nhìn nhưng không dám nhận.

“Lão đại?” Thấy không ai lên tiếng, Vương Văn Bản gọi lại.

Giang Tử Mặc thấy Lục Thất không nhận điện thoại thì thu tay về. Lục Thất giật nảy người, muốn vươn tay đoạt lấy, nhưng cuối cùng cũng không làm thế.

“Văn Bản, Lục Thất đang ở chỗ tôi, cậu có muốn nói vài lời không?”

Đầu kia im lặng, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Thôi.”

Lục Thất đoạt lấy di động, thả chậm nhịp thở lại.

“Cậu... Cậu đổi số rồi?”

“Ừ.” Vương Văn Bản đáp.

“Cậu không về nữa?”

Wương Văn Bản không trả lời, trái lại Lục Thất nghe thấy một giọng nam trong trẻo vang lên: “Anh Bản, em tắm xong rồi, anh phải đi à?”

“Chờ tý.” Vương Văn Bản nói chuyện với người kia, sau đó quay lại nói với Lục Thất, “Anh Thất ạ, em không về nữa đâu. Nhưng mà nếu anh Thất kết hôn thì cứ phát thiệp mời, em sẽ về.”

Lục Thất ghen hòng không nói nên lời, đầu kia đã cúp điện thoại.

Anh nắm chặt di động, ánh mắt bỗng nhiên trở nên tỉnh táo: “Thiếu gia, cậu nói cho tôi biết Văn Bản ở đâu đi. Tôi đi tìm cậu ấy.”

165. Chương 166: Diệp Gia

Edit: anh Dờ

“Anh Bản?” Diệp Gia* cầm khăn mặt lau tóc, khó hiểu nhìn Vương Văn Bản đang ngẩn người cầm di động.

**Gia (/jia/): tốt đẹp, may mắn.*

Vương Văn Bản đứng lên, “Tôi đi ra hút điếu thuốc.” Nói xong liền đi ra khỏi phòng.

Diệp Gia cười một chút, sau đó mặc lại quần áo cho tử tế. Đợi hồi lâu Vương Văn Bản vẫn chưa về, thế là lên giường đắp chăn đi ngủ. Giường khách sạn rất lớn, Diệp Gia nằm lên chiếm không tới một phần ba.

Quả nhiên tới sáng Vương Văn Bản vẫn chưa về. Lúc trả phòng, lễ tân bảo Vương tiên sinh đã trả rồi. Diệp Gia liền hiểu ra, tối hôm qua lúc nghe điện thoại xong, Vương Văn Bản cứ khác khác. Có điều dù sao đây cũng là lần đầu cậu được người ta mang đi thuê phòng, cuối cùng cũng không có làm thật, không biết vụ buôn bán này là lời hay dở.

Diệp Gia đuổi thất lưng, về đến nhà lăn ra ngủ tiếp.

Ngủ đến tận ba bốn giờ chiều, cậu dậy gọi đồ ăn ngoài, mở TV vừa xem phim vừa ăn cơm. Cơm nước xong, hộp đĩa chưa dọn, phim cũng chưa chiếu hết, liền ngồi ngây người.

Chuyện xảy ra tối hôm qua cứ như là nằm mơ. Club của bọn họ không phải loại club cao cấp gì, nghiêm khắc mà nói thì chỉ có thể coi như quán bar, khách tới toàn là người trẻ tuổi thu nhập tầm trung, chủ yếu đến tìm vui.

Cậu ngồi ế chổng chơ gần một tháng rồi, đây là lần đầu tiên có người ra giá cao mang cậu vào khách sạn. Từ lúc vào club là đã chuẩn bị tâm lý bán đứng linh hồn, nhưng tới khi tránh được một kiếp rồi thì vẫn không thể thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì cậu biết chuyện này sẽ không chỉ xảy ra một lần.

Tối, mười giờ cậu mới tới chỗ làm, thông thường khoảng thời gian từ mười tới mười một giờ vắng tanh, không có người nào tới tìm “phục vụ”. Nhưng hôm nay Diệp Gia vừa tới thì đã bị quản lý gọi vào bàn, vẫn là vị Vương tiên sinh muốn 419 với cậu tối hôm qua.

“Anh Bản.” Diệp Gia ngồi xuống bên cạnh Vương Văn Bản.

“Khui hai chai đi, cậu uống với tôi.”

Thông thường nếu khách gọi rượu thì sẽ tính tiền cho nhân viên phục vụ, tức là cậu sẽ ở giữa ăn phần trăm. Hôm nay Vương Văn Bản vừa tới đã gọi mấy chục vạn tiền rượu, cuối cùng lại tiêu một mớ tiền đưa cậu ra ngoài.

Đêm nay Vương Văn Bản ngồi ở phòng lớn, chỉ để một mình Diệp Gia ngồi bên cạnh uống cùng. Lúc gọi rượu thì gọi toàn loại đắt nhất. Hai chai rượu vừa khai, một quả pháo mừng liền nổ ra, đám người mẫu

bưng hai tấm bảng ghi mười vạn nhảy nhót một vòng.

Diệp Gia nhìn chăm chú toàn bộ quá trình, bởi vì bây giờ Vương Văn Bản là khách của cậu.

Diệp Gia rót rượu cho Vương Văn Bản, đưa rượu tận tay: “Anh Bản, em mời anh một ly.”

“Nào.” Vương Văn Bản ngửa cổ một hơi uống hết.

Trên sân khấu, ba vũ nữ đi lên nhảy múa, bốn phía hưng phấn gào rú. Vương Văn Bản ôm Diệp Gia vào trong ngực, ghé sát vào môi cậu như là muốn hôn.

Tin Diệp Gia trật một nhịp, không biết có phải do cậu nhạy cảm hay không, Vương Văn Bản như đã chạm vào môi cậu, lại như chưa chạm vào, tựa như đang xác nhận cái gì đó, trái tim của Diệp Gia dần bình ổn xuống.

Wương Văn Bản cứ bất động như vậy, Diệp Gia cảm thấy rất mất tự nhiên muốn trốn tránh, nhưng Vương Văn Bản lại lập tức dán môi lên rồi rời đi ngay lập tức. Diệp Gia chưa kịp phản ứng thì Vương Văn Bản đã ngồi trở về, cầm ly rượu lên uống.

Diệp Gia bình tĩnh ngồi uống tiếp, quán bar ồn ào náo nhiệt, không ai biết người kia suy nghĩ gì.

Wương Văn Bản nhớ lại nụ hôn vừa rồi, không biết có tính là hôn hay không. Rất khác nhau, cậu ta nghĩ. Độ ấm áp trên môi, mùi hương và cảm giác khi chạm vào không hề giống nhau.

Nếu là Lục Thất, anh sẽ khẽ nhếch đôi môi vừa mềm lại vừa ẩm lên, sau đó đó trượt mắt tức giận trừng cậu rồi đẩy cậu ra.

Nhưng Diệp Gia thì không, Diệp Gia cũng kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền thuận theo. Cảm giác khi chạm vào môi cậu ấy cũng khác, nhẹ nhàng, lạnh lạnh.

Quả nhiên, cậu ta muốn quên đi người kia là không thể.

Đêm khuya, 12 giờ. Cả thế giới chìm trong tĩnh lặng, trong quán bar lại vô cùng huyền ảo. DJ lên sân khấu, vừa nhảy nhót vừa gào thét vào micro, âm thanh đinh tai nhức óc như phá banh nóc nhà.

Tất cả mọi người đều bắt đầu đứng lên lắc lư nhảy nhót không hề e ngại.

Wương Văn Bản kéo Diệp Gia lên sàn nhảy. Người chen người nóng hừng hực, hơi thở đan xen, tất cả đều bị âm nhạc chi phối, chuyển động lắc lư thân thể, tùy ý thỏa thích mà nhảy nhót.

Diệp Gia bị Vương Văn Bản kéo cổ tay, lúc chen vào đám đông, cậu gần như được Vương Văn Bản ôm vào trong ngực. Không biết có phải do ảo giác hay không, cậu cảm thấy Vương Văn Bản luôn nhìn ngó xung quanh như đang tìm kiếm ai đó.

Không đợi cho Diệp Gia nhìn rõ ràng, Vương Văn Bản ôm cậu vào ngực. Đám đông vốn đã nóng hừng hực hơi người, mà Vương Văn Bản lại càng nóng hơn nữa, nhiệt độ cơ thể như thiêu như đốt.

Diệp Gia cũng thấy nóng lên. Trước kia cậu cũng bồi khách uống rượu rồi ra nhảy, nhưng chưa bao giờ có người nào giống Vương Văn Bản, khiến cậu hít thở không thông, hô hấp dồn dập rối loạn thể này.

Bọn họ nhảy một lúc lâu, đèn trên sàn nhảy biến hóa đủ loại màu sắc khiến khuôn mặt người ta trở nên mơ hồ như ẩn trong làn sương mù mật. Giọng DJ gào thét càng lúc càng lớn, quán bar lúc này giống như đêm cuồng hoan của ác quỷ, ai ai cũng mất đi lý trí, chìm đắm trong sự điên rồ cuồng loạn.

“Everybody put your hands up! Cùng tôi đếm ngược! 5! 4! 3!...”

“Quẩy mạnh lên nào các bạn ơi!”

Trước kia, mỗi lần diễn ra hoạt động này thì chỉ có Diệp Gia là còn tỉnh táo, nhưng đêm nay cậu dường như cũng say rồi, tất cả mọi người đều kêu gào nhảy nhót. Diệp Gia ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt Vương Văn Bản cực kỳ tỉnh táo, đang nhìn từng góc ngách phía sau lưng cậu.

Nhưng khi Diệp Gia quay đầu lại, cậu chỉ thấy đám đông đang hưng phấn gào thét, ngay cả mặt của người gần nhất cũng không thấy rõ.

Chơi tới tận gần 3 giờ, quán bar vẫn chưa dứt cuộc vui, bọn họ tiếp tục high tới sáng, cho đến khi sức cùng lực tận mới trầm lặng hòa mình vào nắng sớm, biến mất trong biển người.

Wương Văn Bản cầm lấy tay Diệp Gia, mấy tiếng đồng hồ Vương Văn Bản không hề buông tay cậu, Diệp Gia cũng không nói gì. Quầy lễ tân ở quán bar có vài cái sofa, Vương Văn Bản kéo cậu ngồi xuống.

“Đêm qua chơi vui không?” Vương Văn Bản cười hỏi.

“Vui lắm.” Cậu đáp, nhưng cậu không biết sự vui vẻ mà Vương Văn Bản đang thể hiện ra là thật hay giả, bởi vì từ đầu tới cuối, cậu chứng kiến Vương Văn Bản giữ mình vô cùng tỉnh táo giữa đám người mê loạn cuồng hoan.

Nhưng kỳ quái là, sau cuộc vui đêm qua, ánh mắt Vương Văn Bản lại trở nên mệt mỏi, nhưng thể chơi quá high, quá hưng phấn nên chưa kịp hồi thần.

Đột nhiên, Vương Văn Bản quay đầu qua ấn Diệp Gia xuống sofa mà hôn.

Lần này là hôn thật sự, Diệp Gia có thể xác định rõ ràng, bởi vì cậu cảm nhận được độ ẩm trên môi Vương Văn Bản. Cậu ta như thể rơi vào cơn hưng phấn tột độ, đè cả người Diệp Gia xuống.

Cho dù là ai nhìn từ góc độ nào thì cũng thấy bọn họ đang cuồng nhiệt hôn, nhất là người đàn ông đứng cách bọn họ không xa đang nhìn về phía này.

Diệp Gia mơ màng trong chốc lát liền tỉnh táo trở lại, khóe mắt cậu thấy được người kia.

Wương Văn Bản che khuất tầm nhìn khiến cậu không nhìn rõ, nhưng cậu vẫn thấy được người đàn ông kia đang run rẩy.

“Không tập trung.” Vương Văn Bản cười khê trách cứ một tiếng, xoay mặt Diệp Gia về tiếp tục hôn.

Cho tới khi bọn họ đứng dậy, Diệp Gia nhìn về hướng vừa rồi thì không thấy người kia đâu nữa.

Wương Văn Bản cười ôm lấy cậu, hỏi: “Tỷ nữa theo tôi về nhé?”

“Ừm.” Mặc kệ nghĩ như thế nào, cậu gật đầu.

Gần sáng, Vương Văn Bản lái xe đưa cậu về nhà. Đó là một căn hộ hai phòng khoảng 70-80 mét vuông, nhìn không giống nhà của một người tiêu hết cả trăm vạn tệ chỉ trong một đêm. Nhưng Diệp Gia cũng không kinh ngạc, bởi vì ngay từ đầu trên người Vương Văn Bản có một khí chất mâu thuẫn khiến cậu bị thu hút.

“Muốn tắm không?” Vương Văn Bản hỏi.

“Cảm ơn.” Diệp Gia gật gù đầu, cầm một bộ quần áo mà Vương Văn Bản chưa mặc, đi vào phòng tắm.

Khi cậu đi ra thì thấy Vương Văn Bản đang đứng cạnh cửa sổ hút thuốc. Cậu dừng một chút, không đi qua đó. lát sau, Vương Văn Bản đi tới, nhìn cậu cười hỏi: “Thất thần gì đấy? Buồn ngủ à? Buồn ngủ thì đi ngủ đi.”

“Vẫn ổn.” Diệp Gia lắc đầu.

“Cậu nói ít nhỉ, tôi hỏi một câu cậu mới đáp một câu.” Vương Văn Bản nói, “Nếu không hỏi, có phải cậu không thèm nói chuyện với tôi luôn không?”

“Không phải.” Diệp Gia muốn giải thích nhưng lại chẳng biết nên nói gì, vả lại bọn họ mới gặp nhau hai lần, lại còn là loại quan hệ người mua kẻ bán, loại quan hệ này quá mức khó xử, nhất thời cậu không biết nên nói gì.

“Đi ngủ đi.”

Diệp Gia đành gật đầu, quay lại hỏi: “Anh không đi ngủ sao?”

“Mời tôi đây à?” Vương Văn Bản cười đáp, “Đi ngủ trước đi, tôi tắm rồi vào sau.”

Diệp Gia biết những lời này chỉ là khách sáo, nhưng cậu không vạch trần sự thật, đi đến bên giường nằm xuống. Cậu chậm rãi nhắm hai mắt lại, thực ra không có ngủ.

Thời điểm Vương Văn Bản nằm xuống, cậu mở mắt ra.

Wương Văn Bản cười, “Con người cậu sao mà lạnh nhạt thế, nói ít thì thôi, lại còn chẳng thấy cười bao giờ, chẳng lẽ quán bar còn thiết lập tính cách nhân vật cho các cậu đây à?”

Đương nhiên là có rất nhiều club làm như vậy, bọn họ nuôi đủ mọi thể loại “phục vụ” thỏa mãn yêu cầu của khách hàng, thậm chí còn dựng một kịch bản hoàn hảo cho những nhân viên phục vụ ấy, để khi khách đến thì diễn cho họ xem.

Diệp Gia ngồi dậy, nhìn Vương Văn Bản nói: “Em chính là người bị khách chê nhiều nhất trong bar đấy, anh Bản lúc ấy chọn sai người rồi.”

Lúc đó Vương Văn Bản tới, quản lý liền kêu mấy phục vụ đi ra, cuối cùng Vương Văn Bản chỉ để lại mình cậu, Diệp Gia không hiểu vì sao.

Wương Văn Bản nghe thế thì lắc đầu, lúc trước cậu ta chọn Diệp Gia là bởi cậu hoàn toàn khác xa Lục Thất.

Diệp Gia im lặng, Lục Thất ồn ào.

Diệp Gia ít nói, Lục Thất lăm mồm.

Diệp Gia không thích cười, Lục Thất suốt ngày nhăn nhó.

Cho dù là phương diện nào, Diệp Gia và Lục Thất hoàn toàn không hề giống nhau.

Chính bởi sự bất đồng này nên Vương Văn Bản mới chọn Diệp Gia, cậu muốn thử xem, không phải là Lục Thất thì không thể hay sao, liệu có phải cậu chỉ thích người như Lục Thất hay không.

Nhưng cho tới bây giờ, cậu vẫn chưa biết đáp án.

- _____
Hơi có lỗi với anh 7 đầu đất nhưng nếu cậu Bản mà cặp với em callboy này thì cũng đẹp vl =))))

166. Chương 167: Anh Muốn Đến Tìm Cậu

Edit: anh Dờ

Hôm sau, Diệp Gia ăn sáng xong mới đi, Vương Văn Bản nấu ăn rất giỏi, cậu may mắn được thưởng thức một bữa sáng cực kỳ phong phú mà Vương Văn Bản làm.

Tối hôm qua Vương Văn Bản vẫn không động vào cậu, cậu có phần nhẹ lòng, đồng thời lại hơi hụt hẫng. Cứ cho là cậu không tự nguyện vào làm ở quán bar này, nhưng từ lúc vào làm cậu toàn gặp mấy tên đàn ông dâm dục háo sắc, bây giờ đột nhiên gặp được một người như Vương Văn Bản thì hơi cảm thấy bất ngờ.

Vừa đi ra khỏi nhà Vương Văn Bản, cậu liền hiểu ra vì sao Vương Văn Bản lại như vậy.

Cậu gặp một người đàn ông đứng dưới lầu nhà Vương Văn Bản, Diệp Gia nhận ra ngay đó là người đã nhìn bọn họ hôn nhau.

Diệp Gia nhìn sắc mặt tiêu tụy của người kia rồi nhìn đồng tàn thuốc dưới chân người đó, cậu chợt nhớ ra tối hôm qua cậu tắm xong đi ra thì thấy Vương Văn Bản đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới, từ cửa sổ nhìn xuống sẽ thấy được đúng chỗ bồn hoa này.

Người đàn ông kia thấy cậu, anh ta hơi cau mày lại, ánh mắt phức tạp giống như có định ý với Diệp Gia.

“Cậu là Diệp Gia?” Người đàn ông kia đi tới, đánh giá cậu từ trên xuống dưới.

Diệp Gia khó hiểu: “Sao anh biết?”

“Tôi điều tra về cậu.” Lục Thất đáp, “Cậu là bồi bàn của quán bar MIU, hay nói đúng hơn là *phục vụ*.” Lục Thất cố ý nhấn mạnh hai chữ cuối cùng.

Diệp Gia không trả lời, nhìn chằm chằm Lục Thất.

Lục Thất nhìn cậu, Diệp Gia trông rất đẹp, khí chất hơi lạnh lùng, liếc mắt nhìn là biết ngay là công tử nhà phú quý. Lục Thất thử điều tra mới biết Diệp Gia thật sự là công tử dòng dõi thư hương, nếu không phải trong nhà xảy ra chuyện thì cũng không bị người ta ép vào làm ở quán bar chỗ này.

Lục Thất nói: “Tôi biết bây giờ cậu đang thiếu tiền, tôi có thể cho cậu.”

Sắc mặt Diệp Gia lạnh xuống: “Anh định dùng tiền để tôi rời khỏi anh Bân sao?”

“Giao dịch sòng phẳng, tôi không có ý định làm tổn hại đến cậu, ai cũng trưởng thành cả rồi, tôi nghĩ như vậy sẽ có lợi cho cả đôi bên.” Lục Thất nói.

“Tôi không cần.” Diệp Gia đáp.

Nói xong, Diệp Gia bỏ Lục Thất mà bước đi, lúc đi cậu còn ngẩng lên nhìn cửa sổ phía trên, loáng thoáng nhìn thấy một bóng người.

Lục Thất phiền muộn rút một liều thuốc ra châm, đối với Diệp Gia, anh không hẳn cảm thấy thù ghét mà là một loại cảm giác rất phức tạp, Lục Thất không sao hình dung nổi. Cơ mà, Vương Văn Bân thế mà lại đi tìm người khác, lại còn tìm một người như thế.

Anh hoàn toàn không đoán được, thậm chí không ngờ được rằng bây giờ Vương Văn Bân đã có người khác ở bên cạnh.

Vậy thì việc anh tới đây cũng là không cần thiết nữa rồi sao?

Wương Văn Bân nói với thiếu gia câu “không cần thiết” kia là hy vọng anh không tiếp tục đến quấy rầy cuộc sống của cậu nữa. Nhưng nếu anh không đến, bọn họ sẽ thật sự trở thành người xa lạ, mà Vương Văn Bân sẽ tiếp tục ở bên cạnh người khác.

Bỗng nhiên, Lục Thất thấy lòng thật đau, ngực như bị ai đó đâm một nhát dao nhọn hoắt sắc bén, chỉ cần nghĩ tới cậu thôi là lưỡi dao kia lại càng xoáy nghiền sâu vào trong thân thể, khiến cho tim gan phèo phổi đều nát bấy.

Trước kia không nhận ra, giờ mất đi rồi mới thấy đau khổ.

Anh nhất thời không kịp nghĩ nên đề nghị giao dịch với Diệp Gia, nhưng sâu trong lòng, Lục Thất biết dù Diệp Gia có đồng ý đi chăng nữa thì cũng vô dụng. Nếu Vương Văn Bân đã thật sự hạ quyết tâm thì anh cũng chẳng thể thay đổi được.

Lục Thất đi ba ngày rồi về, Giang Tử Mặc không hỏi nhiều, thấy Lục Thất càng ngày càng tiêu tụy, đa số thời gian đều ngồi thất thần, mùi thuốc lá trên người cũng ngày càng nặng hơn.

Hoa Gia và lão Ngũ đều phát hiện Lục Thất có gì đó không bình thường, đi hỏi Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc vẫn không muốn quản, nhưng hẳn lo lắng sức khỏe của Lục Thất.

“Lục Thất.” Giang Tử Mặc gọi Lục Thất vào văn phòng, “Muốn đi nữa không?”

Lục Thất im lặng.

Từ nhỏ Lục Thất chưa từng chịu khổ, ở nhà thì có cha mẹ bảo bọc, bên ngoài có Giang Tử Mặc che chắn. Từ nhỏ tới lớn thuận buồm xuôi gió, không chịu được khổ. Ngay cả khi muốn tìm nữa còn lại cũng muốn tìm một người đơn giản đỡ rách việc.

“Lục Thất, tôi coi cậu như em trai, cả Văn Bản cũng thế, cho nên tôi hy vọng các cậu có thể hạnh phúc... Tôi cho cậu nghỉ một khoảng thời gian, chờ cậu làm rõ ràng mọi thứ rồi trở về.”

Lục Thất nghĩ một lát, gật đầu.

Anh lại đi tìm Vương Văn Bản, vẫn là ở quán bar đó. Ngọn đèn nhấp nháy, xung quanh đều là tiếng gào thét đầy hưng phấn. Lục Thất tìm một vòng, thấy Vương Văn Bản ngồi trong góc, bên cạnh là Diệp Gia.

Diệp Gia rót rượu cho Vương Văn Bản, cậu ta kéo Diệp Gia qua, hai người hôn nhau dưới ánh đèn mờ ảo.

Lục Thất cắn răng đi qua, anh đứng bên cạnh hồi lâu, hai người hôn đủ rồi mới buông ra.

Wương Văn Bản nhìn thấy anh thì kinh ngạc: “Sao anh lại ở đây?”

“Anh tới tìm cậu.” Lục Thất nói.

“Tìm em làm gì?” Vương Văn Bản nhận lấy ly rượu của Diệp Gia, cười nói, “Em đã bảo với lão đại là không về nữa mà.”

“Thiếu gia nói rồi, nhưng anh vẫn muốn đến tìm cậu.” Lục Thất ngồi xuống bên cạnh Vương Văn Bản.

“Anh Thất.” Vương Văn Bản bắt đắc dĩ, “Sao phải thế, em buông tay rồi, em đã hứa không đi tìm anh nữa mà.”

Lục Thất lấy chai rượu trên bàn tự rót cho mình một ly, ánh mắt mê mang nhìn lên sân khấu. Anh biết anh cần phải tới đây, nhưng tới đây rồi làm gì thì không biết.

Anh lại nhìn Vương Văn Bản và Diệp Gia, bọn họ ngồi rất gần nhau, ba người, chỉ có anh là như người thừa.

Lục Thất bỗng nhiên nhớ tới trước kia mỗi khi mình đưa Tiểu Nhã về chơi, Vương Văn Bản sẽ ngồi bí xí ở

bên cạnh. Khi đó tâm trạng của Vương Văn Bản chắc hẳn cũng giống anh bây giờ, trong lòng phần nộ uất ức muốn đẩy người kia ra, thậm chí muốn dùng lời lẽ chửi bới thậm tệ.

Có lẽ là anh xứng đáng bị như thế, mấy năm nay anh đã phung phí tình cảm của người ta, bây giờ là quả báo.

“Anh Thất, anh về đi, bây giờ em ở đây tốt lắm, anh đừng lo.” Bây giờ Vương Văn Bản không kiêng kị gì nữa, gọi Lục Thất là anh Thất.

Lục Thất không nói gì, chỉ nâng ly không ngừng uống rượu, Vương Văn Bản kéo Diệp Gia lên sàn nhảy, dặn Lục Thất uống ít một chút.

Lục Thất nhìn Vương Văn Bản và Diệp Gia ôm nhau nhảy nhót giữa sàn nhảy, cảm thấy như rượu trong miệng như trở nên khô đắng, ánh mắt cũng chưa xốt. Anh siết chặt chén rượu không cho mình nhìn nữa, nâng ly tiếp tục uống. Hai chai rượu đã rỗng, anh lại kêu thêm hai chai, cho tới khi hết sạch cũng chưa thấy hai người kia quay lại.

Lục Thất cảm thấy không thở được nữa, anh không thể lờ đi cảm giác đau đớn trong lồng ngực, anh đứng dậy lảo đảo một chút rồi đi ra ngoài.

Không khí lạnh lạnh bên ngoài thổi vào khiến anh tỉnh táo hơn, Lục Thất đứng một lúc rồi quay vào thanh toán bàn rượu cho Vương Văn Bản, lại gọi thêm mấy chai rượu giá chục vạn, bảo phục vụ để sẵn trên bàn.

Lục Thất đi ra khỏi quán bar, anh xoa xoa mí mắt, xốc lại áo khoác rồi hòa mình vào bóng đêm tốt mật.

- - -

Đúng dòi ngược anh 7 nhiều dô, cho chùa tội đầu đất

167. Chương 168: Anh Phát Hiện Ra Anh Thích Cậu

Edit: anh Dờ

Vương Văn Bản chơi tới rạng sáng ba bốn giờ, về tắm rửa rồi đi ngủ, tỉnh lại đã là ba bốn giờ chiều.

Cậu tỉnh lại thì đi nấu ăn, ăn xong nằm dài ra sofa xem phim.

Cậu nhìn thoáng đồng hồ chỉ bốn giờ mười phút, nhìn ra cửa một chút rồi chỉnh tiếng TV nhỏ lại.

Xem xong một bộ phim đã hơn sáu giờ tối, trời bắt đầu tối sầm lại, cậu tắt TV đi vào bếp làm cơm tối. Làm cơm xong thì thu dọn rác rến chuẩn bị đi vứt, mở cửa ra liền thấy Lục Thất đứng ở cửa.

Vương Văn Bản kinh ngạc hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

“Anh, anh vừa mới tới.” Lục Thất dập diều thuốc, xấu hổ cười nói.

Vương Văn Bản hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Lục Thất đáp: “Ăn rồi mới đến.”

“Vào ăn thêm một chút đi.” Vương Văn Bản lui về để Lục Thất đi vào nhà.

Lục Thất khựng lại một lát rồi đi vào, Vương Văn Bản lấy bát đũa cho anh, hỏi: “Uống rượu không?”

“Thôi.” Lục Thất lắc đầu.

Lục Thất hơi ngượng ngập, ngồi xuống cầm đũa lên im lặng một lát mới tìm đề tài nói chuyện: “Một mình mà làm nhiều đồ ăn thế?”

Vương Văn Bản đáp: “Vốn là gọi người tới ăn, nhưng người ta bận nên không có tới.”

Lục Thất xấu hổ, suýt thì không giữ nổi vẻ mặt bình tĩnh nữa. Anh cũng đoán được phần nào, Vương Văn Bản có lẽ là gọi Diệp Gia tới.

Anh im lặng ăn cơm, ăn xong muốn rửa bát nhưng Vương Văn Bản không cho làm.

Lục Thất ngồi trên sofa nhìn xung quanh căn nhà, không thấy bất cứ vật gì của hai người kia thì mới yên tâm.

Vương Văn Bản rót cho anh cốc nước sau đó ngồi xuống đối diện: “Anh vẫn chưa về à?”

Lục Thất cười mỉa mai, không đáp.

Vương Văn Bản thấy vậy lại hỏi: “Vậy anh tới làm gì?”

“Anh...” Lục Thất ngập ngừng, “Anh đến thăm cậu.”

“Em sống rất tốt, lúc trước bận bịu không có thời gian nghỉ ngơi, giờ tranh thủ khoảng thời gian này mà nghỉ luôn thể, lão đại cũng đồng ý rồi.”

“Văn Bản.” Lục Thất siết chặt cổ nước trong tay, “Cậu với Diệp Gia... ý anh là nếu cậu thích con trai thì ngoài kia còn nhiều người lắm, Diệp Gia...” Lục Thất ngừng lại.

Vương Văn Bản lạnh lùng nhìn anh, đôi mắt lạnh băng không hề có cảm xúc.

Lục Thất đau xót, luống cuống nói tiếp: “Văn Bản, anh... nếu anh nói đồng ý thì cậu có trở về nữa không?”

Vương Văn Bản nhìn anh thật lâu, ánh mắt bình lặng như nước, nghe Lục Thất nói thế cũng chẳng tỏ vẻ gì. Lục Thất ngày càng bất an, lòng cũng càng lúc càng lạnh.

Vương Văn Bản cười khê: “Anh Thất, anh nói gì vậy?”

Lục Thất đã sớm đoán trước được, nhưng lòng vẫn trở nên nặng nề.

Vương Văn Bản dựa vào sofa, cười nói: “Anh Thất hẳn là nên cưới vợ sinh con mới đúng chứ, em còn chuẩn bị tiền mừng rồi đây này. Hơn nữa em cũng buông tay rồi. Trước kia anh đối xử với em tốt quá, cho nên lúc anh tìm chị dâu thì em rất không vui, lâu ngày thế là nghĩ thành thích anh, ngấm lại cũng buồn cười thật.”

Cậu nhìn ánh mắt Lục Thất, nói tiếp: “Tối hôm qua anh cũng thấy rồi đấy, em ấy à...” Cậu gãi đầu, hơi ngượng ngùng nói, “Em gặp một người ở đây, anh biết rồi nhỉ, cậu ấy tên là Diệp Gia, bây giờ em rất thích cậu ấy.”

Lục Thất nhìn Vương Văn Bản, muốn cố gắng moi móc xem cậu nói thật hay giả, nhưng anh chẳng nhận ra bất cứ điều gì trong ánh mắt cậu. Chỉ thấy Vương Văn Bản cười híp cả mắt.

Lục Thất căng thẳng hỏi: “Cậu nghiêm túc sao?”

“Anh Thất, anh không cần lo cho em, em đã nghĩ kỹ rồi. Trước kia em không hiểu chuyện nên gây ra nhiều phiền phức cho anh Thất, anh Thất đừng trách em.” Vương Văn Bản cười nói.

“Anh không trách cậu.” Lục Thất khó nhọc lắc đầu, “Anh biết bây giờ nói thì cũng đã muộn, có thể cậu sẽ cảm thấy nực cười. Anh rất ngu, anh không giống cậu với thiếu gia, hơn ba mươi năm qua anh vẫn chẳng biết gì về tình yêu tình báo. Cậu và thiếu gia, anh chưa từng nghĩ tới chiều hướng khác.”

Vương Văn Bản nhẹ giọng nói: “Anh Thất rốt cuộc muốn nói gì đây?”

Lục Thất nhìn thẳng vào Vương Văn Bản, gần từng chữ: “Anh phát hiện ra, anh thích cậu.”

Bây không khí chìm vào im lặng, Lục Thất có thể cảm nhận được cả nhịp tim của mình. Im lặng hồi lâu, nhịp tim của anh dần bình ổn trở lại, anh nghe thấy chính mình thở dài một cái, mắt bắt đầu cay cay.

Rốt cuộc vẫn muộn mất rồi, nếu trước kia thì còn có hy vọng, nhưng bây giờ Vương Văn Bản thật sự cười vui vẻ, tình ý tràn đầy trong đáy mắt, anh đều nhìn ra cả.

“Xin lỗi, anh thích cậu mất rồi.” Anh nặng nề lặp lại lần nữa, như nói cho chính mình nghe.

Xin lỗi vì anh nhận ra quá muộn, xin lỗi em.

“Anh Thất.” Vương Văn Bản đứng lên thở dài một hơi, đi đến trước mặt anh, “Anh mãi mãi là anh Thất của em.”

Tay Lục Thất bắt đầu run lên, chưa xót đọng đầy trong ánh mắt không thể áp chế được, anh chỉ có thể nhắm mắt lại, không để cho Vương Văn Bản nhìn thấy mình đang ứa lệ.

Lúc này, điện thoại của Vương Văn Bản bỗng vang lên.

Cậu nghe máy, Lục Thất nghe thấy giọng Diệp Gia ở đầu kia: “Anh Bản ạ, đêm nay anh có đến không?”

“Có chứ.” Vương Văn Bản nhìn Lục Thất, đáp, “Tỷ nữa tôi qua đó, cậu cứ chờ đi.”

“Để em nói với quản lý một tiếng, giữ lại chỗ hôm qua cho anh.” Diệp Gia nói.

“Ok.” Vương Văn Bản gật đầu sau đó cúp máy.

Lục Thất mở to mắt, cúi đầu đi ra ngoài, “Anh về trước đây.”

“Buổi tối anh đi đâu được?” Vương Văn Bản kéo tay Lục Thất lại.

“Anh thuê phòng khách sạn.”

“Nếu anh Thất chưa về thì cứ ở chỗ này chơi mấy ngày đi, ở nhà em cũng được.”

Lục Thất bỗng nhiên nghĩ tới việc Diệp Gia đã từng ngủ ở nơi này, anh vội lắc đầu, “Anh không ở lại đâu, anh... ngày mai đi rồi.”

“Ngày mai đi sao?” Vương Văn Bản sầm mặt lại.

Lục Thất không chú ý, bây giờ anh chỉ muốn chạy, anh không thể ở lại đây một giây phút nào nữa, Vương Văn Bản vẫn kéo Lục Thất lại không cho đi.

“Anh Thất, nếu mai anh đi rồi thì đêm nay theo em ra ngoài chơi đi.” Vương Văn Bản kéo mạnh Lục Thất không cho anh đi. Anh cứ thế mà ngây ngốc bị cậu kéo tới quán bar.

Lục Thất ngồi xuống cạnh Vương Văn Bản, Vương Văn Bản rót cho anh một ly rượu.

“Quán bar này vui lắm, buổi tối có rất nhiều người tới.”

“Ừm.” Lục Thất gật đầu, thấy Diệp Gia đã đi về phía này.

Diệp Gia mặc đồng phục của quán, áo sơ mi trắng thêm quần dài đen, trong hoàn cảnh này thì càng đơn giản lại càng đẹp lạ thường. Bộ quần áo này rất hợp với cậu, khí chất trong trẻo như khóm trúc xanh, lạnh lùng mà không kiêu ngạo.

Lục Thất buồn bã nhìn, nhấp một hớp rượu.

“Đây là...?” Diệp Gia nhìn Lục Thất.

“Đây là Lục Thất, anh tôi.” Vương Văn Bản giới thiệu, cười nói: “Còn đây là Diệp Gia, em có nói qua với anh rồi.”

Lục Thất thấy nụ cười của Vương Văn Bản sao mà quá chói mắt, ngụm rượu đi vào như thiêu đốt yết hầu, anh lại nhấp thêm một hớp, đáp” Ừ.”

Diệp Gia nghi hoặc trong chốc lát, sau đó bưng rượu lên nói: “Lục tiên sinh.”

Lục Thất cứng đờ nâng ly rượu lên cùng ly với Diệp Gia, Vương Văn Bản rót rượu cho cả hai, sau đó quay qua nói chuyện với Diệp Gia, Lục Thất không nghe rõ, cũng chẳng hề muốn nghe.

Anh chỉ nhìn thẳng phía trước, uống cạn rượu trong ly, lồng ngực càng ngày càng nóng như lửa cháy. Anh nghe được tiếng cười nói, hình như là Vương Văn Bản và Diệp Gia, khóe mắt mắt cũng nhìn thấy hình ảnh hai người dựa vào nhau. Lục Thất nói với chính mình: Sao phải vậy? Sao phải tới đây ép bản thân xem cảnh này? Mày còn chưa chịu tin ư?

Lục Thất à, muộn rồi. Là chính mày đã phung phí tình cảm của Vương Văn Bản, không ai mãi chờ đợi ai cả, chỉ là do mày nhận ra quá muộn mà thôi.

Lục Thất khẽ cười, đứng dậy.

“Anh Thất, anh đi đâu vậy?” Vương Văn Bản ở phía sau hỏi, Lục Thất lại như không nghe thấy, đi thẳng lên sàn nhảy.

Wương Văn Bản khựng lại một chút rồi ngồi xuống. Diệp Gia ở bên cạnh thấy thế thì rót thêm một ly: “Hôm trước em gặp anh của anh.”

“Ồ.”

“Nhìn như là đã đứng đợi lâu rồi.” Diệp Gia nhìn Vương Văn Bản, “Anh chắc hẳn cũng biết.”

“Ừ, tôi biết.”

Wương Văn Bản nhìn lên sàn nhảy, không thấy Lục Thất đâu thì nhú mày lại. Cậu buông một câu: “Tôi đi nhìn xem.” rồi rời đi, Diệp Gia ngạc nhiên nhìn Vương Văn Bản bỏ lại ly rượu trống không, cậu khẽ nở nụ cười.

Wương Văn Bản lên sàn nhảy tìm Lục Thất, đang lách lên thì một cậu trai dính sát lại gần bắt đầu làm ra động tác kêu gọi, Vương Văn Bản đen mặt. Cậu gạt người đó ra, thụi khuỷu tay vào sườn cậu ta, cậu trai kia đau đớn la toáng lên, Vương Văn Bản trừng mắt một phát, cậu trai kia lập tức sợ hãi lùi ra ngoài.

“Anh Thất.” Vương Văn Bản nhú mày túm Lục Thất về phía mình, cậu giật mình nhận ra Lục Thất đang đỏ bừng mặt, ánh mắt mê mang.

Sắc mặt của Vương Văn Bản rất xấu, cậu ôm thắt lưng Lục Thất dìu anh ra khỏi sàn nhảy.

“Anh Thất, anh uống rượu với ai à?” Vương Văn Bản kéo Lục Thất ngồi xuống, lo lắng hỏi.

“Ừm, khó chịu quá.” Lục Thất híp mắt vươn tay cởi bớt nút áo, “Anh muốn uống nước.”

Wương Văn Bản mở chai nước khoáng đưa cho anh, thấy anh ngày càng khó chịu thì đứng lên nói với Diệp Gia, “Anh tôi không khỏe, tôi dẫn anh ấy về trước.”

“Được.” Diệp Gia đi ra tiễn bọn họ.

Wương Văn Bản dìu Lục Thất ngồi lên ghế phụ lái, sau đó lái xe về nhà. Cậu dìu anh lên phòng, rót cho anh chén nước, hỏi: “Anh Thất, anh khó chịu ở đâu?”

Lục Thất mịt mờ nhìn cậu, mặt đỏ bừng, trong mắt đều là hơi nước. Vương Văn Bản nhìn mà hai mắt tối sầm lại.

Lục Thất ngồi ngây người một lát mới nhìn thấy rõ Vương Văn Bản đang ngồi xổm trước mắt mình, đột nhiên anh tỉnh táo trở lại, một ý niệm nguy hiểm hiện ra trong đầu. Anh khó nhọc nuốt nước miếng.

Anh muốn thử xem, liệu Vương Văn Bản còn có tình cảm với anh hay không.

Nếu lần này thất bại, vậy thì anh thật sự phải đi rồi, cũng không còn dũng khí mà ở lại nữa.

168. Chương 169: Anh Có Biết Anh Đang Làm Gì Không?

Edit: anh Dờ

“Khó chịu quá.” Lục Thất túm lấy áo mình, một tay thì cầm tay Vương Văn Bản không buông.

Mắt anh đỏ bừng lên, hơi thở nóng rực, bàn tay nắm lấy tay Vương Văn Bản càng lúc càng siết chặt. Vương Văn Bản lo lắng không thôi, hỏi anh có cần đi viện không, Lục Thất lắc đầu nói: “Không đi, anh khó chịu.”

Hai tay anh ôm lấy cổ Vương Văn Bản, căn răng thấp giọng nói: “Anh khó chịu, Văn Bản. Khó chịu lắm.”

“Anh Thất.” Vương Văn Bản hơi run rẩy đôi mi, nhưng vẫn bất động.

Lục Thất hơi lo lắng, vừa thấp giọng rên rỉ vừa ôm chặt lấy cổ Vương Văn Bản. Anh xấu hổ vì hành động to gan lớn mật hiện tại của mình, nhưng anh không muốn buông tay. Được ăn cả ngã về không, anh muốn thử xem giữa bọn họ còn có khả năng hay không.

Wương Văn Bản bất đắc dĩ đè vai anh lại: “Anh Thất, em đưa anh đi viện.”

Lục Thất ôm lấy đầu Vương Văn Bản, anh không dám nhìn cậu, anh sợ bị cậu phát hiện ra đáng vẻ nguy trang lúc này của mình. Anh vừa vội vã hôn lên môi cậu, thân thể dần dính lại gần.

Con người Vương Văn Bản trầm xuống, cậu nhìn Lục Thất đang nhắm mắt, mặt đỏ bừng vì xấu hổ. Vương Văn Bản hơi vươn tay, nhưng cuối cùng thì đặt tay lên vai anh, đẩy anh ra.

“Anh Thất, anh quá chén rồi.”

Lục Thất cảm thấy lạnh lẽo, ánh mắt bốc lên hơi nước. Thân thể anh càng nóng thì lồng ngực càng lạnh,

anh lại tuyệt vọng cố gắng hôn cậu một lần nữa.

Vương Văn Bản lại đẩy ra, lần này cậu kéo anh vào phòng tắm, mở nước lạnh xối xuống người Lục Thất.

Lục Thất bị nước lạnh xối xuống thì rùng mình một cái. Tóc, mặt, tất cả đều ướt sũng, từng giọt từng giọt chảy xuống. Vương Văn Bản đứng bên cạnh anh vẫn rất tỉnh táo, trong mắt cậu không có bóng dáng gì của dục vọng.

“Anh Thất, em đi lấy quần áo cho anh.” Vương Văn Bản nói xong thì đi ra khỏi phòng tắm, còn đóng cửa giùm anh.

Lục Thất đứng dưới làn nước lạnh, thất thần hồi lâu mới sức tỉnh lại. Anh tắt vòi hoa sen đi, nước lạnh đã gội rửa hết cơn nóng trên người anh. Dần dần, cảm giác rét lạnh thấm thấu qua da chui vào trong tận xương tủy.

“Anh Thất, quần áo em để ở cửa nhé.” Vương Văn Bản gõ cửa.

Lục Thất ghen hòng, hồi lâu sau mới đáp: “Ừ.”

Lần này thất bại thật rồi, Vương Văn Bản thật sự đã buông tay, anh còn gì để mà kiên trì nữa. Thích cũng nói rồi, tự hiến thân cũng làm rồi, Vương Văn Bản đều thờ ơ như vậy, anh còn có thể làm gì?

Vì sao lại nhận ra muộn đến thế? Nếu sớm hơn một chút, liệu bọn họ có thể ở bên nhau chẳng?

Bây giờ anh thích người ta mất rồi, anh buông tay thế nào đây?

Nước lạnh xối ướt cả người Lục Thất, cuối cùng tí tách rơi xuống, trôi vào lỗ thoát nước. Vương Văn Bản đứng bên ngoài có hơi lo, nhưng cậu vẫn không làm gì cả, cậu biết, bây giờ dù người ở trong kia có đang khóc thì cậu cũng được không nhúc nhích.

Nếu trước kia Lục Thất đáp lại cậu, cậu sẽ vui muốn chết. Nhưng bây giờ, trải qua vô số lần tuyệt vọng và thất bại, cậu hiểu được mình muốn gì.

Cậu muốn Lục Thất thật tâm thật ý, chứ không phải là hứng thú nhất thời, không phải đột nhiên nhận ra, cậu muốn Lục Thất phải nhớ kỹ cậu cả đời.

Cho nên lúc này đây cậu sẽ không mềm lòng, chỉ khi để Lục Thất rời khỏi cậu thì anh mới có thể trở lại bên cậu một lần nữa.

Cậu nhìn bóng người sau cửa kính thủy tinh mờ, không biết trong lòng là cảm xúc gì. Lục Thất có thể

thích cậu được bao lâu? Vì phần tình cảm này, anh sẽ làm được đến mức độ nào?

Một tiếng sau Lục Thất mới ra khỏi phòng tắm, Vương Văn Bản đi từ sofa tới, hỏi: “Có khá hơn tý nào không?”

“Ừ, đỡ hơn nhiều rồi.” Lục Thất gật đầu, môi đã tái nhợt đi, mặt cũng không đỏ nữa, trái lại còn có chút trắng bệch.

Anh ủ rũ suy sụp tinh thần, Vương Văn Bản kêu anh lên giường mà ngủ, anh cũng không từ chối, nằm ngay xuống giường. Vương Văn Bản thấy anh nằm lên giường mình, ánh mắt chợt tối, nhưng cuối cùng cũng không nói gì cả, đi ra ngoài đóng cửa lại.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Lục Thất ngây ngẩn ngồi nhìn bốn phía mới nhận ra đây là phòng ngủ của Vương Văn Bản. Tối hôm qua anh ở lại đây, Vương Văn Bản chắc hẳn là ngủ phòng khách.

Anh đi ra thì nhìn thấy Vương Văn Bản đang làm bữa sáng. Lục Thất đã vô số lần ném thử đồ ăn Vương Văn Bản làm, nhưng chưa bao giờ hoài niệm cảm giác được ném thử chúng như bây giờ.

“Anh Thất, hôm nay anh về à?” Lúc ăn sáng Vương Văn Bản hỏi.

Lục Thất ngừng lại cúi đầu không nói, qua hồi lâu mới ngẩng lên: “Thiếu gia cho nghỉ, anh ở lại chơi vài ngày rồi về cũng được.”

Vương Văn Bản cười nói: “Anh Thất muốn ở thì cứ ở, em đưa anh ra ngoài chơi.”

Lục Thất miễn cưỡng cười, gật đầu: “Ừ.”

Vương Văn Bản thật sự dẫn anh ra ngoài chơi mấy ngày. Lục Thất mỗi ngày đều không có tâm trí vui chơi, nhưng Vương Văn Bản làm như không thấy. Đến cuối cùng thật sự không còn nơi nào để chơi nữa, Lục Thất không nhắc tới chuyện trở về, mà Vương Văn Bản không cũng nói về đề tài ấy.

Lục Thất không dám đi, anh sợ nếu lần này anh trở về thì hai người bọn họ sẽ chặt đứt hoàn toàn. Vương Văn Bản đã không còn tính cảm, nếu anh cũng buông tay thì giữa hai người chẳng còn mối liên hệ nào.

Anh mặt dày mày dạn ở lại hơn một tuần, Vương Văn Bản dường như thật sự xem anh như anh trai mà đối đãi. Lục Thất rất hụt hẫng, đặc biệt là khi nhìn thấy Vương Văn Bản và Diệp Gia nói cười với nhau.

Đã có lúc anh nghĩ, liệu Vương Văn Bản có cảm thấy như anh bây giờ không khi nhìn anh bên Tiểu Nhã ở bên nhau, lòng quặn đau nhưng vẫn phải dùng sự bình thản để ngụy trang.

Trước kia sao lại ngu ngốc đến thế, tình cảm của chính mình mà còn không nhận ra. Vương Văn Bản thích anh bao nhiêu năm rồi mà anh cũng không hề hay biết. Nhưng trong hai năm vừa qua anh đã nhận ra mình thích Vương Văn Bản, một khi nhận ra rồi, lòng anh không khi nào cảm thấy dễ chịu.

Bởi vì đã hiểu rõ lòng mình, cũng bởi vì hối hận.

“Anh Thất, trưa nay muốn ăn gì?” Ăn ngoài hay ăn ở nhà?” Vương Văn Bản đeo tạp dề, đứng trong bếp ngoái đầu ra hỏi Lục Thất.

Lục Thất đáp: “Cậu đã mặc cả tạp dề rồi còn bày đặt hỏi anh.”

“En hỏi tý thôi mà, để em làm mấy món.” Vương Văn Bản cười, lại rút đầu về.

Chính là như thế này, Lục Thất muốn một cuộc sống bình đạm hạnh phúc như thế. Có người ở nhà nấu cơm cho anh ăn, có người đối xử với anh thật tốt. Trước kia anh từng nghĩ đó là một cô gái hiền lành nào đó, nhưng giờ nhìn dáng vẻ của Vương Văn Bản, anh nhận ra, hóa ra trước giờ người anh thích chẳng phải cậu hay sao.

Bởi vì chỉ có Vương Văn Bản mới cưng chiều anh, cậu sẽ nấu cơm cho anh, sẽ gọi anh một tiếng “anh Thất”.

Lục Thất siết chặt tay, trầm nghĩ: Nếu bây giờ muốn theo đuổi thì có còn kịp hay không?

Wương Văn Bản theo đuổi anh nhiều năm như vậy, bây giờ đổi lại anh theo đuổi cậu. Lục Thất bưng bưng ý chí chiến đấu, âm thầm hạ quyết tâm, mắt đột nhiên lóe lên tia sáng.

Wương Văn Bản bưng đồ ăn đi ra thấy vẻ mặt của Lục Thất thì khó hiểu hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì, để anh bưng đồ ăn giúp cho.” Lục Thất nhảy dựng từ trên ghế, chạy vào bếp.

Wương Văn Bản nghĩ nghĩ rồi nhướn mi, cong khóe miệng cười thật tươi.

Lục Thất dọn cơm ra bàn, lúc trước luôn im lặng, giờ thì anh luôn miệng khen Vương Văn Bản làm cơm ngon, ăn sạch sành sanh mấy món cậu nấu.

Cơm nước xong thì Lục Thất tranh rửa bát, Vương Văn Bản ở sau lưng Lục Thất cười cười, chỉ có Lục Thất là chưa phát hiện ra.

Lục Thất lại mặt dày muốn ở lại, Vương Văn Bản khuyên mấy câu thì đánh trống lảng.

Lục Thất mượn chìa khóa dự phòng của Vương Văn Bản nhưng chưa trả lại, việc này đến cả Vương Văn Bản cũng quên bém mắt, Mỗi ngày nay mỗi lần đi ra ngoài mua đồ thì Vương Văn Bản không theo anh, anh mua đồ dụng hằng ngày và quần áo, mặt dày nhét vào ngăn tủ của Vương Văn Bản.

Wương Văn Bản bắt đắ dĩ hỏi: “Anh Thất, anh tính ở tới khi nào vậy?”

“Hả? À thì ở thêm mấy hôm nữa, cậu đuổi anh đấy à?” Lục Thất tủi tủi nhìn cậu.

Wương Văn Bản thở dài không hỏi nữa. Lục Thất còn lén gọi điện cho Giang Tử Mặc hỏi kinh nghiệm theo đuổi người ta.

Giang Tử Mặc không ngờ một thời gian không gặp mà Lục Thất lại thay đổi đến như vậy. Hắn nghĩ một lát rồi đặt mua một hộp đồ gửi qua cho Lục Thất.

Lục Thất nhận được hàng thì suýt nữa đập tan thành, nhưng cuối cùng không hiểu sao vẫn giữ lại.

Hôm đó, Lục Thất kéo Vương Văn Bản vào cùng ngủ trong phòng, còn tụi thân nói trước kia cũng ngủ cùng nhau còn gì, anh chưa từng chê Vương Văn Bản ngủ chung, giờ cậu lại chê anh đấy à.

Wương Văn Bản bị Lục Thất năn nỉ quá nên đành đồng ý, nhưng từ lúc lên giường, cậu nhận ra có gì đó sai sai.

Wương Văn Bản nhú mày: “Anh không mặc quần áo à?”

“Hả? Hơi nóng.” Lục Thất đảo mắt không dám nhìn cậu, Vương Văn Bản đành nhin lại không nói nữa.

Đèn tắt, Lục Thất nghe thấy nhịp thở của Vương Văn Bản dần trở nên có quy luật, anh chậm rãi ghé sát vào người cậu, cẩn thận điều chỉnh hơi thở để không khiến cậu tỉnh lại, anh không dám nghĩ tới việc nếu Vương Văn Bản nhìn thấy thì sẽ thế nào.

Khoảng thời gian vừa qua, dù anh có làm gì thì Vương Văn Bản cũng không hề phản ứng lại.

Anh hơi sốt ruột, nhưng vẫn không muốn bỏ cuộc, lại càng không muốn sau này sẽ có người khác ở bên cạnh Vương Văn Bản, cho nên anh mới nẩy ra ý định này.

Anh tắm rửa xong rồi lên giường luôn không mặc quần áo. Mặt mũi gì tắm này nữa, đêm nay anh muốn thử một lần.

Anh lén ghé sát vào người Vương Văn Bản, ngón tay sờ lên áo ngủ của cậu chậm rãi cởi ra. Anh không có kinh nghiệm trong chuyện này, cho dù là khoảng thời gian quen Tiểu Nhã thì cũng không phát sinh quan

hệ.

Nhưng anh biết hai người đàn ông làm với nhau như thế nào, lúc anh phở cập kiến thức cho Hoài thiếu gia thì đã biết rồi. Nhưng bây giờ chính mình thực hành thì không biết phải làm sao.

Nếu anh đề Vương Văn Bản thì cậu có bóp chết anh không? Có lẽ bọn họ có thể trở mặt thành thù luôn. Anh do dự một lát, nhớ lại lần mà Vương Văn Bản để lộ tâm tư với anh trong cái đêm ấy.

Lần đó Vương Văn Bản cũng lên cởi hết quần áo ngồi lên người anh, anh gần như có thể hiểu được sự bất an và quyết đoán tuyệt vọng lúc đó của cậu. Bây giờ anh giống với Vương Văn Bản của khi ấy, làm ra chuyện giống nhau.

Một khi người kia tỉnh thì không biết phải đối mặt với điều gì.

Anh cẩn thận khóa gối trên người cậu, trước đó anh đã tự mở rộng phía sau, nhưng lúc gối hằn xuống vẫn đau tới muốn bật khóc.

Anh khẽ hít khí, không hề chú ý Vương Văn Bản đã tỉnh lại mất rồi.

Vương Văn Bản nhìn anh trong bóng tối, nhìn anh nhú mi lại, nhìn anh cắn răng, nhìn anh cố gắng ngồi xuống.

Trong lòng cậu dâng lên một cảm xúc thỏa mãn và vui sướng khó nói rõ, cậu đột nhiên lên tiếng: “Anh Thất, anh có biết anh đang làm gì không?”

Lục Thất giật mình ngừng lại, anh cúi đầu cẩn mật nhìn Vương Văn Bản, vẻ mặt vừa ngượng ngùng lại vừa kiên định.

“Anh biết anh đang làm gì, bây giờ cậu có thể đẩy anh ra, hoặc là để cho anh làm tiếp.”

169. Chương 170: Anh Không Hối Hận

Edit: anh Dờ

“Anh biết anh đang làm gì, bây giờ cậu có thể đẩy anh ra, hoặc là để cho anh làm tiếp.”

Lục Thất mím môi, ánh mắt kiên quyết nhìn Vương Văn Bản, sâu trong đó là sự bất an và sợ hãi, nhưng khi nhìn vào cậu, anh ép buộc chính mình phải kiên định.

Vương Văn Bản nhìn Lục Thất thật lâu không nói gì, Lục Thất cắn răng tiếp tục ngồi xuống, sau đó thở ra một hơi. Trán và lưng anh đã vã mồ hôi lạnh, nửa vì đau, nửa vì sợ Vương Văn Bản sẽ đẩy anh ra.

Lục Thất đã làm đến mức này nhưng Vương Văn Bản vẫn không chịu động, anh vừa then vừa giận, hốc mắt dần đỏ lên. Lục Thất oán hận cầm lấy một góc chăn trùm lên mặt Vương Văn Bản, che đi tầm mắt cậu.

Anh chống tay tay ở cạnh sườn cậu, chậm rãi cử động. Theo động tác cao thấp lên xuống, mũi anh chua xót, nước mắt tí tách rơi.

Cho dù khó chịu nhưng may mà Vương Văn Bản không đẩy anh ra. Không đẩy ra nghĩa là ngầm đồng ý, vậy liệu có chẳng cậu vẫn còn tình cảm với anh?

Lục Thất vừa đau lại vừa xót, anh cúi đầu hạ thấp lưng xuống, răng đã cắn môi bật máu, dù vậy anh vẫn không ngừng lại.

Vương Văn Bản bỏ chăn ra nhìn thấy xương quai xanh của Lục Thất đập vào mắt, bên tai nghe được âm thanh nghẹn ngào từ anh. Cậu thở dài, vốn muốn trừng phạt đối phương, cuối cùng lại là trừng phạt chính mình.

Cậu ngồi dậy nâng đầu Lục Thất lên, ôm anh vào ngực, “Anh Thất, anh đã nghĩ kỹ chưa?”

Lục Thất thấy rất mất mặt, vùi mặt vào hõm cổ Vương Văn Bản không muốn ngẩng đầu lên. Vương Văn Bản lại hỏi: “Anh Thất, anh đã nghĩ kỹ chưa? Anh đã nghĩ kỹ về việc sau này sống cả đời với một người đàn ông chưa?”

“Không phải đàn ông nào cả.” Lục Thất thấp giọng đáp, “Mà chính là cậu, người khác anh không quan tâm.”

Vương Văn Bản nhoẻn miệng cười, cậu vươn tay nắm lấy hai bên đùi Lục Thất rồi dè anh xuống giường, “Anh Thất, em cho anh một cơ hội hối hận cuối cùng.”

Nếu bây giờ anh không chịu đẩy em ra thì sau này dù thế nào đi chăng nữa, em sẽ không bao giờ để anh được tự do.

“Cậu muốn làm thế nào thì làm... đừng, ưm... anh, anh không hối hận... cậu đừng có vội động, anh nói là anh không hối hận... hức...”

Cả đêm Vương Văn Bản không buông tha cho Lục Thất, cuối cùng anh mê man quay cuồng cả đầu óc, khóc cầu xin tha, chửi bới tung tóe nhưng Vương Văn Bản vẫn không chịu dừng lại.

Người mà cậu mơ ước từ lâu giờ đã ôm được tới tay. Giống như một cơn nghiện, bắt được rồi sẽ không buông ra nữa.

Tới khi Lục Thất ngất đi, Vương Văn Bản mới ôm anh vào phòng tắm, lại không nhịn được làm thêm một lần ở trong đó, Lục Thất rầm rì vài tiếng rồi ngủ hẳn.

Trời dần sáng, Vương Văn Bản ôm anh trong lòng mà thấy thật vui sướng, cậu bắt đắc dĩ thở dài.

Nếu cậu có thể kiên quyết hơn thì Lục Thất làm ra chuyện gì cậu cũng sẽ không đáp lại, phải khiến cho Lục Thất ném thứ đau khổ tuyệt vọng, sau đó mới dần đáp lại anh, cho tới khi Lục Thất toàn tâm toàn ý với cậu, cả đời không buông được cậu, lúc ấy cậu mới chấp nhận Lục Thất.

Nhưng cậu bao giờ cũng mềm lòng trước anh, chỉ một giọt nước mắt của anh thôi cũng có thể khiến tất cả lòng quyết tâm của cậu sụp đổ.

Cậu ôm Lục Thất, trầm nghĩ về sau cứ vậy đi, được đến đâu hay đến đó.

Nếu cả đời này Lục Thất không thay đổi, vậy thì coi như cậu được lời.

Buổi chiều ngày hôm sau, Vương Văn Bản rời giường trước rồi làm vài món ăn cho Lục Thất, nhưng lo tới hôm qua vận động quá đà nên cậu nấu toàn món chay dễ tiêu hóa. Lúc Lục Thất mơ màng tỉnh lại, Vương Văn Bản lập tức bế anh từ trên giường đi ra ngoài.

“Anh vẫn còn buồn ngủ.” Lục Thất ngáp một cái, mắt chưa mở nổi.

“Ăn rồi ngủ tiếp.” Vương Văn Bản dỗ dành, chỉ còn thiếu nước dứt Lục Thất ăn.

Lục Thất đau mỗi toàn thân, nhớ tới chuyện ngày hôm qua mình chủ động động mà thấy hoảng hốt, nhanh chóng bôi cơn xong rồi trở về giường.

Cái chỗ phía sau kia vẫn còn sưng. Anh nằm trên giường, tất cả sự chú ý đều đặt ở chỗ đó. Bỗng dưng Lục Thất sực nhớ ra, tối hôm qua làm xong đã bôi thuốc chưa? Anh thấy trên mạng nói làm xong phải bôi thuốc, Vương Văn Bản cũng là lần đầu, có lẽ cậu ta không có kinh nghiệm... nhỉ?

Lục Thất không vớt được cái ý nghĩ này ra khỏi đầu, thừa dịp Vương Văn Bản không ở trong phòng liền bò xuống dưới giường lôi một cái thùng ra. Trong thùng đầy ắp “đồ chơi”, đúng rồi chính là cái đồ chơi mà bạn đang nghĩ tới đây. Đây là thùng hàng thiếu gia gửi ship cho Lục Thất!

Lục Thất cảm tức cần răng, mở thùng tìm lọ thuốc mỡ trị thương. Anh lật tung lên cũng không thấy ở đâu, nhưng anh nhớ là trong này có một tuýp thuốc mỡ mà, đâu mất rồi?

“Tìm gì vậy?” Đột nhiên một giọng nói vang lên trên đầu Lục Thất.

Lục Thất cả kinh cứng đờ cả người, anh xấu hổ cười cười, ném cái “đồ chơi” đang cầm trên tay đi.

Đm quá xấu hổ rồi, thiếu gia gửi thùng hàng này chắc chắn là cố ý! Tuyệt đối là cố ý!

Vương Văn Bản thấy rất kỳ quặc, nhìn nhìn Lục Thất, lại nhìn thùng đồ chơi, cuối cùng thở dài nói: “Anh Thất, tối hôm qua được dùng hàng thật rồi còn gì, sao lại muốn chơi hàng giả này nữa?”

Mặt Lục Thất vặn vẹo, một cước đá cái thùng vào gầm giường, “Đây là thiếu gia gửi...” Anh ấp úng nói, “Anh... anh vừa mới mở ra xem.”

“Ồ.” Vương Văn Bản gật gật đầu, “Anh nghỉ ngơi đi, sáng nay bôi thuốc cho anh rồi, mấy ngày nữa đừng xuống giường.”

“B... bôi rồi á?” Lục Thất kinh ngạc.

Vương Văn Bản nhướn mày, “Nếu không bôi thì một tuần nữa anh cũng chưa xuống được khỏi giường.”

Sao nghe như kiểu tự khen thế nhỉ? Lục Thất oán thầm, sau đó ngoan ngoãn trèo lên giường nằm. Anh cảm thấy không nên nhớ lại chuyện tối qua nữa, cứ nhớ lại là thấy mất tự nhiên.

Nhất là lúc Vương Văn Bản cũng nằm lên giường, thân thể Lục Thất tự động co rúm lại, nhớ tới chuyện tối qua.

“Còn khó chịu à?” Vương Văn Bản xoa eo cho anh, thấp giọng hỏi.

Lục Thất tức giận nói: “Cậu thử xem thì biết!”

Vương Văn Bản nói: “Em không cần thử, nhìn mặt anh tối qua là biết rồi.”

Lục Thất tức mình muốn chửi đồng lên, Vương Văn Bản đùa giỡn lưu manh rất thành thạo, chỉ giỏi lý thuyết suông như Lục Thất không chống đỡ nổi.

Hai người cứ thế vờn vờ nhau mấy ngày, Lục Thất cảm thấy thất lực như không phải của mình, mông cũng rã rời. Nếu anh còn không ra khỏi nhà nữa thì xác định tay chân rệu rã đến hỏng mất.

Diệp Gia lại nhìn thấy Vương Văn Bản tới quán bar, có điều lần này dẫn thêm một người. Đó là Lục Thất, cậu biết anh.

Vương Văn Bản cười vui vẻ đi vào, Diệp Gia nhìn một cái là biết đã có chuyện gì xảy ra, bởi vì Lục Thất cũng đang cười vô cùng tươi.

“Anh Bản, Lục tiên sinh.” Diệp Gia chào một tiếng, sau đó do dự ngồi xuống bên cạnh Vương Văn Bản.

Lục Thất khẽ hừ lạnh một tiếng, Vương Văn Bản cười cười xoa eo trấn an anh, cậu nói với Diệp Gia: “Diệp Gia, mấy ngày nữa tôi phải đi rồi, hôm nay đến tạm biệt cậu.”

“Ồ.” Diệp Gia gật gật đầu, cảm thấy hơi bất ngờ, không phải vì Vương Văn Bản phải đi, mà là Vương Văn Bản phải đi nhưng lại đến tạm biệt cậu.

Vương Văn Bản lấy một cái danh thiếp ra đưa cho Diệp Gia, sau đó nói: “Đây là một thằng bạn tôi quen hồi bên châu Phi, nó vốn làm cứu trợ động vật, tôi nghĩ cậu sẽ thấy hứng thú... Xin lỗi, vì đã tự ý điều tra về cậu.”

Diệp Gia nhú mày, vẻ mặt không vui lắm nhưng vẫn nhận lấy danh thiếp. Cậu không vui không phải vì bị Vương Văn Bản và Lục Thất điều tra, mà vì giờ cậu không thể tham gia công việc cứu trợ này như trước nữa.

Cả đời có lẽ không thoát khỏi chỗ này, Vương Văn Bản cho cậu danh thiếp cũng vô dụng.

Nhưng cậu vẫn cảm ơn một câu, cuối cùng tiễn Vương Văn Bản và Lục Thất đi. Người đi qua đời cậu nhiều lắm, cho dù Vương Văn Bản có hơi đặc biệt một chút thì cũng chẳng dừng lại vì cậu. Diệp Gia xoa người đi vào quán bar, sau đó quăng cái danh thiếp vào thùng rác.

“Cậu có bạn làm công tác cứu trợ động vật à?” Lục Thất hỏi.

Vương Văn Bản đáp: “Quen nhau hồi ở châu Phi, hôm nào giới thiệu cho anh.”

“Ồ...” Lục Thất không dám hỏi Vương Văn Bản chuyện hồi còn ở châu Phi, anh nghe thoáng qua cũng biết Vương Văn Bản chịu rất nhiều cực khổ, thậm chí suýt chút nữa không quay về được, mà tất cả là do anh.

“Anh Thất.” Vương Văn Bản kéo cổ Lục Thất, vuốt ve tai anh, “Chúng ta làm đi.”

Lục Thất nhìn ngoài cửa sổ xe, nói: “Về rồi nói sau.”

“Ở chỗ này luôn đi.” Vương Văn Bản hứng lên, sắp chuyển sang ghế phụ lái.

“Điên hả? Chật chội thế này, hai thằng đàn ông lớn đùng, làm sao mà...” Lục Thất khiếp sợ nhìn Vương Văn Bản chuyển từ ghế lái qua, bị chen đến nỗi suýt không thở được.

Vương Văn Bản vừa hôn anh vừa hạ thấp ghế xuống, nhưng hai thằng đàn ông mét tám cùng chen nhau ở ghế phụ lái rất là chật, tay chân không có chỗ để, cởi quần áo xong mà toát mồ hôi hột.

“Đm đổi chỗ khác không được à!” Lục Thất cởi được một nửa thì mất hết kiên nhẫn, Vương Văn Bản dù cũng toát mồ hôi nhưng vẫn không bỏ ý định quện nhau trong xe một lần.

“Đm ai nói chơi trên xe rất vui, có một tý không gian thế này chẳng xoay đi đâu được, trên mạng đều là lừa đảo.” Lục Thất vừa rầm rì vừa phối hợp nâng chân lên.

Vương Văn Bản cười, nắm đùi anh, “Như thế mới có cảm giác, càng chật càng kích thích.”

Lục Thất oán giận: “Lần trước thấy Hoài thiếu gia bị thiếu gia bắt làm trên xe, khóc mũi khóc dãi, chắc chắn là không thoải mái.”

“Chúng ta cứ thử xem, mấy tư thế mà anh lưu về trong máy ấy, thử hết một lượt xem sao.” Vương Văn Bản nắm eo Lục Thất, chuẩn bị đẩy vào.

Lục Thất hít khí một tiếng, sau đó chửi ầm lên: “Đậu má mày dám xem trộm máy tính của anh à! Anh không để yên cho mày đâu, aishh... nhẹ thôi, đêch đau quá.... không thoải mái chút nào hết....”

“Tý nữa sẽ khác.” Vương Văn Bản ôm anh, nhẹ giọng an ủi.

Lục Thất không thấy thế, xe quá chật hẹp, người còn không duỗi được hết ra, hai đùi bị Vương Văn Bản giữ đến phát tê. Cuối cùng, đến khi hai chân Lục Thất đều run rẩy cứng đờ thì Vương Văn Bản cũng đã xong.

“Về phải đổi xe khác mới được, đm xe này nhỏ quá!” Lục Thất đỡ eo chửi.

“Được, trở về liền đổi xe.” Vương Văn Bản thắt dây an toàn cho anh, an ủi mấy câu rồi khởi động xe.

- _____

Chúc mừng cặp Bản Lục cán đích an toàn, còn cặp Trình Việt vẫn ì ạch quần quai nữa thôi

170. Chương 171: Kiểm Lờ To

Edit: anh Dờ

“Về rồi?” Giang Tử Mặc hơi ngẩng đầu lên, cây bút trên tay ngừng lại.

“À...” Lục Thất xấu hổ gãi đầu, “Hôm nay về đi làm, thế... tôi lấy cho cậu cốc nước nhé?”

“Pha tách cà phê mang tới đây.” Giang Tử Mặc nói.

“Được.” Lục Thất chạy ra ngoài, lát sau ân cần niềm nở bưng tách cà phê vào cho Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc vừa uống vừa hỏi: “Văn Bản đâu?”

Lục Thất đáp: “Ở bên ngoài.”

Giang Tử Mặc cười: “Bên nhau rồi?”

Lục Thất ngượng ngùng gật đầu, sau đó dường như nhớ ra gì đó, tiến đến gần Giang Tử Mặc thấp giọng nói: “Thiếu gia, cái thùng hàng cậu gửi cho tôi ấy, để... để ở chỗ cậu đi.”

“Hm? Cậu mang về đây?”

Lục Thất đỏ mặt lên, mất bao công sức mới giấu giếm được Vương Văn Bản để mang cái thùng đó về. Mấy ngày nay anh toàn bị Vương Văn Bản dùng mấy thứ ấy lên người mình, giờ nghĩ tới là phát run.

“Thiếu gia, Hoài thiếu gia không ở nhà, để lại bên chỗ cậu đi.” Anh năn nỉ ỉ ôi, “Mấy ngày nữa tôi lấy về, thiếu gia, đi mà thiếu gia, thiếu gia của tôi ời, xin cậu đấy.”

“Được.” Giang Tử Mặc gật gật đầu, “Tự chuyển qua đi.”

Lục Thất rất vui vẻ, nói thật trước kia anh rất tò mò người ta dùng mấy thứ đồ chơi đó như thế nào, dù sao xem trên mạng cũng có rất nhiều. Nhưng tới lúc chính mình thử thì anh cảm thấy cả người không khỏe, quá kích thích rồi đi.

Đối với mấy món đồ đó, Lục Thất bây giờ vừa sợ vừa thích, cũng không thể để Vương Văn Bản biết anh lén mang thùng đồ về, bằng không anh sẽ chết ở trên giường. Nhưng nào ngờ buổi tối về nhà, Lục Thất thấy một thùng đồ y hệt, lại còn phong phú đa dạng hơn nhiều. Anh hỏi ra mới biết, thằng biến thái Vương Văn Bản kia đã sớm mua một thùng khác rồi.

Lục Thất tối đó cứ cắn răng chịu đựng cảm giác vừa thích vừa đau, thiếu chút nữa thì sướng tới độ hồn phi thăng lên chín tầng trời.

Sau khi Lục Thất và Vương Văn Bân về công ty đi làm thì lại chẳng thấy Giang Tử Mặc đâu. Hắn không thông báo với Quý Hoài mà lên trường học của cậu luôn, Quý Hoài vừa tan học thì gặp hắn ngay trước cửa phòng học.

“Chú Mặc, sao lại tới đây vậy?” Quý Hoài kinh ngạc, vui mừng nói.

Giang Tử Mặc nhìn đám bạn học phía sau Quý Hoài, cười nói: “Nhớ em nên đến nhìn em.”

Quý Hoài ngượng ngùng, hai mắt lại tỏa sáng, khóe miệng cũng không nhịn được cong lên. Đám bạn học kinh dị nhìn Quý Hoài đột nhiên cười rạng rỡ, bọn họ cảm thấy không thể tin nổi. Từ khi nào giáo thảo lại có biểu cảm sinh động như vậy? Đám nữ sinh trong trường mà biết thì kiểu gì cũng chạy tới vây xem.

“Quý Hoài, bọn tôi đi ăn cơm trước đây.” Đám bạn học đi ra ngoài.

Quý Hoài hỏi Giang Tử Mặc: “Không phải ở lại Kim Thành nữa à? Sao lại tới đây?”

“Xử lý xong rồi thì tới.”

Quý Hoài vui mừng: “Cảnh sát điều tra xong rồi sao? Có liên quan đến anh không?”

Giang Tử Mặc sòng bước cùng Quý Hoài đi ra khỏi trường học, nói: “Còn nhớ nhân chứng chỉ đích danh tôi không? Tài khoản của mẹ hắn nhận được một khoản tiền lớn chuyển vào, cho dù là tiền từ nước ngoài gửi về nhưng muốn tra ra thì dễ lắm.”

“Là Hoa Cẩm Lăng?”

“Ừm.” Giang Tử Mặc gật đầu, “Không nói chuyện này nữa, về ăn cơm.”

“Được, chúng ta đi mua đồ ăn đi.”

Hai người đi đến siêu thị gần đó mua đồ ăn, sau khi về nhà, Quý Hoài tốn hơn một tiếng để làm bốn năm món ăn.

Cơm nước xong, Giang Tử Mặc hỏi: “Chiều có tiết không?”

“Có.” Quý Hoài ngừng một lát, bổ sung, “Nhưng ba giờ mới có tiết.”

Giang Tử Mặc nhìn đồng hồ, mới có hơn một giờ chiều, vẫn đủ thời gian vận động. Hắn ôm cậu lên giường, sau đó đứng dậy mở tủ quần áo ra, “Cái áo sơmi tối hôm qua em mặc đâu?”

“Hả?” Quý Hoài ngồi dậy, thấy Giang Tử Mặc lôi cái áo tối hôm qua cậu mặc ra thì đỏ mặt, “Em giặt sạch rồi.”

“Giặt rồi?” Giang Tử Mặc kinh ngạc, sau đó cười cười lấy ra một chiếc sơmi khác, “Vậy hôm nay mặc cái này đi.”

Giang Tử Mặc cầm áo đi đến trước mặt Quý Hoài, Quý Hoài tránh đi không nhìn hẳn, Giang Tử Mặc cười: “Tối hôm qua video call với tôi em đã mặc còn gì, sao hôm nay ở trước mặt tôi thì lại không chịu mặc?”

Quý Hoài mím môi, hai má đỏ lựng. Giang Tử Mặc cười đưa áo cho cậu, “Tự mặc hay để tôi mặc giúp?”

“Em tự mặc.” Quý Hoài nhận lấy, thấp giọng nói.

Quý Hoài cầm áo trốn vào toilet, loạt xoạt một hồi lâu mới đi ra. Tối hôm qua cậu mặc độc một cái áo sơmi rồi video call với chú Mặc, cậu xấu hổ muốn điên lên được, toàn thân như bốc cháy.

Bây giờ cậu đi ra mà cũng đỏ ửng cả người, tối hôm qua còn cách một cái màn hình, nhưng bây giờ trần trụi đứng trước mặt Giang Tử Mặc thế này, cậu thấy nóng rực cả người lên.

“Lại đây.” Giang Tử Mặc nặng nề nhìn cậu.

Áo che tới đùi, che còn không bằng đùi che, có cái gì cũng lộ hết một nửa ra ngoài rồi. Nổi xấu hổ thẹn thùng khi bị Giang Tử Mặc trêu đùa qua điện thoại tối qua giờ lại ập tới.

Cậu thắm hít một hơi rồi mới đi qua, Giang Tử Mặc kéo cậu vào trong lòng, thở dài một hơi, “Cuối cùng cũng được ôm em.”

Giang Tử Mặc cảm thấy rất thoải mái, ép Quý Hoài thử mấy loại tư thế, đem nỗi nhớ trong thời gian qua đều phát tiết hết ra ngoài.

“Tiểu Hoài, có nhớ tôi không?”

“Có, hức.... có nhớ.”

“Nhớ chỗ nào?”

“Hu hu, chú Mặc.... đừng mà.. hức....”

Giang Tử Mặc cười khê: “Khóc cái gì? Tôi đâu có bắt nạt em, rốt cuộc là nhớ chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng, cũng nhớ.... hức.... đừng...”

“Nhóc hồ ly này.” Giang Tử Mặc cười ôm eo cậu, cúi đầu thở bên tai Quý Hoài, cậu không chỉ cảm thấy lỗ tai say mất rồi, mà còn thấy như có pháo hoa nổ bên trong thân thể.

Ngọn lửa bùng lên bên trong nơi tiếp xúc va chạm ấy, dường như linh hồn cũng bị đốt thành tro bụi, khuếch tán, bùng nổ, cuối cùng kéo cậu cùng rơi xuống.

“Chú Mặc.” Quý Hoài mơ màng nói, “Em cứ như sắp chết ý.”

Giang Tử Mặc cười: “Hưng phấn đến vậy sao?”

Giang Tử Mặc cảm thấy rất thỏa mãn, một cảm giác thỏa mãn khó diễn tả bằng lời đang ngập tràn trong lòng hắn. Chỉ cần có cậu trong vòng tay, ngay cả trời sập đất lở, hết thấy mọi thứ đều trở nên nhẹ bẫng.

Quý Hoài ngây người nằm trên giường, Giang Tử Mặc nhẹ nhàng vỗ lưng cậu. Bỗng nhiên Quý Hoài sực tỉnh: “Mấy giờ rồi? Vào tiết chưa?”

Giang Tử Mặc nhìn đồng hồ: “Còn mười phút nữa.”

“A!” Quý Hoài ngồi phắt dậy, eo lưng bủn rủn khiến cậu lại nằm trở về giường.

“Không thì nghỉ học đi?” Giang Tử Mặc không đành lòng.

“Không được, hôm nay tới lượt em giảng bài.” Quý Hoài thở dài ngồi dậy.

Rất nhiều bài chuyên ngành là do sinh viên tự soạn rồi tự giảng. Hôm nay không có thầy giáo, lại còn tới lượt Quý Hoài, dù thế nào cậu cũng không thể nghỉ được.

“Giảng bài môn gì? Có bài soạn không?”

“Có...”

“Tôi giảng thay em.”

“Hả?”

Một phút đồng hồ cuối cùng trước khi vào tiết, Quý Hoài tất tả chạy vào phòng học, bạn cùng lớp kinh

ngạc nhìn cậu, lại nhìn người đàn ông cao gầy phía sau cậu. Giang Tử Mặc an ủi Quý Hoài một chút sau đó để cậu ngồi vào chỗ. Quý Hoài cố gắng giữ vẻ mặt bình thường, nhưng trong lòng vẫn rất là chờ mong. Cậu mở sách vở ra, hồi hộp nhìn Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc đi lên bục giảng, nói: “Chào các cô cậu, hôm nay Quý Hoài không khỏe nên tôi đến dạy thay tiết này.”

“Ai vậy? Các cậu quen không?”

“Lúc trước từng cùng Quý Hoài đến lớp nghe giảng một lần đó, ngồi ngay phía sau chúng ta.”

“À đúng rồi, vậy anh ấy có giảng bài được không nhỉ?”

“Quý Hoài giỏi như vậy, bạn của cậu ấy chắc chắn cũng không kém cạnh.”

“Bạn? Không phải người nhà sao?”

“Người nhà kiểu nào?”

Trong lớp xôn xao bàn tán, Giang Tử Mặc gõ ngón tay lên bệ giảng, âm thanh không lớn nhưng rất rõ ràng, mọi người đều nghe thấy.

“Đang giờ học.”

Quý Hoài cảm thấy Giang Tử Mặc có một loại sức hút rất mê người, khi hắn nghiêm túc nói chuyện, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn cậu, cậu sẽ vô thức bị hắn hấp dẫn.

Áo sơ mi trắng và quần tây đen, Giang Tử Mặc mặc ra một loại cảm giác rất thân sĩ, rất nho nhã. Giang Tử Mặc chưa từng đọc bài soạn mà Quý Hoài chuẩn bị, nhưng giờ phút này hắn chỉ cần cầm lên liếc mắt nhìn một lúc, sau đó có thể giảng ra rất rõ ràng rành mạch.

Giang Tử Mặc hiểu biết rộng, giảng rất sinh động và khơi gợi hứng thú, tất cả mọi người được hắn dẫn dắt vào bài giảng, ai cũng thật sự chăm chú lắng nghe.

Quý Hoài u mê nhìn, đôi con ngươi màu nâu nhạt phản chiếu lại hình ảnh người đang giảng bài trên bục giảng kia. Từng hành động, từng nụ cười đều khắc ghi trong đáy mắt cậu, khiến lòng cậu tràn ngập niềm yêu thương.

Mà nhìn từ dưới lên thấy chân còn dài hơn nữa chứ. Phạm quy! Đẹp quá đáng rồi!

Giang Tử Mặc tắt máy chiếu, sau đó nói: “Tiết học tới đây là hết, có vấn đề gì cứ hỏi Quý Hoài.”

“Thầy ơi, không được hỏi thầy ạ?” Một nữ sinh bạo dạn giơ tay hỏi.

“Không được, tôi chỉ giảng một tiết này thôi, cũng đừng gọi thầy, tôi còn chưa tốt nghiệp cấp 2, không làm nổi thầy giáo của cô cậu đâu.”

“Không thể nào.” Sinh viên trong lớp cảm thấy kinh ngạc, không dám tin, “Bây giờ sinh viên đại học rớt giá quá vậy? Sao tôi có cảm giác như mình thi lên một trường đại học fake? Máy thứ anh ấy giảng tôi không hề biết luôn.”

“Cậu không cô đơn.” Người bên cạnh hòa theo.

Quý Hoài mím môi muốn cười, bạn học bên cạnh thúc khuỷu tay hỏi Quý Hoài: “Người nhà của cậu à?”

Quý Hoài sững sốt một chút, sau đó gật đầu: “Ừ.”

“Bảo sao, trong trường bao nhiêu mỹ nữ như thế mà không lọt được vào mắt cậu, hóa ra là có người rồi.” Cậu ta than một tiếng: “Giáo thảo đã có chủ, nữ sinh trong trường chắc khóc thành sông luôn.”

Quý Hoài cười khẽ, sau đó theo Giang Tử Mặc đi ra khỏi phòng học.

Giang Tử Mặc vươn tay xoa lưng Quý Hoài, hỏi: “Còn đau không?”

Quý Hoài nhìn bốn phía, đáp: “Không đau lắm.” Cậu nghĩ nghĩ, nói tiếp: “Chú Mặc, vừa rồi ngẫu cực luôn.”

Giang Tử Mặc nở nụ cười, vẻ mặt lộ rõ vẻ sung sướng.

“Không làm em mất mặt?”

“Bọn họ đều bảo người nhà của em rất giỏi, bọn họ rất hâm mộ.”

“Muốn hâm mộ cũng không được.” Giang Tử Mặc cười, “Người ngẫu như thế đã sớm bị em đặt hàng trước. Quý Tiểu Hoài, em kiểm lời rồi.”

Quý Hoài lén vui vẻ, thầm nghĩ: Cũng không hẳn, phải là kiểm lời to mới đúng.

- _____
Càng ngày càng mê chồng Xảo Hoài uwu

171. Chương 172: Bài Đăng Bạ Đặt

Edit: anh Dờ

Quý Hoài rất kinh ngạc khi nghe chuyện của Vương Văn Bản và Lục Thất, cậu gọi điện nói chuyện với Lục Thất mấy tiếng đồng hồ. Lục Thất vui vẻ nói sẽ cùng Vương Văn Bản lên thủ đô chơi, Quý Hoài đương nhiên rất chào đón.

Giang Tử Mặc ở lại mấy ngày, Quý Hoài hỏi có phải anh không định đi nữa hay không, Giang Tử Mặc chỉ cười không đáp.

Hôm đó, Quý Hoài vào phòng học thì trông thấy Hoa Duẫn Quan trên bục giảng. Cậu hơi ngạc nhiên, bước vào tìm chỗ ngồi xuống.

Hoa Duẫn Quan thấy cậu thì vui vẻ cười, nhưng dù sao đây cũng là trường học, sợ ảnh hưởng không tốt nên đành im lặng tập trung dạy học. Đây không phải lần đầu Quý Hoài học tiết của Hoa Duẫn Quan dạy, cho nên cậu không cũng không lạ lắm gì với cách giảng bài của ông ấy.

Hoa Duẫn Quan tuy đã hơn bốn mươi nhưng diện mạo vẫn rất anh tuấn, nói năng tràn đầy vẻ thân sĩ, đứng giữa hàng ngũ những lão già giáo sư cổ hủ hơi đầu thì như hạc trong bầy gà.

Nhưng Quý Hoài không để ý lắm. Tuy là lúc chọn môn học cậu không cố ý né tránh môn Hoa Duẫn Quan dạy, chỉ tại mỗi lần lên lớp học tiết của ông thì lớp đã ngồi chật ních, Quý Hoài đến muộn một chút thôi là không còn chỗ, còn chỗ nào thì cậu ngồi chỗ đó.

Nhưng Hoa Duẫn Quan lại cố ý, có lúc còn đổi tiết dạy với thầy giáo chuyên ngành của Quý Hoài. Thậm chí còn nhận dạy hai môn bắt buộc của cậu, vì vậy học kỳ này Quý Hoài thường xuyên phải chạm mặt Hoa Duẫn Quan đến quen luôn rồi.

“Được rồi, hôm nay tới đây thôi.” Hoa Duẫn Quan thu dọn sách tất máy tính, sau đó gọi: “Quý Hoài, lên đây một chút.”

Quý Hoài đứng lên đi qua, “Sao vậy?”

“Trưa muốn ăn gì? Ta dẫn con ra ngoài ăn.”

Quý Hoài lắc đầu: “Không cần.”

“Đạo này con không khỏe phải không?” Hoa Duẩn Quan cẩn thận quan sát sắc mặt Quý Hoài, “Con gầy đi nhiều quá, lúc nào trông cũng uể oải.”

“Tôi không sao.”

Cậu chẳng bị làm sao cả, chỉ là đêm nào cũng làm loạn với chú Mặc lâu ơ là lâu, sáng dậy không có tinh thần.

Hoa Duẩn Quan muốn làm gì đó cho Quý Hoài nhưng Quý Hoài luôn luôn từ chối, cuối cùng ông lùi một bước nói: “Vậy ta bảo cô giúp việc làm đồ ăn đưa qua nhà con nhé?”

“Không cần, tan học rồi tôi về đây, tạm biệt.” Quý Hoài quay về bàn thu dọn sách vở, vẫy tay với Hoa Duẩn Quan. Hoa Duẩn Quan khổ sở, nhưng vẫn đi theo Quý Hoài.

“Con ở một mình lại không có giúp việc, có nhiều việc không tiện...” Hoa Duẩn Quan nói, “Nếu không thì ta, ta...”

Quý Hoài bất đắc dĩ dừng bước quay lại, “Hoa tiên sinh, tôi ở một mình rất tốt, hai ta không thiếu nợ nhau gì cả, về sau tôi vẫn gọi ông là thầy Hoa thì hơn.”

Hoa Duẩn Quan sốt ruột: “Sao lại không thiếu nợ? trước kia là ta có lỗi với con, là ta nợ con.”

Quý Hoài nhìn ông, vẻ mặt lạnh lùng: “Hoa gia mất rồi, đều do một tay tôi làm. Vì vậy hai ta không thiếu nợ gì hết. Sau này chỉ có quan hệ giáo viên và học sinh. Hơn nữa, tôi cũng không khuyết thiếu tình cảm, đừng lãng phí cái tình cảm của ông lên tôi nữa.”

“Sao con lại nghĩ như vậy?” Hoa Duẩn Quan đau lòng, “Con là dòng máu duy nhất của ta, ta đã mong mỏi bao nhiêu năm ông trời mới ban con đến bên cạnh ta. Ta chỉ muốn đem đến cho con những điều tốt nhất... sao con lại...” Hoa Duẩn Quan chưa bao giờ là người ủy mị mềm lòng. Con người ông ta đối nhân xử thế sẽ chia làm hai loại, một là máu lạnh vô tình, thứ hai là chân thành ấm áp. trước kia Quý Hoài với ông mà nói chính là loại đầu, mà hiện tại, Quý Hoài là loại sau.

Nhưng Quý Hoài chẳng cần phần tình cảm ấy, Hoa Duẩn Quan chỉ đang phí công mà thôi.

Quý Hoài về nhà, thấy Giang Tử Mặc đang rảnh rỗi ngồi trên sofa xem máy tính.

“Em đi nấu cơm, anh muốn ăn gì?”

Giang Tử Mặc không ngẩng mặt khỏi máy tính: “Gì cũng được, tủ lạnh có gì thì làm cái đó.”

Quý Hoài dùng nguyên liệu trong tủ lạnh làm mấy món ăn mà Giang Tử Mặc thích, thêm cả một tô canh trứng. Quý Hoài bưng đồ ăn ra rồi mà Giang Tử Mặc vẫn nhìn máy tính không chớp mắt, cậu tò mò hỏi: “Xem gì mà chăm chú thế?”

“Đây là cái gì vậy?” Quý Hoài sững sốt.

Giang Tử Mặc trả lời: “Diễn đàn trường em.”

Quý Hoài ngồi xuống lấy máy tính qua nhìn, một lúc sau, cậu buông máy ra, tức giận nói: “Mấy người này thật sự là... cái gì cũng có thể bịa đặt được!”

Quý Hoài nổi giận, trừng mắt nhìn Giang Tử Mặc: “Nãy giờ anh ngồi xem cái này? Sao không xóa luôn đi?”

“Sao phải xóa? Tôi muốn xem xem lúc tôi không ở đây, em đã làm những gì.”

“Anh tin mấy bài viết này á!?” Quý Hoài tức giận trợn mắt lên, “Nói bậy cả đó! Trừ anh ra em làm gì có ai khác, anh đừng có tin.”

Giang Tử Mặc ôm cậu vào trong ngực mà hôn, “Đùa thôi, em tưởng thật sao.”

Quý Hoài bị hôn nóng cả vành tai, chút ít tức giận khi nãy đều tan biến, “Vậy sao anh ngồi xem chăm chú như vậy?”

“Tôi tra ra được người viết bài này mà bạn cùng lớp của em. Tôn Dịch, có biết không?”

“Sao lại là cậu ấy được?”

Tôn Dịch là một người vô cùng thật thà, học hành chăm chỉ, trừ Quý Hoài ra thì Tôn Dịch là người có thành tích đáng nể nhất. Quý Hoài không hiểu, sao Tôn Dịch lại là người viết mấy bài đăng này được?

”Bản lĩnh bịa chuyện của người này cũng giỏi quá rồi, cậu ta rất hiểu tâm lý học sinh tụi em, xem này: *Sau lưng Quý nam thần của Kinh Đại có bao nhiêu người đàn ông!?*, cậu ta sao không đi học báo chí đi, quá đáng tiếc.”

“Đều là đồn bậy bạ hết, Phan Dư An thì thôi không nói, nhưng Lâu Việt chỉ tới tìm em mấy lần mà cũng bị đồn thành như vậy? Còn có cả Hoa Duẩn Quan! Thầy giáo với học sinh mà cũng dám viết! Tất cả đều vô căn cứ, bịa chuyện!”

“Nhưng mà cũng có vài chuyện thật đấy chứ, để tôi đọc cho em nghe.” Giang Tử Mặc thấp giọng, “Vừa bắt đầu học kỳ mới, bên cạnh Quý nam thần xuất hiện một người đàn ông cực kỳ đẹp trai, chân lại còn dài, thu hút ánh nhìn của người khác không thua gì Quý nam thần. Vốn là tôi không tin, nhưng nghe hoa khôi Đỗ Doanh Doanh nói, đừng nhìn Quý nam thần ăn mặc giản dị, bộ nào cũng là hàng hiệu cả. Bây giờ theo đuổi nam thần là phải có tiền, không có tiền coi như vứt, vả lại khác biệt giới tính thì không thể yêu. Quý nam thần chưa bao giờ gần gũi với bất cứ cô gái nào, ai ngờ cậu ta lại là con, các em gái Kinh Đại chắc hẳn đau khổ rớt nước mắt.”

Sắc mặt Quý Hoài ngày càng lạnh, Giang Tử Mặc còn đùa giỡn: “Cậu ta đang khen tôi đúng không? Thật là có mắt nhìn người.”

“Xóa bài.” Quý Hoài lạnh lùng.

“Giờ xóa cũng kịp nữa, cậu ta cố tình đặt một cái ID gây chú ý, nội dung viết theo lối khiến người ta đoán già đoán non, trường em có nhiều người chia sẻ bài này lắm.”

Thấy Quý Hoài vẫn lạnh mặt, Giang Tử Mặc nói: “Cậu ta làm chuyện này chắc chắn có nguyên nhân nào đó, không ai lại nói xấu người khác vô mục đích cả.”

“Bình thường quan hệ của em với cậu ấy không tồi, hôm nay gặp nhau còn chào hỏi nói chuyện, cậu ta làm vậy để làm gì chứ.”

Giang Tử Mặc không biết Tôn Dịch, hẳn tra ra được danh tính nhưng không biết mục đích cụ thể, “Được rồi, chuyện này để tôi xử lý cho.”

“Không, để em.” Quý Hoài nói, “Là bạn học của em, để tự em tìm hiểu rõ ràng.”

“Cũng được. À, cho em xem cái này.”

Giang Tử Mặc mở hộp mail ra, nhấn vào cái mail mới nhất vừa nhận được: “Kinh Đại mời người phụ trách A Uyển tới tham gia tọa đàm.”

“Anh tính đi à?”

“Không phải tôi, là em. Em sẽ đi.”

“Sao lại là em?” Quý Hoài kinh ngạc, “Mời anh rõ ràng mà.”

Giang Tử Mặc thở dài, néo thắt lưng Quý Hoài, thấy Quý Hoài run rẩy né tránh thì mới tiếc nuối rời tay đi, “Ngốc, A Uyển bây giờ là của em.”

“Cái gì? Của em từ lúc nào!?” Quý Hoài nhảy khỏi người Giang Tử Mặc, “Anh đùa đấy à?”

Giang Tử Mặc cười nhìn cậu: “Không đùa, về sau em phải nuôi tôi, nói được làm được đấy nhé.”

Quý Hoài kinh ngạc chưa hồi hồn, Giang Tử Mặc đi vào phòng cầm tài liệu đi ra. Quý Hoài nhận lấy, phía dưới hợp đồng chuyển nhượng công ty là chữ ký của cậu.

“Em đâu có ký.”

Giang Tử Mặc cười: “Tôi ký đấy, tôi ký giùm em.”

“Nhưng... em nuôi anh cũng có nhiều cách cơ mà.... Anh không muốn đi làm thì em có thể đi thay anh, nhưng em không thể nhận A Uyển được, A Uyển là tâm huyết của anh, đến cả tên cũng là để tưởng niệm đến bác gái.... Em không nhận được đâu.”

Giang Tử Mặc sầm mặt xuống, Quý Hoài thấp giọng nói: “Em không thể nhận.”

Giang Tử Mặc đẩy cậu xuống sofa, nắm cằm Quý Hoài hôn lên môi cậu, Quý Hoài ưm ưm vài tiếng, không thoát khỏi được sự khống chế của Giang Tử Mặc.

“Có nhận không?”

“Không thể, nhận...”

“Không nghe lời.” Giang Tử Mặc lại hôn xuống khiến Quý Hoài không thở nổi. Hắn lại hỏi: “Có nhận hay không?”

Quý Hoài thở hổn hển lắc đầu. Giang Tử Mặc hừ một tiếng, lại chuẩn bị hôn cậu tiếp, Quý Hoài lập tức đưa tay lên che miệng.

Giang Tử Mặc nói: “Bỏ tay ra.”

Quý Hoài cẩn thận nhìn sắc mặt hắn: “Vậy anh nghe em nói đã, đừng hôn.”

Giang Tử Mặc không nhin được cười nói: “Không hôn, em nói đi.”

“Em... ưmmm.... chú Mặc!” Quý Hoài vừa bỏ tay ra Giang Tử Mặc đã lại hôn xuống, lần này Quý Hoài không thoát được, cậu bị Giang Tử Mặc hôn nhून cả người, trong lúc đầu óc quay cuồng, cậu chẳng nhớ mình muốn nói gì nữa.

Giang Tử Mặc cười kéo cậu ngồi dậy, hôn nhẹ lên vành tai cậu, nói: “Chiều tôi cùng em lên trường.”

“Ừm, nhột...” Quý Hoài né tránh.

Giang Tử Mặc nhéo thắt lưng cậu: “Đi lấy sách vở đi, chiều này chúng ta đi gặp bạn học ”thật thà” kia của em. Nếu cậu ta đã nhận định tôi là kim chủ bao dưỡng em thì tôi càng phải xuất hiện, để cậu ta biết rằng những người khác đều là gió thoảng mây bay, chỉ có tôi mới là người đàn ông của Quý nam thần.”

Buổi chiều lên trường gặp Tôn Dịch, Tôn Dịch vẫn nói chuyện với Quý Hoài như thường, nhìn thấy Giang Tử Mặc mà cậu ta cũng không ngạc nhiên, bình thản gật đầu chào sau đó ngồi vào chỗ.

Quý Hoài ngồi xuống bên cạnh cậu ta, Giang Tử Mặc cười cười, cũng ngồi xuống.

Tin đồn về Quý Hoài đã bùng nổ ra cả trường, khắp nơi ồn ào huyên náo, có điều trong lớp cậu thì không, bởi vì khá là thân quen nên bọn họ rất tin tưởng nhân phẩm của Quý Hoài.

Lúc Quý Hoài ngồi xuống, mấy người bạn ngồi phía trước quay đầu lại hỏi: “Quý Hoài, ông xem bài đăng trên diễn đàn chưa? Toàn là bậy bạ, tôi nghĩ là do nó ghen tỵ với Quý nam thần của chúng ta nên mới ăn không nói có gặp lửa bỏ tay người như thế, kiếm fame mà thôi.”

Quý Hoài lơ đãng nhìn Tôn Dịch, nói: “Tôi xem rồi, không ngờ lại có người nói về tôi như vậy.”

Nữ sinh ngồi bàn trên nói: “Quý Hoài, cậu đi báo cáo với hội học sinh đi, để bọn họ xóa bài giùm cho. Lần trước có người viết bài ghép đôi cậu với hội trưởng Phan đăng lên diễn đàn, một lúc sau đã xóa đó thôi.”

“Không cần, thanh giả tự thanh, kệ cho họ nói.” Quý Hoài đùa giỡn nói: “Chúng ta phải học Tôn Dịch đây này, đi học không quan tâm chuyện ngoài lề, chuyên tâm học hành.”

“Biết rồiiiii.” Mấy nữ sinh cười cười quay đầu lên.

Tôn Dịch đẩy kính mắt, hỏi Quý Hoài: “Diễn đàn gì cơ?”

Quý Hoài nhìn cậu ta: “Cậu không biết à?”

“Không biết, bình thường tôi ít dùng di động lắm, chuyện các cậu nói tôi không rõ ràng lắm.” Cậu ta tự ti nói.

Tôn Dịch thật sự là sinh viên nghèo vượt khó, ở nơi nhân tài lớp lớp như Kinh Đại thì có vẻ hơi chìm. Cậu ta không quan tâm chuyện ngoài lề, chuyên tâm học tập, tính cách cũng tốt, vì vậy Quý Hoài vẫn không tin là do cậu ta làm.

“Có một bài post trên diễn đàn trường, không biết là ai đăng, nhằm chán lắm, nói là tôi bị bao dưỡng, đồ tôi mặc đều là hàng hiệu đắt tiền...”

Quý Hoài kể sơ qua nội dung cho Tôn Dịch nghe, cậu ta không phản ứng gì khác thường, nghe xong liền gật đầu nói: “Đúng là nhằm chán thật.” Sau đó lại cầm đầu đọc sách.

Quý Hoài không tìm ra điểm gì khác lạ. Cậu nghi ngờ thầm hỏi: Thật sự là Tôn Dịch sao?

Giang Tử Mặc như là biết cậu đang nghĩ gì, gãi gãi tay Quý Hoài để dưới bàn, thấp giọng nói: “Là cậu ta.”

Thật sự là cậu ta!

Quý Hoài vẫn không tin lắm, nhưng nếu chú Mặc đã khẳng định là cậu ta thì chắc chắn là cậu ta.

Hết tiết, Quý Hoài bỗng nhiên nói: “Tôn Dịch, tối nay tới nhà tôi ăn bữa cơm đi, bạn tôi mời cậu.”

“Không cần đâu.” Tôn Dịch kinh ngạc lắc lắc đầu.

“Đến đi, tôi ở gần trường lắm, đi mấy bước là tới. Lúc trước đón tân sinh viên cậu giúp hội học sinh rất nhiều, coi như là để cảm ơn cậu.”

“Thực sự không cần đâu.” Tôn Dịch nhìn Quý Hoài, rồi nhìn Giang Tử Mặc, cuối cùng vẫn bị Quý Hoài thuyết phục.

Giang Tử Mặc từ đầu tới cuối không nói gì, về tới tiểu khu thì hấn bảo hai người về trước để hấn đi mua đồ ăn. Quý Hoài đưa Tôn Dịch vào nhà, rót ly nước cho cậu ta rồi gọt một đĩa hoa quả.

“Nhà không lớn, lúc trước chưa có cơ hội mời các cậu tới chơi, lần sau tôi mời đám trong lớp tới đây, cậu cũng đến cho vui đi.”

172. Chương 173: Người Đăng Bài

Edit: anh Dờ

Tuy Tôn Dịch cố tỏ ra bình tĩnh nhưng đáy mắt không giấu nổi sự kinh ngạc.

Cậu ta hỏi: “Nhà cậu thuê à?”

Quý Hoài đáp: “Không, trước khi tới đây học thì đã mua rồi, nghĩ học ở đây bốn năm mà, mua một căn nhà sẽ tiện hơn.”

“Ồ.” Cậu ta gật đầu bưng ly nước lên uống, Quý Hoài không nói gì, hai người chìm vào im lặng.

Lát sau Tôn Dịch mở miệng nói: “Vừa rồi là bạn cậu à?”

“Không phải.” Quý Hoài nhìn cậu ta, “Anh ấy là bạn trai tôi.”

Ánh mắt Tôn Dịch hơi tỏ vẻ khinh thường, chỉ trong chớp mắt thôi nhưng Quý Hoài đã nhìn thấy. Quý Hoài thầm thở dài trong lòng, dù đã biết là Tôn Dịch, nhưng cậu vẫn không hiểu cậu ta làm vậy vì mục đích gì.

“Thực ra bài viết nói cũng đúng, tôi thích con trai.” Quý Hoài chú ý nét mặt của Tôn Dịch, nói tiếp: “Tôn Dịch, cậu cảm thấy không thể chấp nhận sao?”

Tôn Dịch im lặng một lát, cười nói: “Sao lại không chấp nhận được? Thích ai là tự do của người đó, không ai có quyền can thiệp.”

“Cảm ơn cậu, nếu người viết bài cũng nghĩ như vậy thì tốt quá.”

Ánh mắt Tôn Dịch khẽ thay đổi một chút, cậu ta cúi đầu xuống che đi cảm xúc của mình, Quý Hoài làm như không thấy, tiếp tục nói chuyện.

Giang Tử Mặc mua đồ ăn về, Quý Hoài nhận lấy rồi vào bếp nấu cơm, Giang Tử Mặc ở bên cạnh giúp cậu rửa rau.

“Có hỏi được gì không?”

“Ừm.” Quý Hoài hơi hụt hẫng, “Có thể xác định chính là cậu ta.”

Giang Tử Mặc hỏi: “Vẫn không biết mục đích là gì sao?”

“Không rõ nữa.”

“Vậy để tôi nói em nghe, có phải em đứng nhất ngành học, còn cậu ta đứng thứ hai, trước đó em lấy hết các loại học bổng và giải thưởng, đúng không?”

“Thì chỉ có mấy ngàn tệ thôi, nhà Tôn Dịch đâu có khó khăn tới mức đó.” Quý Hoài nói.

“Vậy tôi hỏi em một chuyện nữa, em học năm ba rồi, sắp phải thực tập? Tôi được biết là ngành em học sẽ có cơ hội thực tập hai tháng ở một công ty lớn bên nước ngoài, bao ăn bao ở toàn bộ, sau khi về có thể viết một dòng kinh nghiệm hoàn mỹ lên CV, đúng chứ?”

Quý Hoài không tin lắc đầu: “Không phải chứ? Tin này em còn không biết, cậu ta sao mà biết được.”

“Kệ cậu ta biết bằng cách nào, bây giờ cậu ta muốn có tên trong danh sách.”

“Nhưng...” Quý Hoài tủi tủi nói, “Cho dù có tên trong danh sách thì em cũng đâu định đi.”

Giang Tử Mặc nghe vậy thì vui vẻ cười, “Em không đi nhưng thầy giáo muốn em đi, thế là báo tên em lên trên luôn rồi.”

“Báo rồi á? Để em đi nói chuyện với thầy giáo, bảo ổng hủy suất đi.”

Giang Tử Mặc kéo cậu lại, an ủi nói: “Không cần vội, buổi tọa đàm ngày mai em cứ đi đi, sau ngày mai sẽ không ai bắt em phải đi nữa đâu. Về phần Tôn Dịch, em muốn xử lý thế nào?”

Quý Hoài thở dài thườn thượt: “Bạn cùng ngành cùng lớp, cho dù biết là cậu ta làm, nếu làm ầm lên thì trường học sẽ phạt, cuối cùng vẫn phải ngồi chung lớp, khó xử biết bao.”

Giang Tử Mặc bóp mặt Quý Hoài, Quý Hoài trừng mắt nhìn hắn: “Anh... anh làm gì thế?”

“Ngốc quá.” Giang Tử Mặc siết chặt tay một chút.

Cho dù Quý Hoài đã trải qua bao nhiêu chuyện nhưng cậu vẫn mềm lòng, vẫn đơn thuần như vậy. Nếu có người dám nói xấu sau lưng Giang Tử Mặc, hắn sẽ làm lớn mọi chuyện lên cho cả trường biết. Tôn Dịch không phải muốn nổi bật hay sao? Vậy hắn sẽ khiến cậu ta cả đời không ngóc đầu dậy được.

Nếu là hắn thì hắn sẽ làm thế, nhưng Quý Hoài thì khác, cậu vĩnh viễn không bao giờ dùng cách ác liệt như vậy. Nhóc con ngốc nghếch Quý Tiểu Hoài!

173. Chương 174: Sếp Tổng Của Chúng Tôi - Quý Hoài

Edit: anh Dờ

Giang Tử Mặc và Quý Hoài bưng đồ ăn ra, Tôn Dịch hơi giật mình một chút. Quý Hoài gọi cậu ta vào ăn cơm, Tôn Dịch khựng lại sau đó đứng lên đi vào.

“Cậu làm hết à?”

“Ừ.” Quý Hoài gật đầu, “Ăn thử xem, tuy không bằng đầu bếp bên ngoài nhưng chắc chắn ngon hơn căng tin trường.”

Giang Tử Mặc nghe vậy cười cậu: “Em lại còn định so tài với căng tin trường đấy hả.”

“Thì sao? Có khó ăn đâu, lần nào anh cũng ăn vui vẻ thế còn gì.” Quý Hoài trừng mắt liếc hẳn.

Giang Tử Mặc nhận thua không nói nữa. Tôn Dịch ăn rất chậm, phần lớn thời gian đều nhìn nhìn đánh giá Quý Hoài và Giang Tử Mặc, vẻ mặt vừa ngạc nhiên lại vừa phức tạp. Quý Hoài mời cơm xong cũng không nói gì nữa, trên thực tế cậu rất thất vọng về Tôn Dịch. Nếu thật sự bởi vì nguyên nhân chú Mặc nói mà cậu ta vu khống cho cậu, vậy thì bọn họ không thể tiếp tục làm bạn được nữa.

Im lặng một lát, Tôn Dịch mở lời: “Nhà không thuê giúp việc hả? Nấu cơm dọn dẹp đều do cậu làm hết?”

“Không phải mình tôi.” Quý Hoài cười nhạt, đáy mắt không mang theo ý cười: “Chú Mặc cũng sẽ giúp, bình thường đi học không có thời gian thì chú Mặc ở nhà làm.”

“À, ra vậy.” Tôn Dịch không thể tin được, gật đầu.

Quý Hoài hơi nheo mắt lại, Tôn Dịch, rốt cuộc có gì không thể tin?

“Vậy hai người... quen nhau bao lâu rồi?”

Quý Hoài nghe ra Tôn Dịch nhấn mạnh hai chữ *quen nhau*, cậu chưa kịp đáp thì Giang Tử Mặc đã nói trước, hẳn tựa người vào ghế, thân thiết khoác tay lên vai Quý Hoài: “Cũng lâu rồi, lúc Quý Hoài còn nhỏ đã nhìn trúng em ấy nhưng không dám nói, sau khi em ấy lớn rồi mới bắt đầu theo đuổi.”

“Nhưng, nhưng...” Tôn Dịch kích động, cậu ta nhìn Quý Hoài như muốn nói gì đó, nhưng cổ họng nghẹn lại không nói nên lời.

Giang Tử Mặc dường như nhìn thấu cậu ta, khẽ cười nói: “Nhưng chúng tôi đều là đàn ông đúng không? Nhưng thế thì đã sao? Thích ai là quyền của tôi, là tự do của tôi, người khác lấy tư cách gì mà can thiệp. Hơn nữa dù bây giờ chúng tôi có công khai thì cũng chẳng ai dám hó hé một câu nào.”

Tôn Dịch kinh sợ, bàn tay cầm đũa siết chặt, ánh mắt trở nên phức tạp, cậu ta không kiềm chế được vỗ bàn đứng dậy: “Không phải đâu, không phải... anh thì sẽ không sao cả, nhưng Quý Hoài thì khác. Quý Hoài vẫn còn là sinh viên, cho dù anh có giúp cậu ấy thì người khác vẫn sẽ bàn tán. Lúc không có anh bên cạnh che chở, tất cả mọi người sẽ công kích Quý Hoài, Quý Hoài không ngăn được...”

Quý Hoài nói: “Đây là nguyên nhân khiến cậu viết bài nói xấu tôi?”

“Cậu biết!?” Tôn Dịch ngẩng mạnh đầu lên, phần nộ nói: “Cậu đã biết từ sớm? Cậu sớm biết rồi mà còn đùa giỡn tôi?”

Quý Hoài nhú mày, lạnh giọng nói: “Cậu viết bài tung tin đồn nhảm tôi còn chưa tính sổ, giờ lại còn trách tôi?”

“Chẳng lẽ đó không phải sự thật hay sao? Cậu sống cùng đàn ông thật đấy còn gì! Bảo sao, một đứa mồ côi cha mẹ nghèo rớt lại ăn mặc đắt tiền như thế. Cậu dùng cách hèn hạ như thế để tước đoạt công bằng, nếu ai cũng giống cậu thì đâu còn công bằng nữa!”

Quý Hoài lạnh lùng nhìn cậu ta quát tháo, ngực phập phồng thở, hốc mắt đỏ lên vì phần nộ.

Tôn Dịch giận dữ đập cái bàn một cước, Giang Tử Mặc lập tức kéo Quý Hoài tránh đi, nước canh rơi xuống đất, bát đĩa cũng vỡ vụn.

Giang Tử Mặc lạnh băng nhìn Tôn Dịch, cậu ta nhìn thấy thì bỗng dưng run rẩy. Quý Hoài kéo Giang Tử Mặc, nhẹ giọng nói: “Để em.”

Quý Hoài đi tới trước mặt Tôn Dịch: “Cậu nói không công bằng là chuyện ra nước ngoài thực tập kia?”

Đồng tử Tôn Dịch co lại, bị vạch trần sự thật khiến sắc mặt cậu ta vô cùng khó coi.

“Cậu nói không công bằng, vì hàng năm tôi đều lấy hết học bổng quốc gia?”

“Cậu nói không công bằng, vì cậu muốn vào hội học sinh nhưng hội trưởng không đồng ý?”

“Cậu nói không công bằng, vì cậu sinh ra đã nghèo khó?”

“Im đi!” Tôn Dịch đỏ mắt lên, “Cậu thì biết cái quái gì! Cậu cũng giống như tôi thôi, có tư cách gì mà chỉ trích tôi! Nếu không được đàn ông bao dưỡng thì cậu nào có ngày hôm nay! Kính tởm! Kính tởm!”

Quý Hoài không nhịn được vung một quyền lên, Tôn Dịch khiếp sợ không kịp phản ứng, bị Quý Hoài đánh túi bụi lên người. Lúc đầu còn cố chống cự được vài lần, sau cùng chỉ có thể ôm đầu cuộn mình nằm trên đất, Quý Hoài đánh thế nào cũng không đáp trả.

Quý Hoài đánh mệt rồi mới ngừng lại. Cậu buồn cười nhìn Tôn Dịch đang nằm dưới đất: “Cậu nói không sai, tôi có kính tởm đến đâu thì hôm nay đánh cậu thành ra như vậy, cậu cũng đâu dám nói ra ngoài.”

Tôn Dịch co rúm người lại không nói gì.

“Công bằng là do tự mình giành được, chứ không phải...” Quý Hoài châm biếm nhìn cậu ta, “Chứ không phải như cậu, chỉ biết trốn tránh mà ghen tỵ, oán giận, bịa chuyện sau lưng người khác.”

Giang Tử Mặc đi tới ôm lấy Quý Hoài từ phía sau, xoa xoa tay Quý Hoài, nói: “Đừng tức giận, không đáng.”

“Em không giận.” Chỉ là rất thất vọng mà thôi.

“Ừ.” Giang Tử Mặc hôn vành tai cậu, sau đó quát Tôn Dịch đang nằm trên đất: “Cút!”

Tôn Dịch vội vã chạy ra ngoài, vẻ mặt Quý Hoài vẫn không tốt lên, Giang Tử Mặc liền hỏi: “Còn ăn nữa không? Chúng ta ra ngoài ăn đi.”

“Ừm.” Không thể để người không liên quan làm ảnh hưởng đến tâm tình ăn uống của mình.

Bọn họ đi tới một nhà hàng, Quý Hoài tâm trạng rất tốt, gạt hết chuyện vừa rồi ra khỏi đầu.

Hôm sau, Giang Tử Mặc đã lén điều tra chuyện lúc trước của Tôn Dịch, phát hiện ra một số việc khá là thú vị.

“Anh nói Tôn Dịch đã từng có bạn trai hồi trung học?”

Giang Tử Mặc thoải mái ôm cậu ngồi trên sofa, nhẹ giọng nói: “Ừ, bạn trai cậu ta cũng đứng hạng nhất toàn trường, thành tích còn tốt hơn Tôn Dịch. Bọn họ quen nhau khi nào thì không ai biết, lúc chuyện bị lộ ra...” Giang Tử Mặc lạnh lùng, “Chỉ có cậu hạng nhất kia bị lộ, Tôn Dịch được bạn trai bảo vệ nên không bị người khác phát hiện.”

Nghe Giang Tử Mặc nói vậy, Quý Hoài cũng đoán được phần nào. Tôn Dịch là học sinh vùng sâu vùng xa, thành tích của cậu ta là niềm tự hào của cả vùng. Nhưng đồng thời đó cũng là một nơi lạc hậu, nếu bị lộ chuyện đồng tính luyến ái, cho dù thành tích có cao đến đâu thì cũng bị mọi người phỉ nhổ.

“Cậu bạn trai kia sống chết không khai ra Tôn Dịch, cuối cùng bị thôi học. Cha mẹ cậu ta không chịu nổi gièm pha nên nhảy lầu tự sát.”

“Vậy, Tôn Dịch thì sao?” Quý Hoài hỏi, nhưng trong lòng cũng đoán được.

Giang Tử Mặc cười lạnh: “Tôn Dịch đương nhiên là trở thành hạng nhất toàn trường, không ai vượt qua cậu ta được. Năm cậu ta thi đỗ vào Kinh Đại, mười dặm vùng đó đều khen ngợi cậu ta hết lời, tiền đồ sáng

sửa.”

Quý Hoài im lặng.

“Về sau đừng để ý đến cậu ta nữa.” Giang Tử Mặc hôn hôn an ủi Quý Hoài.

Quý Hoài còn chưa hết sững sờ, cậu cũng không hiểu vì sao bây giờ Tôn Dịch còn có thể bình thản mà sống cuộc sống học sinh này nữa.

“Vậy người bạn trai kia ra sao rồi?” Quý Hoài khẽ hỏi.

“Chết rồi, tự sát trên đường ray.”

Chủ đề nói chuyện trở nên nặng nề, Giang Tử Mặc nói ra cũng không hề vui vẻ, bây giờ thấy Quý Hoài im lặng thì hối hận vì đã kể cho cậu nghe.

“Được rồi, buổi tọa đàm chiều này em còn phải đi đấy.”

“Em đi thật à? Không sợ em phá banh luôn sao?”

Giang Tử Mặc cười nói: “Sợ gì, em còn phải nuôi tôi mà, phá banh rồi em lại tiếp tục cày tiền thôi.”

Quý Hoài cũng vui vẻ lên. Đã hẹn trước với bên trường học là ba giờ chiều, bây giờ là hơn một giờ, trường học đã phái người tới đón cậu. Sắp tới giờ đi, Quý Hoài thay một bộ tây trang, Giang Tử Mặc cầm cái cà vạt màu xanh hoa văn chìm đeo cho cậu, lại lấy ra một đôi khuy tay áo cài lên tay Quý Hoài.

Giang Tử Mặc nhìn Quý Hoài trong gương, càng nhìn càng hài lòng.

Thiếu niên vóc dáng gầy gò năm ấy đã trở nên phong độ nhanh nhẹn, tuấn tú sáng ngời. Bả vai cậu vẫn gầy như trước, nhưng đã chống đỡ được một bộ tây trang hoàn chỉnh. Khuôn mặt Quý Hoài vẫn ấm áp dịu dàng như thế, lúc hàng mi dài khẽ nâng lên, đuôi mắt điểm lệ như phượng hoàng giương cánh bay lên trời.

Giang Tử Mặc cười ôm lấy Quý Hoài, phía dưới thân đã bắt đầu rục rịch.

Hắn cắn vành tai Quý Hoài, thấp giọng nói: “Về nhà đừng cởi quần áo vội.”

“Vì sao? Chú Mặc, nhột quá...” Vành tai cậu rất mỏng, động vào một chút là phát run.

“Tôi muốn nhìn dáng vẻ của em bị tôi làm trong bộ quần áo này. Quý nam thần, có được không?”

Tiếng “Quý nam thần” này rơi vào tai Quý Hoài khiến cậu nhón nhạo ngứa ngáy, nếu không phải vì người của trường học đã tới đón, cậu có lẽ đã không nhận được trước.

“Cộc cộc cộc.” Khi có tiếng gõ cửa vang lên, Giang Tử Mặc mới buông Quý Hoài ra.

Quý Hoài hắng giọng, vuốt phẳng quần áo trên người rồi đi ra mở cửa.

“Quý Hoài? Sao chú lại ở đây?” Phan Dư An kinh ngạc.

“Vào đi.” Quý Hoài cười nói, phía sau Phan Dư An là Đỗ Doanh Doanh.

“Ban học tập cũng phải tiếp nhận việc này hả? Sao anh lại không biết? Quý Hoài, chú đi mà không gọi anh một tiếng, cùng nhau đi đón Giang tổng...” Phan Dư An đang nói liên mồm thì nhìn thấy Giang Tử Mặc ở trong nhà, kinh sợ nói: “Ủa đây chẳng phải là cái anh đẹp trai hôm nọ tới tìm chú hả!?”

Đỗ Doanh Doanh hết nhìn Quý Hoài rồi nhìn Giang Tử Mặc, không nói gì.

“Quý Hoài, Giang tổng đâu?” Phan Dư An hỏi.

Giang Tử Mặc đáp: “Là tôi.”

“Hả?Ồ ồ, chào Giang tổng ạ.” Phan Dư An lập tức gật đầu chào hỏi.

“Đừng gọi Giang tổng, tôi là trợ lý của ông chủ thôi.” Giang Tử Mặc cười cười nhìn Quý Hoài, “Người liên hệ với các cậu là tôi, nhưng tôi không phải sếp tổng của A Uyển, tôi là trợ lý.”

“Vậy sao...” Phan Dư An hơi xấu hổ, nhìn Quý Hoài cầu cứu muốn cậu nói mấy câu cho bớt khó xử. Nhưng bỗng nhiên anh ta chú ý tới trang phục của Quý Hoài: “Quý Hoài, sao ăn mặc chính thức vậy? Trước giờ đâu thấy chú ăn mặc thế này...”

“Giới thiệu với cô cậu một chút, đây là ông chủ A Uyển, sếp tổng của chúng tôi - Quý Hoài.” Giang Tử Mặc nói.

174. Chương 175: Quá Ảo Rồi

Edit: anh Dờ

“Quý, Quý tổng...”

“Được rồi.” Quý Hoài bắt đắc dĩ ngắt lời Phan Dư An, “Gọi tên em là được.”

“Ai lại làm thế, Quý tổng đúng là đại bàng giấu vuốt nhé. Nào, mời.” Phan Dư An mời Quý Hoài ra xe.

Quý Hoài bắt đắc dĩ ngồi lên xe, Giang Tử Mặc cười cũng đi lên ngồi cùng. Từ lúc gặp Quý Hoài, Đỗ Doanh Doanh vẫn không nói năng gì, Phan Dư An thì vẫn chưa hết tò mò và khiếp sợ, dọc đường đi cứ đùa cợt với Quý Hoài. Ánh mắt Đỗ Doanh Doanh tối lại, cảm xúc có chút phức tạp, thỉnh thoảng lại liếc nhìn kính chiếu hậu.

Xe đi vào trường học, hội học sinh và các giáo sư cùng đi ra đón tiếp, bọn họ cũng giống Phan Dư An, tưởng là mình sẽ nghênh đón Giang Tử Mặc, nào ngờ Giang Tử Mặc lại cố ý tỏ vẻ cung kính dẫn Quý Hoài bước xuống xe.

“Đây mới là ông chủ A Uyển, Quý tổng.”

Sắc mặt mấy vị giáo sư đổi màu liên tục, cuối cùng tán thưởng: “Đúng là tuổi trẻ tài cao...”

Quý Hoài khiêm tốn chào các giáo sư, đây đều là giáo viên của cậu, bởi vì hội học sinh thường xuyên phải giao lưu cùng mấy vị thầy giáo này nên cậu đều quen mặt cả. Những vị giáo sư ấy cũng không ngờ một sinh viên mình coi trọng, thậm chí đã đề cử công việc tốt cho cậu, thế nhưng đã là sếp tổng của một công ty lớn.

Lại còn là ông chủ của A Uyển!

Ba giờ chiều buổi tọa đàm sẽ bắt đầu. Đầu thu thời tiết mát mẻ, khắp sân trường là nam thanh nữ tú, ngay cả quyển sách trên tay đám sinh viên cũng như nhuộm thêm một màu vàng của lá rụng.

Tin tức ông chủ của A Uyển sẽ đến tọa giảng ở Kinh Đại đã truyền đi khắp nơi, mà trong thời gian này Quý Hoài chỉ quan tâm tới Giang Tử Mặc nên cậu không hề biết tin này đã lan khắp trường.

Một tiếng trước khi bắt đầu, hội trường tổ chức bên hồ nước lớn ở Kinh Đại đã chật kín người.

Những người này đều nghe danh A Uyển mà tới, hai năm trước A Uyển vẫn còn là một công ty là cung cấp dịch vụ internet cho các công ty khác, dù nhận các dự án rất lớn nhưng tiếng tăm vẫn không được đại chúng biết đến. Nhưng chỉ trong hai năm, đặc biệt là sau khi Quý Hoài tiếp quản, giá trị vốn hóa thị trường của A Uyển tăng lên gấp ba lần, các mảng kinh doanh đầu tư cũng mở rộng hơn, quy mô nghiệp vụ ngày càng lớn, các chi nhánh phát triển rất thành công, hoàn toàn làm cho danh tiếng A Uyển bùng nổ.

Hai năm nay, sức mạnh của A Uyển như mặt trời ban trưa, nghiễm nhiên trở thành công ty internet lớn nhất quốc nội. Nhưng tổng tài của A Uyển là người nào thì không ai biết, chỉ có một người đại diện phát

ngôn là Lục Thất, ngoài ra không hề phỏng vấn được bất cứ nhân viên nào ở trong công ty, đặc biệt là người phụ trách đứng đằng sau A Uyển.

Vì vậy, lần này tin tức trường học có thể mời được nhân vật thần bí ấy tới đã gây chấn động. Không chỉ là sinh viên, truyền thông và dư luận cũng rất hiếu kỳ, ai cũng muốn tới tham gia buổi tọa đàm ngày hôm nay.

May mà Kinh Đại sớm chuẩn bị trước, tất cả sinh viên sẽ được phát vé, một vé một chỗ ngồi, nhà trường sẽ phát cho các giáo sư rồi phân về các lớp. Cứ như vậy sẽ ngăn chặn tình trạng vé lọt ra ngoài.

Huống chi một vé khó cầu, ai cầm được tới tay cũng vô cùng trân quý, sao có thể tặng lại cho người ngoài.

Cán bộ hội học sinh và nhân viên tổ chức đều tới hỗ trợ, bởi vì là nhân viên hội trường nên không cần vé.

Vừa kiểm vé vừa hướng dẫn sinh viên đi vào, lại còn rảnh miệng nói chuyện phiếm.

“Bà vừa nhắn tin cho hội trưởng đấy hả?” Một cô gái nói với một cô gái khác.

“Đúng rồi.” Cô gái kia đáp.

”Hỏi gì thế? Có hỏi được sếp tổng A Uyển trông như thế nào không?”

“Đương nhiên có hỏi.”

“Đừng úp mở nữa bà ơi, có phúc cùng hưởng.”

Cô gái kia mím môi cười: “Tui hỏi sếp tổng A Uyển có đẹp trai không, có đẹp trai bằng hội trưởng hay Quý nam thần không.”

Cô gái còn lại nghe vậy thì thúc giục: “Hội trưởng nói sao?”

“Hội trưởng bảo, ngang với Quý nam thần.”

“Ủ uôi ngang Quý nam thầnnnnn a a a a a, không được, tui kích động quá, bây giờ muốn nhìn thấy người ngay lập tức.”

Mấy cô gái kích động hú hét. Đám sinh viên ngồi vào chỗ đều xúm lại ghé tai nhau thăm dò tin tức. Bọn họ biết được hội trưởng Phan Dư An và hoa khôi Đỗ Doanh Doanh đi đón người, nhưng hỏi thế nào thì bọn họ vẫn cảm như hên không chịu tiết lộ thêm điều gì.

Tôn Dịch đã sớm nhận được vé, dù đang bị thương nhưng vẫn cố lết xác đến tham dự. Bạn cùng lớp thấy trán cậu ta đỏ mồ hôi lạnh thì hỏi han mấy câu, Tôn Dịch lắc đầu không nói.

Hai mắt cậu ta sáng lên nhìn lên sân khấu, cậu ta cũng giống bao người khác, rất chờ mong sự xuất hiện của tổng tài A Uyển. Cậu ta luôn lấy người có sự nghiệp thành công và năng lực xuất chúng như vậy làm gương học tập. Tuy cậu ta chưa bao giờ nói ra, nhưng đã sớm lấy đó làm mục tiêu phấn đấu.

Cậu ta hy vọng mình cũng có thể giống như vậy, gây dựng một sự nghiệp lớn lao, tiền đồ xán lạn. Cậu ta sùng bái tổng tài A Uyển, cho nên vô cùng khinh thường Quý Hoài.

Cho dù hàng năm Quý Hoài đều đứng thứ nhất nhưng Tôn Dịch vẫn khinh cậu. Quý Hoài dựa vào bản đứng thân thể mới đạt được những thứ đó, người đáng khinh như cậu sẽ không thể nào làm ra được thành tích đáng ngưỡng mộ như sếp tổng của A Uyển.

Đến lúc đó, Tôn Dịch sẽ hung hăng tát vào mặt Quý Hoài, người như Quý Hoài không đáng để cậu ta đặt vào trong mắt.

Ba giờ kém mười phút, cửa bên phải hội trường được mở ra.

Quý Hoài đi phía trước, Tôn Dịch nhú mày nhìn cậu, nhưng kinh ngạc hơn là bạn trai của Quý Hoài đi đằng sau cùng mấy giáo sư của hội học sinh. Chẳng lẽ bạn trai của Quý Hoài là sếp tổng A Uyển?

Bảo sao, bảo sao. Quý Hoài có hậu đãi lớn như vậy nên mới có được ngày hôm nay. Nhất thời Tôn Dịch cảm thấy hơi thất vọng với thân tượng của mình.

Toàn hội trường đều náo động cả lên.

“Là người kia đúng không, cái người đi phía sau Quý nam thần đó, trời đất ơi đẹp trai thế a a a a a! Tui muốn quỳ liếm!”

“Đẹp trai quá! Lại vẫn còn trẻ nữa chứ! Má ơi con yêu rồi!”

Quý Hoài cùng Giang Tử Mặc ngồi xuống hàng thứ nhất, Phan Dư An đi lên cướp mic của MC, anh giới thiệu các vị giáo sư xong thì nói: “Hôm nay chúng ta may mắn mời được sếp tổng của A Uyển tới tham gia, giờ phút này người đó đang ngồi trước mắt tôi, các bạn có phấn khích không?”

“Cooooo!!!” Toàn hội trường trầm miệng một lời.

Sắc mặt Quý Hoài không tốt lắm, cậu nhìn Phan Dư An đi lên cướp mic MC là đã đoán được rồi, quả nhiên Phan Dư An không làm cậu thất vọng.

Mấy vị giáo sư nghe thế thì cũng đoán được mục đích của Phan Dư An, ngồi cười không nói, dánh vẽ quần chúng ăn dũa.

Quý Hoài bỗng nhiên thấy hơi nhụt chí, hay là... không đi lên nữa được không?

Giang Tử Mặc dường như biết cậu đang nghĩ gì, dùng khẩu hình nói: “Không được đâu.”

Quý Hoài vô cùng bực bội, cứ cảm thấy hình như đã mắc mưu chú Mặc mất rồi.

“Các bạn rất chờ mong nhìn thấy sếp tổng A Uyển, liệu có đẹp trai giống Quý nam thần hay không, đúng chứ?”

“Đúngggg!!!!” Hội trường đồng thanh đáp lời, vươn cổ nhìn Giang Tử Mặc ngồi ở hàng thứ nhất, lại còn cầm điện thoại chụp liên hồi.

Phan Dư An cười xấu xa, cố ý để tất cả mọi người hiểu lầm, anh ta vui vẻ nhìn đám nữ sinh phấn khích ngắm nhìn Giang Tử Mặc.

Quý Hoài trừng mắt nhìn Phan Dư An, anh ta cười xấu xa nhìn cậu, sau đó ngẩng lên nói tiếp: “Các bạn có muốn mời người đó lên sân khấu bây giờ không?”

“Muónnnnnn!!!!”

“Đúng là thanh niên...” Vị thư ký hiệu trưởng ngồi bên cạnh Quý Hoài cảm thán, “Các thầy già rồi, về sau là thiên hạ của thanh niên tụi em.”

Quý Hoài nói: “Nhưng bọn em vẫn cần các thầy dạy dỗ mà.”

Vị thư ký lắc đầu: “Thầy không dạy nổi học sinh như em đâu, cho dù giáo sư toàn bộ Kinh Đại cũng không có khả năng.”

Trên sân khấu, Phan Dư An biến buổi tọa đàm thành concert, anh kích động vỗ tay: “Tiếp theo xin mời sếp tổng của A Uyển lên sân khấu - Quý Hoài!”

“Hả?”

“Cái gì cơ?”

“Hội trường nói gì vậy?!” Đám sinh viên sững sốt, nhất thời không phản ứng kịp, hội trưởng nói nhầm rồi

chẳng?

Quý Hoài ngồi thở dài thườn thượt, cảm giác như bị Phan Dư An hăm hại, hoặc là bị chú Mặc hăm hại. Lúc Quý Hoài đi qua Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc nhéo nhéo ngón tay cậu, cười vui vẻ.

Quý Hoài đi lên sân khấu, lấy mic trong tay Phan Dư An, quắc mắt nhìn anh một cái. Phan Dư An nháy mắt với cậu rồi lủi nhanh xuống.

“Chào các bạn.” Quý Hoài cầm mic nhìn toàn hội trường đang ngây người, lại thầm thở dài một hơi. Cậu bình tĩnh cười, nói: “Chào các bạn, tôi là Quý Hoài.”

“Hả? Bọn em biết anh là Quý Hoài, anh là Quý nam thần, nhưng... nhưng Quý học trưởng, anh có nhầm không vậy?” Một nữ sinh quen biết cậu lên tiếng hỏi.

Quý Hoài nhìn thoáng qua Giang Tử Mặc đang cười phía dưới sân khấu, cậu cắn răng bình tĩnh đáp: “Không nhầm, tôi chính là tổng tài của A Uyển.”

“Không phải chứ?!” Hội trường xôn xao hỗn loạn, tất cả đều không tin. Làm gì có chuyện ảo lời như kiểu bạn học của mình lại là tổng tài của công ty internet lớn nhất cả nước?

“A A A, cũng quá ảo rồi đi...”

Tôn Dịch không thể tin được, sắc mặt trắng bệch như vừa bị đá kích nặng nề.

Tôn Dịch đứng lên, lớn tiếng chất vấn: “Không thể nào, các thầy nhầm rồi đúng không? Tổng tài của A Uyển là người có năng lực xuất chúng, chỉ trong thời gian ngắn đã đưa A Uyển phát triển thành công ty internet lớn nhất nước. Quý Hoài sao có thể làm được, cậu ta vẫn còn là sinh viên, không cha không mẹ lấy đâu ra tiền?”

Vị thư ký hiệu trưởng đứng lên, cười nói: “Thầy biết các em rất kinh ngạc, nhưng các thầy đã xác nhận rồi, Quý Hoài thật sự là tổng tài của A Uyển. Lúc trước em ấy đã tạm nghỉ học nửa năm không phải sao? Khi ấy Quý Hoài bận chuyện của công ty. Không chỉ các em không tin nổi, các thầy cũng thấy thật khó tin. Nhưng bạn học Quý Hoài của chúng ta rất xuất sắc, hôm nay có vấn đề gì cứ hỏi đi, em ấy cũng là bạn học của các em mà, không phải càng tiện hay sao?”

Tôn Dịch mặt xám mảy tro, nháy mắt không đứng nổi nữa, ngồi phịch xuống ghế.

- _____

Tuổi 21, Xẻo Hoài làm tổng tài. Tuổi 21, Dờ có lẽ cũng là tổng tài, của công ty ăn hại xã hội lớn nhất cả nước.

175. Chương 176: Gặp Cha Mẹ Chồng

Edit: anh Dờ

Cho đến khi kết thúc buổi tọa đàm, đám sinh viên vẫn còn bưng bưng phần khích.

Phần khích! Cực kỳ phần khích!

Quý nam thần trong lòng các cô gái thế mà lại là sếp tổng của A Uyển, chuyện này khiến người ta không thể ngồi yên được. Dù từ đầu tới cuối Quý Hoài không nói gì nhiều nhưng bên dưới vẫn hồi han rất nhiệt tình, không để Quý Hoài ngơi nghỉ.

“Quý học trưởng, A Uyển còn tuyển dụng không, cậu xem tôi được không? Vào làm gác cửa cũng được á.” Cô gái vừa dứt lời, đám đông lập tức hòa theo tán đồng.

“Có thiếu lao công quét rác không? Loại đã từng học đại học ấy.”

Quý Hoài buồn cười, cậu đứng trên sân khấu, dáng người cao ráo, dung nhan như ngọc, vừa là học trưởng của bọn họ, lại vừa là một doanh nhân thành đạt mà bọn họ kính nể.

Quý Hoài cười nói: “Các cô gái xinh đẹp thế này mà phải tới làm việc nặng sao, tôi không đành lòng.”

Lời này vừa nói ra, bên dưới hú hét điên cuồng.

Lúc kết thúc, Quý Hoài bị giữ lại chụp ảnh kỉ niệm, mắt thấy không định thả cậu về. Thư ký hiệu trưởng và mấy giáo sư thấy thế thì dở khóc dở cười đuổi đám học sinh đi.

“Về đi về đi, Quý Hoài sau này vẫn ở trường chứ đi đâu? Đến lúc đó tha hồ mà chụp.” Thư ký hiệu trưởng vừa nói vậy, Quý Hoài liền cảm thấy cuộc sống đại học sau này của mình có vẻ không sáng sủa lắm.

Quý Hoài vất vả thoát ra, lại thấy chú Mặc chưa đi ra. Cậu trốn vào một góc vắng người nhấn tin cho chú Mặc, nói là cậu ở đây đợi hần.

Chưa thấy Giang Tử Mặc đâu nhưng đã thấy Đỗ Doanh Doanh tới, cô đi đến trước mặt cậu, ánh mắt phức tạp nhìn Quý Hoài.

Quý Hoài nói: “Đỗ học tỷ có chuyện gì không ạ?”

Đỗ Doanh Doanh không nói gì, hốc mắt dần đỏ lên, nước mắt ầng ậng chực trào, cô nghẹn ngào nói: “Chị thật sự thích em, cho dù em không phải là.... thì chị vẫn thích em.”

Cô thật lòng thích Quý Hoài, trước kia nghĩ Quý Hoài là chàng sinh viên nghèo mồ côi cha mẹ cô đã thích cậu rồi, hiện tại Quý Hoài là sếp tổng của A Uyển, cô vẫn thích cậu. Cô biết rằng trước kia có thể dựa vào xuất thân của mình để theo đuổi Quý Hoài, kiêu ngạo mà thích Quý Hoài. Nhưng lúc đó Quý Hoài đã không thích cô, bây giờ cậu là ông chủ A Uyển, lại càng không có khả năng để cô vào mắt.

Tất cả những gì cô cảm thấy tự hào trước mặt Quý Hoài đều không còn, nước mắt trào ra, tí tách rơi xuống từng giọt.

“Em thật sự thích con trai sao? Chị... chị không được sao?”

“Thực sự xin lỗi.” Quý Hoài nói.

Đỗ Doanh Doanh cúi đầu nghẹn ngào khóc, Quý Hoài muốn an ủi lại không biết nên nói gì, cuối cùng quyết định im lặng là vàng.

Một lát sau, Đỗ Doanh Doanh sụt sịt lau nước mắt, ngẩng đầu lên mà mắt vẫn còn đỏ.

“Chị có thể ôm em một chút được không?”

Quý Hoài mở vòng tay ra, Đỗ Doanh Doanh liền dựa lại gần. Đúng lúc Giang Tử Mặc đi tới, hấn dừng lại cách Quý Hoài vài bước, cười như không cười nhìn Quý Hoài.

Quý Hoài há miệng muốn giải thích nhưng chẳng biết nên nói gì, Đỗ Doanh Doanh vẫn vùi trong ngực cậu mà khóc, Quý Hoài đành vỗ vỗ vai an ủi cô.

Một lúc sau, Đỗ Doanh Doanh buông tay ra, lùi lại nhìn Quý Hoài, cậu miễn cưỡng cười.

“Quý Hoài, nếu chị gặp em sớm hơn thì có phải đã khác rồi hay không?”

Quý Hoài cười không đáp, chỉ nói: “Chị về đi thôi.”

Đỗ Doanh Doanh cười khổ rồi xoay người ra về. Lúc quay mặt lại thì thấy Giang Tử Mặc, cô xấu hổ cười một chút, ngập ngừng giải thích: “Em với Quý Hoài không có gì đâu, chỉ là....”

“Tôi biết.” Giang Tử Mặc cười, ngắt lời cô.

Đỗ Doanh Doanh nhìn hắn một lúc rồi rời đi.

“Chú Mặc.” Quý Hoài chợt dạ đi qua chỗ Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc chống tay ôm khoe miệng nhìn Quý Hoài: “Cho dù cô ấy gặp em sớm hơn cũng vô dụng, chỉ cần tôi xuất hiện thì em chính là của tôi.”

Quý Hoài cười bám lấy tay hắn: “Em biết, vốn người em gặp gỡ chính là anh mà. Chúng ta về nhé?”

“Ừm.” Giang Tử Mặc gật đầu.

Buổi tọa đàm khi này vừa bắt đầu là đã có người đăng lên diễn đàn, tin tức Quý Hoài là tổng tài A Uyển đã bùng nổ trên đó. Những người lên bán vé cho người ngoài trường đều tiếc đứt ruột vì không đi.

Truyền thông biết được tin tức thì truy cập diễn đàn Kinh Đại lấy hình ảnh, tin tức về Quý Hoài lập tức lên hot search.

Lúc Quý Hoài nhìn thấy những thứ này thì sâu sắc cảm thấy đã bị Giang Tử Mặc lừa.

Giang Tử Mặc nói: “Như vậy là tốt nhất, bây giờ ai cũng biết em là tổng tài A Uyển, em không muốn nuôi tôi cũng phải nuôi.”

“Nhưng A Uyển là do anh sáng lập, em có thể làm nhân viên của anh cũng được mà, anh cứ trả tiền lương cho em là được.”

Lòng Giang Tử Mặc âm áp, đùa giỡn Quý Hoài: “Tôi phải trả bao nhiêu mới mời được em về làm? Hay là... trả lương theo ngày đi, thế nào?”

Quý Hoài thấy ánh mắt đùa cợt của hắn thì hiểu ra, cười nói: “Như vậy anh không lỗ chết à?”

“Em cảm thấy tôi sẽ chịu lỗ?” Giang Tử Mặc làm bộ kinh ngạc nhìn cậu.

“Đúng, anh sẽ lỗ đó. Đường đường là sếp sòng A Uyển lại phải phục vụ em mỗi ngày, anh lỗ vốn rồi.”

“Phục vụ em? À...” Giang Tử Mặc khẽ cười, Giang Tử Mặc đề cậu xuống: “Nếu đã một đêm một lần thì đến lúc thu hồi vốn rồi.”

Đêm nay Giang Tử Mặc đòi lại đủ vốn, có khi còn thừa. Hắn kéo Quý Hoài làm ở phòng khách rồi vào phòng ngủ, cuối cùng Quý Hoài bị làm tới mơ màng đầu óc, Giang Tử Mặc nói gì cũng gật đầu đồng ý.

Sáng tỉnh lại Quý Hoài vẫn còn sợ hãi, tối hôm qua làm loạn không biết đã đồng ý những gì, hỏi Giang Tử Mặc thì hắn không trả lời.

Tin tức bùng nổ trên mạng, còn Quý Hoài và Giang Tử Mặc thì làm tổ ở trong nhà. Lục Thất gọi điện đến chửi tung tóe, mấy ngày nay điện thoại liên tục gọi tới A Uyển, ngày nào cũng có phóng viên truyền thông tới chực chờ ở trước cửa công ty. Ngày nào đi làm cũng như đánh trận, khổ không để đâu cho hết.

Giang Tử Mặc đã nghe chuyện này rồi, hắn nói với Quý Hoài: “Vậy chuyển A Uyển lên thủ đô đi. Còn nữa, tôi đưa em tới chỗ này.”

Giang Tử Mặc và Quý Hoài quay trở về Kim Thành, nghỉ ngơi trong chốc lát rồi Giang Tử Mặc dẫn cậu tới một nghĩa trang. Quý Hoài tới nơi liền đoán ra, quả nhiên Giang Tử Mặc dừng lại trước hai ngôi mộ.

Trên hai ngôi mộ có khắc chữ “Giang Ân” và “Đào Uyển”.

Nghĩa trang rất tĩnh lặng, không khí yên ả.

Giang Tử Mặc nói: “Ba, mẹ, con mang người về cho ba mẹ xem.”

Quý Hoài nhìn ảnh chụp trên bia mộ, bỗng nhiên thấy hồi hộp. Cậu thẳng lưng lên, luống cuống đứng cho ngay ngắn.

Giang Tử Mặc nắm tay cậu, thấy Quý Hoài như vậy thì buồn cười: “Hồi hộp sao? Con dẫu xấu vẫn phải ra mắt ba mẹ chồng thôi.”

“Xấu dẫu mà xấu?” Quý Hoài kéo vạt áo, lại thẳng lưng lên.

Giang Tử Mặc bóp mặt cậu, cười nói: “Xấu thì không xấu, nhưng mà ngốc.” Rất ngốc rất dần, nếu không có hắn ở bên cạnh thì làm sao đây.

Quý Hoài gạt tay hắn ra, nhìn hai bức ảnh chụp mà đỏ mặt lên: “Anh nghiêm túc tý đi.”

Giang Tử Mặc phì cười rồi kéo Quý Hoài đi. Quý Hoài sững sốt, nắm chặt tay Giang Tử Mặc chạy theo hắn, “Chú Mặc, anh còn chưa giới thiệu mà...”

Đã ra tận mộ rồi, ba mẹ Giang Tử Mặc đều ở đó mà hắn lại không nói gì cả. Ít ra cũng phải giới thiệu một chút chứ, kiểu đây là bạn trai con, hoặc là đây là... chồng con.

“Đã giới thiệu lâu rồi.”

“Lúc nào? Anh đã nói gì đâu, lỡ hai bác không biết thì sao?”

Giang Tử Mặc kéo cậu lên xe, Quý Hoài không vui mím môi bắt đầu dỗi.

Giang Tử Mặc thấy thế thì cười, không giải thích mà lái xe về nhà luôn. Bây giờ cả sơn trang đều là nhà của họ, cả phía sau núi cũng là của họ. Lúc xuống xe, Lục Thất và Vương Văn Bản đã tới.

“Hoài thiếu gia cậu xem cậu đã làm gì đi! Mấy ngày nay anh của cậu gầy rồi! Gầy mất rồi!” Lục Thất oán giận.

“Lỗi em.” Quý Hoài đành nói.

Nghe vậy Lục Thất mới bớt bực đi một chút, Vương Văn Bản ngồi trên sofa chơi game, anh liền ra chơi cùng, một lúc sau đã nghe tiếng hai người chí chóe. Nhưng chỉ lát sau lại ngồi xuống cạnh nhau đánh ván tiếp theo.

Giang Tử Mặc vào thư phòng còn Quý Hoài mở tủ lạnh xem tối nay ăn gì. Cậu vẫn còn đang nghĩ mãi chuyện Giang Tử Mặc không giới thiệu cậu, có lẽ cha mẹ chú Mặc hy vọng có một người con dâu dịu dàng hiền hậu chứ không phải một thằng con trai như cậu, cha mẹ chú Mặc liệu có thất vọng không?

Dù sao, cậu biết Giang Tử Mặc được cha mẹ cưng chiều vô cùng, lúc trước cậu từng nghe Lục Thất kể. Trước kia, khi bác Giang mới gây dựng sự nghiệp, lúc thành lập công ty liền khăng khăng đặt tên là A Uyển, lấy tên của bác Đào để đặt. Cuối cùng công ty nổi danh trên thị trường, bác Đào cảm thấy nghe không hay nên bác Giang mới đổi đi.

Mà lúc chú Mặc lập công ty cũng lấy tên là A Uyển, giống như là để kỷ niệm vậy, công ty nho nhỏ năm xưa của Giang Bản vẫn còn đó, một nhà ba người họ Giang vẫn còn đó.

Quý Hoài lắc lắc đầu gạt hết những suy nghĩ hỗn loạn đi. Cậu làm một bàn đồ ăn thịnh soạn, bốn người ăn không hết. Cơm nước xong, Giang Tử Mặc kéo Quý Hoài đi không cho cậu rửa bát, sau đó đập Lục Thất một cước bảo anh đi rửa.

“Ăn chờ uống chực, đi rửa bát nhanh.”

Lục Thất khóc không ra nước mắt: “Nhà thì to như gì ấy, sao không mời giúp việc?”

“Đi mau.” Giang Tử Mặc lại đập anh một phát.

Quý Hoài nhìn bàn ăn hỗn độn, nghĩ tới Lục Thất chưa từng làm việc nhà, sao anh có thể xử lý nổi?

Giang Tử Mặc nói: “Tất nhiên là không phải do cậu ta làm rồi, kiểu gì cũng có người giúp.”

Quả nhiên thấy Vương Văn Bản xắn tay áo đuổi Lục Thất ra ngoài, một mình thu dọn bát đĩa vào bếp rửa sạch.

Hai người ăn xong thì đi, Giang Tử Mặc cố ý đuổi khéo nhưng Lục Thất vẫn muốn ở lại, thế là bị Vương Văn Bản kéo ra ngoài.

Buổi tối còn có việc phải làm, ở lại làm gì? Bốn người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau không làm gì cả?

Lên giường tắt đèn, Quý Hoài trở mình mấy lần vẫn không ngủ được. Giang Tử Mặc vỗ vỗ cậu, hỏi: “Sao vẫn chưa ngủ?”

“Ngủ bây giờ đây.”

Bỗng nhiên Giang Tử Mặc bật đèn lên, nhìn Quý Hoài hỏi: “Còn đang suy nghĩ chuyện ban sáng?”

“Không.” Quý Hoài kéo chăn lên che mặt.

Giang Tử Mặc thở dài, quay mặt đi, như là hơi ngượng ngùng.

“Tôi đã giới thiệu lâu rồi, chắc là vào lúc em mười sáu mười bảy tuổi.”

Quý Hoài kinh ngạc, khi đó bọn họ còn chưa chính thức ở bên nhau. Cậu nhớ rõ lúc ấy Giang Tử Mặc vẫn còn lúc nóng lúc lạnh, tính tình kỳ quái, lúc đó cậu rất sợ hắn.

“Cái ngày tôi để em vào nhà thì đã cho họ xem ảnh chụp của em rồi, chắc hẳn bọn họ rất vui.”

Hắn cô đơn nhiều năm như thế, cuối cùng cũng có người khiến cho linh hồn của hắn phục sinh, ba mẹ hắn là cũng rất vui vẻ. Thế là sau đó, cứ cách một quãng thời gian hắn lại đem ảnh chụp Quý Hoài tới cho ba mẹ xem, Giang Tử Mặc ngồi bên cạnh hai ngôi mộ, thấp giọng kể chuyện cho họ nghe.

“Ba, mẹ. Hai người nhìn xem Quý Hoài lại cao lên rồi, đã đến môi con.”

“Quý Hoài hôm nay vượt lớp, người con thích có giỏi không? Em ấy còn thi được hạng nhất, hạng nhất toàn khối.”

“Quý Hoài đã mười tám tuổi, trưởng thành rồi.”

“Quý Hoài thi đỗ vào Kinh Đại, em ấy nói là quà tặng cho con, con thích lắm. Hai người có thích không?”

Những lời ấy đã sớm nói cho cha mẹ biết rồi, nhưng chuyện này hơi ngượng nên Giang Tử Mặc vẫn không nói ra. Nếu Quý Hoài không hỏi, có lẽ cả đời hắn cũng không cho cậu biết.

- _____

Không biết có ai để ý không nhưng mộ của Giang Ân và Đào Uyển là mộ trống, không có di thể ;^;; Đọc đoạn chú ngồi nói chuyện với ba mẹ mà thương chú quá, đời chú sẽ như ti vi đen trắng nếu không có Xảo Hoài ;^;

176. Chương 177: Tiêu Trình Có Mắt Như Mù

Edit: anh Dờ

Buổi tọa đàm qua đi, Quý Hoài đi học trở lại. Cậu đã đoán trước được là sẽ rất phiền phức nhưng không nghĩ lại phiền tới mức này. Tất cả chỗ ngồi trong phòng học đều chật kín, ngoài hành lang còn xếp thành hàng dài.

Vị giáo sư già đi vào thì vô cùng khiếp sợ, nhìn thấy Quý Hoài thì chỉ chỉ vào cậu.

“Thầy ơi thầy đừng trách Quý học trưởng, chúng em đến nghe thầy giảng bài mà.” Một sinh viên lanh trí lên tiếng, tất cả đều gật đầu đồng tình.

Giáo sư già hừ một tiếng: “Các cô cậu nghĩ tôi không biết chắc, coi thường người già hả.”

Quý Hoài thở dài, chờ xong tiết xong cậu chạy ngay tới văn phòng gặp hiệu trưởng nói chuyện, hiệu trưởng cũng biết nếu để Quý Hoài xuất hiện ở trong trường thì sẽ rất phiền toái. Nhưng một sinh viên xuất sắc như thế, ông không dám chậm trễ.

Cho tới khi Quý Hoài cam đoan với hiệu trưởng rằng cuối kỳ sẽ đúng hạn đến thi, hơn nữa tuyệt đối không làm ảnh hưởng tới thành tích thì hiệu trưởng mới căn rằng đồng ý.

Lúc Lâu Việt tới tìm Quý Hoài thì cậu đã không còn tới trường nữa. Lâu Việt đành gọi điện thoại cho cậu: “Quý Hoài, cậu không đi học nữa hả?”

“Không phải là không đi, lúc thi thì tôi vẫn sẽ tới.” Quý Hoài nói.

“Tôi có thể đến tìm cậu chơi không? Cậu có bận lắm không vậy, không làm phiền cậu chứ?” Quý Hoài bậm

giờ là ông chủ của A Uyển, mỗi ngày đều bận rộn, nếu cậu đi tìm Quý Hoài có lẽ sẽ quấy rầy Quý Hoài làm việc.

“Không bận, cậu tới đây chơi đi.” Quý Hoài cho Lâu Việt địa chỉ.

Thực tế, Quý Hoài thực sự không bận, công ty có hai người cực tài giỏi là Lục Thất và Vương Văn Bản, cho dù Quý Hoài và Giang Tử Mặc có sống chết mặc bay phải bỏ trách nhiệm thì vẫn chẳng sao, cùng lắm thì bị bọn họ gọi điện thoại oán giận vài câu.

Giang Tử Mặc và Quý Hoài nếu rảnh rỗi thì sẽ tới công ty, có khi là Giang Tử Mặc xử lý công việc, có lúc là Quý Hoài xử lý.

Lúc Lâu Việt tới thì sợ hãi than: “Quý Hoài cậu che giấu kỹ thế, bọn tôi chẳng biết tý gì luôn.”

Quý Hoài đành phải kể sự tình cho Lâu Việt nghe, Lâu Việt kinh ngạc nhìn cậu rồi nhìn Giang Tử Mặc. Tuy là trước kia cậu cũng như Tiêu Trình, đều không xem trọng việc Quý Hoài và Giang Tử Mặc ở bên nhau, càng không tin một Giang Tử Mặc lạnh lùng như vậy lại có thể đối xử toàn tâm toàn ý với Quý Hoài. Nhưng bây giờ, Lâu Việt tin thật sự. Ngay cả công ty lớn như vậy cũng có thể chuyển về dưới tên Quý Hoài, đây không phải là yêu thật lòng thì là gì?

Lâu Việt tuy không học ở Kinh Đại nhưng trường cậu cách Kinh Đại không bao xa. Cậu rất hay tới Kinh Đại tìm Quý Hoài hoặc là Tiêu Trình.

Tiêu Trình cũng học Kinh Đại nhưng Quý Hoài gần như không gặp bao giờ. Tiêu Trình tiếp quản công ty của gia tộc nên ít khi tới trường, duy chỉ có hai lần, vì Lâu Việt nên Quý Hoài mới tiện thể gặp được Tiêu Trình.

Lâu Việt vui vẻ trò chuyện cả buổi chiều. Lúc sắp tới giờ cơm tối, Quý Hoài muốn mời Lâu Việt về ăn cơm nhưng Lâu Việt nhận một cuộc điện thoại rồi cáo lỗi ra về.

Quý Hoài thấy sắc mặt Lâu Việt không đúng lắm, liền hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì à?”

“Không, không có. Tiêu Trình gọi tôi về.” Lâu Việt muốn nói lại thôi, cuối cùng liền đi về luôn.

Cậu vội vã chạy về, vào cửa thì cẩn thận nhìn bên trong.

“Lăn vào đây!” Bên trong vọng ra tiếng quát giận dữ.

“Ồ.” Lâu Việt đóng cửa lại rồi đi vào.

Căn nhà này cách Kinh Đại không xa, lúc ấy Tiêu Trình mua để đến trường cho tiện, nhưng Tiêu Trình thường xuyên phải ở Kim Thành, chỉ dùng nơi này để ngủ tạm. Lâu Việt biết được chuyện này thì mặt dày đòi mượn chìa khóa, bây giờ nơi này trở thành chỗ Lâu Việt ở.

Mỗi lần Tiêu Trình lên thủ đô sẽ ở lại chỗ này, nhưng dạo này hắn đang chuẩn bị mở rộng nghiệp vụ lên thủ đô nên ở lại chỗ này suốt. Có điều tâm trạng Tiêu Trình vẫn luôn không tốt, Lâu Việt không dám trêu chọc vào hắn.

“Đi đâu mà bây giờ mới về?” Tiêu Trình chau mày nhìn cậu.

“Em... em đi ra ngoài chơi với bạn học...” Lâu Việt chột dạ rũ mắt xuống.

“Bạn học?” Tiêu Trình hừ lạnh một tiếng, sắc mặt trầm xuống, “Khai thật đi, rốt cuộc là đi đâu? Tìm Quý Hoài đúng không?”

“Em, em không...” Chữ cuối cùng lí nhí tới nỗi không nghe thấy.

Tiêu Trình giận dữ bước lên, Lâu Việt lấy tay che đầu theo bản năng. Tiêu Trình thấy thế thì không tức mà không có chỗ xả, “Đm, tìm cậu ta làm gì? Anh cần em xen vào à? Lâu Việt, em được lắm, anh...” Tiêu Trình chỉ vào cậu, “Lại đây!”

Lâu Việt bỏ tay xuống lộ ra đôi mắt, cẩn thận nói: “Em chưa nói gì đâu, Quý Hoài không biết.”

“Thật?”

“Thật đấy.” Lâu Việt thở phào, buông hẳn tay xuống, “Em chỉ đi gặp cậu ấy một chút thôi, em không nói gì cả. Á! Tiêu Trình... anh làm gì vậy?”

Tiêu Trình vác cậu lên bước vào trong phòng, lạnh giọng nói: “Đánh em.”

“Em đã nói gì đâu.” Lâu Việt bị ném lên giường vẫn còn kêu oan, Tiêu Trình túm lấy lật người cậu lại, phát một cái vào mông Lâu Việt: “Về sau nếu còn dám chõ mũi vào chuyện của anh, anh đánh em thật đấy.”

Lâu Việt tủi thân: “Em không có xen vào chuyện của anh, em chỉ muốn giúp thôi.”

“Anh cần em giúp à?” Tiêu Trình lại tét một cái nữa, “Dám đi tìm Quý Hoài sau lưng anh, nghĩ anh không dám đánh em?”

Lâu Việt đỏ mắt lên, vợ cái gối đầu rồi vùi mặt vào, Tiêu Trình thấy cậu nằm im không động đậy thì chợt chợt cậu: “Sao? Khóc đấy à?”

Lâu Việt vẫn nằm im, Tiêu Trình túm cổ cậu lật ra, thấy mắt Lâu Việt đỏ bừng ướt sũng. Tiêu Trình buồn cười bóp mặt cậu, hỏi: “Vẫn sợ đau như vậy sao?”

Lâu Việt lên án nhìn hắn: “Đương nhiên là sợ đau rồi, tối hôm qua còn nói không đánh em nữa.”

“Có đánh mạnh đâu.” Tiêu Trình lúng túng, “Em sợ đau thái quá rồi, đụng vào một chút là la toáng lên, lúc nhỏ như thế, bây giờ vẫn vậy.”

Lâu Việt trừng mắt nhìn hắn. Tiêu Trình thấy ánh mắt tủi thân của Lâu Việt thì sờ sờ mũi, cuối cùng không kiên nhẫn nói: “Anh sai rồi được chưa.”

Lâu Việt toét miệng cười: “Em không có giận.”

Tiêu Trình chỉ vào mặt cậu: “Được chiều sinh hư.”

Lâu Việt cười vui vẻ, ngồi dậy bổ lên lưng Tiêu Trình, “Tiêu Trình.”

“Làm sao?”

“Tiêu Trình.”

“Cái gì?” Tiêu Trình nhú mày.

“Haiz, Tiêu Trình.”

“Có gì nói nhanh, không là ăn đánh.” Tiêu Trình gỡ cậu xuống khỏi người mình.

“Chúng ta... chúng ta làm đi.”

Tiêu Trình liếc mắt nhìn cậu: “Bây giờ không sợ đau nữa?”

“Thế thì anh... làm nhẹ nhẹ thôi.”

“Nhìn xem anh có chiều em nữa không.” Tiêu Trình lại ném cậu xuống giường, lần này dù Lâu Việt có khóc, hắn cũng không buông tha.

“Anh, anh... anh đã nói là không đánh em nữa mà...” Lâu Việt khóc, vươn tay ra kéo kéo Tiêu Trình, Tiêu Trình bị Lâu Việt khiến cho tức đến phát cười, gạt tay Lâu Việt ra, dưới thân hung ác đẩy vào, “Em cảm

nhận lại cho kỹ, anh có đang đánh em hay không? Hửm?”

“Nhưng mà em đau lắm hu hu...”

Tiêu Trình dè giọng nói: “Đau cũng phải chịu.”

Lâu Việt cắn răng khóc nức nở, Tiêu Trình từ nhỏ đã thấy Lâu Việt khóc, sớm quen với việc cậu động tý là rơi nước mắt rồi. Thế là hắn cứ mặc kệ cho Lâu Việt khóc, làm càng ác thì Lâu Việt sẽ không khóc nữa, lúc đó cậu lại tự mình quần lên, vậy mới tốt.

Làm xong, Tiêu Trình vỗ vỗ thất lưng để Lâu Việt nằm xuống, Lâu Việt giật mình gào lên: “Đau! Đau!”

“Đau cái gì, có vỗ mạnh đâu.” Tiêu Trình bực mình đẩy cậu nằm ra, chính hắn cũng nằm xuống.

Lâu Việt rên rỉ vài tiếng rồi mệt mỏi, chốc lát sau thâm thì nói: “Em muốn đi tắm.”

“Tự đi.”

“Em không dậy được, chỗ nào cũng đau hết á, anh, anh Trình.”

“Im.” Tiêu Trình ngồi dậy hung dữ trừng Lâu Việt, nhưng chỉ lát sau đã nhận thua trước vẻ mặt tội nghiệp đáng thương của cậu. Cái thằng này, từ nhỏ tới lớn chỉ giỏi trò ra vẻ ngoan ngoãn để thương.

Tiêu Trình bế cậu lên đi vào phòng tắm rồi đặt vào bồn tắm, còn hắn thì đứng bên cạnh lấy vòi sen tắm rửa sạch sẽ, tắm xong thì đi ra ngoài.

Lâu Việt ngâm một lúc rồi kỳ cọ tắm rửa, quần khăn tắm đi ra ngoài, lúc đi ngang qua gương thì soi một lát, may mà không để lại dấu vết gì.

Mấy ngày trước về bị đại ca nhìn thấy dấu hôn trên cổ, suýt nữa thì bị nghiêm hình tra hỏi, nhót trong nhà không cho đi đâu hết. Nếu không phải do đại ca của cậu quá bận không có thời gian quản lý, bằng không anh nhất định sẽ đuổi theo Lâu Việt.

Hay là nói luôn với đại ca cho rồi.

Em với anh Tiêu Trình đang như vậy.

Đại ca chắc chắn sẽ đánh chết cậu, không, đại ca sẽ đánh chết Tiêu Trình. Cho dù hai nhà có giao tình bao nhiêu năm, đại ca cậu có vượt hết thể diện cũng sẽ đánh chết Tiêu Trình.

Lâu Việt run rẩy toàn thân, lòng thầm sợ hãi.

Tiêu Trình cũng sẽ không vui, có lẽ Tiêu Trình căn bản sẽ không thừa nhận, hai người bọn họ có là gì của nhau đâu? Cùng lắm thì là bạn giường, bạn chơi với nhau từ nhỏ biến thành bạn giường, còn không tính là thanh mai trúc mã.

Lâu Việt mệt mỏi thở dài quay lại giường, thấy Tiêu Trình đang nghe điện thoại.

“Được, sắp xếp cho tôi, dạ tiệc ngày mai tôi sẽ tới đúng giờ.” Hắn dập máy xong, Lâu Việt tò mò hỏi: “Tối mai anh đi đâu à?”

“Dạ tiệc từ thiện, mời một số doanh nhân nổi tiếng ở thủ đô.”

“Vậy... Quý Hoài cũng đi à?” Lâu Việt cẩn thận nhìn hắn.

Tiêu Trình trừng mắt, nói: “Lo chuyện bao đồng.”

“Em hỏi một tý thôi mà.” Lâu Việt ủ rũ oán thầm: Nếu Quý Hoài đi, anh bỗng dưng nhớ lại tình cũ thì làm sao bây giờ? Vậy chẳng phải một năm nay em cho anh làm phí công à.

Tiêu Trình lên giọng dạy bảo: “Hỏi cái gì mà hỏi, cậu ta đi thì anh sẽ không đi chắc? Đừng có nghĩ mấy việc đó nữa, không cho trốn tiết ra ngoài.”

Lâu Việt trợn mắt trắng, mắt húng xoay người không nhìn Tiêu Trình nữa.

Cậu chỉ biết là, nếu nhắc tới Quý Hoài thì Tiêu Trình sẽ phát giận. Vài năm nay vẫn thế, Quý Hoài người ta có thích anh đâu! Rõ ràng ngay trước mắt có một người thích anh đến vậy, Tiêu Trình là đồ có mắt như mù!

Lần đó cũng là cậu chủ động, thừa dịp Tiêu Trình uống say rồi dính lấy hắn, chẳng phải khi đó Tiêu Trình cũng không từ chối cậu hay sao, còn chiếm lời bao nhiêu năm như vậy.

Cậu không dám nói chuyện này ra, nếu nói ra, người nhà cậu sẽ đánh chết Tiêu Trình. Vả lại, nếu để người khác biết thì Tiêu Trình chắc chắn sẽ không vui.

Cậu cắn chặt răng, tức tối nhắm mắt lại.

Tiêu Trình thấy cậu hồi lâu không nhúc nhích thì cầm tay Lâu Việt bỏ vào trong chăn. Người lớn dùng rồi mà đêm nào ngủ cũng không yên ổn, cả đêm Tiêu Trình phải đắp lại chăn cho Lâu Việt mấy lần.

- _____

Vì cậu Trình bị mắc chứng bả lộn lên đầu giai đoạn cuối, CP này sẽ kéo dài tới phiên ngoại mới giải quyết xong, các thím hãy chuẩn bị gạch đá và trà nước để uống cho nhuận họng, vì sắp tới cậu Trình đầu tôm sẽ gây ức chế trên diện rộng không kém Lục đầu đất.

177. Chương 178: Cầm Lấy Mà Chơi

Edit: anh Dờ

Hôm sau Lâu Việt bị Tiêu Trình đuổi đi học, Lâu Việt bất mãn lết xác tới trường, cậu gửi tin nhắn cho Quý Hoài hỏi tối nay rảnh không, Quý Hoài trả lời rằng tối nay có việc nên không đi được.

Lâu Việt nghi là Quý Hoài cũng đi tham gia cái dạ tiệc từ thiện kia, cậu định tan học về sẽ đi ngăn Tiêu Trình lại. Ai ngờ lúc về thì Tiêu Trình đã ra ngoài rồi, cậu sốt ruột gọi điện thoại cho Tiêu Trình.

“Tiêu Trình, anh đang ở đâu thế?”

Đầu kia, có vẻ như Tiêu Trình đang nói chuyện với người khác, trả lời cho có lệ: “Đang có việc bên ngoài, tan học thì về nhà sớm đi.”

“Ở nhà chán lắm, em đến chỗ anh nhé?”

“Đừng làm loạn.” Tiêu Trình dạy dỗ, “Về sớm đi, buổi tối anh sẽ về. Đừng có ăn đồ ăn nhanh, lúc trước làm thế cho em ở nhà hàng kia rồi đấy, cầm thẻ ra đó mà ăn.”

Lâu Việt uể oải: “Em không muốn ăn.”

“Ngoan, ăn đi, tối đem đồ ăn ngon về cho em.” Tiêu Trình vội vã cúp máy.

Lâu Việt buồn bực tựa vào sofa bắt đầu rầu rĩ, nếu cậu không đi theo, Tiêu Trình sẽ thích Quý Hoài trở lại thì làm sao đây? Vậy thì chẳng phải cậu không còn cơ hội hay sao.

Không được, cậu cũng phải đi.

Cậu hạ quyết tâm, nhưng một mình đến đó kiểu gì cũng bị Tiêu Trình mắng, hay là tìm một người nào đó đỡ đần?

Bữa tiệc bắt đầu lúc bảy giờ tối, hàng loạt siêu xe đỗ trước hội trường, đèn sáng rực rỡ, trên thảm đỏ toàn là các doanh nhân hoặc minh tinh trong giới giải trí. Ai cũng mặc những trang phục tinh xảo đẹp đẽ, bên người là một mỹ nữ đi kèm đang tươi cười hòa nhã.

Lâu Việt xuống xe, nhìn vào trong hội trường, có vẻ như trong đó rất nhiều người. Cậu hơi do dự, nếu cứ thế đi vào thì kiểu gì cũng bị Tiêu Trình đánh.

Bỗng nhiên di động vang lên, cậu lấy ra xem thì phát hiện ra là đại ca, Lâu Việt sợ tới mức cúp máy cái rụp. Đúng lúc này thì đại ca cậu lại rảnh mới chết chứ, ổng sắp tới bắt cậu mất rồi.

Cậu thở dài rầu rĩ. Quý Hoài đi đến bên cạnh cậu hỏi: “Làm sao thế, sao cứ đứng ở cửa không đi vào?”

“Vào đây.” Cậu lấy lại tinh thần.

Cậu đến cùng Quý Hoài, không đúng, là Quý Hoài dẫn cậu tới, cũng không hề hỏi vì sao cậu lại muốn tới.

Cậu càng nghĩ càng thấy an tâm, có Quý Hoài ở đây Tiêu Trình sẽ không đánh cậu, sẽ không tính sổ chuyện cậu lên theo tới đây nữa.

Buổi đầu giá trong hội trường đã mở màn, tất cả mọi người dù có quen nhau hay không thì cũng bắt đầu nâng ly bắt chuyện với nhau. Lâu Việt giả làm trợ lý của Quý Hoài để đi vào, Quý Hoài đứng đằng trước chào hỏi từng người, còn cậu thì đứng sau nhìn ngang ngó dọc, hội trường lớn như vậy, vẫn chưa thấy Tiêu Trình đâu.

Hay là anh ấy không tới?

Chắc là không đâu, công ty anh ấy xảy ra vấn đề nên đang gấp rút tìm nhà đầu tư. Hôm nay có bao nhiêu nhà đầu tư tới tham dự, cơ hội tốt thế này Tiêu Trình sẽ không bỏ qua.

Cậu buồn bã đi theo sau Quý Hoài, nếu Tiêu Trình không tới thì cậu cũng về vậy.

“Quý Hoài.” Bỗng nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên, Lâu Việt ngẩng đầu lên thì thấy quả nhiên là Tiêu Trình.

Tiêu Trình thấy cậu thì nhíu mày, sắc mặt trầm xuống. Lâu Việt hơi chột dạ, núp phía sau Quý Hoài

“Tới lúc nào vậy?” Quý Hoài đứng phía trước chắn tầm mắt của Tiêu Trình.

“Vừa tới.” Hắn thu lại sắc mặt không vui, nói: “Cậu không nên mang Lâu Việt tới đây, em ấy không giống cậu, không phù hợp với những chỗ như thế này.”

Có gì mà không giống? Có lẽ trong mắt Tiêu Trình, cậu không giống với Quý Hoài thật, so thể nào cũng kém hơn Quý Hoài.

Lâu Việt ở sau lưng Quý Hoài thầm thì: Nếu không phải do em vừa xinh xắn đáng yêu lại còn rộng lượng, em đã sớm đập nhau với Quý Hoài rồi.

Quý Hoài cười khuyen nhủ: “Đến chơi một chút thì không sao đâu.”

Tiêu Trình không nói gì nữa, coi như ngầm cho phép.

Lâu Việt nhìn thấy Tiêu Trình cũng không cảm thấy vui hơn tẹo nào. Bên phải Tiêu Trình là Quý Hoài, bên trái là người bạn gái cùng hấn tới dự tiệc. Lâu Việt đi rất chậm ở phía sau, những người đằng trước cũng không quay lại liếc cậu một cái, chào hỏi bắt chuyện hết người này tới người khác.

Cho dù cậu tới đây cũng đâu làm được gì, cậu chẳng thể tách Tiêu Trình và Quý Hoài ra. Cậu cũng không thể giống mấy em gái, hợp tình hợp lý chen vào giữa bám lấy tay Tiêu Trình, trừng mắt với Quý Hoài tuyên bố chủ quyền.

Mà Quý Hoài có liên quan đến chuyện này đâu, cậu có giận cũng chẳng làm gì được.

Lâu Việt chậm rãi đứng lại, không đi theo nữa. Cậu đến gần bàn tiệc lấy mấy miếng bánh ngọt để ăn, vừa ăn vừa nhìn Tiêu Trình, Tiêu Trình cười rất vui vẻ. Nhìn hai bên khóe miệng Tiêu Trình cong lên, Lâu Việt chỉ muốn đi ra đề hai mép hấn xuống.

Bình thường ở nhà toàn cau có khó chịu với cậu, một ngày không dạy dỗ cậu thì giống như cuộc đời không viên mãn, thế nhưng lúc này lại cười hơn hở vui vẻ đến thế.

Chỉ nhỏ hơn có bốn tháng thôi mà, thật sự coi cậu như trẻ con hay sao. Anh xem trẻ con nhà ai lại cho anh làm mỗi đêm như vậy, vừa mắng mỗ lại còn chiếm hời từ em.

Lâu Việt oán hận cầm ly rượu lên tu ừng ực.

“Việt Việt.”

Lâu Việt tý thì sắc, cậu khiếp sợ nhìn người trước mặt: “Anh!”

“Sao em lại ở đây? Lại còn uống rượu!” Lâu Vệ Hành tức giận giật ly rượu trong tay cậu, “Vừa rồi anh gọi sao không nghe máy?”

“Vây... vậy ạ? Anh gọi... gọi điện cho em á? Em không để ý nữa.”

Lâu Vệ Hành vạch trần cậu: “Việt Việt, từ nhỏ tới lớn em không biết nói dối.”

Lâu Việt uể oải, lại cắn một miếng bánh, hai má căng phồng hỏi anh: “Anh, anh gọi có chuyện gì vậy?”

“Có chuyện gì à?” Lâu Vệ Hành lên giọng, lại sợ làm người khác chú ý thế là dè giọng xuống, “Việt Việt, sao em không nói câu nào đã đi rồi? Anh gọi mấy cuộc em đều trả lời cho có, cuối cùng còn không nghe điện thoại luôn. Em sợ anh hỏi em người kia là ai sao?”

“Không...” Lâu Việt chột dạ nhìn bánh ngọt trên bàn, không dám nhìn đại ca.

Lâu Vệ Hành cố nén giận, cố gắng tỏ ra dịu dàng: “Tỷ nữa về chỗ anh ở.”

“Không, tối em còn phải về trường, ngày mai có tiết sớm.”

“Anh sẽ kêu tài xế Vương đưa em đi, tối nay về chỗ anh.”

“Em không đi.” Lâu Việt mắt hững, dài mặt ra.

Lâu Vệ Hành nhìn thấy cậu như vậy thì vô cùng bất đắc dĩ, em trai từ nhỏ đã bị chiều hư. Lúc còn nhỏ không thể đánh không thể mắng, nói hai câu đã khóc, người nhà lại không nỡ nhìn cậu khóc, thế là lớn lên rồi Lâu Việt vẫn y cái tính đó.

Anh là anh trai, chỉ có thể thấp giọng khuyên bảo cậu: “Việt Việt, tối về chỗ anh ở đi, ký túc xá chật chội lắm. Mấy ngày nữa anh lại về rồi, em không định ở cùng anh vài ngày hay sao?”

“Anh....” Lâu Việt nhìn Tiêu Trình trong đám đông, bất đắc dĩ đồng ý với Lâu Vệ Hành.

Sau đó cậu liền theo đuôi Lâu Vệ Hành, chuyện làm ăn cậu không hiểu, cậu không biết anh trai cậu đang nói chuyện gì với người ta nữa, cậu nhàm chán ngáp một cái.

Tiêu Trình đi một vòng cuối cùng cũng đụng mặt Lâu Vệ Hành, lại gần chào hỏi anh, “Đại ca tới rồi đấy ạ.”

Hai nhà là hàng xóm bao nhiêu năm, sau khi lớn lên tuy đã chuyển ra chỗ khác nhưng tình nghĩa vẫn còn đó, Tiêu Trình cũng gọi Lâu Vệ Hành một tiếng đại ca giống Lâu Việt. Lâu Vệ Hành cũng đối xử với Tiêu Trình như em trai ruột.

“Việt Việt có gây phiền phức cho cậu không, hai đứa lên thủ đô, Việt Việt lại không hiểu chuyện, chỉ có thể giao cho cậu chăm sóc.”

“Đại ca khách khí rồi, Việt Việt lớn lên cùng em, em cũng coi em ấy như người nhà mà.”

Lâu Việt ngồi trên ghế bên cạnh, chân chống xuống đất xoay tròn một vòng, không hề liếc mắt nhìn Tiêu Trình lấy một cái.

Lâu Vệ Hành hỏi han Tiêu Trình chuyện công ty, Tiêu Trình đều đáp rằng còn vài vấn đề cần thỉnh giáo. Lâu Việt nghe không hiểu, bọn họ luôn nói những chuyện mà cậu không hiểu.

“Có muốn anh hỗ trợ không?” Lâu Vệ Hành hỏi.

Tiêu Trình cười, từ chối: “Không cần đâu anh ạ, em đã giải quyết rồi.”

“Cái gì? Anh giải quyết rồi? Lúc nào vậy, sao em không biết?” Lâu Việt kinh hãi. Mới giữa trưa hôm nay Tiêu Trình còn đau đầu chuyện công ty, sao bây giờ đã giải quyết rồi?

“Tìm được đối tác hợp tác rồi.” Tiêu Trình nói, “Trần tổng - Trần Ngư* của Yaocheng International khu vực Trung Quốc.”

“Là cậu ta à, anh biết.” Lâu Vệ Hành gật đầu cười: “Nếu cậu ta đồng ý hợp tác thì dự án của cậu không còn gì phải lo lắng nữa rồi.”

Tiêu Trình cũng biết điều ấy, cho nên hắn không ngờ vừa rồi Quý Hoài lại giới thiệu Trần tổng cho hắn. Yaocheng International có quy mô quốc tế, cổ phần đầu tư của công ty này trải dài trên phạm vi toàn cầu. Mà chi nhánh mở tại Trung Quốc thì do Trần Ngư một tay quản lý, chỉ nghĩ thôi cũng đủ biết thủ đoạn của vị Trần tổng này cao thâm tới nhường nào.

Lâu Việt thấy Lâu Vệ Hành và Tiêu Trình lại nói tới chuyện kinh doanh thì nhảy xuống khỏi ghế: “Anh, chúng ta về đi.”

“Dạ tiệc còn chưa chấm dứt, đi thế nào được. Em ra chỗ nào yên tĩnh ngồi đợi đi, chút nữa anh tới tìm em.” Lâu Vệ Hành sợ cậu chạy lung tung nên tìm một chỗ bảo cậu ngồi xuống, sau đó đi mất.

Đấu giá vẫn đang diễn ra, Lâu Việt thấy Tiêu Trình cũng mua vài món đồ, trong đó có một chiếc vòng cổ đá quý thì mua tặng luôn cho cô bạn gái đi cùng.

Lâu Việt bị chọc tức. Trong lòng Tiêu Trình, đứng thứ nhất là Quý Hoài, sau đó còn hai ba bốn năm sáu cô nàng khác, sau cùng mới là cậu, cậu chỉ là bạn giường!

Cậu ngồi trên sofa giận dữ, đấu giá đã kết thúc mà cậu cũng chẳng để ý.

Tiêu Trình đi đến trước mặt cậu nói: “Đại ca tỵ nữa mới xong việc, anh mang em về trước.”

Lâu Việt không thèm để ý tới hắn, Tiêu Trình quay ra nói với cô bạn gái: “Tôi gọi xe đưa em về trước.”

“Được.” Cô nàng gật đầu rồi bước ra ngoài.

Tiêu Trình ngồi xuống cạnh Lâu Việt, nâng cằm cậu lên, “Sao lại giận dỗi rồi?”

“Em không có.” Lâu Việt gạt tay hắn ra.

“Đừng tưởng hôm nay đại ca ở đây thì anh không dám đánh em.” Tiêu Trình trầm giọng đe dọa.

Lâu Việt nghe vậy thì vênh mặt lên: “Anh đánh đi, nếu anh dám làm gì em, đại ca sẽ không tha cho anh.” Ánh mắt cậu lướt xuống dưới quần Tiêu Trình. Tiêu Trình tối sầm cả mặt, chụp mặt Lâu Việt ép cậu ngẩng đầu lên.

Hắn vỗ một phát lên lưng cậu, “Là cái loại đánh này này, không phải là cởi quần áo “đánh” em.”

“Lưu manh!” Lâu Việt đỏ mắt nhìn hắn.

“Rốt cuộc là làm sao?” Tiêu Trình bắt đắc dĩ nhìn cậu, “Còn chưa tính sổ với em chuyện dám lén chạy tới đây, trái lại còn dám giận dỗi.”

“Liên quan gì đến anh.” Lâu Việt nói, “Anh không thích nhìn em giận dỗi thì đi nhìn Quý Hoài ý, hoặc là đi nhìn cái cô kia kia, dù sao bọn họ sẽ không giận dỗi anh.”

Tiêu Trình cắn răng giận dỗi nhìn cậu, cuối cùng đứng dậy đi mất.

Thấy hắn đi rồi, Lâu Việt càng không vui. Cậu biết mình nói quá rồi, bình thường chỉ có Tiêu Trình hay dạy dỗ cậu, nếu cậu dám nói lại, Tiêu Trình sẽ giận chết cậu luôn, sẽ không để ý tới cậu nữa.

Lâu Việt chán nản cúi đầu, mắt càng ngày càng đỏ.

Nào ngờ chốc lát sau Tiêu Trình quay lại, ném một cái hộp cho cậu, mặt hầm hầm nói: “Cầm lấy mà chơi.”

“Á, cái gì vậy?” Cậu luống cuống bắt lấy, nhìn lên thì Tiêu Trình đã đi rồi.

“Cái gì vậy chứ...” Lâu Việt mở hộp ra, nhìn thấy bên trong là một con dấu.

Chính là con dấu khi nãy được bán đấu giá. Lâu Việt còn nhớ lúc Tiêu Trình muốn đấu giá món đồ này cậu đã rất bức bối. Cậu nghe giới thiệu hình như đây là cái đồ gì gì mà vị vua nổi tiếng thời Trung cổ châu Âu thường dùng. Lúc ấy bởi vì thấy giá quá cao, Lâu Việt còn oán thăm Tiêu Trình vung tiền như rác.

Ai ngờ lại là đồ mua cho cậu, hơn nữa lại là mua về cho cậu chơi?

- _____

Trần Ngự Trần tổng bên bộ *Cách làm một tình nhân ngoan ngoãn* cùng tác giả qua cameo ở đây =))))))))))
Hình như đã nhắc tới một lần rồi.

Truyện có tên gốc là _____, ai hứng thú thì đọc thử. Tôi cáo từ, nghe nói là truyện ngược, lại còn có tra công

178. Chương 179: Anh Đừng Đi Tìm Anh Ấy

Edit: anh Dờ

Lâu Việt cầm con dấu trong tay mà tim đập thình thịch.

Cậu nhảy dựng lên chạy ra cửa, thấy Tiêu Trình vừa mới lên xe, cậu chạy vội qua đó, đập bồm bộp lên cửa kính.

“Tiêu Trình, Tiêu Trình!”

“Gọi cái gì mà gọi?” Tiêu Trình nhú mày hạ cửa kính xuống.

Lâu Việt kéo cửa xe ra nhưng nó không nhúc nhích, sốt ruột nói: “Tiêu Trình, anh mở cửa đi, em về cùng anh.”

“Tối nay về với đại ca đi.”

“Em không đi.” Lâu Việt ngắt lời hắn, “Em muốn về nhà với anh cơ, anh mở cửa đi mà.”

Tiêu Trình đập cái tay đang bám trên cửa kính của Lâu Việt xuống, nhú mày nói: “Quay về bên chỗ đại ca đi, đêm nay anh không muốn “đánh” em.”

“Anh muốn đánh em cho anh đánh mà!” Lâu Việt mở đôi mắt to tròn nhìn Tiêu Trình, mắt cậu luôn luôn mang vẻ đơn thuần vô tội.

Tiêu Trình thấy Lâu Vệ Hành đang đi về phía này thì cố gắng che giấu đôi con ngươi đang trầm xuống, hần lạnh lùng nói: “Không được, tối nay ngoan ngoãn về với đại ca đi.”

“Em muốn ở với anh cơ.” Lâu Việt tủi thân cúi đầu, Tiêu Trình biết Lâu Việt đã quen giở trò làm nũng này. Có trách thì trách khuôn mặt như búp bê của cậu, làm ra biểu cảm gì thì vẫn cứ dễ thương.

Tiêu Trình sợ mình không nhịn nổi trước, nâng cửa kính xe lên rồi nhanh chóng đạp ga đi.

Lâu Việt bám trên cửa kính xe sốt ruột không thôi, Lâu Vệ Hành ở phía sau thấy thế thì kéo cậu lại, “Việt Việt, em làm gì đấy?”

Tiêu Trình lái xe đi rồi, Lâu Việt tức giận gặt tay anh cậu ra. Lâu Vệ Hành nghi ngờ nhìn cậu, trong lòng như phát hiện ra cái gì đó.

“Em...” Dây thần kinh nào đó của Lâu Vệ Hành như đứt phụt, “Em với Tiêu Trình là sao!?”

Lâu Việt nắm con dấu trong tay rầu rĩ, Lâu Vệ Hành càng nhìn càng thấy không đúng, nhớ tới lần trước về nhà, trên cổ Lâu Việt có dấu hôn. Lúc ấy anh tưởng là do một cô gái để lại, sợ thằng em ngốc nghếch rơi vào tay cô nàng dữ như cọp nào. Nhưng bây giờ anh nghĩ tới một loại giả thiết khác, mà giả thiết ấy hôm nay đã thành sự thật.

Hai tay anh đặt trên vai Lâu Việt, mắt nhìn thẳng vào cậu: “Việt Việt, em nói thật cho anh, em với Tiêu Trình có phải...” Anh càng nói càng sợ, bởi vì Lâu Việt đỏ mặt lên!

Lâu Vệ Hành không thể tin nổi, nhóc con anh nâng như nâng trứng cứ thế bị người ta câu mất?! Anh vừa sợ vừa tức giận, ngón tay siết chặt lấy bả vai cậu.

“Việt Việt! Nói cho rõ ràng đi!”

Lâu Việt lúng túng nhú mi lại, ấp úng nói: “Không, anh đừng nghĩ nhiều, em mệt rồi. Chúng ta về đi.”

Lâu Vệ Hành sốt ruột: “Việt Việt!”

Lâu Việt ra chiều ngáp một cái, nước mắt rướm ra, “Anh, em mệt quá, chúng ta về nhà đi.”

Lâu Vệ Hành muốn động thủ cũng không được, nếu đây không phải là em trai bảo bối của anh mà là một thằng khác, anh sớm đánh cho ba mẹ nó nhận không ra rồi. Nhưng đây lại là bảo bối của cả nhà bọn họ, không động vào được, mắng cũng không xong. Lâu Vệ Hành ngậm chém giết Tiêu Trình ở trong lòng, chỉ có thể bất đắc dĩ đưa Lâu Việt về.

Lâu Việt lên xe thì không nói gì nữa, cậu híp mắt ngủ. Lâu Vệ Hành giận đùng đùng nhưng không dám mắng Lâu Việt, vậy phải tìm một người khác để phát hỏa.

Xe chạy về tới nhà, anh đánh thức Lâu Việt: “Việt Việt, dậy đi, đến nhà rồi.”

“Ồ.” Lâu Việt ngáp một cái rồi xuống xe. Căn nhà này là do Lâu Vệ Hành trước kia tới thủ đô bàn chuyện làm ăn nên mua nhà cho tiện đi lại. Lâu Việt chưa từng tới đây, Lâu Vệ Hành ném chìa khóa ra ngoài cho cậu, “Việt Việt, cầm chìa khóa về trước đi, anh có việc phải ra ngoài một lát.”

Lâu Việt cầm chìa khóa trong tay mà chưa kịp phản ứng lại, trẽ thế này rồi anh còn có chuyện gì?

Hay là....

Tất cả sự buồn ngủ của Lâu Việt tan biến hết, cậu nhảy ra đầu xe, giang hai tay ra ngăn cản Lâu Vệ Hành: “Anh!”

“Đệt!” Lâu Vệ Hành phanh gấp, thiếu chút nữa thì đâm trúng cậu rồi.

Anh mở cửa xuống xe, giận điên người đi đến trước mặt Lâu Việt, “Lâu Việt, em có biết em đang làm gì không? Em không muốn sống nữa à!?”

“Anh, anh đi tìm Tiêu Trình đúng không?”

Lâu Vệ Hành rất cố gắng mới nhịn được không đánh cậu, đây là em trai của anh, là do cha mẹ sinh ra. Anh chỉ vào mặt Lâu Việt, không muốn nói với cậu một câu nào nữa: “Em về nhà ngoan ngoãn ngồi đợi, không có sự cho phép của anh thì không được ra ngoài!”

Đây là lần đầu tiên Lâu Vệ Hành quát tháo với cậu như vậy, Lâu Việt mím môi kiên quyết nhìn anh.

Lâu Vệ Hành lại nạt thêm một câu: “Đi về!”

Lâu Việt bị anh dọa sợ run người, nhưng vẫn kiên quyết năn nỉ Lâu Vệ Hành, “Anh, anh đừng đi tìm Tiêu Trình được không?”

Lâu Vệ Hành gạt tay cậu ra, lên giọng: “Em với Tiêu Trình ở bên nhau? Có phải do nó ép em không?”

“Không phải, không phải...” Lâu Việt vội lắc đầu, “Là em thích anh ấy, nếu không phải do em cứ bám riết lấy anh thì Tiêu Trình không để ý tới em đâu.”

“Lại còn biện hộ cho nó nữa?? Lâu Việt, em, em tìm con trai...”Lâu Vệ Hành tức giận đến mức nói năng lộn xộn, chỉ vào Lâu Việt mà không biết nên mắng thế nào.

“Anh, là em không nên bám lấy Tiêu Trình.”

“Im ngay! Em về nhà đi, chờ anh về xử lý em sau.”

“Anh!” Lâu Việt gấp tới đỏ cả mặt, nếu bị đại ca tìm tới cửa, kiểu gì Tiêu Trình cũng thuận theo cái cố này mà vứt bỏ cậu mất. Tiêu Trình đã không còn kiên nhẫn rồi, nếu không phải do cậu vẫn mặt dày bám lấy, bọn họ đã sớm không liên quan gì tới nhau.

“Anh, em xin anh đấy, anh đừng đi được không? Anh, em xin anh, nếu anh làm thế Tiêu Trình sẽ không...”
Sẽ không vui.

“Bốp!” Lâu Vệ Hành nổi giận tát một phát lên mặt Lâu Việt, tát xong không chỉ có Lâu Việt sưng sờ mà Lâu Vệ Hành cũng ngó người. Lâu Việt mở to đôi mắt đỏ bừng, không thể tin được mà nhìn anh, từ nhỏ tới lớn trong nhà không ai dám đánh dám mắng cậu, cho dù cậu có nghịch ngợm thế nào đi nữa.

Đây là lần đầu tiên cậu bị người ta đánh, trừ Tiêu Trình ra. Lại còn là anh trai ruột của cậu, cậu vừa tủi thân vừa khó chịu, mặt ngày càng đỏ ửng, nghẹn ngào cắn chặt môi.

Lâu Vệ Hành đau lòng muốn an ủi cậu, nhưng cứ nghĩ tới chuyện vừa rồi là lại tức. Anh quay vào xe, nhắm mắt làm ngơ khỏi động xe.

“Anh!” Lâu Việt thấy anh vẫn định đi thì bổ nhào lên mũi xe, “Anh! Em xin anh đấy!” Nói xong thì quỳ một gối xuống trước mũi xe, nước mắt ứa ra.

Lâu Vệ Hành vừa tức vừa thương, nhưng cuối cùng vẫn là giận nhiều hơn. Anh xoay vô lăng tránh Lâu Việt ra, ai ngờ Lâu Việt bật dậy từ trên đất lại chạy ra đầu xe anh. Lần này cậu quỳ rạp cả hai đầu gối xuống, hai tay chặn lại đầu xe, khóc càng lúc càng lớn.

“Anh, anh đừng đi, em xin anh, anh đừng đi tìm anh ấy...” Lâu Việt như không thiết sống nữa tiếp tục bổ lên đầu xe, anh không thể lúc nào cũng phanh kịp như vừa nãy được, thẳng em ngốc này! Không cần mạng nữa hay sao!

Lâu Vệ Hành phần hận đâm mạnh lên vô lăng, bởi vì đang cố gắng nén giận mà vẻ mặt trở nên vặn vẹo. Em trai của anh, em trai bảo bối của anh quỳ trước mặt cầu xin anh, bảo anh đừng đi tìm thằng khốn nạn kia tính sổ. Anh cũng chưa biết mình sẽ xử lý Tiêu Trình thế nào, thẳng em ngốc này lại lấy cách tự mình hại mình để khiến anh đau lòng, để bảo vệ Tiêu Trình.

Lâu Việt thành công rồi, anh đúng là không đành lòng nhìn cậu tự tổn thương mình như vậy.

Lâu Vệ Hành xuống xe kéo cậu từ trên đất lên, nghiêm mặt nói: “Chân có đau không?”

Lâu Việt cười nịnh nọt: “Không đau.”

Không đau mới lạ, thằng em của anh sợ nhất là đau, bị đau một chút thôi cũng khóc lóc kêu gào như bị người ta tấn một trận. Quỳ mạnh hai đầu gối cái rầm như thế, đầu gối chắc chắn bị bầm rồi.

“Về nhà.” Tâm trạng Lâu Vệ Hành cực kỳ xấu, nhưng vẫn ngồi xuống nói với Lâu Việt.

Lâu Việt ngọt ngào cười rộ lên, khoác tay lên lưng Lâu Vệ Hành, “Anh, anh là tốt nhất.”

“Đừng có dẻo mồm, vô tác dụng.”

Lâu Vệ Hành dìu cậu vào nhà, sau đó xem vết thương trên đầu gối cậu, quả nhiên là xanh tím một mảng lớn. Lâu Vệ Hành sờ vào chính mình rồi mắng Lâu Việt vài câu, cậu đều ngoan ngoãn đáp lại.

Phát tát trên mặt vẫn còn rất rõ, da Lâu Việt trắng, bị tát một cái mà mặt sưng lên. Lâu Vệ Hành thấy thế xót lòng, bôi thuốc cho cậu, trng lòng hận không thể băm thầy Tiêu Trình.

“Anh,” Lâu Việt cẩn thận nhìn Lâu Vệ Hành, “Anh đồng ý với em một chuyện nhé?”

“Không được.”

“Anh!” Lâu Việt hít hít mũi, mắt đỏ bừng lên, Lâu Vệ Hành tức tới phát cười, “Em lại lấy chiêu này ra đối phó với anh? Nghĩ anh không dám đánh em? Về sau anh sẽ không chiều em nữa, em... đúng là làm loạn! Làm loạn!”

Lâu Việt cúi đầu, Lâu Vệ Hành nhìn xoáy tóc trên đầu cậu mà lòng không yên nổi. Việt Việt khóc? Vừa rồi mình hung dữ quá rồi sao?

“Việt Việt.” Lâu Vệ Hành bất đắc dĩ ngồi xuống trước mặt cậu, dịu dàng nói: “Anh không phải muốn mắng mỗ gì em, anh chỉ muốn em hiểu, em còn nhỏ, Tiêu Trình tinh ranh thủ đoạn như thế nào, em thích nó chẳng phải tự tìm tội hay sao.”

“Anh, nhưng em chỉ thích Tiêu Trình thôi.” Lâu Việt ngẩng đầu lên, ánh mắt trong veo vô cùng kiên định, “Bao nhiêu năm em chỉ thích duy nhất một người, anh sẽ ủng hộ em chứ?”

Lâu Vệ Hành nghe vậy lại thấy bức, em trai bảo bố nhà anh thích người khác sao lại thấp bé hèn mọn như thế. Tiêu Trình rốt cuộc là tốt chỗ nào, đáng để cho em trai của anh che chở đến vậy.

“Em tốn bao nhiêu công sức mới khiến cho Tiêu Trình không ghét em, hơn nữa hôm nay Tiêu Trình còn tặng quà cho em, anh nhìn này.” Cậu cầm con dấu đưa cho Lâu Vệ Hành xem. “Nếu em cố gắng hơn một chút nữa, Tiêu Trình sẽ dần dần thích em. Anh, anh đừng cản em. Em xin anh đấy, anh...”

Qua nửa ngày, Lâu Vệ Hành mới nặng nề thở dài, đau lòng xoa tóc Lâu Việt: “Thằng nhóc ngốc, em muốn gì anh đều cho em.”

“Thật ạ?” Lâu Việt vui vẻ ra mặt.

“Giả làm sao được.” Lâu Vệ Hành bực, em trai nhà mình cứ vậy mà bị người ta câu mất, tức không chịu được, đã thế anh chỉ có thể đứng ở một bên nhìn em trai bị câu đi!

Tiêu Trình, tốt nhất là mây đừng rơi vào tay anh, nếu một ngày nào đó em trai không thích mây nữa, mây nhất định phải chết.

179. Chương 180: Cắt Đứt Với Tiêu Trình Được Không?

Edit: anh Dờ

Ngày thứ hai qua đi, Lâu Việt vẫn chưa ra ngoài được, anh cậu quản lý rất chặt, nói là dấu tay trên mặt chưa tan nên không cho cậu ra ngoài. Cậu thử mọi cách nhưng kiểu gì Lâu Vệ Hành cũng vẫn biết được.

Lâu Việt sờ di động, Tiêu Trình không gọi cho cậu.

Nếu cậu không chủ động tìm Tiêu Trình thì hẳn sẽ không tìm cậu, hay nói cách khác, cậu thừa biết rằng Tiêu Trình ước gì có thể đá cậu.

Lâu Việt vô cùng rầu rĩ, cứ uể oải cả ngày.

Lâu Vệ Hành biết cậu đang dối anh, cho dù hôm qua đã đồng ý sẽ ủng hộ cậu, nhưng chẳng lẽ cứ để cho em trai nhà mình bị thằng khốn nạn kia câu đi mất?

Anh nuôi em trai, không phải em gái, sao lại sợ bị người ngoài làm hại em trai đến vậy nhỉ.

Lâu Vệ Hành thở dài, lòng lo lắng khôn nguôi. Em trai lớn rồi, không quản lý nổi nữa, đúng là để thằng nhãi ranh kia chiếm hời.

“Tối anh đưa em ra ngoài ăn nhé, em muốn ăn gì?”

“Em không muốn ăn.” Lâu Việt ôm gối tựa vào sofa xem TV, xem cả buổi chiều mà vẫn không nhớ nổi tên nam nữ chính.

Lâu Vệ Hành khuyên nhủ: “Gần chỗ này có một nhà hàng ăn ngon lắm, anh đưa em đi ăn thử nhé?”

“Em...” Lâu Việt chợt nảy ra một ý, cậu ngồi dậy, “Em biết một nhà hàng đỉnh lắm, chẳng mấy khi anh lên thủ đô, để em dẫn anh đi.”

Lâu Vệ Hành vui mừng, rốt cuộc vẫn là em trai nhà mình ngoan ngoãn hiểu chuyện, biết nghĩ cho anh trai.

Lâu Việt chọn một nhà hàng buffet hải sản, có rất nhiều loại, đều là vận chuyển hàng không về nên nguyên liệu còn rất tươi ngon.

Lâu Vệ Hành thấy em trai tri kỷ đến thế thì tâm trạng cực kỳ tốt, em trai nhà mình sao lại đáng yêu thế cơ chứ. Lúc nhỏ thì là một bé mập tròn tròn, ngốc nghếch mềm mại, ai đối xử tốt với cậu một tý thôi là chạy theo môn người đó ngay được.

Anh nhớ lúc ấy lên cấp 3, anh dần dần bận bịu không có thời gian chơi cùng cậu nữa. Thế là thằng nhóc này dính lấy Tiêu Trình, nghĩ tới đây anh buồn bực, nếu ngăn cách chúng nó từ nhỏ thì bây giờ đã không thành ra thế này.

“Anh, anh cứ ăn đi, em đi vệ sinh một lát.” Lâu Việt đứng dậy đi về phía toilet, thật ra cậu không hề muốn trốn, cậu chỉ muốn gặp Tiêu Trình thôi.

Nhà hàng này cách nhà Tiêu Trình có vài phút, cậu có một ý nghĩ viển vông rằng có thể sẽ gặp được Tiêu Trình ở đây. Tiêu Trình rất thích hải sản ở chỗ này, cậu và Tiêu Trình đã tới đây mấy lần.

Cậu trốn trong toilet gọi điện cho Tiêu Trình, điện thoại không bao lâu sau đã kết nối, Lâu Việt cười hỏi: “Tiêu Trình, anh đang ở đâu?”

“Ra ngoài ăn cơm.”

“Ồ, vậy anh tới đón em đi, đại ca quán ghê quá.” Lâu Việt tựa vào vách ngăn trên cửa, thấp giọng nói.

“Bây giờ không rảnh, em tự về đi.”

Điện thoại bỗng xuất hiện âm lặp lại, Lâu Việt sững sốt, thấy bên ngoài có một giọng nói quen thuộc đang nói: “Không nói chuyện với em nữa, anh còn có việc.”

Lâu Việt vui vẻ nhảy lên, cậu không nghĩ lại may mắn như thế, thật sự gặp được Tiêu Trình ở đây. Cậu

đã nói mà, Tiêu Trình và cậu có một loại duyên cắt không đứt.

Nhìn đi, duyên tới rồi.

“Tiêu Trình,” Lâu Việt vui vẻ mở cửa ra gọi một tiếng.

Nhưng cậu khựng lại ngay sau đó.

“Lâu Việt?!” Tiêu Trình kinh ngạc đẩy người trong ngực ra.

Cậu trai kia hình như uống say, đuôi mắt xinh đẹp khẽ nhếch lên mơ màng nhìn Lâu Việt, sau đó lại bỏ nhào vào trong ngực Tiêu Trình.

Lâu Việt giận tới mức mắt đỏ lên, nếu cậu dám dụi vào ngực Tiêu Trình như thế ở ngoài, Tiêu Trình sẽ đẩy cậu ra sau đó lên giọng dạy bảo cậu. Nhưng người này... Lâu Việt theo dõi hồi lâu, Tiêu Trình không hề đẩy cậu ta ra.

“Đây, đây là ai vậy?”

Tiêu Trình thấy Lâu Việt thì vô cùng bất ngờ, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại: “Em về trước đi, tối về nói với em sau.”

Lâu Việt mím môi không chịu đi, Tiêu Trình càng nhăn mày: “Lâu Việt, về trước đi, đừng làm loạn ở đây nữa.”

“Em, em có làm loạn gì đâu.” Lâu Việt trừng mắt nhìn Tiêu Trình, “Em chỉ nhỏ hơn anh bốn tháng, không phải trẻ con, anh có tư cách gì mà bảo em đi.”

“Lâu Việt!” Tiêu Trình mất kiên nhẫn, đột nhiên cậu trai kia ghé vào mặt hắn, híp mắt hôn lên. Tiêu Trình chán ghét nhứ mày thật chặt, nhưng vẫn không đẩy ra. Cậu trai kia khẽ cười một tiếng, hôn lên môi Tiêu Trình.

Cậu ta vừa hôn vừa thấp giọng nói: “Anh quen cậu bé này hả? Trông xinh xắn đấy.”

Tiêu Trình đè lại vai cậu ta, cảnh cáo: “Đó là em trai tôi, không cùng một thế giới với cậu.”

Tiêu Trình ôm cậu trai kia nói gì đó, Lâu Việt không nghe rõ nữa, nhưng mắt cậu thì chứng kiến rõ ràng. Cậu thấy Tiêu Trình ghét bỏ cậu, cậu thấy tay Tiêu Trình đặt trên eo cậu trai kia, cậu còn nhìn thấy chiếc đồng hồ mà Tiêu Trình mua ở buổi đấu giá tối hôm qua giờ đang ở trên tay người kia nữa.

Cậu vẫn luôn tưởng rằng nếu Tiêu Trình thích con trai thì chỉ thích Quý Hoài thôi. Nhưng Quý Hoài và Tiêu Trình không có kết quả, cho nên Lâu Việt nghĩ nếu Tiêu Trình thích con trai, thì người đó chắc chắn là cậu.

Trừ cậu ra thì cậu không tưởng tượng nổi là một người nào khác.

Nếu là Quý Hoài thì cậu có lẽ sẽ nhượng bộ, nhưng nếu là người khác thì sao?

“Tiêu Trình, anh quen cậu ta bao lâu rồi?”

“Bọn tôi ấy à...” Cậu trai kia ôm lấy cổ Tiêu Trình, quay đầu ra cười nói: “Quen nhau gần một năm rồi, đúng không Tiêu Trình?”

“Ừ.” Tiêu Trình nhú mày.

“Cũng lâu phết nhỉ.” Lâu Việt nói. Chỉ một năm thôi mà còn vượt qua tình cảm gần gũi năm của cậu với Tiêu Trình, Tiêu Trình chưa bao giờ tỏ ra dịu dàng với cậu như vậy.

“Hai người cứ tiếp tục đi.” Lâu Việt chen ra ngoài, sắc mặt đã trắng bệch.

Tiêu Trình thấy Lâu Việt đi ra ngoài thì chân bước lên phía trước một bước, nhưng cậu trai trong ngực ngăn hấn, hấn khựng lại, thầm nghĩ tối về sẽ đỡ Lâu Việt sau.

Lúc nhỏ Tiêu Trình làm Lâu Việt khóc thì chỉ cần dỗ dành mấy câu là cậu lại toét miệng cười. Lâu Việt rất ngoan, dù Tiêu Trình có đánh cậu khóc thì cậu cũng không mách người lớn.

Tiêu Trình biết rõ điều ấy nên mới không đuổi theo. Hoặc là nói, hấn không muốn đuổi theo, dù sao Lâu Việt dỗ lúc nào cũng được, nhưng đối tác làm ăn thì chỉ có thể dỗ bây giờ.

“Sao vậy?” Lâu Vệ Hành thấy Lâu Việt đỏ mắt đi từ toilet ra, “Có chuyện gì? Ai bắt nạt em?”

Lâu Việt hít vào một hơi, miễn cưỡng tươi cười: “Không có gì, anh vẫn chưa no đúng không, chúng ta ăn tiếp đi.”

“Anh...” no rồi. Lâu Vệ Hành còn chưa nói xong thì đã bị Lâu Việt kéo đi.

Lâu Vệ Hành lo lắng nhìn Lâu Việt vui đầu vào ăn, “Việt Việt, thật sự không có chuyện gì sao? Có chuyện gì cứ nói với anh, anh xả giận cho em.”

“Có chuyện gì đâu, ăn cơm anh đừng nói chuyện.”

“Thôi được.” Lâu Vệ Hành không hỏi nữa, anh ăn no rồi nên ngồi nhìn Lâu Việt ăn.

Lâu Việt ăn xong lại lấy thêm một đồng, Lâu Vệ Hành nhìn mà hết hồn, khuyên Lâu Việt mà cậu không có nghe.

Vất vả mới chờ Lâu Việt ăn xong, Lâu Vệ Hành nói: “Việt Việt, có phải Tiêu Trình chọc giận em không? Em nói với anh, anh đi đánh nó giùm em.”

“Anh, không có chuyện gì cả, em no rồi.” Lâu Việt duỗi thắt lưng, “Chúng ta về đi.”

Lâu Vệ Hành nghi ngờ mang Lâu Việt ra ngoài, nhưng vừa đi tới cửa thì đụng phải Tiêu Trình. Lâu Vệ Hành nhìn phát là biết ngay vì sao vừa rồi Lâu Việt lại đỏ mắt chạy từ toilet ra.

Thằng súc vật khốn nạn, đã câu mắt em trai của ông đây lại còn hại nó đau lòng.

“Tiêu Trình.” Lâu Vệ Hành sầm mặt, lửa giận như bùng lên xung quanh người.

“Đại ca?” Tiêu Trình kinh ngạc, nhìn thấy Lâu Việt ở bên cạnh thì nghĩ là Lâu Vệ Hành theo Lâu Việt tới đây ăn cơm.

Lâu Việt túm tay áo Lâu Vệ Hành, sợ anh kích động đánh Tiêu Trình. Lâu Vệ Hành vươn ngón tay chỉ vào Tiêu Trình, nói: “Anh với Việt Việt về trước, tý nữa cậu qua chỗ anh.”

Lâu Vệ Hành cũng coi như là người anh trai mà Tiêu Trình kính trọng, anh nói câu này ra, Tiêu Trình tuyệt đối sẽ đến.

Lâu Vệ Hành giận dữ kéo Lâu Việt lên xe.

“Anh, Tiêu Trình...”

“Em im mồm!” Lâu Vệ Hành vừa khởi động xe vừa giáo huấn: “Còn dám nói giúp Tiêu Trình một câu nữa thôi là anh tấn nó.”

Lâu Việt há miệng rồi ngậm lại không dám nói nữa.

Từ nhỏ tới lớn, nếu Tiêu Trình nghịch ngợm chọc phải chuyện gì thì đều do Lâu Việt đứng ra bao che cho hắn trước mặt người lớn, Lâu Việt làm nũng một chút là qua chuyện. Cậu thậm chí còn không mách người

lớn về chuyện Tiêu Trình lúc nào cũng bắt nạt cậu, cũng chính vì thế nên hồi nhỏ toàn bị Tiêu Trình trêu đến khóc.

Có một lần cậu bị Tiêu Trình đánh đau quá, Tiêu Trình dỗ nửa ngày vẫn không dỗ được, Lâu Việt khóc toáng lên khiến Lâu Vệ Hành chú ý. Tiêu Trình rất thích chọc Lâu Việt nhưng lại sợ đại ca một phép, nhưng lúc Lâu Vệ Hành hỏi có chuyện gì, Lâu Việt không hề khai ra Tiêu Trình.

Nhưng lần này có lẽ cậu không bao che được cho Tiêu Trình nữa rồi.

Về tới nhà, Lâu Vệ Hành sầm mặt rất đáng sợ, Lâu Việt chưa bao giờ thấy anh giận đến vậy. Cậu cũng không kịp nghĩ nhiều, nhỏ giọng lấy lòng anh: “Anh, anh đừng giận nữa mà. Là em không tốt, hiếm khi anh mới tới chơi mà lại còn làm anh không vui.”

“Nếu không đến thì có phải em sẽ mãi mãi không nói cho anh biết đúng không?” Lâu Vệ Hành càng tức, “Việt Việt, nhà ta cưng chiều em như thế, không phải là để cho người khác bắt nạt em.”

“Em biết.” Bởi vì biết nên mới không dám nói ra.

“Hôm nay em hứa với anh đi.” Lâu Vệ Hành nhìn cậu, “Cắt đứt với Tiêu Trình được không?”

“Anh!?” Lâu Việt ngẩng mạnh đầu lên định lắc đầu nhưng chợt khựng lại. Bây giờ cậu không muốn cắt đứt thì cũng phải cắt đứt thôi, trong lòng Tiêu Trình không có cậu, hẳn chỉ coi cậu như bạn giường.

Lâu Vệ Hành thấy hồi lâu Lâu Việt không đáp lại, ánh mắt anh trầm xuống, lửa giận sắp bốc lên trời.

Đúng lúc này thì chuông cửa vang lên.

“Đi mở cửa.” Lâu Vệ Hành ngồi trên sofa bảo Lâu Việt.

Lâu Việt ra mở cửa để Tiêu Trình đi vào, Tiêu Trình thấy cậu thì cúi đầu không nói gì, nhìn Lâu Vệ Hành đang nổi trận lôi đình thì cũng đoán ra được một ít.

“Tiêu Trình, cậu với Việt Việt là quan hệ gì?”

“Em coi em ấy như em trai.”

Lâu Việt đau xót nhắm hai mắt lại. Cậu sớm biết Tiêu Trình sẽ trả lời như thế, cậu biết thừa nhưng vẫn cố tình lờ đi. Hiện giờ tỉnh mộng rồi, hết thấy cũng nên đi đến kết thúc.

“Được! Được lắm!” Lâu Vệ Hành cắn răng, quay ra nói với Lâu Việt: “Việt Việt, về phòng đi, đừng đi ra.”

Lâu Việt run rẩy kinh sợ nhìn đại ca, Lâu Vệ Hành không nhìn cậu nữa, Tiêu Trình cũng không nhìn cậu.

“Anh!” Lâu Việt biết đại ca muốn làm gì, nếu cậu không ngăn lại thì Tiêu Trình sẽ bị thương mắt.

Lâu Vệ Hành trực tiếp xắn tay áo lên, Lâu Việt kinh hãi cản lại nhưng anh đẩy cậu ra.

Lâu Vệ Hành vung một đấm thật mạnh lên mặt Tiêu Trình khiến hắn lảo đảo lùi về phía sau hai bước.

“Tiêu Trình, Việt Việt có thể ngu nhưng anh mày thì không ngu, nhà họ Lâu cũng không ngu! Mày ức hiếp Việt Việt là ức hiếp nhà họ Lâu. Anh nói thế, mày có công nhận là đúng không?”

Lại một đấm nữa.

“Hôm qua Việt Việt còn quỳ xuống trước mũi xe! Xin anh đừng tới tìm mày, nó sợ anh đánh mày! Vậy anh hỏi mày, từ nhỏ tới lớn Việt Việt đối xử với mày có tốt không?”

“Có.” Tiêu Trình khẽ động đôi con ngươi, nhìn Lâu Việt gật đầu.

Lại thêm một đấm.

“Vậy anh hỏi mày một câu cuối cùng, mày có thích Việt Việt không?”

Tiêu Trình chần chừ không đáp, nhú mắt nhìn Lâu Việt, cậu cũng im lặng nhìn hắn. Trong mắt Lâu Việt cuộn trào đủ thứ cảm xúc vô cùng phức tạp, Tiêu Trình chưa bao giờ thấy cậu như vậy, hắn khựng người lại.

“Anh.” Không đợi Tiêu Trình đáp, Lâu Việt đã quỳ xuống, vẻ mặt kiên định hết như ngày hôm qua đã nói thích Tiêu Trình, “Em đồng ý với anh, em sẽ cắt đứt với Tiêu Trình.”

180. Chương 181: Anh Nghĩ Em Sẽ Mãi Chờ Anh Sao?

Edit: anh Dờ

Không khí chìm vào im lặng, Lâu Vệ Hành siết chặt nắm đấm, lòng xót không chịu nổi. Đây là em trai của anh, nó vì thằng nhãi ranh kia mà có thể quỳ hết lần này tới lần khác.

Lâu Việt đang ép anh, cậu biết anh sẽ mềm lòng nên mới làm vậy để buộc anh phải dừng lại.

Anh rất tức giận vì Lâu Việt lại chọn cách tự tổn thương chính mình như vậy, Lâu Vệ Hành nói:

“Lâu Việt, là em nói đấy nhé, em không còn đường hối hận nữa đâu.”

“Em biết.”

Lâu Vệ Hành chỉ cảm thấy lửa giận xông lên não, giận tới mức sắp phát nổ. Anh chỉ vào Lâu Việt rồi lại chỉ vào Tiêu Trình, quay người bỏ ra ngoài.

Lâu Việt thấy anh đi ra ngoài thì mới thở phào đứng lên.

Cậu nhìn Tiêu Trình, nhẹ giọng hỏi: “Em đi lấy thuốc cho anh.”

“Không cần.” Tiêu Trình lau máu trên khóe miệng, đến trước mặt Lâu Việt, “Sao phải quỳ xin đại ca?”

“Nếu không ổng sẽ tiếp tục đánh.”

“Vậy vừa rồi em...” Tiêu Trình ngừng lại một chút, trong lòng rối loạn, hấn nhú mày nhìn Lâu Việt như muốn nhìn xuyên qua cậu.

Lâu Việt đi tìm thuốc mà tối qua cậu bơi còn thừa lại, cậu tới trước mặt Tiêu Trình, “Phải bôi thuốc, không thì bầm tan chậm lắm.”

“Lâu Việt, vết tay trên mặt em là do đại ca đánh à?”

“Hả? Ừ.”

Tiêu Trình vươn tay ra, Lâu Việt nhắm chặt mắt lại theo bản năng. Tiêu Trình buồn bực nói: “Em nghĩ anh định đánh em chắc?”

Lâu Việt mở mắt ra, nhét thuốc và tay Tiêu Trình, “Anh bôi thuốc xong thì đi đi, nhân lúc đại ca chưa về.”

Tiêu Trình bôi thuốc qua loa, nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Cái cậu ở nhà hàng hồi này là đối tác làm ăn, dự án này rất quan trọng, anh không thể phá hỏng được.”

“Ừ.” Lâu Việt gật đầu, xấu hổ chỉ chỉ vào sofa, “Anh ngồi đi, người còn đang bị thương...”

“Anh nói là anh không có quan hệ gì với cậu ta cả!” Bỗng nhiên Tiêu Trình quát lên.

Lâu Việt bị hấn quát thì sững người, cười khổ một tiếng: “Em biết, lúc đó em kích động quá nên... Lẽ ra em nên lý trí hơn mới phải, không nên làm loạn như vậy.”

Tiêu Trình cảm thấy bất lực, rõ ràng rất muốn làm gì đó nói gì đó nhưng lại chẳng biết nên nói hay nên làm gì. Thái độ của Lâu Việt khiến hắn không thể xuống tay, nếu Lâu Việt cứ nhõng nhẽo khóc lóc như thường ngày thì có thể dễ dàng đôi câu, nhưng Lâu Việt bây giờ, hắn chẳng biết phải làm sao nữa.

Tiêu Trình kéo Lâu Việt ngồi xuống sofa, Lâu Việt cúi đầu im lặng.

Tiêu Trình thở dài ôm Lâu Việt vào trong ngực: “Việt Việt.”

Lâu Việt thấy mũi bắt đầu cay, cố gắng kìm nén lại. Chỉ có lúc này Tiêu Trình mới kêu cậu là “Việt Việt”.

“Việt Việt, là do anh không tốt, em đừng giận, không thì em cũng đánh anh như đại ca đánh anh đi.”

Lâu Việt thấp giọng bật cười, bao nhiêu năm mà Tiêu Trình vẫn cái kiểu dễ dàng như thế, cậu không muốn nghe những điều ấy, Tiêu Trình chẳng lẽ vẫn chưa hiểu?

“Nếu như ba mẹ anh biết anh chọc giận em, bọn họ sẽ không tha cho anh.” Tiêu Trình đùa giỡn nói một câu.

Lâu Việt ghé vào vai Tiêu Trình, nước mắt ứa ra, cậu nhẹ giọng nói: “Em không mách bọn họ đâu.”

Cô chú có thương cậu đến thế nào thì cũng không thể chấp nhận cậu và Tiêu Trình như vậy. Trước kia, cậu nghĩ chỉ cần thật lòng yêu nhau thì có thể vượt qua bất cứ điều gì. Nếu cô chú không đồng ý, vậy cậu quỳ xuống cầu xin là được rồi, sẽ luôn có cách để khiến cô chú đồng ý chuyện của cậu và Tiêu Trình.

Cậu đã nghĩ xong xuôi cách giải quyết tất cả khó khăn rồi, nhưng duy độc lại không ngờ Tiêu Trình vẫn coi cậu như em trai.

Đã lên giường rồi, nhưng trong lòng Tiêu Trình cậu còn chẳng phải là tình nhân.

Lâu Việt vừa đau khổ vừa chua xót, từ nhỏ tới lớn đều thuận buồm xuôi gió chưa từng chịu khổ, mà nay lại sẩy chân ngã trước Tiêu Trình.

Nước mắt đọng trên mắt, cậu nhịn lại không cho nó trào ra, vươn tay ôm lấy cổ Tiêu Trình nhỏ giọng gọi: “Anh Trình.”

Tiêu Trình khẽ run lên, nhớ tới nhóc con mập mập tròn tròn trước kia hay theo đuôi hắn. Hắn vỗ lưng Lâu Việt, lại phát hiện ra người trong lòng đã gầy đi, sờ cũng chẳng còn thịt mấy, bây giờ cao hơn và thanh tú hơn trước rất nhiều.

Hắn không thể nhìn nhận Lâu Việt như em trai được nữa, chỉ đang tự lừa dối bản thân mà thôi.

“Lâu Việt, chúng ta vẫn cứ như trước đây nhé, chúng ta...”

“Dạ.” Lâu Việt lập tức đồng ý.

Tiêu Trình bắt đầu xoa đầu cậu, nói: “Cũng tốt, mấy ngày này anh sẽ phải về Kim Thành một chuyến, vấn đề tài chính của công ty ổn định rồi, thời gian tới anh sẽ bận hơn một chút. Em ở trường học hành cho tử tế, cứ ở căn nhà kia đi, không được ăn đồ ăn rác bên ngoài, anh đã nhập cổ với nhà hàng ở đầu tiểu khu rồi, nguyên liệu nấu ăn đều rất sạch sẽ, em cứ ra đấy mà ăn.”

“Ừm.” Lâu Việt ôm chặt Tiêu Trình, tuy Tiêu Trình hay bắt nạt cậu nhưng đồng thời cũng đối xử rất tốt với cậu, cái loại đối xử tốt này là kiểu đối xử tốt với em trai của mình trong vô thức vậy.

Lâu Việt quen với điều đó, càng ngày càng chìm đắm, không thể thoát ra.

Tiêu Trình ôm cậu nói: “Em chờ anh trở lại, nhé. Chờ anh trở lại.” Chờ anh hiểu rõ rồi, anh sẽ quay về nói với em.

“Dạ.” Lâu Việt đồng ý.

Tiêu Trình cười, có những lời nếu bây giờ nói sẽ không đúng thời điểm, chờ bận xong chuyện, có lẽ hắn sẽ suy nghĩ hắn hơi tử tế về chuyện tình cảm này. Dù sao Lâu Việt vẫn còn ở đây, chờ hắn về rồi sẽ nói đáp án cho cậu.

“Không được trốn tiết nữa.”

“Dạ.”

“Nếu chán quá thì đi tìm Quý Hoài. Em cũng không có nhiều bạn bè, cứ tìm cậu ấy mà chơi.”

“Dạ.”

“Còn nữa... hai bồn hoa trong nhà héo rũ rồi, em có tưới cũng không sống được nữa đâu, vứt đi, chờ anh về sẽ... mua cho em.”

“.... Dạ.”

“Còn gì nữa nhĩ... để anh nghĩ đã.”

“Em biết rồi mà.”

“Thôi được.” Tiêu Trình buông Lâu Việt ra, thấy mắt cậu đỏ hồng lên thì trêu chọc mấy câu. Lâu Việt mắt húng mím môi lại, tức giận nói: “Anh đừng thuyết giáo em, em ở trường nghe đủ rồi, về nhà còn phải nghe anh cần nhần nữa.”

“Anh không nói thì đại ca cũng sẽ nói em.”

Lâu Việt ngẫm cũng đúng, cậu là con út trong nhà, ai cũng thích ra vẻ người lớn để giáo huấn cậu. Cậu tính tình tốt nên không hề để tâm mấy chuyện đó. Cậu tính tình tốt, cho nên mới mặc cho Tiêu Trình đối xử với cậu như thế.

Tiêu Trình đi ra ngoài, trước khi đi còn nói thêm mấy câu. Lâu Việt quỳ gối trên sofa nhìn Tiêu Trình đi xa dần.

Cửa đóng lại.

Tiêu Trình à...

Anh thật sự nghĩ rằng em sẽ mãi chờ anh quay về sao?

Em không còn là đứa trẻ thích theo sau anh, không còn là Tiểu Việt Việt mà anh cho kẹo liền đi theo nữa rồi.

Em.... em thích anh, nhưng anh lại làm như không thấy.

“Việt Việt, anh đưa em ra nước ngoài học được không.” Tối hôm qua Lâu Vệ Hành hỏi cậu như vậy, cậu không trả lời, khi đó cậu lảng tránh vấn đề này, nhưng bây giờ cậu đã nghĩ kỹ rồi.

Anh Trình, xin lỗi anh, Việt Việt sẽ không ngốc nghếch chờ anh nữa.

- ——

Hai tháng sau, Tiêu Trình vất vả thở phào nhẹ nhõm, dự án thành công mỹ mãn. Tiêu Trình lần này chính thức tiếp nhận công ty của Tiêu gia, đã không còn ai dám nghi ngờ năng lực của hắn.

Hắn bảo trợ lý đặt vé cho mình tới thủ đô, hiện giờ cả thể xác và tinh thần đều thoải mái, hắn bắt đầu nghĩ tới những chuyện trước đây không để ý.

Ngồi trên máy bay, vào lúc máy bay cất cánh hắn bỗng nhận ra, bên mình hình như chẳng có người tri kỷ nào, cho dù hồi trung học có thích Quý Hoài, nhưng cuối cùng cũng không đi đến đâu.

Còn Lâu Việt, cậu dính với hắn từ nhỏ tới lớn, Lúc nhỏ thì theo sau hắn như cái đuôi, khiến hắn sinh ra cảm giác vô cùng thỏa mãn vì có em trai. Hắn thừa nhận mình đều cáng, ngay từ đầu chính là bị tình dục chinh phục.

Lâu Việt giống như đổi một thân phận khác mà xâm nhập vào thế giới của hắn, khiến hắn ngạc nhiên, khiến hắn hưng phấn.

Những sung sướng triền miên trong bóng tối ấy vẫn in hằn trong tâm trí hắn. Hắn không quên được căn cổ ngược cao của Lâu Việt như thiên nga xinh đẹp giương cánh nhảy múa trong màn đêm, làm người ta phải kinh ngạc trước vẻ đẹp đẽ ấy.

Tiêu Trình không thể đối xử với Lâu Việt như với cậu bé mập năm nào nữa, hắn đã nhìn nhận cậu là một người trưởng thành như hắn. Bỏ đi hình ảnh của một Tiểu Lâu Việt nhỏ bé tròn tròn năm xưa, Lâu Việt của hiện tại, thân thể cậu, mùi hương của cậu, âm thanh gọi tên hắn của cậu, đều khiến Tiêu Trình say mê.

Nghĩ tới việc sắp được gặp Lâu Việt mà Tiêu Trình vui vẻ không thôi.

Máy bay hạ cánh, Tiêu Trình đi ra khỏi sân bay thì gặp Quý Hoài và Trần Ngự, Tiêu Trình dừng bước lại chào hỏi.

“Trần tổng, Quý Hoài, trùng hợp quá.”

Quý Hoài cười nói: “Bọn tôi vừa từ nước ngoài về, cậu đi đâu mà vội vã thế?”

“Về nhà chứ đi đâu.” Tiêu Trình cười đáp, “Lúc trước bạn quá không có thời gian mời Trần tổng một bữa cơm, vừa lúc mấy ngày này đang rảnh, rất hân hạnh được mời Trần tổng một lần.”

“Có người mời cơm đương nhiên phải vui rồi.” Trần Ngự cười, khí chất ấm áp dịu dàng, từng cử chỉ đều mang theo sự nho nhã lễ độ. Tiêu Trình đã từng hợp tác với vị Trần tổng này rồi nên cũng hiểu rõ năng lực của người này.

Hắn và Quý Hoài còn rất nhiều điều phải học từ Trần Ngự, Trần Ngự cũng không vì bọn họ còn trẻ mà coi thường, đối xử rất ôn hòa, nhân tài chân chính sẽ đối xử tử tế với tất cả, Trần Ngự chính là người như vậy.

Tiêu Trình đi theo bọn họ hàn huyên đôi câu rồi nhanh chóng xin phép đi trước.

Hắn có thời khóa biểu của Lâu Việt, giờ này có lẽ là tan học rồi, hắn là cậu đang ở nhà hết ăn lại nằm.

Hắn không bảo cậu ra đón, trực tiếp lái xe về nhà.

Về tới cửa, hắn nói lỏng cà vạt ra, cảm thấy toàn thân đều thoải mái, giống như cánh cửa ngăn cản hắn bấy lâu nay đã được mở ra, ánh sáng theo đó mà tràn vào.

Tiêu Trình cầm chìa khóa mở cửa, nếu hắn gõ cửa thì chắc chắn Lâu Việt không ra mở. Nếu cậu đang nằm trên giường thì sẽ vờ như không nghe thấy.

Tiêu Trình nở nụ cười đi vào nhà, đưa tay bật đèn lên, vừa đổi dép lê vừa cười, gọi vào trong: “Lâu Việt, ra đây. Anh về rồi.”

Không ai đáp, hắn gọi lại một tiếng: “Lâu Việt?”

Hắn đi vào trong phòng, không có một bóng người. Tiêu Trình hơi khó hiểu, gọi điện thoại cho Lâu Việt. Khoảng thời gian này quá bận nên hắn chỉ nhắn tin cho Lâu Việt vài lần, nhưng cậu không hề trả lời lại. Hắn nghĩ bận xong thì sẽ tới tìm cậu ngay nên cho tới giờ vẫn chưa liên hệ lại với Lâu Việt.

Điện thoại không liên lạc được.

Tiêu Trình nhíu mày, sau đó giật mình lao đến ngăn tủ quần áo mở hết ra, bên này là quần áo của hắn, còn bên kia đã trống không. Hắn lại tìm thử lần nữa, trong nhà trừ vật dụng của hắn, những thứ khác đều không còn.

“Việt Việt?”

Hắn mờ mịt dừng bước, lòng dâng lên một loại cảm xúc hoang mang và bất an.

181. Chương 182: Hắn Sẽ Thích Rất Nhiều Rất Nhiều Năm

Edit: anh Dờ

“Quý tổng, lễ tân nói là có người cần tìm, tên là Tiêu Trình ạ.” Trợ lý gõ cửa vào báo cáo cho Quý Hoài, cậu nghĩ một lát rồi bảo mời Tiêu Trình vào.

Giang Tử Mặc lập tức xụ mặt, hậm hực nói: “Cậu ta tới làm gì? Em đã nói là quan hệ chỉ giới hạn trong phạm vi bạn bè làm ăn thôi mà?”

Bàn tay đang lật xem tài liệu của Quý Hoài ngừng lại, buồn cười nhìn Giang Tử Mặc, “Bao nhiêu năm rồi mà anh vẫn còn ghen với Tiêu Trình? Sao em không thấy anh ghen với người khác nhỉ? Giám của Trần tổng sao anh không ăn, ổng cũng là bạn làm ăn với em đó.”

Quý Hoài vẫn luôn không hiểu chuyện này, cậu và Trần Ngự rất hay liên hệ với nhau kể cả việc công hay việc riêng, nhưng chú Mặc không hề nói gì cả.

“Không giống nhau, Trần Ngự vừa nhìn đã biết là bị vị trong nhà kia quản lý chặt chẽ rồi, Trần Ngự bận đối phó với hắn ta thì làm gì còn thừa thời gian có ý này ý nọ với em.”

Mà em với cậu ta lại cùng một loại, không có việc gì phải lo cả.

“Không ai để ý em đâu, anh cứ yên tâm.” Quý Hoài nghiêng đầu hôn lên mặt hắn, sau đó lại tiếp tục ngồi xem tài liệu.

Giang Tử Mặc cau mày, sao cứ có cảm giác như hắn là tiểu tình nhân cố tình gây sự, đang trong thời gian công tác mà ghen tuông vớ vẩn, quấy rầy kim chủ đại nhân làm việc?

Hắn lén lút thò tay xuống nhéo cơ bụng của mình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi. Mình mới là người tốn sức vào buổi tối, chưa có bị đảo lộn trật tự trên dưới.

Một lát sau, Tiêu Trình đẩy cửa đi vào, sắc mặt hắn không tốt lắm, vừa thấy Quý Hoài đã hỏi: “Cậu có biết Lâu Việt đi đâu không?”

“Cậu ấy không nói với cậu?”

Tiêu Trình càng bất an, lắc đầu: “Không.”

Lâu Việt không để lại tin nhắn gì, hắn đi hỏi Lâu Vệ Hành, Lâu Vệ Hành không thêm để ý tới hắn. Hắn lại chạy đến trường học của Lâu Việt, hỏi ra mới biết Lâu Việt đã chuyển trường, hai tháng trước chuyển đi, ngay sau khi mà hắn vừa rời thủ đô để tới Kim Thành.

Khi đó Lâu Việt đã hạ quyết tâm rời khỏi Tiêu Trình, cậu không để lại bất kỳ lời nhắn nào.

“Cậu ấy có tới gặp tôi một lần.” Quý Hoài nhìn Tiêu Trình, “Không nói cụ thể đi đâu, nhưng mà tôi đoán là ra nước ngoài.”

Tiêu Trình cắn chặt răng, sắc mặt trầm xuống.

Hắn gạt đầu rồi xoay người đi ra ngoài, Quý Hoài ở phía sau gọi với theo: “Tiêu Trình, Lâu Việt còn nói,

cậu ấy sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.”

Lâu Việt không nói rõ ràng nhưng Quý Hoài cũng đoán ra được, Lâu Việt không muốn trở về nữa. Hoặc nói cách khác, cậu không muốn gặp người ở đây nữa.

Tiêu Trình không nói gì, xoay người rời đi.

Quý Hoài thấy cậu ta đi rồi thì nhớ tới lời Lâu Việt nói: “Quý Hoài, nếu... tôi nói nếu như Tiêu Trình tới hỏi cậu rằng tôi đi đâu, cậu đừng nói cho anh ấy biết.”

Khi đó Lâu Việt buồn bã, cười khổ nói: “Tôi sợ anh ấy mà đi tìm tôi thì tôi không nhận được mất. Làm sao có thể không thích anh ấy nữa đây, tôi không làm được.”

Trước khi đi còn thăm thì một câu: “Có lẽ anh ấy sẽ không đi tìm tôi đâu.”

Sau đó Quý Hoài cũng nghe qua chuyện của bọn họ. Thời điểm tốt nghiệp, Tiêu Trình xuất hiện đúng một lần ấy, từ đó về sau Quý Hoài chỉ có thể thấy Tiêu Trình qua tin tức hoặc gặp ở các buổi tiệc.

Tiêu Trình ngày càng thành thực ổn trọng, Tiêu gia trong tay hắn như hổ mọc thêm cánh, hắn trở thành thanh niên xuất sắc có tiếng ở Kim Thành.

Có một lần, ở bữa tiệc nọ, Tiêu Trình có lẽ uống hơi nhiều. Hắn bưng ly rượu ngồi xuống cạnh Quý Hoài, một mỗi tựa ra lưng ghế, mùi rượu trên người và ánh đèn chói mắt xung quanh khiến hắn thoát nhìn thật suy sụp.

Quý Hoài cùng hắn cạn một ly, chợt nghe thấy Tiêu Trình nói: “Cậu có thể giúp tôi một chuyện không?”

“Chuyện gì?” Quý Hoài hỏi.

Tiêu Trình bưng ly rượu bất động thật lâu, Quý Hoài hỏi lại lần nữa, Tiêu Trình ngửa cổ uống cạn ly rượu rồi đứng dậy rời đi. Quý Hoài không biết hắn định nhờ việc gì, nhưng hắn là không phải chuyện liên quan đến công việc, vậy thì chỉ còn lại duy nhất một chuyện thôi.

Tiêu Trình muốn Quý Hoài hỗ trợ tìm Lâu Việt, dù sao chỉ cần A Uyển muốn, tìm một người dễ như trở bàn tay.

Nhưng cuối cùng Tiêu Trình vẫn không nói ra, có lẽ là hắn cũng không biết tìm được Lâu Việt rồi thì làm thế nào tiếp theo, một thời gian dài đã trôi qua, Lâu Việt liệu có còn... có còn thích hắn như lúc trước?

Loại cảm xúc “thích” này có thể rất bền vững, giống như Quý Hoài và Giang Tử Mặc, giống như Vương

Văn Bản và Lục Thất. Nhưng đồng thời nó cũng thật yếu ớt, giống như Hoa Duẩn Hòa và Tề Nguyệt, giống như Hoa Cẩm Tú với Hạ Dật. Yếu ớt đến nỗi không thể lấy thời gian để đo đếm.

Tiêu Trình không rõ, hẳn với Lâu Việt là loại tình cảm gì, hẳn chỉ là rất hụt hẫng, rất... đau lòng.

Sau khi A Uyển chuyển lên thủ đô, Hoa Gia và lão Ngũ quả thực như bước lên thiên đường. lúc chọn chỗ đặt công ty thì chọn tuyến đường tốt nhất, văn phòng hoành tráng đẹp nhất. Mà hai người họ đã là lão thành trong công ty, Giang Tử Mặc phân cổ phần cho cả hai, bây giờ dù họ ngồi không thì vẫn có tiền.

Lục Thất đảm nhiệm xử lý hành chính công vụ, Vương Văn Bản là giám đốc kỹ thuật, Quý Hoài là giám đốc điều hành, Giang Tử Mặc thì không nhận chức gì cả, mỗi ngày theo Quý Hoài quẹt thẻ đi làm.

Lão Ngũ với Hoa Gia hay nói giỡn bảo Quý Hoài cắt tiền lương của Giang Tử Mặc đi. Quý Hoài cười đuổi bọn họ ra ngoài, lời này không thể để cho chú Mặc nghe thấy được. Bọn họ đâu có biết, cho dù cậu có cắt tiền lương của ông thì tối về ông lại dè cậu ra đòi về cho bằng hết.

Quý Hoài xoa xoa thất lưng, chưa xót nghĩ.

Ngày Quý Hoài tốt nghiệp, Giang Tử Mặc vốn định đích thân đi nhìn Quý Hoài mặc lễ phục cử nhân, nhưng Lục Thất lại gọi mấy cuộc điện thoại kêu về công ty, có vài vị khách hàng Lục Thất không ứng phó nổi. Hôm nay Quý Hoài tham gia tốt nghiệp, cho nên việc liền rơi xuống đầu Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc gần như là nén giận đi tới công ty, Lục Thất sợ hãi bùng nổ trước mặt khách hàng, nhưng anh không ngờ hai năm nay tính tình của hắn tốt hơn rất nhiều. Trong số khách hàng có một vị phụ nhân, chỉ chốc máng mào cạnh khoe toàn bộ A Uyển, cuối cùng còn chốt luôn một câu sếp tổng của A Uyển còn quá trẻ người non dạ, không làm nên trò trống gì.

Ái ngờ Giang Tử Mặc vẫn bình tĩnh nói chuyện, lúc kết thúc còn hòa ái tiễn đoàn khách hàng ra xe.

Lục Thất quay về còn sợ hãi không thôi, thiếu gia đã chẳng còn là thiếu gia lúc trước nữa rồi.

Giang Tử Mặc sốt ruột đến trường học đón Quý Hoài, lấy chìa khóa xe vội đi vào thang máy, quay lại trả lời Lục Thất: “Bây giờ tôi là người ăn cơm mềm, nếu tôi gây chuyện ở bên ngoài thì lại phiền phức cho Quý Hoài phải giải quyết giùm nữa.”

Lục Thất không thể tin nổi mà nhìn hắn, thiếu gia nhà anh mặt dày tới độ có thể vô tư nói ra ba chữ ăn cơm mềm.

Lúc Giang Tử Mặc tới trường học, lễ tốt nghiệp của Quý Hoài đã xong, sinh viên đang chụp ảnh kỷ niệm. Giang Tử Mặc đứng ở một bên nhìn Quý Hoài bị vây trong đám đông.

Dù là chiều cao hay ngoại hình thì Quý Hoài đều nổi bật, cậu đứng ở giữa khiến cho tất cả xung quanh cậu như bị lu mờ. Giang Tử Mặc càng nhìn càng tự hào, hẳn hẳn không thể kéo cậu qua đây, kế tiếp sẽ làm một số chuyện để cho tất cả những người có mặt ở đây biết rằng Quý nam thần của bọn họ đã bị người khác đánh dấu rồi.

“Nào nào, nhìn vào máy ảnh nhé, tôi đếm một hai ba tất cả cùng cười.” Thợ chụp ảnh chỉ đạo đám sinh viên nhìn về phía ống kính.

Máy ảnh tách tách chụp, vào giây phút ấy, Giang Tử Mặc nhìn thẳng vào Quý Hoài.

Rất nhiều năm về sau, khi bạn cùng lớp của Quý Hoài cầm tấm ảnh chụp này ôn lại kỷ niệm, bọn họ kinh ngạc phát hiện ra nam thần Quý Hoài năm ấy thì ra có nhiều tình ý trong mắt đến như vậy, tình ý như mật đường muốn tràn ra khỏi tấm hình, mà nơi ánh mắt cậu nhìn về, bọn họ nghĩ mãi mới nhớ ra, năm ấy có một người đàn ông đứng ở phía đó.

Chụp ảnh xong, Quý Hoài đang muốn chạy ra chỗ Giang Tử Mặc thì bị mấy tên cùng lớp chặn lại kéo Quý Hoài đi chụp ảnh riêng, cũng coi như là phúc lợi cuối cùng. Tốt nghiệp rồi mỗi người một phương, Quý Hoài sẽ cách bọn họ ngày càng xa.

Tôn Dịch đứng ở hàng cuối, sắc mặt vô cùng xấu, xung quanh ai cũng nói cười, chỉ có cậu ta là cau có khó chịu, không hề phù hợp với bầu không khí hân hoan lúc này.

Tôn Dịch nhìn Quý Hoài bị bao nhiêu bạn học lôi kéo đi chụp ảnh thì không khỏi ghen tỵ.

Hồ sơ xin việc của cậu ta đều bị từ chối, trong đó có một lần may mắn được gọi phỏng vấn, ai ngờ loại ngay từ vòng đầu. Tốt nghiệp rồi mà không tìm được việc thì không thể ở thủ đô được, lại phải về quê. Nhưng cái chốn lạc hậu nghèo nàn kia, cậu ta không muốn quay về chút nào.

Cậu ta không hiểu, cậu ta có bằng đại học ở thủ đô, thành tích đều xuất sắc, vì sao các công ty lại không cần? Càng nghĩ càng khẳng định là do Quý Hoài nhúng tay. Cậu ta phẫn nộ, ghen tỵ, hẳn học nhìn Quý Hoài.

Giang Tử Mặc cười mỉa mai, chỉ là một con kiến, Quý Hoài không thêm để ý, nhưng hẳn thì không quên chuyện Tôn Dịch đã làm. Người như cậu ta, hẳn tùy ý nói vài câu là có thể khiến cậu ta không ngóc đầu lên được ở cái đất thủ đô này.

Nếu cậu ta biết điều hơn một chút thì Giang Tử Mặc có lẽ đã tha, nhưng bây giờ vẫn còn nhìn Quý Hoài với ánh mắt như vậy, xem ra là không thể rồi.

Sinh viên năm tư tốt nghiệp, chụp ảnh kỷ niệm cũng chỉ trong một ngày hôm đó. Không chỉ có bạn cùng lớp của Quý Hoài mà các lớp khác cũng lôi kéo Quý Hoài chụp vô số tấm hình. Quý Hoài bị vây ở trong, liên tiếp nhìn về phía Giang Tử Mặc, quả nhiên thấy hắn đang sầm mặt.

Qua một lúc lâu Quý Hoài mới thoát thân được, chạy vội ra kéo Giang Tử Mặc rời đi.

Ngồi trên xe, Quý Hoài tháo mũ xuống, lại cởi cái áo cử nhân ra, “Tụi nó điên hết rồi, nếu em không đi chắc tụi nó còn kéo tới nhiều hơn quá.”

Quý Hoài vừa nói vừa cười nhìn Giang Tử Mặc, chỉ thấy ánh mắt hắn vẫn chăm chăm nhìn vào người cậu. Quý Hoài sợ run, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Mặc lại áo vào.”

Quý Hoài ngó người nhìn bộ áo cử nhân mình vừa cởi, thoát cái mặt nóng phừng lên.

Giang Tử Mặc khởi động xe, sau đó nói: “Ngoan, cầm áo mặc lại vào, chúng ta về nhà.”

“Không đến công ty nữa à?”

“Em chắc là bây giờ muốn đến công ty?” Giang Tử Mặc âm trầm nhìn cậu, Quý Hoài lập tức ngậm miệng.

Lúc xuống xe, Quý Hoài khẽ miết vành mũ cử nhân, âm thầm toát mồ hôi.

Cậu hiểu dự cảm trong mắt hắn. Vừa nghĩ tới đây, không chỉ lòng bàn tay ướt mồ hôi mà toàn thân cậu cũng nhũn ra rồi.

“Quý Tiểu Hoài, đừng có lè mề, có tin ở ngay chỗ này tôi cũng có thể...” Giang Tử Mặc đứng ở ngoài thang máy đe dọa, Quý Hoài do dự một lúc mới bước ra.

Cửa nhà mở ra, cậu thở dài thườn thượt rồi đi vào.

“Rầm” một tiếng, Giang Tử Mặc đóng cửa lại, Quý Hoài bị ném lên sofa, mũ lệch về một bên, Giang Tử Mặc cầm lấy đội lại cho cậu, khóa hai tay cậu lên đầu rồi cúi xuống hôn Quý Hoài.

“Quý Tiểu Hoài, hôm nay em rất mê người, từ lúc ở trường học tôi đã muốn làm thế này với em.”

Quý Hoài ngược cổ lên thở hổn hển, nghe thế thì nở nụ cười: “Vậy em phải khen anh có tính kiên nhẫn hả? Nhịn được tới bây giờ.”

Giang Tử Mặc cắn một cái lên cằm cậu, tức giận nói: “Đừng có trêu ghẹo tôi, còn đang mặc lễ phục tốt nghiệp đây, chẳng ra dáng học sinh gì cả.”

“Học sinh thì phải thế nào?”

“Trong sáng, còn ngoan ngoãn nữa, động vào một chút là thân thể liền mềm nhũn ra.” Giang Tử Mặc chạm vào eo cậu cười nói.

Quý Hoài bật cười: “Anh đang miêu tả em đấy à?”

“Không biết xấu hổ.” Giang Tử Mặc vui vẻ cười, lật Quý Hoài lại, vén chiếc áo cử nhân của cậu lên tới tận lưng, sau đó bắt đầu tiến vào.

Chờ Giang Tử Mặc làm xong, quần áo Quý Hoài nhăn nhúm dính dớp trên người rất không thoải mái, cậu giãy ra đứng lên. Hai cẳng chân vừa dài vừa trắng lộ ra dưới chiếc áo cử nhân, giữa hai chân còn chảy xuống một thứ còn sót lại sau cuộc hoan ái khi nãy.

Giang Tử Mặc nhìn mà bụng dưới lại nóng lên, hắn ôm cậu vào lòng rồi bế vào trong phòng.

Hắn vén hết tóc mái của Quý Hoài lên lộ ra cái trán, Giang Tử Mặc cúi đầu hôn xuống. Đôi mắt với hàng mi thật dài của cậu nhìn thẳng vào hắn, tựa như dù hắn có làm chuyện gì đi chăng nữa thì Quý Hoài cũng có thể mở lòng mà đón nhận tất cả.

Giang Tử Mặc ấm áp cả cõi lòng, hắn hôn lên môi cậu, bàn tay lướt trên từng tác da thịt cậu. Hắn quen thuộc với thân thể Quý Hoài, có thể dễ dàng khơi gợi lên toàn bộ sự sung sướng cho cậu.

Hắn thích Quý Hoài nằm trong ngực mình khó nhịn giãy giụa sau đó ôm chặt lấy hắn nói “muốn nữa”, hắn thích nhìn Quý Hoài ngược cao cần cổ như đang thực hiện một nghi thức hiến tế đầy thiêng liêng, hắn thích tất cả của Quý Hoài.

Những năm trước đây, và thậm chí cả nhiều năm về sau, hắn đều rất thích, rất thích.

182. Chương 183: Hoa Hồng Nở Rộ

Edit: anh Dờ

Sau khi Quý Hoài tốt nghiệp thì không cần chạy đi chạy lại giữa công ty và trường học nữa. Hoa Duẩn Quan cũng từ chức ở trường, Quý Hoài không biết ông đang làm gì, chỉ thấy Hoa Duẩn Quan thường xuyên đứng ngoài cửa công ty nhìn cậu.

Có lần Quý Hoài đứng ở ven đường mới phát hiện ra cách A Uyển không xa là một cửa hàng bán hoa nhỏ.

Cửa hàng tầm 30 mét vuông, tọa lạc ở ngay ngã tư cách A Uyển khoảng 300 mét. Trước kia Quý Hoài không để ý, vì vậy vì nhìn thấy Hoa Duẩn Quan ở đó thì rất kinh ngạc.

Cậu cố gắng không tiếp xúc nhiều với Hoa Duẩn Quan, cậu không cần tình thương người cha của ông, bây giờ cuộc sống của cậu rất đầy đủ không thiếu gì cả, lại càng không thiếu tình yêu.

Nhưng Hoa Duẩn Quan không nghĩ vậy, ông dường như muốn bồi đắp cho Quý Hoài. Quý Hoài học ở Kinh Đại, ông tới đó dạy học. Quý Hoài tốt nghiệp, ông từ chức, mở một cửa hàng hoa gần công ty cậu.

Quý Hoài nhìn thấy ông nhiều hơn, nhưng cậu vẫn xem như chưa phát hiện ra.

Có điều Hoa Duẩn Quan hình như đã biết xe của Quý Hoài, thấy xe cậu đỗ lại thì đến gần. Quý Hoài nghĩ ông sẽ gõ cửa kính xe rồi nói chuyện dăm câu, nhưng không ngờ Hoa Duẩn Quan chẳng nói gì hết, ông chỉ tới bên cạnh, cài một đóa hoa hồng lên tay nắm cửa xe của Quý Hoài.

Hoa hồng được vận chuyển tới nên còn tươi sắc thắm, xinh đẹp kiêu diễm cài ở cửa xe.

Quý Hoài hạ cửa kính xe xuống, cầm bó hoa hồng vào. Cậu nhớ tới trước đây có nghe người ta nói, rằng Hoa Duẩn Quan là một người vô cùng lãng mạn, vô cùng thi vị. Vì thế mà sau khi đem lòng yêu một người, ông có thể bỏ hết tất cả ra sau đầu kể cả Hoa gia, sau đó tung hoành khắp trời nam đất bắc để tìm người ấy.

Ông có thể rất lạnh nhạt, nhưng có cũng có thể nhiệt tình như lửa nóng.

Mà cái loại nhiệt tình này, người bình thường rất khó đỡ nổi.

Quý Hoài về nhà, Giang Tử Mặc trừng mắt nhìn bó hoa hồng trong tay cậu: “Hoa ai tặng?”

Giang Tử Mặc hồi hận rồi, hần hình như chưa từng tặng hoa cho Quý Hoài. Vốn tưởng rằng giữa đàn ông với nhau không cần những thứ phù phiếm như thế, nhưng nhìn dáng vẻ Quý Hoài cầm bó hoa đi vào cửa, hần biết là hần đã lầm.

Giang Tử Mặc nhớ tới cha hần đã trồng nửa ngọn núi ngập hoa hồng cho mẹ. Hoa hồng, dù là nam hay nữ thì vẫn rất thích.

“Hoa này á hử, Hoa Duẩn Quan gài trên cửa xe, thế là em đem về.”

Giang Tử Mặc nghe xong càng bức, hần chỉ một ngày không theo cậu tới công ty thôi mà Quý Hoài đã đem hoa người khác tặng trở về. Lần đầu tiên Quý Hoài nhận hoa, mà lại còn là người khác tặng. Giang Tử Mặc cắn chặt răng, hồi hận và tức giận không thôi.

Ngày hôm sau Giang Tử Mặc cũng không theo Quý Hoài đi làm, Quý Hoài đi một mình.

Buổi sáng cậu mở một cuộc họp nhỏ, lúc cuộc họp kết thúc, bảo vệ công ty ôm một bó hoa tươi còn đọng nước đặt lên bàn, cậu nhíu mày hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Bảo vệ nói: “Quý tổng, hoa tặng cho cậu đấy, còn đầy ngập cả đại sảnh dưới tầng kia kìa. Không còn chỗ để nữa nên bọn tôi mới định chuyển bớt lên đây.”

“Tặng tôi?” Quý Hoài lập tức nghĩ ngay tới Hoa Duẩn Quan. Hôm qua cậu nhận một bó hoa, thế là ông ấy nghĩ có thể xua tan những hiểm nghi lúc trước?

Cậu nhét tài liệu vào tay Lục Thất rồi đi xuống tầng. Lục Thất, Vương Văn Bản và bọn lão Ngũ đều tò mò vây xem, chất lười tám tắc.

“Xem chị dâu tức giận như thế, chẳng lẽ là hoa do lão đại tặng để xin lỗi?” Hoa Gia suy nghĩ.

“Sao chú biết là lão đại tặng? Lão đại sẽ...” Lão Ngũ không tìm được từ để hình dung, nửa ngày mới phọt ra được một từ: “... sẽ lãng mạn như vậy sao?”

“Có mà sợ vãi ra quần chứ lãng mạn gì.” Vương Văn Bản lấy chân gạt bớt lấy đường đi, “Nhiều quá, chắn hết cả lối đi.”

“Đúng là lão đại tặng đấy, trong bó hoa có gài thiệp này.” Hoa Gia lấy một cái thiệp chúc từ trong bó hoa ra, nhìn một lát, vẻ mặt như bị táo bón: “Yêu em, tựa như những đóa hoa hồng nở rộ mỗi ngày - Mặc.”

Cả đám đều co rút khóe miệng, quyết định lột hết mấy tấm thiệp ở những bó hoa dưới chân ra xem.

“Biển hoa hồng nở rộ này chính là tình yêu tôi dành cho em - Mặc.”

“Vào mỗi buổi bình minh, có em ngủ say bên cạnh giữa hương hoa hồng, khiến tôi cảm thấy một ngày thật đáng sống - Mặc.”

“Quý Tiểu Hoài, tôi có thể tặng em hoa hồng cả đời, mỗi một đóa hoa đều là tình cảm của tôi dành cho em, em đếm xem có bao nhiêu? - Mặc.”

“Không phải chứ...” Vương Văn Bản cầm tấm thiệp thơm mùi nước hoa trong tay, không nhịn được nói: “Lão đại bị con gì bám vào người à?”

Cả bọn lạnh sống lưng, da gà da vịt thì nhau nổi lên.

Lục Thất hơi đau lòng: Thiếu gia nhà mình hiểu chuyện tình cảm hơi muộn, cách biểu hiện tình yêu cũng không biết học ở xó xỉnh nào trên mạng, vẫn là để anh dạy bảo thiếu gia một chút mới được.

Quý Hoài xuống tầng trệt thì thấy cả đại sảnh chìm trong hoa hồng, chỉ để lại một lối đi nhỏ ở giữa. Nhân viên cửa hàng hoa vẫn đang tiếp tục công cuộc vận chuyển hoa vào trong.

Quý Hoài tức xanh cả mặt, cậu đi ra cửa giận dùm dùm nói: “Không cần chuyển vào nữa, nơi này không nhận, dọn hết hoa về đi.”

“Không được đâu, đây mới là phần của ngày hôm nay, ngày mai vẫn còn.” Nhân viên hàng hoa nói.

Quý Hoài tức khắc sầm mặt, cậu nhìn lại không tranh cãi với nhân viên bán hoa, trực tiếp lái xe thẳng tới tiệm hoa ngày hôm qua.

Cậu bình tĩnh đi vào trong, Hoa Duẩn Quan đang gói hoa cho khách. Lúc nhìn thấy Quý Hoài, ông vui vẻ: “Quý Hoài, sao con lại tới đây?”

Quý Hoài lạnh lùng nói: “Dọn hết hoa của ông về đi, tôi không cần.”

“Hoa?” Hoa Duẩn Quan cười, “Bó hoa hôm qua tặng con, con có thích không?”

Quý Hoài nhú mày, nghi ngờ hỏi: “Hoa ở công ty không phải của ông đưa đến?”

Hoa Duẩn Quan đang muốn trả lời thì Quý Hoài có điện thoại. Cậu nhấc máy nghe, đầu kia điện thoại, Giang Tử Mặc cười hỏi: “Có thích hoa không?”

“Hoa anh tặng à?” Quý Hoài kinh ngạc nhướn mi.

“Ừm, tôi bao trọn gói cả năm rồi, ngày nào cũng sẽ đưa tới công ty, em có thích không?”

Em...” Quý Hoài thở dài, đưa tay lên che lại mắt mình, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại bật cười: “Sao anh lại... sao anh lại làm thế.”

“Có thích không?”

“Quý Hoài cắn môi, nhẹ giọng đáp: ”Thích.”

“Sau này tôi sẽ trồng tặng em một vườn hoa, em thích hoa gì thì có hoa đó.”

Quý Hoài nghe Giang Tử Mặc nói thế, bỗng dừng chú ý tới một chi tiết: “Anh nói bao cả năm là thế nào cơ!?” Quý Hoài nghĩ công ty đã ngập trong hoa hồng, da đầu run lên, cậu gào vào điện thoại: “Hủy gói cả năm đi!!!”

“Không hủy được.” Giang Tử Mặc buồn bực, vừa rồi Quý Hoài còn rất vui, sao giờ lại giận?

“Vậy cũng không thể đưa tới công ty, anh chưa đến xem công ty thành ra thế nào sao.”

Dưới sự phản đối kiên quyết của Quý Hoài, Giang Tử Mặc đành phải đồng ý không đưa tới công ty nữa.

Quý Hoài nhận ra Giang Tử Mặc có vẻ không vui lắm, cậu liền nói: “Em rất thích, rất vui vì anh đã tặng. Cảm ơn nhé, chú Mặc.”

Thấy Quý Hoài cúp điện thoại, Hoa Duẩn Quan cười hỏi: “Giang Tử Mặc tặng hoa cho con?”

Quý Hoài cười đáp: “Vâng, ngại quá, vừa rồi không biết. Là anh ấy tặng hoa.”

“Vậy bó hoa ta tặng con có thích không?” Hoa Duẩn Quan cẩn thận nhìn cậu.

Quý Hoài im lặng, gật gật đầu. Hoa Duẩn Quan lập tức cười thật tươi, vui vẻ nói: “Vậy ta lại tặng con một bó nữa nhé, con cầm về đi.”

“Thôi đừng, hoa còn bày đầy khắp công ty không biết đặt chỗ nào kìa...” Quý Hoài lập tức xua tay từ chối.

Hoa Duẩn Quan đành phải thôi. Lúc Quý Hoài lái xe về, suốt dọc đường cứ tủm tỉm cười. Cậu không nghĩ Giang Tử Mặc lại tặng hoa, cậu đâu phải mấy cô nữ sinh, vì sao lại tặng hoa cho cậu?

Hơn nữa bây giờ cậu về công ty biết đối mặt với nhân viên ra làm sao đây, sao có thể giải thích được vì lý do gì mà một người đàn ông như cậu lại nhận được nhiều hoa đến thế.

Quý Hoài đi vào công ty thấy biển hoa này thuận mắt hơn nhiều. Cậu hắng giọng, nói với bảo vệ đưa hoa vào văn phòng của cậu, văn phòng hết chỗ để thì bày ra đại sảnh ở trên đó. Tạm thời cậu vẫn chưa biết làm gì với đồng hoa này, vậy thì cứ để đó đã.

Quý Hoài đi vào văn phòng, lão Ngũ và Hoa Gia vây ở ngoài cửa, hiếu kỳ nói: “Vừa rồi chị dâu sầm mặt đi ra, giờ lại vui vẻ trở về?”

“Nghĩa là... lão đại nhận lỗi thành công?”

“Chắc là thế rồi.”

Lão Ngũ với Hoa Gia bàn tán vài câu rồi xoay người đi, suýt nữa vấp té vì đồng hoa dưới chân.

Cả ngày hôm đó Quý Hoài ngồi lệt thốt trong biển hoa hồng, ai tới văn phòng báo cáo đều kinh hãi nhìn bốn phía toàn là hoa. Bọn họ muốn hỏi nhưng lại không dám. Có điều mấy cô gái ngưỡng mộ sếp tổng của công ty thì lại là phạm trù khác.

Sắp tan tầm, Quý Hoài phát sầu với đồng hoa phủ kín cả trong lẫn ngoài văn phòng. Nếu vứt đi thì chú Mặc sẽ không vui, mà đặt ở đây thì thật sự vướng tay vướng chân, lại còn bị đủ loại ánh mắt đánh giá.

Quý Hoài nghĩ ngợi một lát, gửi mail cho toàn bộ công ty, nói là mỗi nhân viên nữ đều được cầm một bó hoa về, nhân viên nam muốn tặng người khác thì cũng có thể lấy.

Về phần còn lại, cứ để ở văn phòng đi.

Lục Thất đứng ở cửa cảm thán: “Cả ngày hôm nay Hoài thiếu gia cứ cười mãi, chiều này của thiếu gia đúng là đủ lãng mạn ha.”

Vương Văn Bản kỳ quái nhìn anh, vẻ mặt không thể tin được. Nhưng chỉ chốc lát sau dường như cậu ta bình tĩnh giác ngộ ra gì đó, thần bí nở nụ cười sau lưng Lục Thất.

Hôm sau, lúc Quý Hoài tới công ty, lại thấy nhân viên bán hoa đang lục tục chuyển cả rừng hoa vào. Quý Hoài thấy thế liền đau đầu, quay lại hỏi Giang Tử Mặc: “Anh đã bảo không đưa hoa nữa mà.”

“Thì tôi bảo người ta rồi.” Giang Tử Mặc cũng khó hiểu, nhìn tên cửa hàng trên áo nhân viên vận chuyển hoa, hần nói: “Đây không phải cửa hàng tôi đặt.”

“Vậy thì là ai?”

Quý Hoài và Giang Tử Mặc đều không hiểu mô tê gì, lúc đi vào công ty thì thấy Lục Thất đang đuổi theo Vương Văn Bản, vừa đuổi vừa giận dữ gào lên: “Vương Văn Bản, thằng thần kinh này! Tặng anh nhiều hoa như thế làm gì?! Anh mày mang về thồn vào mồm chặc?!”

Quý Hoài và Giang Tử Mặc liếc nhìn nhau, trong mắt đối phương đều là ý cười.

Vương Văn Bản vừa chạy vừa né tránh Lục Thất, may mà đây là văn phòng tổng tài, không có mấy người ở đây. Nếu không, để nhân viên công ty nhìn thấy trưởng phòng hành chính đang đuổi đánh giám đốc kỹ thuật, vậy thì thật là đẹp mặt làm sao.

Vương Văn Bản đang chạy bỗng đứng sững lại, quay người bắt lấy tay Lục Thất: “Được rồi, là em sai, hôm qua em thấy anh vui vẻ nhìn đồng hoa đó, nào biết là anh không thích.”

“Đàn ông đàn ông ai lại thích hoa?” Lục Thất chỉ vào mặt cậu ta mắng to.

Giang Tử Mặc quay đầu hỏi Quý Hoài: “Em không thích?”

Quý Hoài đáp kiểu gì đây, nếu bảo thích thì không phải đàn ông? Nếu bảo không thích thì chú Mặc sẽ mất hứng?

Được lắm, Lục Thất.

Quý Hoài âm thầm ghi sổ ở trong lòng, ngoài mặt lại nở một nụ cười hòa nhã không mất đi lễ độ.

183. Chương 184: Kết Cục (hoàn Chính Văn)

Edit: anh Dờ

Cuối tuần Quý Hoài ở nhà nấu cơm, đang trong bếp thì có tiếng gõ cửa.

Quý Hoài cầm xẻng nấu ăn không tiện ra mở cửa, đành gọi Giang Tử Mặc: “Chú Mặc, mở cửa.”

Giang Tử Mặc ngồi trên sofa mở đồng hồ trên cổ tay trái ra, nhấn hiển thị hình ảnh, vừa thấy là ai tới thì đen mặt, tắt đồng hồ đi không nhìn nữa.

Một lát sau, chuông cửa vang lên, Quý Hoài đuổi đầu ra gọi: “Chú Mặc, không mở cửa à? Ai ở ngoài đó vậy?”

Giang Tử Mặc bí xị đứng lên đi mở cửa, lạnh lùng nhìn người đứng bên ngoài.

“Tử Mặc.” Hoa Duẫn Quan cầm bộ bó hoa tươi, cười chào hỏi: “Tiểu Hoài có ở nhà không?”

“Không.” Giang Tử Mặc định đóng cửa, không cho ông ta vào.

Hoa Duẫn Quan cười: “Tôi ngửi thấy mùi thức ăn, Tiểu Hoài đang làm cơm hả?”

Giang Tử Mặc nhìn ông ta một lúc rồi đành để Hoa Duẫn Quan đi vào nhà. Hoa Duẫn Quan đi vào trong

thì hơi bối rối nhìn xung quanh, không biết đặt bó hoa vào chỗ nào.

Quý Hoài đi từ phòng bếp ra, thấy Hoa Duẩn Quan đứng giữa phòng khách, còn Giang Tử Mặc thì mặc kệ ông.

“Sao ông lại đến đây?” Quý Hoài khó hiểu hỏi.

“Tiểu Hoài, quấy rầy con rồi.” Hoa Duẩn Quan cẩn thận nhìn, đưa bó hoa cho cậu.

Bây giờ Quý Hoài nhìn thấy hoa hồng là đau đầu, văn phòng cậu vẫn còn một đống, mấy hôm nay đống hoa ấy héo rũ rồi nên cậu mới bảo người ta thu dọn mang ra ngoài. Bây giờ Hoa Duẩn Quan lại đem hoa tới, cậu nhận lấy nhưng cũng chẳng biết để vào đâu.

Nghĩ một lát, Quý Hoài cắm vào cái bình hoa đặt thềm cửa sổ. Buổi sáng còn nắng đẹp mà bây giờ trời lại âm u rồi, Quý Hoài thoáng nhìn ra ngoài, trời đã bắt đầu mưa bụi lất phất.

Lúc Quý Hoài bưng đồ ăn ra thì bên ngoài đã mưa tầm tã, từng giọt mưa lộp độp gõ vào cửa kính thủy tinh, Quý Hoài lo lắng bảo Giang Tử Mặc đi kiểm tra phòng ngủ với phòng đọc sách xem có bị ngấm nước không.

Hoa Duẩn Quan ngồi bên bàn nhìn Quý Hoài đi ra đóng cửa sổ, ông gật đầu với cậu, vui vẻ nói: “Thấy con sống như vậy cũng rất tốt, sống như chúng ta lúc trước gò bó quá.”

Quý Hoài xới cơm cho ông, cũng không nói gì, cậu rất cuộc vẫn mềm lòng giữ Hoa Duẩn Quan ở lại. Nhưng cậu vẫn không chấp nhận bất cứ tình thân gì giữa hai người, cậu và Hoa Duẩn Quan chẳng có gì để nói hết, suốt bữa cơm, cả ba người đều im lặng.

Ăn cơm xong, Hoa Duẩn Quan muốn giúp Quý Hoài thu dọn bát đĩa, Giang Tử Mặc cản ông lại, hăn tự mình thu dọn bát đĩa đi vào bếp.

Quý Hoài đi gọt trái cây, bưng đĩa ra đặt trên bàn trà.

“Ông tới có việc gì không?” Quý Hoài hỏi.

“Muốn đến thăm con thôi.” Hoa Duẩn Quan nói xong lời này thì Giang Tử Mặc đã rửa bát xong đi ra phòng khách. Quý Hoài đẩy đĩa hoa quả tới trước mặt hăn.

“Hai ngày trước ba qua đời rồi.”

Quý Hoài sững lại một lúc mới nhận ra “ba” mà Hoa Duẩn Quan nói là người nào, cậu đã lâu không để ý

tới tin tức về Hoa gia, đột nhiên nghe thấy thì không kịp phản ứng.

Quý Hoài thì thế, còn Giang Tử Mặc vô cùng bình thản, Hoa Duẫn Quan nhìn vẻ mặt của hắn thì đoán được là hắn đã biết từ sớm rồi.

“Hoa Cẩm Lăng cũng trở lại.”

Tin này thì cả Giang Tử Mặc và Quý Hoài đều không biết, Giang Tử Mặc ngồi thẳng dậy nhìn Hoa Duẫn Quan: “Vậy cậu ta đang ở đâu?”

Hoa thị rút dài, Hoa Cẩm Lăng biến mất. Giang Tử Mặc tìm kiếm gì cũng không thấy. Nói đúng hơn là hắn đã không dưới một lần tìm Hoa Cẩm Lăng, nhưng lần nào biết được chút tung tích thì cũng để cậu ta chạy thoát.

Năm đó Hoa Cẩm Lăng hành hung giết người, giết chết cả em gái, Giang Tử Mặc đã tìm được căn cứ chính xác để khởi tố cậu ta. Cảnh sát cũng phát lệnh truy nã, nhưng Hoa Cẩm Lăng cứ như đá chìm đáy biển, cảnh sát hay Giang Tử Mặc đều không tìm được.

Bây giờ Hoa Duẫn Quan nói ra tin tức này, Giang Tử Mặc đã chuẩn bị sẵn sàng để bắt người.

“Nó lên quay về, cũng không có ai hỗ trợ cả, tôi tình cờ gặp được nó. Mấy năm nay nó ở bên Thực Nam, lại lập công ty, lần quay về này chắc là lần cuối.” Hoa Duẫn Quan nói, “Tôi đến đây là muốn nói một chuyện, tôi đã phái người đi theo dõi nó, sau khi nắm được hoạt động của nó rồi thì báo cảnh sát, bây giờ chắc là cảnh sát tóm được rồi.”

Quý Hoài không thể tin được, Hoa Cẩm Lăng là cháu ruột của Hoa Duẫn Quan. Quý Hoài nghĩ Hoa Duẫn Quan sẽ bao che cho anh ta, cho dù biết được tin tức thì cũng không để lộ ra ngoài, nào ngờ Hoa Duẫn Quan tự mình báo cảnh sát đi tước nã Hoa Cẩm Lăng.

Hoa Duẫn Quan lạnh lùng: “Cho dù nó là người nhà họ Hoa nhưng nó lại có ý định làm hại con. Hoa Duẫn Quan ta trước giờ giúp thân không giúp lý. Đêm ấy nếu chỉ sai lầm một chút thôi, ta.... ngay cả đứa con của chính mình cũng không bảo vệ được.”

Mấy năm trước biệt thự bốc cháy, nếu Quý Hoài không đi ra ngoài lấy bánh ngọt thì có lẽ cũng táng thân trong biển lửa.

Hoa Cẩm Lăng muốn đối phó Giang Tử Mặc nên lúc phóng hỏa không hề có ý định buông tha bất kỳ ai, Hoa Duẫn Quan chỉ cần nghĩ tới chuyện đó mà rét run cả người.

Suýt chút nữa, suýt chút nữa... đứa con ruột của chính mình, ông cũng chẳng còn cơ hội bù đắp.

Không khí rơi vào im lặng. Bên ngoài, cơn mưa như trút nước đã ngớt dần, Hoa Duẩn Quan thấy hết mưa rồi thì đứng lên.

Trước khi đi, ông nói với Quý Hoài: “Ta không phải là người cha tốt, nửa đời sống trong hồ đồ mù quáng theo đuổi tình yêu. Nửa đời qua rồi, cái gì cũng không giữ được. Nhưng may mà, ta còn có con.”

Ông quay lưng lại bật cười nói: “Về sau ta mở cửa hàng ở chỗ đó, nếu Giang Tử Mặc muốn mua hoa thì cứ bảo tới chỗ ta, ta sẽ giảm giá.”

Giang Tử Mặc ở trong nhà nghe thế thì cười lạnh: “Ai muốn mua ở tiệm đó? Hoa ế chẳng chờ còn định lừa tôi đến mua.”

Quý Hoài đóng cửa, cười nói: “Hôm trước em đi ngang qua thấy cửa hàng buôn bán đắt khách lắm, rất nhiều người tới đó mua hoa.”

“Gần năm mươi rồi còn trêu hoa ghẹo nguyệt.” Giang Tử Mặc hừ lạnh.

Quý Hoài ngẫm cũng thấy đúng, Hoa Duẩn Quan dù tuổi tác đã lớn nhưng vẫn ăn mặc rất phong cách, khuôn mặt tuấn lãng thành thực, sức hấp dẫn của đàn ông sẽ càng lắng đọng theo năm tháng, mà Hoa Duẩn Quan lại còn lãng mạn như thế, không lo không bán được hàng.

Quý Hoài lại mở cửa sổ ra, căn phòng trở nên sáng sủa, không khí vừa được trận mưa gột rửa nên vô cùng sạch sẽ tinh khiết. Tâm trạng Quý Hoài rất tốt, đổi một cái bình hoa đẹp hơn cho bó hoa hồng rồi lại đặt lên thềm cửa sổ.

Ánh nắng mang theo hơi ướt của mưa chiếu vào, rơi trên những cánh hoa khiến cho sắc hoa hồng càng thêm tươi thắm, càng thêm đẹp dễ.

Tâm trạng Quý Hoài cứ như thời tiết bên ngoài vậy, cậu quay lại ôm thắt lưng Giang Tử Mặc, nói: “Chúng ta vận động sau bữa cơm đi.”

Giang Tử Mặc xoa đầu cậu, kéo cậu lên rồi hôn môi cậu.

Sau một cuộc vận động mệt mỏi đầy thỏa mãn, Quý Hoài dụi đầu trong lồng ngực Giang Tử Mặc, không muốn làm gì hết, chỉ cảm thấy toàn thân chìm trong hạnh phúc.

“Còn nhớ chuyện lần trước em đã đồng ý với tôi không?”

“Cái gì? Em đồng ý lúc nào?” Quý Hoài nghiêng đầu nhìn Giang Tử Mặc.

Giang Tử Mặc ấy thế mà hơi đỏ mặt lên, cố ra vẻ bình tĩnh nói: “Có một lần em đã đồng ý với tôi, sao em có thể quên được?”

“Không phải... em đồng ý cái gì cơ? Ở đâu? Lúc nào?”

Giang Tử Mặc buồn bực nói: “Ở đây, trên giường.”

“Trên giường?” Quý Hoài sững sốt một lát rồi cười vui vẻ nói: “Anh lừa em đồng ý lúc em đang không tỉnh táo, lời trên giường của đàn ông mà anh cũng tin sao?”

“Em muốn lật lọng?” Giang Tử Mặc đe cậu xuống, ánh mắt trở nên nguy hiểm: “Nếu em đổi ý, vậy bây giờ tôi sẽ khiến em phải đồng ý lại một lần nữa.”

Quý Hoài bị bàn tay vuốt ve sau lưng làm cho hoảng sợ, lập tức xuống nước xin tha, cậu không muốn vận động nữa đâu, vừa rồi đã tiêu hết cả bữa cơm trưa rồi.

“Được được, em đồng ý là được chứ gì, để em xem anh yêu cầu cái gì nào. Anh nói đi, chuyện gì?”

Giang Tử Mặc nhìn cậu một chốc, nói: “Em nhắm mắt lại.”

“Ồ.” Quý Hoài cố gắng nhịn cười, nhắm hai mắt lại.

Cậu nghe thấy tiếng Giang Tử Mặc xuống giường ra khỏi phòng, tầm một phút sau thì quay lại. Quý Hoài hơi tò mò, muốn lên nhìn một chút, bị Giang Tử Mặc cảnh cáo: “Không được mở mắt!”

Quý Hoài đợi một lúc mới mở mắt ra, thấy Giang Tử Mặc cầm nhẫn quỳ một gối ở trên giường. Lúc Quý Hoài nhìn hẩn, hẩn hơi mất tự nhiên nhưng vẫn cố gắng tỏ ra bình tĩnh: “Quý Hoài, em có nguyện ý gả cho tôi không?”

Nhẫn kề sát ngón áp út của Quý Hoài, giống như chỉ cần Quý Hoài đồng ý, Giang Tử Mặc sẽ đeo nhẫn cho cậu ngay lập tức.

Quý Hoài hơi bối rối: “Anh tặng em nhẫn rồi mà?” Lúc cậu thi vào đại học thì Giang Tử Mặc đã đeo một chiếc nhẫn bạc lên tay cậu, nhưng chiếc nhẫn đó đã sớm bị mất trong vụ cháy mấy năm trước.

“Lần này chính thức là nhẫn cầu hôn, chỉ cần em đồng ý, ngày mai chúng ta cưới luôn.” Giang Tử Mặc nhìn cậu nói.

Quý Hoài lật người ngồi dậy, cười nói: “Dù gì cũng để em mặc quần áo vào đã, thời khắc quan trọng thế này mà hai ta đều không mặc gì.”

Về sau mỗi lần nhớ lại, hai người không thể nào quên được đã định ra thời khắc quan trọng này ở trên giường, lại còn vào lúc cả hai đều không mặc quần áo.

“Tôi có chuẩn bị rồi chứ, đã đặt nhà hàng trước rồi. Tôi sẽ mời em đi ăn, bên cạnh có dàn nhạc hòa tấu, nhà hàng sẽ bày trí rất nhiều hoa tươi, lúc chúng ta dùng cơm, tôi sẽ quỳ xuống cầu hôn em.”

Quý Hoài trầm nghĩ, lại học cùng Lục Thất ở trên mạng hả?

“Nhưng mà... tôi thấy bây giờ cũng vừa đúng lúc.” Giang Tử Mặc đẩy chiếc ghế về phía trước, “Chỉ cần em đồng ý thì bất kể là khi nào hay hoàn cảnh nào, đều là đúng lúc.”

“Em có đồng ý không?” Giang Tử Mặc lại hỏi.

Quý Hoài duỗi ngón tay về phía trước, cười thật tươi: “Sao em lại không đồng ý được đây, ở bên anh là niềm may mắn lớn nhất trong cả hai đời của em.”

Đời trước cậu sống một kiếp thê lương, vốn tưởng thế giới này cũng sẽ như vậy. Cậu cố gắng thoát khỏi quỹ đạo của đời trước, ai ngờ giữa đường lại nhặt được bảo vật.

Gặp được chú Mặc, cho dù ngày mưa cũng sẽ biến thành ngày nắng. Cuộc đời lộn độn long đong của cậu, đã được người này một tay chống đỡ.

Người như vậy, may mắn như vậy, sao cậu lại có thể không nắm lấy.

Nắm lấy cả một đời.

- _____

Tác giả có lời muốn nói:

Ok, chính văn tới đây là xong.

Thực ra còn muốn viết rất nhiều nữa, cũng nghĩ trước rất nhiều rồi, nhưng mà lúc viết tới đây thì cảm thấy thế này là vừa đủ.

Cảm giác ấy giống như lúc chú Mặc lấy ra chiếc nhẫn kia, vừa đúng lúc. Chúng ta gặp nhau vừa đúng lúc, rồi thì sẽ cùng nhau chờ mong cuộc gặp gỡ tiếp theo.

Bộ truyện này viết liên tục trong gần 5 tháng, đó là quãng thời gian bận bịu nhất nhưng không hề ngừng

update. Cảm ơn rất nhiều các tiểu khả ái, các tiểu thiên sứ đã cổ vũ cho tôi, đã cho tôi niềm hạnh phúc lớn lao đến vậy.

Có rất nhiều thứ muốn nói, đây cũng chưa phải là kết thúc, còn có bộ truyện tiếp theo, tôi còn có thể gặp được những người đáng yêu như các bạn, nghĩ tới đây đã cảm thấy vô cùng may mắn rồi.

Tiếp theo sẽ là phần phiên ngoại (...)

- _____

Dờ:

Cuối cùng Dờ máu gà cũng xong sau gần 5 tháng vật lộn với bộ này. Tính ra tôi không hề thích toàn bộ truyện, bởi vì có những chi tiết gây tăng xông, có những chi tiết thật là wtf, có những pha xử lý tình huống không khéo léo của tác giả bởi vì đây là bộ thứ hai trong sự nghiệp gõ chữ của mẹ. NHƯNG, tôi thích em và chú tới mù quáng rồi, những điều trên tự dừng không còn quan trọng nữa, ừ, chung là thế. Các thím đi đâu chê truyện cũng được, nhưng không chê thẳng ở đây, ở wattpad của Dờ là được rồi, dù gì cũng là chữ tôi gõ ra trong gần nửa năm, tim tôi đau =))))))

184. Chương 185: Pn1 - Tiêu Trình X Lâu Việt

Edit: anh Dờ

Hôm nay phải dự một bữa tiệc, Tiêu Trình uống hơi quá chén, cảm giác đầu óc chệnh choáng. Lúc tài xế lái xe đưa về nhà, Tiêu Trình mệt mỏi ngồi tựa vào lưng ghế, tài xế gọi mãi mới tỉnh.

Tiêu Trình xoa xoa mí mắt, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Mấy ngày nay mẹ hắn giới thiệu vài người cho hắn, lần nào cũng cãi cọ rồi kết thúc trong không vui. Lần này mẹ hắn gọi điện thoại, Tiêu Trình chẳng thèm nghe, thế là bà gọi thẳng tới trợ lý của Tiêu Trình, giọng điệu nghiêm khắc kêu anh phải về ngay trong tối nay cho tôi.

Gọi hắn về nhà có lẽ là vì bà lại tìm được tiểu thư nhà nào tới rồi, vợ vẫn chết đi được.

Hắn mở cửa vào nhà, chợt nghe thấy có âm thanh vọng ra từ bên trong.

Tiêu Trình nhíu mày thật chặt, quả nhiên.

“Tiêu Trình về rồi đấy hả con?” Một giọng nữ quen thuộc vang lên, Tiêu Trình ngẩn người một lúc mới đi

vào.

Phòng khách có rất nhiều người, đồng từ hần chợt co lại, hần nhìn thấy một người quen thuộc nhưng lại vô cùng xa lạ.

“Con nhìn con đi, lại đi uống rượu đấy.” Bà Tiêu chỉ vào hần mà giáo huấn.

Lâu Việt ở bên cạnh cười khuyên bà: “Làm ăn kinh doanh là như thế, phải đi xã giao nhiều. Hơn nữa bây giờ Tiêu Trình có tiếng rồi, đương nhiên phải vất vả hơn người khác.”

Nghe vậy bà Tiêu mới nguôi giận một chút, nhưng vẫn chỉ vào hần: “Nhanh đi thay quần áo rồi xuống ăn cơm.”

“Vâng.” Tiêu Trình ngây ngẩn gật đầu, hần nhìn Lâu Việt đang ngồi giữa sofa. Lâu Việt cười với hần, rất bình thản. Một nụ cười rất bình thản.

Hần nhìn Lâu Việt, giật mình hỏi: “Lâu Việt, trở về lúc nào vậy?”

“Hôm qua vừa về.” Lâu Việt lịch sự đáp rồi lại quay ra hàn huyên với mấy vị phụ huynh.

Tiêu Trình ngửi ngửi áo rồi quyết định đi lên lầu thay quần áo. Lúc mở tủ ra, hần do dự đắn đo mãi mới chọn được một bộ nhưng vẫn không thấy hài lòng, cuối cùng thấy tốn quá nhiều thời gian rồi, mới miễn cưỡng cầm một bộ mặc vào.

Lúc đi ra còn cố ý xúc một chút nước hoa lên cổ áo, tự ngửi một chút, mùi rất nhẹ. Lúc này hần mới yên tâm đi xuống.

Dưới lầu, đồ ăn đã được dọn ra bàn, chỉ chờ mỗi Tiêu Trình.

“Lâu Việt đi chuyến này chắc 5 năm rồi đúng không, bây giờ tính là về luôn đấy nhỉ.” Bà Tiêu cười, “Trước kia là một thằng nhóc không chịu lớn, cứ đi theo sau bác kêu mẹ nuôi mẹ nuôi mãi thôi. Bây giờ lớn quá rồi.”

“Có lớn thế nào thì vẫn kêu mẹ nuôi thôi à.” Lâu Việt nói: “Ở bên đó con nhớ thức ăn mẹ nuôi làm lắm, lần này vừa về là con muốn tới đây ngay để ăn một bữa.”

“Cái miệng này, nói ngọt y như hồi bé.” Bà Tiêu vui vẻ, gấp thức ăn cho Lâu Việt.

Một bữa cơm gia đình vui vẻ hòa thuận. Lâu Việt nay đã trở nên thành thực hơn, từng lời nói ra đều trúng ý bà Tiêu khiến bà cười lớn.

Tiêu Trình không nói gì, hắn cứ lên nhìn Lâu Việt suốt, không ăn được nhiều.

Cơm nước xong, Lâu Việt nói phải đi rồi. Bà Tiêu bảo Tiêu Trình đi đưa cậu về, Tiêu Trình im lặng gật đầu.

Ra tới ngoài cửa, Lâu Việt khách khí bảo Tiêu Trình cứ về đi, cậu nói là cả nhà cậu về không mất bao nhiêu thời gian, nhưng Tiêu Trình không đồng ý, hắn mở cửa xe cho Lâu Việt.

Ông bà Lâu còn tưởng nhiều năm không gặp nên hai đứa muốn tâm sự, thế là phát tay bảo Lâu Việt ngồi xe Tiêu Trình.

Lâu Việt lên xe, Tiêu Trình mở cửa kính ra để bay bớt mùi rượu.

Tiêu Trình đang cảm thấy không biết nên mở miệng thế nào thì Lâu Việt đã nói trước: “Ngày hôm qua về muộn quá nên không kịp thông báo.”

Tiêu Trình suy nghĩ lời Lâu Việt nói. Cậu nói “thông báo” là thông báo cho ai.

Lâu Việt nói tiếp: “Nếu anh không bận thì kêu đám Tống Khôn ra ngoài chơi một chuyến, cả đám chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, nhiều năm không gặp rồi.”

Tiêu Trình im lặng, cảm tình của Lâu Việt với bọn Tống Không sao so được với hắn. Nhưng theo như Lâu Việt nói, tất cả đều giống nhau, đều là bạn bè nhiều năm không gặp.

“Em còn về bên Anh không?”

“Ừm... tạm thời chưa tính quay lại đó.”

Tiêu Trình phanh gấp xe ở bên đường, lốp xe ma sát với mặt đường kêu một tiếng két thật vang dội.

Tiêu Trình quay đầu nhìn thẳng vào mắt Lâu Việt: “Vì sao lúc em đi không nói cho anh biết?”

Lâu Việt hơi khó xử, cậu không nghĩ Tiêu Trình lại nói thẳng ra chuyện trước kia như thế. Bây giờ bọn họ nên biết ý nhau mà không nhắc tới chuyện cũ nữa mới đúng chứ?

“Lúc ấy vội đi, mà anh lại bận nhiều việc nên em không muốn quấy rầy.”

“Việt Việt, em lại nói dối.”

Lâu Việt cứng đờ mặt, quay ra nhìn cửa sổ như muốn che giấu đi cảm xúc.

“Em ra nước ngoài 5 năm để học nói dối hay sao?” Giọng Tiêu Trình đánh lại, “Những 5 năm trời, vẫn chưa đủ để em học được cách nhìn thẳng vào mắt anh mà nói dối?”

“Tiêu Trình!” Lâu Việt quay đầu lại, cắn môi như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Cậu nhìn phía trước, dần bình tĩnh lại, “Đưa em về đi.”

Lâu Việt nói xong, Tiêu Trình cũng chưa động đậy. Cậu sốt ruột, ở cùng Tiêu Trình trong chiếc xe chật hẹp này khiến cậu không thoải mái, cậu muốn nhanh chóng trở về, cậu không muốn lần gặp nhau đầu tiên sau khi về nước lại trở nên khó coi.

Lâu Việt mở cửa xe nhưng nó không nhúc nhích, cậu nổi giận quay ra trừng mắt nhìn Tiêu Trình, “Anh không đưa em về thì em tự về, mở cửa ra.”

Tiêu Trình đột nhiên cười, hất khởi động xe, lắc đầu nói: “Lâu Việt, em còn cố giả vờ cái gì nữa, giả vờ không quen, nhưng ánh mắt đã bán đứng em rồi.”

“Ai đang giả vờ? Chúng ta vốn không quen nhau.” Lâu Việt căm giận, rầu rĩ quay đầu đi, không muốn Tiêu Trình nhìn được mặt cậu.

Tiêu Trình cười lạnh: “Không quen? Nhưng rõ ràng ý em đâu phải thế.”

Lâu Việt cắn răng, đấm mạnh vào cửa xe.

Lúc Tiêu Trình dừng xe lại, Lâu Việt sững sốt nói: “Đây đâu phải nhà em.”

Tiêu Trình mở cửa xe để cậu đi xuống: “Đây là chỗ anh vẫn hay ở.”

“Em muốn về nhà.” Lâu Việt ngồi bất động.

“Việt Việt, đừng bướng bỉnh nữa, xuống xe đi.”

“Em bướng bỉnh, em bướng chỗ nào? Tự dưng anh kéo em tới đây, em không vào, em muốn đi về.” Lâu Việt bực bội, tự cởi dây an toàn xuống xe sau đó định đi về.

“Việt Việt.” Tiêu Trình kéo tay cậu lại không cho đi, “Nếu em muốn nháo loạn với anh, được thôi. Buổi tối muộn thế này rồi, hàng xóm xung quanh bị làm ồn tỉnh lại hết, anh cảm thấy không vấn đề.”

Lâu Việt cắn răng trừng hấn: “Vô liêm sỉ, Tiêu Trình, buông tay ra.”

“Không.” Tiêu Trình nắm chặt cổ tay cậu kéo vào nhà. Lâu Việt đang định chạy thì Tiêu Trình ấn cậu ngồi xuống sofa, còn hấn thì ngồi dưới đất nhìn lên ánh mắt Lâu Việt.

“Em nói cho anh biết đi, vì sao em quay về?”

“Vì sao em quay về ư?” Lâu Việt nổi đóa, “Đương nhiên là vì ba mẹ em đều ở đây, nhà của em ở đây, em về là đúng rồi, anh nghĩ là vì sao? Vì anh? Đừng có mơ!”

Tiêu Trình ấn bả vai Lâu Việt không cho cậu động đậy. Hấn nặng nề thở dài một hơi: “Nếu em không quay lại thì anh còn có thể tiếp tục lừa dối bản thân. Nhưng em đã về rồi, 5 năm, em vẫn quay trở về.”

Lâu Việt giận dùm dùm, “Về thì liên quan gì đến anh?”

“Có liên quan.” Tiêu Trình ghé lại gần cậu, “Em về rồi thì anh sẽ không để em đi nữa.”

“Chẳng lẽ anh muốn gì là được cái đó hay sao? Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, em có cuộc sống riêng của mình.” Lâu Việt run rẩy, cậu có cuộc sống của riêng mình, cậu không còn là người mà hề nhìn thấy Tiêu Trình là không không chế được cảm xúc nữa rồi.

Cậu đợi 5 năm trời, đợi tới khi cậu có dũng khí đối mặt với Tiêu Trình thì mới quay về.

Nhưng Tiêu Trình dựa vào đâu mà nói dăm ba câu đã đánh đổ tất cả sự cố gắng bao năm qua của cậu? Tiêu Trình cũng biết, Lâu Việt vì để quên đi hấn, đã cố gắng đến nhường nào.

Tiêu Trình ghé vào gần môi Lâu Việt, cậu nhanh chóng tránh đi. Tiêu Trình vẫn theo sát không buông, hôn lên môi cậu một cái. Lâu Việt đứng phắt dậy, hai tay hai chân cố gắng giãy ra, Tiêu Trình vội đè cậu lại.

“Tiêu Trình, rốt cuộc anh muốn làm gì? Anh buông tay ra, em muốn về nhà.”

Tiêu Trình đè cậu xuống sofa, khóa tay cậu lại: “Anh hỏi em, 5 năm qua em có người nào bên cạnh hay không?”

“Liên quan quái gì đến anh!”

“Việt Việt, tốt nhất em nên nói thật.” Tiêu Trình đẩy nhẹ phía dưới thân, Lâu Việt run rẩy cả người, mắt bắt đầu đỏ lên.

Cậu thở dốc, nước mắt lã chã rơi xuống: “Có hay không có thì liên quan gì đến anh? 5 năm dài như vậy, sao lại không có? Anh có thể tìm người khác, còn em thì không được?”

“Sao vẫn dễ khóc như vậy...” Tiêu Trình thở dài, lau nước mắt cho cậu, “Anh hỏi em, bây giờ em có ai bên cạnh hay không?”

“Cút! Tiêu Trình, anh cút đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, tôi không nên về đây mới đúng! Đồ khốn nạn, cút đi!” Lâu Việt khóc lớn, tay chân đầm đã loạn xạ, Tiêu Trình bị trúng vài phát, vội bắt lấy tay Lâu Việt.

“Vậy là quay về vì anh?”

“Rốt cuộc anh đang muốn xác nhận cái gì? Tôi nói không phải! Không phải! Không phải là vì anh!” Lâu Việt gào lên, “Anh không biết tôi sống vui vẻ thế nào đâu, những người bạn trai tôi quen đối xử với tôi rất tốt, bọn họ chưa bao giờ đánh tôi hết! Không như anh, đồ khốn nạn! Chó chết!”

“Chửi cũng không biết đường mà chửi cho phong phú, cứ khóc lên một cái là y hết mấy đứa con gái vậy.” Tiêu Trình lau nước mắt cho cậu.

“Giống con gái thì làm sao? Ai bảo là con trai thì không được khóc, tôi cứ khóc đấy!” Lâu Việt càng khóc dữ hơn.

Tiêu Trình biết mình nói hơi quá, nhưng trong lòng lại thấy yên tâm hơn nhiều.

Lâu Việt như vậy mới là Lâu Việt mà hắn quen. Một Lâu Việt nho nhã lễ độ lúc dùng bữa tối khi này khiến hắn tức giận không thôi. Hắn muốn xé bỏ lớp ngụy trang của cậu, Lâu Việt càng khóc càng chửi, trái lại Tiêu Trình càng vui.

Như vậy, sẽ không còn khoảng cách 5 năm nữa.

Lâu Việt vẫn là Lâu Việt trong trí nhớ của hắn, Tiêu Trình yên lòng. Câu hỏi 5 năm trước hắn chưa rõ ràng, bây giờ cũng đã có đáp án.

185. Chương 186: Pn2 - Tiêu Trình X Lâu Việt

Edit: anh Dờ

“Việt Việt, đừng khóc.” Tiêu Trình đưa tay lau nước mắt cho cậu, lại bị Lâu Việt né tránh.

Lâu Việt đẩy hần ra, tự lau nước mắt rồi ngồi bất động một hồi lâu nhìn Tiêu Trình.

Tiêu Trình thấy cậu nhìn mình thì cười: “Không khóc nữa?”

“Tiêu Trình.” Lâu Việt nghiêm túc nói: “5 năm, anh có thể coi như 5 năm qua chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng tôi thì không thể. Bây giờ trước mắt anh là Lâu Việt của 5 năm sau, đã không còn giống lúc trước nữa rồi. Anh có hiểu không vậy?”

“Không giống chỗ nào, anh thấy em vẫn vậy, em vẫn là em.” Tiêu Trình cầm tay cậu nói.

“Cuộc sống của Lâu Việt hiện tại không chỉ có mình anh như trước nữa.” Lâu Việt chậm rãi rút tay ra, lấy di động gọi một cuộc điện thoại: “Học trưởng ạ, anh ở đâu vậy? Tôi đón em được không?”

Tiêu Trình nhú chặt mày: “Em gọi cho ai vậy?”

“Bạn trai hiện tại của tôi.” Lâu Việt nói.

“Nói dối.” Tiêu Trình sầm mặt, “Em lừa anh thì được cái gì? Việt Việt, chúng ta hãy trở lại 5 năm về trước...”

“Tiêu Trình, đừng có mơ tưởng hão huyền nữa.” Lâu Việt đứng lên. Nếu trở lại 5 năm về trước, như vậy những dằn vặt mà cậu phải chịu những năm qua có ý nghĩa gì, cậu hao tổn tâm tư để quên đi một người là vì cái gì?

“Trong lòng em vẫn có anh mà đúng không? Sao lại không thể trở lại như trước đây? Mấy năm qua anh... anh...” Không hề quen ai cả.

Lâu Việt gào vào mặt Tiêu Trình: “Tại sao không thể trở lại như trước đây ư? Anh nói đi, chúng ta trở lại thế nào đây? Tiếp tục trở về làm em trai của anh?”

“Không phải, Việt Việt, anh đã nghĩ kỹ rồi. Anh đã nghĩ suốt bao nhiêu năm, anh đã hiểu rồi...”

“Nếu anh thật sự hiểu thì đã không đối xử với tôi như vậy. Anh coi tôi là cái gì? Anh nghĩ tôi vẫn còn là Lâu Việt thích anh chết đi sống lại của ngày xưa ư? Anh chỉ cần tặng một món đồ nho nhỏ là tôi sẽ vui sướng nhảy cẫng lên?” Lâu Việt quát lên, “Lâu Việt đó đã chết rồi! Đã chết từ lâu rồi!” Cậu chán ghét chính mình của lúc đó.

Nháy mắt, Tiêu Trình cảm thấy tay chân lạnh lẽo. Hần cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nói: “Việt Việt, không nói chuyện 5 năm trước nữa, chúng ta nói chuyện hiện tại đi. Bây giờ... chúng ta ở bên nhau có được không?”

“Anh có tư cách gì mà nói với tôi câu đó?”

“Tư cách của một người đợi em 5 năm.”

“Ha...” Lâu Việt cười khẽ một tiếng, sau đó cười ngày càng lớn, giờ phút này cậu không nghĩ Tiêu Trình là tên ngốc, chính cậu mới là kẻ ngốc. Cậu mệt rồi, tất cả cảm xúc như bị chai sạn. Lâu Việt nhắm mắt lại, đi ra ngoài.

“Việt Việt!” Tiêu Trình muốn kéo Lâu Việt lại nhưng bị cậu giằng ra.

“Việt Việt, em rõ ràng còn yêu anh, vì sao.... không thể làm lại một lần nữa?”

“Không thể!” Lâu Việt không quay đầu lại, mở cửa đi ra ngoài. Cậu vừa ra tới cửa thì học trưởng đã tới đón cậu.

Đây là Trịnh Hàng - học trưởng mà cậu quen khi còn ở Anh. Trịnh Hàng cũng là người Trung Quốc, Lâu Việt đi 5 năm, là Trịnh Hàng luôn quan tâm chăm sóc cậu. Lần này Lâu Việt về nước, đúng lúc anh cũng muốn về thăm bà ngoại nên cùng về với cậu.

“Em khóc?” Trịnh Hàng cúi đầu nhìn mắt Lâu Việt, cậu lắc đầu, “Đưa em về đi.”

“Thật sự không sao chứ?” Trịnh Hàng hơi lo lắng, lấy một cái khăn tay đưa cho cậu. Anh lớn lên ở Anh nên cũng nuôi ra thói quen thân sĩ điển hình của người Anh.

“Việt Việt.” Tiêu Trình đi ra, ánh mắt quắc lên nhìn Trịnh Hàng, “Đây là bạn trai hiện tại của em?”

“Chúng ta đi về.” Lâu Việt kéo Trịnh Hàng đi.

Tiêu Trình lạnh mặt: “Việt Việt, tên này đâu có xứng làm bạn trai em, em ở nước ngoài lâu quá nên tiêu chuẩn cũng thấp theo rồi sao.”

“Vị tiên sinh này,” Trịnh Hàng giữ Lâu Việt lại, ý bảo cậu chờ một chút, sau đó quay ra nói với Tiêu Trình: “Việt Việt thích ai là tự do của em ấy. Huống chi tôi thật lòng thương Việt Việt, tôi sẽ không làm cho em ấy phải khóc.”

“Anh thì là cái gì! Tôi đã quen Lâu Việt từ lâu rồi, các người mới quen nhau được bao lâu?”

“Tiêu Trình.” Lâu Việt đi lên vung một đấm thật mạnh vào mặt Tiêu Trình, “Tiêu Trình, tôi nhắc lại lần nữa. Đây là bạn trai của tôi, anh có tư cách gì mà nói anh ấy? Trong mắt tôi, anh ấy tốt hơn anh gấp nghìn lần.”

Tiêu Trình lau khóe miệng, ánh mắt nhìn Lâu Việt thật sâu: “Em nói dối, Việt Việt, em đang nói dối.”

“Tiêu Trình! Đừng có tự lừa dối bản thân nữa, là tự anh nghĩ rằng tôi vẫn còn thích anh!”

“Em nói dối...” Tiêu Trình thì thào lặp lại.

Lâu Việt lạnh lùng không nhìn hấn nữa, kéo Trịnh Hàng đi.

Cậu đi rồi, Tiêu Trình vẫn đứng sững ở đó nhìn theo hướng cậu rời đi.

Lâu Việt đang nói dối, Lâu Việt sao có thể tìm người khác?

Lâu Việt sao có thể vì một người khác mà ra tay đánh hấn?

Lâu Việt sao có thể... sao có thể hết thương hấn.

Tiêu Trình đưa tay lên che mặt, ngồi thụp xuống. Cảm xúc tích tụ tận sâu trong lòng 5 năm qua giờ đang sụp đổ.

Nếu như 5 năm trước hấn còn chưa chắc chắn thì bây giờ hấn đã hiểu ra, hấn đã sớm đặt Lâu Việt vào sâu tận trong tim.

Nhóc con vẫn thường đi theo sau hấn ấy, hấn đã sớm trân trọng đặt cậu vào trong lòng rồi.

Nhưng tới tận lúc này, hấn mới nhận ra.

Tiêu Trình thất thểu đứng lên, chạy vào nhà lấy di động gọi cho Lâu Việt. Gọi một lần không được, hấn gọi hai lần, lần thứ hai không được.... Sẽ không bao giờ gọi được cho cậu nữa sao?

Cho tới khi điện thoại thông báo “thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được”, Lâu Việt vẫn không hề bắt máy.

Lâu Việt có khi nào lại tiếp tục biến mất giống như 5 năm trước hay không.

5 năm trước hấn có thể nghĩ rằng Lâu Việt không từ mà biệt. Nhưng 5 năm sau, hấn chỉ cần tưởng tượng tới chuyện Lâu Việt lại tiếp tục mất tích là đã đau đến không thể hít thở.

Vừa rồi hấn không nên hung dữ với Lâu Việt như vậy, hấn không nên ép cậu như vậy, hấn nên nói chuyện

tử tế hơn với cậu mới phải.

Nhưng... nhưng, bây giờ hấn nên làm gì đây?

Hấn không thể trở lại cuộc sống không có Lâu Việt được nữa.

Lâu Việt ngồi trên xe không nhúc nhích, Trịnh Hàng nghiêng người qua kéo dây an toàn cho cậu.

Anh xoa xoa tóc Lâu Việt hỏi: “Vẫn đang buồn hả?”

Lâu Việt lắc đầu: “Không có buồn, không đáng để em buồn.”

“Nếu đã quyết định quay về thì phải chuẩn bị tâm lý rồi chứ?” Trịnh Hàng nói.

“Em chỉ muốn trở về xác nhận một chút thôi, em muốn xác nhận xem anh ấy có nhớ em không, anh ấy đã có ai ở bên hay chưa, như vậy em sẽ hết hy vọng hoàn toàn.”

“Vậy em xác nhận được chưa?”

Lâu Việt im lặng, sau đó lắc đầu: “Em chẳng biết nữa, em... em vẫn không quên được anh ấy. Nhưng em không muốn quay về như 5 năm trước.”

Tiêu Trình, anh muốn quay về như trước đây, nhưng em... sợ nhất là lại vô vọng đuổi theo sau anh như vậy.

Em quá ngu ngốc, em không hiểu cảm xúc của anh, em lại càng không thể đè nén tình cảm của chính mình, em chẳng còn lợi thế gì nữa.

“Thế thì có muốn thử một chút xem sao không?” Trịnh Hàng bỗng dưng nói: “Em vừa mới bảo anh là bạn trai em mà nhỉ?”

“Hả?” Lâu Việt lắc lắc đầu: “Ngại quá, vừa rồi do tình thế ép buộc nên em mới nói vậy.”

“Anh biết, anh chỉ muốn nói là...” Trịnh Hàng nhìn vào mắt cậu: “Em vẫn còn một con đường khác, nếu em nguyện ý thì anh vẫn sẽ chờ em.”

Lâu Việt khó xử mở miệng: “Học trưởng.”

“Anh biết rồi.” Trịnh Hàng bật cười ngắt lời cậu: “Anh biết em vẫn chưa quên được, nhưng em phải thử

nhìn rộng ra xem, đàn ông ngoài kia cũng không tồi đâu.”

“Học trưởng, anh rất tốt.” Lâu Việt gật gật đầu, “Đêm hôm thế này còn kêu anh tới đón, em xin lỗi ạ.”

Trịnh Hàng cười: “Anh đã là bạn trai của em rồi, chút việc cón con này anh tình nguyện làm.”

Lâu Việt ngại ngần cúi đầu.

Cậu đã tắt di động, bao nhiêu tin nhắn đến cậu đều không nhìn thấy.

Tiêu Trình, anh đừng ép em. Rất nhiều suy nghĩ đang quay cuồng trong đầu cậu, cuối cùng chỉ còn sót lại một ý nghĩ này.

Cậu rất ngưỡng mộ Quý Hoài, thích là thích, cậu ấy có thể thích Giang Tử Mặc một thời gian dài như vậy, hơn nữa chưa từng dao động. Tình cảm của Quý Hoài và Giang Tử Mặc vừa kiên định vừa dũng cảm, cậu đã hâm mộ từ rất lâu rồi.

Từ trung học cậu đã bắt đầu hâm mộ Quý Hoài, hâm mộ khi đó Quý Hoài được Tiêu Trình thích. Bây giờ cậu hâm mộ vì Quý Hoài có một tình yêu mà cậu chỉ có thể ngẩng đầu ngược nhìn. Cậu là Lâu Việt, cậu thích một người tới mức không thể quên đi, cậu không có tiền đồ, chính cậu cũng cảm thấy khinh thường bản thân.

Buổi tối nay nếu cậu không rời đi, Tiêu Trình chỉ cần nói thêm vài câu nữa thôi là cậu mềm lòng.

Nếu như đại ca biết cậu lên về nước mà lại còn đi gặp Tiêu Trình, anh sẽ mắng cậu tới chết.

Giống như 5 năm trước vậy, mắng cậu không có tiền đồ, mất mặt.

Có lẽ cậu không nên về, cậu nên tiếp tục ở nước ngoài mới phải. Sau đó không nghe ngóng một chút gì về Tiêu Trình cả, có thể một vài năm nữa cậu sẽ quên Tiêu Trình, từ đó về sau cậu không cần đau đầu chuyện này trong lòng nữa.

Một người nếu có thể không chế trái tim mình trong tay thì tốt biết bao.

Sau khi Lâu Việt về nhà thì nằm xuống ngủ. Trông mơ, cậu mơ về lần đầu tiên cậu nhận ra rằng mình thích Tiêu Trình. Đó là một buổi chiều nào đó khi cậu còn học lớp 7, Tiêu Trình chạy về từ sân thể dục, người đầm đìa mồ hôi. Lúc chạy qua cửa lớp thì đụng ngã Lâu Việt.

Mùi mồ hôi và mùi hormone nồng đậm xông vào mũi Lâu Việt, cậu đứng sững người không biết nên phản ứng ra sao, Tiêu Trình kéo cậu từ dưới đất lên, cười mắng cậu: “Sao ngốc vậy trời, đứng chỗ này cũng

không biết tránh đi một chút hay sao?”

Khi đó là thời điểm sau một quãng thời gian dài Tiêu Trình không nói chuyện với cậu, cậu rất muốn nói chuyện với hắn nhưng không dám bắt chuyện. Bên cạnh Tiêu Trình có rất nhiều người, bọn họ đều là đám anh em tốt, Lâu Việt thường nhìn thấy bọn họ quàng vai bá cổ đi cùng nhau.

Lâu Việt khi đó nhát cáy như vậy, dù là bạn bè cùng nhau lớn lên nhưng vẫn không dám tới gần.

Sau đó Tiêu Trình cách cậu ngày càng xa, tuy rằng lên cấp 3 vẫn học cùng lớp nhưng gần như không nói với nhau câu nào.

Nếu không phải vì cái tình cảm nhem nhóm trong lòng cậu, cậu đã không thích hắn nhiều năm như vậy.

Trái tim phải lớn tới bao nhiêu, mới có thể mãi ghi nhớ một người như vậy.

Lâu Việt chính là rất ngốc, rất dần. Ngốc nghếch dành cả trái tim cho duy nhất một người, nhưng người nọ không hề để ý tới cậu.

186. Chương 187: Pn3 - Tiêu Trình X Lâu Việt

Edit: anh Dờ

”Nếu đã về rồi sao không ở nhà với ba mẹ, chạy tới chỗ anh làm gì? Lâu Vệ Hành nhìn Lâu Việt làm tổ ở trên sofa nhà anh.

Lâu Việt nói: “Anh, em còn chưa ăn được mấy bữa mà anh đã định đuổi em đi đấy à?”

Lâu Vệ Hành thở dài, ngồi xuống cạnh cậu: “Nói đi, lần này đột nhiên về nước là vì sao?”

Lâu Việt ôm cái gối vào trong lòng, ánh mắt không dám nhìn Lâu Vệ Hành: “Nào có vì cái gì, nhớ nhà chứ sao.”

“Tháng trước ba mẹ vừa qua đó thăm em, anh bảo em ở bên đó học hành cho tử tế, em không nói một tiếng đã chạy về. Về rồi nhà cũng không ở, lại còn chạy tới đây, bất thường không?”

Lâu Vệ Hành lấy di động của anh ra cho Lâu Việt xem: “Có phải vì Tiêu Trình không?”

Lâu Việt cúi đầu nhìn, thấy di động của Lâu Vệ Hành có hơn 10 cuộc gọi nhỡ của Tiêu Trình. Lâu Việt

gác cầm lên gối ôm, ngẩn người nhìn nhật ký cuộc gọi.

Lâu Vệ Hành thu điện thoại lại, tức giận mà không có chỗ xả: “Anh biết ngay là Tiêu Trình mà, 5 năm rồi em vẫn chưa quên được nó à? Hiện giờ em về là muốn làm gì? Cúi khô lửa bốc?”

“Anh.” Lâu Việt rầu rĩ, “Anh không thấy em cũng không muốn gặp Tiêu Trình sao.”

“Tốt nhất là em nói thật, ở thêm mấy ngày rồi về lại bên kia cho anh, không có sự cho phép của anh thì không được tự tiện về nước nữa.”

Đúng lúc này thì điện thoại của Lâu Vệ Hành lại vang lên, Lâu Việt lập tức ngồi thẳng dậy. Lâu Vệ Hành tức mình nhìn nhìn cậu, Lâu Việt lại ngả người xuống.

Lâu Vệ Hành bực bội nghe máy: “Chuyện gì?”

“Anh, anh cho em nhìn thấy em ấy đi, em không tìm thấy em ấy.”

“Nó không ở đây, đừng tìm nữa, nó không gặp mày đâu.” Nói xong Lâu Vệ Hành dập máy, sau đó trừng mắt nhìn Lâu Việt: “Mai anh đưa em sang bên đấy luôn.”

Lâu Việt năn nỉ nói: “Anh, em vừa mới về mà, chưa được mấy ngày.”

“Còn tiếp tục ở lại đây, anh xem em hình như không muốn đi nữa thì phải.” Nói tới đây, Lâu Vệ Hành lại nhớ tới chuyện Lâu Việt lén trở về, lại còn đến nhà họ Tiêu ăn cơm, càng nghĩ càng giận. Nhưng nhìn thấy Lâu Việt ngồi co ro trên sofa thì không nỡ mắng cậu.

Mấy năm qua Lâu Việt gầy đi rất nhiều, cằm nhọn hơn rồi, cảm giác trẻ con non nớt hồi trước đã hoàn toàn biến mất. Lâu Việt dựa vào sofa ôm gối ôm, Lâu Vệ Hành nhìn mà thấy đau lòng.

Anh biết Lâu Việt ra nước ngoài rất khổ. Từ lúc Lâu Việt còn nhỏ, nhà anh không yêu cầu gì cao xa với cậu, các loại thành tích của Lâu Việt chỉ ở tầm trung. Cậu có thể thi vào Nhạc Vinh, mọi người luôn nghĩ đó là do may mắn. Bỗng nhiên đưa cậu ra nước ngoài, khó khăn đầu tiên với Lâu Việt chính là rào cản ngôn ngữ.

Nhưng trong suốt 5 năm qua, Lâu Việt chưa bao giờ kêu ca phàn nàn với người nhà, lần nào gọi điện về cũng cười hi hi.

Nếu không phải vì Tiêu Trình, có gì Lâu Việt phải chạy ra nước ngoài chịu khổ!

Nghĩ tới đây, Lâu Vệ Hành chặn luôn số di động mà Tiêu Trình vừa gọi tới.

Ngày hôm sau, Lâu Vệ Hành rút cuộc vẫn không bắt Lâu Việt đi ngay, để Lâu Việt ở lại chơi thêm ít ngày.

Lúc tan làm, anh gọi điện cho Lâu Việt hỏi cậu muốn ăn gì để anh mua về.

Lâu Việt uể oải nói chẳng muốn ăn gì cả, Lâu Vệ Hành đành mua theo sở thích trước kia của Lâu Việt. Lúc chạy xe về tới nhà, anh bỗng dưng phát hiện sau xe mình có một chiếc xe khác.

Anh thử nhìn kính chiếu hậu thì thấy đó là biển số xe của Tiêu Trình.

Anh ngừng xe, xe phía sau cũng dừng lại. Tiêu Trình bước từ trên xe xuống đi đến bên cạnh xe của Lâu Vệ Hành, lại nhìn biệt thự phía trước. Hắn cất bước đi vào.

Lâu Vệ Hành thấy thế thì vội xuống xe, “Tiêu Trình, mày tới đây làm gì?”

Tiêu Trình rảo bước đi nhanh về phía biệt thự, không để ý đến anh. Hắn đến trước cửa, đưa tay gõ cửa.

Lâu Vệ Hành theo sát hắn, gạt tay hắn ra: “Tiêu Trình, anh đã bảo Việt Việt không ở đây, cho dù có ở đây thì anh cũng không cho mày nhìn thấy nó đâu.”

“Em biết em ấy ở đây, em ấy ở trong này.” Tiêu Trình nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt, định gõ cửa tiếp nhưng Lâu Vệ Hành lại ngăn cản: “Tiêu Trình, mày có còn coi anh là đại ca của mày không?”

“Anh.” Trong mắt Tiêu Trình đầy ắp một thứ cảm xúc phức tạp, sắc mặt hắn tái nhợt, môi bắt đầu run rẩy, hắn quỳ rạp xuống: “Anh, em cầu xin anh, để cho em nhìn thấy Lâu Việt đi ạ.”

Lâu Vệ Hành nổi giận: “Được lắm, mày cũng học được trò này từ Việt Việt rồi đấy hả, đứa nào cũng quỳ xuống để ép anh mày.”

“Em không ép anh, em...” Tiêu Trình khom lưng xuống, cúi đầu nói: “Em đang cầu xin anh.”

“Anh, anh về rồi à.” Cửa mở ra, Tiêu Trình lập tức ngẩng đầu lên nhìn người đang mở cửa.

“Anh, anh đang...” làm gì vậy...

“Việt Việt.” Tiêu Trình kích động nhích đầu gối lên hai bước.

Lâu Việt nhìn Tiêu Trình quỳ trên đất, cậu khiếp sợ mở to mắt. Lâu Vệ Hành nhướn mày nói: “Vào nhà, đừng có đi ra.”

“Không... anh, anh ấy sao lại...”

“Vào nhà!” Lâu Vệ Hành đẩy cậu vào trong, sau đó anh cũng đi vào nhà rồi khóa cửa lại.

“Việt Việt, em về rồi, Việt Việt, em ra đây đi mà...” Tiêu Trình đứng lên gõ cửa rầm rầm, “Việt Việt, em ra đây đi, chúng ta nói chuyện cho tử tế được không? Em nghe anh nói mấy câu thôi, được không?”

“Anh muốn giải thích với em, anh là thằng khốn nạn, là anh không biết quý trọng, là anh... Em muốn đánh muốn chửi anh thế nào cũng được, em ra đây đi, Việt Việt...” Tiêu Trình tựa đầu vào cửa, nghẹn ngào nói.

Hắn và Lâu Việt cách nhau một cánh cửa. Lâu Việt ở ngay bên kia, nhưng dù hắn làm thế nào thì cũng không gọi được Lâu Việt.

Hắn cầu xin Lâu Việt đi ra nhìn hắn một cái.

“Anh...” Lâu Việt đỏ mắt trừng Lâu Vệ Hành, “Sao anh lại có thể để anh ấy quỳ?”

Tiêu Trình là người kiêu ngạo như vậy, hắn không nên quỳ xuống trước bất kỳ ai. Lâu Việt gào lên với Lâu Vệ Hành: “Anh có ghét anh ấy thì cứ đánh cứ chửi anh ấy đi, nhưng không được để anh ấy phải quỳ, Tiêu Trình sao có thể quỳ xuống chứ.”

“Em có thể quỳ còn nó thì không?” Lâu Vệ Hành tăng xông.

“Không giống, em quỳ thì không sao cả, nhưng Tiêu Trình, anh ấy...” Tiêu Trình vẫn luôn luôn kiêu ngạo bề ngoài, từ nhỏ tới lớn Lâu Việt chưa từng thấy Tiêu Trình phải khuất phục trước người khác.

“Lâu Việt, anh nghĩ em mù quáng đến điên rồi. Tiêu Trình, Tiêu Trình, trong lòng em chỉ có nó hay sao? Nó chịu một chút uất ức cỡ con con mà em đã đau lòng như vậy, vậy những uất ức mà em phải chịu, nó có thấy đau lòng hay không?!”

Lâu Việt cắn môi, trừng mắt nhìn Lâu Vệ Hành không nói.

“Em ngốc lắm, Lâu Việt. Sao em lại phải quay về...” Lâu Vệ Hành thấy Lâu Việt đi ra cửa, lập tức nổi cơn tam bành.

Nhưng Lâu Việt đi tới cửa rồi thì ngừng lại, cậu đối mặt với cánh cửa, thật lâu không mở ra.

Ngón tay Lâu Việt khẽ động đậy, cánh cửa này như một bức tường cao ngất, cậu và Tiêu Trình ở hai nơi cách biệt. Rõ ràng chỉ cần đẩy cửa ra thôi là có thể nhìn thấy Tiêu Trình, nhưng cậu vẫn do dự.

Cho dù cậu đi ra ngoài, cậu và Tiêu Trình thật sự còn cơ hội hay sao? Nếu đã không còn khả năng, vậy thì tốt nhất là không nên gặp nhau nữa, Sau khi về đây cậu mới hiểu được, nếu không gặp lại nhau, cậu cũng sẽ không khó khăn đến độ này.

Bây giờ cậu mang đồng cảm xúc này về Anh, phải cần bao nhiêu cái 5 năm nữa mới đè nén được.

Tiêu Trình, vì sao anh lại tới tìm em?

Giờ khắc này, Lâu Việt cảm thấy lỗi đều do Tiêu Trình, nếu Tiêu Trình không tìm cậu, cậu chẳng còn lý do gì mà ở lại.

Nhưng Tiêu Trình lại thật sự tìm cậu, Tiêu Trình dù có phải quỳ xuống trước đại ca cũng muốn được gặp cậu.

Lâu Việt bỗng dưng nhen nhóm một tia hy vọng, tia hy vọng này thật xa vời, cậu sợ cậu hy vọng để rồi lại thất vọng.

“Việt Việt, em ra đây đi, anh sẽ nói cho em biết nụ hôn đầu của anh là với ai.” Tiếng của Tiêu Trình ở ngoài cửa vọng vào, Lâu Việt ngẩn người ra, nhớ về chuyện lúc trước.

5 năm trước cậu vẫn thường quần lấy Tiêu Trình gặng hỏi nụ hôn đầu của anh là dành cho ai, khi đó Tiêu Trình sống chết không chịu nói cho cậu, dù cậu có làm gì thì Tiêu Trình cũng không chịu nói. Cậu nhớ lúc còn học cấp 2, Lý Dương - một cậu bạn chơi chung với bọn họ từng nói, Tiêu Trình đã không còn nụ hôn đầu nữa rồi.

“Việt Việt, em ra đây đi mà, anh sẽ nói cho em biết đó là ai, em cũng quen người đó đấy.”

Lâu Việt đặt tay lên tay nắm cửa, Lâu Vệ Hành ở phía sau nói: “Nó nói vậy là để lừa em ra ngoài đấy, em tin nó à?”

“Anh ấy không lừa em đâu, hơn nữa anh ấy đã cho em một cái cơ rồi.” Lâu Việt nói xong thì mở cửa ra.

Tiêu Trình ngồi ở cạnh cửa, nghe thấy tiếng mở cửa thì ngẩng đầu lên.

Hắn nở nụ cười, chống tay vào cửa đứng lên, “Việt Việt, em muốn biết không?”

“Ừm, em muốn biết.” Lâu Việt nhìn hắn, gật đầu.

“Buổi cắm trại dã ngoại ở Phú Sơn.”

Lâu Việt mở to mắt, sao lại có thể chứ... Lúc đó cậu lén hôn Tiêu Trình, chẳng lẽ Tiêu Trình biết? Không đúng, Lý Dương đã nói với cậu là nụ hôn đầu của Tiêu Trình sớm không còn rồi mà.

“Lúc em hôn anh, anh còn chưa ngủ hẳn.”

“Vậy mà anh còn...” Lâu Việt thẹn quá hóa giận, “Anh lừa em?”

“Sao có thể lừa em được đây?” Khi đó rõ ràng biết là em đang hôn anh, nhưng anh vẫn giả ngu giả dại bao nhiêu năm, quay đầu lại mới nhận ra, được Lâu Việt hôn có bao nhiêu trân quý.

Tất cả những cảm xúc rung động thời niên thiếu, đều đặt ở nụ hôn năm ấy.

“Cái hôn mà Lý Dương nói là giả đấy, năm ấy anh đâu có hôn cô gái kia, không tính.”

Tiêu Trình lại gần, nâng mặt Lâu Việt lên nhìn vào mắt cậu, thấp giọng cầu xin: “Việt Việt, để anh trả lại em một lần được không?”

Lâu Việt ngốc ngếch hỏi: “Anh trả lại em cái gì?”

“Trả lại em một tình yêu thành kính.”

Lâu Việt thất thần, cậu hiểu ý Tiêu Trình, lại giống như không hiểu gì cả. Tới lúc cậu kịp phản ứng lại thì Tiêu Trình đã hôn lên môi cậu một cái.

Hắn nói: “Bây giờ đổi lại thành anh thích em được không? Em không cần làm gì cả, chỉ cần chờ anh theo đuổi em. Em không cần phải đồng ý ngay lập tức, em cũng có thể không cần đồng ý, đợi tới lúc em chân chính cảm nhận được tình yêu của anh rồi đồng ý cũng không muộn, nhé?”

Lâu Việt hít hít mũi, “Em sẽ không đồng ý ngay đâu.”

“Không cần đồng ý, để cho anh theo đuổi em cả đời đi, được không?”

Tiêu Trình vẫn đang nâng mặt cậu, Lâu Việt có thể cảm nhận rõ hơi thở của hắn, lòng bàn tay Tiêu Trình nóng rực, tầm mắt cũng thật là nóng.

Nếu Tiêu Trình cứ tỏ ra thâm tình như thế mà theo đuổi cậu, vậy thì cậu sẽ thực sự vứt tiền đồ ra sau đầu mất.

- _____

CP này tới đây là hết, coi như OE thiên về hướng HE vì Việt Việt chắc chắn sẽ mềm lòng trước cậu Trình rồi. Người ngoài như chúng ta có thể thấy em xứng đáng yêu một người tốt hơn, nhưng yêu là thứ cảm xúc khôn nạn, nó không lý trí tí nào hết:) Việt Việt lỡ thương cậu Trình hết cứu rồi, thôi thì cậu Trình liệu liệu mà bù đắp lại cho em Việt, tôi là tôi tức cậu veđ ra nhưng vẫn phải gõ chữ đây! Tiền đền bù tổn thương tinh thần tôi không thèm tính! Xóe!

187. Chương 188: Pn4 - Lão Già Lưu Manh

Edit: anh Dờ

Tiết Thanh Minh.

Gió xuân mơn man, ánh nắng ấm áp.

Hôm qua Quý Hoài và Giang Tử Mặc vừa về Kim Thành, lúc về tới sơn trang thì đã hơn 11 giờ đêm. Hai người tắm rửa sạch sẽ rồi ôm nhau đi ngủ, sáng ra cảm thấy cả tinh thần và thể xác đều thoải mái dễ chịu.

Quý Hoài vươn vai chuẩn bị dậy làm đồ ăn sáng, Giang Tử Mặc kéo cậu nằm lại về giường, nhắm mắt khẽ than thở: “Dậy sớm như vậy làm gì?”

“Không sớm đâu, hôm nay chúng ta còn đi tảo mộ hai bác với bà nội em nữa, có khi đến tối còn chưa về kịp.”

“Kịp, ngủ một lúc nữa đi.” Giang Tử Mặc ôm thắt lưng cậu rồi lại ngủ thiếp đi. Quý Hoài buồn cười nhìn hân, đành nằm lại ngủ tiếp.

Cho tới khi tỉnh lại lần nữa thì đã không kịp mất rồi. Quý Hoài thấy sắp giữa trưa, không kịp ăn sáng nữa, cơm trưa thì chắc chắn cũng không kịp ăn ở nhà, thế là cậu rót hai cốc sữa, nướng vài miếng bánh mì.

“Ăn lót dạ một chút, trưa nay chúng ta ăn ngoài.” Quý Hoài thu dọn đồ cho lên xe, hai người bắt đầu đi tảo mộ.

Năm nào hai người cũng về Kim Thành tảo mộ, đây đã là năm thứ mười. Quý Hoài mua một bó hoa hồng thật lớn đặt trước mộ của Giang Bàn và Đào Uyển. Cả nghĩa trang này chỉ có mình bọn họ mang hoa hồng tới tảo mộ, mấy năm đầu Quý Hoài còn nói như vậy có lẽ hơi không tôn trọng, nhưng chú Mặc lại bảo mẹ hân thích nhất là hoa hồng.

Nếu em tặng bà ấy hoa cúc, không chừng bà ấy còn giận không chịu nhận em làm con dâu đâu.

Quý Hoài do dự hồi lâu, cuối cùng hàng năm vẫn mang hoa hồng tới. Bọn họ dọn dẹp cỏ dại và bụi bặm

xung quanh mộ, sau đó quỳ xuống lạy.

Hai người ngồi trước hai ngôi mộ nói chuyện một lát, Giang Tử Mặc không nói gì, trái lại Quý Hoài thì thao thao bất tuyệt kể về cuộc sống một năm qua của bọn họ. Cậu nói, chú Mặc bây giờ ngày càng lười biếng, hoàn toàn về hưu non luôn rồi, chỉ ở trong nhà chèn ép áp bức cậu.

Giang Tử Mặc quay đầu qua buồn cười nhìn Quý Hoài, Quý Hoài ngại ngừng háng giọng: “Chúng ta đi tảo mộ cho bà nội em đi.”

Giang Tử Mặc gõ đầu cậu, cười nói: “Trước mặt tôi mà còn dám kể xấu về tôi, vậy lúc không có mặt tôi thì em còn nói xấu thành ra thế nào nữa đây?”

“Em ăn ngay nói thật, hai bác còn đang nhìn đây này.”

“Gọi gì cơ?”

Quý Hoài cười cười không nói, quay mặt đi.

“Đã gọi tôi là chồng rồi, em nên gọi ba mẹ tôi là gì?” Giang Tử Mặc năm nào cũng trêu cậu như thế, mười năm vẫn vậy: “Sinh viên xuất sắc tốt nghiệp Kinh Đại mà không biết hay sao?”

“Anh nghiêm túc tí đi, đang ở trước mặt ba mẹ đó.” Quý Hoài đỏ mặt lên.

Giang Tử Mặc trêu chọc cậu: “Hóa ra ngoài miệng thì kêu hai bác, trong lòng lại lên gọi ba mẹ. Trong ngoài bất nhất, khẩu thị tâm phi, Quý tổng quả là thông thạo mấy trò này.”

Quý Hoài đứng lên xoay lưng đi ra ngoài, “Còn tảo mộ bà nội nữa, nhanh đi thôi.”

Giang Tử Mặc thấy Quý Hoài rảo bước đi ngày càng nhanh như là không định chờ hần, hần mới đành đuổi theo cậu.

Gió xuân lả lướt mặt hồ, lẩn tẩn gợn sóng. Mành mang một góc trời, gió đông nhẹ nhẹ thổi, mặt nước lúc thì tĩnh lặng, lúc thì nhăn lại như những nếp gấp của một tấm vải gấm màu xanh tuyệt đẹp.

Tiết trời tháng tư khiến độ nóng trên mặt Quý Hoài dần dần tan đi, cậu vừa quay đầu lại thì thấy Giang Tử Mặc đuổi kịp rồi.

Cậu đành cười nói: “Anh càng lớn tuổi lại càng biết cách bắt nạt người khác.”

“Bây giờ bắt đầu chê tôi lớn tuổi rồi đấy?” Giang Tử Mặc xắn tay áo, Quý Hoài cười cười tránh vào trong xe.

“Lên xe đi.” Quý Hoài cười, vẫy tay gọi Giang Tử Mặc vào.

Giang Tử Mặc đen mặt lên xe, hẩn kéo tấm chắn xuống để nhìn mặt mình in trên kính xe.

Quý Hoài nín cười, an ủi hẩn: “Không già chút nào hết, vừa rồi em nói bậy bạ thôi. Lần trước chúng ta cùng ra ngoài người khác còn tưởng là hai anh em đấy còn gì?”

“Ai là anh, tôi hay em?”

“Đương nhiên là em.” Đương nhiên là cậu, những năm qua chú Mặc đã mặc kệ việc ở công ty rồi, bây giờ A Uyển hoàn toàn do cậu quản lý. Cậu không chỉ bận chuyện công ty mà còn phải về lo việc nhà. Cậu vất vả hơn cho nên sớm thành thực, người khác nhìn lướt qua còn tưởng hai người bằng tuổi nhau.

Cậu luôn cảm thấy chú Mặc càng lớn tuổi thì càng khó tính. Chú Mặc đã miễn dịch với mọi chiêu trò dỗ dành của cậu rồi, bây giờ đỡ ổng khó cực kỳ.

Ví dụ như bây giờ, Quý Hoài quay đầu nhìn thoáng Giang Tử Mặc, quả nhiên vẫn còn đang xụ mặt.

Quý Hoài thầm trách mình, tuổi tác với đàn ông đúng là một đề tài nhạy cảm.

Bọn họ dùng cơm trưa ở một tiệm cơm ngoại thành, buổi sáng không ăn nên bây giờ đói bụng muốn chết. Đồ ăn bưng lên một cái là hai người cúi đầu tập trung ăn sau đó mới thỏa mãn đứng dậy khởi hành.

Chiều nay bọn họ sẽ về quê hóa vàng tảo mộ cho bà nội Quý Hoài, tiết Thanh Minh năm nào cũng vậy.

Lúc ấy bà nội được chôn cất trên một sườn núi, từ triền núi này đi xuống là có thể nhìn thấy căn nhà của bà. Căn nhà cũ sớm không còn, thôn được xây một con đường khang trang đi vào, đa số thanh niên đều ra ngoài làm công kiếm tiền, chỉ còn lại người già ở trong thôn.

Quý Hoài và Giang Tử Mặc cùng nhau nhổ hết cỏ dại trên mộ bà nội, lau bia mộ cho sạch sẽ, cuối cùng là hóa vàng, đặt lên mộ một bó hoa cúc.

Tảo mộ trở về thì gặp ông Triệu, ông thấy Quý Hoài thì mời cậu và Giang Tử Mặc vào nhà xơi nước.

Ông Triệu có mấy đứa con thì ra ngoài làm công hết, chỉ còn mấy đứa cháu ở nhà. Ông Triệu rất tốt bụng, năm ấy lúc bà nội lâm bệnh thì cũng có qua giúp, Quý Hoài luôn nhớ kỹ phần ân tình này.

Quý Hoài vốn đã định biếu đồ cho ông Triệu, cậu và chú Mặc trở lại xe để lấy đồ.

“Ông Triệu, con mua mấy đồ dùng với ít đồ ăn biếu ông, ông cứ dùng đi đừng tiếc gì cả, sang năm con lại biếu ông tiếp..”

Ông Triệu vui vẻ nói: “Trong thôn chỉ có cháu là biết tri ân nhất, năm nào cũng biếu bao nhiêu là đồ cho ông, ông sắp xuống mồ rồi, cần mấy thứ này làm gì.”

“Ông Triệu cứ ăn uống nghỉ ngơi điều độ, sống thêm 20 năm nữa là ít.” Quý Hoài cười nói.

Bỗng nhiên cửa mở ra, một người phụ nữ khoảng hơn 40 tuổi đi vào.

Quý Hoài sững người chưa nhận ra, người phụ nữ kia tới cạnh Quý Hoài, nhìn cậu từ trên xuống dưới.

“Đúng là Quý Hoài này, chị không nhận ra luôn đấy.”

Người phụ nữ này lớn hơn Quý Hoài một tuổi, tên là Lý Diễm Diễm. Lúc bọn họ tầm 10 tuổi, chỉ có Lý Diễm Diễm là cô gái xinh đẹp nhất trong thôn.

Quý Hoài lúc đó không chơi được cùng mấy đứa trẻ khác, cậu đành chơi một mình. Lý Diễm Diễm thường đến tìm cậu, thế là cậu hay bị mấy đứa cùng thôn đánh.

Nhớ tới chuyện này Quý Hoài không nhịn được cười, cậu nhìn Lý Diễm Diễm, Quý Hoài chỉ có thể nhận ra dựa vào trí nhớ mơ hồ. Bây giờ trên mặt Lý Diễm Diễm toàn những vết chân chim, lưng cũng hơi còng xuống, hai bên tóc mai đã có sợi bạc.

Lý Diễm Diễm ngạc nhiên nhìn cậu: “Nghe nói đường vào thôn là do cậu xây đúng không?”

“Vâng.”

Lần đầu Quý Hoài về tảo mộ cảm thấy đường đi trong thôn không tiện, cho nên bàn với trưởng thôn, cậu đầu tư, trong thôn thì tìm nhân lực làm đường.

“Quý Hoài, chị biết là cậu không giống những người khác mà.” Lý Diễm Diễm rưng rưng nước mắt, vẻ mặt khác khổ: “Năm ấy chị không giận cậu đâu, chính ra, chị cũng thích cậu đấy.”

Quý Hoài thoát cái xấu hổ, ông Triệu vỗ bàn nói: “Được rồi, chuyện cũ thôi mà, Quý Hoài đâu còn nhớ mãi mấy việc nhỏ ấy.”

Lý Diễm Diễm vẫn còn đang khóc, lúc cô trẻ tuổi còn xinh đẹp, khóc lên sẽ khiến người ta đau lòng, nhưng hiện tại đã gần 40 tuổi, khóc lên có hơi không dễ nhìn.

Cô sụt sùi nói: “Ông, con nhìn thấy Quý Hoài nên xúc động thôi mà, con cảm thấy thời gian thật là tàn nhẫn.” Nói xong, cô nhìn Quý Hoài, “Nếu năm đó cậu không đi, chị...” Nói chưa dứt lời, Lý Diễm Diễm lại tiếp tục rơi nước mắt.

Quý Hoài quay qua liếc chú Mặc một cái, quả nhiên thấy chú sầm mặt xuống. Quý Hoài cũng đau đầu, lúc 10 tuổi Lý Diễm Diễm luôn cảm thấy tất cả những đứa trẻ trong thôn đều thích cô, cô thường xuyên chạy tới cạnh Quý Hoài rồi tự quyết định, Quý Hoài lười không nói, thế là Lý Diễm Diễm cảm thấy Quý Hoài cũng thích cô.

Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, nhìn Lý Diễm Diễm có vẻ như đã lập gia đình, sao lại còn làm như vậy.

Quý Hoài nghĩ trong lòng nhưng không nói ra. Cậu cười có phần lạnh lùng, nói: “Lý Diễm Diễm, chuyện năm ấy tôi không nhớ rõ nữa, hôm nay gặp chị mà mãi tôi mới nhận ra.”

Mặt Lý Diễm Diễm cứng lại, lập tức cười nói: “Ài... cùng nhau lớn lên, tình cảm đương nhiên là phải có chứ. Những năm qua chị chưa từng quên cậu, thôi, nói những chuyện này làm gì, cậu ăn cơm chưa, sang nhà chị làm cơm cho ăn.”

“Thôi, tôi phải về.”

“Về làm gì, vất vả mới về quê một chuyến thì đừng vội đi chứ.” Lý Diễm Diễm khuyên, lại bị ông Triệu hung dữ mắng: “Quý Hoài người ta còn có công tác, ở đây chậm trễ mất thì sao!” Ông Triệu mắng té tát, Quý Hoài đành kéo Giang Tử Mặc xin phép ra về.

Ông Triệu thở dài đưa bọn họ ra cửa, nói: “Đừng để ý tới mấy lời con bé nói, bây giờ nó sống không khá giả gì, chồng thì nát rượu, nó thấy con sống tốt nên muốn chọc đấy mà.”

“Cảm ơn ông, con biết.”

Quý Hoài bảo ông Triệu không cần tiễn cậu, sau đó hai người cùng nhau ra xe.

Lên xe, Giang Tử Mặc bỗng nhiên hỏi: “Hóa ra trong thôn còn một thanh mai trúc mã hả, nhưng mà thanh mai của em cũng quá xấu rồi đi.”

Đúng là như vậy, năm nay Quý Hoài đã 35 tuổi, Lý Diễm Diễm lớn hơn cậu một tuổi là 36, nhưng thoát nhìn trông cô như gần 50 tuổi. Mà Quý Hoài thì ra đường còn bị người ta nhận nhầm thành chưa tới 30 tuổi.

Giang Tử Mặc nhìn cậu: “Em xem đi, em thích lão già đẹp trai phong lưu phóng khoáng này hay là bà cô già da nhăn nheo kia?”

Quý Hoài buồn cười đáp: “Nhất định phải chọn một trong hai?”

Giang Tử Mặc trừng mắt: “Em còn có người khác?”

Quý Hoài trầm thờ dài, lão già này càng ngày càng không phân phải trái. Trong lòng thì nghĩ thế, nhưng bên ngoài thì cậu lại dẻo miệng nói ngọt: “Nào có, em không chọn lão già nhà em thì còn chọn ai.”

“Vậy mới đúng... Không, em vừa gọi tôi là gì?” Giang Tử Mặc nhướn mày cời dây an toàn ra, Quý Hoài bị dọa sợ, lập tức phanh xe lại, đỗ ở ven đường.

Giang Tử Mặc ẩn nhẫn Quý Hoài hôn cậu tới mức thở không ra hơi, Quý Hoài lập tức cầu xin Giang Tử Mặc buông tha, nói một tràng lời hay ý đẹp nhưng Giang Tử Mặc vẫn kiên quyết không tha cho cậu.

Dây an toàn vẫn cài trước ngực, đầu lại bị Giang Tử Mặc ấn xuống mà hôn, Quý Hoài muốn thở cũng khó khăn.

Một lúc lâu sau Giang Tử Mặc mới chịu buông cậu ra, nắm cằm Quý Hoài ép cậu nói: “Gọi tôi là gì?”

Quý Hoài đỏ lựng mặt, gọi một tiếng: “Chồng.”

Giang Tử Mặc kéo tay Quý Hoài đặt xuống hạ thân hắn, lòng bàn tay Quý Hoài bắt đầu nóng lên, muốn rút tay lại nhưng Giang Tử Mặc đã đè chặt.

“Dù có già hơn nữa, làm em vẫn dư sức.”

Đây chính là một lão già lưu manh. Đêm nay về nhà, Quý Hoài không trốn được khỏi tai họa rồi.

- _____

Em 35 nghĩa là chú 47, em ra đường bị nhầm thành chưa tới 30, mà người ta lại còn nhận nhầm em với chú thành hai anh em. Ok, xin hỏi bí kíp hack tuổi của chú là gì =)))

188. Chương 189: Pn5 - Đường Lúc Nắng Xuân

Edit: anh Dờ

Qua tiết Thanh Minh, Quý Hoài và Giang Tử Mặc chưa về ngay mà ở lại Kim Thành thêm mấy ngày.

Hiếm lắm mới về một chuyến nên nhất định phải đến thăm Hạ phu nhân. Hiện giờ Viện Viện đã lớn rồi, trở thành một cô gái duyên dáng xinh đẹp, vận cước của Hạ Phủ Hiên và Giang Tử Mặc cũng không thành, bởi vì sau khi Viện Viện lên trung học thì học hành vô cùng vất vả, năm ấy thi trượt đại học.

Hạ Phủ Hiên biết tin thì tức lộn cả ruột, may cho Viện Viện là lúc ấy có mặt Quý Hoài và Giang Tử Mặc, nếu không Viện Viện đã bị Hạ Phủ Hiên dạy dỗ như giáo huấn tân binh trong quân đội rồi.

Giang Tử Mặc phì cười, Quý Hoài lén chọt lưng Giang Tử Mặc, hắn mới thôi không cười nữa.

Giang Tử Mặc vỗ vệt an ủi: “Viện Viện là con gái, ít điểm thì ít điểm, có sao đâu. Hơn nữa thiên phú học tập là do di truyền đấy.”

Hạ Phủ Hiên lập tức sầm mặt, Hạ Viện Viện khóc không ra nước mắt, nhìn Quý Hoài cầu cứu.

Quý Hoài đành phải kéo chú Mặc đi, miễn cho ông cười trên nỗi đau của người khác, rồi lại mang thành tích của cậu ra xát muối vào vết đau của Hạ Phủ Hiên.

Sau khi trượt đại học, Hạ Viện Viện không biết nghĩ gì lại chạy vào quân đội, chuyện này mãi sau Quý Hoài mới biết, hiện giờ Hạ Viện Viện trong quân đội trái lại thuận buồm xuôi gió, như cá gặp nước, liên tiếp được thăng chức.

Sau khi rời khỏi nhà Hạ phu nhân, Quý Hoài và Giang Tử Mặc sánh bước tản bộ trên con đường yên tĩnh trong khu biệt thự.

Hai người đều mặc quần áo thường ngày, ngoại hình tuấn tú, dáng người cao ráo, đi cạnh nhau tự nhiên trở thành một cảnh đẹp. Mấy năm qua tính tình Quý Hoài ngày càng tốt, trái lại tính Giang Tử Mặc thì càng ngày càng bại hoại.

Lục Thất lén nói với Quý Hoài vài lần, bảo là bây giờ thiếu gia ỷ có Quý Hoài chiều hắn nên động tý là cáu giận, thời kỳ mãn kinh quá dài rồi đi.

Quý Hoài đành cười cười cho qua chuyện, về nhà lại chiều ông như chiều vong.

Cậu thông cảm chú Mặc lớn tuổi hơn cậu, cho nên chuyện gì cậu cũng nhường nhịn. Năm ấy Quý Hoài không dám nói ra những lời này với chú Mặc, cậu chỉ thầm nghĩ trong lòng mà thôi, len lén nuông chiều hắn rồi len lén vui vẻ. Cậu ước gì chú Mặc cứ xấu tính nữa đi, vậy thì chỉ mình cậu mới có thể dỗ dành, mình cậu mới có thể chiều chuộng.

“Lên.” Giang Tử Mặc đi lên trước mặt Quý Hoài, ngồi xổm xuống.

“Bây giờ em không còn nhẹ nữa đâu, thôi.” Quý Hoài cũng muốn để ổng công lắm, nhưng cậu cũng tự biết giờ đã trưởng thành rồi, tuổi tác chú Mặc cũng lớn.

“Tôi nói, lên.” Giang Tử Mặc nhú mày thúc giục cậu.

“Thôi được rồi.” Quý Hoài nhìn nhìn, cố gắng trèo lên lưng hắn thật khế, Giang Tử Mặc một tay nhắc cậu lên, lắc lư lắc lư khiến Quý Hoài sợ tới mức ôm chặt cổ hắn.

Giang Tử Mặc bây giờ mang một khí chất trầm lặng, hương vị này càng thêm đẹp vì có thêm cảm giác năm tháng.

Chú Mặc của cậu tràn ngập mùi vị của người đàn ông thành thực, nếu như là chú Mặc của năm xưa vào lần đầu tiên cậu gặp, hẳn giống như một thanh bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ, mang theo ánh sáng chói lọi khiến người ta không thể mở mắt.

Nhưng hiện tại chú Mặc trở thành một thanh kiếm sắc bén phủ đầy bụi bặm, ánh sáng đã ẩn giấu vào bên trong, xung quanh lắng đọng hương vị của thời gian.

Quý Hoài vươn tay cào cào tóc hắn, chốc lát sau lại chuyển sang gãi cổ.

Giang Tử Mặc bình thần vừa đi vừa nói: “Không ngồi yên một lát được à.”

“Không.” Quý Hoài cười lắc đầu, “Mười năm sau chú Mặc còn công nổi em không?”

“Được, em già cả đi không vững tôi vẫn sẽ công em.”

Quý Hoài cười: “Tới lúc em già yếu không đi được thì anh chắc cũng liệt giường luôn rồi.”

“Quý Tiểu Hoài, muốn chết hả.” Giang Tử Mặc giả vờ buông tay, Quý Hoài lập tức ôm cổ hắn, hai chân quăn quắt lấy thắt lưng Giang Tử Mặc.

“Đấy, bây giờ anh đã tính để em ngã rồi, sau này già mà bị anh làm rớt thì xương cốt chắc cũng đi tong.” Quý Hoài ôm cổ hắn.

Giang Tử Mặc nói: “Không làm em ngã, ngồi ngoan một chút đi.”

“Chưa thấy ai ngoan hơn em đâu.” Quý Hoài thấp giọng thăm thì.

“Nói gì đó?”

“Không.”

Bọn họ đi dọc theo con đường nhỏ khoảng nửa giờ, Giang Tử Mặc dần dần thở hắt ra, Quý Hoài liền trèo xuống, hai người lại nắm tay nhau đi thêm một lúc.

Buổi tối, Trần Ngư bỗng gọi điện cho Quý Hoài hỏi cậu đang ở đâu. Quý Hoài nói bọn họ đang ở Kim Thành, Trần Ngư bảo trùng hợp quá bọn tôi đang ở ngay thành phố bên cạnh, sáng mai sẽ tới Kim Thành chơi.

Quý Hoài đồng ý cái rụp, tối đến thu dọn nhà cửa một chút rồi mới lên giường.

Giang Tử Mặc tắm xong thì đi ra kéo chăn nằm lên giường, Quý Hoài nhích lại gần ôm thắt lưng Giang Tử Mặc, nhắm mắt đi ngủ.

Ngày hôm sau, thời tiết vô cùng đẹp, như thể đang cố ý tặng cho Quý Hoài một niềm vui bất ngờ, mấy ngày liên thời tiết đều nắng đẹp như vậy.

Thời tiết đẹp, tinh thần cũng phấn chấn.

Quý Hoài vươn vai, xóc chăn Giang Tử Mặc đang đắp lên, hô to một tiếng: “Dậy thôi!”

“Quý Tiểu Hoài!”

“Ha ha ha.” Quý Hoài nhanh chóng chuồn ra khỏi phòng, rầm một cái đóng cửa lại.

Cậu tới tới lui lui cặm cụi trong bếp một lúc, sáng nay sẽ ăn sủi cảo, tối hôm qua cậu đã làm sẵn rồi, bây giờ luộc lên là xong.

Bên này cậu đang luộc sủi cảo, phía sau Giang Tử Mặc ở trần đi tới bên cạnh cậu. Quý Hoài ra hiệu ý bảo trong tay cậu đang cầm muống nóng, cậu lùi hai bước ra sau nói: “Đi ra ngoài chờ đi, tỳ nữa là xong.”

Giang Tử Mặc đi lên hung hăng cắn hai phát lên miệng cậu, rồi thò tay xuống vỗ mông Quý Hoài một phát.

Hắn lấy đôi đũa gấp một chiếc sủi cảo trong nồi ra ăn. Quý Hoài vội nói: “Vẫn chưa chín mà?”

“Chín rồi, tôi đói bụng.” Giang Tử Mặc chẳng quan tâm chín hay chưa, nhét vào miệng.

Quý Hoài lại đuổi hắn ra khỏi bếp, bảo đi mặc quần áo hằn hoi vào, bằng không ánh mắt cậu cứ vô thức nhìn hắn suốt, không tập trung nấu ăn được.

Giang Tử Mặc cười, bắt đầu cởi quần áo của cậu, Quý Hoài không nhin nổi nữa, vừa cố giữ lại vừa nói: “Còn không biết anh Trần với anh Lâm khi nào tới, tối hôm qua bọn họ không hẹn rõ ràng.”

“Tập trung đi.” Giang Tử Mặc tết móng cậu, đang muốn cởi quần Quý Hoài thì chuông cửa vang lên.

Quý Hoài và Giang Tử Mặc cùng đơ ra tại chỗ, hai người đưa mắt nhìn nhau, Giang Tử Mặc hôn cậu: “Đừng động đây, chúng ta tiếp tục.”

“Thôi, thôi đừng...” Quý Hoài lập tức gỡ tay hấn ra, nếu bọn anh Trần tới thì cậu mất mặt chết.

Giang Tử Mặc không vui, ôm Quý Hoài hôn một lúc lâu, chuông cửa liên tục réo, Quý Hoài bất đắc dĩ hôn đáp lại hấn.

“Chú Mặc, bên ngoài có người, về phòng trước được không?”

Sắc mặt Giang Tử Mặc trầm xuống, xoa bóp Quý Hoài thêm mấy cái mới hậm hực về phòng.

Quý Hoài thở phào một hơi, đi ra cửa chờ độ nóng trên mặt tan bớt mới mở cửa ra.

Quả nhiên là Trần Ngư và Lâm Bách Vũ, Trần Ngư nhìn quả môi sưng đỏ của Quý Hoài, trêu chọc nói: “Bọn tôi đến sớm quá, quày rầy rồi hả?”

“Không, không...” Quý Hoài sờ sờ mũi mời hai người vào nhà.

Lâm Bách Vũ vừa vào đã ngửi thấy mùi sủi cỏ, liền nói: “Còn không, cho tôi ké một bát.”

“Còn còn, hai người ngồi đi, để em bưng ra mọi người cùng ăn.”

Trần Ngư và Lâm Bách Vũ cùng ngồi vào bàn đợi Quý Hoài, Lâm Bách Vũ ghé vào tai Trần Ngư thầm thì: “Đã bảo em đến muộn một tý mà không nghe, đến sớm như thế, quày rầy chuyện tốt của người ta rồi thấy chưa? Em có nhìn cổ Quý Hoài không, chi chút dấu hôn.”

“Anh nhìn kỹ nhỉ.” Trần Ngư lạnh lùng liếc mắt nhìn, Lâm Bách Vũ giơ tay xin tha: “Anh đâu có nhìn nhiều.”

Lâm Bách Vũ kéo cổ áo Trần Ngư cao lên, “Em cũng để ý một chút, đừng để bọn họ thấy.”

Trần Ngư trừng mắt nhìn hấn, thấy Quý Hoài đi ra thì quyết đoán kéo cổ áo lên cao một chút.

189. Chương 190: Pn6 - Chúng Ta Về Nhà Thôi

Edit: anh Dờ

Tối hôm qua Quý Hoài gói ít bánh, giờ bốn người cùng ăn có vẻ hơi thiếu. Quý Hoài biết Giang Tử Mặc ăn chưa no, bèn nói; “Trưa nay ăn ở nhà đi, chốc nữa để em đi mua đồ ăn.”

Trần Ngư gật đầu: “Giờ cũng sắp trưa rồi, để anh đi mua với cậu luôn.”

Trần Ngư muốn đi thì đương nhiên Lâm Bách Vũ cũng đi, cuối cùng bốn người cùng đi mua đồ.

Bốn người đàn ông sở hữu nhan sắc không tầm thường cùng đi mua đồ, loại cảnh tượng này rất hiếm gặp, Quý Hoài và Trần Ngư đều không ngờ có nhiều người vây quanh như vậy.

Giang Tử Mặc nhìn đám người xúm lại chụp ảnh, có lẽ là nhận ra bọn họ. Dù sao thì A Uyển và Diệu Thành, hay thậm chí là Lâm thị, đều thường xuyên lên tin tức truyền thông.

Giang Tử Mặc cười nói: “Các người ra cửa chẳng khiên tốn tý nào hết.”

Lâm Bách Vũ đội mũ áo lên, khĩa lại Giang Tử Mặc một câu: “Còn cậu là người tốn thời gian thay đồ trước khi ra ngoài nhất.”

“Sao có thể chứ.” Giang Tử Mặc nói xong thì quay đầu qua, nhìn thấy Quý Hoài và Trần Ngư đều mang vẻ mặt đồng tình với Lâm Bách Vũ, hần nhúu mày lại, kéo Quý Hoài cùng đi sau.

“Chúng ta đánh lẻ đi.” Giang Tử Mặc kéo Quý Hoài đi, cúi đầu không vui nói: “Sao lại hòa theo họ? Không bênh người nhà sao.”

Quý Hoài buồn cười nhìn hần, cậu cứ có cảm giác Giang Tử Mặc càng lớn tuổi thì càng trẻ con, dường như trước kia hần chưa từng được làm trẻ con, cho nên bây giờ trước mặt cậu, hần hoàn toàn biến thành một đứa trẻ. Đương nhiên, vào thời điểm nào đó, ví dụ như ở trên giường thì chẳng giống trẻ con chút nào hết.

“Lần sau không thế nữa.” Quý Hoài trấn an hần, hỏi: “Trưa muốn ăn gì?”

“Làm món gì thanh đạm là được.”

“Ừm.” Quý Hoài gật đầu, sau đó bắt đầu đi mua đồ.

Tới lúc tính tiền vẫn chưa nhìn thấy Trần Ngư và Lâm Bách Vũ đâu, gọi điện thoại mới biết hai người kia đã đi mua đồ về trước rồi.

Quý Hoài về nhà thấy cứ sai sai, Trần Ngư xụ mặt, Lâm Bách Vũ muốn nói lại thôi. Quý Hoài không hỏi nhiều, đem đồ ăn đặt vào bếp, chốc lát sau thấy Trần Ngư đi vào.

Trần Ngư xắn tay áo, nhìn con cá to đùng trong túi.

“Để anh làm con cá này cho.”

“Ok.”

Hai người bắt tay làm một bàn đồ ăn thịnh soạn, lúc dọn cơm ra, Quý Hoài thấy Trần Ngư ra vẻ tình cờ đặt đĩa cá sốt ngay trước mặt Lâm Bách Vũ, Lâm Bách Vũ cầm đũa cười toét cả miệng, hai người lại nói chuyện với nhau.

Cơm nước xong, Trần Ngư và Lâm Bách Vũ nói muốn đi chơi một lát, Quý Hoài nghĩ mình với chú Mặc ở đây lâu rồi nên quen chỗ, định dẫn bọn họ đi, nhưng hai người lại khoát tay nói không cần.

Quý Hoài nhìn bóng dáng hai người rời đi, quay lại nói với chú Mặc: “Mấy năm nữa chúng ta cũng sẽ giống như họ.”

Ai ngờ Giang Tử Mặc phản bác ngay: “Chúng ta không hề giống bọn họ.”

Trần Ngư và Lâm Bách Vũ suýt chút nữa không thể ở bên nhau, cho nên thái độ của Lâm Bách Vũ với Trần Ngư luôn rất cẩn thận, nhiều năm như vậy vẫn không thay đổi. Nhưng hắn và Quý Hoài suốt bao năm qua gần như không hề hiểu lầm hay cãi nhau lần nào, hai người cũng không nở gay gắt với đối phương.

Bọn họ sẽ sống tốt hơn Lâm Bách Vũ và Trần Ngư rất nhiều, đây là điều không thể nghi ngờ.

Quý Hoài thu dọn bát đũa, Giang Tử Mặc lượn trong phòng khách một vòng rồi lại mò vào bếp. Buổi sáng đang làm dở thì bị cắt ngang, bây giờ chỉ còn hai người nên lại nhớ tới chuyện ban sáng.

Giang Tử Mặc ôm Quý Hoài từ phía Quý Hoài, Quý Hoài quát lớn: “Đừng có lộn xộn!”

Giang Tử Mặc nhướn mày: “Giọng điệu của em sai lắm nhé.”

Quý Hoài vừa cười vừa nhẹ giọng nói: “Anh đi ra ngoài trước được không, rửa bát xong em ra với anh.”

Giang Tử Mặc xoa nắn cậu vài phát khiến Quý Hoài nhũn cả người ra, tay còn đang dính đầy bọt xà phòng.

“Chú Mặc, anh làm vậy em không rửa bát được.” Quý Hoài cười khổ.

“Đừng rửa nữa.” Giang Tử Mặc ở phía sau hôn cổ cậu, tay vén áo Quý Hoài lên.

“Vậy cũng phải chờ em rửa sạch tay đã chứ.” Quý Hoài đành mở vòi nước rửa sạch bọt xà phòng.

Giang Tử Mặc vội vã cởi áo cậu ra, giống như một con chó dữ nhào lên người cậu mà cắn. Quý Hoài chống tay lên bệ tắm thạch, quay đầu lại cười nói: “Anh ước gì anh Trần với anh Lâm đi từ sớm đúng không?”

“Chúng ta thấy bọn họ cản trở, bọn họ cũng thấy vậy thôi. Bây giờ chắc đang vui vẻ bên nhau ở đâu đó rồi. Bảo bố, nâng chân lên một chút.”

Quý Hoài đành phải nâng chân lên để hấn lột quần, cười: “Anh nghĩ ai cũng giống anh chắc?” Lúc nào cũng có thể phát tình.

Nhưng Quý Hoài nghĩ thế thôi chứ không dám nói ra, lúc này điện thoại trong phòng khách vang lên.

“Mẹ kiếp! Toàn là người không có mắt.” Giang Tử Mặc cố tình lơ đi, cũng không cho Quý Hoài đi bắt máy.

Quý Hoài lại cảm thấy có chuyện gấp, cho dù có Vương Văn Bản với Lục Thất ở công ty có thể cáng đáng mọi công việc, nhưng...

Tiếng chuông cứ vang lên không dứt, Quý Hoài đành bỏ cuộc, để Giang Tử Mặc tiến vào.

Hai người làm một trận trong bếp xong mới đi ra bắt máy, lúc đi ra thì thấy đã nhỡ ba cuộc. Là Tiêu Trình gọi.

Quý Hoài gọi lại, Tiêu Trình bắt máy ngay lập tức.

Quý Hoài hỏi có chuyện gì, Tiêu Trình thấp giọng nói: “Quý Hoài, tôi biết cậu với Giang Tử Mặc đều ở Kim Thành, hai người có thể tới đây một chuyến không?”

“Đi đâu?”

Tiêu Trình thở dài: “Anh tôi sắp không xong rồi.”

Quý Hoài nhìn Giang Tử Mặc, Giang Tử Mặc dùng ánh mắt hỏi cậu. Quý Hoài cố đè xuống những cảm xúc hỗn loạn trong lòng, nói: “Tỷ nữa bọn tôi đến.”

Cậu gác máy xong, Giang Tử Mặc hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

“Tiêu Trình gọi, nói là Tiêu Đồng sắp không xong rồi.”

Giang Tử Mặc nhíu mày, không do dự liền lắc đầu: “Chúng ta không cần phải đi.”

Quý Hoài cũng biết bọn có thể không đi, nhưng vừa rồi Tiêu Trình bảo, Tiêu Đồng có tỉnh lại một lát, nói muốn gặp Giang Tử Mặc.

Giờ đã gần hai mươi năm kể từ lúc Quý Hoài đâm hỏng mắt Tiêu Đồng. Sau đó Tiêu Đồng được đưa vào viện tâm thần, sống đến bây giờ thì sắp tận khí. Trước kia chết, người y muốn gặp vẫn là Giang Tử Mặc, Quý Hoài thở dài.

“Chúng ta đến nhìn chút đi.”

Dù sao Tiêu Đồng cũng đã cố chấp với Giang Tử Mặc bao nhiêu năm, cho dù Tiêu Đồng đã làm gì, nhìn vào phần tình cảm này, Quý Hoài vẫn tình nguyện thỏa mãn yêu cầu của một người sắp qua đời.

Giang Tử Mặc có lẽ cũng nhớ ra gì đó, cuối cùng không phản bác.

Từ lúc Tiêu Đồng vào viện tâm thần thì đã gầy trơ xương, tới giờ lại thêm mái tóc hoa râm, hốc mắt lõm hẳn vào trong, cả người như chỉ còn sót lại một hơi thở cuối cùng.

Tiêu Trình ngồi cạnh giường, thấy bọn họ đi vào thì bước ra ngoài, Quý Hoài nghỉ ngơi một lát rồi cũng đi ra.

Giang Tử Mặc đứng bên giường cúi đầu nhìn Tiêu Đồng nằm trên giường.

Tiêu Đồng như cảm nhận được nên mở mắt ra, hai hốc mắt trống rỗng đen ngòm, y không nhìn thấy gì cả, nhưng y biết Giang Tử Mặc đang đứng bên cạnh mình.

“Tử Mặc, là em đúng không?”

Giang Tử Mặc “ừ” một tiếng đáp lại.

Tiêu Đồng yếu ớt nở nụ cười, hốc mắt đen trợn to lên, phẳng phất như y có thể nhìn thấy Giang Tử Mặc.

“Anh mơ, anh mơ...” Tiêu Đồng yếu ớt cười nói: “Em đi theo sau anh, gọi anh là anh Đồng.”

Giang Tử Mặc im lặng.

Tiêu Đồng cười khẽ, sắc mặt ngày càng tái đi, giọng nói cũng càng ngày càng nhẹ bẫng, câu cuối cùng, y mất một hồi lâu mới nói được: “Em... đã từng gọi như vậy sao?”

Phòng yên tĩnh không một tiếng động, tấm rèm cửa màu xanh được gió thổi bay lên rồi lại từ từ hạ xuống.

Giang Tử Mặc nói: “Đã từng.”

Một lúc lâu sau, trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở của một người. Giang Tử Mặc kéo tấm chăn của Tiêu Đồng, đắp lên mặt y.

Hắn ra khỏi phòng, nắm tay Quý Hoài nói: “Chúng ta về nhà thôi.”

190. Chương 191: Pn7 - Mà Y Vẫn Luôn Lừa Anh!

Edit: anh Dờ

“Vương Văn Bản đâu?!” Lục Thất đẩy cửa văn phòng Quý Hoài ra, giận dùm dùm đi vào.

“Không thấy, không ở công ty à?” Quý Hoài khó hiểu hỏi.

“Tiên sư nhà nó thằng khốn nạn! Dám trốn anh mà!” Lục Thất quay ngoắt đi ra ngoài.

Lục Thất lại lượn một vòng tìm quanh phòng kỹ thuật, anh nắm vai Hoa Gia hỏi: “Vương Văn Bản đâu?”

“Em nào biết.” Hoa Gia khóc không ra nước mắt.

Lục Thất híp mắt: “Thật không?”

“Thật, anh Bản cả sáng nay không thấy tới công ty.”

Lục Thất nghi ngờ nhìn cậu ta, lại tìm quanh những chỗ có thể trốn, sau khi thật sự không tìm thấy thì mới sầm mặt đi ra ngoài.

Hoa Gia rướn đầu nhìn, không thấy bóng dáng Lục Thất nữa thì mới đá chân xuống gầm bàn đẩy hai cái ghế xoay trôi ra.

Vương Văn Bản ôm đầu gối ngồi xồm bên trong, cậu nháy mắt với Hoa Gia, Hoa Gia nháy lại ý bảo yên tâm.

Vương Văn Bản chui ra, xoa xoa lưng, dựng ngón giữa nói với Hoa Gia: “Giữ bí mật đấy nghe chưa? Anh đi trốn vào chỗ Quý Hoài đây.”

“Anh Bản, anh làm gì mà để anh Lục giận như thế?”

Vương Văn Bản chắt lưỡi, xua tay bảo đừng lăm chuyện rồi chạy vào văn phòng Quý Hoài.

Quý Hoài buồn cười nói: “Đến trú ẩn hay lánh nạn đây?”

“Cả hai.” Vương Văn Bản cười khở ngồi xuống sofa, rũ mái tóc đã rối bù ra buộc lại lần nữa.

“Em vẫn luôn thắc mắc sao anh lại để tóc đấy.”

“Kỳ cục lắm à.” Vương Văn Bản gom tóc lại phía sau đầu, “Nuôi bao nhiêu năm giờ quen rồi.”

Quý Hoài cười nói: “Không kỳ cục, nhưng nhìn vào không giống mấy ông IT mà giống dân văn nghệ mỹ thuật.”

“Ha ha, lúc anh quyết định để tóc cũng nghĩ như thế đấy.” Vương Văn Bản vui vẻ nói.

Vương Văn Bản nhuộm tóc thành màu vàng sáng rồi buộc ở sau gáy, quần áo cũ đều vứt hết sạch, giờ toàn mặc đồ hiệu Lục Thất mua cho. Không qua bao lâu, Vương Văn Bản như thay da đổi thịt. Bây giờ nhìn vào không ai ngờ Vương Văn Bản từng là một thằng nhóc lớn lên trong bạo hành và từng phải đi cải tạo.

Vương Văn Bản trốn trong văn phòng Quý Hoài một lát, đoán là Lục Thất không còn ở công ty nữa nên đi ra ngoài, ai ngờ Lục Thất đứng ngay ngoài cửa.

“Anh chưa đi à?” Vương Văn Bản hoảng sợ.

Lục Thất cười lạnh, vươn tay tóm lấy Vương Văn Bản, cậu ta lập tức lùi về sau một bước rồi xoay người bỏ chạy.

“Vương Văn Bản, đứng lại! Mày có chạy tới chân trời góc bể thì anh cũng đuổi theo, anh không để yên việc

này đâu!” Lục Thất rống to rồi đuổi theo.

Quý Hoài phất tay bảo trợ lý đóng cửa lại, không hề để tâm tới bọn họ, tiếp tục xử lý công việc.

Vương Văn Bản chạy vào thang máy rồi nhấn tầng 1. Lúc thang máy khép lại, Lục Thất đuổi tới nhưng đã muộn, thang máy đi xuống mất rồi.

Lục Thất nhìn bảng số, tầng 1 à, nếu anh bấm thang máy đi lên thì lúc xuống tới nơi Vương Văn Bản cũng chạy mất rồi. Anh cắn răng rồi quyết định chạy cầu thang bộ.

Dùng hết tất cả sức lực mà chạy xuống tầng 1, lửa giận phừng phừng đuổi đến nơi thì không thấy bóng dáng Vương Văn Bản đâu nữa.

Trước công ty là một vườn hoa nhỏ, xa hơn nữa là dòng xe cộ đi lại tấp nập, anh liếc mắt nhìn sang tận bên kia đường nhưng vẫn không thấy Vương Văn Bản.

Chạy rồi!? Lục Thất cắn răng chống tay lên đầu gối thở hồng hộc.

“Này.”

Lục Thất quay phắt đầu lại, thấy Vương Văn Bản đứng ở phía sau.

“Em giận thích với anh được không?” Vương Văn Bản giơ hai tay lên, “Anh Thất, anh biết đấy. Em hỉ là quá thích anh thôi.”

Lục Thất thẳng lưng lên, vừa rồi chạy như chó đuổi nên giờ vẫn thấy đứt hơi. Anh vung tay, cả giận nói: “Mày đứng đấy cho anh, không được đi đâu hết.”

Vương Văn Bản quay đầu lại nhìn, thấy bảo vệ với mấy cô lễ tân đều tò mò nhìn về phía này, nhỏ giọng nói: “Chúng ta về nhà rồi nói, ở công ty cho em tý thể diện đi mà, anh Thất.”

“Lúc mày trốn tránh anh thì sao không thấy mày chờ cho anh thể diện? Lúc mày lừa anh, sao không nghĩ sẽ có ngày hôm nay?”

“Anh Thất, em không lừa anh.” Vương Văn Bản buồn bã nhìn Lục Thất.

“Không lừa?” Lục Thất bước lại gần, vung nắm đấm lên rồi lại thả xuống, sau đó đổi thành dùng chân đạp Vương Văn Bản một phát.

Vương Văn Bản đứng im cho Lục Thất đập, cười khổ nói: “Hôm nay em không cần thể diện nữa, trước mắt bao nhiêu đồng nghiệp thế này... thôi anh muốn đánh thì cứ đánh đi.”

Lục Thất tức điên lên: “Mày nghĩ anh không dám đánh?”

“Anh Thất, anh muốn đánh muốn chửi thế nào cũng được, nhưng anh nghe em giải thích được không?”

“Giải thích cái gì? Chẳng lẽ Tiểu Nhã nói sai? Cô ấy lừa anh?”

Vương Văn Bản im lặng, Lục Thất lại tức mình đập thêm phát nữa.

Vương Văn Bản thở dài nói: “Xin lỗi anh, anh Thất.”

“Anh cần câu xin lỗi của mày à? Anh.... hóa ra mày vẫn luôn lừa anh, chẳng lẽ cái hôm mày nói thích anh đó, cũng là lừa gạt sao?”

Vương Văn Bản vẫn im lặng, Lục Thất tức đến phát run: “Mày đi châu Phi không hề do dự nghi ngờ, sau đó trở về... trở về.... rồi Tiểu Nhã xuất hiện, sau đó mày và thiếu gia cùng mất tích, thiếu gia về còn mày thì không. Mày chờ anh đi tìm, mày hiểu anh rõ lắm đúng không? Mày đã biết trước là anh sẽ đi tìm mày....”

“Anh Thất, chuyện em yêu anh từ trước tới nay vẫn không hề thay đổi. Em có thể thề trước mặt anh!”
Vương Văn Bản dựng thẳng ba ngón tay lên.

Lục Thất nhìn cậu không nói gì, Vương Văn Bản hơi lúng túng, định đến gần Lục Thất.

Lục Thất giơ tay ra cản không cho cậu đến gần, Vương Văn Bản đành dừng bước.

Lục Thất lui về phía sau ngồi xuống cạnh bồn hoa, cúi đầu bưng mặt.

Đúng lúc này thì di động của Lục Thất vang lên, Lục Thất sờ soạng một lát mới móc ra nghe máy.

Đầu kia điện thoại, Quý Hoài nói: “Có chuyện gì thì lên đây mà nói, nhân viên của công ty đều đang nhìn hai anh đó.”

Lục Thất lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn, nhân viên các tầng lầu đều đuổi đầu hóng hớt nhìn xuống. Lục Thất đành đi vào công ty, Vương Văn Bản cũng theo sau. Hai người vào thang máy, cửa vừa đóng lại thì Lục Thất xoay người thụi một cú vào bụng Vương Văn Bản, cậu ta kêu lên một tiếng đau đớn rồi dựa vào vách thang máy.

Lục Thất đám xong thì xoay người đưa lưng về phía Vương Văn Bản, không thèm để ý tới cậu ta nữa.

Vương Văn Bản lại toét miệng cười, cậu xoa xoa bụng, cảm thấy cú đám này thật là đáng giá.

191. Chương 192: Pn8 - Phản Công, Hm?

Edit: anh Dờ

Vương Văn Bản bị đám một cú rồi lại cười toe đi theo sau Lục Thất, thấy Lục Thất đi vào văn phòng Quý Hoài thì cũng theo vào.

“Nơi này không có ai, các anh cứ xem như không có em ở đây, tiếp tục đi.” Quý Hoài nâng tay ý bảo bọn họ tiếp tục màn ấu đả khi này.

Lục Thất hừ một tiếng, ngồi vào sofa mặc kệ Vương Văn Bản.

Vương Văn Bản cười cười lại gần Lục Thất nói: “Anh Thất, em sai rồi, em để cho anh đánh tiếp nhé?”

“Cút!”

Vương Văn Bản lại cười hê hê dính lại gần, lúc này bị Lục Thất thụi một đám ở trong thang máy xong thì cậu mới hoàn toàn thấy yên tâm.

Lục Thất giận cậu, đánh cậu chửi cậu cũng không sao cả. Chỉ cần Lục Thất còn chịu giận thì Vương Văn Bản còn cam lòng. Chỉ sợ Lục Thất giận mà không nói ra, âm thầm thất vọng với cậu, không buồn giận cậu nữa, lúc ấy mới là đáng sợ nhất.

“Anh Thất, hình như cơm em ăn lúc trưa bị anh đám muốn nôn ra ngoài mất, ọe...” Vương Văn Bản cố ý dựa vào lòng Lục Thất giả vờ nôn ọe, Lục Thất sợ tới mức lập tức đẩy cậu, nhảy ra khỏi sofa.

Đang định quay đầu lại mắng Vương Văn Bản một trận thì thấy cậu ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Cái đmm...” Lục Thất chỉ vào Vương Văn Bản, tức mình vung tay qua.

“Ấy ấy ấy, đừng đánh vào mặt, đừng đánh mặt...” Vương Văn Bản che đầu, bị Lục Thất tấn một trận trên sofa.

“Thằng khốn nạn này, hèn hạ! Đếch có thằng nào hèn hơn mày đâu!” Lục Thất thở hồng hộc ngồi bệt

xuống sofa, chưa kịp lấy lại hơi thở thì Vương Văn Bản đã phản đòn.

Lục Thất nghĩ cậu muốn trả thù nên lập tức ôm đầu, nào ngờ Vương Văn Bản lại gỡ tay anh ra, mạnh mẽ hôn xuống.

“Ưm ưm ưm!!!” Lục Thất bị đè xuống hôn một lúc lâu, mặt đỏ lên vì giận.

“Vương Văn Bản! Mày còn có thể mặt dày hơn không?!” Lục Thất trừng mắt, tay chân giãy giụa toát cả mồ hôi vẫn không thoát được.

Vương Văn Bản vui vẻ vô cùng, lại hôn một lúc mới thả anh ra.

Quý Hoài gõ gõ bàn, thấy hai người không đánh nhau nữa thì mới bảo bọn họ ra ngoài: “Các anh thực sự xem em như không tồn tại đấy hả? Muốn hôn ra ngoài hôn.”

Vương Văn Bản kéo Lục Thất từ sofa dậy, Lục Thất giằng không ra. Vương Văn Bản kéo cả hai tay Lục Thất đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Quý Hoài, đừng cảm thấy cô đơn nhé, chốc nữa anh gọi lão đại đến đây với cậu.”

“Ra ngoài.” Quý Hoài trừng mắt nhìn, Vương Văn Bản cười ha ha kéo Lục Thất đi.

Vương Văn Bản kéo anh tới dưới tầng rồi nhét vào trong xe.

Lục Thất rống lên: “Vương Văn Bản, đm muốn dẫn anh đi đâu?”

“Về nhà.” Vương Văn Bản cười đóng sầm cửa xe lại, Lục Thất mắng chửi suốt cả đường về.

“Bây giờ đang trong giờ làm mà bỏ bê công việc, lại còn ép anh mày trốn việc cùng.” Có rất nhiều hôm bọn họ náo loạn nguyên buổi sáng nên không đi làm, Quý Hoài hay đùa bảo: Nếu hai anh còn vậy thì sẽ trừ tiền lương.

“Bảo bối, cứ để cho cậu ấy trừ, nếu anh xót tiền thì lấy thẻ của em mà dùng.” Vương Văn Bản đã muốn đưa thẻ lương cho Lục Thất từ lâu rồi, nhưng vẫn chưa có cơ hội.

“Anh cần thẻ của mày làm đếch gì, cầm về chơi à?”

“Anh muốn chơi kiểu gì cũng được.” Vương Văn Bản đẩy anh vào phòng, sau đó cúi đầu hôn xuống.

Lục Thất đá cậu một phát, chỉ một lát sau người đã mềm nhũn ra.

“Mày về chỉ để làm chuyện này thôi hả?”

“Ấm no sinh dân dật, anh Thất, anh không muốn sao?” Vương Văn Bản bắt đầu luồn tay xuống sờ soạng quần Lục Thất.

Lục Thất mềm cả lưng, suýt nữa thì kêu thành tiếng.

Wương Văn Bản nở nụ cười, cởi quần áo của anh ra. Lục Thất giãy giụa một lúc thì cảm thấy không đúng, bọn họ còn đang cãi nhau cơ mà? Cứ để cho chuyện Vương Văn Bản lừa anh trôi qua như vậy thôi sao?

Sao có thể chứ!

Lục Thất đè tay Vương Văn Bản lại.

Wương Văn Bản sắp nổ tung rồi, bị Lục Thất cản lại thì mất kiên nhẫn.

“Anh Thất, có chuyện gì chúng ta nói sau được không?”

“Được cái củ loèn.” Lục Thất tái mặt, “Mày lừa anh còn muốn đè anh á? Không có chuyện đấy đâu.”

“Vậy anh muốn thế nào?” Xem ra nếu không để cho Lục Thất phát giận thì lửa dưới thân cậu hôm nay cùng đừng hòng được dập.

Lục Thất nặng nề nhìn Vương Văn Bản, nhìn từ trên xuống dưới, khoe miệng chậm rãi giương lên. Vương Văn Bản cảm thấy gân trên trán nẩy mạnh một phát, trực giác nói cho cậu biết có chuyện không hay sắp xảy ra.

“Muốn anh tha thứ không?”

Wương Văn Bản khó khăn nuốt nước miếng, nói: “Anh Thất.”

“Cậu lừa anh bao lâu nay, cậu bảo anh tin tưởng cậu thế nào đây?” Lục Thất rũ mắt xuống, ra vẻ buồn bã nói.

Wương Văn Bản thấy trong lòng bỗng hụt một cái, hổng rồi, chẳng lẽ cậu còn có thể từ chối khi Lục Thất làm ra vẻ mặt như vậy sao?

Cậu thầm chửi trong lòng một câu, chiều này chắc chắn Lục Thất học từ Quý Hoài, cậu đã thấy mấy lần rồi. Lúc đổ dành mãi mà lão đại vẫn bí xị không vui, Quý Hoài sẽ tỏ ra đáng thương tội nghiệp như thế

này.

Vương Văn Bản cảm thấy cậu đang làm ra một quyết định thể kỷ, hồi lâu sau mới nói với Lục Thất: “Anh Thất, anh cứ nói đi, em đồng ý.”

“Thật?” Lục Thất lập tức vui vẻ.

Vương Văn Bản khó nhọc ép mình phải gật đầu: “Thật.”

“Hay lắm.” Lục Thất đẩy Vương Văn Bản ra giường, “Nằm xuống đi, đừng nhúc nhích.”

Vương Văn Bản khỏ sở, môi run rẩy nói: “Anh Thất, anh định... làm gì vậy?”

“Làm cậu.” Lục Thất cười hê hê, chà xát tay mở ngăn kéo ra lật lật tìm tìm một lúc. Mãi mà không tìm thấy, Vương Văn Bản oanh liệt nói: “Ngăn kéo trong bếp có.”

“Sao lại để ở phòng bếp?”

Vương Văn Bản không nói, câu nói vừa rồi đã khiến cậu ta chết ở trong lòng nhiều ít.

Lục Thất chạy vào bếp rồi chạy ra.

Anh hơi kích động không biết phải làm từ đâu. Nhớ lại cái lúc Quý Hoài 18 tuổi, anh đã đưa cho cậu một tờ giấy. Tờ giấy đó là công sức suốt một đêm của anh, anh tự viết hướng dẫn, không ngờ bây giờ lại cho chính mình dùng.

“Ha ha ha.” Lục Thất cởi sạch quần áo của Vương Văn Bản, thăm nghĩ lần đầu nên để lại ấn tượng tốt cho cậu, vì vậy anh vô cùng cẩn thận hôn Vương Văn Bản, trong đầu vẫn đang nhớ tới tờ giấy hướng dẫn.

Vương Văn Bản chán nản, thăm nghĩ sớm chết sớm siêu sinh, “Đừng rề rà nữa, nếu anh không làm được thì để em.”

“Sao anh lại không làm được, anh sợ cậu đau mà.” Lục Thất phản bác.

Vương Văn Bản nhúu mày: “Nhanh lên.”

“Vậy tí đừng kêu đau.” Lục Thất cảm thấy đúng là làm ơn mắc oán, nếu Vương Văn Bản đã không cảm kích thì anh không cần khách khí nữa.

Lục Thất tách chân Vương Văn Bản ra, đổ dịch bôi trơn lên tay rồi bắt đầu sờ soạn.

“Nhanh lên.” Vương Văn Bản lại giục.

“Biết rồi.” Vương Văn Bản cứ giục làm Lục Thất hoang mang, anh sờ soạn qua loa một chút rồi đỡ hạ thân của mình chuẩn bị đi vào.

Nửa ngày sau Lục Thất vẫn bất động.

Wương Văn Bản cảm thấy được sự đe dọa bên dưới, Lục Thất cứ ngồi im, khiến cậu ta thấy mình như đang bị đặt trên đài hành hình, lưỡi dao có thể rơi xuống chặt đầu bất cứ lúc nào.

Wương Văn Bản giận dữ quát: “Anh xong chưa!?”

Lục Thất ngượng ngùng giật mình, anh phát hiện ra không biết phải đi vào thế nào, “Đừng có giục, để anh chuẩn bị đã.”

“Có cần gọi bác sĩ tâm lý tới củng cố tinh thần cho anh không.”

“Aiz...” Lục Thất đỏ mặt lên, dưới thân vẫn không nhúc nhích, anh nổi sùng: “Nh... nhỏ như thế vào kiểu gì!!”

Wương Văn Bản nghiêng răng túm lấy bả vai Lục Thất rồi xoay người đè anh xuống dưới thân.

Động tác của cậu rất nhanh, không cho Lục Thất thời gian phản ứng, cậu đổ dịch bôi trơn ra rồi bôi xuống phía dưới của Lục Thất.

“Ấy ấy! Sao không giữ lời gì hết vậy!” Lục Thất né tránh, lại bị Vương Văn Bản tóm về,

“Anh để dành lần này cho kiếp sau đi.” Vương Văn Bản nắm chân Lục Thất rồi vọt thẳng vào, Lục Thất kêu lên sợ hãi, tức giận không chịu được.

“Vậy thì đừng mong anh tha thứ, Vương Văn Bản, thằng chó chết... ưm.... ugh.... đừng.... ah...”

“Không tha thứ cho ai?” Vương Văn Bản đột nhiên nảy ác ý, Lục Thất chỉ có thể vô lực đắm chìm trong sự sung sướng mà Vương Văn Bản đem lại.

Cuối cùng, Lục Thất chỉ có thể kêu rên: “Anh tha thứ, tha thứ được chưa.... hu hu hu... Anh đã bảo là tha thứ rồi mà, mà mẹ mày ngừng lại một chút thì chết à, ẹch.. a a...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-muon-dui-om-mot-chut>